

S Á I T U Â N

HỒ SINH TỬ

Thông tin ebook

Nguồn: Tve-4u

Type+Làm ebook: thanhbt

Ngày hoàn thành: 19/08/2016

Dự án ebook #217 thuộc Tủ sách BOOKBT

Ebook miễn phí tại : www.Sachvui.Com

Giới thiệu

Con người sau khi chết đều phải đi qua Quỷ môn quan, bước vào con đường Hoàng tuyền, lội qua nước Vong Xuyên, vượt qua cầu Nại Hà, bên cầu có một bà lão tên gọi bà Mạnh, chỉ cần uống nước canh của bà, là bạn sẽ quên đi hết tất cả những chuyện xảy ra trong kiếp trước. Nhưng nếu bạn không uống canh của bà Mạnh, thì bạn sẽ được quay trở lại thế giới cuộc sống.

Năm 1995, thầy giáo trẻ dạy môn ngữ văn cấp 3 có tên Thân Minh vô duyên vô cớ bị trở thành nghi phạm giết người. Không lâu sau, anh bị giết ở “khu Ma nữ” gần trường học, kẻ sát nhân và động cơ gây án vô cùng bí hiểm... Nhiều năm sau, những người có liên quan đến vụ án năm đó - Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, Lộ Trung Nhạc, Hạ Niên, Mã Lực và Âu Dương Tiểu Chi lần lượt gặp phải số phận bất hạnh! Những lời đồn đại đáng sợ, âm hồn của Thân Minh không tan, bắt đầu báo thù! Hơn nữa, tất cả những dấu hiệu rất rõ nét, cậu thiếu niên Tư Vọng thân bí sinh vào cuối năm 1995 đã đến thế giới này mang theo sứ mệnh phục thù! Lẽ nào, thực sự có chuyện chuyện thể tái sinh? Cậu thiếu niên yếu ớt, làm sao có thể giao hoạt chơi trò nham hiểm với thế giới người lớn? Rốt cuộc, ai là người Thân Minh yêu thương nhất? Ai đã huỷ hoại cả cuộc đời anh? Tên ác ma giết hại anh rốt cuộc là ai? Tư Vọng chính là Thân Minh sao?

Mục lục

- [Phần 1: Đường xuống hoàng tuyến](#)
 - [Chương 1](#)
 - [Chương 2](#)
 - [Chương 3](#)
 - [Chương 4](#)
 - [Chương 5](#)
 - [Chương 6](#)
 - [Chương 7](#)
 - [Chương 8](#)
 - [Chương 9](#)
 - [Chương 10](#)
 - [Chương 11](#)
- [Phần 2: Nước Vong Xuyên](#)
 - [Chương 1](#)
 - [Chương 2](#)
 - [Chương 3](#)
 - [Chương 4](#)
 - [Chương 5](#)
 - [Chương 6](#)
 - [Chương 7](#)
 - [Chương 8](#)
 - [Chương 9](#)
 - [Chương 10](#)
 - [Chương 11](#)
 - [Chương 12](#)
 - [Chương 13](#)
 - [Chương 14](#)
 - [Chương 15](#)
 - [Chương 16](#)
 - [Chương 17](#)
 - [Chương 18](#)
- [Phần 3: Cầu Nai Hà](#)
 - [Chương 1](#)
 - [Chương 2](#)
 - [Chương 3](#)
 - [Chương 4](#)
 - [Chương 5](#)
 - [Chương 6](#)

- [Chương 7](#)
- [Chương 8](#)
- [Chương 9](#)
- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Phần 4: Canh bà Mạnh](#)
 - [Chương 1](#)
 - [Chương 2](#)
 - [Chương 3](#)
 - [Chương 4](#)
 - [Chương 5](#)
 - [Chương 6](#)
 - [Chương 7](#)
 - [Chương 8](#)
 - [Chương 9](#)
 - [Chương 10](#)
 - [Chương 11](#)
 - [Chương 12](#)
 - [Chương 13](#)
 - [Chương 14](#)
 - [Chương 15](#)
 - [Chương 16](#)
 - [Chương 17](#)
 - [Chương 18](#)
 - [Chương 19](#)
 - [Chương 20](#)
- [Phần 5: Người chưa khuất](#)
 - [Chương 1](#)
 - [Chương 2](#)
 - [Chương 3](#)
 - [Chương 4](#)
 - [Chương 5](#)
 - [Chương 6](#)
 - [Chương 7](#)
 - [Chương 8](#)
 - [Chương 9](#)

- [Chương 10](#)
- [Chương 11](#)
- [Chương 12](#)
- [Chương 13](#)
- [Chương 14](#)
- [Chương 15](#)
- [Chương 16](#)
- [Chương 17](#)
- [Chương 18](#)
- [Chương 19](#)
- [Chương 20](#)
- [Chương 21](#)
- [Vĩ Thanh 1](#)
- [Vĩ Thanh 2](#)

Nếu như tôi chết

Xin hãy lặng lẽ quên tôi đi

Khi cô đơn, hãy khóc thương tôi

Ở vườn hoa cải vàng tôi yêu thích.

Đêm nào đó trần trọc không ngủ

Ở bên bờ biển tối đen

Xin hãy khẽ gọi tên tôi nơi cửa sổ

Để tên tôi cuốn bay theo gió.

Nếu như nước mưa vô tình

Làm rụng tả tơi bông hoa kia

Tôi - kẻ lang thang xír lạ

Kéo cổ áo bước đi giữa cơn mưa.

Nếu như châm que diêm lên

Nỗi đau sẽ hiện lên thật rõ

Trào ra giọt nước mắt yếu mềm của tôi

Nỗi nhớ nhưng, rốt cuộc là gì nhỉ?

“Nếu như tôi chết”

Phần 1: Đường xuống hoàng tuyền

Người phụ nữ tôi có thể nhìn thấy

Người phụ nữ trong nước

Xin hãy chôn xương cốt tôi vào trong đồng lúa mạch

Giống như bỏ xác khóm cây lau vào hộp dương cầm

Tôi có thể nhìn thấy người phụ nữ tinh khôi

Người phụ nữ giữa dòng sông chảy xiết

Xin hãy giơ tay vào cánh đồng mạch

Khi tôi không còn hy vọng

Trở về nhà trên bó lúa mạch

Xin hãy thu dọn đám xương rời rạc của tôi

Đặt vào trong hộp gỗ gụ sẫm màu.

Đưa nó về như của hồi môn của các bạn.

Hải Tử “Moza nói trong *Khúc an hồn*”

Chương 1

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, tôi đã chết!

Trong từ điển, chết chính là một hiện tượng ngược lại với sự tồn tại của sinh mệnh, tức là vĩnh viễn chấm dứt việc duy trì chức năng sinh vật học của một sinh vật sống. Các hiện tượng dẫn đến cái chết gồm: già yếu, bị săn bắt, suy dinh dưỡng, bệnh tật, tự sát, bị giết hại và cả những sự cố hoặc là bị thương. Tất cả những sinh vật chúng ta biết đều không thể nào tránh khỏi cái chết.

Xương cốt vật chất của con người sau khi chết đi, thường được gọi là thi thể.

Nhà khoa học nói, mỗi con người trong khoảnh khắc chết đi đều có khả năng trải nghiệm lúc hấp hối, ví dụ như đi xuyên qua một đường ngầm tràn ngập ánh sáng trắng, cảm giác linh hồn đang trôi lơ lửng lên trần nhà, cúi nhìn xuống thi thể của mình đang nằm trên giường, hoặc là nhìn thấy những người thân đã mất của mình, và tất cả những chi tiết trong suốt cuộc đời mình - chiếu lại?

Thậm chí còn nhìn thấy Chúa Jesus, Phật tổ, thần tiên, mèo Đô-rê-mon...

Còn về - thế giới sau khi chết đi là gì?

Là sự lạnh lẽo như ở trong ngăn lạnh của tủ lạnh? Là sự nóng cháy như ở trong lò vì sóng nhiệt độ cao? Hay là giống như sa mạc hoang vắng ngoài hành tinh như trong “Cuộc chiến giữa các vì sao”? Hay có thể là vườn hoa thiên quốc trong câu chuyện của Afanti?

Khi tôi hãy còn sống ở dưới tầng ngầm, đã từng mượn ông cuốn truyện “Liêu trai chí dị”, tôi tin tưởng tuyệt đối những câu chuyện trong đó - con người sau khi chết có thể đầu thai chuyển thế để bắt đầu cuộc sống mới, những kẻ đại gian đại ác thì lại bị đày xuống 18 tầng địa ngục để chịu đựng tất cả các loại cực hình, những oan hồn bi thảm không tan được thì lại chỉ có thể biến thành Nhiếp Tiểu Sảnh... Sau lên cấp 3, môn Chính trị đề cập đến chủ nghĩa duy vật biện chứng của Mác, mới làm cho tôi ngộ ra rằng, thứ gọi là chuyển thế luân hồi hoàn toàn chỉ là trò ma quỷ hão huyền.

Chúng ta sau khi chết, chẳng có gì cả - thực sự như vậy sao?

Năm tôi 16 tuổi, có một lần chơi đùa hăng say trên sân vận động, một mảnh thủy tinh từ trên trời rơi xuống, nát vụn ngay trước mặt tôi, mấy mảnh vỡ còn cắm vào đùi tôi. Nếu như chỉ nhanh hơn một giây, hoặc là miếng thủy tinh đó chệch đi vài cen-ti-mét thì đã tạo thành một lỗ thủng lớn trên đầu tôi rồi, như vậy thì hoặc là mất mạng ngay tại chỗ, hoặc là trở thành người thực vật. Mặc dù chỉ là vết thương ngoài, khá nhẹ, nhưng tôi bỗng dưng vô duyên vô cớ miệng nôn trôn tháo, đổ bệnh một trận nghiêm trọng, phải nằm suốt trong bệnh viện, đêm nào cũng choàng tỉnh vì gặp ác mộng, nếu không phải là bị người khác lấy dao cứa cổ, thì là khi đi qua đường bị ô tô tải đâm vào bay xa hàng chục mét, hoặc là bị trượt chân từ trên sân thượng xuống...

Tôi vô cùng sợ hãi cái chết, bạn cũng vậy.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, thứ hai, 10 giờ đêm.

Tôi chết do bị mưu sát.

Chương 2

Tôi tin rằng, cái chết cũng có điềm báo trước.

Hai tuần trước khi bị sát hại, cái chết giống như một quả táo đỏ chín nẫu, liên tục bổ nhào đến trước mặt Niu-ton.

Ngày 5 tháng 6 năm 1995, thứ 2, 6 giờ sáng, tôi bị đánh thức bởi tiếng kêu thét thất thanh bên ngoài cửa sổ.

Cứ tưởng đó là âm thanh trong cơn ác mộng, đã mấy năm nay chúng đã không quay lại, tôi cố gắng gượng để ngồi dậy, nhưng không thể nào làm được, như thể có người nào đó đè nặng lên cơ thể tôi vậy - Chắc là rất nhiều người đều đã từng trải qua sự việc tương tự, nghe nói đây gọi là “bóng đè”.

Hắn lại đến rồi. Tôi nhìn thấy một khuôn mặt, một khuôn mặt lơ nhơ trong bóng tối, được đặt trên cơ thể của một người đàn ông cường tráng. Cũng giống như hồi bé, tôi muốn kêu thét lên, nhưng lại không thể phát ra bất cứ thanh âm nào, như thể cổ đã bị bóp chặt.

Bên ngoài cửa sổ lại truyền tới tiếng kêu thét thất thanh thứ hai, thứ ba, và vô vàn tiếng hét thất thanh, từ tiếng the thé chói tai của nữ giới chuyển thành tiếng thô lỗ của nam giới.

Những tiếng kêu thét như xé ruột gan này đã cứu mạng tôi.

Ánh sáng buổi sớm dịu nhẹ chiếu vào, khuôn mặt trong cơn ác mộng tan biến, chỉ còn lại tấm ảnh dán ở đầu giường, Maradona đang giơ cao chiếc Cup, anh ấy là thần tượng duy nhất của tôi trong thời niên thiếu.

Đây là trường cấp 3 Nam Minh có chế độ nội trú, nhìn từ cửa sổ tầng 4 về phía đỉnh nóc của thư viện trường, trên đó có một nữ sinh mặc áo trắng đang nằm.

Mặc dù khoảng cách xa đến 100 mét, nhưng vừa nhìn là tôi đã nhận ra ngay - đó là Liễu Mạn, cơ thể co rúm lại không thành hình dạng nữa, cứng đờ ở ngay trên đỉnh nóc, mái tóc dài như thác nước phủ lên gạch ngói đỏ khiến tôi liên tưởng đến cuốn tiểu thuyết “Đỏ và đen” mà tôi đã đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần. Em ấy đã chết!

Liễu Mạn là học sinh lớp 12B, và tôi là giáo viên dạy ngữ văn kiêm giáo viên chủ nhiệm của em ấy.

Tôi tên Thân Minh - Thân trong chữ thân minh, Minh trong chữ thân minh^[1].

Ba năm trước, tôi vừa mới tốt nghiệp đại học khoa Trung văn, được điều về trường cấp 3 Nam Minh dạy học, đây là ngôi trường tôi quen thuộc nhất.

Tôi chỉ mặc một chiếc quần dài, vắt chiếc áo sơ mi lao ra khỏi phòng ký túc. Cả khu ký túc ồn ào huyên náo giọng nói của các nam sinh, gần như đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người bạn học bị chết. Tôi loạng choạng va vào góc cầu thang, rồi lại cuống cuống đứng bật dậy, không cảm nhận được trán mình đang chảy máu.

Sân vận động của trường rất rộng, ở giữa là sân bóng đá đạt tiêu chuẩn, bên ngoài có đường viền chạy điền kinh, phía sau là một vườn trúc đào nở rộ hoa, dù sao chôn này cũng có đầy đất trống.

Mười năm trước, chính ở đường chạy điền kinh này, tôi đã đoạt được danh hiệu quán quân điền kinh 100 mét nam trong đợt đại hội thể dục thể thao của trường.

Tôi ngực đẽ trần, co hai chân chạy thục mạng, thời gian bỗng chốc như ngưng lại, như thể giữa tôi và thư viện cách nhau cả một con sông sâu thẳm không nhìn thấy đáy. Phía sau lưng là khu ký túc xá nữ sinh, tiếng kêu thét thất thanh và tiếng gào khóc râm ran, các cô gái đều nhào người trên bệ cửa sổ, tiêu điểm của họ đã chuyển dời từ xác cô gái trên đỉnh nóc thư viện sang bóng dáng chạy như bay xuyên qua sân vận động của tôi.

1 phút 20 giây, từ phòng ký túc xá đến thư viện.

Khu ký túc xá của trường cấp 3 Nam Minh khá mới, duy nhất chỉ có tòa nhà

thư viện hai tầng là ngoại lệ - không biết nó đã nằm ở đây bao lâu rồi, còn có cả mái uôn kiểu truyền thống Trung Quốc, trên mái còn có một căn gác xép nhỏ, chưa ai lên đó bao giờ. Cửa sổ căn gác xép thần bí này, nửa đêm thỉnh thoảng lại phát ra ánh sáng mờ mờ yếu ớt, đã trở thành nơi xuất hiện nhiều lời đồn quái dị trong trường.

Khi tôi lên đến được tầng 2 tràn ngập mùi giấy và mực tàu, cả tòa thư viện tĩnh không bóng người, ngoài người chết trên đỉnh nóc.

Trèo thêm một tầng cầu thang nữa, cánh cửa gỗ của căn gác xép được cài then, tôi rút then cài và đẩy cửa ra. Trước mặt tôi là một căn phòng mờ tối, ô cửa sổ nhỏ xíu chiếu vào luồng ánh sáng nhức mắt, nơi đây chất đầy các loại sách cũ kỹ, bụi mù mịt khiến tôi phát ho, lại còn kèm theo cả thứ mùi vị quái lạ.

Cửa sổ đang mở.

Cơn gió thổi rồi tung tóc, tôi không chút do dự vội vàng trèo ra ngoài cửa sổ - bàn chân tôi giẫm lên trên đỉnh nóc của thư viện, trên những viên gạch ngói và mấy ngọn cỏ, ở đó có một thiếu nữ mặc váy trắng tóc đen dài đang nằm vắt ngang.

Tôi chao đảo lần bước đến đó, bàn chân chợt trơn trượt, suýt chút nữa thì ngã, từ xa nghe thấy tiếng những cô gái ở khu ký túc xá nữ kêu lên thất thanh, có tiếng gạch ngói rơi xuống, vỡ tan ở phía dưới đất.

Tôi nhìn thấy rõ gương mặt của Liễu Mạn, cô nữ sinh xinh đẹp nhất của trường cấp 3 Nam Minh, cũng là nữ sinh có nhiều lời đồn đại nhất, trong đó lời đồn ảo khó nghe nhất chính là - có liên quan đến tôi.

Từ nét mặt cứng đờ vẹo vọ của cô, có thể nhận ra, cô đã chết trong lúc đau đớn tột cùng, đôi mắt trợn trừng nhìn thẳng lên trời, thời khắc cuối cùng, liệu cô ấy đã nhìn thấy mặt trăng hay là sao băng?

Hoặc là gương mặt của hung thủ?

Tại sao tôi lại nhận định rằng đây là một vụ mưu sát?

Nhưng, tư thế lúc cô ấy chết trông rất đẹp.

Giống như một bông hoa hồng bị ngắt xuống, đang dần dần khô héo với một tư thế thật độc đáo.

Tôi sợ hãi cái chết, nhưng không sợ người chết, nên tôi thận trọng cúi xuống, chạm vào cổ Liễu Mạn. Tiếng kêu thét ở khu ký túc xá nữ càng lúc càng phát ra những âm thanh hoảng sợ thê lương, không biết hình tượng của tôi trong suy nghĩ của họ, tôi trở nên nam tính hơn hay là đáng sợ hơn?

Chạm được rồi - chỉ có làn da của người chết, mới có thể lạnh giá như vậy, còn có cả sự cứng đờ đặc trưng nữa.

Cho dù tôi đã chuẩn bị tâm lý kỹ lưỡng, tôi vẫn cứ bị trơn trượt trên mái ngói, nhón chân dịch chuyển mấy bước, đầu ngón tay như bị điện giật - như thể chỉ lát nữa thôi là nó sẽ bị thối rữa.

Tôi đã thay bác sĩ viết tờ thông báo tử vong cho Liễu Mạn.

Đột nhiên, ở khóe mắt chảy ra hai giọt nước mắt. Đây là giọt nước mắt hợp tình hợp lý nhất - vì tôi với vai trò là một thầy giáo, đặc biệt lại còn là giáo viên chủ nhiệm lớp của cô học sinh tử nạn này.

Tôi và Liễu Mạn nằm sòng đôi trên đỉnh nóc thư viện, giống như là hai xác chết. Tôi không nhìn thấy trăng sao, chỉ có bầu trời âm u buổi sáng sớm, như thể có hai linh hồn đang bồng bênh trôi dạt. Xuyên qua bầu không khí vẫn đục u ám trên sân vận động, ở trong một ô cửa sổ phòng ký túc xá nữ sinh nào đó, cô ấy đang trốn giữa một nhóm nữ sinh, nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng khác thường.

Chương 3

“Đây là một vụ mưu sát.”

Người đàn ông thốt ra câu nói này ngoài 30 tuổi, mặc sắc phục cảnh sát sẫm màu, sắc mặt lạnh lùng u tối, không nhìn rõ thái độ thể hiện trên mặt anh ta, giọng nói trầm đục nặng nề.

“Có... có manh mối gì của hung thủ không?”

Chết tiệt! Sao bỗng dưng lại nói lấp thế này? Ngón tay vân vê mép áo, vẫn

phòng làm việc của giáo viên ở tầng 2 chỉ có hai người chúng tôi. Bên ngoài hành lang thỉnh thoảng có học sinh đi qua, chen nhau ở bên cửa sổ để nghe ngóng tình hình, nhưng đều bị chủ nhiệm giáo vụ đuổi đi.

Sáu tiếng đồng hồ trước, trên đỉnh nóc thư viện trường, tôi đã nhận định chắc chắn, cô nữ sinh Liễu Mạn - học sinh lớp 12B đã chết, tôi là giáo viên dạy môn ngữ văn kiêm giáo viên chủ nhiệm của cô ấy.

“Tôi tên Hoàng Hải, là cảnh sát phụ trách vụ án mạng này.”

“Thật không ngờ lớp 12 tôi chủ nhiệm lại xảy ra sự việc thế này, chỉ còn một tháng nữa là đến kỳ thi đại học rồi, bây giờ thực là... Tôi và thầy hiệu trưởng vừa mới đón tiếp bố của Liễu Mạn, mặc dù luôn miệng xin lỗi, tôi vẫn bị nhận một cú bạt tai, nhưng tôi không oán hận gì đâu.” Tôi xoa xoa bên má đỏ ửng, muốn cúi xuống nhìn sàn nhà, nhưng đôi mắt của cảnh sát Hoàng Hải như có từ tính, khiến người ta không có chỗ ẩn náu.

“Thầy Thân, có người phản ánh - sau buổi tự học tối qua, anh và Liễu Mạn, hai người nói chuyện riêng với nhau trong lớp học, có chuyện này không?”

Giọng nói của anh chậm rãi nhưng chắc chắn, giống như máy nén hàng trăm tấn, ép tôi nát như thành muôn mảnh.

“Đúng vậy!”

“Vậy tại sao anh không nói sớm?”

“Tôi...”

Quả nhiên, tôi đã trở thành nghi phạm giết người.

“Đừng căng thẳng, chỉ cần nói rõ tình hình là được.”

“Tối qua, tôi vừa khéo đi qua phòng học đó, là Liễu Mạn gọi tôi lại nói chuyện. Em ấy hỏi tôi về câu hỏi hóc búa trong đề thi thử môn ngữ văn, ví dụ như xuất xứ điển cố của hai câu “Thanh thanh tử khâm, du du ngã tâm” (Áo xanh cổ đứng, lòng sâu hôm mai) trong bài “Đoản ca hành” của Tào Tháo.”

Cảnh sát đang thăm vấn tôi sao? Tôi thấy mình bị mắt mặt nặng nề, hai chân

dính sát vào nhau, thật không ngờ lại có cảm giác mát tiêu.

“Ồ, chỉ có vậy thôi sao?”

“Đều là những câu hỏi về văn chương, em ấy hỏi chiếc thuyền lan chu trong câu thơ “Đô môn trướng ẩm vô tự, lưu luyện xứ, lan chu thổi phát” (Trướng thành đô, uống hoài không có; thương nhớ nơi nao; thuyền lan giục giã lên đường) trong bài “Vũ lâm linh” của Liễu Vĩnh và chiếc thuyền lan chu trong câu thơ “Kính giải la thường, độc thượng lan chu” (Cởi nhẹ xiêm là, bước xuống thuyền lan) dưới ngòi bút của Lý Thanh Chiêu có phải cùng một con thuyền hay không?”

“Còn gì nữa không?”

Cảnh sát Hoàng Hải bình tĩnh chờ đợi tôi bổ sung, sự kiên nhẫn đáng sợ này khiến tôi nhớ đến tư thế lúc chết của Liễu Mạn: “Còn có “Điền đầu ngân bễ” trong câu thơ “Điền đầu ngân bễ kích tiết toái; Huyết sắc la quần phiên tửu ô” (Vành lược bạc gãy tay nhịp gõ; Bức quần hồng hoen ố rượu rơi) trong bài “Tì bà hành” của Bạch Cư Dị cần hiểu cụ thể như thế nào? Hình như sau khi giải đáp ba câu hỏi này thì tôi rời khỏi đó.”

Thực ra, trong đầu tôi hiện lên hình ảnh “Huyết sắc la quần phiên tửu ô” (Bức quần hồng hoen ố rượu rơi).

“Thầy Thân, ấn tượng của thầy về Liễu Mạn thế nào?”

“Tính cách cô học sinh này hơi khác lạ, thích tò mò mọi câu chuyện, gần như không có bí mật nào trong trường là em ấy không biết, vì thế nên cũng có một số bạn tỏ ra không thích em ấy. Em ấy xinh đẹp như vậy, đương nhiên sẽ được nhiều bạn nam yêu thích, nhưng đến tận giờ vẫn chưa hề yêu sớm. Em ấy còn bạo gan hơn cả các cậu nam sinh, e rằng cũng chỉ có em ấy mới dám nửa đêm một mình chạy đến căn gác xếp của thư viện.”

“Sao anh biết cô ấy nửa đêm một mình chạy đến căn gác xếp?”

“Ồ? Còn có cả hung thủ nữa!” Mặc dù tôi không giết người, nhưng trong tai cảnh sát, trong từng lời tôi nói đều có sơ hở.

“Ý anh là, ngoài hung thủ và nạn nhân, ở hiện trường còn có thể có người thứ ba?”

Cảnh sát Hoàng Hải bình tĩnh lắc đầu: “Xin lỗi, tôi không đến để cùng suy đoán tình hình vụ án với anh!”

“Liễu Mạn nhìn có vẻ vui vẻ hoạt bát, nhưng thực ra em ấy là một cô bé rất cô độc. Chắc là vì chỉ sống cùng với bố, thiếu đi tình yêu thương của mẹ. Thành tích học tập của em ấy không tốt, mất tập trung, mối quan hệ xã hội bên ngoài lại khá phức tạp. Trường cấp 3 Nam Minh chúng tôi là trường học có chế độ nội trú, đã cung cấp cho rất nhiều trường đại học danh tiếng những sinh viên ưu tú, nhưng Liễu Mạn liệu có thể thi được vào đại học hay không hãy còn là một dấu hỏi. Tôi với vai trò là giáo viên chủ nhiệm của em ấy, cũng cảm thấy rất đau đầu, thường xuyên kèm thêm cho em ấy vào giờ tự học buổi tối.”

“Rất xin lỗi, điều tôi muốn hỏi là...”

“Tôi biết anh muốn hỏi gì,” tôi dầm tay xuống mặt bàn kính, “Thật đáng ghét! Hai tuần nay, trong trường mới xuất hiện lời đồn đại vô liêm sỉ, dám nói giữa tôi và Liễu Mạn có mối quan hệ ám muội nào đó, điều này thực sự là một sự sỉ nhục lớn đối với nhân cách và đạo đức nghề nghiệp của tôi, đúng là vô duyên vô cớ ngậm máu phun người!”

“Thầy Thân, đối với việc này, tôi đã nói chuyện với thầy hiệu trưởng và một số giáo viên khác rồi, lời đồn đại này không hề có chút chứng cứ nào, chỉ là truyền miệng giữa các em học sinh, tôi tin anh trong sạch.” Cảnh sát Hoàng Hải không kìm lòng được, châm một điếu thuốc lá, rít mạnh mấy hơi, “Phải rồi, nghe nói anh cũng tốt nghiệp ở trường này ra à?”

“Đúng vậy, ba năm học cấp 3 của tôi đã trải qua ở nơi này, tôi quen thuộc từng gốc cây ngọn cỏ nơi đây, thật không ngờ sau khi tốt nghiệp khoa Trung văn trường Bắc Đại^[2], tôi lại được điều về trường cũ để giảng dạy, trở thành một giáo viên nhân dân đây vẻ vang, tôi cảm thấy thật may mắn.”

Nói đến những câu chữ khách sáo quan cách phát buồn nôn này, tôi đã quá quen thuộc, không cần dùng đại não để suy nghĩ.

“Từng gốc cây ngọn cỏ?” Hoàng Hải nhíu mày.

Tôi không thể hiểu nổi: “Có gì không ổn chứ?”

“Không có gì, thầy giáo Thân, anh mới 25 tuổi, mà đã giác ngộ được như

vậy, thật khiến người khác phải khâm phục đấy.” Trên mặt anh ta toàn là màu khói xanh, khiến người khác không nhìn rõ được mắt anh, “Nghe nói anh sắp sửa rời khỏi trường cấp 3 Nam Minh này?”

“Thực sự rất lưu luyến! Tôi mới làm giáo viên cấp 3 được có ba năm, đây là khóa tốt nghiệp đầu tiên và cũng là cuối cùng mà tôi dạy dỗ. Vào tháng 7, sau khi kỳ thi đại học kết thúc, tôi sẽ được điều đến Hội ủy viên Đoàn thanh niên Bộ giáo dục thành phố.”

“Vậy thì chúc mừng thầy!”

Anh gật đầu không thể hiện chút cảm xúc gì, nhanh chóng dập điếu thuốc mới hút được một nửa: “Tôi đi trước đây! Mấy ngày tới anh chắc không đi đâu xa chứ?”

“Đúng vậy, tôi chỉ ở trong ký túc xá trường thôi, tháng sau là thi đại học rồi, sao có thể rời xa các em học sinh được chứ?”

“Giữ liên lạc vào mọi lúc mọi nơi nhé, tạm biệt!”

Cảnh sát Hoàng Hải bước ra khỏi căn phòng như cơn gió thoảng, tôi nhìn thấy gương mặt của chủ nhiệm giáo vụ ở hành lang bên ngoài cửa sổ, hấn né tránh ánh mắt tôi, đi theo sau cảnh sát và cùng rời khỏi đó.

Tôi đã nói dối cảnh sát.

Mặc dù Liễu Mạn thích Thơ Mông lung, nhưng lại hiểu biết rất ít về thơ từ cổ điển, sao có thể hỏi được “Điền đầu ngân bễ kích tiết toái” chứ?

Tối qua, trong phòng tự học, em ấy đã nói với tôi: “Thầy Thân, em đã biết được bí mật của cô ấy rồi.”

Lẽ nào lại có liên quan đến Câu lạc bộ thơ Chết (Dead Poets Society)?

Tim tôi đập điên cuồng, chỉ muốn nhanh chóng chạy trốn khỏi đây, tránh để người khác nhìn thấy thì lại càng rắc rối, cô học sinh này khiến tôi xui xẻo quá đủ rồi, thực sự hy vọng từ đêm nay cô ấy biến mất luôn khỏi cái thế giới này.

Năm phút sau, cô nói ra hầu hết những việc mà chỉ những người đã chết mới

biết được, tôi nghĩ, dùng hai chữ “phù thủy” để hình dung thì cũng không quá đáng.

“Có liên quan gì tới em?”

Ánh đèn trên đầu đung đưa, chiếu hai bóng người xuống đất, mặc dù ở trong phòng học không có chút gió nào.

Cô bé dựa vào bảng đen, nói: “Em biết tất cả mọi bí mật của tất cả mọi người trong ngôi trường này.”

Đây mới là cuộc đối thoại chân thực của tôi hôm qua.

Nhưng, tôi không hề giết người.

Ngày 5 tháng 6 năm 1995, 12 giờ trưa. Tất cả mọi người đều đến nhà ăn, chỉ có mình tôi cô độc ngồi ở văn phòng, sáng sớm nay vừa mới chạm vào xác chết, sao có thể nuốt nổi cơm canh chứ?

Buổi chiều, tôi dạy một tiết ngữ văn, chấm điểm bài trắc nghiệm mấy hôm trước vừa cho học sinh làm. Giữa phòng học có một chỗ ngồi bị trống, không biết ai đã đặt một đóa hoa trúc đào ở trên bàn của giáo viên. Học sinh liên tục ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm vào tôi, thì thầm to nhỏ. Giọng nói của tôi cũng hơi yếu ớt, từ đầu đến cuối không dám nhắc đến tên Liễu Mạn, như thể cô học sinh nữ mới chết sáng nay chưa bao giờ học ở lớp tôi vậy.

Tiết học cuối cùng, vội vàng cúi đầu bước ra khỏi phòng học, hành lang đầy chật kín người, như thể trên mặt tôi dán ba chữ “kẻ giết người” vậy.

Dưới tòa lầu tổng hợp, mấy học sinh nam của lớp tôi đang túm tụm lại nói chuyện, nhìn thấy tôi lập tức lảng ra. Chỉ có Mã Lực ở lại, cậu ấy học giỏi nhất lớp, cũng là cậu học sinh tôi yêu quý nhất.

“Các em đang nói chuyện về Liễu Mạn phải không?”

“Thầy Thân, thầy không biết sao?”

Dáng người Mã Lực cao gầy, trông giống Ngô Kỳ Long, nhưng lại để mái tóc kiểu Quách Phú Thành, khuôn mặt lúc nào cũng u buồn.

“Cái gì?”

“Liều Mạn bị đầu độc chết!”

“Tôi cũng đoán như vậy, sáng nay khi tôi kiểm tra thi thể của em ấy, không phát hiện thấy có vết thương bên ngoài nào cả.”

“Trường mình đã lan truyền khắp nơi, sáng nay cảnh sát đến kiểm tra hiện trường, nhận định Liều Mạn trèo qua cửa sổ căn gác xép của thư viện mới leo lên được đỉnh mái. Cửa căn gác xép bị khóa ngoài, nạn nhân ở bên trong không mở ra được, sau khi bị trúng độc cũng không thể nào trốn ra ngoài được. Dưới sàn nhà phát hiện ra một số dịch thể lỏng sót lại, sau khi cảnh sát thu thập được chứng cứ đã tản đi, giáo viên hóa học của trường ta tự vào phòng thí nghiệm để làm hóa nghiệm, thầy biết rồi đây, thầy ấy là người không biết giữ mồm giữ miệng.”

“Hãy nói cho tôi biết kết quả hóa nghiệm.”

“Trong mẫu nước phát hiện ra một lượng thành phần lớn chất độc Androsin.”

“Chất độc Androsin.”

Thực ra, tôi hiểu cả, nhưng lại giả vờ hồ đồ trước mặt Mã Lực.

“Thầy giáo hóa, khi giảng bài cũng nói, chất độc Androsin có thể lấy ra được từ cây trúc đào, nếu như trong cơ thể sinh vật chỉ cần có 0,5 milligram thuần chất độc Androsin là có thể mất mạng! Do đó, thầy ấy bảo chúng em không được đến gần những cây trúc đào đó.”

Hai bên sân vận động trường mọc đầy cây trúc đào, hàng năm đến đợt kiểm tra cuối kỳ thì đều nở rộ rực rỡ, loại hoa trúc đào đỏ là loại có độc tính mạnh nhất.

“Không nên tùy tiện tuyên truyền nhằm những câu này, trước khi bản báo cáo kiểm nghiệm tử thi của cảnh sát chính thức công bố, không ai biết rõ được nguyên nhân thực sự gây ra cái chết của Liều Mạn là gì!” Tôi vỗ vỗ vai Mã Lực, nói thầm vào tai cậu: “Miệng lưỡi con người đáng sợ! Em hiểu được ý của tôi chứ!”

“Thưa thầy, em nghĩ Liễu Mạn không vô duyên vô cớ đi đến căn gác xếp của thư viện vốn bị đồn đại là có ma, chắc chắn là có người đã hẹn bạn ấy đến đó, thầy nói xem, ai là người đã hẹn bạn ấy đến đó nhỉ?”

Cậu mở to đôi mắt trong suốt khiến người khác nhìn vào cảm thấy sợ hãi, tôi lùi lại mấy bước: “Ngay cả em cũng không tin tôi sao?”

“Em xin lỗi, nhưng tất cả các bạn trong lớp đều nói...”

“Im miệng!”

Tôi chạy thật nhanh qua trước mặt Mã Lực, nhìn thấy cây trúc đào, giữa đám lá xanh là vô số những bông hoa đỏ rực.

Khiến cho người ta có cảm giác khó chịu vô cớ.

Đột nhiên, tôi đã hiểu tại sao cảnh sát Hoàng Hải lại nhắc lại câu “tùng gốc cây ngọn cỏ” mà tôi vừa nói.

Chương 4

Ngày mùng 5 tháng 6 năm 1995, đêm khuya.

Tầng 4 khu ký túc xá nam sinh, phòng số 19 nơi sâu nhất của hành lang, phòng bên cạnh chính là nhà kho, nơi chất đầy những đồ lặt vặt. Vị hôn thê Cốc Thu Sa chỉ đến có hai lần, nói nơi tôi ở còn chẳng bằng cái chuồng chó, thề rằng sẽ đem đến cho tôi một ngôi nhà rộng rãi, thoải mái nhất.

Một tháng nữa, tôi và cô ấy sẽ kết hôn.

Thời gian tổ chức hôn lễ đã định sẵn sau khi kết thúc kỳ thi đại học, cũng chính là trước khi tôi điều khởi trường cấp 3 Nam Minh, chính thức đi làm ở Bộ giáo dục của Thành phố. Và thời gian mà chúng tôi đi nhận giấy đăng ký kết hôn đã được định sẵn vào hai tuần sau - ngày 19 tháng 6.

Tôi vừa nói chuyện điện thoại với vợ chưa cưới của mình, nhưng không dám nói với cô ấy chuyện xảy ra ngày hôm nay, chỉ nói tôi có thể gặp một số phiền phức, nhưng sẽ nhanh chóng giải quyết được.

Đồng hồ đeo tay sắp di chuyển đến vị trí con số 10 giờ, chiếc đồng hồ này là do bố Cốc Thu Sa tặng cho tôi, lại còn là đồng hồ Thụy Sĩ nổi tiếng mua ở Hong Kong, đã gây chấn động trong phòng làm việc của giáo viên. Tôi vốn không nỡ đem ra dùng, chỉ sợ làm mài mòn độ sáng bóng của mặt đồng hồ, nhưng Thu Sa ép tôi bắt buộc ngày nào cũng phải đeo.

Ngồi xuống bàn làm việc, tôi không kịp tháo đồng hồ đeo tay ra, thần thờ nhìn mặt kính đồng hồ, phản chiếu ra khuôn mặt mệt mỏi rã rời của mình.

Kể từ khi tốt nghiệp đại học quay trở lại trường cũ để làm thầy giáo ngữ văn, tôi đã sống một mình ở đây ba năm rồi. Mặc dù bức tường hơi cũ kỹ, trần nhà nứt lại âm mốc, chỉ có một chiếc giường đơn ọp ẹp, và cả chiếc ti vi nhiều sóng tôi mua ở khu chợ đồ cũ - nhưng tôi vẫn rất lưu luyến căn phòng này, bởi vì suốt ba năm học cấp 3, tôi cũng ở trong chính căn phòng này.

Hồi đó trong phòng có ba chiếc giường tầng đôi, sáu cậu nam sinh.

Năm 1988, vào đêm khuya trước kỳ thi đại học, một người trong số đó treo cổ tự tử, khi chúng tôi tỉnh dậy vào lúc sáng sớm, nhìn thấy một xác chết treo lơ lửng phía dưới quạt trần... Tôi không may ngủ ở giường tầng trên, xác chết cứng đờ đùng đưa trước mắt tôi, cái rốn lộ ra song song với tầm nhìn đôi mắt tôi, như thể một con mắt đang nói chuyện với tôi vậy.

Sau khi nhà trường điều tra qua loa, chỉ nói cậu ấy không chịu đựng được áp lực của kỳ thi đại học, lo lắng mình bị rớt nên đã bước vào con đường tuyệt vọng. Kết luận này khiến tôi và mấy người trong phòng đều khó mà chấp nhận nổi, mấy tuần liền đều gặp ác mộng. Đợi đến khi chúng tôi tốt nghiệp khóa học, không có ai dám bước chân vào căn phòng này nữa, ngay cả mấy phòng bên cạnh cũng liên tục bị đồn đại là có ma, thế nên nhà trường đã bỏ trống mấy căn phòng này.

Bốn năm sau, tôi trở về với vai trò là thầy giáo mới, cũng là thầy giáo duy nhất của trường cấp 3 Nam Minh tốt nghiệp từ trường Đại học Bắc Kinh. Nhưng tôi không có phòng, nhà trường cũng không thể nào giải quyết vấn đề phòng ở, chỉ có thể lấy căn phòng này làm ký túc xá độc thân cho tôi.

Vậy mà, tháng sau là tôi đã chuyển nhà rồi, từ biệt căn phòng tôi đã sinh sống trong sáu năm.

Phòng mới là căn hộ chung cư được Bộ giáo dục phân cho, cũng coi như là

được đặc cách, dù sao tôi cũng mới chỉ đứng trên bục giảng mới ba năm - còn rất nhiều thầy cô giáo già dạy học gần cả đời người đã chuẩn bị về hưu, cả ba thế hệ vẫn phải chen chúc nhau sinh sống trong căn phòng rách nát cũ kỹ chật chội ẩm mốc, mà còn không có cơ hội để được phân cho căn phòng như thế này. Hai tháng trước, tôi vừa nhận được chìa khóa căn phòng mới, gồm một phòng khách và hai phòng ngủ, nằm ở trung tâm thành phố, là căn hộ có điều kiện tốt nhất mà hệ thống giáo dục có thể phân cho, trên tầng trên chính là lãnh đạo Hội ủy viên giáo dục thành phố. Gia đình vị hôn thê giúp chúng tôi lo việc sửa chữa, hôm qua vừa mới mua sắm đồ điện và đồ gia dụng nhập khẩu, những món đồ này đã tiêu tốn số tiền lương hơn một năm của tôi.

Tôi hiểu, không biết có bao nhiêu người ngưỡng mộ tôi, đố kị tôi, oán hận tôi.

Mặc dù không ngủ được, nhưng tôi vẫn tắt đèn từ sớm và nằm xuống giường, chỉ lát sau tôi đã nghe thấy tiếng gõ cửa. Tôi thấp thỏm không yên đi ra mở cửa, nhìn thấy vị cảnh sát trưa nay, ánh mắt anh ta lướt qua tai tôi, quan sát từng chi tiết ở trong phòng.

“Chào buổi tối, thầy Thân, tôi có thể kiểm tra phòng của thầy được không?”

Cảnh sát giơ ra một tờ giấy chứng nhận cho phép kiểm soát, đứng đằng sau là thầy Nghiêm Lịch - chủ nhiệm giáo vụ của trường, đang nhìn tôi chằm chằm bằng ánh mắt đầy thương hại.

“Các anh... các anh đang nghi ngờ tôi sao?”

Chủ nhiệm giáo vụ là nam giới trung niên, nét mặt rất thành khẩn: “Thầy Thân, thầy giảng bài nổi tiếng là trôi chảy lưu loát, sao hôm nay lại cũng...”

Tôi gần như muốn cho mình một cái bạt tai, chặn ngay ở trước cửa:

“Thầy Nghiêm, là thầy à?”

“Xin lỗi, anh không để tôi vào sao?”

Giọng nói của cảnh sát Hoàng Hải càng trầm đục hơn, nếu như là những phần tử tội phạm thông thường mà gặp phải, chắc đã phải tè ra quần từ lâu rồi.

“Không, mời tùy ý xem! Tôi chẳng làm việc gì hồ thẹn với lương tâm, sao phải sợ kiểm tra chứ?”

Tôi để cảnh sát bước vào phòng, chỉ vào một chiếc vòng cổ treo ở trên bàn làm việc, “Cẩn thận đừng làm hỏng món đồ đó.”

Mặc dù, họ không đuổi tôi rời khỏi đó, nhưng tôi vẫn bước ra khỏi phòng ký túc xá với khuôn mặt đầy xấu hổ, có một người cảnh sát bám sát theo tôi như hình với bóng, còn lo tôi bỏ chạy sao?

Tôi đi đến dưới vùng ánh trăng lạnh lạnh, quay đầu lại nhìn thấy các nam sinh bước ra khỏi phòng, chắc là họ đã nhận định tôi chính là hung thủ giết người, cảnh sát đang chuẩn bị bắt giữ và áp giải tôi?

Mấy phút chờ đợi khám xét, cảm thấy căng thẳng khó chịu khiến người ta muốn chết. Tôi chuyển hướng nhìn sang khu ký túc xá nữ sinh, ở cửa sổ tương tự cũng xuất hiện đầy những khuôn mặt của các học sinh nữ, chỉ duy nhất không nhìn thấy em ấy.

Cảnh sát Hoàng Hải rời khỏi tòa nhà, trong chiếc túi nilon trong suốt có đựng một chiếc bình nhựa. Trong màn đêm không nhìn rõ gương mặt của anh ta, nhưng anh ta cũng không nói câu gì với tôi. Hai người cảnh sát đứng hai bên giữ lấy tôi, đưa tôi đến cổng lớn của trường, một chiếc xe cảnh sát nhấp nháy đèn đang chờ đợi.

“Thưa cảnh sát, anh hãy khóa chặt cửa phòng tôi lại, bên trong có đồ quan trọng của tôi.”

Đây là câu nói duy nhất của tôi khi bị bắt giữ.

Trong khoảnh khắc tôi bị đẩy vào trong xe cảnh sát, bên đường Nam Minh có một người đàn ông đang đứng, ánh đèn chiếu vào thấy khuôn mặt của anh ta trắng nhợt một cách đáng sợ.

Anh ta tên là Trương Minh Tùng.

Chương 5

Trong sở công an trải qua đêm đầu tiên thức trắng.

Tôi yêu cầu gọi điện thoại cho vị hôn thê, nhưng bị từ chối. Cảnh sát Hoàng Hải hứa với tôi là sẽ thông báo cho cô ấy, anh ta cũng biết bố của Cốc Thu Sa là ai. Thế nhưng, đến tận khi trời sáng, không có chút tin tức nào. Trong phòng tạm giam không có gương, tôi cũng không nhìn thấy khuôn mặt của mình, chắc là quần mắt đã thâm sì rồi. Không nuốt nổi bất cứ thứ gì, trong dạ dày vô cùng khó chịu, hộp cơm bữa sáng đặt ở dưới đất.

Ngày mùng 6 tháng 6 năm 1995, buổi sáng, lần đầu thăm vấn.

“Trong phòng ký túc xá của tôi đã tìm thấy thứ gì vậy?”

Cảnh sát còn chưa kịp nói, tôi đã cướp lời hỏi một câu, Hoàng Hải trả lời bằng giọng trầm đục:

“Chiếc bình nhựa đó, được tìm thấy ở trên nóc tủ quần áo của anh. Mặc dù bình trông rỗng, nhưng vẫn còn lưu lại chất độc được tinh luyện từ cây trúc đào, qua kiểm nghiệm thì chỉ mới vài ngày gần đây.”

“Ý anh muốn nói là tôi tinh luyện chất độc của cây trúc đào, và đầu độc chết Liễu Mạn vào tối ngày hôm kia sao?”

“Hiện giờ, anh chính là nghi phạm lớn nhất, nhưng không đồng nghĩa với việc anh chính là hung thủ.”

Không có gì phải giải thích thêm nữa, tất cả mọi người đều đã coi tôi là hung thủ giết người - nhận định tôi và Liễu Mạn có mối quan hệ bất chính, và tôi thì lại sắp sửa kết hôn, cô ấy sẽ trở thành viên đá cản đường lớn nhất, nói không chừng sau khi tốt nghiệp, sẽ còn liên tục quấy nhiễu. Tôi ở trong ký túc xá trường, có điều kiện gây án, hơn nữa trong vườn trường ở đâu cũng là cây trúc đào, nửa đêm ra ngoài lấy ít chất độc thì quá dễ dàng. Căn gác xép ở thư viện, ban đêm chẳng ai dám lên cả, cũng chỉ có tôi mới có thể lừa Liễu Mạn bước lên...

“Tôi không giết người!”

Chỉ trời mà thề thì có tác dụng sao? Tôi thật là ngu ngốc.

“Tôi đã tỉ mỉ điều tra những ghi chép về cậu trong thời kỳ cậu học đại học, thật không ngờ cậu lại học thêm bộ môn Độc lý học, đối với sinh viên khoa

Trung văn thì đây chẳng phải là điều rất kỳ lạ sao?”

“Vậy thì anh cũng đã điều tra mẹ tôi đã chết như thế nào rồi chứ?”

Hoàng Hải lập tức trả lời: “Bà ấy đã bị bố anh giết chết, năm đó anh 7 tuổi.”

“Trọng điểm là bà đã bị đầu độc chết.”

Tôi ngược lại lại trở nên bình tĩnh, giống như đang tường thuật lại một bản tin xã hội, “Ngày nào ông ta cũng bỏ thuốc độc vào thuốc để mẹ tôi uống. Vào ngày mẹ tôi mất, tôi không nhỏ một giọt nước mắt nào, mà chạy ra khỏi nhà, ôm chặt lấy đùi vị cảnh sát cần một miếng, như vậy mẹ tôi mới được đưa đi khám nghiệm tử thi, điều tra ra nguyên nhân cái chết thực sự.”

“Tôi qua tôi đã đọc hồ sơ vụ án, bố anh đã bị tử hình, xin lỗi! Nói như vậy - cậu vì việc mẹ bị đầu độc chết nên mới chọn học môn Độc lý học trong trường đại học sao?”

“Vẫn còn lý do khác nữa sao? Lẽ nào tôi có thể đoán biết được tương lai? Máy năm trước đã biết tôi muốn giết Liễu Mạn, do đó đã học từ trước những kỹ năng để đầu độc giết người?”

“Thân Minh, thế trong trường đang đồn đại mối quan hệ mờ ám giữa anh và Liễu Mạn thì sao?”

“Đó là việc chưa từng có! Em ấy chỉ thường xuyên đến hỏi bài, có đôi khi nói những lời hơi kỳ lạ, nhưng tôi biết giữa thầy giáo và học sinh cần phải có giới hạn, đặc biệt là cô nữ sinh xinh đẹp như em ấy, ngay từ đầu tôi đã rất cẩn thận.”

“Anh được rất nhiều nữ sinh cấp 3 yêu thích sao?”

Tôi cúi đầu không nói, tôi chưa bao giờ thấy mình đẹp trai, chỉ có thể nói các nét trên khuôn mặt đều hài hòa, đôi mắt có thần. Đôi khi có người khen tôi có khí chất hơn người, tướng mạo có số anh hùng xuất chúng. Các cô gái bây giờ liệu có thích kiểu người giống như tôi không?

“Tôi không biết, chắc là tính cách của tôi khá ôn hòa, thường ít nói, có thời gian rảnh rỗi thì cũng viết chút thơ ca cổ điển, anh cũng biết những thiếu nữ 18 tuổi thường đa sầu đa cảm, có thể là cũng có chút sùng bái đối với người

đàn ông như tôi. Chỉ vài năm nữa sau khi lớn lên, chắc chắn họ sẽ thay đổi.”

Tôi đang nói lảng nhãng gì vậy chứ? Đây chẳng phải là đang thừa nhận Liễu Mạn cũng bị tôi cuốn hút sao?

Nhân viên ghi chép ngồi bên cạnh nhanh chóng viết những câu nói này, cảnh sát Hoàng Hải khẽ gật đầu: “Được, chúng ta hãy đổi đề tài nhé. Thân Minh, anh có thể cho tôi biết về quá khứ của mình được không?”

“Quá khứ của tôi?”

“Hãy bắt đầu từ thời kỳ học cấp 3 đi, hôm qua chúng ta nói chuyện gấp quá, nghe nói anh được tuyển lên thẳng trường Bắc Đại?”

“Đúng vậy, nguyện vọng của tôi điền chính là Đại học Bắc Kinh, nhưng tôi cũng không dám chắc mình có thể thi đỗ vào được. Nhưng một tháng trước kỳ thi đại học, gần như là ngày này của bảy năm trước, đối diện trường cấp 3 Nam Minh đã xảy ra một sự việc lớn - lúc đó trên đường Nam Minh ngoài vùng đất hoang và công xưởng ra còn có một vài kiến trúc lụp xụp xây dựng trái phép, là những lều tạm mà người tỉnh lẻ lang thang đến đây, không biết vì nguyên nhân gì đã xảy ra hỏa hoạn. Tối hôm đó, lửa cháy rực cả bầu trời, rất nhiều học sinh trèo lên bức tường vây quanh để xem, chỉ có tôi lao qua đường, liều mình lao vào trận hỏa hoạn để cứu người, may mà vẫn giữ được cái mạng của mình. Do đó, tôi đã được thành phố biểu dương, cộng thêm với việc mới là học sinh cấp 3 mà đã được vào Đảng, đài truyền hình và các tòa soạn báo đều đến phỏng vấn, suýt chút nữa còn lên cả bản tin thời sự nổi bật ở kênh CCTV1.”

“Thế là anh đã có được cơ hội vàng ngọc để lên thẳng đại học.”

“Cảnh sát Hoàng, anh có tin tưởng vào số phận không?”

“Không tin.”

“Tôi cũng không tin, nhưng... hồi ở trong trường đại học, tôi rất nỗ lực học tập, dường như không hề hay biết tất cả những chuyện bên ngoài, thành tích nổi trội đứng trong top đầu bảng, nhưng khi tốt nghiệp thì lại gặp phải sự bất công, rất nhiều bạn sinh viên khác, thành tích học tập kém xa tôi, có người thậm chí còn rất tệ, nhưng lại được phân công đến các cơ quan Trung ương. Còn tôi không ngờ lại được phân về nguyên quán, làm một thầy giáo dạy

ngữ văn cấp 3.”

“Nhưng bây giờ anh đã có được cơ hội tốt nhất rồi.” Cảnh sát Hoàng Hải châm một điếu thuốc, phả vào bầu không khí phía trên đầu tôi, “Nghe nói anh sắp kết hôn, có thể nói một chút về vợ sắp cưới của anh được không?”

“Hai năm trước, tôi đi xe bus về trường, phát hiện ra có người đang trộm ví tiền của cô ấy, tất cả mọi người trong xe đều tỉnh bơ, thậm chí người soát vé còn mở cửa xe ra. Chính lúc tên trộm đó nhảy xuống xe, tôi liền mình lao đến, đè hẳn xuống dưới đất, cuối cùng cũng bắt giữ được hẳn đưa đến đồn cảnh sát. Tôi và Cốc Thu Sa đã quen nhau như vậy, cô ấy rất cảm kích, mời tôi ăn mấy bữa liền. Cô ấy làm việc ở Nhà xuất bản Giáo dục, phụ trách biên tập tài liệu học của môn ngữ văn cấp 3, cho nên nói chuyện với tôi rất hợp, rồi cô nhanh chóng trở thành bạn gái của tôi.”

“Trước đây anh đã từng yêu ai chưa?”

“Chưa, cô ấy là người yêu đầu tiên của tôi.”

Trước mặt là đám khói phả ra từ miệng Hoàng Hải, tôi cố tình ngả về phía sau, “Yêu nhau nửa năm, tôi mới biết bố cô ấy chính là lãnh đạo tiền nhiệm của Bộ giáo dục, bây giờ là Hiệu trưởng trường đại học. Từ nhỏ cô ấy đã không có mẹ, được bố hết sức chiều chuộng. Tôi hiện là kẻ không bố không mẹ, e rằng bất cứ ai cũng sẽ ghét bỏ, nhưng bố cô ấy lại có ấn tượng khá tốt về tôi, vừa vặn lại cũng tốt nghiệp trường Bắc Đại. Thư ký của ông đang nghỉ sinh con, tôi được điều chuyển từ trường cấp 3 Nam Minh đến trường đại học, tạm thời làm thư ký Hiệu trưởng trong vòng ba tháng. Tôi làm việc hết mình, ngày đêm theo sát bước chân, không những phục vụ ông hết sức chu đáo khiến ông cảm thấy thoải mái, các lãnh đạo trên dưới và các vị giáo sư cũng đều khen ngợi tôi.”

Đột nhiên, tôi ngừng lại không nói tiếp nữa, nhạc phụ tương lai tại sao lại xem trọng tôi như vậy chứ? Tôi là một kẻ xuất thân bần hàn, thật không ngờ lại có được cơ hội cá chép vượt long môn? Hiệu trưởng Cốc chỉ có một cô con gái, trong tương lai chắc chắn cũng phải có một người gánh vác trọng trách lớn, tránh để đến khi về hưu thì lại gặp cảnh thâm lương, thà là tự mình bồi dưỡng một người trẻ tuổi cần mẫn còn hơn là tìm con cái của các vị lãnh đạo cấp cao để làm thông gia, như vậy còn có thể yên tâm về sự tận tụy trung thành của anh ta.

Cảnh sát Hoàng Hải phá vỡ sự trầm mặc: “Nghe nói hồi tháng ba, hai người đã tổ chức buổi lễ đính hôn?”

Có năm mơ cũng không thể ngờ tới buổi đính hôn lại long trọng đến thế, lãnh đạo của trường đại học và Hội ủy viên Giáo dục đều đến, cả những nhân vật nổi tiếng trong xã hội, từ người hướng dẫn chương trình của Đài truyền hình đến chủ tịch Hội tác gia, thực sự đã khiến tôi có chút sợ hãi vì nhận được sự ưu ái quá lớn. Đó là dụng ý sâu sắc của nhạc phụ tương lai, muốn đưa tôi thâm nhập vào các mối quan hệ xã hội của ông, có bao nhiêu mối quan hệ như vậy, làm việc gì đều thuận lợi - ví dụ như đưa tôi ra khỏi sở công an.

Tôi không muốn nói những thứ vô dụng với cảnh sát, tôi chỉ nói những từ then chốt nhất: “Một tháng trước, trường học đã nhận được thông báo của cấp trên, sau kỳ thi đại học của các em, tôi sẽ rời khỏi cương vị giáo viên, vào làm công việc trong Hội ủy viên Đoàn thanh niên của Bộ giáo dục thành phố, vừa vặn tôi cũng làm thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên trong trường cấp 3 Nam Minh.

Vợ chưa cưới Cốc Thu Sa nói với tôi, nhờ có mối quan hệ của bố cô, tôi đã được lãnh đạo chỉ định, hai năm sau sẽ tiếp nhận vị trí thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên của hệ thống Giáo dục toàn thành phố - tin tức này nhanh chóng lan truyền khắp trong giới.”

“Sau đó sẽ có rất nhiều người đố kị với anh!”

Anh ta đập đầu thuốc lá, gõ đốt tay xuống bàn, “Đây chính là trọng điểm anh muốn nói với tôi.”

“Cảnh sát Hoàng, anh đã đọc “Bá tước Monte-Cristo” chưa?”

“Tôi không có thời gian đọc tiểu thuyết, nhưng tôi hiểu ý của anh là gì. Được rồi, hãy nói cho tôi biết, anh cảm thấy ai muốn hãm hại anh? Tôi nói là hãm hại chứ không phải đố kị - nghe anh nói vậy, ngay cả tôi cũng không kìm lòng được! Xả thân liều mình suốt hơn mười năm qua, bắt được không biết bao nhiêu là tội phạm giết người, mình đầy thương tích, ngay cả căn phòng cũng chẳng được phân cho, còn anh mới chớp mắt đã một bước lên mây, những người bình thường khác không đố kị thì mới lạ đấy!”

“Tôi hiểu, thông qua giết người để vu oan hãm hại, người như vậy không chỉ

là đồ kị, có thể đưa cho tôi giấy và bút được không?”

Cảnh sát Hoàng Hải nhìn chăm chăm vào mắt tôi, đồng thời đưa giấy bút tới, tôi cầm chiếc bút máy viết ra hai chữ rất đẹp: Nghiêm Lịch.

Chương 6

Nghiêm Lịch là chủ nhiệm giáo vụ của trường cấp 3 Nam Minh. Tại sao anh ta lại muốn vu oan hãm hại tôi? Thực ra, tôi cũng không chắc chắn. Nhưng, tôi nhận định anh ta là kẻ xấu, những người khác cũng lắm là đặt điều những lời đồn đại, còn anh ta trông thì có vẻ thật thà nhưng lại là người có thể đứng đằng sau đâm lén anh một cái.

Mỗi trường học đều có chủ nhiệm giáo vụ, đều là những người có tuổi, có phong thái rất chững chạc đường hoàng, Nghiêm Lịch đem lại cho người ta ấn tượng cũng như vậy - giống như chính tên của anh ta. Người đàn ông hơn 40 tuổi này mấy năm trước đã ly hôn, vợ đưa con đi, nhưng không vì vậy mà trở nên thật thà chất phác, ngược lại, bộ tóc hơi hói lại thể hiện những dục vọng không ngờ.

Có một lần, buổi đêm ở văn phòng chấm bài tập, tôi mở cửa sổ nhìn ra, vô tình nhìn sang đỉnh tòa lầu tổng hợp, thấy có một bóng người đang trèo lên lan can. Thị lực của tôi cũng khá, lo rằng đó là học sinh, vội vàng lao đến đỉnh tòa nhà đối diện, phát hiện ra người đó chính là chủ nhiệm giáo vụ, đang cầm một chiếc máy ảnh có ống kính dài, nhằm thẳng vào khu ký túc xá nữ sinh. Tôi không biết nên nói gì, dù sao thì cũng là lãnh đạo của mình, nhân lúc anh ta vẫn chưa phát hiện ra đành rời khỏi đó. Bắt đầu từ đó, tôi chú ý đến Nghiêm Lịch. Cửa sổ thoát hơi của phòng tắm trường rất cao, phía bên ngoài là rừng cây trúc đào rậm rạp, thường thì những người khác không thể nhìn trộm được. Nhưng chủ nhiệm giáo vụ thì lại giữ tất cả chìa khóa, có thể dễ dàng trèo lên sân thượng để nhìn trộm. Có lần màn đêm đã buông xuống, khi tôi nhìn thấy Liễu Mạn và hai em nữ sinh bước vào trong phòng tắm, bèn không thể nhẫn nhịn được nữa, lên sân thượng kéo Nghiêm Lịch xuống, chẳng phân bua gì mà đã đánh cho một trận. Hắn ta không những không phản kháng, ngược lại còn quỳ xuống cầu xin, bảo đảm sẽ không bao giờ làm chuyện như thế này nữa, xin tôi đừng nói ra ngoài, tôi muốn gì thì đều có thể cho tôi. Anh ta cũng hứa là sẽ đổi cửa thoát khí phòng tắm nữ sinh chuyên thành cửa kính mờ, như vậy sẽ không thể nào nhìn trộm được nữa. Ngày hôm sau, anh ta đã đổi cửa sổ phòng tắm, tôi nhân từ đã tha cho anh ta.

Tôi biết mình sắp được điều đến Bộ giáo dục, lòng hạ quyết tâm phải điều tra Nghiêm Lịch, muốn loại trừ kẻ đòi bại xấu xa này ra khỏi đội ngũ giáo viên. E rằng trong lòng anh ta cũng hiểu rất rõ, một khi tôi rời khỏi trường cấp 3 Nam Minh, ngày tận thế của anh ta cũng chuẩn bị giáng xuống.

Ba ngày trước khi Liễu Mạn bị hại, cô đã nói với tôi, có một hôm buổi tối khi cô bước ra từ trong nhà vệ sinh phát hiện ra thầy chủ nhiệm giáo vụ đang đi đi lại lại ở hành lang khu ký túc xá nữ sinh - theo như chế độ quản lý của ký túc xá, chỉ cần là nam giới, kể cả là thầy giáo, cũng không được phép nửa đêm vào khu ký túc xá nữ, cô lớn tiếng gọi to Nghiêm Lịch, truy hỏi anh ta tại sao lại ở đây. Anh ta sắc mặt căng thẳng, lắp ba lắp bắp, cuối cùng thật không ngờ đã lấy thân phận chủ nhiệm giáo vụ ra uy hiếp cô, không cho phép cô nói cho bất cứ ai, nếu không sẽ cho cô biết tay. Nếu là những học sinh nữ bình thường khác thì sẽ bị dọa cho sợ hãi, nhưng Liễu Mạn lại không phải là người dễ bảo vậy, Nghiêm Lịch cũng hiểu rất rõ điều này, do đó mới mang lại tai họa mất mạng cho cô ấy.

Với vai trò là chủ nhiệm giáo vụ của trường, có đầy đủ điều kiện để gây án ở trong thư viện trường, dùng độc dược để giết người diệt khẩu. Ngày hôm sau, Nghiêm Lịch còn có thể lên vào ký túc xá của tôi, lén đặt chiếc bình vẫn còn lưu lại chất độc trúc đào, một mũi tên trúng hai đích.

Nhưng, cảnh sát Hoàng Hải không thả tôi khỏi đồn công an mà lại đưa tôi vào nơi tạm giam.

Tôi là một thầy giáo dạy ngữ văn cấp 3, thế mà lại bị nhốt trong phòng giam âm u chật chội, phải nằm cạnh những kẻ tội phạm giết người và cưỡng dâm.

Khi vừa mới vào đã bị đánh mấy trận, tôi ra sức phản kháng, nhưng lại bị những cú đánh cú đấm của chúng đánh cho thê thảm hơn. Cảnh sát Hoàng Hải lúc thẩm vấn tôi, phát hiện ra trên mặt tôi có nhiều vết bầm tím, bèn dặn dò người canh gác đôi phòng giam cho tôi. Những người bạn tù ở đây là những kẻ trộm cắp và lừa đảo, ít ra nếu có đánh nhau thì cũng không chịu thiệt thòi lắm. Ở chốn này mấy ngày dài như mấy năm, vợ chưa cưới của tôi chưa một lần xuất hiện, cả nhạc phụ đại nhân thần thông quảng đại tài giỏi của tôi nữa.

Hoàng Hải nói anh ta đã đi tìm Cốc Thu Sa nói chuyện, mặc dù không nói cho tôi biết nội dung cuộc trò chuyện, và từ ánh mắt trầm mặc của anh ta thì không nhìn nhận ra được việc gì cụ thể, nhưng tôi có một dự cảm đáng sợ,

khiến mình bỗng chốc như rơi vào kho băng, cho dù trong phòng giam nóng nực chật chội đầy người. Đây liệu có phải là báo ứng mà ông trời đã trừng phạt tôi về sự việc mà tôi đã gây ra vào mùa hè năm ngoái?

Ngày 16 tháng 6, thứ 6, tôi được cảnh sát Hoàng Hải thả ra. Anh nói dựa vào kết quả điều tra mấy ngày qua, không thể nào đoán định tôi có mối liên hệ trực tiếp tới việc Liễu Mạn bị giết hại, hiện trường vụ án không có dấu vân tay hay tóc của tôi. Kết quả xét nghiệm tử thi của Liễu Mạn cũng không liên quan đến tôi, cảnh sát cũng nghiêng về kết luận tôi đã bị kẻ khác hãm hại. Tôi như muốn bỏ nhào vào lòng anh, người đàn ông chính tay đưa tôi vào nhà giam thật không ngờ lại chính là ân nhân cứu mạng của tôi.

Đeo chiếc đồng hồ mà bố Cốc Thu Sa tặng tôi vào tay, chiếc đồng hồ này được cảnh sát bảo quản sau khi tôi bị bắt giữ, còn có cả ví tiền và chìa khóa của tôi. Cuối cùng cũng có thể soi gương được rồi, sờ lên cái đầu gần như đã bị cạo trọc, khuôn mặt tiêu tụy và đầy vết thương, phía tóc mai lần đầu tiên xuất hiện sợi tóc trắng, như thể không phải là 25 tuổi mà là ông già sắp chui vào cỗ quan tài.

Trải qua mười ngày trong nơi tạm giam, chắc chắn đây là mười ngày dài đằng đẵng trong cuộc đời này.

Sau khi được ra ngoài, tôi bèn tiêu hết sạch số tiền trên người, chỉ đủ mua một bộ đồ mới. Tôi đi một mình đến nhà tắm, cảm giác trên người và trên đầu mình có đầy ghét bẩn, dùng hết mấy bánh xà phòng thơm, gần như chà rách da, sau đó mới ngồi xe bus để đi tìm vợ chưa cưới - may mà vé tháng ở trong túi vẫn chưa bị mất.

Khi đến được Nhà xuất bản Giáo dục nơi Cốc Thu Sa làm việc, người canh cửa nói nhà xuất bản đang có cuộc họp quan trọng, Cốc Thu Sa đã dặn dò anh ta, nếu như tôi đến tìm cô, thì hãy về nhà đợi cô.

Về nhà?

Nửa tiếng sau, tôi đến trước ngôi nhà mới vẫn còn nồng nặc mùi sơn, tòa nhà 12 tầng này nằm ở khu trung tâm thành phố. Hai tháng trước, cuối tuần nào tôi cũng đến đây giám sát việc sửa chữa. Lôi chìa khóa ra, cắm vào ổ nhưng không thể nào mở ra được, gõ cửa cũng không có phản ứng gì. Bà lão phòng bên cạnh bước ra nói: “Hôm qua đã có người đến thay lõi khóa.”

Tôi phần nộ đá mạnh vào cửa nhưng lại xót ruột ngồi xuống xoa, nhưng vẫn để lại một vết lõm sâu - đây là nhà mình mà, mình sao vậy chứ? Đầu ngón chân đau nhức, tôi bước thấp bước cao đi xuống khỏi cầu thang máy.

Ngày hè, nhiệt độ hơn 30 độ C, trên xe bus tỏa ra đủ mùi mồ hôi nồng nặc. Tôi thêm thiếp dựa vào lan can, bên ngoài cửa sổ xe từ những tòa nhà cao ốc dày đặc tới những tòa kiến trúc thưa thớt cho đến một vùng đất hoang, còn có cả xưởng gang thép có một ống khói đang tỏa ra những luồng khói trắng. Xe bus dừng lại ở trên đường Nam Minh, giữa hai bức tường bao quanh dài dằng dặc là cổng lớn của trường học, treo một tấm biển bằng đồng “Trường chuyên cấp 3 Nam Minh”.

Ngày thứ 6, các học sinh nội trú trong trường đều trở về nhà, mọi người kinh ngạc khi nhìn thấy tôi đi vào trong trường, bất luận là giáo viên hay là học sinh tôi đã dạy, không có ai dám nói chuyện với tôi. Tôi nhìn thấy Mã Lực và người bạn cùng phòng với cậu, ngay cả họ cũng né tránh tôi, các em học sinh đông đúc như nước triều dâng cũng tản ra, để tôi biến thành một ốc đảo khô cằn.

“Thầy Thân, xin hãy đến văn phòng làm việc của hiệu trưởng một chút!”

Phía sau lưng vang lên giọng nói lạnh lùng âm ụ, quay đầu nhìn thấy gương mặt của chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch - sao hắn ta lại vẫn ở đây? Người bị giam giữ ở trong ngục chẳng phải nên là hắn sao?

Tôi không nói lời nào chỉ lặng lẽ đi theo hắn, khi bước lên góc rẽ của cầu thang, hắn hạ giọng nói: “Mấy hôm trước, cái người cảnh sát tên là Hoàng Hải đã đến tìm tôi, quả nhiên cậu đã nói những sự việc đó của tôi ra.”

Tôi chẳng buồn nói nửa lời, tôi có thể đoán được lời hắn định nói - cậu có chứng cứ không? Cậu có chụp được ảnh không? Việc này tôi đã hội báo cho Hiệu trưởng rồi, liệu ai có thể tin lời một kẻ nghi phạm giết người chứ?

Chúng tôi im lặng đi đến phòng làm việc hiệu trưởng, sắc mặt thầy hiệu trưởng nhợt nhạt, liên tục lấy khăn tay lau mồ hôi trên trán. Bảy năm trước, chính ông đã tận tay trao cho tôi giấy khen vì nghĩa quên thân, cũng chính ông đã quyết định cử tôi để được vào thẳng trường Bắc Đại học tập. Ba năm trước, lại cũng chính là ông đứng ở cổng trường nhiệt liệt chào đón tôi trở về, bố trí cho tôi phòng ở. Ngay chính tháng trước, ông cũng còn nói sẽ đến tận nhà để chào hỏi nhạc phụ tương lai của tôi.

“Thầy Thân, rất vui thầy có thể quay trở lại. Hôm nay, tôi đã thông báo với toàn bộ học sinh và giáo viên trong trường một quyết định quan trọng - do hành vi không hay của thầy Thân ở trong trường của chúng ta, đã vi phạm đạo đức cơ bản của nhà giáo nhân dân, để bảo vệ cho danh tiếng của trường ta, sẽ khai trừ đuổi việc Thân Minh, đặc biệt thông báo!”

Tôi đứng lặng im như pho tượng hồi lâu, mới hiểu được ý của ông, bình tĩnh nói hai chữ: “Cám ơn!”

Hiệu trưởng thoáng ngạc nhiên trước phản ứng này của tôi, ông và chủ nhiệm giáo vụ liếc nhìn nhau lắc đầu nói: “Xin lỗi, vẫn còn một thông báo nữa - bởi vì cùng lý do như vậy, cấp trên đã phê chuẩn khai trừ cậu khỏi Đảng.”

“Được rồi, tôi chỉ muốn nói với các anh - tôi trong sạch, tôi không hề giết người, ngay cả cảnh sát cũng tin lời của tôi, tại sao các anh lại vẫn cứ làm như vậy?”

“Thầy Thân...”

Hiệu trưởng ý thức được rằng tôi không còn là thầy giáo nữa, “Cậu Thân à, cậu mới 25 tuổi, con đường phía trước còn dài, đừng có chùn lòng nhụt chí, ai chẳng phải gặp phải khó khăn chứ? Cậu tốt nghiệp một trường đại học danh tiếng, chắc chắn sẽ tìm được công việc phù hợp, nói không chừng ở bên ngoài còn phát triển hơn nữa.”

“Đuổi việc tôi và khai trừ tôi khỏi Đảng... là ý của ai vậy?”

“Cậu đừng hiểu nhầm, đây đều là chỉ thị của lãnh đạo Bộ giáo dục thành phố, ở trong trường cũng không ai có ý kiến phản đối, toàn Chi bộ đều bỏ phiếu thông qua.”

“Lãnh đạo Bộ giáo dục thành phố? Tháng trước Bộ trưởng còn tìm tôi để nói chuyện, nói tôi là đối tượng trọng điểm để bồi dưỡng.”

Hiệu trưởng quay lưng lại thở dài: “Mỗi thời mỗi khác.”

Ông ta đang có ý đuổi tôi đi, tôi cũng chẳng muốn quỳ xuống cầu xin ông ta như một con chó.

Chủ nhiệm giáo vụ tiễn tôi xuống dưới lầu, ở phía sau tôi khẽ nói: “Ồ, thầy Thân, còn có một việc nữa, căn phòng ký túc xá của thầy, nhà trường sẽ giữ lại giúp thầy đến tối thứ hai, mấy ngày tới thầy hãy thu dọn hành lý, sáng sớm thứ ba nó sẽ được cải tạo thành phòng đánh bóng bàn. Nếu như có việc gì cần tôi giúp đỡ, xin cứ nói.”

Đôi vai tôi run bần bật, run người mất nửa phút, phần nộ quay đầu đấm một nhát, hấn đã mất tăm mất dạng từ lâu rồi.

Cơn gió buổi tối thổi tới mang theo mùi vị hoa trúc đào, tôi đứng im hồi lâu giống như một người chết.

Cửa nhà ăn đã đóng rồi, nhưng tôi cũng không hề cảm thấy đói.

Trở lại căn phòng ký túc xá, đồ đạc trong phòng đã bị bôi tung lộn xộn, dưới đất toàn là những cuốn sách mà tôi cất giữ cẩn thận, bài kiểm tra của các học sinh cũng không thấy nữa, dù sao bây giờ cũng không còn là thầy giáo ngữ văn nữa, đối với tôi điều quan trọng là - tôi căng thẳng lo lắng, bò lồm cồm dưới đất, mặt dán sát xuống nền nhà tìm kiếm khắp nơi...

Lục tìm khắp nơi, cuối cùng ở một góc của đống rác, phát hiện ra chiếc vòng cổ mờ nhạt đó, tôi vội nắm chặt trong lòng bàn tay, rửa nó thật kỹ càng, rồi đặt lên môi hôn mấy lần. Đêm nay, tôi kiên nhẫn thu dọn phòng, để căn phòng trở lại dáng vẻ trước lúc tôi bị bắt giữ. Tôi đã từ bỏ ý nghĩ gọi điện thoại cho vợ chưa cưới, có thể tưởng tượng ra kết quả khi gọi điện tới, cứ để cho Cốc Thu Sa và bố của cô được ngủ một giấc ngon lành đi. Tắt đèn, lên giường, chỉ ba hôm nữa thôi, chiếc giường đơn này không còn thuộc về tôi nữa.

Còn cả chiếc giường lớn ở ngôi nhà mới của tôi, tương lai nó sẽ thuộc về người nào?

Chương 7

Ngày hôm sau.

17 tháng 6 năm 1995.

Sáng sớm, tôi thay một bộ quần áo mới ngồi xe bus đi đến khu trung tâm

thành phố, có thể còn gặp họ khi họ chưa rời khỏi nhà. Nói ra cũng buồn cười, lần đầu tiên đến nhà bạn gái, tôi vừa kích động vừa luống cuống, trong tay xách đủ loại quà, khiến Cốc Thu Sa chế nhạo một trận. Nhưng bố cô lại là người đơn giản dễ gần, là hiệu trưởng trường đại học cho nên đã thảo luận với tôi về vấn đề giáo dục. May mà tôi cũng chuẩn bị từ trước, cũng nói được những suy nghĩ khá độc đáo, khiến ông ít nhiều cũng có sự nể phục.

Chín giờ đúng, tôi đến trước cổng nhà Cốc gia, chỉnh đốn lại trang phục đầu tóc, run rẩy ấn chuông cửa.

Ở phía trong cửa hồi lâu không có âm thanh nào, tôi chạy đi hỏi người bảo vệ, mới biết bố con họ tối qua đã ra khỏi nhà, có một chiếc xe hơi của đơn vị đến đón, nghe nói là đi du lịch Vân Nam.

Ngẩng mặt lên nhìn mặt trời, tôi mặc cho đôi mắt bị chói không mở ra nổi, khuôn mặt của người vợ chưa cưới trong đầu tôi cũng bị nướng cháy nhạt nhòa.

Đột nhiên, tôi vô cùng mong muốn được gặp một người, giả sử người trên thế gian này đều vứt bỏ tôi.

Trước 12 giờ trưa, tôi đến được khu chung cư sáu tầng, ấn chuông cửa ở tầng 4, “Ai vậy?”

Một người phụ nữ ngoài 40 tuổi mở cửa phòng, trong tay còn cầm một chiếc muôi xào đồ ăn, nhìn vị khách không mời là tôi với vẻ đầy nghi hoặc.

“Xin hỏi, đây có phải là nhà của kiểm sát viên Thân Viện Triều không?”
Thật ra, tôi biết bà, nhưng bà hình như không biết tôi.

Đối phương chưa kịp trả lời, một nam giới trung niên xuất hiện bên cạnh bà ta nhíu mày nói:

“Tôi biết cậu đến tìm tôi làm gì.”

Tôi còn chưa kịp nói gì, ông ta đã kéo tôi vào phòng, ông ta dặn vợ trở vào bếp tiếp tục nấu ăn, rồi để tôi ngồi ở ghế sofa, và đóng cửa phòng khách lại.

“Bà ấy biết tôi là ai chứ?”

“Đúng vậy, nhưng cô ấy đã bảy năm rồi chưa gặp cậu.” Người đàn ông có tên Thân Viện Triều rót cho tôi một cốc trà, “Sắc mặt của cậu không được tốt lắm.”

“Chắc ông đã nghe nói rồi chứ?”

“Thân Minh, việc của chúng ta có ai đã biết chưa?”

Trông nét mặt nghiêm túc của ông ta, tôi chỉ có thể cười đau khổ, điều ông ta quan tâm nhất quả nhiên vẫn là việc này.

“Tôi chưa bao giờ nói, nhưng không biết vì nguyên nhân gì, tháng trước đột nhiên trong trường lại lưu truyền rồi.”

“Rõ ràng có thể thấy, có người muốn hại cậu.”

“Rõ ràng là muốn giết tôi.”

Ông ta đi lại trong phòng khách mấy bước: “Có ai đã biết bí mật này?”

“Ngoài ba người chúng ta ở trong căn phòng này, ngoài bà ngoại tôi thì không còn ai nữa.”

“Không nên nghi ngờ vợ tôi, cô ấy mãi mãi không bao giờ nói cái bí mật này ra đâu.”

Tôi đến đây không phải hỏi việc này, tôi khó có thể mở miệng nhưng sự việc đã đến nước này chỉ có thể đến tìm ông ta thôi. “Ông có thể giúp tôi được không?”

“Giúp cậu rửa sạch hiềm nghi?”

“Cảnh sát đã thả tôi ra rồi! Họ cũng biết là tôi bị hãm hại, chỉ là những người bên ngoài chưa hiểu rõ điều này.”

“Thực ra tôi rất lo nếu như cậu bị oan thật, công an sẽ đưa vụ án của cậu khởi tố lên viện kiểm sát, tôi - một kiểm sát viên phải làm thế nào đây?”

Thân Viện Triều có khuôn mặt kiểu giống như kiểu người anh hùng có trong phim ảnh của những năm 80 của thế kỷ 20, mỗi lần nghe ông ta nói như vậy,

tôi lại nảy sinh cảm giác chán ghét.

“Nếu như tôi chết thì sao?”

Câu nói này khiến ông ta ngừng lại vài giây, rướn lông mày, “Lại sao thế?”

Thế là, tôi nói ra tất cả những việc xảy ra tôi qua bao gồm cả việc tôi bị đuổi việc và khai trừ ra khỏi Đảng cho đến tình hình gia đình vợ chưa cưới trốn tránh tôi, nói toàn bộ sự việc cho ông ta. Đến tận khi tôi không thể miêu tả được việc của ngày mai, cúi đầu uống cạn cốc trà, còn nhai nát cả lá chè và nuốt xuống.

Ông ta bình tĩnh nghe tôi nói xong, rồi giành cốc trà trên tay tôi, khẽ nói: “Gần đây cậu đã làm việc gì?”

“Chẳng có việc gì đặc biệt cả, chuẩn bị kết hôn, sửa nhà, hướng dẫn học sinh ôn tập cho kỳ thi đại học...”

“Cậu có làm việc gì có lỗi với vợ chưa cưới của mình không?” Ông ta vỗ vào vai tôi, “Cậu đã 25 tuổi rồi, chắc là biết ý tứ trong câu hỏi của tôi.”

“Tôi...”

Nhìn vào mắt người đàn ông trung niên này, tôi lại không biết nên trả lời câu hỏi này ra sao?

“Cậu có việc giấu tôi.”

“Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không thể nói - nhưng hiện giờ tôi đang đối mặt không phải sự việc này.”

“Tất cả mọi việc tổng kết lại thì đều là một việc, hãy tin tưởng vào kinh nghiệm một người kiểm sát là tôi đây, tôi đã quen biết qua lại với vô số tội phạm, tôi biết động cơ gây án của từng người, và cả trong nội tâm họ suy nghĩ những gì?”

“Tôi xin, tôi không phải là kẻ sát nhân, bây giờ tôi là người bị hại.”

“Cậu vẫn còn quá trẻ! Nhưng nếu cậu nói cho tôi biết, có lẽ có thể cứu được mạng của cậu, đây cũng là cơ hội duy nhất để tôi có thể giúp đỡ cậu.”

Tôi nói cô áo và nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh nắng mặt trời chiếu thẳng vào chậu hoa lan quân tử của ông, còn tôi thì lắc đầu nói: “Không, tôi không thể nói.”

“Thế thì đáng tiếc quá!”

Ông ta đi đến phía sau tôi, nói bên tai tôi, “Cậu rất giống hời tôi còn trẻ! Đã đói rồi chứ? Hãy ở lại nhà tôi ăn cơm nhé.”

Chưa đợi tôi trả lời, ông đã bước vào nhà bếp để dặn dò vợ.

Giữa trưa, tôi cũng chẳng có nơi nào để đi, đành ngồi đợi chủ nhân bê đồ ăn lên. Đây cũng là lần đầu tiên tôi ăn cơm ở đây.

Mấy tuần trước trong trường cấp 3 Nam Minh bắt đầu lưu truyền hai lời đồn liên quan đến tôi...

Lời đồn đầu tiên là, cô nữ sinh xinh đẹp nhất của lớp 12B Liễu Mạn và thầy Thân Minh chủ nhiệm lớp đã nảy sinh quan hệ yêu đương, phiên bản “Quỳnh Dao” nói chúng tôi là phiên bản hiện thực của “Song ngoại”, lời đồn độc miệng nhất còn nói là Liễu Mạn xin nghỉ ốm mấy ngày để đi phá cái thai của tôi.

Lời đồn thứ hai, nói tôi có xuất thân đê tiện, không giống như ở trong sổ hộ khẩu ghi chép. Là người bố năm tôi 7 tuổi đã bị bắn chết vốn không hề có mối quan hệ huyết thống với tôi. Người mẹ sinh ra tôi là một người đàn bà xấu xa, tôi là đứa con ngoài giá thú mang theo nỗi sỉ nhục và tội lỗi đến cái thế giới này.

Được rồi, sự việc nói tôi là con ngoài giá thú vốn không phải là lời đồn.

Người đàn ông đem lại cho tôi sinh mệnh chính là người đang ngồi trước mặt tôi đây, kiểm sát Thân Viện Triều, chuẩn bị dùng bữa trưa với tôi. Nhưng tôi chưa bao giờ thừa nhận ông là bố tôi, ông ta cũng không thừa nhận tôi là con trai ông ta.

Nhưng, vợ ông ta đã sớm biết việc này từ lâu, bà ta lẽ ra đã nhớ ra tôi là ai nhưng không tỏ ra thái độ thù địch gì đối với tôi, ngược lại lại luôn tay gấp đồ ăn vào bát cho tôi. Nói thực, đây là bữa ăn thịnh soạn ngon miệng nhất của tôi từ khi bị giam vào trong ngục.

Sau bữa trưa, Thân viện Triều tiễn tôi xuống dưới lầu. Không biết có thể nói với ông điều gì, tôi im lặng quay người rời khỏi đó, nhưng ông lại kéo tôi từ phía sau và khẽ ôm lấy tôi.

Tôi nhớ lần trước ông ôm tôi, là hơn mười năm trước.

“Bảo trọng!”

Ánh mặt trời lúc hơn một giờ chiều vô cùng chói chang, dưới bóng râm của cây trúc đào ở trong vườn hoa của tiểu khu, đôi môi ông run rẩy, “Con trai!”.

Cuối cùng ông cũng gọi tôi là con trai rồi, nhưng tôi lại không gọi ông là bố, ngượng ngùng gật đầu rồi lại im lặng rời khỏi đó.

Đây là lần cuối cùng ông gặp tôi. Hai giờ đồng hồ sau, khi tôi quay về trường chuyên cấp 3 Nam Minh, ông già canh cửa gọi tôi lại: “Thầy Thân, bệnh viện gọi đến, bảo cậu đến đó một chuyến!”

Chương 8

Bà ngoại sức khỏe rất xấu.

Đã qua giờ Tí, bệnh viện Trung tâm Zhabei. Phòng cấp cứu tràn ngập mùi cồn và thuốc. Ánh đèn chiếu vào bức tường màu trắng, thấp thoáng hiện ra mấy vết bẩn giống như một đám khói hình người. Một người già bị con cái bỏ rơi đang nằm trên giường, chỉ có kim truyền dịch đang cắm vào tĩnh mạch làm bầu bạn, toàn thân cứng đờ, các cô y tá gọi bác sĩ trực ban đến, làm công tác cấp cứu một cách tưng tưng, rồi đưa vào nhà xác. Có một người nữ mới được đẩy vào, vừa trẻ trung vừa xinh đẹp, chắc là sinh viên, mái tóc đen dài xõa xuống giường, đung đưa toát ra mùi hương của dầu gội. Một đôi vợ chồng trung niên gào khóc, nói cô ấy đã uống phải một lọ thuốc ngủ. Bác sĩ trực ban lập tức rửa dạ dày cho cô. Mẹ cô gái khẽ nói: “Nó đang có thai.” Tiếp đến lại lên tiếng nguyên rửa người đàn ông nào đó. Cô gái không thể nôn thuốc ngủ ở trong dạ dày ra, bác sĩ đành bó tay bất lực. Khi người nhà đang chuẩn bị quỳ xuống cầu xin bác sĩ, lại có một đoàn người lao vào, ôm một người thanh niên máu chảy đầm đìa, ở ngực đang cắm một con dao, làn da trắng ngần, đeo kính, không giống như một tên lưu manh. Có một người phụ nữ lao đến bên anh ta: “Nó vẫn còn trẻ quá...”. Bác sĩ vừa làm công tác cấp cứu lắc đầu đáp: “Hãy chuẩn bị hậu sự đi.”

“Nó vẫn còn trẻ quá...”

Trời còn chưa sáng, tôi - cậu thanh niên 25 tuổi đang ngồi trông bà ngoại, vuốt ve mái tóc trắng của bà cho đến tận khi điện tim đồ biến thành một đường kẻ thẳng... Bác sĩ lặng lẽ rời khỏi đó, ký vào giấy xác nhận tử vong.

Hôm nay là ngày 18 tháng 6 năm 1995, chủ nhật, 4 giờ 44 phút sáng, bà ngoại hưởng thọ 66 tuổi.

Tôi rất bình tĩnh, không nhỏ một giọt nước mắt nào, bình tĩnh lo chuyện hậu sự. Trời lờ mờ sáng, tôi ngồi trên xe tang, không hề sợ hãi, đi cùng bà đến nhà tang lễ. Tôi không có người họ hàng thân thiết nào, bà ngoại cũng không có đơn vị công tác, mọi người không quan tâm đến một người giúp việc già cả, chỉ có gia đình trước đây bà đã làm việc, đưa đến phong bì 200 tệ. Còn vợ chưa cưới của tôi và gia đình nhà cô, thì chưa bao giờ gặp bà ngoại tôi. Không cần tốn sức các nghi thức truy điệu gì cả, trên thế giới này chỉ cần một mình tôi đến để cáo biệt bà là đủ rồi. Tôi nghĩ, tôi cũng là người mà bà ngoại yêu thương nhất, chắc chắn bà sẽ đồng ý với tôi.

Suốt cả một ngày ký tên rất nhiều, cho đến tận khi tiễn đưa bà ngoại đi hỏa táng, nhìn cơ thể nhỏ bé của bà được đưa vào trong lò hỏa táng, nhanh chóng biến thành tro - khiến tôi nhớ đến câu thành ngữ mọi hy vọng đều tan thành mây khói.

Nhặt đám xương cốt nóng bỏng tay, cho chúng vào trong hộp tro, ôm trước ngực và hôn một cái. Tôi không có tiền để mua mộ, chỉ có thể làm giống như nhiều người khác, gửi tro lại ở nhà tang lễ.

Tay dính đầy tro hài cốt của bà ngoại, nhưng lại không nở rửa đi, tôi đeo dải khăn đen lên cánh tay mình, còn cả miếng vải nhỏ màu đỏ để thể hiện hàng cháu, rồi đi xe bus về trường cấp 3 Nam Minh.

Đêm khuya, tôi mệt mỏi rã rời trở về trường, vừa mới bước tới cửa phòng ký túc xá, phát hiện ra có người ở trong phòng tôi. Tôi tiện tay tìm được một chiếc gậy gỗ, đứng lúc đang định giáng mạnh vào gáy người đó, đối phương đã quay người kêu lên: “Này, là tôi!”.

Nếu hấn ta kêu lên chậm một chút! Như vậy vẫn có thể coi đó là phòng vệ một cách chính đáng!

Quả nhiên là tên chủ nhiệm giáo vụ khốn khiếp, Nghiêm Lịch hoảng loạn lùi lại phía sau mấy bước, giơ lên chùm chìa khóa: “Đừng hiểu nhầm, hôm nay tôi trực ban, chỉ là đến kiểm tra phòng.”

Đợi đến khi tôi thả gậy gõ xuống, anh ta mới chú ý tới miếng vải đen trên cánh tay tôi: “Thầy Thân, thì ra thầy lo việc tang lễ, thật ngại quá.”

Tôi đứng ở cửa nhìn chăm chăm vào hắn, nếu như ánh mắt có thể giết được người.

Nghiêm Lịch lại cứ ì ra không chịu đi, nhìn phòng tôi khấp lượt rồi nói: “Ôi, thầy Thân à, thầy vẫn còn chưa thu dọn? Sáng sớm ngày kia những người công nhân sẽ đến đây lắp bàn bóng bàn, tối mai thầy có thể chuyển đi đúng thời gian quy định được không?”

Nói xong hắn tự nhiên đi đến bàn làm việc, sờ vào chuỗi hạt tôi đang treo ở trên bàn.

“Đừng đụng vào!”

Tôi bực bội hét lên, lao đến giữ cánh tay hắn lại, không ngờ hắn ra sức giãy giụa, chủ nhiệm giáo vụ mặc dù hơn 40 tuổi, nhưng dáng người lại cao hơn tôi, khi hai người cùng ngã xuống đất, vang lên âm thanh chuỗi vòng cổ bị đứt văng ra.

Tôi gần như điên cuồng bò dưới đất tìm kiếm khắp nơi những hạt ngọc rơi. Tôi dùng suốt cả nửa tiếng đồng hồ, cho đến tận khi hoa mắt chóng mặt, đôi chân tê dại mới nhặt được hết toàn bộ số hạt.

Nghiêm Lịch đã chuẩn khỏi đó từ lâu rồi, chỉ còn lại một mình tôi cô độc, cố ngồi bệt xuống nền nhà, nắm thật chặt mấy chục hạt ngọc vào trong lòng bàn tay. Khó khăn lắm mới tìm được sợi dây để khâu các hạt ngọc lại, nhưng những lỗ ở trên hạt ngọc đó đều là làm thủ công cho nên không đồng đều, khi đã đứt ra rồi thì khó có thể khâu lại.

Ngoan cố khâu đến tận sáng sớm vẫn không thể nào khâu hết số hạt đó, tôi đập mạnh xuống nền, cũng không cần biết liệu có làm cho các em học sinh tầng dưới tỉnh giấc hay không. Bàn tay thâm tím, cảm thấy đau nhức ở trong xương, đành phải tìm một túi vải và cho tất cả các hạt vào trong đó. Tôi nằm vật trên giường giống như một xác chết, trong tay vẫn nắm chặt chuỗi hạt.

Tôi mai, tôi đang chờ đợi tôi mai.

Chương 9

Con người, tại sao phải giết người?

Loại thứ nhất, là để bảo vệ tính mạng của mình, loại thứ hai là để cướp bóc tài sản của người khác; loại thứ ba, là để chiếm hữu người khác giới và tiêu diệt đối thủ cạnh tranh; loại thứ tư, là gì? Chắc vì vô số các lý do mà báo thù. Loại thứ năm là để chấp hành mệnh lệnh của cấp trên; loại thứ sáu giết người vì được thuê; loại thứ bảy, giết người chẳng có lý do gì cả.

Lý do của tôi là gì?

Đây là đề tài đã từng thảo luận của Câu lạc bộ thơ Chết, tôi muốn khắc những điều này lên mộ của mình.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995. Thứ hai, tôi vẫn sống.

Ánh nắng chiếu vào đầu giường, tôi mơ màng mở mắt, chắc đã đến tiết thứ 3 rồi nhỉ? Đây là lần đầu tiên tôi ngủ lười ở trường, đã trở thành một thầy giáo bị đuổi việc, tôi đã bị tước đoạt quyền lên lớp.

Tôi giẫm chân lên ghế, sờ lên trần nhà, rút từ trong kẽ nứt ra một con dao găm - thật may mắn là không bị cảnh sát mò ra được. Trên lưỡi dao khắc chữ “xưởng 305”, mũi dao nhọn. Con dao này do Lộ Trung Nhạc tặng tôi hai năm trước, cậu ấy là người bạn tốt nhất của tôi, là bạn học cùng lớp cấp 3, cũng là người bạn cùng phòng ở trong phòng ký túc xá này. Bố cậu làm việc trong chính phủ, thường có thể lấy được những thứ đồ ly kỳ cổ quái, ví dụ như rượu thuốc đặc biệt, bột quân đội, đồng hồ buôn lậu...

Lưỡi dao sắc bén phát ra ánh sáng lạnh, giống như một chiếc gương dị hình, đang soi khuôn mặt xấu xí của tôi, xấu xí đến độ không muốn nhìn nữa.

Tôi buộc con dao này vào trong ống quần.

Nhà ăn đã không còn đồ điểm tâm, tôi đi một vòng khắp nơi chốn trong trường, khi đi qua cửa phòng học của lớp 12B, thầy giáo dạy môn toán vô tình nhìn thấy tôi ở phía ngoài cửa sổ, khẽ gật đầu chào. Có em học sinh phát

hiện ra động tác khẽ khàng này cũng quay đầu lại về phía tôi. Không còn ai yên lặng ôn bài nữa, mọi người đều lần lượt ghé sát tai nhau thì thầm bàn tán, như thể nhìn thấy một cái xác di động.

Trường cấp 3 Nam Minh có hai thầy giáo tốt nghiệp ở trường đại học danh tiếng, một người là tôi đến từ trường Bắc Đại, một người là Trương Minh Tùng đến từ trường Đại học Thanh Hoa. Anh ta hơn tôi 7 tuổi, khi tôi vẫn còn học cấp 3 trường này, anh đã là thầy giáo dạy toán của tôi. Nói về trình độ dạy học đương nhiên không có gì để bàn cãi, chưa đến 30 tuổi đã được bầu chọn là nhà giáo ưu tú. Những học sinh anh ấy dạy dỗ đều có thành tích vô cùng xuất sắc, môn toán lại là môn có thể lấy điểm được nhất trong kỳ thi đại học, hàng năm không biết có bao nhiêu vị phụ huynh xếp hàng để đặt lịch hẹn anh dạy thêm.

Tôi đứng thẳng người ở phía ngoài trường học, lạnh lùng nhìn các em học sinh. Hai tuần trước tôi vẫn là giáo viên chủ nhiệm của các em, cũng là thầy giáo hướng dẫn Câu lạc bộ thơ văn của trường Nam Minh. Ở trên cửa sổ kính phản chiếu ra một khuôn mặt tiều tụy, hung dữ, giống như cái người mà tôi đã gặp ở trong cơn ác mộng. Tôi nhìn chăm chú vào khuôn mặt Mã Lực - học sinh mà tôi yêu quý nhất. Cậu đang né tránh ánh nhìn của tôi, thần sắc khó mà che nổi nét bi thương. Mặc dù, tháng sau sau khi kỳ thi đại học kết thúc, thì mỗi người sẽ đi một nơi, nhưng dùng cách này để cáo biệt sớm thực sự khó tránh khỏi khoang mắt nóng rục.

Đứng ở trước cửa phòng học, trước mặt tất cả các học sinh của tôi, tôi khóc một trận thật lâu, cho đến khi Trương Minh Tùng tỏ ra khó chịu bước ra nói: “Xin lỗi, thầy Thân, anh làm ảnh hưởng đến các học sinh của tôi lên lớp rồi.”

“Xin lỗi, tạm biệt!”

Khi đi xuống lầu, cơ thể tôi nặng trĩu, chiếc vòng cổ đang đứt trong túi quần, ở ống quần thì đang buộc chặt con dao găm có cán.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, ngày thứ hai cuối cùng trong cuộc đời này, cũng là một đêm cuối cùng.

Tháo chiếc đồng hồ đeo tay bố Cốc Thu Sa tặng cho, tôi ăn bữa tối cuối cùng ở trong nhà ăn. Mấy người đầu bếp cũng nhìn tôi giống như nhìn một kẻ sát nhân, không có một giáo viên hay học sinh nào dám ngồi bên cạnh tôi, ít nhất là cách xa mười mét. Nhưng tôi lại thấy hài lòng ngồi ăn từng miếng

thịt lớn, những miếng thức ăn thường ngày không dám dùng, hôm nay sử dụng hết, no quá, ợ liền mấy tiếng.

Chín rưỡi, trên bầu trời đêm thấp thoáng có tiếng sấm vang rền.

Nghiêm Lịch vẫn ở trong trường, đang nói chuyện dưới tầng 1 của ký túc xá, trông vẻ mặt có vẻ rất tốt, liên tục phát ra những tiếng cười đáng ghét, nói xong còn tự hút thuốc lá một mình. Hắn không lên xem phòng ký túc xá của tôi, chắc là sợ bị đánh, phui phui quần áo rồi bước ra khỏi trường. Tôi ẩn mình vào bóng tối dưới gốc cây, đi theo hắn tới đường Nam Minh. Hắn đang đi về hướng trạm xe bus, nhưng tôi không thể để hắn đi đến đó, một khi đến nơi đông người, thì không có cơ hội ra tay nữa.

Trên đường Nam Minh không có đèn đường, xung quanh không nhìn thấy một bóng người, phía trước thấp thoáng có thể nhìn thấy ánh đèn le lói, đó chính là xưởng gang thép đang ở tình trạng sắp phá sản. Tôi rút con dao nhọn ở trong ống quần ra, nín thở lao theo. Ngay trong khoảnh khắc Nghiêm Lịch nghe thấy tiếng bước chân, định quay đầu lại, thì tôi đã cắm phập con dao vào lưng hắn.

Thật khôn kiếp, tôi qua đã diễn tập vô số lần, một dao chí mạng vào phía sau lưng đối phương ở vị trí quả tim, nhưng trong màn đêm tối tăm hỗn loạn, vốn không nhìn rõ đã đâm vào đâu. Chỉ nhìn thấy mũi dao nhọn gặp phải lực cản lớn, buộc phải ấn mạnh mới ấn sâu vào được. Tiếp đến tiếng kêu thét nặng nề của Nghiêm Lịch, không ngờ sức của hắn ta lại mạnh vậy, giống như con chó bị treo cổ, điên cuồng quay người, túm chặt lấy tôi, máu tươi bắn phọt vào mặt tôi.

Trước đây cứ cảm thấy trong phim giết người còn dễ hơn giết gà, đến lượt chính mình ra tay, mới phát hiện ra giết người khó như thế.

Sau khi kinh hồn bạt vía sáu giây, Nghiêm Lịch ngã vật xuống đất, tròn tròn mắt nhìn tôi, tôi thờ đốc cúi người xuống, không biết mặt mình lúc này thế nào? Chắc cũng đáng sợ như mặt hắn. Đột nhiên mấy giọt nước mưa rơi xuống đầu. Giọt nước mưa khiến cho nhiệt độ trong mao mạch giảm xuống, hooc môn tuyến thượng thận cũng ngừng tiết ra.

Trong khoảnh khắc, tôi cảm thấy hơi hồi hận, con người tại sao phải giết người?

Lúc này tôi mới cảm thấy nỗi sợ hãi vô cớ, càng lúc cảm thấy sợ hãi hơn cả lúc bị áp giải lên pháp trường.

Đường Nam Minh không có đèn đường, dường như tối đen như mực, nhưng Nghiêm Lịch biết tôi là ai. Hắn ho sặc sụa, khòe môi liên tục chảy máu hắn nói: “Thân... Thân Minh, tôi... tôi xin thề... tôi chưa từng... chưa từng hại... hại cậu...”

Nước mưa rơi vào miệng Nghiêm Lịch, anh ta không thể nói ra được chữ nào nữa, cũng không thở ra được hơi nào nữa.

Anh ta chưa từng hại tôi?

Máu và nước làm nhòe khuôn mặt anh ta, tôi sờ vào cổ anh ta, không còn nghi ngờ gì nữa, giờ đây anh ta chỉ còn là một xác chết.

Tháng trước tôi vừa mới xem một cuốn băng video, là bộ phim điện ảnh “Kẻ sát thủ này không quá lạnh lùng” của đạo diễn người Pháp, có người đàn ông tên Léon nói: “Sau khi anh giết người, tất cả mọi thứ đều thay đổi”.

Số phận của tôi, sẽ không bao giờ có thể thay đổi được nữa.

Chương 10

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, một buổi tối trước kỳ thi đại học, một đêm mưa lớn và sấm sét, trên đường Nam Minh ở đường ngoại ô.

Mấy phút trước, tôi vừa mới giết một người, ông ta chính là chủ nhiệm giáo vụ của trường chúng tôi.

Trước khi đến chỗ cảnh sát Hoàng Hải tự thú, tôi bắt buộc phải đến một nơi trước. Tôi vút xác lại ở bên đường Nam Minh, bước loạng quạng về phía trước. Tôi đã quen thuộc với địa hình này như lòng bàn tay, những tòa nhà đang ngủ say như thể những ngôi mộ đã bị tuyệt tự không có ai hỏi han. Đi vòng sau gian nhà xưởng lớn nhất, phía sau có một cánh cửa nhỏ lộ ra ngoài.

Bọn học sinh gọi nơi này là “khu Ma nữ”.

Tôi rút từ trong túi ra chiếc vòng cổ đó, nắm chặt, cũng không để ý xem là

có dính máu hay không. Châm một que diêm không bị ướt, chiếu sáng bầu không khí tối tăm, chỉ nhìn thấy đồng máy móc cũ kỹ han gỉ. Tôi lo lắng nhìn ra phía bên ngoài cửa, bầu trời bị tia sét xé rách ra làm đôi, làm nhức mắt, rồi lập tức lại biến thành một màu đen vô tận, chỉ còn lại tiếng mưa lồm bồm trầm buồn.

Sao cô ấy vẫn chưa tới? Bên bức tường đầy vết hoen ố trong nhà xưởng, có một dãy cầu thang đi xuống phía dưới.

Tiếng khóc.

Tiếng khóc của đứa bé mới sinh thấp thoáng lúc ẩn lúc hiện, như thể sợi tơ nhện, trong bầu không khí ẩm mốc giữa cơn mưa rào, đi vòng qua vô số những chỗ ngoặt, trèo qua biết bao nhiêu dốc núi và đi xuyên qua đám cây rậm rạp, chui vào trong màng nhĩ con người.

Trên tay tôi dính đầy máu tươi, mỗi bước chân đều vô cùng khó khăn, run rẩy bám lấy bức tường, đối diện với những bậc cầu thang đó, giống như một cửa động đang hé mở, tiến thẳng vào trong lòng đất.

Tiếng sấm vang rền.

Chân trái giẫm mạnh xuống bậc thềm.

Ngày 19 tháng 6 năm 1955, 9 giờ 59 phút tối, tiếng khóc nào đó hóa thành một sợi dây thòng lọng treo cổ mềm mại nhưng rắn chắc, thòng vào cổ tôi kéo tôi xuống dưới đường ngầm sâu hút.

Thật không ngờ cửa kho hàng lại đang mở.

Khu Ma nữ...

Âm thanh kỳ quái chính là phát ra từ dưới tầng ngầm, tôi châm một que diêm, chiếu sáng được cửa kho hàng ở phía cuối đường hầm. Trong giấc mơ của tôi, cửa kho hàng này vẫn xuất hiện bằng hình ảnh như một phiến đá che mộ.

Bên ngoài cửa kho hàng có một tay nắm hình tròn, chỉ cần vịn mạnh xuống dưới, là có thể đóng chặt cả cánh cửa này.

Vậy tại sao nó lại đang mở?

Đốm lửa chập chờn nhảy múa, bóng tôi chiếu lên bức tường hoen ố, như một bức tranh vẽ trên vách đá cách đây một vạn năm, hiện luôn cả hình dáng miếng vải đen ở trên cánh tay tôi.

Mỗi lần bước vào cửa kho hàng của khu Ma nữ, bầu không khí đều trở nên ẩm ướt giống như một chiếc chăn bông phơi trong những ngày trời nồm ẩm mốc, ngay cả làn da cũng rỉ nước ra.

Một thứ mùi vị ghê rợn ập tới, que diêm chỉ có thể soi sáng được phạm vi xung quanh nó mấy mét, rồi lại một lần nữa bị cơn gió âm u thổi tắt.

Nhớ được rằng hành động cuối cùng trong cuộc đời này chính là quay người lại.

Trong trái tim tôi tràn ngập nỗi hối hận, giống như là những người nhảy lầu trong một thời khắc bị kích động, trong lúc rơi xuống một cách bất lực thì bỗng trào dâng cảm giác tiếc nuối.

Đau quá, phía sau lưng truyền tới một sự đau đớn xuyên thấu vào tim, có một thứ kim loại nào đó đang cắm phập vào cơ thể tôi.

Trời đất như quay cuồng.

Giữa đêm đen, tôi trợn trừng mắt, cảm giác như mình đang ngã vật xuống dưới nền đất lạnh giá, lồng ngực và mặt dính sát xuống vũng nước bẩn thỉu. Máu ở phía sau lưng phụt ra, ngón tay chỉ cử động được mấy cái, rồi cả toàn thân không thể nào nhúc nhích được nữa, ở nơi khóe môi cảm nhận thấy một thứ mùi vị mằn mặn tanh tanh - đó chính là máu của tôi, chúng đang chảy ồ ạt.

Bên tai vang lên những tiếng bước chân hoảng loạn, tôi cố mở mắt ra nhìn, nhưng lại chẳng nhìn thấy chút ánh sáng nào cả.

Thời gian như ngừng lại, hình như trôi qua mấy giây, nhưng cũng lại giống như trôi qua mấy chục năm. Thế giới trở nên tĩnh mịch, không còn khứu giác, đôi môi cũng không còn thuộc về tôi nữa, ngay cả cơ thể cũng bắt đầu bay lên, cảm giác đau buốt tâm can thật không ngờ cũng biến mất, tôi không biết mình đang ở chốn nào. Kẻ sát nhân, đền mạng.

Chỉ là sự trừng phạt như vậy có lẽ cũng sớm quá thì phải.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, 22 giờ 1 phút 1 giây.

Tôi đã chết.

Trong giây phút cuối cùng của cuộc đời, tôi đã tin không có kiếp sau nữa.

Chương 11

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, ngày Tân Tị tháng Nhâm Ngọ năm Ất Hợi, ngày 22 tháng 5 âm lịch, giờ Hợi, hung, “ngày giờ tương xung, nhiều việc không được thuận lợi”.

Tôi chết vào giờ Hợi.

Hàng năm vào lễ Thanh minh và ngày đông chí, tôi đều đi thăm mộ mẹ, mỗi lần đều có một sự lý giải sâu sắc hơn về cái chết. Nếu như sau khi chết có người vẫn nhớ được bạn, thì không coi như thực sự đã chết, ít nhất bạn vẫn sống trong lòng những người đó. Mặc dù nằm trong một ngôi mộ vô chủ cô độc, ít ra bạn vẫn còn sống trong DNA của con cái cháu chắt. Cho dù bạn không để lại chút huyết mạch gì, ít ra vẫn còn có cái tên và bức ảnh của bạn, lưu lại ở chứng minh thư, thẻ học sinh, sổ hộ khẩu, thẻ mượn sách, thẻ bơi, bài luận văn... Tôi rất sợ mọi người lãng quên! Tôi tên Thân Minh, từng là giáo viên chủ nhiệm lớp 12B trường cấp 3 Nam Minh.

Tôi vừa mới giết chết một người, sau đó lại bị một người khác giết chết.

Trong khu Ma nữ ở hầm ngầm của nhà xưởng bỏ hoang, có một con dao đâm vào phía sau lưng tôi.

Đeo tấm khăn đen có điểm miếng vải đỏ, tôi tin rằng từ đầu đến cuối mình vẫn trọn vẹn mắt, đó là chết không nhắm mắt mà mọi người vẫn thường nói, nhưng tôi không nhìn thấy khuôn mặt của hung thủ đã giết hại tôi.

Có phải đã ngừng thở? Ở cổ tay liệu có còn mạch đập hay không? Động mạch cổ có còn đập hay không? Máu không lưu chuyển nữa phải không? Dưỡng khí không thể nào cung cấp cho đại não được? Cuối cùng xảy ra việc chết não? Không hề cảm thấy sự tồn tại của chính mình.

Không cảm nhận được sự tồn tại của chính mình thì là chết phải không?

Mọi người đều nói lúc chết rất đau đớn, bất luận là bị chém chết, treo cổ chết, bóp chết, đầu độc chết, chết đuối, bị đâm chết, ngã chết hay là bị bệnh tật chết...Tiếp theo là sự cô độc vô tận.

Thời sinh viên, tôi đã từng mượn ở thư viện trường một cuốn sách khoa học, cuốn sách đó miêu tả lại quá trình tử vong để lại một ấn tượng sâu sắc trong lòng người đọc.

Thi thể cứng đờ trắng nhợt: Thường xảy ra sau khi chết từ 15 đến 120 phút.

Thi thể lôm đóm: sự cạn lảng huyết dịch ở những vị trí thấp của thi thể.

Thi thể lạnh: Sau khi chết nhiệt độ cơ thể hạ xuống. Nhiệt độ cơ thể thường hạ xuống một cách ổn định, cho đến khi tương đương với nhiệt độ môi trường xung quanh.

Thi thể cứng đờ: Bốn chi của thi thể đều trở nên cứng đờ, khó có thể di động hay lung lay.

Thời rửa: Quá trình thi thể phân giải thành những vật chất đơn giản, đồng thời kèm theo thứ mùi vô cùng khó chịu.

Trí nhớ tôi cũng khá đầy chứ.

Đột nhiên, có một luồng ánh sáng xuyên qua bóng đêm đen, tôi nhìn thấy một con đường kỳ dị, xung quanh là đá hán bạch ngọc, giống như đường hầm của khu Ma nữ, lại cũng giống như đường hầm cổ xưa của cung điện ngầm dưới lòng đất. Dưới ánh sáng đèn có một đứa bé trai, mặc một chiếc áo mỏng, chảy nước mắt nước mũi, nằm bò lên người mẹ ruột đã chết mà khóc lóc thảm thiết, người đàn ông bên cạnh lạnh lùng hút thuốc - tiếp đến liền vang lên một tiếng súng nổ giòn giã, ông ta cũng biến thành một cái xác chết, lỗ đen ngòm ở phía sau đầu đang bốc khói, máu tươi từ từ chảy xuống đất, chảy qua cả bàn chân của cậu bé trai. Có một người phụ nữ trung niên dặt tay cậu bé, bước đến một con đường tĩnh mịch, trên tấm biển thấp thoáng viết dòng chữ “Đường An Túc”^[3]. Đây là một ngôi nhà cổ xưa, cậu bé sống ở phía sau cửa sổ trong căn phòng dưới tầng hầm, mỗi lần trời đổ mưa là lại nhìn con đường đầy nước mưa chảy cuồn cuộn, thấy những đôi giày hoặc

sáng bóng hoặc bản thủ của mọi người, thỉnh thoảng còn có cả bí mật trong tà váy của phụ nữ. Cậu bé đôi mắt u buồn, chưa bao giờ nở nụ cười, khuôn mặt nhợt nhạt như là hồn ma, chỉ có hai má đỏ rục, lúc tức giận trông vô cùng đáng sợ. Có lần vào đêm khuya, cậu đứng ở bên cạnh cửa sổ trong ngôi nhà dưới tầng ngầm, trong ngôi nhà lớn ở phía đường đôi diện chợt vang lên tiếng kêu thét thảm thiết, có một cô gái lao ra, ngồi ở trên bậc thềm trước cửa nhà khóc thút thít...

Tôi cũng muốn khóc.

Nhưng tôi chỉ là một cái xác, không biết khóc, chỉ biết chảy mủ.

Tôi sẽ nhanh chóng biến thành tro tàn, nằm trong một chiếc hộp nhỏ bằng gỗ mun hoặc inox, nằm ngủ say ở nơi sâu dưới ba tấc đất. Hoặc là, cứ nằm trên mặt đất u tối lạnh lẽo ở khu Ma nữ, sẽ bị thối rữa thành một đồng vật chất bản thủ, ngay cả chuột và những con côn trùng hôi thối cũng chẳng thèm ăn. Cuối cùng sẽ bị các con vi sinh vật nuốt chửng hết, cho đến tận khi biến thành một bộ xương khô.

Nếu như có linh hồn... tôi nghĩ tôi có thể rời khỏi cơ thể, tận mắt nhìn thấy cơ thể mình lúc đã chết, cũng có thể nhìn thấy hung thủ đã giết hại tôi, còn có thể có cơ hội báo thù cho mình - hóa thành ác quỷ, suy nghĩ oán hận mãnh liệt, vẫn in dấu lâu dài ở khu Ma nữ, và xung quanh khu vực trường cấp 3 Nam Minh.

Thế giới sau khi chết, chắc là không có quan niệm về thời gian, tôi nghĩ, ý nghĩ oán hận này sẽ là mãi mãi.

Thế nhưng con người ta sống thì không thể nào mãi mãi, chỉ có chết đi mà thôi.

Con người từ lúc bắt đầu sinh ra, chẳng phải là chờ đợi cái chết sao? Chỉ có điều, tôi chờ đợi thời gian ngắn ngủi hơn một chút.

Có lẽ, trong số các bạn có một người thông minh, trong một buổi sáng sớm hay lúc đêm khuya vào một ngày nào đấy trong tương lai, điều tra ra được chân tướng âm mưu hãm hại tôi, đồng thời bắt được hung thủ đã giết hại tôi.

Ai đã giết tôi?

Nếu như vẫn còn có kiếp sau? Nếu như vẫn còn có thể đến thế giới lại một lần nữa? Nếu như có thể tránh được tất cả những sai lầm và tội lỗi? Được rồi, chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch, mặc dù tôi mới vừa giết anh, nhưng nếu như gặp lại anh trong một thế giới khác, tôi vẫn cứ muốn nói với anh một tiếng “xin lỗi”!

Hình như đã ngủ một giấc thật dài, cơ thể đã hồi phục lại tri giác, chỉ có điều cả cơ thể trở nên rất nhẹ, như thể chỉ một cơn gió cũng có thể thổi bay đi, trong lòng bỗng sung sướng một cách vô cớ - đây có phải là kỳ tích chết đi được sống lại không?

Bất giác đứng lên rời khỏi khu Ma nữ, nhưng con đường trước mắt lại vô cùng xa lạ, không còn là nhà xưởng cũ nát, trông giống như khung cảnh trong bức tranh thêu cổ. Tôi mơ màng cứ thế dờ dẫm bước đi một hồi lâu, dưới chân là con đường tắt u tối, hai bên là rừng cây xào xạc, ở trên mặt đất thấp thoáng lộ ra xương trắng, còn có cả đám lửa lân tinh vào những đêm hè. Phía trên đầu vang lên tiếng kêu ai oán của chim cú, liên tục có những con chim mang khuôn mặt người bay qua, ngay cả cơ thể cũng là hình dạng của phụ nữ, đây liệu có phải là yêu quái được nhắc tới trong truyền thuyết?

Có một con sông chắn ngang đường đi của tôi, mặt nước là màu máu đáng sợ, nồng nặc mùi tanh từ bờ bên kia thổi tới, những cơn sóng lớn cuộn trào thấp thoáng ẩn giấu bóng người và mái tóc, e là vừa mới chìm chết khá nhiều người đi thuyền. Tôi men theo bờ sông đi mấy bước, nhưng không cảm thấy sợ hãi, phát hiện ra có một chiếc cầu đá cổ xưa. Ở bên dưới lan can cầu, có một bà lão tóc bạc phơ đang ngồi, lưng còng, không biết bao nhiêu tuổi rồi, khiến tôi nhớ đến bà ngoại mới mất cách đây hai ngày. Bà bê một cái bát sứ cũ kĩ, rót đầy nước canh đang nóng bốc khói nghi ngút. Bà ngẩng đầu nhìn mặt tôi, trong ánh mắt đùng đục, lộ ra một sự kinh ngạc đặc biệt nào đó, rồi lại lắc đầu mang theo chút tiếc nuối, phát ra thứ âm thanh khô khốc bi thương, “Sao lại là cậu?”

Bà lão gơ bát đến trước mặt tôi, tôi nhìn lớp vầng mỡ nổi lên trên bát nước canh với vẻ kinh tởm: “Đây là nơi nào vậy ạ?”

“Uống xong bát canh này, đi qua cây cầu này, là cậu có thể về nhà được rồi.”

Thế là tôi bán tín bán nghi cầm bát lên cố ép mình uống. Mùi vị thì không đến nỗi nào, giống như mùi đậu phụ mà bà ngoại vẫn đun cho tôi uống.

Bà lão tránh sang một bên, hồi thúc: “Mau qua cầu đi, không thì không kịp nữa đâu.”

“Không kịp để đầu thai hả bà?”

Đây chính là câu cửa miệng của tôi hồi học ở trường cấp 3 Nam Minh.

“Đúng vậy, con à.”

Trong lúc nói chuyện tôi đã bước lên chiếc cầu đá cổ xưa này, cúi đầu xuống nhìn nước sông ở phía bên dưới cầu, nhìn thấy chằng chịt những thủy thảo quấn lấy nhau giống như mái tóc dài của người phụ nữ. Vừa mới bước lên trên đất lạnh giá ở bên kia bờ, bụng tôi đã cuộn lên thứ cảm giác khó chịu, tôi bất giác quỳ sụp xuống và nôn thốc nôn tháo. Thật đáng tiếc, tôi đã nôn toàn bộ bát canh đó ra ngoài.

Khi tôi còn chưa kịp định thần lại, nước sông ở phía sau đã cuộn cuộn dâng lên, trong chốc lát nhấn chìm tôi xuống đáy nước. Dưới đáy sông u tối mọc đầy thủy thảo và rải đầy xương cốt, một luồng ánh sáng kỳ dị lạnh lẽo ở nơi nào đó chiếu tới, chiếu sáng khuôn mặt một người.

Đó là khuôn mặt của người chết, cũng là khuôn mặt của Thân Minh 25 tuổi.

Và tôi thì sắp trở thành một người khác.

Trước đây tôi không tin những điều trong sách cổ nói - con người sau khi chết đi đều phải đi qua quỷ môn quan, bước vào đường hoàng tuyền, trước khi đến được âm phủ, còn có một con sông Vong Xuyên phân chia hai cõi. Đi qua cầu Nại Hà bắc qua con sông, đi qua sông Vong Xuyên là có thể đi chuyển thể đầu thai được. Bà lão ngồi bên cầu Nại Hà, tên của bà chính là bà Mạnh nếu như không uống nước canh trong bát của bà, thì không thể qua được cầu Nại Hà, càng không thể qua được sông Vong Xuyên. Nhưng chỉ cần uống bát canh của bà Mạnh, là bạn sẽ quên đi tất cả mọi ký ức ở kiếp trước.

Vong xuyên, bà Mạnh, kiếp sau. Thật sự sẽ quên đi tất cả sao?

Nếu như còn có ngày mai? Bạn muốn khuôn mặt mình sẽ như thế nào? Nếu như không có ngày mai? Vậy thì nói hẹn gặp lại ra sao?

Phần 2: Nước Vong Xuyên

Khi một người bạn chết đi.

Anh ta quay trở lại cơ thể bạn.

Lại một lần nữa chết đi.

Anh ta tìm kiếm, cho đến tận khi tìm thấy bạn,

Để bạn giết chết anh ta.

Để chúng ta chú ý: Đi lại, ăn cơm, trò chuyện ...

Cái chết của anh ta.

Tất cả quá khứ của anh ta đều không đáng kể gì,

Ai cũng đều hiểu rõ nỗi bi thương của anh ta.

Ngày nay anh ta đã chết, và rất ít khi được nhắc tới,

Tên của anh ta đã bị quên lãng, chẳng có ai lưu luyến.

Thế nhưng, sau khi chết anh ta lại vẫn quay trở về.

Bởi vì chỉ có ở đây chúng ta mới nhớ đến anh.

Anh ta tha thiết cầu xin để khiến chúng ta chú ý.

Chúng ta chưa từng nhìn thấy, cũng không muốn nhìn thấy.

Cuối cùng anh ta bước đi, không quay lại nữa,

Không bao giờ quay lại, bởi vì giờ đây chẳng có ai cần anh ấy nữa cả.

“Bạn quay trở về” của Pablo Neruda (Trần Lê dịch)

Chương 1

Ngày 11 tháng 1 năm 2004, chiếc xe BMW 760 tiến vào trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ, qua cổng trường chật hẹp là đến hai dãy ký túc xá của trường, đi sâu vào bên trong thì mới đến sân vận động. Thầy hiệu trưởng đã chờ đợi từ lâu, kéo cửa xe và nói với vẻ nhún nhường: “Thưa cô Cốc, hoan nghênh cô đến trường chúng tôi làm công tác hướng dẫn.”

Cốc Thu Sa tay khoác chiếc túi hàng hiệu, đi đôi giày cao gót năm phân, khó khăn lắm xuống xe mới đứng vững được. Hiệu trưởng dẫn cô đi qua con đường mờ tối ngoằn ngoèo, tiến vào một cái sân nhỏ, bên trái là nhà trẻ, bên phải là khu nhà dân ở xây kiểu cũ, có rừng trúc rậm rạp và cây sung, chắc là các cậu học sinh rất thích vào đây để chơi trò trốn tìm. Ở trong sân còn có một tòa nhà dạy học ba tầng, tường bên ngoài màu trắng và màu lam nhạt, từ trong ô cửa sổ vang lên tiếng các em học sinh tiểu học đọc bài, cô dịu giọng hỏi: “Tôi có thể vào nghe một tiết học được không?” Hiệu trưởng dẫn cô bước vào phòng học của lớp 2B, giới thiệu với giáo viên và học sinh thân phận của vị khách quý, rồi bảo giáo viên tiếp tục giảng dạy.

Cốc Thu Sa ngồi xuống một ghế trống ở dãy cuối, hiệu trưởng cũng cung kính ngồi xuống bên cạnh. Trên bảng đen chỉ viết hai chữ: Hoa cúc.

Cốc Thu Sa nhíu mày theo bản năng, thầy hiệu trưởng ngồi bên cạnh cũng cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Giáo viên đứng ở trên bục giảng viết thêm mấy hàng chữ ở phía dưới hai chữ “Hoa cúc”:

Thu từng nhiều xá tự Đào gia

Biển nhiều ly biên nhật tiệm tà

Bất thị hoa trung thiên ái cúc,

Thử hoa khai tận cánh vô hoa.^[4]

“Các em hãy đọc một lượt theo!”

Cốc Thu Sa đang nghĩ xem đây là thơ của ai nhỉ? Trên bảng đen lại viết

thêm hai chữ “Nguyên Chân”, giáo viên giảng to: “Nguyên Chân, là một nhà thơ lớn đời Đường, là người Lạc Dương. Ông và nhà thơ lớn khác tên là Bạch Cư Dị là đôi bạn thân, trong lịch sử mọi người gọi hai người họ là “Nguyên Bạch” cùng là người xướng đạo cho phong trào Tân lạc phủ, tác phẩm nổi tiếng là “Tuyển tập Nguyên thị trường khánh”.

Bởi vì có hiệu trưởng, khách mời nghe giảng, cô giáo này rất căng thẳng, gần như nói một lượt theo như trong sách giáo khoa. Vì muốn để cho bầu không khí được thoải mái hơn, vội hỏi: “Các em, có ai biết nhà thơ lớn này không?”

Học sinh tiểu học lớp 3, biết được Lý Bạch, Đỗ Phủ đều rất bình thường, nhưng nói đến Nguyên Chân thì lại ít người biết, ở bên dưới học sinh im lặng như tờ, hiệu trưởng cũng lộ ra vẻ mặt không vui, nghĩ thầm cô giáo này đúng là hồ đồ quá.

Đột nhiên, có một cánh tay giơ cao lên, cô giáo thấy hưng phấn như thể được giải nguy: “Trò Tư Vọng, mời em trả lời!”

Bé trai đứng dậy, ngồi gần phía cuối, Cốc Thu Sa vừa vặn nhìn thấy gương mặt nghiêng của cậu ta - khuôn mặt và các nét trên mặt đều khá ưa nhìn, hai con mắt không quá to, đem lại cảm giác mây thanh mắt tú, là kiểu một đứa trẻ chịu ngồi im lặng nhưng lại khiến người khác yêu mến, chỉ có điều mặc một bộ trang phục đơn giản rẻ tiền.

“Tằng kinh thương hải nan vi thủy

Trừ khước Vu Sơn bất thị vân.

Thủ thứ hoa tùng lãn hồi cố.

Bán duyên tu đạo, bán duyên quân.”^[5]

Giọng nói trẻ thơ rành rọt vui tai vang lên, đọc thuộc lưu loát cả bài thơ không sót chữ nào, thật không ngờ còn mang theo cả nhịp điệu lên bổng xuống trầm chỉ có trong thơ Đường.

Cậu bé không dừng lại: “Bài thơ này là bài thơ thứ tư trong “Ly tứ ngũ thủ” của Nguyên Chân, là để tưởng niệm người vợ Vi Tùng đã mất của mình. Khi Nguyên Chân 24 tuổi, chỉ là một viên quan nhỏ có phẩm cấp rất thấp, cưới

cô con gái của vị quan Vi Hạ Khanh. Vi Tùng xuất thân ở trong quý tộc danh tiếng họ Vi, không những không hề ghét bỏ chê bai người chồng bản hàn, ngược lại còn kiêm lo toan việc nhà. Bảy năm sau, Nguyên Chân đã được thăng chức làm Ngự sử giám sát, Vi Tùng lại bị bệnh mà rời khỏi cõi trần. Trong lúc quá đau đớn, Nguyên Chân đã viết rất nhiều bài thơ để tưởng niệm người vợ đã mất, đều được coi là những câu thơ nổi tiếng thiên cổ.”

Cậu bé nói rành rọt, nét mặt rất nghiêm túc, như thể chính mắt nhìn thấy, Cốc Thu Sa dù thế nào cũng không dám tin, cậu bé trước mắt chỉ là học sinh tiểu học lớp 3, liệu có phải là biết rằng có người đến nghe giảng, nên đã đặc biệt chuẩn bị kĩ càng hay không? Nhưng, cô chỉ là thuần túy hào hứng nhiệt tình đột xuất, không thể nào cả khu dạy học có sáu, bảy lớp đều có người chuẩn bị như vậy được. Hơn nữa, vừa rồi từng câu nói đều rất tự nhiên, chứng tỏ đứa bé này hoàn toàn hiểu được bài thơ này, quyết không thể nào là cô ép học thuộc lòng.

Cô giáo cũng ngần cả người, ngay chính bản thân cô chưa chắc đã hiểu rõ được điển cố ấy, nói một cách hàm hồ: “Ồ! Khá lắm!”

“Thực ra em không hề thích Nguyên Vi Chi (tức Nguyên Chân), ngay chính cùng năm ông viết bài thơ này, đã nạp thiếp ở Giang Lăng. Không lâu sau lại quen một cô kĩ nữ tên Bích Đào lớn hơn mình mười một tuổi ở Thành Đô, cũng là thơ văn ca hát và chuyên tình. Và bài thơ Nguyên Chân viết “Oanh oanh truyện” lại có tên là “Hội chân kí”. Do đó, ông và người vợ Vi Tùng đã mất “Tầng kinh thương hải nan vi thủy” cũng chẳng qua chỉ là con đường tắt để trèo lên được gia đình quyền quý mà thôi”.

Cả lớp học yên lặng, những bạn học khác đều nghe mà không hiểu cậu bé đang nói gì, giáo viên cũng chỉ nghe hiểu qua loa.

Cốc Thu Sa giống như bị dao đâm vào tim, ngượng ngịu cúi đầu xuống, tưởng tượng rằng tất cả học sinh đều đang nhìn mình.

“Ồ, trò Tư Vọng, hãy ngồi xuống, chúng ta tiếp tục nói đến bài thơ “Hoa cúc” này.”

Cô giáo vội vàng hóa giải tình trạng ngượng ngùng này, rồi bắt đầu ôm lấy giáo án đọc một cách lộn xộn.

Tiếng chuông tan học vang lên, Cốc Thu Sa nói thầm vào tai hiệu trưởng:

“Tôi muốn nói chuyện với đứa bé đó.”

Trong sân ở tầng dưới của tòa nhà dạy học, cô giáo dẫn cậu bé đến trước mặt Cốc Thu Sa.

Dáng vẻ cậu bé cao gầy, thân hình cũng khá cân đối, đứng thẳng giống như tư thế của bộ đội, không giống như những đứa trẻ khác bởi vì chơi game nhiều, hoặc là đeo một đôi kính dày khệ hoặ là bị còng lưng. Cậu bé có đôi mắt khá tinh anh, chỉ có tóc mai hơi rậm. Đối diện với hiệu trưởng và vị khách quý, ánh mắt ung dung trấn tĩnh, có khí chất cao quý bẩm sinh.

Cốc Thu Sa cúi xuống hỏi cậu: “Tên cháu viết như thế nào?”

“Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng^[6].”

“Tư Vọng, cô rất thích bài thơ cháu đọc thuộc lòng trong giờ học, cô muốn biết lời bài thơ đó cháu học được từ đâu?”

“Bình thường tự mình đọc, còn có cả baidu^[7].”

“Cháu có biết Nguyên Chấn vẫn còn một bài “Khiển bi hoài tam thủ” (Nhớ thương đau trách - 3 bài) rất nổi tiếng không?”

“Biết ạ.”

Cậu bé mắt nhìn thẳng, làn sóng trong đôi mắt cậu khiến nhịp đập trái tim cô tăng nhanh.

Cốc Thu Sa vẫn chưa hết hoài nghi cần phải kiểm tra thêm một chút: “Tốt lắm, cháu có thể đọc thuộc lòng một bài bất kỳ trong số đó được không?”

“Tạ công tối tiểu thiên liên nữ

Tự giá Kiềm Lâu bách sự quai

Cố ngã vô y sưu tân khiếp

Nê tha cô tửu bạt kim thoa

Dã sơ sung thiện cam trường hoắc,

Lạc diện thêm tân ngưỡng cổ hòe.

Kim nhật bông tiền quá thập vạn

Dữ quân doanh điện phục doanh trai.”^[8]

Cốc Thu Sa kinh ngạc trợn mắt há miệng ra nhìn cậu bé, đây là một trong số ít những bài thơ Đường cô có thể học thuộc.

Hiệu trưởng không kìm được tiếng khen, cậu bé chẳng buồn suy nghĩ liền đọc bài thứ hai:

“Tích nhất hí ngôn thân hậu sự,

Kim triêu đô đảo nhõn tiền lai.

Y thường dĩ thí hành khan tận

Trâm tuyến do tồn vị nhĩn khai

Thượng tướng cự tình liên tử bộc

Dã tăng nhân mộng tổng tiền tài

Thành tri thử hận nhân nhân hữu

Bản tiện phu thê bách sự ai.”^[9]

“Đủ rồi!”

Đứa bé đã đọc bài thứ ba trong “Khiển bi hoài”:

“Nhàn tọa bi quân diệc tự bi

Bách niên đa thi, kỷ đa thì.

Dặng Du vô tử tâm trí mệnh

Phan Nhạc điều vong do phí từ

Đồng huyết duệ minh hà sở vọng

Tha sinh duyên hội cánh nan kỳ.

Duy tương chung dạ trường khai nhỡn,

Báo đáp bình sinh vị triển mi.”[\[10\]](#)

Hai câu cuối cùng là Cốc Thu Sa và cậu bé đó cùng đọc ra, thật không ngờ lại biến thành hòa thanh, cô kinh hãi lùi lại một bước.

“Anh bạn nhỏ, cháu có biết “Đồng huyết duệ minh hà sở vọng; Tha sinh duyên hội cánh nan kỳ” là ý gì không?”

“Vợ chồng cùng chôn chung một ngôi mộ, sợ rằng đã không còn cơ hội, nếu như có kiếp sau, chúng ta cũng khó có thể trùng phùng.”

Từ đầu đến cuối, trên nét mặt của cậu bé không biểu lộ chút tình cảm gì cả, nhưng ánh mắt lại không hề rời khỏi đôi mắt của Cốc Thu Sa, mang theo sự trưởng thành và lạnh lùng khó có thể thoát ra được.

Cốc Thu Sa hít thở một hơi thật sâu, giơ đôi bàn tay với những ngón tay nhỏ, vuốt ve đôi má trắng ngần của cậu bé. Cậu vốn định lùi về phía sau để né tránh, nhưng lại vẫn đứng yên bất động mặc cho những ngón tay của người phụ nữ này vuốt ve trên mặt cậu.

Tiếng chuông vào lớp vang lên, cô xoa xoa mũi cậu bé, nói: “Trả lời hay lắm! Cháu mau vào học đi!”

Tư Vọng nhún nha nhún nhảy bước lên từng bậc cầu thang giống như tất cả những đứa trẻ khác, không còn nhận ra sự lão luyện vừa rồi nữa.

“Đồng huyết duệ minh hà sở vọng; Tha sinh duyên hội cánh nan kỳ.”

Chín năm trước khi nghe được tin chồng sắp cưới qua đời, cô lật giở sổ thư mà Thân Minh viết cho mình, trong đó có bài thơ này của Nguyên Chấn do chính tay anh chép lại.

Hiệu trưởng gọi cô giáo chủ nhiệm lớp Tư Vọng đến, hỏi tình hình của cậu

bé này, câu trả lời lại là thành tích học tập trung bình, trầm mặc ít nói, khi lên lớp cũng ít khi chủ động phát biểu, chưa bao giờ cảm thấy có điều gì xuất sắc hơn người.

“Liệu có phải là bắt nguồn từ gia đình học thức?” Cốc Thu Sa bổ sung thêm một câu, “Ví dụ như bố mẹ là giáo sư đại học?”

“Bố của Tư Vọng là một công nhân bình thường, hai năm trước không biết vì sao mà mất tích, mẹ của em ấy thì làm nhân viên kinh doanh ở bưu điện, hoàn cảnh gia đình cũng không khá lắm.”

“Cảm ơn, phiền cô hãy tìm hiểu thêm tình hình của em ấy, tôi nghĩ đứa trẻ xuất sắc như vậy cần phải được bồi dưỡng thật tốt, có hiểu ý của tôi không?”

Hiệu trưởng liên tục gật đầu, tiễn Cốc Thu Sa lên xe. Trên bức tường quảng cáo ngoài trời trên suốt dọc đường là tấm áp phích lớn của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, một ngôi sao nhí nổi tiếng nào đó làm người đại diện thốt ra hai hàng chữ: *Chọn lựa Giáo dục Nhĩ Nhã, chọn lựa cuộc đời của bạn!*

Cô đã không làm biên tập trong Nhà xuất bản Giáo dục từ lâu rồi, mà là tổng giám đốc của tập đoàn giáo dục tư nhân đứng trong top mười toàn quốc. Mấy năm trước, bố cô - ông Cốc Trường Long giữ chức vụ hiệu trưởng trường đại học, đã nghỉ hưu, dùng hết số tiền cả đời ông tích góp được để sáng lập nên Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Vì bao lâu nay có được những mối quan hệ lớn với chính phủ, chỉ trong vài năm ngắn ngủi, công ty đã phát triển vô cùng mạnh mẽ, từ các lớp bồi dưỡng để ra nước ngoài học ngôn ngữ đến giáo dục nhi đồng trước khi vào cấp 1, thậm chí cả các lớp bồi dưỡng cho người già, thu mua và xây dựng nên trường tiểu học, trung học dân lập, có đầy đủ các giai đoạn từ trong nôi đến khi nằm xuống mộ. Kể từ ngày sáng lập nên, bố cô đã yêu cầu Cốc Thu Sa từ chức để giúp đỡ ông. Năm nay, lo ông bị bệnh không thể đảm nhiệm được chức tổng giám đốc, nên đã để con gái tiếp nhận vị trí này.

Một giờ đồng hồ sau, quay trở về tòa biệt thự ở ngoại ô thành phố.

Cốc Thu Sa tháo đôi giày cao gót ra, ngồi trước bàn phấn tẩy bỏ lớp trang điểm dày cộm. Trong gương là một người phụ nữ 34 tuổi, làn da được chăm sóc hết sức cẩn thận, gân như không hề có vết nhăn và thâm nám, trang điểm đậm đi ra ngoài để thật xinh đẹp, ít ra ở dưới ống kính rục rờ chói lóa, nam

nữ già trẻ sẽ chăm chú nhìn hơn. Chỉ đáng tiếc, bất luận trang điểm thế nào cũng không quay trở lại những năm tháng tuổi trẻ, cứ luôn nhớ đến năm cô 25 tuổi khi chuẩn bị trở thành cô dâu.

Bố cô đã ra nước ngoài hội họp, bữa tối cô chỉ dặn người giúp việc làm mấy món ăn đơn giản, cô một mình ngồi trong phòng ăn xong, uống một ly rượu vang Pháp, về phòng xem phim Hàn Quốc. Một lúc sau, cửa phòng bật mở, một người đàn ông bước vào.

Anh ta cũng ngoài 30 tuổi, trên mặt không có lấy một sợi râu, trên trán có một vết bớt màu xanh nhạt, chậm rãi cởi bộ comple và cà vạt, không nói một lời, cứ thế bước ra ngoài.

Cốc Thu Sa đã quen với những buổi tối như thế này từ lâu rồi, cô nhìn theo bóng lưng chồng mình thốt ra hai chữ: “Phế nhân!”

Anh ta tên là Lộ Trung Nhạc.

Chương 2

Lần đầu tiên Cốc Thu Sa nhìn thấy Thân Minh chính là vào cuối thu năm 1993. Có một việc mà cô chưa từng nói với Thân Minh: đó là ngày cô chia tay với bạn trai cũ.

Cậu con trai đó chính là bạn học đại học của cô, anh ta vừa đẹp trai vừa cao to, hoàn cảnh gia đình cũng rất hiển hách, vừa mới tốt nghiệp đại học mà đã bàn đến chuyện cưới xin. Thế nhưng, Cốc Thu Sa có một bí mật vẫn luôn cất giấu tận đáy lòng không dám nói ra, nhưng sự thật này sớm muộn gì thì đối phương cũng sẽ biết, trừ khi mãi mãi không kết hôn.

“Có một việc này em mãi không dám nói ra, hy vọng anh không vì việc này mà ghét bỏ em. Năm em học lớp 11, có một lần bị đau bụng phải vào bệnh viện, mời bác sĩ giỏi nhất của khoa sản đến kiểm tra, cuối cùng đưa ra được kết luận là em bẩm sinh đã không thể có con, dù có chữa trị như thế nào cũng vô hiệu, không thể nào sinh con được. Nhưng em vẫn là người phụ nữ bình thường, không vì thế mà ảnh hưởng tới cuộc sống vợ chồng, hơn nữa sau này chúng ta có thể nhận con nuôi.”

Chưa nói xong, mặt đối phương đã sa sầm lại, thẳng thắn đề nghị chia tay.

Các cô gái muốn cưới anh ta rất nhiều, cũng chẳng thiếu những cô gái khuê nữ đài các danh gia vọng tộc, cần gì phải lấy một cô gái không có khả năng sinh nở? Còn về việc nhận con nuôi, đúng là kẻ ngốc nói mê.

Mọi tình đầu của Cốc Thu Sa đã kết thúc như vậy, cô ôm lấy vai người bạn trai khóc lóc, cuối cùng vẫn đành nhìn anh ta cao ngạo bước đi.

Buổi chiều hôm đó, cô như người mất hồn ngồi xe bus về nhà, do đó mới bị kẻ trộm lấy mất ví tiền, vừa vặn gặp Thân Minh dừng cảm ra tay giúp đỡ, anh còn bị thương nhẹ. Khi cô nhìn người đàn ông này với vẻ đầy cảm kích, nhìn vào đôi mắt gần như trong suốt của anh, khuôn mặt trẻ trung sạch sẽ, và cả sự do dự e ngại trong lời nói của anh. Trong khoảnh khắc đó, cô giống như bị bỏ thuốc mê không thể nào kháng cự được thích anh.

Thân Minh là thầy giáo ngữ văn trường cấp 3 Nam Minh, lại là sinh viên ưu tú tốt nghiệp trường Bắc Đại. Cô thường lấy thân phận biên tập giáo trình học của nhà xuất bản để tìm anh, thảo luận những sai sót nhỏ ở trong cuốn sách giáo khoa ngữ văn. Chưa bao giờ nghe thấy anh nhắc đến bố mẹ, và anh quanh năm đều sống trong ký túc xá của trường cũng khiến cho Cốc Thu Sa cảm thấy băn khoăn. Đúng lúc cô đang định nhờ người thăm dò tin tức thì Thân Minh lại chủ động nói ra thân thế bi thảm của mình. Năm anh 7 tuổi, bố anh đã bỏ thuốc đầu độc chết mẹ anh, tiếp đó bị xử tử hình. Anh được bà ngoại nuôi lớn, vốn cũng chẳng có nhà riêng, từ thời học cấp 3 đến nay đều ở trong trường.

Cốc Thu Sa đã hiểu, với học lực và tố chất của anh, mà lại chỉ có thể làm một thầy giáo ngữ văn trường cấp 3, chính là bởi xuất thân hèn mọn. Bố của cô là lãnh đạo Bộ giáo dục tiên nhiệm, hiện nay đang là hiệu trưởng trường đại học, gia đình hai bên có sự khác biệt trời biển.

Thế là trước khi cô cho Thân Minh biết thân phận của nhạc phụ tương lai, cô đã nói bí mật của cơ thể mình cho anh...

“Mặc dù anh vẫn luôn rất mong ngóng có thể kết hôn với người con gái mình thích, sau đó sinh một đứa con đáng yêu. Nhưng, lẽ nào kết hôn chỉ vì để sinh con để cái sao? Nếu như anh thực sự bằng lòng muốn cưới cô ấy, thì cần phải bao dung hết mọi khiếm khuyết của cô ấy - hướng hồ việc không thể sinh con chỉ là vấn đề về cơ thể, có liên quan tới phẩm cách đạo đức và tố chất của một con người sao? Giống như có người hơi cao, có người thì hơi gầy, chẳng phải đều là do ông trời định sẵn sao, cùng lắm là đến viện phúc

lợi nhận nuôi một đứa bé là xong!”

Câu nói cuối cùng, lời nói của Thân Minh đã nói ra suy nghĩ mà cô giữ ở trong lòng từ lâu không dám nói ra.

Ngày hôm sau, Cốc Thu Sa dẫn bạn trai về nhà, Thân Minh mới biết bố của bạn gái lại chính là hiệu trưởng Cốc mà báo chí vẫn thường nhắc tới. Bố cô có ấn tượng đặc biệt tốt với anh, hai người trò chuyện rất vui vẻ, đặc biệt là khi nói đến vấn đề cải cách giáo dục, những suy nghĩ bạo dạn của Thân Minh cũng nhận được sự hưởng ứng.

Đó là mùa xuân năm 1994.

Sau kỳ nghỉ hè không lâu, bố cô tạm điều chuyển Thân Minh từ trường cấp 3 Nam Minh đến làm việc cạnh mình, làm thư ký tạm thời trong vòng ba tháng. Trong thời gian này xảy ra một sự việc, khiến ông càng coi trọng cậu con rể tương lai này.

Năm sau, Cốc Thu Sa và Thân Minh tiến hành buổi lễ đính hôn long trọng. Vì bố cô đã có lời, lãnh đạo Bộ giáo dục thành phố tìm Thân Minh để nói chuyện, và nhanh chóng đưa ra quyết định điều chuyển anh từ trường cấp 3 Nam Minh đến Hội ủy viên Đoàn thanh niên Bộ giáo dục. Tiền đồ của anh đã được định sẵn, hai năm sau sẽ trở thành Thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên của hệ thống giáo dục toàn thành phố, đây là phương pháp nhanh nhất để có thể khiến anh bay cao vuron xa.

Năm 1995, mấy ngày cuối cùng của tháng 5, cô phát hiện ra Thân Minh chau mày rầu rĩ, trong quá trình nghiệm thu sửa chữa phòng mới, thì luôn có cảm giác lơ đãng. Cốc Thu Sa hỏi anh đã xảy việc gì? Anh lại cố gượng cười nói, có lẽ chỉ là do áp lực chuẩn bị đến kỳ thi đại học quá lớn.

Cô đến trường chuyên cấp 3 Nam Minh để hỏi thăm, mới nghe nói Thân Minh và một cô nữ sinh lớp 12 đang có mối quan hệ thầy trò yêu đương, còn có người truyền miệng nói anh là con ngoài giá thú. Cô không dám tin sự việc như vậy, cô sắp sửa kết hôn với người đàn ông này, đã tổ chức lễ đính hôn rồi, ngay cả thiệp mời đám cưới cũng đã gửi đi, mình cần phải đối diện với việc này ra sao? Kỳ thi đại học càng lúc càng đến gần, Thân Minh làm chủ nhiệm lớp 12 sắp tốt nghiệp, gần như tới nào cũng đều ôn bài cho học sinh, ngay cả cuối tuần cũng không thể đi cùng vợ chưa cưới, càng khiến Cốc Thu Sa phải suy nghĩ lo lắng.

Lần cuối cùng hai người bọn họ gặp mặt chính là vào tối ngày mùng 3 tháng 6, hai người vừa bước ra khỏi ngôi nhà mới sửa sang, đến rạp chiếu phim xem “Lời nói dối chân thực” của Arnold Schwarzenegger.

Sau khi xem xong phim, Cốc Thu Sa hỏi anh: “Anh đã từng nói dối điều gì với em?”

Thân Minh nhìn vào mắt vợ chưa cưới, trầm mặc hồi lâu mới nói: “Có người muốn hại chết anh.”

Anh thừa nhận mình thực sự là con ngoài giá thú, người đàn ông giết chết mẹ anh năm anh 7 tuổi thực ra chỉ là bố dượng. Năm anh lên 10 tuổi, trong sổ hộ khẩu của anh đã đổi thành họ Thân, chính là họ của bố đẻ anh. Từ khi sinh ra, anh đã gánh chịu nỗi sỉ nhục và nguyên tội, chỉ có thể giấu giếm vợ chưa cưới và nhạc phụ. Còn về có mối quan hệ âm muội với nữ sinh, Thân Minh phủ nhận và xin thề với trời đất.

Cốc Thu Sa ngoài mặt tỏ ra tin lời anh nói, nhưng về nhà lại mất ngủ cả đêm. Trong lòng cảm thấy bất công, mình đã thành thực với người con trai này, dốc gan dốc ruột đối xử tốt với anh ta, nói ra bí mật mà không ai có thể biết được... còn Thân Minh thì lại lừa dối cô, giấu giếm chân tướng sự việc mình là con ngoài giá thú, cho đến tận khi khắp trường cấp 3 Nam Minh đồn đại thì mới nói, như vậy thì có thể coi là trung thực được không?

Nếu đã như vậy, anh ta nói mình và cô nữ sinh kia là trong sạch, chắc chắn là lời nói thật sao?

“Không nên tin tưởng bất cứ ai cho dù là người con yêu nhất.”

Đây là câu nói mà trước buổi lễ đính hôn của họ, bố đã nói thắm vào tai cô, coi như tặng cho con gái trước khi xuất giá lời khuyên nhủ cuối cùng.

Còn chưa tới ba tháng, thật không ngờ lại ứng nghiệm?

Tối nay, Cốc Thu Sa gần như đã xé rách ga giường.

Hai hôm sau, bạn học cấp 3 của Thân Minh tên Lộ Trung Nhạc tới tìm cô, nói chồng chưa cưới của cô đã xảy ra chuyện ở trong trường, có cô nữ sinh lớp 12 tên Liễu Mạn đã chết, nghe nói bị người ta dùng thuốc độc mưu sát. Tình hình của Thân Minh rất nguy hiểm, tối qua có người nhìn thấy anh và

cô nữ sinh đó nói chuyện riêng với nhau, sở công an đang xin lệnh khám xét, liệu có thể thông qua mối quan hệ của hiệu trưởng Cốc để giúp đỡ không?

Lúc đó Cốc Thu Sa làm đồ cốc trà đang cầm trong tay và rơi lệ, phản ứng đầu tiên của cô không phải là cần cứu chồng sắp cưới, mà là luôn giả tưởng khả năng nguy hiểm nhất: Anh chính là tội phạm giết người? Anh đã giết cô nữ sinh có mối quan hệ ám muội? Bởi vì không thể để cho mình biết được bí mật này? Bắt buộc phải xử lí sạch sẽ gọn gàng trước khi kết hôn?

Tối đó, cô nhận được điện thoại của Thân Minh gọi tới, nhưng lại lạnh lùng từ chối gặp mặt anh, cũng không hề nhắc anh cần phải kiểm tra lại phòng.

Lại một lần trần trọc khó ngủ, trong đầu luôn hiện ra những hồi ức, từ lần đầu tiên cô gặp gỡ với Thân Minh, rồi đến bữa ăn tối đầu tiên, lần đầu tiên hẹn hò, lần đầu tiên ôm nhau, lần đầu tiên hôn nhau, lần đầu tiên...

Mỗi chi tiết đều giống như những hình ảnh của bộ phim điện ảnh, xuất hiện ở trước mắt, nhưng gương mặt anh thì càng lúc càng nhòe đi - chiếc mũi đó trở nên dài và cong quặp xuống như mũi điều hâu, đôi mắt lúc thì trầm tĩnh lúc thì nổi giận.

Anh ấy thực sự yêu mình sao? Bởi vì bố mình mới tiếp cận mình thì phải? Anh ấy có người phụ nữ khác không? Cô nữ sinh lớp 12 đó? Hay là một người nào khác?

Còn mình thì sao? Vì sao lại thích anh ấy? Vì mối duyên phận anh đã giúp mình giành lại ví tiền? Vì dũng khí anh dám quyết đấu với kẻ cắp? Chiến đấu giống như một người đàn ông? Anh có rất nhiều sự tài hoa không để lộ ra? Suốt hai năm qua kiên trì viết cho mình mỗi tuần một bài thơ? Trong đôi mắt anh thỉnh thoảng lại hiện ra khí chất bình tĩnh ung dung nhưng nuôi chí lớn?

Hay là mình chỉ muốn tìm kiếm một người bao dung khiếm khuyết của mình, bằng lòng vì mình mà từ bỏ con trẻ, hoặc là nhận nuôi đứa con của người khác? Mình thực sự yêu anh sao?

Ngày hôm sau, Cốc Thu Sa nghe nói Thân Minh bị bắt và áp giải đến sở công an trong đêm, cảnh sát phát hiện ra độc dược giết người ở trong phòng của anh.

Cô không có tâm trạng nào đi làm, quay trở về nhà bố cũng là khuôn mặt giận dữ. Hiệu trưởng Cốc rút ra một bức thư ném cho con gái, nhưng lại phát hiện ra là bút tích của Thân Minh, người nhận thư tên Hạ Niên, là người bạn thân cùng phòng ký túc xá của anh ở trường Bắc Đại, sau khi tốt nghiệp thì ở lại Bắc Kinh làm việc.

Trong thư Thân Minh nói mình chuẩn bị kết hôn và vì vậy cũng sắp sửa bước được vào con đường quan lộ. Điều khiến Cốc Thu Sa cảm thấy sợ hãi, Thân Minh nói lần đầu tiên mình gặp cô, là đã rắp tâm chủ định đi theo cô từ rất lâu rồi, đã điều tra rõ hoàn cảnh gia đình của cô, cho đến tận hôm đó theo dõi cô ở trên xe bus, mới phát hiện ra có kẻ trộm sờ vào ví tiền của cô, nếu không trong xe có bao nhiêu người tại sao chỉ mỗi anh nhìn thấy? Anh nhanh chóng giành được trái tim của thiên kim hiệu trưởng, tiếp đến là làm thế nào để lấy lòng được bố con nhà họ Cốc, khiến Cốc hiệu trưởng coi trọng anh là nhân tài, đồng thời tạm điều anh đến cạnh mình để làm thư ký.

Một điều may mắn nhất trong sự không may chính là ở trong thư Thân Minh không hề tiết lộ ra bí mật cô không thể sinh nở.

Thế nhưng điều khiến hiệu trưởng Cốc nổi giận ngút trời chính là, cuối bức thư viết: “Còn về vị nhạc phụ đại nhân của tôi, mới thực sự là nguy quân tử, bề ngoài đường bệ đạo mạo, nếu như nói tôi là một kẻ lừa đảo, vậy thì ông ta chính là kẻ lừa đảo trong những kẻ lừa đảo. Sớm muộn gì sẽ có một ngày bí mật bị ối xấu xa đó của ông ta cuối cùng sẽ được bóc cáo thiên hạ.”

Bố cô cất lá thư này vào trong két sắt, luôn miệng dặn đi dặn lại con gái, việc này quyết không thể tiết lộ ra ngoài.

Nửa năm trước, Thân Minh đã viết bí mật vào trong thư, có ngày tháng của dấu bưu điện làm chứng. Gần đây, Hạ Niên đã phạm phải sai lầm nghiêm trọng ở Bắc Kinh, bị điều trở lại Bộ giáo dục của thành phố, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại vào làm trong Hội ủy viên Đoàn thanh niên, mới biết Thân Minh đã được định sẵn trở thành thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên kỳ tiếp theo. Con người luôn có lòng đố kỵ, đặc biệt là bạn học đại học. Khi được điều phối công tác, Thân Minh không có người nâng đỡ, chỉ có thể làm thầy giáo ngữ văn trường cấp 3, còn Hạ Niên thì lại được giữ lại Bắc Kinh và có chức vụ tốt. Nhưng ngày nay lại phải làm cấp dưới của Thân Minh, sao anh ta có thể nuốt được cục nghẹn này chứ?

Thực ra, Cốc Thu Sa rất hoài nghi tính chân thực của bức thư này, cái gọi là

“tường đồ nhiều người đây”, đây chính là câu nói mà bố cô hay nói với cô.

Sự việc đã đến nước này, bức thư là thật hay giả cũng không còn quan trọng nữa, bởi vì bức tường đã đổ sụp rồi, không thể xây lại được nữa.

Cô thay lõi khóa cửa phòng cưới mới sửa chữa, bố cô hủy tiệc rượu ở nhà hàng tổ chức lễ thành hôn, thu lại toàn bộ thiệp mời đám cưới.

Chính trong những ngày mà Thân Minh bị nhốt trong trại tạm giam, cảnh sát Hoàng Hải có đến tìm gặp Cốc Thu Sa hai lần, tìm hiểu tình hình của anh. Và cô thì nói hết sự thật, bao gồm cả việc Thân Minh gần đây có những biểu hiện khác thường.

Cuối cùng, cảnh sát Hoàng Hải hỏi một câu: “Cô Cốc, cô có tin tưởng chồng chưa cưới của mình không?”

“Trước tiên, tôi không tin tưởng bất cứ ai. Tiếp đến, anh ta cũng không phải là chồng chưa cưới của tôi nữa.”

Câu trả lời hết sức bình tĩnh lạnh lùng, cũng không cần biết việc này có ảnh hưởng đến sự phán đoán của cảnh sát hay không, cảnh sát Hoàng Hải sa sầm nét mặt, không nói gì nữa bèn đi ngay.

Trong một tuần, bố Cốc Thu Sa vận dụng tất cả các mối quan hệ, ép Bộ giáo dục nhanh chóng đưa ra quyết định, thanh trừ Thân Minh vẫn còn đang ở trong ngục ra khỏi đội ngũ giáo viên, đồng thời khai trừ khỏi Đảng.

Ngày 16 tháng 6, Lộ Trung Nhạc tìm đến nhà Cốc gia, nói với Cốc Thu Sa và bố cô, Thân Minh đã được cảnh sát thả ra vì vô tội, hy vọng có thể giúp đỡ anh ấy. Tin tức này khiến hiệu trưởng Cốc rất lo lắng, bởi vì hai quyết định khai trừ đã đưa xuống, quyết không thể thu hồi lại hay là càng không thể thay đổi. Thân Minh tất nhiên là đã biết, nói không chừng tối nay sẽ tìm đến nhà.

Thế là, hiệu trưởng Cốc bỏ hết tất cả công vụ, ngay trong đêm vội vàng đưa con gái xuất phát, tài xế lái xe đưa họ ra sân bay, bay đến Đại Lý và Lệ Giang ở Vân Nam du lịch bảy ngày.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, 10 giờ đêm, khi Cốc Thu Sa và bố đang cùng ngồi thưởng nguyệt ngắm trăng ở Thương Sơn Nhĩ Hải, Thân Minh bị giết

chết ở hầm ngầm giữa tiếng sấm chớp vang rền.

Ai đã giết Thân Minh?

Suốt chín năm nay, câu hỏi này vẫn luôn lượn lờ trong lòng, cho dù đã lấy chồng, trở thành vợ của người khác, nhưng cô vẫn không thể nào quên được.

Đột nhiên, Cốc Thu Sa rất muốn gặp lại cậu bé tên Tư Vọng đó.

Chương 3

Ngày 12 tháng 10 năm 2004, thứ 3, trước cổng trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ.

Bốn giờ chiều, Cốc Thu Sa đang ngồi dưới hàng ghế sau của chiếc xe BMW 760, hạ kính cửa xe xuống để nhìn các em học sinh tiểu học vừa mới tan học. Rất nhiều các bậc phụ huynh đứng ở cửa để đợi đón con trẻ, xe ô tô riêng xếp thành một hàng dài dọc hai bên đường, ông lão thu vé xe tưởng rằng cô cũng đến đón con, phía sau đám trẻ vừa đi vừa trò chuyện râm ran, Tư Vọng đi một mình lặng lẽ, trầm mặc ưu tư, không có ai trò chuyện với cậu. Cậu mặc bộ đồng phục nhà trường màu xanh lam, trên chiếc cặp sách trông có vẻ nặng trĩu dính đầy cát, chiếc khăn quàng đỏ còn có cả lỗ thủng.

Cốc Thu Sa mở cửa xe, đứng chặn trước mặt cậu học sinh lớp 3 này. Cậu bé ngược đầu nhìn vào mắt cô, gần như không thể hiện chút cảm xúc nào, nhưng lời nói rất lễ phép: “Cô ơi, cô có thể tránh đường để cháu đi được không?”

“Không nhớ cô à? Hôm qua, cô đã đến nghe giảng giờ ngữ văn của lớp cháu.”

“Cháu nhớ.” Cậu bé biết ý chỉnh lại trang phục, xem ra vẫn còn biết giữ hình tượng trước mặt nữ giới, “Cô rất thích thơ của Nguyễn Chân.”

“Nhà cháu ở đâu? Cô đưa cháu về nhà.”

“Không cần phiền đâu ạ, cháu vẫn tự đi bộ về nhà, không cần ngồi xe, cảm ơn cô!”

Thái độ nói chuyện của cậu khá điềm đạm, Cốc Thu Sa cảm thấy như đã từng quen biết, hiếm khi cô đi đôi giày bệt: “Được rồi, cô đi bộ cùng cháu.”

Tur Vọng cũng không tiện từ chối thêm nữa, mặc cho người phụ nữ xa lạ đi bên cạnh mình. Phía sau trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ là sông Tô Châu, có một đoạn đường nhỏ ven sông có thể đi tắt qua được. Cốc Thu Sa đã lâu chưa đi bộ, ngửi thấy mùi đất cát ở nước sông Tô Châu, mấy chiếc lá khô rơi xuống, mới phát hiện mùa thu đã đến từ lâu rồi. Nước sông vẫn chảy rì rầm, lộ ra phần đáy sông gần bờ bản thủ, mang theo cả rác rưởi đã tích tụ lâu ngày, có thể còn có cả xương cốt động vật. Một chiếc thuyền đi tới, tạo nên từng lớp sóng, cuộn vào bờ, tạo nên tiếng sóng vỗ bờ. Đi qua đoạn đường ít bóng dáng người, trên bức tường vây quanh của công xưởng có một con mèo hoang màu đen chạy qua. Bóng của hai người bị kéo ra thật dài, một đỏ một xanh, một dài một ngắn.

“Tur Vọng, cô có một câu hỏi này, tại sao cô giáo và bạn học của cháu đều không biết được tài hoa của cháu?”

Cậu bé tiếp tục bước nhanh nhưng lại không trả lời, Cốc Thu Sa hỏi tiếp: “Cô đã xem bài kiểm tra của cháu, phát hiện ra có đôi khi cháu cố tình trả lời sai, rõ ràng là đã viết ra câu trả lời đúng, nhưng rồi lại gạch đi để viết câu trả lời sai, hơn nữa sai một cách vô cùng ngớ ngẩn. Còn nữa, chữ cháu viết rất xấu, nhưng hình như không được tự nhiên, như thể là cố tình viết xiêu vẹo.”

“Bởi vì, cháu lo sau khi mình viết chữ ra, thì sẽ có người quan tâm đặc biệt đến cháu.”

“Cuối cùng thì cháu cũng đã nói ra câu nói thật, cô giáo các cháu còn nói cháu không có bạn, cũng không đi đến nhà bạn cùng lớp chơi đùa, càng chưa bao giờ đưa bạn học đến nhà cháu chơi, vì sao cháu phải cô độc như vậy?”

“Nhà cháu vừa nhỏ vừa tồi tàn, không dám để người khác nhìn thấy.”

“Cho nên nói cháu vẫn luôn giấu giếm bản thân mình? Nhưng tại sao hôm qua khi nhìn thấy cô thì lại thốt ra những câu nói khiến ai nấy cũng phải sửng sò?”

“Cô giáo bảo các bạn nói về những tác phẩm khác của Nguyên Chấn, mọi người đều không có phản ứng gì, cháu sợ cô giáo sẽ bị hiệu trưởng phê bình, hơn nữa, thường ngày cô đối xử với cháu cũng rất tốt, do đó cháu muốn giúp

cô, trong giờ học ít ra cũng phải có người trả lời câu hỏi của giáo viên chứ. Vừa vặn, cháu cũng có đặc biệt quan tâm đến Nguyên Chân.”

Ánh mắt của đứa trẻ này chân thành như vậy, khiến Cốc Thu Sa đã vứt bỏ những nghi ngờ trước đây.

“Cô tin là cháu đã đọc rất nhiều thơ từ cổ điển, vậy thì cháu có thích đọc tiểu thuyết không?”

“Cô à, cô đang kiểm tra cháu sao?”

Cốc Thu Sa quỳ xôm xuống, xoa xoa khuôn mặt đáng yêu của bé trai: “Cháu có thể gọi cô là cô Cốc.”

“Dạ được, cô Cốc.”

“Cháu đã từng đọc “Jane Eyre” chưa?”

Mặc dù cuốn sách đối với bọn học sinh tiểu học mà nói thì quá người lớn, nhưng điều Cốc Thu Sa muốn kiểm tra cậu vốn không phải là điều này.

“Đọc rồi ạ.”

“Do you think, because I am poor, obscure, plain, and little, I am soulless and heartless?”

Bất giác, Cốc Thu Sa đọc thuộc đoạn mở đầu của Jane Eyre nói với Rochester, cô tin cậu bé trai này rất khó vượt qua được câu hỏi khó khăn này, nếu có thể đọc ra được lời thoại dịch từ tiếng Anh sang tiếng Trung thì đã quá tạ ơn trời đất rồi.

“You think wrong!” Điều khiến người ta vô cùng bất ngờ là Tư Vọng nói ra luôn đoạn tiếng Anh tiếp theo:

“I have as much soul as you, and full as much heart! And if God had gifted me with some beauty and much wealth, I should have made it as hard for you to leave me, as it is now for me to leave you. I am not talking to you now through the medium of custom, conventionalities, nor even of mortal flesh; it is my spirit that addresses your spirit; just as if both had passed through the grave, and we stood at God's feet, equal, as we are!”

Khi cậu bé đọc thuộc lòng đoạn văn đó xong, Cốc Thu Sa không còn dám nhìn thẳng vào đôi mắt đờ đẫn này nữa. Mười năm trước, Cốc Thu Sa tặng Thân Minh cuốn “Jane Eyre” nguyên bản tiếng Anh, đó là cuốn sách mà bố cô đã mang về cho cô khi đi khảo sát ở Mỹ, cô nhớ Thân Minh đã đọc đi đọc lại đoạn văn tiếng Anh này.

“Giống như thể hai người chúng ta đi qua phần mộ.”

Cô bất giác đọc câu này bằng tiếng Trung, Tư Vọng cúi đầu, ánh mắt cất giấu ở phía sau hàng lông mi dài: “Xin lỗi, cháu đọc bản tiếng Anh nguyên bản rồi, nhưng chỉ học thuộc mỗi đoạn tiếng Anh này thôi.”

“Tư Vọng, cháu có hiểu ý nghĩa của câu này không?”

“Dạ hiểu.”

“Giống như thể đã trải qua vậy?”

Cậu ngừng mấy giây, lắc đầu: “Cháu không biết.”

Cốc Thu Sa cũng không biết nên nói gì cho phải? Hai người im lặng đi về phía trước, đi đến đoạn đường vắng vẻ nhất ở bên sông Tô Châu, một chiếc xe Jeep cũ kỹ dừng lại ở bên đường.

Chiếc xe này nhìn trông hơi quen, mặc dù bốn bánh xe có hai bánh bẹp gí, phần đầu xe gần như bị bong ra, biển số xe cũng không còn nữa. Cô vẫn có thể nhận ra đây là một xe Jeep đời cũ, phía đằng sau xe vẽ một bông hoa hồng đỏ cắm vào một đầu lâu xương trắng, mặc dù bị đám bụi dày làm cho nó tối hử đi, nhưng vẫn có thể chắc chắn được màu sắc ban đầu của nó.

Tư Vọng ở bên cạnh nói một câu: “Chiếc xe này đã ở đây hai năm rồi, hồi học lớp 1, trên đường ông nội đưa cháu về nhà đã thấy nó rồi.”

Nói một cách nghiêm túc, đây chỉ là thi thể của một chiếc xe ô tô.

Mùa thu, cảnh bên sông trở nên tiêu điều xơ xác, chiếc xe vẫn dừng ở đó, giống như người chết dần dần trở nên thối rữa. Đột nhiên, hình như có ai đó đang gọi một cái tên nào đó.

Cốc Thu Sa hoảng loạn quay người lại nhưng không nhìn thấy ai cả, ngay cả

bóng ma cũng chẳng thấy. Cô càng lúc càng đến gần chiếc xe này, tin chắc cửa sổ xe cũng đã bị đóng chặt, cũng không thấy dấu vết bị mở ra, bởi vì tay nắm ở cửa xe tích tụ lớp bụi dày. Cô bạo dạn ghé tai vào cửa sổ xe, tim đập nhanh một cách đáng sợ. Cô run rẩy nhìn xung quanh, một vùng đất hoang vắng tĩnh mịch, một bên là sông Tô Châu, một bên là bức tường vây quanh của công xưởng.

Còn có một đứa bé trai cổ quái.

Hoàng hôn, 5 giờ đúng.

Vẫn không có một ai đi qua.

Cô nhào người lên phía tấm kính chắn gió của chiếc xe, cố gắng nhìn vào ghế ngồi điều khiển xe - chỗ ngồi trống không và đầy những đồ tạp vật. Giấy báo và bát giấy ăn mì, trên ghế dựa còn có mấy vết bản ghê người. Cửa sổ xe màu đen, từ ngoài nhìn vào không thấy được bên trong.

Cô ngửi thấy một mùi hôi thối.

Mùi vị hôi thối này rất quái lạ, khiến cho người ta sợ hãi đến lạnh sống lưng...

Chính là chiếc xe này sao?

Cốc Thu Sa vẫn suy nghĩ, bất luận thế nào, cần phải lật mở được bí mật của nó, giống như duy nhất việc giải phẫu mới có thể làm rõ được nguyên nhân dẫn đến cái chết của một con người.

Đi vòng quanh chiếc xe Jeep hai vòng, phát hiện ra trong cốp xe phía sau hơi lỏng lẻo, có thể bên trong đó có đồ vật nặng gì đó? Hoặc là suốt bao năm gió thổi mưa dầm, cửa khóa đã bị hoen gỉ hỏng rồi? Cô không kịp để ý đến sự bẩn thỉu, tìm được một cây gậy sắt trong đám cỏ gần đó, nhét vào khe hở của cốp, rồi cậy ra.

“Cô định làm gì vậy?”

Tư Vọng lúc này trông mới giống bộ dạng của đứa bé, nhìn hành động điên rồ của người lớn với vẻ rất nghi hoặc.

“Có thể giúp cô một chút được không?”

Xem ra Cốc Thu Sa không đủ lực, cậu bé thì lại cũng rất tích cực, giúp cô cùng cậu cốp xe lên, đồng thời lo lắng căng thẳng nhìn xung quanh, tránh để người qua đường cho rằng họ là bọn trộm xe.

“Thình” một tiếng, cốp xe được cậu ra!

Quả nhiên có một thứ mùi vị vô cùng quái dị ập tới, khiến cho họ xém chút nữa đã ngất lịm. Cốc Thu Sa lùi lại mấy bước liền, hai tay bịt chặt mũi, mắt nhìn chăm chăm vào trong cốp...

Con ruồi, mấy con ruồi to như những con bướm rệu rã bay ra ngoài, thoát cái rơi xuống chân cậu bé.

Gió thổi tung bay chiếc khăn quàng đỏ trước ngực Tư Vọng.

Trong cốp xe có một tấm thảm giày cuộn tròn, cậu học sinh lớp 3 này thật không ngờ lại dám làm một việc mà ngay cả người lớn cũng không dám làm - lật giở tấm thảm đang cuộn chặt...

“Đừng!”

Lời nói của Cốc Thu Sa vừa phát ra, trong tấm thảm lộ ra một tử thi.

Nói một cách chính xác hơn, là một xác chết nam giới.

Nói một cách chính xác hơn nữa, tử thi nam giới này đã bị thổi rữa nghiêm trọng, gần như chỉ còn xương trắng, nhưng bộ comple màu đen đầy những con dòi đang bò, còn có cả một chiếc giày da của nam giới, mới có thể nói rõ được giới tính của nạn nhân.

Anh ta chết ít nhất cũng đã hai năm rồi. Nhìn thấy hài cốt của nạn nhân, Cốc Thu Sa sợ hãi chạy xa, trốn ở phía sau thân cây đại thụ. Ngược lại, cậu bé trai lại rất trấn tĩnh, kiễng chân đóng cốp xe lại - để không phá hoại hiện trường vụ án, mặc dù nơi đây rất có thể không phải nơi giết người. Tư Vọng giống như một nhà trinh thám lão luyện, thận trọng quan sát xung quanh, không chạm vào bất cứ thứ gì để không để lại dấu vân tay, thật khó có thể tin được cậu mới chỉ 9 tuổi.

Nhưng, Cốc Thu Sa đã biết được nạn nhân là ai rồi.

Chương 4

“Sau khám nghiệm của bác sĩ pháp y, thân phận của nạn nhân đã được xác định, chính là Hạ Niên đã mất tích hai năm trước.”

Người phát ngôn câu này chính là vị cảnh sát trung tuổi, giọng nói hơi khàn và trầm đục, ngồi trong văn phòng Tổng giám đốc của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, ánh mắt sắc bén quét một lượt khắp phòng.

Cốc Thu Sa vẫn chưa quên gương mặt này, năm 1995, trong mấy ngày Thân Minh bị nghi ngờ là hung thủ giết người bị bắt vào trong trại tạm giam, vị cảnh sát đang ngồi trước mắt đây đã đến tìm cô hai lần.

“Đúng vậy, khi tôi nhìn thấy chiếc xe Jeep này ở bên sông Tô Châu, tôi chợt nghĩ đến Hạ Niên. Những người đi xe loại này rất ít, lại là biển số vùng khác, còn có bức tranh bông hoa hồng cắm vào đầu lâu ở phía cốp xe. Lúc đó đã để lại cho tôi ấn tượng rất sâu sắc, có thể chắc chắn là xe của anh ấy.”

“Có thể nói cho tôi biết tình hình lúc đó được không? Tại sao cô không lái xe mà lại đi bộ cùng với một học sinh tiểu học về nhà?”

Cảnh sát Hoàng Hải hơn 40 tuổi, chín năm qua đã xảy ra rất nhiều vụ việc, làn da càng đen sạm hơn, nhưng vóc dáng vẫn rất rắn rỏi.

“Tôi thấy có lỗi với cậu bé đó quá, bởi vì sự hiếu kỳ của tôi, khiến cậu bé nhìn thấy một xác chết đáng sợ, tôi rất lo lắng sẽ lưu lại cho cậu bé một bóng tối u ám trong lòng.”

Cốc Thu Sa thờ dài, hình như tất cả các vết nhăn đều hiện ra, “Tur Vọng là thiên tài máy chục năm hiếm gặp, đưa trẻ như vậy chính là báu vật vô giá.”

“Tôi hiểu, có thể nói chuyện thêm một chút về nạn nhân được không?”

“Hạ Niên là phó tổng giám đốc tiền nhiệm của tập đoàn chúng tôi, vốn là thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên của Bộ giáo dục thành phố, mấy năm trước theo bố tôi, xin từ chức và làm kinh doanh, cũng coi như là những người quản lý cấp cao gây dựng sự nghiệp. Tôi và anh ta cùng làm việc với nhau

hai năm, con người này có năng lực làm việc rất tốt, tính khí thì hơi kỳ quái, nhưng cũng chưa từng gieo thù chuốc oán với ai.”

“Theo như báo cáo của khám nghiệm tử thi, sơ bộ phán đoán thời gian tử vong vào tháng 12 năm 2002, cũng gần với khoảng thời gian bị mất tích. Thi thể đã thối rữa hoàn toàn, cho nên bác sĩ pháp y khó có thể xác định chắc chắn nguyên nhân gây ra tử vong, nhưng qua vết dao trên quần áo của nạn nhân có thể phán đoán, chính là bị người ta đâm dao nhọn từ phía đằng sau nên tử vong. Hung thủ quần thi thể vào trong thảm, đóng chặt trong cốp xe, vứt bỏ ở nơi hoang vắng nhất bên sông Tô Châu. Nơi đó rất ít người đi qua, và lúc mùa đông lạnh giá, thi thể cũng không dễ bị thối rữa. Đợi đến mùa xuân năm sau, đoạn đường đó tích tụ rất nhiều rác, mùi thối trà trộn cùng nhau, càng không khiến cho người khác chú ý.”

“Đúng vậy, năm đó anh ấy vô duyên vô cớ biến mất, tập đoàn còn tưởng anh ấy bị đối thủ cạnh tranh cướp mất. Chúng tôi cũng đã đăng báo và trên mạng thông báo tìm người, sau này mới nghĩ đến việc đến sở công an báo án mất tích, không ngờ anh ấy đã gặp điều không may từ lâu rồi.”

Đối với sự việc xảy ra bên sông Tô Châu tuần trước, đến giờ Cốc Thu Sa vẫn vô cùng sợ hãi. Đúng là ma xui quỷ khiến, thật không ngờ cô lại phát hiện ra chiếc xe Jeep của Hạ Niên, đồng thời dưới sự giúp đỡ của một học sinh tiểu học, bạo gan cậy nắp cốp xe, kết quả là tìm thấy thi thể của nhân vật quản lý cấp cao đã mất tích.

“Còn có một việc tôi muốn hỏi một chút, tôi đã điều tra hồ sơ của Hạ Niên, phát hiện ra anh ta tốt nghiệp khoa Trung văn trường Bắc Đại vào năm 1992, anh ta có một người bạn học cũng có hộ khẩu ở thành phố này, tôi nghĩ chắc chắn cô quen người đó chứ?”

Đối diện với ánh mắt sắc bén của cảnh sát Hoàng Hải, Cốc Thu Sa đã sớm đoán được, từ tốn trả lời: “Thân Minh.”

“Trùng hợp quá, năm 1995, khi tôi thăm vấn Thân Minh, anh ta nói mình chuẩn bị được điều đến Bộ giáo dục thành phố, đã được nhắm sẵn anh ta sẽ trở thành thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên. Chỉ mấy hôm sau, anh ta bị giết hại. Hai năm sau người có được chức vụ này lại là Hạ Niên, và thời gian anh ta được điều động đến Bộ giáo dục chỉ ngay một tháng trước khi Thân Minh bị giết.”

“Anh đang nghi ngờ điều gì? Cái chết của Hạ Niên và Thân Minh có liên quan đến nhau sao? Hay là ngược lại?”

“Tất cả mọi thứ đều có thể.”

Trái tim của Cốc Thu Sa đập dồn dập, chợt nhớ đến bức thư đó, là bức thư chính tay Thân Minh viết do Hạ Niên đưa cho bố cô. Vì bán đứng người bạn đại học tin tưởng anh ta nhất, Hạ Niên đã có được chức vụ thư ký Hội ủy viên Đoàn thanh niên.

Cô né tránh ánh mắt của Hoàng Hải, trả lời: “Tôi không biết.”

“Được rồi, rất cảm ơn sự phối hợp của cô, nếu như còn nhớ được ra việc gì, xin hãy liên hệ với tôi bất cứ lúc nào.”

Cảnh sát Hoàng Hải để lại một tấm danh thiếp rồi rời khỏi đó. Lòng bàn tay cô ướt đầm mồ hôi, nhưng vẫn không nói bí mật đó ra.

Bức thư đó của chín năm về trước, vẫn luôn nằm trong tay bố cô, nếu như ông không muốn đưa ra, lời nói của cô liệu có tác dụng gì chứ.

Cốc Thu Sa đứng ngồi không yên hồi lâu, đột nhiên gọi tài xế chở cô đi đến trường tiểu học số 1 ở đường Trường Thọ.

Lại là giờ tan học chen lấn, cô nhìn thấy cậu bé tên gọi Tư Vọng, mặc bộ đồng phục của trường màu lam, đeo khăn quàng đỏ bước ra khỏi cổng trường.

Thị lực của cậu bé khá tốt, đã nhìn thấy Cốc Thu Sa giữa bao nhiêu chiếc xe, đi đến bên cạnh cửa sổ chiếc BMW 760, nói: “Cô Cốc, cô tìm cháu còn có việc gì không?”

“Về việc lần trước, cô đến xin lỗi cháu.”

“Chính là xác chết ở trong chiếc xe Jeep cũ nát bên sông Tô Châu sao?”

“Cháu chỉ là đứa trẻ 9 tuổi, sao có thể bảo cháu nhìn những thứ kinh khủng như thế chứ? Đây hoàn toàn là lỗi của cô.” Cốc Thu Sa mở cửa xe cho cậu bé, “Cháu lên đây nói chuyện nào.”

Tư Vọng dè dặt nhìn vào xe, lắc đầu nói: “Cháu sợ sẽ làm bẩn xe của cô.”

Xem ra cậu chưa bao giờ được ngồi loại xe tốt như thế này, và hiện giờ thì cậu bé đã nhận biết rõ thương hiệu của các loại xe, Cốc Thu Sa cười nói: “Không sao đâu! Mau vào đi!”

Cậu bé nhíu mày thận trọng ngồi vào trong, nhìn các vật dụng trong xe một lượt, rồi nói: “Cô Cốc, về việc cái xác đó, cô cứ yên tâm, cháu sẽ không vì thế mà gặp ác mộng đâu.”

“Thực sự không sợ hãi sao?”

“Cháu đã từng thấy xác chết, năm ngoái ông nội mất, còn nữa, năm nay bà nội cháu cũng qua đời rồi, cháu đều nhìn họ được đưa vào lò hỏa táng.

Cậu miêu tả rất nhẹ nhàng, Cốc Thu Sa ôm lấy vai cậu: “Đứa trẻ đáng thương.”

Đứa bé phả hơi nóng nói bên tai cô: “Con người sớm muộn gì cũng có ngày phải qua đời, sinh mệnh chẳng qua chỉ là một vòng tuần hoàn vĩnh hằng, luôn trùng lặp và hoán đổi giữa sự sống và cái chết.”

“Tư Vọng, xem ra ngoài ngữ văn và tiếng Anh, cháu còn thích đọc sách triết học nữa.”

“Cô có biết lục đạo luân hồi không?”

“Cháu nói ra xem nào.”

“Đạo trời, đạo nhân gian, đạo A tu la, đạo súc sanh, đạo ngã quỷ, đạo địa ngục - con người vĩnh viễn luân hồi trong lục đạo này, kẻ ác báo kiếp sau biến thành súc sanh, ác ma thậm chí xuống địa ngục, người lương thiện trở về cõi nhân gian và đạo trời. Chỉ có La Hán, Bồ Tát, Phật mới có thể thoát ra được lục đạo luân hồi.”

”Ừm, đây là cách nói của Phật giáo, nhưng cô theo đạo Thiên chúa.”

Cô giờ ra chiếc thập tự giá treo ở trước ngực.

Đứa bé học lớp 3 này nhìn cô bằng ánh mắt hơi kỳ lạ, như thể có thứ gì đó

chạm vào mắt, lùi lại về phía cửa, nói: “Cô thực sự tin chúa Jesus sao?”

“Sao phải nói dối cháu chứ?”

“Vậy cô tin rằng con người sau khi chết có linh hồn, chúng ta đều đợi ngày tận thế Thượng đế đến phán xét, tin tưởng Jesus thì có thể được cứu chuộc và lên thiên đàng, ngược lại thì chỉ có thể xuống địa ngục phải không?”

“Cô...” Cốc Thu Sa không biết trả lời ra sao. Sau khi Thân Minh chết cô mới bước vào nhà thờ, “tin tưởng!”

“Có một số cuốn sách cổ nói: “Chết chỉ là một giai đoạn từ kiếp này sang kiếp sau, lúc khi cuộc phán xét ngày tận thế đến, tất cả những người đã chết đều phục sinh từ đồng xương trắng, đứng trước mặt Chúa để tiếp nhận sự phán xét, nếu như tín ngưỡng của bạn đúng và hành thiện thì sẽ được lên vườn địa đàng để được trường sinh, nếu không thì sẽ chịu hình phạt của địa ngục.”

“Tiểu thiên tài, cháu đã xem tất cả các sách cổ của tôn giáo sao?”

Tư Vọng cứ nói tiếp suy nghĩ của mình: “Hoặc là, chỉ có đạo giáo là khác biệt, đạo giáo coi trọng sinh mệnh, theo đuổi sự bất tử, và thế giới của ma quỷ là một thế giới cân bằng với nhân gian. Cô nhìn thấy ma bao giờ chưa?”

Cúi đầu im lặng, không biết trả lời ra sao, cậu bé trai lại bổ sung thêm một câu với vẻ rất thần bí: “Cháu nhìn thấy rồi đấy.”

“Được rồi, cháu đánh bại cô hoàn toàn rồi, đừng thảo luận những vấn đề này nữa được không? Cô đưa cháu về nhà.”

Cậu bé do dự giây lát rồi nói ra một địa chỉ, người ta xế đã chờ đợi hồi lâu bắt đầu lái xe.

Mười phút sau, chiếc xe BMW tiến vào một ngõ nhỏ, bắt buộc phải liên tục bấm còi, mới khiến cho các ông bà già đang ngồi sưởi nắng tránh đường, còn phải giành đường với xe đạp và xe máy điện, nếu không phải là có sếp ngồi trong xe, tài xế đã kéo cửa xuống mà mắng ầm ĩ rồi.

“Cứ dừng ở đây đi!”

Mười phút sau, Tư Vọng chỉ vào một cây hòe lớn đang rụng lá, cậu bé nhảy xuống xe và nói “cảm ơn”, rồi chui vào trong ngôi nhà cũ có ba tầng, phía bên trong bức tường bản thiu đó, không biết là những gia đình như thế nào sinh sống?

Chương 5

Một tháng sau.

Tư Vọng trở thành người đại diện phát ngôn cho Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Hiệu trưởng nói dối cậu là cần phải chụp ảnh tuyên truyền cho trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ, đưa cậu đến phòng chụp ảnh để chụp, cuối cùng mới nói là quảng cáo thương mại. Trợ lý của Cốc Thu Sa tìm đến mẹ Tư Vọng, đồng thời cũng là người giám hộ hợp pháp duy nhất của đứa bé này, ngay lúc đó trả luôn mười vạn tệ tiền mặt mới ký được hợp đồng để Tư Vọng làm đại diện phát ngôn.

Cốc Thu Sa mời cậu bé đến nhà mình ăn cơm, cậu mặc bộ trang phục trẻ em mới do nhà tài trợ quyên tặng. Lần đầu tiên cậu bước vào nhà Cốc gia, nhìn phòng khách to rộng đủ để đánh bóng rổ, hai má liền ửng hồng vì ngại ngùng. Trong con mắt của Cốc Thu Sa thì lại càng đáng yêu. Cô dắt tay Tư Vọng, ngồi xuống bàn ăn giới thiệu các thành viên trong gia đình.

Vị này là bố cô, cũng là Chủ tịch hội đồng quản trị của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, trước đây là hiệu trưởng trường đại học, giáo sư Cốc Trường Long.

Cốc Trường Long đã ngoài 60 tuổi, mái tóc nhuộm đen sáng bóng, khuôn mặt hiền từ, nói: “Ồ, bạn Tư Vọng, đã nghe nói đến cháu từ lâu rồi, quả nhiên là một thần đồng, vừa nhìn khí chất đã thấy khác hẳn với những đứa trẻ khác, cảm ơn cháu đã làm người đại diện phát ngôn.”

“Giáo sư Cốc, cháu cũng xin cảm ơn ông đã cho cháu cơ hội này. Cháu xin chúc ông khỏe mạnh, ăn ngon miệng.”

Câu trả lời của cậu bé rất chừng mực, khiến Cốc Thu Sa rất hài lòng, rồi lại giới thiệu người đàn ông ngồi phía bên kia bàn ăn: “Vị này là chồng cô, là Tổng giám chế hành chính của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, chú Lộ Trung Nhạc.”

Biểu hiện của Lộ Trung Nhạc rất mất tự nhiên, chẳng nói câu nào chỉ ngại ngừng gật đầu.

“Chào chú Lộ.”

Tư Vọng chào hỏi lịch sự, Cốc Thu Sa thấy chồng không lên tiếng, chỉ có thể bổ sung một câu: “Chồng cô bình thường không hay nói chuyện, nhưng chú ấy đã từng là công trình sư, nếu cháu có câu hỏi gì về phương diện toán lý hóa thì cứ đến hỏi chú ấy.”

“Vâng ạ, những môn tự nhiên là những môn cháu học kém, sau này xin chú hãy chỉ bảo thêm!”

“Vậy thì cạn ly nào!”

Cốc Thu Sa giờ ly rượu vang lên, người giúp việc đã bày lên một bàn ăn thịnh soạn, lần này cô đã đặc biệt mời đầu bếp của khách sạn đến nhà nấu.

Cậu bé lấy cốc nước hoa quả chạm ly với nữ chủ nhân. Bầu không khí trong bàn ăn khá thoải mái, Cốc Thu Sa và bố cô thay nhau hỏi Tư Vọng, không có gì có thể làm khó đứa trẻ này, bất luận là thiên văn địa lý lịch sử triết học, đều có thể trả lời được. Ngay cả Lộ Trung Nhạc cũng hỏi một câu về chủ đề quân sự, nói về xe tăng quân đội Đức ở thế chiến thứ II, thật không ngờ Tư Vọng cũng biết rõ chân tơ kẽ tóc.

Cuối cùng, Cốc Trường Long hỏi hình thế kinh tế hiện nay, đứa trẻ học lớp 3 này trả lời: “Nội trong ba năm tới, nền kinh tế toàn cầu vẫn giữ được sự phồn vinh tương đối. Giá nhà của Trung Quốc ít nhất sẽ tăng lên ba lần, muốn giữ giá trị tiền mặt thì có thể mua nhà. Nếu như muốn đầu tư vào thị trường chứng khoán, thì khuyên là năm sau mua một ít trái phiếu.”

“Có một đứa con thế này, còn cầu mong gì hơn.”

Ông già than một tiếng, nhìn Lộ Trung Nhạc ở phía đối diện bàn ăn, khiến sắc mặt anh ta tái xanh, cúi đầu.

Sau bữa tối, cậu bé chẳng lưu luyến: “Cô Cốc, cháu phải về nhà rồi, cháu đã hẹn rõ thời gian với mẹ.”

“Thực là một đứa trẻ ngoan!”

Cốc Thu Sa càng nhìn càng cảm thấy dễ chịu, không kìm được thơm một cái lên má cậu bé, dặn dò tài xế đưa cậu về nhà.

Nhìn Tư Vọng ngồi vào trong chiếc xe BMW đi xa dần, cô giơ tay lên vuốt ve đôi môi mình, vừa rồi là lần đầu tiên thơm cậu bé, nhưng lại có một thứ cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Căn biệt thự rộng lớn càng trở nên lạnh lẽo cô độc, bố cô đã trở về phòng ngủ rồi, ông tham gia bữa ăn tối này là do bị con gái ép buộc, còn về Lộ Trung Nhạc chồng cô thì càng như vậy.

Cô thất thần bước lên tầng 2, khi cô đang ở hành lang thì chạm mặt Lộ Trung Nhạc, anh ta nói vẻ lạnh lùng: “Hôm nay, người cảnh sát tên Hoàng Hải đến tìm tôi hỏi về cái chết của Hạ Niên.”

“Hỏi anh làm gì?”

“Bởi vì, người đó.”

Cô biết người đó mà người Lộ Trung Nhạc nói đến là ai: “Đúng vậy, anh là bạn học cấp 3 của người đó, Hạ Niên là bạn học đại học của anh ấy, và bây giờ anh lại là chồng của tôi, Hạ Niên trước khi chết thì làm việc trong tập đoàn của chúng ta, lại là do tôi phát hiện ra thi thể của anh ta.”

“Do đó, tôi đã trở thành đối tượng bị tình nghi.”

“Anh sẽ không có chuyện gì đâu, yên tâm đi.” Cô định rời khỏi đó rồi lại nắm lấy cánh tay người đàn ông, nói: “Hôm nay, tại sao anh lại lạnh lùng đối với đứa bé đó như vậy?”

“Là con cô sao?”

“Cứ coi như là con của tôi đi.”

Lộ Trung Nhạc lắc đầu: “Đây là quyền của cô, nhưng không liên quan gì tới tôi.”

Anh ta giăng mạnh ra khỏi tay vợ, bước vào thư phòng chơi trò ”Thế giới ma thú”.

Cốc Thu Sa trở lại phòng ngủ, trong phòng ngủ không còn lưu lại chút mùi vị gì của đàn ông, cô nằm xuống chiếc giường rộng lớn, vuốt ve đôi môi và cổ mình.

Lộ Trung Nhạc đã ba năm nay không hề ngủ trên chiếc giường này.

Lần đầu tiên họ quen nhau là vào tháng 3 năm 1995, tại buổi lễ đính hôn của Thân Minh và Cốc Thu Sa. Lúc đó, Lộ Trung Nhạc ngồi trong dãy bàn bạn học của Thân Minh, đã uống say khướt. Thân Minh dẫn Cốc Thu Sa đến, muốn mời người bạn thân nhất của mình một ly. Lộ Trung Nhạc thì không gắng gượng nổi, ngay lúc đó đã nôn thốc nôn tháo.

Cốc Trường Long do đó đã chú ý đến Lộ Trung Nhạc. Thì ra, ông và bố Lộ Trung Nhạc đã từng là chiến hữu, sau đó ông đến làm việc ở Bộ giáo dục, còn bố Lộ Trung Nhạc thì lại đến làm việc trong chính phủ, trở thành một nhân vật có quyền lực, hai người vẫn giữ mối quan hệ khá tốt. Năm đó, Cốc Trường Long cũng thường xuyên đến chơi nhà họ Lộ, cũng vẫn có chút ấn tượng đối với Lộ Trung Nhạc.

Hồi học đại học, Lộ Trung Nhạc học về khoa tự nhiên, sau khi tốt nghiệp được phân công đến làm ở xưởng gang thép trên đường Nam Minh, gần sát ngay trường học cấp 3 Nam Minh mà anh đã học trước đây. Anh là công trình sư trẻ tuổi nhất ở trong xưởng, nhưng công xưởng đang ở trong tình trạng tạm ngừng sản xuất, bình thường vô cùng nhàn rỗi, thường đi tìm Thân Minh để xem bóng đá hoặc uống rượu.

Thân Minh không có bạn bè gì nhiều, mỗi lần có buổi họp thì anh đều nghĩ đến Lộ Trung Nhạc, chính vì thế Lộ Trung Nhạc cũng dần quen thân với Cốc Thu Sa. Khi họ sửa chữa ngôi nhà mới chuẩn bị cho việc kết hôn, Lộ Trung Nhạc còn thường xuyên đến giúp đỡ, khiến cho Thân Minh cũng cảm thấy ái ngại.

Tháng 6 năm 1995, tin tức Thân Minh xảy ra chuyện, chính là nhờ Lộ Trung Nhạc nói cho cô biết.

Cả nhà Cốc Thu Sa vì đề né tránh Thân Minh, đã đặc biệt đi một chuyến du lịch Vân Nam, khi trở về nhà phát hiện ra Lộ Trung Nhạc đợi ở trước cửa, hai mắt đỏ hoe sung mọng, anh ta nói: “Thân Minh chết rồi!”

Lộ Trung Nhạc kể lại tỉ mỉ một lượt, bao gồm cả việc cảnh sát còn phát hiện

ra thi thể của chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch ở trên mảnh đất hoang bên đường Nam Minh, kết luận chắc chắn là Thân Minh đã giết chết Nghiêm Lịch, bởi vì hung khí vẫn đang cắm ở trên người nạn nhân, cán dao đầy máu vẫn tay mang theo máu của Thân Minh. Anh trốn vào kho hàng dưới tầng ngầm của xưởng gang thép bị bỏ phế, kết quả là bị người khác đâm từ phía sau cho đến chết.

Cuối cùng, Cốc Thu Sa nước mắt đầm đìa khắp mặt, yếu ớt dựa vào bờ vai của Lộ Trung Nhạc, cho đến khi cả chiếc áo sơ mi của anh ta đều ướt sũng.

Cô vô cùng hối hận, vô cùng ăn năn hối lỗi.

Nếu như lúc đó có thể cứu được anh thì sao? Nếu như bố mình không cố tình ép buộc anh bị đuổi việc và khai trừ khỏi Đảng? Nếu như, cô có thể quan tâm một chút đến người chồng sắp cưới đang tuyệt vọng của mình, cho dù là đến gặp mặt anh một lần ở trại tạm giam?

Nhưng cô chẳng làm gì cả, để lại cho Thân Minh điều duy nhất là sự thất vọng và tuyệt vọng.

Cốc Thu Sa vốn cũng nghĩ đến tương lai của Thân Minh, đương nhiên sẽ vì đó mà không thể gượng dậy nổi, ủ rũ nhụt chí vì đã mất đi tất cả những thứ đã có được trong hơn mười năm phấn đấu, nhưng lại không nghĩ được anh lại chọn lựa con đường giết người thâm hiểm như vậy, càng không ngờ được lại có người đâm từ sau lưng giết chết anh. Ruột cuộc là người nào? Là nỗi thù hận như thế nào?

Thân Minh giết chủ nhiệm giáo vụ là để báo thù, vậy thì đối với Cốc Thu Sa và bố cô, anh cũng có nỗi oán hận vô cùng mạnh mẽ. Nói không chừng, chủ nhiệm giáo vụ chỉ là mục tiêu báo thù đầu tiên, tiếp theo là...

Cô vừa từ ăn năn hối hận trở thành nỗi hoảng sợ.

Cốc Thu Sa bị ôm một trận rất nặng, sau khi khỏi bệnh liền chủ động đến tìm Lộ Trung Nhạc để hối lỗi và anh ta thì rất hiểu ý, mặc dù rất nhớ nhung anh bạn chí cốt nhưng nói con người đã chết đi thì không thể sống lại. Mỗi người chúng ta đều cần nói lời tạm biệt với những chuyện cũ. Lộ Trung Nhạc cũng thẳng thắn nói ra những sự không hài lòng của mình, so với Thân Minh thành tích học tập xuất sắc vì cần cù chịu khó, anh ta mãi mãi chỉ có thể ngồi ở nghề cuối, kết quả thi đại học cũng rất bình thường. Sau khi tốt nghiệp đại

học vẫn còn phải dựa vào bố anh đang làm trong chính phủ giúp đỡ, anh là một người có chí lớn quyết không cam lòng làm một kĩ sư công trình ở xưởng gang thép.

Vào ngày hè nóng nực, cô và Lộ Trung Nhạc trò chuyện tâm sự trong quán bar, hai người bắt đầu uống từ bia sau đó đến rượu vang rồi đến rượu Whisky, uống say khướt. Đợi khi Cốc Thu Sa tỉnh dậy, đã ở trong phòng khách sạn rồi. Lộ Trung Nhạc hổ thẹn ngồi trước mặt cô, hối hận vì nhất thời kích động, sao có thể động vào người đàn bà của người anh em đã qua đời được chứ? Nhưng cô lại không hề trách móc Lộ Trung Nhạc, ngược lại còn ôm lấy anh: “Xin đừng bao giờ nhắc đến người đó nữa!”

Năm sau, Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc kết hôn.

Cốc Trường Long sáng khoái đồng ý hôn sự của con gái, dù sao cũng coi như là mối quan hệ thâm giao với gia đình Lộ Trung Nhạc, hưởng hờ con gái đã trải qua sự việc lần trước, cần phải nhanh chóng bước ra khỏi bóng tối u ám, nhanh chóng tìm được một người đàn ông phù hợp để kết hôn, e rằng đây là phương pháp tốt nhất.

Thế nhưng, Cốc Thu Sa không nói bí mật của mình cho Lộ Trung Nhạc. Cô không còn là cô gái ngây thơ đó nữa, Lộ Trung Nhạc và Thân Minh rất cuộc vẫn là hai loại người, nếu để anh ta biết vợ mình không thể mang thai sinh con, chưa chắc đã làm được điều như miệng đã hứa, chưa chắc đã chung tình một lòng một dạ như lời nói đầu môi.

Vẫn cứ làm đám cưới xong hãy nói.

Năm thứ tư sau khi kết hôn, khi Lộ Trung Nhạc cảm thấy nghi hoặc khi vợ mình mãi không có thai, đồng thời kiên quyết đòi đi đến bệnh viện kiểm tra, Cốc Thu Sa mới nói ra bí mật này.

Lộ Trung Nhạc gây ồn ào một trận lớn trong nhà, nhưng cũng chẳng đem lại được gì. Hai năm trước, bố anh vì vụ án tham ô đã bị chính phủ cách chức và điều tra vụ án. Nếu không vì Cốc Trường Long nể tình thông gia, đã có lời với lãnh đạo cấp trên thì đã bị xử mười năm tù rồi. Xưởng gang thép Nam Minh cũng bị phá sản đóng cửa, Lộ Trung Nhạc biến thành người thất nghiệp.

Một năm nay, Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã được thành lập rất hợp thời, Cốc

Trường Long để cho con rể mình làm Tổng giám chế hành chính.

Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc đã trở thành những người xa lạ, nhưng ở bên ngoài vẫn phải giả vờ ân ái. Lộ Trung Nhạc vẫn rất cung kính đối với bố vợ, thường ngày làm việc cũng khá cần mẫn, chỉ là không thích ông, sau lưng toàn nói ông là đồ ăn hại.

Vào lúc đêm khuya tĩnh mịch, nằm cô độc một mình khó ngủ, cô thường nghĩ tới Thân Minh.

Chương 6

Tháng 12 năm 2004, cuối tuần.

Thời tiết dần dần trở lạnh, cây hòe ở trong ngõ đã rụng sạch lá, đứng cô độc ở giữa mấy tòa nhà ba tầng màu xám.

Cốc Thu Sa bước xuống khỏi chiếc xe BMW 760, dặn dò tài xế đứng đây đợi cô. Cô một mình bước vào trong cánh cửa tối đen, bước qua những bậc cầu thang chật chội u tối, trên tường dán đầy những quảng cáo của bệnh viện Lão Quân. Cô cố gắng chịu đựng mùi khói dầu nóng nặc, đến được hành lang của tầng 3, để ý thấy nhà bếp và nhà vệ sinh đều dùng chung.

Gõ vào một cánh cửa, người phụ nữ ra mở cửa khoảng ngoài 30 tuổi. Cốc Thu Sa cảm thấy hơi kinh ngạc, người phụ nữ trông rõ ràng còn trẻ hơn cô, khiến người ta nhớ đến khuôn mặt của Vương Tổ Hiền hoặc Châu Huệ Mẫn, cô hỏi thử: “Xin hỏi đây có phải là nhà của bạn Tư Vọng không?”

“Tôi là mẹ của cháu, xin hỏi chị là ai?”

“Chào chị, chị chính là Hà Thanh Ảnh phải không, tôi là Cốc Thu Sa của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã.”

Cô cố tình tỏ ra vẻ tự tin và kiêu ngạo, cộng thêm với bộ trang phục hàng hiệu Hermès, khiến cho đối phương đang mặc bộ đồ ở nhà phải thua xa.

“Ồ, thì ra là chị à, mời chị vào.” Hà Thanh Ảnh căng thẳng đặt chiếc áo len đang đan dở cho con xuống, quay đầu nhìn vào trong phòng, nói về xấu hổ: “Thật ngại quá, nhà cửa vừa cũ vừa nát, có chuyện gì không ạ?”

“Rất cảm ơn Tư Vọng đã làm người đại diện phát ngôn cho công ty chúng tôi, trước đây thư ký của tôi vẫn liên hệ với chị, lần này tôi muốn đến nhà thăm hỏi, tiện thể mang theo quà giáng sinh cho hai mẹ con.”

Cô rút từ trong túi xách tay ra một bộ mỹ phẩm Chanel, mẹ Tư Vọng vội vàng lắc đầu: “Không, tôi không thể nhận thứ này được.”

“Cô Cốc, sao cô lại đến đây?”

Tư Vọng bước từ gian trong ra. Mỗi lần nhìn thấy gương mặt cậu bé này, giống như ánh mặt trời trong những ngày mưa phùn, thoát cái là có thể đuổi được tiết trời u ám. Cốc Thu Sa mỉm cười nói: “Cậu bé, cô đến thăm cháu đấy.”

“Nhưng cháu không bảo cô đến mà?”

Cậu e thẹn cúi đầu, vội vàng cùng mẹ thu dọn bàn ghế, để có một chỗ sạch sẽ cho Cốc Thu Sa ngồi.

“Không cần phiền phức thế đâu, tôi đến thăm một chút rồi đi ngay.”

Cô chú ý thấy ở bên cửa sổ có một chiếc giường nhỏ, phía bên ngoài cửa sổ là cây hòe đại thụ đó, “Đây là giường của Tư Vọng à?”

“Đúng vậy, phía trong là phòng ngủ của tôi.”

Hà Thanh Ảnh ngượng ngùng trả lời, cơ thể cô vẫn rất hấp dẫn, thật khó có thể tin được đã có đứa con lớn ngần này. Mặc dù trước mặt vị khách, cô tỏ ra rất tự ti, nhưng Cốc Thu Sa lại nảy sinh vài phần đố kỵ. Trước khi đến cô đã đọc qua tài liệu về người phụ nữ này, rõ ràng bằng tuổi với mình mà. Đúng vậy, dung mạo của Tư Vọng hoàn toàn được thừa hưởng từ mẹ, chẳng trách mà đẹp dễ thế.

Đột nhiên, có hai người đàn ông từ ngoài cửa bước vào, vừa nhìn đã thấy bộ dạng lưu manh, ngồi xuống không chút khách khí, nói: “Ồ, nhà có khách à?”

Sắc mặt của hai mẹ con Tư Vọng đều biến sắc, cậu bé quay người trốn vào phòng trong, người mẹ nói vẻ căng thẳng: “Xin lỗi, xin các anh nửa tiếng sau hãy đến được không?”

Có một tên tinh mắt, nhìn thấy món quà Cốc Thu Sa đem đến, kêu lên: “Ồ, cô mua được Chanel, sao lại không trả tiền cho sớm chứ?”

“Đừng nói nữa! Đó không phải của tôi.” Hà Thanh Ảnh đẩy đồ mỹ phẩm đến cho Cốc Thu Sa, ra hiệu bằng mắt, “Có phải không cô bạn học của tôi.”

Cốc Thu Sa hiểu ý thu mỹ phẩm Chanel lại, lạnh lùng nhìn hai tên côn đồ đó, nói: “Các anh chưa được sự đồng ý đã bước vào, như vậy là xâm phạm vào nhà riêng của dân, có tin không tôi sẽ gọi cảnh sát đến xử lý các anh?”

Cô tỏ ra bộ dạng có được sên sau rất vững chắc, khiến cho bọn chúng không dám vênh vác nữa, đối phương ngoan ngoãn bước ra nói: “Được, chúng tôi lát nữa sẽ đến, tạm biệt!”

Xem ra là bọn cho vay nặng lãi, Hà Thanh Ảnh đóng chặt cửa phòng, khuôn mặt đầy lo lắng: “Cảm ơn chị, thực là xấu hổ quá.”

“Nếu như có gì cần giúp đỡ, cứ nói cho tôi biết!” Cốc Thu Sa để lại một tấm danh thiếp, nhưng vẫn đưa số mỹ phẩm cho Hà Thanh Ảnh, “Tôi cảm thấy loại này rất phù hợp với chị.”

Cốc Thu Sa định bước ra khỏi cửa, Tư Vọng lại chạy ra, khẽ nói: “Cháu tiền cô nhé !”

Cậu bé quay đầu nói với mẹ: “Mẹ đừng sợ, Vọng Nhi sẽ quay lại ngay, nếu như hai tên đó lại đến, mẹ đừng mở cửa nhé!”

Đúng là một đứa bé ngoan, Cốc Thu Sa quay trở xuống tầng dưới, vuốt ve khuôn mặt Tư Vọng, nói: “Được rồi, cô đã biết biệt danh của cháu rồi - Vọng Nhi.”

“Chỉ có mẹ mới có thể gọi cháu như vậy!”

“Bạn Tư Vọng, cháu muốn tiền cô xuống, có phải là có điều gì muốn nói không?”

“Sau này...” Cậu nhìn xung quanh, trầm giọng nói: “Xin đừng đến nhà cháu nữa!”

“Cô hiểu ý của cháu, vậy thì cháu có thể thường xuyên đến nhà cô được

không? Cô sẽ bảo tài xế đến đón cháu.”

“Được rồi, cháu đồng ý với cô.”

Cốc Thu Sa nhìn vào mắt cậu bé, cảm giác ghen tị càng tăng thêm, “Cháu rất yêu mẹ phải không?”

“Sau khi ông bà nội mất, mẹ chính là người thân duy nhất của cháu.”

“Mẹ cháu là một người phụ nữ tốt.”

Cô ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ tầng 3, từ khí chất và cách ăn nói của Hà Thanh Anh có thể nhận ra, đây quyết không phải là một tiểu thị dân ở tầng lớp dưới đáy xã hội, thật đáng tiếc là không may lấy nhầm một người đàn ông, mặc dù đã sinh ra được một đứa con trai thiên tài, nhưng vẫn phải gánh chịu cảnh ngộ này.

“Cô Cốc, cô vẫn còn chưa về sao?” Tư Vọng chỉ vào xe của cô, người tài xế đang ngủ gật ở buồng lái.

“Không nữa rồi xa cháu đây.”

Cô không kìm lòng được, vuốt ve khuôn mặt đứa trẻ, Cốc Thu Sa nghĩ trong lòng, Thượng đế thật là công bằng, có người đã có được hết tất cả mọi thứ, nhưng lại không có được đứa con đáng quý nhất; còn có người rõ ràng chẳng có gì cả, nhưng lại có được một báu vật vô giá như thế này.

Trong đầu chợt xuất hiện ra một suy nghĩ đáng sợ, cô rất muốn né tránh suy nghĩ này, dần dần bóp chết nó khi nó còn đang ở trong trứng nước, hoặc là nhốt chặt nó ở trong địa ngục tâm hồn.

Nhưng khi nhìn thấy cậu bé trước mắt đây, đôi mắt trong suốt, Cốc Thu Sa khó có thể kìm lòng được, bèn ngồi xổm xuống, cắn tai Tư Vọng, nói: “Nếu như cô có đứa con giống như cháu, vậy thì tất cả sẽ đổi khác.”

Tư Vọng nhìn cô vẻ khó hiểu, nhảy bật ra giống như là trúng đạn, rồi chạy một mạch lên trên lầu.

Chương 7

Năm 2005, mùa xuân mãi không đến.

Mấy ngày này, Cốc Trường Long luôn cảm thấy cơ thể yếu mệt, mỗi buổi tối vào nhà vệ sinh mất ba lần. Thật không ngờ con người lại là loài động vật yếu đuối như vậy, gần như chỉ trong một đêm đã trở nên già nua, chưa biết chừng chỉ một ngày nào đó đã lại qua đời.

Trước đây thì chưa bao giờ nghĩ đến chữ “chết”.

“Bố ơi, con muốn bàn với bố một việc.”

Cốc Thu Sa bước vào thư phòng, những ngày đông vẫn chưa hoàn toàn trôi qua, cảm của cô đã có một chút mỡ.

“Rất quan trọng à?”

“Đúng vậy, con muốn nhận Tư Vọng làm con trai nuôi của con.”

“Con đang đùa đấy à?”

“Không ạ, con rất nghiêm túc, sự việc này con đã suy nghĩ hai tháng rồi, mọi việc trước sau cũng đều đã suy nghĩ rõ ràng, con bắt buộc phải nhận nuôi Tư Vọng, con yêu đứa bé này!”

Nhìn thấy nét mặt kiên quyết của con gái, Cốc Trường Long thở dài: “Thu Sa, con vẫn bướng bỉnh như vậy, giống như năm đó con quyết tâm cưới Thân Minh vậy.”

“Xin bố đừng nhắc đến người đó nữa.”

“Được rồi, lại đưa ra thêm một ví dụ nữa - giống như con nhất định đòi cưới Lộ Trung Nhạc vậy. Bây giờ con không hối hận sao?”

“Con không hối hận!”

Trong lòng Cốc Trường Long hiểu rất rõ, cuộc hôn nhân của con gái đã chỉ là hữu danh vô thực từ lâu rồi, đến nay chỉ là bằng mặt mà không bằng lòng, gắng gượng sống với nhau.

“Nó đã 9 tuổi rồi, không thể nào thực sự coi con là mẹ, tại sao lại không

nhận nuôi đứa bé mới 3 tuổi, lúc nó còn chưa nhớ được gì?”

“Năm nay là đã chuẩn bị tròn 10 tuổi rồi.” Cốc Thu Sa vừa nhắc đến Tư Vọng, ánh mắt đã sáng long lanh, “Nhận nuôi một đứa trẻ không khó, nhưng ai cũng đều không thể nào dự liệu trước tương lai nó sẽ trở thành người như thế nào? Nếu như lại biến thành bộ dạng như Lộ Trung Nhạc, thì thà không có còn hơn! Nhưng Tư Vọng không như thế, nó là một miếng ngọc quý, thông minh tuyệt đỉnh, lại thấu hiểu lòng người, chỉ số IQ và EQ vượt qua cả người đã trưởng thành.”

“Người đã trưởng thành - được rồi, con là người đã trưởng thành, bố không can thiệp quyết định của con, nhưng con đã thương lượng với chồng mình chưa?”

“Năm năm trước, khi con nói cho anh ta bí mật mình không thể sinh con, đã từng nói muốn nhận nuôi một đứa bé, anh ta cũng không có ý phản đối.”

Cốc Thu Sa đến gần bố, ôm lấy vai ông, “Bố à, bố không biết con muốn có một đứa bé nhường nào đâu.”

“Dù sao cũng là huyết mạch của nhà người khác.”

“Lẽ nào để cho con rể của bố tiếp quản. Bố à, con biết ở bên ngoài bố có người phụ nữ khác, nếu như bố có thể sinh cho con một đứa em trai, thì con không phản đối đâu ạ.”

Câu nói này khiến Cốc Trường Long nổi giận: “Câm miệng!”

“Đứa trẻ Tư Vọng này là cơ hội cuối cùng của con, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy nó, trong lòng con đã có một thứ cảm giác thân thiết, như thể kiếp trước chính là người con yêu nhất. Con không thể rời xa nó, không nhìn thấy nó thì khó có thể ngủ được, thực sự muốn đêm nào cũng được ôm chặt nó.”

“Đúng là rò rỉ mất trí!” Cốc Trường Long đứng dậy đi lại mấy bước, “Nhận nuôi cũng chẳng phải là việc mình muốn là được, đứa bé không có bố mẹ sao?”

“Con đã điều tra hoàn cảnh gia đình Tư Vọng rồi, bố của nó tên Tư Minh Viễn, là công nhân đã bị thất nghiệp từ lâu, ba năm trước mất tích, gần đây vừa mới bị xóa tên khỏi sổ hộ khẩu, trên phương diện pháp luật thì đã là

người chết. Trong vòng một năm, ông bà nội của Tư Vọng qua đời, còn ông bà ngoại đã qua đời từ trước khi cậu bé sinh ra, người mẹ Hà Thanh Ảnh chính là người giám hộ duy nhất của cậu bé.”

“Cô ta đồng ý nhường đứa con đẻ của mình cho con sao?”

“Đương nhiên là không đồng ý, nhưng con nghĩ, cuối cùng thì cô ta cũng sẽ vẫn đồng ý thôi. Người phụ nữ này trước đây vốn là nhân viên sở bưu chính, thu nhập không quá 3000 tệ, trong nhà lại nợ một số tiền, ngày nào cũng có bọn cho vay nặng lãi đến nhà đòi. Tháng trước, cô ta vừa mới bị đơn vị đuổi việc, đang ở trong tình trạng thất nghiệp, sẽ không gắng gượng được bao lâu nữa.”

“Nói như vậy thì chính là một kẻ nghèo rớt mồng tơi, có nằm mơ cũng đều muốn có được một cuộc sống giàu sang, nói không chừng là cố tình muốn tiếp cận con đấy. Thu Sa à, con quá đơn thuần, trước đây đã có Thân Minh làm tấm gương, con còn muốn đi theo vết xe đổ sao?”

“Không cho phép bố nhắc đến cái tên này!”

Con gái đột nhiên hét to, lao ra khỏi cửa. Mười năm nay, hai chữ “Thân Minh” vẫn là từ cấm kỵ trong gia đình này.

Bố cô lại thở hắt ra, vội vàng mở tủ, đeo kính lão, tìm thấy mấy viên thuốc giữa một đồng thuốc rồi uống. Ngả vật người ra ghé và hít thở sâu, trong trí óc lại vẫn là khuôn mặt đó, mùa hè năm 1995, khuôn mặt đó đã xuất hiện vô số lần trong cơn ác mộng của ông.

Thân Minh.

Nếu không phải vì sự việc đó, Cốc Trường Long sao có thể đồng ý gả con gái cho anh chứ? Anh chàng này xuất thân hèn mọn, bố giết chết mẹ rồi lại bị bắn xử tử hình, đúng là khắc tinh đã khắc chết cả nhà.

Năm 1994, mùa hè, thư ký của Cốc Trường Long sinh con, do đó đã tạm điều Thân Minh người đã tốt nghiệp trường Đại học Bắc Kinh từ trường cấp 3 Nam Minh đến văn phòng hiệu trưởng trường đại học. Thân Minh làm việc rất cố gắng, viết mấy bài phát biểu cho hiệu trưởng đặc biệt xuất sắc, sau buổi lễ tốt nghiệp thì có rất nhiều lời khen ngợi, các bạn sinh viên đều tôn xưng anh là nhất đại sự biểu (bậc thầy một thời). Anh cũng giúp Cốc Trường

Long đón tiếp rất nhiều vị khách nước ngoài, khả năng nói tiếng Anh lưu loát của anh khiến cho ai nấy đều kinh ngạc, từ việc đặt khách sạn, nhà ăn cho đến thăm quan du lịch, tất cả đều được sắp xếp đâu ra đấy, mọi người đều luôn miệng khen ngợi.

Thế là, Cốc Trường Long đã chọn Thân Minh đi giải quyết sự việc đó. Ông đưa cho Thân Minh một cái túi nhỏ, nói là pháp khí đem về từ núi Phổ Đà, chuyên để trấn nhà tránh tà. Phó hiệu trưởng trường lúc đó họ Tiền, xuất thân từ giáo sư nghiên cứu học thuật, thường ngày ít khi có mối quan hệ với chốn quan trường, mấy năm nay thì không được thuận lợi, thường xuyên bị bệnh nằm viện. Bởi phong thủy căn nhà không tốt, chỉ cần đưa bảo vật này lên để vào trong lọ hoa ở phòng khách nhà ông, là có thể trấn áp được tất cả tà khí, để các phương diện về sức khỏe sự nghiệp gia đình đều được hưng thịnh. Nhưng hiệu phó Tiền là một nhà khoa học nổi tiếng, tin vào chủ nghĩa duy vật, từ trước tới nay đều bài xích thuyết phong thủy, nếu như tặng trước mặt ông ấy sẽ bị từ chối, cho nên chỉ có thể để Thân Minh lấy danh nghĩa là đến nhà bàn chuyện, nhân lúc ông ấy không để ý sẽ thả túi đó vào trong bình hoa, như vậy thì thầy hiệu phó Tiền cũng không biết, và tình thế sẽ thay đổi theo chiều hướng tốt đẹp lên. Thân Minh cứ tưởng là thật, bèn đi đến nhà hiệu phó Tiền, thuận lợi hoàn thành việc mà Cốc Trường Long giao cho.

Mấy hôm sau, thầy hiệu phó Tiền bị Hội ủy viên điều tra kỷ luật điều tra, rồi lại bị viện kiểm sát khởi tố vì tội nhận hối lộ. Thì ra có người đã tố giác ông nhận hối lộ, cất giữ tiền hối lộ trong bình hoa ở phòng khách. Kết quả là lục soát ra được một túi nilon cất giấu 20.000 đô la Mỹ. Thầy hiệu phó Tiền đúng là một con mọt sách, không chịu được nổi nhục như vậy, trong phòng giam của trại tạm giam, dùng ống quần để treo cổ tự vẫn.

Sau khi sự việc xảy ra, Thân Minh mới biết được chân tướng - Phó hiệu trưởng Tiền và Cốc Trường Long từ lâu đã bất hòa, trong vấn đề bao thầu nhà ăn trong trường đại học, phó hiệu trưởng Tiền cho rằng Cốc Trường Long rất có khả năng đã tham ô, bỏ tiền vào túi riêng, khiến cho lãnh đạo cấp trên chú ý. Cốc Trường Long gằn như bị rơi vào cảnh tuyệt vọng, mới nghĩ ra chiêu bài hiểm độc tàn nhẫn này. Nhưng bản thân ông không tiện ra mặt, người duy nhất có thể lừa dối và lợi dụng, chính là Thân Minh.

Cuối cùng, hôn sự giữa Thân Minh và Cốc Thu Sa cũng được nhạc phụ đại nhân đồng ý.

Năm sau, hôn lễ của con gái sắp đến, liên tục xuất hiện những tin tức không hay, cho đến tận khi Thân Minh trở thành nghi phạm giết người. Vừa khéo,

đúng lúc đó, Bộ giáo dục mới điều đến một người tên Hạ Niên, đưa cho ông bức thư do chính tay Thân Minh viết. Cốc Trường Long toát mồ hôi lạnh, ông hiểu rất rõ câu nói “bí mật vụ việc bí ổi” mà trong thư nói là ám chỉ điều gì, càng sợ sau này Thân Minh sau khi vươn cao bay xa lại lợi dụng bí mật này để khống chế mình, đến lúc đó thì ông lại trở thành con rối trong tay con rết.

Thế là ông quyết định hủy hoại tiền đồ của Thân Minh.

Sau khi đi du lịch Vân Nam cùng con gái trở về, Cốc Trường Long nghe nói đến cái chết của Thân Minh, không hề cảm thấy đau lòng, ngược lại, lại thở phào nhẹ nhõm như thoát được gánh nặng. Cuối cùng cũng đã loại bỏ được quả bom hẹn giờ này, và bí mật đó cũng mãi mãi được chôn vùi dưới phần mộ.

Dạo này, Cốc Trường Long thường lo lắng không yên, ông lại mơ thấy Thân Minh.

Sau khi tan học, Cốc Thu Sa thường đưa Tư Vọng về nhà. Cô thuê một sân bóng tennis, hàng tuần dạy đứa bé này. Xem ra Tư Vọng cũng rất biết hưởng thụ, lần nào cũng chơi rất vui, cuối cùng ăn một bữa ăn thịnh soạn, tài xế mới đưa cậu về nhà.

Cậu bé nhìn thấy Cốc Trường Long ngồi cô độc trong thư phòng, bèn đặc biệt đến để bầu bạn cùng ông, chơi cờ tướng hoặc trò chuyện về quốc gia đại sự. Mười năm trước, Thân Minh cũng dùng cách này để lấy lòng nhạc phụ tương lai. Cốc Trường Long sưu tập cất giữ rất nhiều cuốn sách cổ có giá trị, cậu bé 9 tuổi rất hứng thú, trong số đó có cuốn “Hội chân ký” của Nguyên Chân được Kim Thánh Thán phân tích bình luận. Cốc Trường Long dù sao cũng là người đã từng làm hiệu trưởng đại học, là người yêu quý nhân tài, bèn hào phóng tặng cho cậu bé cuốn “Sáu tài tử thiên hạ”.

Vào một buổi cuối tuần, Tư Vọng ở trong phòng chơi trò chơi điện tử ở trên báo với ông, Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc mỗi người đều có việc riêng đi ra ngoài, ngay cả người giúp việc cũng xin nghỉ ốm, cả ngôi biệt thự to rộng chỉ có một già một trẻ. Cốc Trường Long đang cảm thán sự thông minh của đứa bé này, ngay cả câu đố chữ chính ông cũng khó điền ra được mà Tư Vọng chỉ chớp mắt đã giải quyết xong.

Đột nhiên, tim ông nhói đau, trời đất quay cuồng - bệnh tim bột phát.

Cốc Trường Long đau đớn ngã vật xuống đất, đầu toát mồ hôi đầm đìa, nhưng lại không nói được câu nào, ngón tay run rẩy chỉ vào ngăn kéo.

Tư Vọng cuống cuống mở ngăn kéo ra, toàn là thuốc nhập khẩu của nước ngoài, viết dày đặc những chữ nước ngoài, vốn không thể biết được loại nào mới là thuốc cấp cứu bệnh tim. Cậu cúi người xuống hỏi ông, Cốc Trường Long mắt đã sắp trắng dã rồi. Trong mười giây giữa thời khắc sinh tử, Tư Vọng lướt nhìn nhanh tất cả các lọ thuốc một lượt, rồi nhanh chóng tìm được loại thuốc cần thiết, đồng thời đọc hiểu được cách hướng dẫn sử dụng, lấy ra hai viên, nhét vào trong miệng Cốc Trường Long, rồi lại cởi cúc áo ông ra, ấn vào lồng ngực ông để làm công tác cấp cứu cho người bị bệnh tim, đã cứu được cái mạng già từ quỷ môn quan trở về. Tối đó, Cốc Trường Long đồng ý kế hoạch nhận nuôi đứa bé này.

Chương 8

Năm 2005, sau tiết Thanh minh.

Hà Thanh Ảnh lần đầu tiên đến ngôi biệt thự sang trọng, cậu con trai nắm chặt tay cô, ngồi vào chiếc ghế sofa bọc da tê giác, xem ra cậu bé rất thông thạo nơi này, biết được nhà vệ sinh ở đâu, đèn điện mở như thế nào, cách sử dụng tất cả các loại đồ điện.

Cốc Thu Sa nhiệt tình đón tiếp họ, rồi lại tặng cho Hà Thanh Ảnh một lọ nước hoa hãng Dior. Mặc dù Hà Thanh Ảnh ăn mặc khá chỉn chu, đầu tóc cũng đã đi đến tiệm cắt tóc để làm, trên mặt cũng trang điểm nhẹ, trên đường đi, chắc chắn có nhiều người đàn ông ngắm nhìn. Nhưng khí sắc của cô không được tốt lắm, mấy tháng không gặp, quanh mắt cô đã thấy hơi thâm quầng.

Còn có cả chồng và bố Cốc Thu Sa đón tiếp hai mẹ con họ nữa. Nhìn thấy cả gia đình họ Cốc đều xuất hiện, Hà Thanh Ảnh cảm thấy bất an, luôn miệng cảm ơn sự quan tâm suốt mấy tháng qua.

Sau khi hàn huyên một hồi, Cốc Thu Sa nói thẳng luôn yêu cầu.

“Chị Hà, xin hãy để gia đình chúng tôi nuôi dưỡng Tư Vọng nhé?”

“Chị đang đùa sao?”

Mặt Hà Thanh Ánh chợt biến sắc, cô quay đầu nhìn sang con trai, Tư Vọng đang ăn hoa quả nhập khẩu.

“Không, tôi nói nghiêm túc đấy! Tôi biết điều này rất đường đột và thất lễ, dù sao Tư Vọng cũng là cốt nhục của chị, chính là chị đã chịu bao nhọc nhằn vất vả mới có thể nuôi cậu bé đến 10 tuổi. Nhưng với điều kiện hiện nay của gia đình chị, chắc chắn sẽ vùi lấp cậu bé thiên tài này, chị không cảm thấy như vậy quá đáng tiếc sao? Còn tôi lại có thể đem lại cuộc sống hạnh phúc cho cậu bé, cho cậu nhận được một nền giáo dục ưu việt nhất. Đây chẳng phải là tâm nguyện của tất cả các bà mẹ sao?”

“Vọng Nhi,” Hà Thanh Ánh tát một cái làm rơi hoa quả trong miệng cậu con trai, “Con đồng ý rồi à?”

Cậu con trai nói, “Mẹ à, con không rời xa mẹ đâu!”

Cô vui mừng ôm chặt lấy Tư Vọng, quả quyết nói lời từ chối với Cốc Thu Sa, “Xin lỗi! Ý tốt của chị, tôi xin nhận, nhưng chúng tôi cần phải về nhà, sau này mong chị đừng gặp mặt con trai tôi nữa.”

“Chị Hà, thực ra Tư Vọng cũng rất thích nhà chúng tôi, vì tương lai tươi đẹp của đứa trẻ này, tôi sẽ bồi thường cho chị 100 vạn tệ. Sau này, sau khi hoàn tất thủ tục nhận con nuôi, chị không hề mất đi đứa con trai này, Tư Vọng vẫn có thể gọi chị là mẹ, bất cứ lúc nào chị cũng có thể được gặp nó. Tôi và chị thậm chí có thể trở thành bạn tốt, nếu như chị muốn có sự nghiệp của mình, tôi sẽ cố gắng hết sức để giúp đỡ...”

“Tạm biệt!” Hà Thanh Ánh không để cho Cốc Thu Sa nói hết, kéo con trai mình lao ra khỏi cửa.

Cốc Thu Sa loạng choạng chạy ra theo, Lộ Trung Nhạc ở phía sau nói : “Thôi đi, làm gì có người mẹ nào đồng ý bán con trai mình chứ? Đừng có suy nghĩ lung tung nữa !”

“Một là anh rút ra khỏi nhà tôi, hai là anh đồng ý nhận nuôi Tư Vọng.”

Cốc Thu Sa dừng bước, lạnh lùng ném câu nói đó vào mặt chồng.

Nửa tháng sau đó, cô không gặp lại Tư Vọng, ngôi nhà này giống như mất đi thứ gì đó, lại quay trở lại sự tĩnh mịch giống như trong phân mộ. Ngay cả

Cốc Trường Long cũng thường hỏi cô, “Khi nào Tư Vọng mới đến đây đánh cờ với bố vậy?”

Thế nhưng, vào một ngày cuối tháng, Cốc Thu Sa nhận được điện thoại của Hà Thanh Ảnh : “Chị... chị Cốc... xin hãy tha thứ cho sự thất lễ lần trước của tôi. Tôi muốn hỏi lần nữa, chị thực sự toàn tâm toàn ý đối xử tốt với Tư Vọng phải không?”

“Đương nhiên!” Cốc Thu Sa vui mừng sung sướng nắm chặt điện thoại, “Xin chị cứ yên tâm! Tôi sẽ coi nó như con đẻ của mình, quyết không yêu thương nó kém hơn chị!”

“Sau này, tôi có thể thường xuyên gặp nó được không?”

“Chúng ta sẽ ký bản hợp đồng nhận nuôi, luật sư sẽ làm chứng giúp chị, bất cứ lúc nào chị cũng có thể tới thăm nó.”

“Vậy thì, Vọng Nhi xin nhờ cậy vào mọi người!”

Hà Thanh Ảnh khóc lóc hồi lâu trong điện thoại, Cốc Thu Sa an ủi cô một hồi, sau đó lại gọi điện thoại cho luật sư, dặn dò lập tức bắt đầu các thủ tục pháp lý.

Thực ra, Cốc Thu Sa đã sớm dự liệu sẽ nhận được cuộc điện thoại này.

Bí mật này không thể nói cho người khác biết được - Cốc Thu Sa thông qua mối quan hệ bạn bè, cuối cùng cũng lần ra được chủ nợ của Hà Thanh Ảnh, bảo bọn họ dùng những thủ đoạn bỉ ổi hơn nữa để đòi nợ, thậm chí còn công khai uy hiếp Tư Vọng, người chủ cho vay nặng lãi còn sai người đến tận cổng trường học để “bảo vệ” Tư Vọng lúc tan học. Suốt nửa tháng nay, ngày nào đêm nào cũng bị quấy nhiễu, đã khiến cho Hà Thanh Ảnh suy sụp tinh thần, gằn như sụp đổ.

Hà Thanh Ảnh đương nhiên không nỡ rời xa con trai, nhưng trong tình huống này, thà đưa nó đến gia đình giàu có còn hơn để nó đối diện với sự uy hiếp của xã hội đen, ít nhất cũng được an toàn. Cho dù nếu như mình xảy ra chuyện gì bất trắc, cũng quyết không liên lụy đến con trẻ, cùng lắm là quyết một phen sống mái với bọn khốn nạn này. Như vậy thì Hà Thanh Ảnh không hề bán con, mà chỉ là tạm thời ly biệt, hy sinh chính mình để bảo vệ cho con trai. Cô tin rằng tình yêu của Cốc Thu Sa đối với Tư Vọng là chân thành,

thực sự giống như lời cô ta nói, đem lại cho con trẻ một tương lai tươi đẹp. Hơn nữa, Tư Vọng dù là ở trong nhà ai, nó mãi mãi vẫn là con trai của Tư Minh Viễn và Hà Thanh Ảnh, đứa bé 10 tuổi sao có thể quên được mẹ chứ?

Nó sẽ nhanh chóng trở về thôi.

Mặc dù, Cốc Thu Sa không hề nghĩ như vậy.

Ba tuần sau, Tư Vọng hoàn thành thủ tục được nhận nuôi, hộ khẩu chuyển đến nhà họ Cốc, trở thành con nuôi của Lộ Trung Nhạc và Cốc Thu Sa. Cậu đổi tên thành Cốc Vọng.

Chương 9

“Vọng Nhi, mau đến đây để làm quen với các giáo sư.”

Cốc Thu Sa dắt tay cậu, đến trước mặt mấy vị học giả nổi tiếng. Mấy người già đều rất thích đứa trẻ này, vừa mới nghe cậu đọc thuộc lòng một lượt bài “Trường hận ca” của Bạch Cư Dị, rồi lại bảo cậu nhận ra mấy trăm chữ kim văn và giả cổ văn, rồi nghe cậu nói sự kiện giải của mình về đạo Mani và Thuyết ngộ đạo^[11].

Một vị giảng viên của trường đại học danh tiếng đã ôm lấy cậu bé 10 tuổi này, nói đầy kích động: “Đứa bé này sẽ làm thành đại sự, phục hưng quốc học có hy vọng rồi!”

“Tôi thấy nó thích hợp với việc nghiên cứu tôn giáo Tây phương. Tôi đặt trước nó làm sinh viên tiến sĩ của tôi.”

“Các ông đều nhầm rồi, mặc dù đứa bé này hiểu biết Đông Tây, nhưng chưa chắc đã bước vào tháp ngà ẩn dật của chúng ta. Hiệu trưởng Cốc có được đứa cháu như thế này, công đức vô lượng!”

Câu nói của vị giáo sư cuối cùng này khiến Cốc Trường Long lòng như mở hội, và họ thì không hề biết đứa trẻ này chỉ là cháu nuôi.

Vọng Nhi chuyển đến nhà Cốc gia vào hồi tháng Năm, lần đầu tiên có phòng riêng của mình, có một nhà vệ sinh riêng, có bồn tắm mát xa trị giá mười vạn

tệ, có máy chơi trò chơi đem lại cảm giác như thật.

Mấy tuần đầu có gì đó chưa quen, mặc dù bề ngoài thì vẫn rất ngoan ngoãn, tiếp nhận cái tên Cốc Vọng mới này, ngoan ngoãn gọi Cốc Thu Sa là mẹ, gọi Cốc Trường Long là ông nội chứ không phải ông ngoại. Nhưng cậu bé nhất định không chịu gọi Lộ Trung Nhạc là bố - dù sao cũng không mang theo họ anh ta, Lộ Trung Nhạc cũng thấy vui vì chẳng có quan hệ gì với đứa bé này. Có đôi khi cậu bé rầu rĩ không vui, Cốc Thu Sa biết cậu đang nhớ mẹ, lo lắng mẹ ở một mình liệu có cô đơn hay không. Cô rộng lượng đón Hà Thanh Ảnh đến mấy lần, rồi lại bù đắp nỗi đau chia cách của hai mẹ con, ba người cùng đi đến đảo Hải Nam du lịch. Cốc Thu Sa cũng không để tâm đến việc cậu vẫn gọi Hà Thanh Ảnh là mẹ, bởi vì cô đã cố gắng làm tốt nhất có thể rồi - Hà Thanh Ảnh nhận được một trăm vạn tệ tiền bồi thường, đã thuận lợi trả hết khoản vay nặng lãi, đồng thời còn có một số tiền gửi tiết kiệm.

Nhưng, Cốc Thu Sa dù sao vẫn là phụ nữ, có giác quan thứ sáu, phát hiện ra mỗi lần Hà Thanh Ảnh đến nhà, khi nhìn thấy Lộ Trung Nhạc, ánh mắt hơi kỳ lạ, như thể đang cố ý né tránh anh. Cốc Thu Sa không suy nghĩ sâu hơn, chỉ đơn giản cho là Hà Thanh Ảnh xuất phát từ tình yêu và sự quan tâm đối với con trai, lo lắng người “bố dượng” không thích Vọng Nhi, nói không chừng sẽ cố tình gây chuyện với đứa bé.

Lộ Trung Nhạc vẫn bộ dạng cũ, gần như không nói câu nào với vợ, thỉnh thoảng báo cáo công việc với nhạc phụ. Anh ta vô cùng lạnh lùng đối với “con trai” vừa mới đến, xem ra lúc nào cũng đề phòng. Rốt cuộc thì vẫn là Vọng Nhi ngoan ngoãn, luôn chủ động chào hỏi Lộ Trung Nhạc, thậm chí còn xin được hướng dẫn những câu hỏi về các môn tự nhiên, nhưng chưa bao giờ nhận được câu trả lời của anh ta.

Cốc Thu Sa nhìn thấy hết được những điều này, nhưng cô không muốn thay đổi thái độ của chồng, người đàn ông này thực sự đã hoàn toàn trở thành phế nhân rồi, chỉ có điều chính bản thân anh ta thì lại chẳng hề hay biết.

Cô có một bí mật.

Mấy năm trước, sau khi cô nói với Lộ Trung Nhạc mình không thể mang thai, cô nhanh chóng cảm nhận được chồng mình đã có người đàn bà khác ở bên ngoài. Nhưng cô cảm thấy cũng chẳng cần thiết phải ly hôn với người đàn ông này. Là một người phụ nữ ly hôn, bản thân mình thì chẳng có gì phải lo lắng cả, nhưng sẽ khiến cho người khác thương xót và đồng tình. Huống hồ, cô lại là người thừa kế Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, ở bên ngoài,

cô dù sao vẫn cần một người chồng để mọi người nhìn thấy.

Mặc dù ly hôn là sự báo thù đối với một kẻ ngoại tình, nhưng dù sao cũng không có chứng cứ, chưa chắc có thể khiến cho người đàn ông này ra đi tay trắng, nói không chừng có thể phải phân chia cho anh ta một nửa tài sản. Cốc Thu Sa nghĩ ra được một cách báo thù còn tuyệt tình hơn nữa.

Điều này cô biết khi đi ra nước ngoài khám bệnh, đồng thời tự mình mua về một liều thuốc cấm đem về nước. Trong đó có chất hormone giải phóng thể vàng (LHRH), có thể kích thích não thùy thể giải phóng hormone luteinizing. Siêu hoạt tính LHRH được kết hợp sẽ tạo ra chất LHRH A, có thể khiến cho LHRH của não thùy thể điều tiết giảm xuống thụ thể, thụ thể giảm bớt, kìm nén sự giải phóng của hormone luteinizing, dẫn đến việc giảm kích thích tổ sinh dục nam, cuối cùng có xu hướng làm giảm dần đến độ mất hẳn kích thích tổ sinh dục nam, từ đó đem lại hiệu quả giống như phẫu thuật, được gọi là xu thể thuốc.

Đối với một người đàn ông bình thường mà nói, đây là một kiểu cắt thien vô hình.

Từ đó về sau, cô lén lút bỏ thành phần thuốc này vào trong đồ ăn của chồng. Ví dụ vào mùa đông ngày nào Lộ Trung Nhạc cũng đều uống canh đông thảo, và mùa hè bắt buộc phải uống nước chè đỗ xanh. Vào hai mùa xuân thu, cô bỏ vào trong món canh cả nhà cùng ăn, dù sao mình là phụ nữ ăn thứ này cũng chẳng sao, bố thì đã hơn 60 tuổi rồi, tịnh tâm bớt dục còn tốt cho sự trường thọ. Cuối cùng, cô đã bỏ thuốc vào tất cả hệ thống ăn uống của nhà mình...

Cốc Thu Sa đã duy trì suốt ba năm đối với việc “cắt thien hóa học” chồng mình, theo như quy luật khoa học bình thường, sự cắt thien này không thể nào dịch chuyển được, kết quả là khiến cho đàn ông vĩnh viễn mất đi khả năng tình dục.

Một năm nay, Lộ Trung Nhạc liên tục đi đến các bệnh viện, và cô thì nắm rõ được thông tin tài khoản ngân hàng của chồng, cũng có thể điều tra ra được là đều đi khám nam khoa. Lộ Trung Nhạc biết mình không ổn, nhưng lại vĩnh viễn không thể nào kiểm tra ra được nguyên nhân gây bệnh, hơn nữa cũng là căn bệnh không thể nào chữa khỏi. Bác sĩ chỉ có thể quy cho nguyên nhân ô nhiễm môi trường và cả sự khiếm khuyết về gen, dù sao thì loại bệnh này của nam giới cũng không phải hiếm.

Mỗi lần nhìn thấy khuôn mặt ủ dột của chồng, chiếc cằm nhẵn thín không mọc ra được sợi râu nào, khi đi vệ sinh cũng mất rất nhiều thời gian, cô hy vọng đến lúc chết anh ta cũng vẫn ở bên cạnh mình giống như thể xử anh ta án tù chung thân.

Nhưng trong lòng cô hiểu rất rõ, nếu như để Lộ Trung Nhạc biết được bí mật này thì đương nhiên hắn sẽ giết chết cô.

Chương 10

Ngày mùng 6 tháng 6 năm 2005.

Xe tàu điện ngầm đông đúc chật chội lao nhanh, màn hình di động đang phát ra bản tin, là công ty phát thanh ABC của Mỹ gần đây phát hiện ra một cậu con trai tên James, thật không ngờ là phi hành viên của đội hải quân hy sinh trong thế chiến thứ II, được chuyển thế. Đứa bé này từ nhỏ đã có trí nhớ của phi hành viên, bao gồm những linh kiện chuyên ngành của chiến cơ trong thế chiến thứ II và phục vụ hàng không mẫu hạm, và người phi hành viên này từ trước đến nay đều rất lặng lẽ không ai hay biết. Chị của phi hành viên nói, cậu bé này sau khi đến nhà cô ấy liền nhận ra một bức tranh của mẹ cô, việc này chỉ có cô và cậu em trai đã mất cách đây nhiều năm biết.

Cậu trầm mặc và bình thản xem đoạn phim này, rồi lại nhìn thấy khuôn mặt mình ánh ra từ phản quang cửa kính của tàu điện ngầm.

Tuyến số 3 đi đến Sân bóng Hồng Khẩu, ra khỏi tàu điện ngầm, đi đến góc đường vang lên tiếng hát của Châu Kiệt Luân. Đi qua mấy con đường nhỏ, tiến vào trong ngõ nhỏ với những hàng cây xanh rậm rạp, có một căn nhà cũ tường xám, mái ngói đỏ, cậu khẽ ấn chuông cửa.

Cánh cửa sắt mở ra, một người đàn ông chừng 60 tuổi, vừa cao vừa gầy, tóc bạc trắng hỏi về nghi hoặc: “Cháu tìm ai?”

“Cho cháu hỏi... đây có phải là nhà của Liễu Mạn không ạ?”

Thần sắc của ông trở nên vô cùng quái dị: “Liễu Mạn? Cháu tìm Liễu Mạn?”

“Cháu xin lỗi, cháu thay mặt anh cháu đến, anh ấy là bạn học của chị Liễu Mạn, anh ấy bị bệnh nằm viện nên không thể đi lại được, cho nên mới đặc

biệt nhờ cháu đến đây.”

Ông già ngắm nghía cậu bé, đây là một cậu bé rất đẹp, khoảng 10 tuổi, ánh mắt gây ấn tượng sâu sắc, chỉ cần bình tĩnh nhìn thẳng vào mắt bạn, sẽ khiến bạn nảy sinh cảm giác sợ hãi.

“Anh trai cháu là bạn học của nó? Năm đó khi Liễu Mạn qua đời, chắc cháu vẫn còn chưa sinh ra nhỉ?”

“Cháu và anh trai là cùng bố, không cùng mẹ, cho nên...”

“Ông hiểu rồi, ông là bố của Liễu Mạn, mời cháu vào.”

Trong phòng khách không có chút sức sống nào cả, ánh sáng ở tầng dưới cũng không được tốt, đồ gia dụng bằng gỗ gụ theo kiểu cũ khiến người ta cảm thấy nặng nề, Liễu Mạn đã lớn lên ở trong môi trường sống này.

Cũng ngày hôm nay vào năm 1995, buổi sáng sớm, Liễu Mạn được phát hiện đã chết trên đỉnh mái của thư viện trường chuyên cấp 3 Nam Minh.

Ngày giỗ mười năm.

Trong phòng khách ở vị trí nổi bật nhất, là một khung ảnh trắng đen, Liễu Mạn 18 tuổi đang tạo dáng, mỉm cười mê đắm lòng người giữa cơn gió - đó là buổi du xuân hội học cấp 3, bởi sắp đến kỳ thi đại học, nên chỉ đi chơi nửa ngày đến sở thú, Liễu Mạn ngồi trên bãi cỏ và chụp tấm ảnh này.

Ông lão lấy một cốc nước lọc đưa cho cậu bé, cậu cũng không khách khí mà cầm lấy uống luôn, gật đầu nói: “Vâng ạ, anh trai cháu đặc biệt dặn dò cháu, bảo cháu hôm nay nhất định phải đến đây thắp cho chị Liễu Mạn ba nén hương, cầu mong cho chị ấy được yên nghỉ trên thiên đàng.”

“Ôi, cảm ơn cháu quá! Thật không ngờ con gái ông đã mất cách đây mười năm, vẫn còn có người nhớ đến nó.”

Ông vừa nói vừa chảy nước mắt, rút từ trong ngăn kéo ra ba nén hương, sau khi châm xong đưa cho cậu bé, trước linh vị đã có bát hương và hoa quả.

Cậu bé bước chậm rãi đến trước bức ảnh của Liễu Mạn, nhìn vào đôi mắt cô trong bức tranh, cung kính cắm ba nén hương vào trong bát hương.

Đột nhiên, Liễu Mạn trong bức ảnh chợt trừng mắt nhìn cậu một cái!

Khói hương bay luân quần giữa bức ảnh và linh vị, cậu bé hạ giọng hỏi: “Mười năm nay, vụ án của chị Liễu Mạn không có chút tiến triển gì sao ạ?”

“Không có!” Ông lại thở dài, ngồi xuống, nheo mắt lật giở một cuốn album. Vừa mở ra là đã thấy một bức ảnh trắng đen, một đôi vợ chồng ôm một bé gái chừng 3, 4 tuổi, “Cháu không biết ông đã yêu quý con bé nhường nào đâu. Người trong bức ảnh là mẹ nó, năm con gái 7 tuổi thì bọn ông ly hôn, Liễu Mạn sống với ông cho đến lúc lớn khôn, do đó tính tình hơi kỳ quái. Cái chết của Liễu Mạn khiến mẹ nó mắc phải căn bệnh trầm cảm, trong suốt bao năm nay đã nhiều lần muốn tự sát, hiện đang ở trong trung tâm phục hồi sức khỏe, coi như là bị giam trong nhà ngục.”

Ông lật giở mấy trang sau, vẫn còn giữ lại những bức ảnh của Liễu Mạn từ khi học mẫu giáo, đến lúc học tiểu học và tận đến cấp 2. Người bình thường nhìn những bức ảnh của một cô gái đã mất cách đây mười năm, e rằng cũng sẽ lạnh toát sống lưng.

Cuối cùng là ba năm học cấp 3, cả lớp chụp tấm ảnh tập thể ở trên sân vận động, phía sau lưng chính là dãy hàng cây hoa trúc đào đang nở rộ - cuối xuân đầu hạ, những bông hoa màu phấn hồng và màu trắng đan xen nhau, Liễu Mạn không thể ngờ được rằng mình lại chết bởi thứ chất độc của loài hoa phía sau lưng mình.

Trong bức ảnh còn có cả thầy giáo chủ nhiệm lớp: Thân Minh.

Đây là người đàn ông mới ngoài 20 tuổi đang ở vào thời kỳ đẹp đẽ tráng kiện nhất, đứng ở giữa, ngay hàng đầu tiên trong bức ảnh. Dáng người và khuôn mặt anh đều rất gầy, kiểu tóc dài nhất mà thầy giáo được phép để. Trong bức ảnh không nhìn rõ mặt anh, chỉ có thể thấp thoáng nhận ra ánh mắt anh, trông anh bùng bùng khí thế và tràn đầy nhiệt huyết, thực ra vẫn ẩn giấu sự lo lắng và u buồn nào đó.

Sau khi chụp bức ảnh này được mấy ngày, Liễu Mạn đã chết trên đỉnh nóc thư viện trường, rồi hai tuần sau đó, thầy Thân bị giết ở tầng ngầm khu Ma nữ.

“Anh bạn nhỏ, anh trai cháu ở đâu?”

“Ồ, ở đây ạ!”

Cậu bé tiện tay chỉ bừa vào khuôn mặt của một nam sinh.

“Một cậu chàng thật bảnh trai, cảm ơn cậu ấy vẫn còn nhớ đến con gái ông. Khi Liễu Mạn mới qua đời, có người nói nó uống thuốc độc tự sát, nhưng dù thế nào thì ông cũng không tin. Cảnh sát lại nói với ông, không phải là tự sát mà là bị người khác giết hại, bị người ta ép uống thuốc độc. Cánh cửa căn gác nhỏ bị khóa trái, không thể nào thoát ra ngoài được, nó đau đớn mở cửa sổ ra, trèo lên trên đỉnh nóc. Nhưng độc tính phát tác, nó không còn sức lực để bò xa hơn được, cũng không thể phát ra âm thanh nào được, chỉ có thể lặng lẽ nằm cô độc một mình trên mái ngói, nhìn lên vầng trăng trên bầu trời và chờ đợi cái chết... Bác sĩ pháp y nói, ít nhất nó phải giãy giụa một tiếng đồng hồ. Con bé thật đáng thương! Một tiếng đồng hồ ấy, sáu mươi phút, gọi trời trời không thấu, gọi đất đất không hay, không biết đã chảy bao nhiêu giọt nước mắt, trong tim và trong huyết quản trong khắp cơ thể đã phải chịu đựng sự đau đớn đến nhường nào? Ông xin lỗi, cháu mới chỉ là một đứa trẻ, không nên nói với cháu những điều này!”

“Không sao đâu ạ!”

Đứa bé trai hiểu chuyện, cầm mấy tờ giấy ăn đưa cho ông lau nước mắt. Bố Liễu Mạn vẫn chưa thoát ra khỏi nỗi bi thương: “Mười năm nay, nguyện vọng của ông vẫn chưa bao giờ thay đổi, chính là muốn tự tay mình bắt được hung thủ đã giết chết con gái ông, sau đó giết hẳn.”

Một phút sau, đứa bé rời khỏi nhà Liễu Mạn, nơi tràn ngập mùi vị của sự chết chóc.

Di động của cậu vang lên, sau khi nhấn nút nhận cuộc gọi thì nghe thấy giọng nói của một phụ nữ: “Vọng Nhi, con đi đâu vậy?”

“Mẹ à, thầy giáo tìm con nói chuyện, con sẽ về nhà ngay thôi.”

Chương 11

Ngày 19 tháng 6 năm 2005, 10 giờ đêm.

Đối với Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc thì đây chính là khoảng thời gian vô

cùng quan trọng. Cốc Trường Long đi đến viện dưỡng lão ở Thái Hồ, Lộ Trung Nhạc cũng vẫn lượn lờ bên ngoài, nhưng cô tin rằng chồng mình không có buổi tiếp đãi ở ngoài, hay là đi đến đường Nam Minh? Cốc Thu Sa trở mình mãi vẫn không thể nào ngủ được, lúc này mới phát hiện ra bên ngoài cửa sổ có một đám khói màu đen. Dưới sự tương phản của ánh lửa đỏ rực, thấy bay lên một số tro tàn, bay đến cửa kính của cô, giống như mấy đôi mắt đang chăm chú nhìn cô.

Trái tim đập rộn lên, mở cửa sổ nhìn xuống phía dưới, phát hiện ra trong một góc ở phía sân sau của biệt thự, có một bóng người nhỏ bé đang đốt một chậu lửa, ném từng thỏi tiền vàng vào trong chậu lửa.

“Vọng Nhi!”

Cô ở cửa sổ tầng hai lớn tiếng gọi, rồi vội vàng chạy xuống lầu, chạy ra sân sau, ôm chặt cậu bé 10 tuổi, giành lấy thỏi tiền vàng trong tay cậu.

Cơn gió đêm mát lạnh bị đóm lửa làm cho nóng rẫy, tàn tro màu đen bay tản mạn theo gió, gần như lao thẳng vào mắt cô, khiến cô không kìm nổi chảy nước mắt.

Cốc Thu Sa lấy một chậu nước, dập lửa ở trong chậu, cuộn trào lên khói đen và hơi nước. Cô ho sặc sụa, ôm Vọng Nhi trở vào trong phòng, ôm lấy vai cậu, hỏi: “Con đang làm gì vậy?”

“Con không biết!” Ánh mắt vô tội của cậu bé lấp lánh, nét mặt đó khiến người ta cảm thấy thương yêu. Cốc Thu Sa vốn dĩ định mắng cho cậu một trận toi bời, trong chốc lát bỗng mềm lòng, thơm lên má cậu: “Vọng Nhi, không có việc gì thì đừng nghịch lửa ở trong nhà được không? Cần thận không gây ra hỏa hoạn!”

“Mẹ ơi, trên thế giới này, mẹ có yêu nhất người nào không?”

“Tại sao lại hỏi mẹ câu này?” Cuối cùng cô cũng lau khô nước mắt, rồi vào nhà vệ sinh rửa mặt, “Người mà mẹ yêu nhất, đương nhiên chính là Vọng Nhi rồi.”

“Ngoài con ra thì sao?”

Cốc Thu Sa dừng lại giây lát, trả lời: “Vậy thì chính là bố và người mẹ đã

qua đời của mẹ.”

“Ngoài ông bà ra?”

Theo lý mà nói, lúc này cô nên trả lời là chồng, nhưng cô lại lắc đầu nói, “Không còn nữa!”

“Thực sự là không còn nữa sao?”

Đêm nay, cô không muốn lại nhắc đến người đó nữa, nghiêm mặt lại nói: “Mẹ dẫn con đi tắm rồi đi ngủ thôi.”

Mấy tuần sau, Vọng Nhi lại xuất hiện một hành động quái lạ. Cậu bảo tài xế chở cậu đi đến khu trung tâm thành phố mua đồ, kết quả là cậu nhân lúc tài xế không để ý bèn trốn vào trong khu thương mại và biến mất tăm mất dạng. Tối đó, trời đổ mưa rào, Cốc Thu Sa vô cùng lo lắng, còn đặc biệt chạy đến nhà Hà Thanh Ảnh, nhưng vẫn không có bóng dáng của con trẻ. Cô sợ liệu có bị bắt cóc không? Những đứa con của gia đình nhà giàu, rất dễ trở thành mục tiêu của những kẻ bắt cóc tống tiền, cô lập tức báo cảnh sát để nhờ được giúp đỡ. Kết quả là hơn 10 giờ tối, Vọng Nhi tự mình trở về nhà. Cô lo lắng ôm chầm lấy cậu bé, hỏi cậu rốt cuộc đã đi đâu? Cậu nói cậu bị lạc đường bên ngoài, trên người lại không đem theo tiền, ngại không dám hỏi mượn người khác điện thoại để gọi, đã phải ngồi rất nhiều loại phương tiện giao thông, bao gồm cả việc trốn vé tàu điện ngầm, mới quay trở về nhà được. Cốc Thu Sa dặn người làm nấu cơm cho cậu, nhưng cậu lại nói không đói, muốn trở về phòng ngủ.

Vào kỳ nghỉ hè, Cốc gia mời một nhà kinh tế học làm gia sư cho cậu. Mỗi tuần học sáu tiếng đồng hồ, mỗi tiếng thù lao là một vạn tệ, để truyền dạy cho Vọng Nhi tất cả những kiến thức về kinh tế tài chính, cũng bao gồm cả những hình thức mới nhất của thế giới hiện nay, nội dung bài học cơ bản tham khảo EMBA. Nhà kinh tế học nói chưa bao giờ gặp một học sinh nào thông minh như vậy, không những chỉ một chút là đã nắm rõ lại còn có thể tư duy logic hiểu ra những điều khác nữa. Ông đã ra rất nhiều bài tập về thị trường chứng khoán, đều là thị trường cổ phiếu thực tiễn của Mỹ và Hong Kong, Vọng Nhi đã đưa ra đáp án đạt được điểm cao.

Cốc Thu Sa vốn không thích quản lý công ty đồ sộ, trong lòng chỉ thích làm biên tập của nhà xuất bản, hàng ngày phải đối diện với tất cả các cuộc họp và bản báo cáo tài vụ thì đã thấy đầu mình như to ra. Cô muốn có nhiều thời

gian để tập thể dục, du lịch, đi mua sắm và spa. Vọng Nhi thì lại có thể nhìn ra vấn đề của từng nhân vật quản lý cấp cao một cách chính xác, phân tích sự nguy hiểm của từng hạng mục, và cô từ đó cũng trung cầu ý kiến của Cốc Trường Long, ông lão nghe xong cũng liên tục gật đầu. Vì tốc độ phát triển nhanh chóng của tập đoàn khiến cho nguồn tiền của công ty gặp phải khó khăn. Vọng Nhi kiên nghị cô hãy tuyển một người trợ lý tổng giám đốc, người này bắt buộc phải là một người có kinh nghiệm làm giám đốc, có tố chất, lại có khả năng xử lý tốt mối quan hệ với ngân hàng.

Nhanh chóng chọn ngay ra được người phù hợp.

Chương 12

Ngày 15 tháng 7 năm 2005, 8 giờ tối.

Mã Lực sau khi dừng xe ở bên đường, lúi di động ra và thấy một tin nhắn: *“Các bạn học cũ, ngày 15 tháng 7, kỷ niệm 10 năm tốt nghiệp, bữa tối được tổ chức tại quán lẩu Ngô Ký trên đường Trường Thọ, share đều, không gặp không về!”*

Là một người bạn cũ ở trường cấp 3 Nam Minh gửi tới, đã gửi thông tin đến trang chủ của trang mạng trường, anh do dự hồi lâu mới trả lời xác nhận.

Khi bước chân vào trong quán lẩu đầy những mùi gia vị, Mã Lực chau mày soi gương, đặt biệt chải tóc, hai bên ria mép trông có phần hơi chững chạc.

Các bạn học đều đã đang ăn uống say sưa, anh nhìn thấy một người đàn ông to khỏe, ít nhất cũng chín mươi cân, cái bụng tròn vo lộ ra phía trên dây thắt lưng da. Ngẫm nghĩ hồi lâu mới nhớ ra tên người đó, thì ra là bạn cùng phòng năm xưa, thật không ngờ từ một anh chàng có thân hình chuẩn mẫu giờ lại trở thành một người béo ú như vậy, cũng chính là loại người mà mình thấy ghê rợn nhất.

Sự xuất hiện của Mã Lực khiến cho mọi người đều hưng phấn, đặc biệt là các bạn nữ, có người còn kéo luôn anh ngồi xuống cạnh mình, còn anh thì cũng thuận theo ngồi xuống: “Ngại quá, đến muộn rồi, tôi tự phạt ba ly!”

Những lời nói này tỏ ra rất nam tính, giọng nói thì đầy từ tính, anh liên tiếp uống ba ly, xem ra rất giỏi ứng phó với những buổi gặp gỡ, trong cuộc sống

chưa bao giờ thiếu phụ nữ.

“Từ khi cậu thi được vào trường Đại học Thanh Hoa thì không có cơ hội để gặp cậu nữa.”

Giọng nói của lớp trưởng có chút gì đó chua xót, Mã Lực cũng đưa cho mọi người danh thiếp, thỉnh thoảng lại có bạn kêu lên: “Ôi, đã làm ông chủ lớn rồi!”

“Ba năm trước đổi nghề làm đầu tư mạo hiểm, cũng chỉ là may áo cô dâu cho người ta mà thôi.

Nụ cười của anh rất công thức hóa, khiến cho người ta cảm thấy dễ chịu nhưng không hề thấy thân thiết.

Bạn bè ngồi hàn huyên với nhau, rất nhiều người đã đeo nhẫn trên ngón tay, thậm chí tóc cũng đã thưa thớt đi. Máy cô bạn gái xinh đẹp vẫn còn độc thân, trang điểm ăn mặc cũng càng thời trang và sành điệu hơn. Có mấy người bàn luận về con cái mình, điều khó tin nhất là con trai của ai đó đã có thể đi mua xì dầu được rồi, thực là sự thay đổi quá lớn.

“Phải rồi, sao Âu Dương Tiểu Chi không đến?”

Không biết người đàn ông nào thốt lên một câu, một bạn khác đã trả lời ngay: “Ồ, cô ấy à? Cô bạn chuyển trường đến, mình và cô ấy còn ở chung một phòng.”

Lớp trưởng gái đầu nói: “Nghe nói cô ấy thi được vào trường đại học sư phạm, sau đó không liên lạc gì nữa.”

“Thật kỳ lạ, đứa bé này lại ngồi ăn lẩu một mình.”

Cậu bạn mập nói vậy, Mã Lực liền chú ý thấy bàn bên cạnh chỉ một mình cậu bé.

Phía sau nôi lẩu bốc khói, khuôn mặt cậu bé 10 tuổi trông càng nhợt nhạt, lông mày và đôi mắt đều rất đẹp. Mặc dù trên bộ quần áo vẫn còn in hình chuột mickey, nhưng cậu chỉ cần ngồi yên ở đó, là có thể toát ra một khí chất đặc biệt, khiến cho những đứa trẻ khác trở nên lu mờ.

“Phải rồi, hình như không có người lớn đi cùng.”

“Trẻ con bây giờ, không bằng chúng ta hồi đó, cũng không có gì lấy làm lạ cả.”

Mã Lực chau mày lắc đầu, đưa bé đó vốn chẳng thèm chú ý đến họ, chỉ mãi ăn đồ ăn của nó.

Đột nhiên, có một cô gái lăm lờ nói một câu: “Ôi, ai còn nhớ Liễu Mạn không?”

Cả bàn ăn bỗng chốc im phăng phắc, chỉ có tiếng nước lẩu sôi, giống như vạc dầu dùng để nhấn chìm kẻ phạm tội ở trong chốn địa ngục. “Các cậu nói xem, có phải thầy Thân Minh giết cậu ấy không?”

“Sự việc chẳng phải là đã rõ ràng rành rành ra đấy sao? Liễu Mạn quyến rũ thầy Thân, nhưng thầy Thân thì sắp kết hôn, do đó đã tìm cách giết chết, tử mĩ chuẩn bị ra chất độc của cây hoa trúc đào, nửa đêm lừa Liễu Mạn đến căn gác xép của thư viện rồi đầu độc chết cậu ấy.”

“Sáng sớm hôm đó, khi vừa mới phát hiện Liễu Mạn chết ở trên đỉnh nóc thư viện, vẫn là thầy Thân trèo lên trước để nhìn thi thể còn gì?”

“Tôi cũng nhớ ra rồi, thực sự làm tôi sợ chết khiếp! Về sau suốt cả tuần liền tôi đều gặp ác mộng!”

“Có người nhìn thấy buổi tối trước khi Liễu Mạn bị giết, hai người bọn họ còn trò chuyện riêng với nhau ở lớp tự học buổi tối, sau đó tìm được chiếc bình còn lưu lại độc dược ở trong phòng thầy Thân. Sau khi thầy bị cảnh sát bắt giữ, không biết vì nguyên nhân gì lại được thả ra.”

“Mấy hôm đó, thầy chủ nhiệm giáo vụ thông báo cho học sinh và giáo viên trong toàn trường: thầy Thân đã bị nhà trường khai trừ, thật không ngờ thầy Thân lại giết chết thầy chủ nhiệm giáo vụ! Rồi chính mình cũng không biết bị ai giết nữa? Như vậy đã trở một vụ án không có đầu mối, thi thể còn tìm thấy trong khu Ma nữ kìa!”

Mã Lực vẫn luôn trầm mặc từ nãy giờ, cuối cùng cũng cắt ngang những tin đồn nhảm: “Ngậm miệng! Tôi không tin thầy Thân là kẻ giết người! Xin các cậu hãy tôn trọng người đã mất, dù sao thì thầy ấy cũng là thầy giáo chủ

nhệm của chúng ta, năm đó mọi người đều rất quý thầy Thân, chẳng phải sao? Các bạn nữ chẳng phải đều nói thầy Thân đẹp trai sao? Các bạn trai chẳng phải đều nói thầy ấy tràn đầy sức sống, không hề làm bộ làm tịch, thường xuyên đánh bóng rổ trên sân vận động với chúng ta. Thầy còn là thầy giáo hướng dẫn Câu lạc bộ văn học của trường, bất luận là thơ cổ hay thơ mới đều rất cừ!”

Những câu nói này khiến cho các bạn đều ngẩn người, chưa bao giờ thấy cậu nổi nóng như vậy, người ở nửa phòng ăn đều quay đầu lại nhìn. Bao gồm cả cậu bé ngồi bàn bên cạnh, cũng nhìn Mã Lực với ánh mắt kỳ lạ.

“Thôi đi, thôi đi!”

Lớp trưởng lại dàn hoà, “Đều là những chuyện đã qua rồi, không nên làm cho mất hứng.”

“Nhưng mấy hôm trước thầy Thân lại xuất hiện ở trên mạng rồi.”

Có một cậu nam sinh cố tình nói ra về huyền bí ma quái, khiến cho các bạn nữ sinh kêu thét lên: “Là hồn ma của thầy ấy sao?”

Mã Lực kéo cậu ta lại hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Mình cũng nhìn thấy, ở trang chính của lớp chúng ta trên trang mạng của trường, cậu có thể lên mạng xem.”

“Chắc chắc là có người giờ trò đùa tai quái!”

Mọi người cũng không dám nhắc đến hai chữ “Thân Minh”, mấy bạn lục đục cáo từ, nộp tiền chia đều đầu người cho lớp trưởng.

Chín rưỡi, quán lẩu chuẩn bị đóng cửa, các bạn nữ cũng đã về hết, Mã Lực ngâm một điếu thuốc, vuốt vuốt hai hàng ria, ánh mắt đờ đẫn và ủ dột.

Nhân viên phục vụ đi tới, nói với cậu bé bàn bên cạnh: “Anh bạn nhỏ, bố mẹ của cháu sẽ đến thanh toán phải không?”

Đưa bé lần tìm trong túi hồi lâu, sợ sệt lôi ra mấy chục tệ: “Xin lỗi, trong người cháu chỉ có ngần này, có thể để cháu quay về nhà lấy tiền được không?”

“Thưa giám đốc!”

Một người đàn ông cao to bước tới nói vẻ hung dữ: “Này, tên nhóc con, muốn ăn quýt đây à?”

Cậu bé trai mắt đỏ hoe bật khóc, trong lúc nhân viên phục vụ và giám đốc bó tay không biết xử trí ra sao, Mã Lực đứng dậy nói: “Tôi trả tiền cho đũa bé.”

Anh đặt 200 tệ xuống bàn.

Sau đó Mã Lực mới biết cậu bé này chính là nhân vật xuất hiện trên truyền thông.

Giám đốc nhận tiền, trong lúc trả lại tiền thừa bèn hỏi: “Con anh à?”

“Không quen biết, chỉ cảm thấy rất có duyên.”

Cậu bé vừa thút thít vừa lau nước mắt, nhìn vào ánh mắt chăm chú của Mã Lực, đứng dậy nói, “Cháu cảm ơn”.

“Cậu bé, hãy về nhà sớm đi.” Anh quay đầu nói với lớp trưởng và mọi người, “Đừng uống nữa, đến lúc chúng ta tan tiệc rồi đấy!”

Bên ngoài trời đổ mưa rào, Mã Lực chui vào chiếc xe POLO của anh, cậu bé đã lao đến phía trước cửa xe, lấy ngón tay gõ gõ vào cửa xe.

Anh kéo cửa xe xuống: “Anh bạn nhỏ, lại làm sao vậy?”

“Chú có thể đưa cháu về nhà được không?”

“Vì sao?”

“Cháu muốn trả tiền cho chú.”

“Không cần đâu!”

“Nhưng, trời tối rồi, cháu sợ một mình về nhà nguy hiểm. Hơn nữa, cháu không đem theo ô.”

Nhìn thấy nét mặt sợ hãi của cậu bé, anh nhíu mày do dự giây lát, rồi vẫn mở

cửa xe ở hàng ghế trên ra. Bàn tay của Mã Lực lạnh như người chết, nắm lấy cổ tay mỏng manh của đứa bé. Trong xe bật bài hát “U hồn thanh nữ”, hồi học cấp 3, Trương Quốc Vinh là thần tượng của anh, hồi đó ở trên đầu giường ký túc xá của anh còn dán một bức ảnh lớn của Âu Dương Phong trong “Đông tà tây độc”.

Những giọt nước mưa vào buổi đêm hè rơi xuống cần gạt nước ở cửa kính, cậu bé nói ra địa chỉ nhà mình, thật không ngờ là ở khu biệt thự ở ngoại ô. Thế mà ngay cả một bữa lẩu cũng không đủ tiền trả, sao lại là con nhà giàu có được chứ?

Điều này khiến Mã Lực lại thấy hào hứng, anh không nói gì, chỉ điều khiển vô lăng. Châm cho mình điều thuốc. Cậu bé trai quan sát đôi mắt anh qua gương chiếu hậu, còn anh thì cũng lén nhìn đứa bé, nhưng hai ánh mắt vừa chạm tới nhau thì lập tức thu lại.

“Phú quý không về quê, như mặc áo gấm đi đêm.”

Đột nhiên, miệng cậu bé bật ra câu này, không biết là lời khích lệ kỳ vọng hay là lời chế nhạo Mã Lực? Bất chợt khẽ giật mình, khóe mắt liếc nhìn cậu bé, nét mặt vẫn rất bình tĩnh, như thể không hề nói gì vậy.

Trong màn đêm Mã Lực lái xe rất nhanh, nửa giờ đồng hồ sau đã đến được khu biệt thự, cậu bé xuống xe và giữ tay ở cửa sổ xe nói: “Chú đợi cháu, cháu về nhà lấy tiền rồi sẽ quay lại ngay.”

Mã Lực tiện tay ném đầu thuốc lá, ánh mắt trở nên mơ hồ, không đợi đứa bé quay lại, bèn chuyển hướng lái xe vào giữa màn mưa đêm.

Một giờ đồng hồ sau, chiếc xe POLO dừng lại ở cổng chung cư, đây là căn phòng anh thuê, bừa bộn lộn xộn chất đầy tạp vật, chỉ có tủ quần là áo rộng rãi và sạch sẽ, đó là bộ mặt quan trọng nhất của anh.

Mã Lực mở máy vi tính và lên mạng, trong trang mạng của trường tìm thấy trường chuyên cấp 3 Nam Minh, lớp B khóa 1992 nhập học 1995 tốt nghiệp.

Anh nhìn thấy rất nhiều cái tên quen thuộc, nhưng không phải tất cả mọi người đều ở trên mạng trường, cũng không phải tất cả mọi người đều còn sống.

Quả nhiên anh nhìn thấy ID của một người tên “Thân Minh”.

“I will be back.”

Vào những năm 90 của thế kỷ 20, tất cả những người đã từng xem bộ phim “Kẻ hủy diệt” của Arnold Schwarzenegger đều hiểu.

Mấy dòng trả lời phía sau là: “Ngắt, thầy Thân? Chẳng phải đã chết từ lâu rồi sao.”

“Tên khốn nào lại giở trò đùa ác? Trò đùa này thú vị lắm à? Cút đi!”

Mã Lực dùng tên thật của mình để đăng ký số ID, ở dưới cùng trả lời một câu:

“Thầy Thân, nếu như thầy vẫn còn sống?”

Nếu như, thầy vẫn còn sống?

Ba ngày sau, Mã Lực phát hiện ra có người Add số QQ của anh, thật không ngờ cũng có tên “Thân Minh”, đồng thời kèm thêm một câu: “Trò Mã Lực, có còn nhớ thầy giáo không?”

Anh lập tức đồng ý lời mời kết bạn của người này, chủ động nói chuyện ở QQ: “Rốt cuộc anh là ai?”

Thật không ngờ, đối phương ản nick ở trên mạng: “Thân Minh”.

“Đêm hôm khuya khoắt, đừng có dọa tôi!”

Ở bên góc phải màn hình, thời gian hiện lên là 1 giờ 40 phút đêm.

“Muộn như vậy, sao vẫn còn chưa đi ngủ?”

“Làm thêm! Đang chuẩn bị một bài báo cáo về tài chính tiền tệ, sáng sớm mai đã phải đến ngân hàng để họp, có thể lại phải thức trắng một đêm.”

“Sao phải liều mạng đến thế?”

“Phấn đấu!”

Chính mình cũng cảm thấy rất kỳ lạ, tại sao lại nói nhiều với số ID này thế? Nói không chừng chính là một kẻ gây trò đùa tai quái hoặc là một kẻ thần kinh.

“Mã Lực, trong buổi họp mặt bạn cũ, nhìn dáng vẻ cậu trông rất mệt mỏi, cậu cần phải chú ý sức khỏe đấy.”

“Buổi họp mặt bạn học? Quán lẩu? Anh là ai?”

Tiếp đến, anh đưa ra mấy cái tên, nhưng đều bị đối phương phủ nhận.

“Nếu như cậu không tin tôi là Thân Minh, vậy tại sao lại đồng ý kết bạn với tôi?”

“Không biết! Chỉ là hơi nhớ đến thầy ấy, đã chết cách đây mười năm rồi!”

“Tôi chưa chết.”

“Em đã nhìn thấy thi thể của thầy.” Ngón tay Mã Lực gõ trên bàn phím run rẩy, “Trong buổi lễ truy điệu của thầy.”

“Trông bộ dạng tôi như thế nào?”

“Thầy nằm ở trong quan tài bằng kính, khuôn mặt hơi quái dị, mặt trắng nhợt một cách đáng sợ, người ta nói cần phải hóa trang rất nhiều thì mới có thể che lấp được khuôn mặt đã thối rữa của thầy. Trong trường đồn rằng thầy giết chết thầy chủ nhiệm giáo vụ, nên đã ngăn cấm giáo viên và học sinh đến tham gia tang lễ, chỉ có mình em lén chạy đến. Buổi lễ truy điệu được một người đàn ông trung niên bỏ tiền ra, ông ta gục khóc trên quan tài của thầy, còn chính là em đã đỡ ông ta dậy.”

“Rất cảm ơn cậu, trò Mã Lực!”

Bên ngoài cửa sổ bóng cây rập rờn, như có nước mưa tạt vào cửa kính: “Em nhìn thầy bị đưa vào trong lò hỏa táng, chính tay người đàn ông trung niên đó đã nhặt xương cốt của thầy, lúc đó em cũng khóc một trận. Không phải! Tại sao tôi lại nói cho anh biết điều này, anh có phải là thầy Thân đâu!”

“Nếu tôi không phải là thầy Thân, thì sẽ không biết vào năm cậu học lớp 11 đã giúp bạn ngồi cùng bàn quay cốp bài thi, mỗi bài thu 10 tệ, kết quả là sau

khi bị tôi bắt, nửa đêm cậu còn chạy đến phòng ký túc xá của tôi quỳ xuống xin tha.”

Nhìn thấy đoạn này, Mã Lực lạnh toát cả sống lưng, bí mật này chỉ có hai người bọn họ biết.

“Thầy Thân chắc chắn đã tiết lộ bí mật rồi!”

“Cậu cho rằng tôi là loại người đó sao? Buổi tối hôm đó cậu khóc lóc và xin thề với trời là mãi mãi sẽ không bao giờ làm những việc tương tự nữa. Tôi cũng hứa với cậu sẽ không nói chuyện này ra ngoài. Sau đó, tôi lên đến thăm nhà cậu mới biết bố cậu là một người nát rượu, còn mẹ cậu thì bán quán sạp bên đường để sinh sống. Mùa hè hàng năm cậu đều phải đi làm thuê, vì muốn kiếm thêm ít tiền phụ giúp gia đình. Tôi tin rằng bí mật này, cậu chưa từng nói với bất kỳ ai ở trong trường.”

“Đừng nói thêm nữa!”

Mã Lực đến chết cũng không thể nào quên - từ đó về sau, thầy Thân trích ra từ tiền lương của mình mỗi tháng 50 tệ để đưa cho Mã Lực coi như là tiền tiêu vặt. Lúc đầu Mã Lực kiên quyết không chịu nhận, thầy giáo nói là cho cậu mượn đến khi nào cậu đi làm thì trả lại, đã giúp cậu trải qua được ngày tháng khó khăn nhất. Đời này kiếp này anh vẫn luôn cảm kích thầy chủ nhiệm trẻ tuổi Thân Minh.

Ở phần đối thoại của QQ vẫn luôn hiện ra đối phương đang đánh máy: “Học kỳ 1 của năm lớp 12 cậu đột nhiên tìm đến phòng tôi, nói: Cậu có một cuốn sổ nhật ký bị mất ở bên thư viện, viết rất nhiều phàn nàn về bạn học và thầy giáo, cậu sợ ngày mai sẽ bị người khác phát hiện ra, muốn tôi nửa đêm đi cùng cậu đến đó để lấy về, bởi vì tôi có chìa khóa của thư viện. Thế là tôi đưa cậu đến thư viện, tìm thấy cuốn sổ nhật ký. Tối đó gió rất to, cửa ở căn gác lầu bị thổi tung, hai người chúng ta đều rất hiếu kỳ, bèn trèo lên căn gác xép, phát hiện ra ở trong đó đầy bụi, chất đầy những sách cổ rách nát. Cậu đã chọn một cuốn “Những người khốn khổ” đem đi. Bên ngoài cửa sổ căn gác xép loé lên lấp lánh ánh trăng, có một con mèo đen qua đó tròn mắt nhìn chúng ta. Tôi vẫn nhớ câu nói của cậu: “Con mèo này giống như bị quỷ nhập thân, quyết không phải là dấu hiệu tốt, nói không chừng ở đây sẽ có người chết.”

Mã Lực đương nhiên không quên, câu nói cuối cùng đó không sai lệch một

chữ nào, Thân Minh cho dù sống đến tận hôm nay, chưa chắc đã có trí nhớ tốt như vậy.

“Cuốn sách tàn tạ - *Những người khốn khổ*”.

“Em vẫn giữ ở trên đầu giường mình, nhưng sau khi thầy chết em đã đốt nó rồi, em thường xuyên nửa đêm bật đèn pin để đọc cuốn sách đó, em nói trong cuốn sách đó có bức thư tình mà học sinh trước đây đã để lại, còn nói bắt buộc phải giữ kín bí mật này.”

“Mã Lực, thực ra em không hề biết tôi đã lén mở ngăn bàn của em, đã kiểm tra một lượt cuốn sách “*Những người khốn khổ*” em cầm, ở trong phần tranh minh họa đoạn viết một hàng chữ bằng bút máy xiêu xiêu vẹo vẹo: “Phàm người nào đọc cuốn sách này, đều sẽ phải gặp vận xấu, không phải chết vì dao thì cũng chết vì ống kim tiêm.”

“Thầy Thân, em chẳng phải đã nói là không được động vào sách của em sao, khi lần đầu tiên em nhìn thấy hàng chữ đó thì vô cùng sợ hãi, hối hận vì đã trộm cuốn sách này từ trong căn gác xép. Nhưng em lại nghĩ là trò đùa tai quái của học sinh đã mượn cuốn sách này bèn cất cuốn sách đi và không để tâm đến điều này. Thế mà một năm sau không ngờ lời nguyện thành sự thật, thầy lại chết ở khu Ma nữ, bị người ta dùng dao đâm chết.”

“Đúng vậy, tôi chết vì bị dao đâm.”

“Cho nên em đốt cuốn sách đó đi rồi, từ đó về sau em cảm thấy sợ hãi đối với ống kim tiêm, nghe thấy mấy chữ này là thấy rùng mình, ốm bệnh, sốt cao em cũng không dám đi đến bệnh viện, có lúc thực sự không thể gắng gượng được nữa, đi đến bệnh viện khám, cho dù được kê đơn tiêm thì quay người xé luôn.”

“Cậu vẫn chưa kết hôn chứ?”

“Yêu rất nhiều bạn gái rồi, cũng thường có những bà cô giàu có chủ động đến dụ dỗ em nhưng chưa có ai đi được đến cuối cùng cả.”

Mã Lực cảm thấy mình thực sự bị điên rồi, sao lại nói tất cả điều này chứ.

“Thầy Thân, thầy thực sự đã chết phải không?”

“Chẳng phải cậu đã nhìn thấy tôi bị hỏa táng sao?”

“Thầy đã bị đốt thành một đám tro rồi sao có thể trò chuyện với em ở đây được?”

“Mã Lực, tôi ở ngay bên cạnh cậu.”

“Không, đây chỉ là ảo giác! Thầy chỉ là người ở trong não em tưởng tượng ra mà thôi! Em nghĩ em cần phải uống thuốc rồi, thầy hãy rút ra khỏi não của em đi!”

Ba năm trở lại đây Mã Lực bị mất ngủ và mộng mị vây bủa, cũng đã đến bệnh viện kiểm tra, vẫn luôn phải dùng thuốc chống lại chứng trầm cảm.

“Em tưởng đây là bộ phim kinh dị sản xuất trong nước sao?”

“Đây thực sự là ảo giác, em phải đi uống thuốc đây, uống thuốc! Uống thuốc! Uống thuốc! Uống thuốc!”

Trên màn hình dày kín hai chữ “uống thuốc”.

“Cậu uống thuốc gì vậy?”

“Chúng ta gặp mặt nói chuyện đi.”

Khi gõ ra hàng chữ ngày ngón tay Mã Lực toát đầy mồ hôi.

“Được!”

“Có thể bảo đảm là chính thầy được không?”

Đầu óc Mã Lực hoàn toàn hỗn loạn, vừa rồi vẫn còn tưởng là ảo giác bây giờ thì lại là đang xác nhận nói chuyện với người chết.

“Chỉ cần tôi có thể nói ra tất cả mọi bí mật của cậu.”

“Chiều mai, 4 giờ, ở trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, nếu như cậu thật sự quen tôi, là có thể nhìn thấy tôi.”

“Không gặp không về.”

U linh Thân Minh biến mất khỏi QQ, bên ngoài cửa sổ mưa càng lúc càng to khiến người ta nghĩ đến ngày 19 tháng 6 năm 1995, anh bị giết hại vào đêm mưa gió sấm chớp.

Mã Lực lại thấy xung quanh vang lên tiếng nhạc rầu rĩ thê lương, thầy Thân nằm trong cỗ quan tài kính, vẫn gầy giống như trước đây, chỉ có điều làn da trở nên nhợt nhạt hơn nhiều, người hóa trang cũng đã bôi thêm cả son môi và phấn cho thầy, nhìn có cảm giác rờn rợn. Chỉ có anh bạo gan giơ tay ra vuốt ve quan tài lạnh giá, giống như một xác chết cứng ngắt. Cửa kính đột nhiên mở ra, Mã Lực chạm vào gương mặt người chết, Thân Minh mở mắt ra cắn chặt lấy ngón tay anh.

Một giấc mơ thật đáng sợ. Anh tỉnh dậy toàn thân đầm đìa mồ hôi, bên ngoài cửa sổ trời đã hừng sáng, anh bắt đầu viết đơn từ chức.

Bốn giờ chiều, Mã Lực đến trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, tà áo bị ai đó kéo xuống, quay đầu lại chẳng nhìn thấy gì, lúc nhìn xuống phía dưới mới phát hiện ra gương mặt của cậu bé trai này.

Anh vẫn chưa quên cậu bé này, hôm họp lớp Mã Lực đã thanh toán tiền ăn cho cậu, rồi lái xe đưa cậu trở về biệt thự.

“Chào cậu, Mã Lực!”

Nhìn thấy khuôn mặt bình thản đã để lại ấn tượng rất sâu sắc này, anh mở miệng ra lắp bắp: “Cháu...”

“Bốn giờ chiều, trước cửa tòa nhà Mộng Tương Lai - Future Dream, chẳng phải là cậu nói sao!”

“Không, không thể nào là cháu được! Thầy ấy trốn ở đâu, có phải bỏ tiền ra để thuê cháu đến không?” Mã Lực đẩy cậu bé ra, lo lắng nhìn dáo dác xung quanh như thể có một u linh đang trốn trong đoàn người náo nhiệt.

“Đừng có mất công vô ích nữa, chính là tôi.”

Nét mặt cậu bé vẫn rất trấn tĩnh lạnh lùng hỏi “Cậu uống thuốc gì?”

Câu nói này khiến Mã Lực ngẩn người, neho mắt nhìn khuôn mặt cậu bé, kinh hãi lùi mấy bước phía sau. Cậu bé dùng khẩu khí của Thân Minh, ngay

cả thanh âm cũng hơi giống.

“Đợi đã, vừa rồi cháu nói gì?”

“Phàm người nào đọc cuốn sách này, đều sẽ phải gặp vận xấu, không phải chết vì đao thì cũng chết vì ống kim tiêm.”

“Câm miệng lại!”

Đôi môi Mã Lực tím ngắt nhìn xung quanh.

“Hãy đi theo tôi!”

Hai người đến quán cafe Starbucks. Mã Lực gọi cho cậu bé cốc chanh nóng, còn mình cốc cafe.

“Hãy nói cho tôi biết ai ở đằng sau đã xúi giục cháu làm như vậy?”

“Thân Minh.”

Mã Lực chống tay vào cằm hỏi như thẩm vấn.

“Anh bạn nhỏ, cháu tên gì?”

“Tur Vọng.”

Anh nghe xong liền rùng mình. Cậu bé trai giải thích:

“Tur trong tur lệnh, Vọng trong thiêu vọng.”

“Ồ, một cái tên thật kỳ lạ, năm nay cháu mấy tuổi rồi?”

“Hết kỳ nghỉ hè này là lên lớp 4.”

“Khi thầy Thân chết, cháu vẫn chưa sinh ra phải không?”

Tur Vọng trả lời rất điềm tĩnh.

“Đúng vậy, tôi sinh ra sau khi anh ấy chết một năm.”

“Vậy thì cháu có quan hệ gì với thầy ấy?”

“Cậu không dám tưởng tượng đâu, thực sự muốn nghe sao?”

“Mau nói đi, tôi không đủ kiên nhẫn đâu.”

Ở một góc quán cafe Starbucks ồn ào, cậu bé ghé sát vào tai Mã Lực, nói bằng chất giọng âm u: “Tôi bị hồn ma của Thân Minh nhập vào”. Mã Lực ngẩng phắt đầu lên nhìn cậu bé một cách hoảng sợ rồi lại ra sức lắc đầu: “Nói linh tinh!”

“Trò Mã Lực, xin hãy trình bày một lượt bối cảnh sáng tác bài thơ “Kỷ niệm Lưu Hòa Trân”. Trò Mã Lực, hãy đi đến sân thể dục thể thao đánh bóng rổ với tôi nhé? Trò Mã Lực, hôm nay bạn phụ trách thu bài thi nhé? Trò Mã Lực, chúng ta phải học hành vì điều gì? Vì sự quật khởi của Trung Hoa. Trò Mã Lực, bạn đã quên Câu lạc bộ thơ Chết rồi sao?”

“Cậu xin thầy đừng nói nữa, thầy Thân!”

Mã Lực dường như đứng bật dậy nhưng lại lấy hai tay bịt chặt lấy tai, bộ dạng đau khổ đến cùng cực.

Tư Vọng lại tiếp tục dùng ngữ khí của Thân Minh nói tiếp: “Trò Mã Lực, tôi xin lỗi, tôi không cố ý, chỉ là để các em tin là tôi chưa bao giờ rời xa các em, những học sinh mà tôi yêu quý nhất.”

“Thầy Thân Minh, thầy làm sao vậy, năm đó rốt cuộc là ai đã giết thầy?”

“Nếu như tôi biết được đáp án, e rằng đã không trở thành hồn ma bóng quỷ cô độc.”

Mã Lực nhíu mày nhìn cậu bé, lúc đầu gật đầu rồi lại lắc đầu, trong lòng cảm thấy vô cùng hối hận. Anh khẽ nhấp một ngụm cafe, rồi mới hồi phục lại trạng thái bình thường được.

“Bao năm nay oan hồn của thầy vẫn phiêu du không tan được sao?”

“Đúng vậy, tôi cứ bay bay mãi trên đường Nam Minh, mấy năm trước nhìn thấy một cậu bé học sinh tiểu học rồi cười luôn lên lưng nó, cậu nhìn đứa bé này cứ luôn cúi đầu lưng khòm, chính là vì bao năm nay bị tôi đè đấy”.

Đứa bé đau khổ cúi đầu, thể hiện rõ bộ dạng phía sau cổ bị thứ gì đó đè nén - thì ra bộ phim kinh dị của Thái là thật.

“Thầy Thân, giữa ban ngày ban mặt đừng ra ngoài dọa người.”

“Xin lỗi, nếu như gặp gỡ nhau vào buổi tối thì không biết cậu còn sợ hãi đến mức nào.”

Đứa bé này thực sự đã biến thành Thân Minh, thần thái và ánh mắt đều giống như người đàn ông trưởng thành, ngay cả nụ cười cũng quái dị.

“Khi tôi cần nghỉ ngơi thì đứa bé Tư Vọng được ra ngoài, nhưng khi tôi muốn nói thì đại não của nó sẽ hoàn toàn bị tôi chiếm giữ!”

“Vậy, thầy muốn ở đó đến khi nào? Lẽ nào nếu không bắt được hung thủ, thì thầy mãi mãi trôi nổi bên ngoài sao?”

“Chắc là... đúng như vậy.”

“Em thì lại cảm thấy đứa bé tên Tư Vọng này thật đáng thương.”

“Cũng coi như tôi và nó có duyên với nhau đi, giống như giữa chúng ta cũng có duyên vậy.”

Mã Lực thay đổi sắc mặt, anh biết mình đang nói chuyện với một hồn ma mà mười năm trước bị giết hại.

“Ồ, đúng vậy, mấy năm nay, em cũng muốn báo thù cho thầy, cố gắng tìm kiếm hung thủ nhưng lại không thu được gì.”

“Cảm ơn cậu, hiện giờ cậu sống như thế nào?”

“Hôm nay vừa mới nộp đơn xin từ chức, thật sự không chịu nổi áp lực làm công việc về tài chính tiền tệ.”

Anh cầm lấy tờ giấy ăn trên bàn lau từng giọt mồ hôi trên trán.

Tư Vọng gõ gõ bàn.

“Này, có cần tôi giúp đỡ không, cần phải biết rằng vong linh làm được hết

mọi việc đây.”

“Thầy có thể giúp em chuyện gì? Chữa được bệnh trầm cảm của em sao? Anh bạn nhỏ”.

“Cho cậu một công việc mới có được không?”

Mã Lực nhìn nét mặt nghiêm túc của cậu bé cười đau khổ.

“Đừng nói với em là làm gia sư gì đó nhé!”

“Công ty gia sư lớn nhất Trung Quốc - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, trợ lý Tổng Giám đốc, tiền lương hàng năm 60 vạn.”

Ngữ khí của Tư Vọng mang theo sự khích lệ, nhưng Mã Lực vẫn mơ màng lắc đầu, “Đừng có đùa nữa.”

“Tôi phải bảo người đứng đầu công ty chính thức đến tìm cậu thì cậu mới tin phải không?”

Nửa giờ đồng hồ sau, Mã Lực 28 tuổi và Tư Vọng 10 Tuổi lần lượt bước ra khỏi tòa nhà Mơng Tương Lai - Future Dream. Một chiếc xe BMW 760 đỗ bên cạnh đường rồi chờ Tư Vọng đi. Mã Lực nhìn thấy sắc trời chiều bao trùm lên đoàn người đông đúc, những người đang sống ai nấy đều bận rộn đi lại trên đường, không hề hay biết mình đang vội vàng để đi đến cái chết, bên cạnh lại bay lượn vô số u linh của những người đã khuất trước đây.

Chương 13

Sau kỳ nghỉ hè, Cốc Thu Sa sắp xếp cho Vọng Nhi đến trường tiểu học dân lập, đó là trường học quý tộc mà tập đoàn Nhĩ Nhã đầu tư, khẩu hiệu là chuyên bồi dưỡng người kế nhiệm của các công ty gia tộc. Nhưng đứa trẻ này kiên quyết không đồng ý, mặc dù học ở trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ cũng chẳng có bạn bè nào. Sau vài lần tranh cãi, Cốc Thu Sa lo lắng cậu bé sẽ bỏ trốn về chỗ mẹ đẻ, chỉ có thể đồng ý lời thỉnh cầu của cậu, nhưng hàng ngày đều sai tài xế đến đón đưa đi học và tan học. Tư Vọng nhận được sự đãi ngộ đặc biệt ở trong trường, rất nhiều người muốn đến xem cậu thần đồng này, nhưng người bảo vệ đều từ chối đuổi ra ngoài cửa, ngay cả bạn học cùng lớp cũng không được tùy tiện nói chuyện với cậu.

Vọng Nhi rất thích vẽ, Cốc Thu Sa đã bố trí một phòng vẽ trong nhà, bố trí các loại tượng thạch cao và màu vẽ, tuần nào cũng đều vẽ ra mấy bức tranh chì hoặc tranh màu nước khá đẹp.

Một buổi đêm cuối thu, Cốc Thu Sa tắm xong đi qua phòng vẽ phát hiện ra ở khe cửa vẫn sáng đèn, phát hiện ra Vọng Nhi vẫn chưa ngủ, mà đứng ở trước giá vẽ, cầm bút chì ra sức tô, cả cơ thể run rẩy mạnh.

Một đứa bé trai 10 tuổi đang phác họa bức tranh - vẫn có thể nhận ra được không gian âm u, càng giống như bức tranh đồng ở thế kỷ 19, khắp nơi đều nhỏ những giọt nước bắn, bối cảnh là một bức tường hoen ố bám đầy mạng nhện, có một người đàn ông úp mặt xuống dưới đất, phía sau lưng đang cầm một con dao, mấy con chuột bò qua cổ anh ta. Qua mái tóc và hình dáng khuôn mặt của anh ta, thì có thể nhận thấy anh ta chỉ mới ngoài 20 tuổi.

Điều càng khiến Cốc Thu Sa gần như phát điên là cô nhận ra chiếc áo sơ mi mà người đàn ông trong bức tranh này mặc, logo trên viền tay áo, đó là chiếc áo mười năm trước chính tay cô chọn lựa ở trung tâm thương mại mua sắm, để làm món quà sinh nhật tặng cho vị hôn phu của mình.

Anh đã mặc chiếc áo sơ mi này lúc chết.

Cô lao vào phòng vẽ ôm chặt lấy đứa bé kéo sang một bên, nhìn chăm chăm vào mắt nó, “Vọng Nhi, con ốm à?”

Sắc mặt đứa bé trắng nhợt, trên đầu rịn ra mấy giọt mồ hôi run rẩy lác đác “Con mơ thấy một giấc mơ”. Cốc Thu Sa nhìn bức tranh trắng đen đó, “Con vẽ ra cảnh tượng trong giấc mơ à?”

“Đúng vậy.”

Đây cũng chính là cơn ác mộng của cô vào sáng sớm mỗi ngày trong suốt mười năm qua - cảnh tượng thi thể của Thân Minh lúc được cảnh sát phát hiện ra.

Còn về người cảnh sát phát hiện ra thi thể, đó là người đàn ông tên Hoàng Hải, gần một năm nay thường xuyên xuất hiện ở cạnh công ty. Vụ án Hạ Niên bị giết chết không có bất cứ tiền triển nào, rất nhiều người trong công ty đều bị cảnh sát hỏi chuyện. Cốc Thu Sa luôn có một thứ cảm giác, sự chú ý của cảnh sát Hoàng Hải tập trung vào vụ án mười năm trước.

Đúng như nhiệt độ ở kim thủy ngân, bầu không khí càng lúc càng lạnh, thái độ của Lộ Trung Nhạc đột nhiên chuyển biến tốt lên. Lộ Trung Nhạc đã nở nụ cười nhiều hơn đối với đứa con nuôi không mang họ mình, thường xuyên chủ động nói chuyện với Vọng Nhi, thậm chí cùng ngồi để xem NBA hoặc là Serie A.

Mặc dù gia đình hòa thuận, là một việc tốt, nhưng lại khiến cô có cảm giác thấp thỏm không yên.

Bức tranh miêu tả cơn ác mộng mà cô đã nhìn thấy trong phòng vẽ ngày hôm sau cô đã lén đốt đi, một lần nữa cô nhìn thấy ánh mắt Vọng Nhi, liền nghĩ đến người đàn ông đã qua đời từ lâu. Anh ấy luôn cúi mắt nhìn trông hơi yếu ớt, khuôn mặt cũng rất thanh tú, làn da cũng trắng, anh có đôi mắt vừa to vừa đen, lúc yên tĩnh như chìm vào suy ngẫm, có đôi khi lại lấp lánh tia nhìn thù hận hung ác. Tóc của anh không hoàn toàn đen, mà có một số sợi màu nâu đậm kỳ lạ, như thể che khuất nửa vàng trán.

Cốc Thu Sa đã không còn dám nhìn thẳng vào mắt Vọng Nhi nữa.

Có mấy lần ngủ cùng cậu buổi tối, khi tỉnh dậy lại phát hiện ra gương mặt Thân Minh nằm ngay bên, Cốc Thu Sa sợ hãi đến độ kêu thét lên, Vọng Nhi mở mắt vẫn còn ngái ngủ hỏi: “Mẹ sao vậy?”, cô cũng không biết trả lời ra sao, chỉ có thể nói là gặp ác mộng.

Trong đêm đông lạnh giá, ánh mắt cậu toát ra tia nhìn kỳ dị, hoàn toàn không giống như một đứa trẻ. Cậu bé từ từ lại gần Cốc Thu Sa, hai tay ôm lấy phía sau cổ cô giống như một người tình đã lâu không gặp, dịu dàng hôn lên má và vành tai, thổi hơi nóng giống như của chú mèo nhỏ vào trong lỗ tai cô. Hò nước đã khô cạn đến tận đáy từ lâu giờ lại bị cậu bé này lay tỉnh và tưới tắm, quay trở lại cái năm 25 tuổi.

Cốc Thu Sa lúc này mới nhận thức được, mình vẫn yêu anh ấy.

Vào một buổi sáng sớm cô nghe thấy tiếng khóc thút thít, nhìn thấy Tư Vọng ôm gối khóc lóc, chưa bao giờ thấy nó nằm kiêu như thế, gần như đã khóc ướt đầm cả ga giường. Cô cố kìm không đánh thức nó dậy mà ghé sát tai vào bên miệng nó nghe thấy từng tiếng nói mê đầy bi thương, “Tôi... không... muốn... chết, tôi... không... muốn... chết, tôi... không... muốn... chết... Tiểu... Chi...”

“Tiểu Chi là ai?”

Chương 14

“Rốt cuộc cậu là ai?”

Lộ Trung Nhạc đã hút hết đầy một gạt tàn thuốc lá, trong mắt đầy tia máu đỏ, vẫn đang uống cafe đen, kim đồng hồ trên tay đã di chuyển đến 1 giờ sáng. Anh ta muốn nửa người chìm trong bóng tối để đối phương không nhìn thấy rõ vết bết màu xanh trên trán anh ta.

“Là người giống như anh.”

Mã Lực ngồi ở vị trí gần cửa sổ, vừa vặn đối diện để nhìn thấy được đỉnh nhọn của chùa Tịnh An. Cô nữ nhân viên phục vụ lại đưa đến một đĩa hoa quả, không kìm được ngẩng đầu nhìn anh.

Ba tháng trước Mã Lực đã trở thành Trợ lý Giám đốc của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Mới đi làm chưa đầy một tháng đã giúp tập đoàn vay nợ ngân hàng được số tiền lên đến nghìn vạn tệ, nhanh chóng nắm được quyền sinh quyền sát của tập đoàn. Cũng có người nói sau lưng rằng Cốc Thu Sa chẳng qua cũng chỉ là nhắm vào gương mặt của anh ta, nói không chừng buổi tối anh ta còn phải kiêm cả việc giải sầu cho bà chủ.

Người như này đương nhiên sẽ là đối tượng Lộ Trung Nhạc vô cùng căm ghét, ở trong công ty chưa bao giờ bọn họ nói chuyện, mỗi lần nhìn thấy Mã Lực cũng đều khiến anh ta cảm thấy hổ thẹn.

Nhưng Lộ Trung Nhạc không hề hay biết Mã Lực và anh ta đều tốt nghiệp từ trường cấp 3 Nam Minh, chỉ là muộn hơn mình bảy năm - năm 1995, là năm mà Thân Minh là thầy giáo bị giết chết.

Mười năm qua, Lộ Trung Nhạc đều muốn quên đi gương mặt đó, nhưng mỗi lần vào buổi sáng sớm thời tiết âm u lạnh lẽo, là lại giống như nhìn thấy đôi mắt của Thân Minh, nằm ở giường trên của phòng ký túc xá trong những năm tháng học cấp 3, gọi anh ta dậy để không nhớ bữa ăn sáng ở nhà ăn.

Hồi đó bọn họ sống trong cùng một phòng ký túc xá, thời gian vui chơi nhiều nhất chính là chơi trò Đại chiến tứ quốc, Lộ Trung Nhạc chủ công,

Thân Minh chủ thủ, khả năng thắng lợi hơn 90%, là cặp bài trùng ăn khớp nhất nổi tiếng khắp xa gần. Một thú vui khác của Lộ Trung Nhạc là đấu dế mèn. Đầu thu, ở dưới gầm giường đầy những chậu dế mèn, ồn ào khiến cho các bạn cùng phòng không thể nào ngủ được. Ở trong khu đất hoang gần trường, Thân Minh đã giúp anh ta bắt được một con cánh có đốm rất là uy vũ, đánh khắp thiên hạ mà không có đối thủ, dế mèn đến mùa đông thì chết, anh ta đã khóc rất thương tâm. Lộ Trung Nhạc có rất nhiều sở thích, chỉ có điều học không tốt, mỗi lần thi cử đều là do Thân Minh giúp anh ta quay cóp, anh ta mới có thể thuận lợi tốt nghiệp được cấp 3. Lộ Trung Nhạc và Thân Minh là đôi bạn thân thiết nhất, đây là việc chưa ai từng ngờ tới. Từ lần đầu tiên họ quen nhau đến giờ chắc cũng đã hai mươi năm rồi.

Năm 2005, vào cuối thu, Thân Minh đã trở thành một đám tro tàn. Lộ Trung Nhạc giờ còn khó chịu hơn là bị đốt thành tro tàn, thấp thỏm không yên nhìn người đàn ông trẻ tuổi trước mặt.

“Nửa đêm hẹn tôi ra chỉ là để nói câu này sao?”

“Anh Lộ, có một sự việc e rằng hiệu trưởng Cốc cũng không biết thì phải, anh mở công ty đó ở Hong Kong, bề ngoài có vẻ như không liên quan gì đến tập đoàn, thật ra là đang di chuyển tài sản của công ty.”

“Sao cậu biết?”

Sắc mặt Lộ Trung Nhạc thay đổi, lấy tay xoa môi, nhưng ngay cả nửa sợi râu cũng chẳng thấy.

“Cô Cốc không hiểu về tài vụ và quản lý, hiệu trưởng Cốc thì cũng đã già rồi, tôi lại cảm thấy may mắn cho anh, thật không ngờ đến giờ vẫn không bị phát hiện.”

“Cậu đang tổng tiền tôi à?” Lộ Trung Nhạc dập tắt điếu thuốc lá, “Bao nhiêu?”

Thấy anh ta thẳng thắn như vậy, Mã Lực cũng không hề ngạc nhiên: “Tôi đã nói chúng ta là cùng một loại người, những thứ mà chúng ta mong có được cũng đều giống nhau - ai thêm món lợi nhỏ xíu như cái đầu con ruồi thế?”

“Tôi không hiểu.”

“Anh Lộ, anh rất hận vợ anh và nhạc phụ, chẳng phải thế sao?”

Nhìn ánh mắt suy tư của anh ta, cầm cốc cafe trầm mặc hồi lâu, Mã Lực tiếp tục nói: “Tôi cũng vậy.”

“Hãy nói cho tôi biết lý do.”

“Đây là bí mật của tôi, không liên quan gì đến anh.”

“Được rồi, vậy chúng ta hãy nói thẳng vào vấn đề - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã có rất nhiều bí mật, anh với vai trò là trợ lý của vợ tôi, chắc là cũng hiểu rất rõ.”

“Những bí mật này nếu bị công bố, đủ để chí mạng, rất nhiều người đều mong đợi lấy được chứng cứ.”

Anh ta lại châm một điếu thuốc, “Mã Lực, có phải cậu muốn làm một giao dịch với tôi không?”

Mười phút sau, hai người đàn ông này đã giao dịch xong.

Lộ Trung Nhạc thoải mái nhả khói thuốc, thực ra hai chân đều đang run rẩy, phía sau lưng thì sờn gai ốc.

“Nói thực, cậu đúng là một người đáng sợ.”

“Đây là đang khen ngợi tôi sao?”

Mã Lực còn cố tình bổ sung thêm một câu với vẻ thâm trầm, “Thực ra, người mà anh nên cảm ơn nhất chính là công tử Cốc Vọng.”

“Tên nhóc đó?”

“Anh Lộ, anh là bố nuôi của cậu bé đấy!”

“Chúng ta giờ đây đã là bạn bè, anh cứ nói thẳng ra không cần ngại.”

Lộ Trung Nhạc cởi cúc áo sơ mi, cố tình nhìn xung quanh lo lắng có người khác nghe lén, “Mỗi lần nhìn thấy đứa bé này, nhìn thấy đôi mắt nó, đều khiến tôi không lạnh mà run, mặc dù không hề thấy chút ác ý nào nhưng tôi

cứ có một thứ cảm giác, nó muốn giết tôi.”

“Anh hiểu nhầm rồi, công tử Cốc Vọng không phải có ý này đâu.”

Đột nhiên, trong ánh mắt Lộ Trung Nhạc thoáng qua một tia hoảng sợ: “Không lẽ... cậu là người của nó?”

“Không, tôi chỉ phục vụ cho mình thôi. Tôi chỉ là đề nghị anh, anh Lộ ạ, đừng có gây khó dễ với nó, anh quyết không phải là đối thủ của đứa bé này đâu, nếu như anh có thể đối xử tốt với nó một chút thì cũng có lợi cho anh đấy.”

Từng câu nói của Mã Lực đều có lý, Lộ Trung Nhạc gật đầu suy tư: “Được, tôi đồng ý với cậu.”

“Cảm ơn!”

Nói xong anh rút từ trong túi ra một lọ thuốc đặt vào tay Lộ Trung Nhạc.

“Đây là thứ gì, những chữ trên đó tôi không hiểu?”

“Hướng dẫn sử dụng thuốc là tiếng Đức, anh có thể nhờ người phiên dịch, bên trên là LHRH, ý là kiểm chế giải phóng hormone luteinizing”. Mã Lực mỉm cười đứng dậy nói với nữ phục vụ đang lén nhìn anh: “Thanh toán!”

“Đợi đã.” Lộ Trung Nhạc nắm lấy cánh tay anh, “Cậu vừa mới nói gì?”

“Anh Lộ, kiến nghị anh về nhà kiểm tra một chút vòi nước uống ở trong nhà, nhưng đừng để vợ anh biết.”

Chương 15

Đêm Noel năm 2005.

Trong vườn hoa của biệt thự có một cây thông Noel rất to, ánh đèn màu sáng nhấp nháy suốt đêm. Hà Thanh Ảnh cô độc đứng ở bên ngoài lan can sắt, áo khoác và khăn quàng cổ miễn cưỡng chắn được cơn gió lạnh. Cô buộc tóc ra phía sau, trên trán rủ xuống mấy lọn tóc, bay qua bay lại giữa hai mắt.

Hai giờ trước, cô nhìn thấy chiếc xe BMW chở Cốc Thu Sa và Vọng Nhi quay về, chắc là họ đã đến nhà thờ để tham gia lễ Missa tập thể. Khóm cây giúp cô ẩn giấu khuôn mặt, vừa mới bước ra ngoài để đối diện với cửa sổ nhà Cốc gia. Giống như mấy hôm trước vào sinh nhật của Vọng Nhi, cô không nhận được lời mời của Cốc Thu Sa, chỉ có thể đứng ở bên ngoài, hy vọng nhìn thấy con trai dù chỉ trong chốc lát.

Lần đầu tiên nhìn thấy Vọng Nhi, là ngày 19 tháng 12 năm 1995, ở trong phòng đẻ của bệnh viện trung tâm Zhabei. Giữa tiếng khóc đau đớn như xé gan xé ruột, Hà Thanh Ảnh gập như hôn mê, bên tai vang lên tiếng khóc của đứa bé mới sinh.

“Là bé trai!” Y tá đỡ đẻ dịu dàng nói.

Hà Thanh Ảnh bật khóc.

Cô cố gắng mở to mắt, nhìn vào chiếc đèn phẫu thuật vô ảnh, thốt ra tiếng nói yếu ớt: “Đề... đề... tôi nhìn nó!”

Một bé trai gào khóc thật to, vừa mới được rửa đi những vết máu, khuôn mặt trông hơi nhạt nhòa, chỉ có đôi mắt khế mở ra, nhìn mẹ mình với ánh mắt kỳ lạ.

Hà Thanh Ảnh nảy ra một suy nghĩ hoang đường - nó đang nghĩ gì vậy? Tại sao nó lại khóc thương tâm như vậy? Như thể mang theo một mối oán hận không nói được thành lời?

Mặc dù ra sớm vài tuần, nhưng lại không cần ở trong lồng ấp quá lâu, các y tá đều nói đứa bé này thật là may mắn, khỏe mạnh hơn những đứa bé bị đẻ non khác nhiều. Tư Minh Viễn lần đầu tiên làm bố, liên tục thơm con trai, còn đặc cách cạo nhũn râu ria trên mặt mình. Ông bà ngoại cũng bận rộn nhưng rất vui mừng. Tư Minh Viễn đi đến đồn công an đăng ký hộ khẩu cho con trai, tên là do Hà Thanh Ảnh đặt. Lúc mang thai, ngày nào cũng nhìn qua cửa sổ ra phía xa xa, như thể có một thứ thanh âm nào đó đang gọi cô, thế nên chọn một cái tên đơn giản: Vọng - Tư Vọng.

Chỉ mấy hôm là lại chuyển về nhà, là ngôi nhà cũ mà bố mẹ Hà Thanh Ảnh để lại, gia đình ba người vẫn có thể ở tạm được. Cô nghỉ ngơi bốn tháng rồi lại quay trở lại bưu điện làm việc. Thu nhập của cô nhiều hơn chồng, trang phục ăn mặc cũng khá được, thỉnh thoảng còn có thể dùng những đồ mỹ

phẩm chính hiệu. Trên giá sách của cô có cả một dãy là sách của Trương Ái Linh, nhưng không phải chỉ là để làm đồ trang sức.

Chồng cô làm việc ở xưởng gang thép trên đường Nam Minh. Bảy rưỡi sáng hàng ngày đi làm, trước khi trời tối thì về nhà đúng giờ. Ngoài việc uống rượu với đồng nghiệp, rất ít khi có mối quan hệ xã giao ngoài xã hội. Thường ngày, anh cũng chỉ hút thuốc lá hiệu Mẫu đơn, không đọc bất cứ thứ gì ngoài báo. Anh ta có dáng người cao to lừng lững, nhìn trông có vẻ hơi thô lỗ, không biết liệu có di truyền cho con trai hay không? Trong nhà chỉ có một chiếc ti vi màu trong nước sản xuất, còn có một đầu video của Nhật. Anh ta lúc rảnh rỗi thì thường xem video ở nhà, thường là những bộ phim hành động của Mỹ, thỉnh thoảng cũng có phim cấp 3 của Hong Kong. Vốn không hề để ý xem con trẻ có lên nhìn hay không.

Hà Thanh Ảnh không mấy khi để ý đến anh ta, tập trung toàn bộ sự chú ý của mình vào cậu con trai. Cô rất ít khi qua lại với họ hàng nhà đẻ của mình, xem ra hoàn toàn hòa nhập với gia đình nhà chồng, mối quan hệ với bố mẹ chồng cũng tương đối hòa hợp, hoàn toàn không có mâu thuẫn thường xảy ra trong mối quan hệ mẹ chồng nàng dâu.

Ba năm sau, Vọng Nhi trở thành một đứa bé trai khỏe mạnh, đáng yêu, được mẹ đưa đến nhà trẻ. Những đứa bé mới bị đưa đi gửi trẻ đều khóc thảm thiết, cô không nỡ giao con trai mình cho cô giáo. Cô giáo ở nhà trẻ là một cô gái nhỏ, thường khen ngợi Vọng Nhi là đứa trẻ ngoan nhất, thông minh nhất. Cậu cũng thích được cô giáo ôm, trèo lên đôi vai mềm mại của cô, ngửi mùi nước hoa trên tóc cô. Cô thỉnh thoảng cũng phàn nàn với Hà Thanh Ảnh, nói rằng cậu bé trai thường xuyên thom lên mặt cô, đôi khi khiến cô cảm thấy ngại ngùng.

Trước cửa nhà có một cây hòe cao lớn, có một tổ chim ở trên ngọn cây, mỗi sáng sớm đều gây ồn ào khiến mọi người tỉnh giấc. Tư Minh Viên trồng hoa quỳnh ở bệ cửa sổ, mỗi năm nở ra hai ba tiếng đồng hồ, cánh hoa đặt ở dưới gối con trai, cả đêm mùi hương thơm bầu bạn cùng nó đi vào giấc ngủ. Chiếc giường nhỏ đặt ở một góc phòng khách, bên tường bày đầy đồ chơi, còn có cả những cuốn sách thiếu nhi mẹ mua cho. Mặc dù cậu chưa bao giờ hào hứng, cũng không thích xem phim hoạt hình ngoài “Slam Dunk^[12]” Hà Thanh Ảnh cảm thấy rất kỳ lạ, đứa trẻ đang còn nhỏ thế này thì không nên thích những thứ đó. Tiếp đến là một bộ phim hoạt hình cũ “Thiên thư kỳ đàm”. Mỗi lần nhìn thấy thần tiên Viên Công bị bắt về thiên đình, đứa bé này đều khóc lóc thảm thiết.

Năm 2000, Vọng Nhi 5 tuổi, cao hơn một mét, các nét trên khuôn mặt càng lúc càng rõ ràng, dần dần đã thoát ra khỏi dáng vẻ búng ra sữa của đứa bé con. Tất cả mọi người đều khen cậu đẹp. Cậu chưa bao giờ kén chọn đồ ăn, những đồ ăn dù có tệ đến đâu đều có thể nuốt trôi. Trong thời đại này, như vậy cũng có thể coi là hiếm có. Mặc dù Hà Thanh Ảnh cũng cố gắng hết sức để đáp ứng được yêu cầu của con trẻ.

Một năm nay, đơn vị của Tư Minh Viễn bị phá sản, giải thể, chỉ nhận được mấy vạn tệ coi như về một cục, trở thành người thất nghiệp. Anh ta ở trong nhà cảm thấy rất không vui, chơi cổ phiếu và xem đĩa phim, chẳng bao lâu thì bị lỗ nặng, cổ phiếu từ 18 tệ rớt xuống còn 8 tệ. Ví tiền của anh ta càng ngày càng mỏng, vốn dĩ có thể đưa con trai đi mua mô hình xe ô tô, giờ chỉ còn có thể ngắm ở trong tủ kính. Có người giới thiệu anh đi làm bảo vệ, mới đi làm có mấy ngày đã cúi đầu trở về, nói là gặp người quen cảm thấy mất mặt. Tối nào anh ta cũng đi đánh mạt chược, thường xuyên về nhà lúc 2, 3 giờ sáng, làm cho cậu con trai đang ngủ say bị tỉnh giấc, rồi lại dẫn đến một trận cãi cọ kịch liệt với Hà Thanh Ảnh.

Chồng không có thu nhập, sức khỏe của bố mẹ chồng ngày càng yếu, tất cả chi tiêu của cả gia đình đều dồn lên vai một mình Hà Thanh Ảnh. Nhưng cô cũng chỉ là nhân viên thu ngân của bưu điện, dựa vào chút tiền lương thì cũng chỉ miễn cưỡng sống qua ngày. Vốn dĩ bất luận gặp phải điều phiền não nào, Tư Minh Viễn vẫn luôn rất kiên nhẫn đối với con trai, đặt con trai lên xe đạp chở đi chơi khắp nơi, khu vui chơi Cẩm Giang đã đi đến vô số lần. Đánh cờ là một sở thích trong số những sở thích ít ỏi của anh ta, cờ tướng, cờ vua, cờ vây... Nhưng bất luận là cờ gì, Tư Vọng cũng nhanh chóng trở thành cao thủ, không ai có thể thắng được cậu.

Nhưng rồi, Tư Minh Viễn càng lúc càng rời xa con trai, mỗi lần về nhà cũng không còn ôm nó nữa, chỉ đứng bên cửa hút thuốc một mình, hút hết điếu này đến điếu khác, cho đến khi gạt tàn đã đầy ắp cũng không cảm nhận thấy. Từ trước anh ta không bao giờ uống rượu ở nhà, bây giờ thì lại uống nửa cốc rượu trắng cùng với cơm. Khi anh ta miệng đầy hơi rượu kêu thét, dùng ánh mắt lạnh như sắt nhìn chằm chằm vào con trai, Hà Thanh Ảnh cảm thấy vô cùng căm ghét.

Anh ta coi con trai là kẻ địch sao? Hay là có một sự sợ hãi nào đó?

Có phải là vì xem nhiều phim kinh dị Mỹ hay không? Có một bộ phim điện ảnh do Gregory Peck diễn xuất, vốn dĩ là một gia đình bình thường, đột nhiên phát hiện ra đứa bé khác với những đứa trẻ bình thường khác, khí chất

phi phạm, thông minh hơn người, người lớn còn không bì kịp, chỉ có thể ngoan ngoãn làm nô lệ cho nó - đứa bé này là dị chủng, nó có một sức mạnh tà ác bẩm sinh, sẽ đem lại quyền lực vô tận, cũng khiến cho bố mẹ gặp phải tai họa bi thảm, thậm chí gây nguy hại cho toàn nhân loại.

Vào một đêm mưa lớn, Hà Thanh Ảnh vẫn còn trực ca tối ở cơ quan, Tư Minh Viễn vẫn ra ngoài uống rượu và đánhạt chược như thường lệ, khi trở về nhà phát hiện ra con trai đang mở Vcd xem phim “Kích thích 1995”, anh ta giảng cho con trai một cú tát.

Hà Thanh Ảnh tan ca về nhà nhìn thấy vết năm đầu ngón tay hằn rõ trên mặt Vọng Nhi, Tư Minh Viễn mặt mày ủ rũ đứng một bên run rẩy. Cô điên cuồng tát cho chồng một cái, ôm con trai vào lòng, vuốt ve khuôn mặt của cậu và nước mắt trào ra. Tư Minh Viễn không nói gì, cúi đầu lao ra khỏi nhà, đập cửa đánh “thình” một tiếng. Nửa khuôn mặt của con trai đã sưng vù, cô chửi rửa chồng là súc sinh, nhìn thấy dưới ánh đèn đường trong đêm mưa ở phía ngoài cửa sổ, thấy chồng mình lao chạy như điên, trong miệng còn hét ra những câu nói hàm hồ nào đó, vì tiếng mưa quá lớn nên không nghe rõ.

Năm con trai 7 tuổi, trong nhà xảy ra chuyện lớn.

Tư Minh Viễn mất tích, đó là một buổi sáng sớm vào ngày 30 tết. Cả một cái Tết buồn phiền, Hà Thanh Ảnh đã lên sở công an để báo án mất tích. Ông nội Vọng Nhi tóc đã bạc trắng, vì việc này mà phải vào nằm bệnh viện. Hà Thanh Ảnh thường xuyên đến chăm sóc bố chồng, mọi người còn nghĩ cô không phải là con dâu mà là con gái.

Liên tục có người đến tận nhà đòi nợ, thì ra chồng ở bên ngoài đã nợ rất nhiều tiền thua bạc, trong đó có mấy nhà cho vay nặng, lãi số nợ này e rằng cả đời cũng không trả hết được.

Tư Minh Viễn mãi vẫn không quay về.

Ngày mùng 2 tháng 9 năm 2002, thứ 2, là ngày Vọng Nhi lần đầu tiên đi học tiểu học.

Hôm nay trời mưa, Hà Thanh Ảnh cầm ô, nắm chặt tay con trai đi đến trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ. Tay của cô vừa ấm vừa mềm mại, khoác cặp sách cho Vọng Nhi, trong đó có hộp bút chì mới mua, không biết là hộp bút chì bằng nhựa hình Disney là thật hay là hàng nhái. Trong

buổi lễ khai giảng có rất nhiều các bé và phụ huynh, cô chào hỏi khách sáo với giáo viên, nhìn Tư Vọng ngồi xuống ở trong lớp học, xác định được vị trí của cậu, rồi mới rời khỏi đó trong sự lưu luyến.

Mới học được nửa tháng năm lớp 1, có lần Vọng Nhi tan học trở về nhà, Hà Thanh Ảnh phát hiện trong cặp sách có thêm một mảnh giấy viết “Tương kiến hoan” của Lý Hậu Chủ: “*Vô ngôn độc thượng tây lâu, nguyệt như câu. Tịch mịch ngô đồng thâm viện tỏa thanh thu....*”. Mặc dù chỉ dùng bút chì viết nhưng bút tích rất đẹp, người lớn chưa chắc đã viết ra được như vậy. Cô hỏi con trai, Vọng Nhi nói là nhặt được ở trên đường đi, thấy đẹp nên muốn đem về để tập viết theo.

Vào kỳ nghỉ hè năm sau, căn bệnh SARS hoành hành suốt một thời gian dài cuối cùng cũng đã qua, Hà Thanh Ảnh đăng ký một lớp học cho con trai, là một trường nghệ thuật tên Phi Phi. Thầy giáo là một ông già tóc dài, trông rất có khí chất của một nhà nghệ thuật, dạy cậu vẽ tranh phác họa và tranh màu nước, nhận định Tư Vọng đã có kinh nghiệm học vẽ. Để cổ vũ thành tích học vẽ của cậu, lại chuẩn bị bước vào lớp 2, đồng thời đeo khăn quàng đỏ, Hà Thanh Ảnh đã tặng cho cậu một món quà - máy vi tính.

Chiếc máy vi tính đầu tiên của Tư Vọng, bộ xử lý Intel Celeron. Cậu hào hứng sờ bàn phím và con chuột, sau khi mở máy, cậu nhìn cửa sổ windows xp lướt qua. Mạng internet vẫn còn chưa phổ cập, có một số nhà thì dùng ADSL, trong nhà cậu cũng chỉ có thể dùng Modem kết nối với đường dây điện thoại.

Hà Thanh Ảnh nhanh chóng phát hiện ra con trai mình rất mê mẩn lên mạng, cả ngày ngồi trước máy vi tính. Trước đây cô không nỡ mắng Vọng Nhi, lần này lần đầu tiên phá lệ mắng nửa tiếng đồng hồ, cho đến khi chính mình cũng chảy nước mắt nước mũi đầm đìa, cậu bé trai thì lại khá hiểu chuyện, ôm lấy mẹ an ủi hồi lâu.

Có lần, Tư Vọng đi ra ngoài cùng với ông bà nội, Hà Thanh Ảnh ở nhà một mình mở vi tính ra, cô đã lén cài một phần mềm có thể giám sát tình hình con trẻ sử dụng vi tính, phát hiện ra trang mạng mà con trai mình vẫn luôn theo dõi, trước tiên là Google, sau đó dùng Baidu, liên tục tìm kiếm những từ then chốt:

Năm 1995, vụ án mạng trên đường Nam Minh.

Năm 1995, vụ án mạng trong trường cấp 3 Nam Minh.

Năm 1995, phát hiện thi thể trong xưởng gang thép trên đường Nam Minh.

Năm 1995, nạn nhân Thân Minh.

Năm 1995...

Mấy hôm sau, Hà Thanh Ảnh lại mở máy tính ra, nhưng phát hiện đã bị con trai định dạng rồi, tất cả những nội dung đều đã biến mất.

Mùa hè năm nay, ông nội Tư Vọng mất.

Ông đi rất nhanh, khi đưa đến bệnh viện thì tim đã ngừng đập. Bà nội là một người bảo thủ, kiên quyết đưa thi thể của ông nội từ bệnh viện về nhà, đặt mấy ngày ở trong linh đường tại nhà. Ông nội nằm trên giường của mình, chú Tư Vọng thay bộ quần áo thọ cho ông. Cả đều gia đình chen chúc nhau ở trong căn phòng chật hẹp, bận bịu đóng khung ảnh, hoa tươi và hương lò.

Hà Thanh Ảnh xin nghỉ để canh giữ linh đường, con trai cũng ở cùng với cô suốt cả một đêm. Bà nội và họ hàng luân phiên nghỉ ngơi, có lúc chỉ có hai mẹ con họ, lúc 2 giờ đêm trông người già đã qua đời. Cô không cho trai đến gần thi thể, sợ rằng để ở nhà thi thể đã biến chất và bốc mùi. Nhưng Tư Vọng cứ nhìn chăm chăm vào người chết, không sợ hãi những con ruồi đang bâu vào thi thể, ánh mắt của cậu bé trai này khiến người ta sợ hãi.

Mọi người đều tưởng Tư Minh Viễn mất tích sẽ quay trở về, với vai trò là người con trưởng trong gia đình, trở về để nhìn mặt bố lần cuối. Cho đến tận khi ông lão được đưa vào trong nhà tang lễ, rồi đưa vào lò hỏa táng, anh ta cũng vẫn không hề xuất hiện.

Năm sau, mẹ chồng Hà Thanh Ảnh cũng rời khỏi cõi trần. Bà lão trước khi chết nằm liệt trên giường, các chú và các cô đều bỏ mặc bà, chỉ có Hà Thanh Ảnh với vai trò là người con dâu lại thường xuyên chăm sóc, tắm rửa và thay quần áo cho bà. Trong quá trình lo hậu sự, cũng là cô bỏ ra nhiều công sức nhất, nhưng mọi người thân trong gia đình đều rất ghét cô, cứ đứng ở bên cạnh mà nói bóng nói gió. Trên tấm vải đen trên cánh tay của Tư Vọng có điểm một miếng vải đỏ, đối diện với vô số ánh mắt khác lạ và nghi hoặc, cậu bé không thể kìm lòng nữa hét lên một tiếng: “Các người có lương tâm hay

không?”

Cả buổi lễ truy điệu chợt yên ắng lạ thường...

Trong một góc truyền ra giọng nói của ai đó: “Ôi, Minh Viễn có còn sống không?”

Lúc này đây, Hà Thanh Ảnh không còn nợ mỗi ân tình đối với Tư gia nữa, con trai cũng không qua lại với họ nữa.

Mùa thu năm nay, Tư Vọng bắt đầu thay đổi.

Trong nhà không có nước nóng để tắm, Hà Thanh Ảnh đưa con trai đến cơ quan tắm. Khi cô bước ra khỏi phòng tắm của cơ quan, tóc vẫn còn lau chưa khô, buông xuống hai bờ vai, tạo nên sự mê hoặc khó có thể cưỡng lại được đối với nam giới. Có một người đàn ông trung niên nhìn cô với ánh mắt đầy tà ý, Tư Vọng trừng mắt nhìn người đàn ông đó, ông ta có vẻ nguợng nguợng: “Tiểu Hà, đây là là con trai cô à?”

“Vâng ạ, thưa giám đốc,” Hà Thanh Ảnh miễn cưỡng nở ra nụ cười, kéo tay áo Tư Vọng, “Vọng Nhi, tại sao lại nhìn người ta như vậy, đây là giám đốc chi nhánh bưu điện của mẹ, mau chào bác đi!”

Tư Vọng ngoan cố lắc đầu: “Hãy bảo ông ta biết quản lí đôi mắt của mình đi.”

Hà Thanh Ảnh hiểu được ý của con trai mình, cũng không muốn tranh luận với cậu, cúi đầu thờ dài, thu dọn khăn mặt và dầu gội đầu ở trong chậu rửa mặt.

Cậu bé không cho phép bất cứ ai đến gần mẹ mình.

Đợt nghỉ lễ quốc khánh mừng 1 tháng 10 dài ngày, ngày nào Hà Thanh Ảnh cũng phải đến bưu điện trực ban. Một buổi tối, giám đốc chi nhánh vừa mới đến giữ cô lại, đưa cô đi ăn, ép cô uống rượu. Ông ta nói biết rõ khó khăn của Hà Thanh Ảnh, chồng mất tích không biết sống chết ra sao, một mình nuôi con thật không dễ dàng chút nào, ngày nào cũng có chủ nợ vay nặng lãi tìm đến tận nhà. Giám đốc chuẩn bị thăng chức cho cô thành tổ trưởng của quầy kinh doanh, như vậy thu nhập có thể tăng lên gấp đôi, nói không chừng sẽ có hy vọng trả được nợ. Ông ta khen ngợi vẻ đẹp của Hà Thanh Ảnh,

người phụ nữ 34 tuổi này, chỉ cần trang điểm một chút, đi trên đường đã rất cuốn hút. Cô cố gắng kìm nén không dám từ chối, cho đến khi uông say mềm quay cuồng đầu óc. Nhưng ông ta lại nói muốn đến khách sạn nghỉ ngơi. Hà Thanh Ánh đứng dậy muốn đi khỏi đó, thì lại bị giữ chặt lại...

Vào giờ Tý, cô mới trở về nhà, đầu óc rối bời, ở cổ áo còn nồng nặc mùi rượu, khóe miệng thâm tím, sắc mặt trắng nhợt một cách đáng sợ. Con trai vẫn chưa ngủ, vẫn đang lo lắng đợi mẹ trở về, vội vàng đỡ mẹ nằm xuống, rót cho mẹ cốc nước ấm. “Mẹ ơi, mẹ sao vậy?”

“Vọng Nhi, mẹ không sao, con ngủ sớm đi.”

Vọng Nhi đắp cho mẹ tấm chăn dày, vừa mới định tắt đèn bàn trong phòng ngủ, liền phát hiện ra phía bên dưới cằm của mẹ có một vết máu hằn sâu.

“Có phải là tên khốn đó không?”

“Chuyện của người lớn... trẻ con... không nên quản...”

Chưa nói xong, Tư Vọng đã nhìn thấy nước mắt ầng ậng trong đôi mắt mẹ.

“Mẹ ơi, chuyện của mẹ, chính là chuyện của con!”

Cậu bé ôm chặt mẹ, gần như muốn ép vụn xương cốt của hai người, cho đến khi cô thở dốc nói: “Vọng Nhi, không giống như con tưởng tượng đâu! Mẹ không... Vọng Nhi... mẹ không...”

Vọng Nhi thơm vào trán cô: “Mẹ ơi, mẹ yên tâm đi, bất luận xảy ra chuyện gì, Vọng Nhi nhất định sẽ kiếm tiền để nuôi mẹ!”

Ngày hôm sau, Hà Thanh Ánh sốt cao nằm trên giường, sau đó mới biết hôm ấy đã xảy ra chuyện lớn.

Chính những người đồng nghiệp nói với cô - Tư Vọng lao đến chi nhánh bưu điện nơi mẹ cậu làm việc, đúng lúc nhìn thấy giám đốc chi nhánh, đưa bé mới 9 tuổi không biết lấy được sức lực ở đâu, đến thẳng bên cạnh bàn tiếp tân, cầm một bàn tính ném thẳng vào ông ta...

Đầu ông ta đã nở hoa rồi.

Sau khi sự việc xảy ra, trước tiên Hà Thanh Ảnh phần nộ trách mắng con trai, rồi lại cầm chổi lên đánh cho cậu một trận toỉ tả, cuối cùng ôm cậu vào lòng và thom lầy thom đê: “Vọng Nhi, mẹ biết con yêu mẹ nhất! Cảm ơn con! Nhưng không được làm những chuyện như vậy nữa!”

Cô không thể nào đi đến bưu điện làm việc nữa, bị ép phải nộp đơn nghỉ việc, đã bị đập tan mất bát cơm mười mấy năm qua.

Không lâu sau, Cốc Thu Sa đột nhiên đến gõ cửa phòng, từ đó đã cướp đi mất Vọng Nhi của cô. Vào đêm Noel, Hà Thanh Ảnh đứng trước tòa nhà biệt thự đó, thần thờ đứng chờ suốt ba tiếng đồng hồ, đôi chân tê liệt mấy lần liền, khuôn mặt cũng sắp bị đông cứng.

Ở một ô cửa sổ tầng 2 đột nhiên kéo rèm ra, gương mặt vẫn còn non nớt của cậu bé trai hiện ra giống như u linh phản xạ ánh đèn, ai nhìn thấy cũng đều không lạnh mà run.

Cô cuống quồng tháo chạy giống như nữ quỷ ẩn trốn vào mộ.

Chương 16

Năm 1995, căn phòng cưới của Thân Minh và Cốc Thu Sa vừa được sửa chữa xong, đang dùng thử bình nước nóng mới mua, cả hai người cùng chui vào trong bồn tắm rộng, cùng xoa bọt lên mặt nhau, nhìn hơi nước nóng bay lượn xung quanh, thực sự muốn cứ được ngâm mình mãi như thế này...

“Thu Sa, em nói xem tuyệt vọng là như thế nào?”

“Tuyệt vọng.”

Cô vuốt ve mấy sợi râu ở dưới cằm của vị hôn phu, đã bị ngâm nước ấm làm cho mềm oặt, “Sao lại hỏi câu này? Anh yêu, tương lai của anh ngập tràn hy vọng.”

”Đêm qua anh nằm mơ thấy một con ác mộng, hình như không phải là dấu hiệu tốt.”

“Thân Minh, điều tuyệt vọng nhất chính là mất đi người mình yêu quý nhất.” Cốc Thu Sa hôn anh thật sâu, “Chính là anh”.

Một tháng sau, Thân Minh bị giết.

Tuyệt vọng là thế nào?

Thực ra, Cốc Thu Sa chưa bao giờ có câu trả lời.

Mấy tháng trước, khi Vọng Nhi vừa mới đến nhà cô, mấy lần liền cô đã tận tay tắm cho cậu bé này. Trong bồn tắm mát xa lớn nhất trong nhà, đủ để một đứa bé bơi lội và ngâm mình trong nước nóng, Cốc Thu Sa phát hiện ra ở trên lưng cậu có một vết thương màu hồng nhạt. Cô lấy bông tắm lau thật kĩ, mới phát hiện ra đây không phải là vết thương, mà là vết bớt sinh ra đã có, vừa vằn ở vị trí chệch về phía bên trái ở phía sau trái tim. Hình dạng vết bớt này rất kỳ lạ, nó là một đường thẳng dài khoảng hai centimet, mỏng tanh, trông giống như vết thương do dao đâm.

Như thể có một người dùng mũi dao nhọn đâm thẳng phía sau, vừa vằn đâm trúng vào tim.

Đột nhiên, Cốc Thu Sa nhớ đến hồi nhỏ đã nghe thấy một truyền thuyết - vết bớt trên người là vết thương mà kiếp trước khi bị giết hại để lại.

Trái tim cô nhói đau, đau đến độ cô phải cắn chặt răng mới không kêu thét lên, cô ôm chặt lấy Vọng Nhi đang ngồi trong bồn tắm, vuốt ve khuôn ngực trần của cậu bé, đồng thời ghé tai mình vào vị trí tim của cậu bé, lắng nghe nhịp tim đập rộn ràng trong lòng cậu bé.

“Mẹ ơi, mẹ sao vậy?”

Vọng Nhi được ngâm trong nước ấm cảm thấy rất dễ chịu, nghi hoặc nhìn khuôn mặt cô đầy bọt xà phòng, Cốc Thu Sa lại ôm chặt lấy cậu nói: “Con yêu, con hãy sống thật khỏe mạnh nhé!”

Quần áo của cô đã ướt hết, một nửa cơ thể chìm trong bồn tắm, mọi vật trước mắt trở nên mơ hồ, luồng hơi nóng như của mười năm trước bốc lên - trong bồn tắm của phòng cưới Cốc Thu Sa và Thân Minh, cơ thể hai người ngâm nước nóng đến độ ửng đỏ.

Tháng 1 năm 2006.

Một buổi sáng sớm gió lạnh thấu xương, 6 giờ sáng Vọng Nhi đã tỉnh dậy, bật mở hệ thống chiếu phim gia đình trong phòng khách, mở một đĩa CD. Phần khởi đầu âm u trầm đục bắt đầu, cả tòa biệt thự vang lên tiếng âm thanh như tiếng nước chảy mạnh cuộn quanh giữa đêm đen, âm thanh của cây đàn Violin mô phỏng theo động tác chèo thuyền, vòng vo quanh co như mê cung, rất khó có thể đến gần được một đảo nhỏ cô độc, những xác chết đuối nổi lên trên...

Cốc Thu Sa bị tỉnh giấc bởi thứ âm thanh này, khoác áo ngủ kinh hoàng bước xuống lầu, mới phát hiện ra Vọng Nhi đang ở phòng khách một mình, ánh mắt u uất nhìn vào ti vi, trên màn hình lấp lánh những bông tuyết trắng, rồi nhanh chóng biến thành năm bức tranh sơn dầu đang chuyển động.

Trong mỗi bức tranh đều có một hòn đảo cô độc bị nước biển bao vây, những viên đá hình dạng kỳ quặc chọt nổi lên mặt nước. Một chiếc thuyền nhỏ đang tiếp cận đến đảo, trước mạn thuyền có một người đàn ông mặc áo trắng thân bí đang đứng.

“Vọng Nhi!” Cô gần như kêu thét lên, lao đến trước mặt cậu bé trai, rung lắc đôi vai gầy gò của cậu, “Con đang nghe gì vậy?”

“Đảo người chết.”

“Sáng sớm thế này, con điên rồi à?” Cốc Thu Sa lại sờ vào quần áo cậu, “Con không lạnh sao?”

Cậu bé trai mơ màng lắc đầu, còn cô thì lao đến trước dàn âm thanh để tắt, nhưng lại không biết điều khiển ở đâu. Trong lúc cuống quýt, còn chẳng tìm thấy ổ điện chính ở đâu nữa, tiếng âm thanh vẫn vang lên trong gian phòng, như thể lưỡi dao nhọn liên tục đâm vào màng nhĩ.

“Người đàn ông ở trên thuyền này - đại diện cho tử thần.”

“Mau tắt nó ngay!”

“Thu Sa, cô có biết sông âm phủ không?”

Cậu không đợi Cốc Thu Sa trả lời, bèn nói tiếp, “Con người ta sau khi chết, muốn tiến vào thế giới âm phủ trước tiên cần phải đi qua con sông này, nhưng cần phải trả tiền qua sông, nếu không sẽ bị người đưa thuyền ném

xuống sông. Nước sông âm phủ nhẹ hơn ở cõi nhân gian, trừ khi mượn được chiếc thuyền trong thế giới âm, nếu không cơ thể xác thịt của con người không thể qua được, cho dù linh hồn cũng bị tan rã ở trong sông âm phủ. Đây là truyền thuyết của Hy Lạp cổ.”

“Con đang nói những gì với mẹ vậy chứ?”

Cốc Thu Sa toàn thân run rẩy, không kìm nổi bèn hắt xì hơi, lao đến bên cạnh bức tường và bật điều hòa.

“Ồ trong bức tranh sơn dầu “Đảo người chết”, nước biển chính là tử cung để mang thai vạn vật, cây bách chính là nguyên liệu để chế tạo nên thập tử giá, đây là 5 bức tranh Arnold Böcklin vẽ trong khoảng thời gian từ năm 1880 đến 1886, ông ta là một vị đại sư có sự yêu mến sâu sắc với tử vong.”

“Vọng Nhi, đây không phải là những điều con nên nói!”

Ở khoảnh khắc này, cô cảm thấy rất xa lạ và sợ hãi đứa trẻ này.

Và bản nhạc mà cô đang nghe đây, phải là tác phẩm của nhà soạn nhạc người Nga Sergei Vassilievitch Rachmaninoff, linh cảm đến từ bộ tranh “Đảo người chết” này.

Cuối cùng cô cũng tìm thấy ổ điện chính trong nhà, kéo luôn cầu dao.

Mấy tiếng sau Cốc Thu Sa thấp thỏm không yên đi đến công ty, vừa đang định gọi điện thoại cho bác sĩ gia đình, hẹn để chữa trị bệnh thần kinh yếu của mình thì phát hiện ra tài khoản trong ngân hàng chỉ còn mấy trăm tệ.

Cùng trong lúc này, người của viện kiểm sát ập đến tổng bộ tập đoàn, phong tỏa tất cả tài khoản, giấy tờ, tài liệu. Ngày hôm sau, tất cả những điểm huấn luyện trên khắp cả nước chỉ trong một đêm đã bị đóng cửa, tất cả các báo lớn đều đăng tin - Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã bị nghi ngờ tham gia vào các giao dịch xã hội đen và nhận hối lộ. Bảy ngày sau Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã tuyên bố phá sản.

Tất cả tài sản nhà cửa đất đai ở khắp nơi của Cốc gia, đều đã bị tòa án phong tỏa vì đó là tài sản thế chấp nợ ngân hàng. Lộ Trung Nhạc đưa ra yêu cầu đòi ly hôn với Cốc Thu Sa, cô chẳng buồn suy nghĩ liền ký tên đồng ý luôn. Sau khi làm xong thủ tục ly hôn cô mới phát hiện ra Lộ Trung Nhạc có một công

ty ở Hong Kong, trong hai tháng trước khi tập đoàn xảy ra chuyện, đã lần lượt chuyển số tiền năm nghìn vạn tệ vào tài khoản công ty đó với danh nghĩa là đầu tư.

Vào hôm Lộ Trung Nhạc thu dọn hành lý để rời khỏi Cốc gia, Cốc Trường Long đứng ở cửa biệt thự nắm lấy cổ áo anh ta: “Sao chính tay tao lại nuôi một kẻ vong ơn bội nghĩa này chứ?”

“Xin lỗi, hiệu trưởng Cốc, ông không còn là nhạc phụ đại nhân của tôi nữa.”

Ông lão hai tuần rồi chưa nhuộm tóc, lúc này cả đầu đều toàn tóc bạc, trên mặt cũng có nhiều nếp nhăn hơn, giống như người già bảy tám mươi tuổi chuẩn bị bước xuống mộ, ông dùng toàn bộ sức của mình tát cho Lộ Trung Nhạc một cái: “Đồ vong ơn bội nghĩa!”

Lộ Trung Nhạc xoa xoa gương mặt mình, ở dưới chiếc cằm nhăn thín không có lấy một cọng râu hiện lên vết đỏ: “Hiệu trưởng Cốc, tất cả mọi việc đều có nhân quả, tôi sẽ đến tham dự lễ truy điệu của ông. Tạm biệt!”

Nói xong, anh ta đẩy nhạc phụ tiền nhiệm của mình ra, ngồi vào chiếc xe Benz mới tinh và hùng dũng lướt đi.

Trời đã bắt đầu đổ những bông tuyết trắng xóa nho nhỏ, rơi xuống đậu lên mái tóc trắng của Cốc Trường Long, như thể những mẩu vụn của tiền vàng mã.

Hôm nay là đêm 30 Tết.

Cốc Thu Sa lúc này mới từ trong chạy ra, đỡ bố mình từ dưới đất dậy. Gió thổi rối tung tóc cô, như thể một người phụ nữ trung niên chẳng có gì, không biết nên an ủi bố mình ra sao, chỉ có thể khoác thêm cho ông một chiếc áo khoác. Cô đã cho người giúp việc và tài xế nghỉ việc, ngày mai bắt buộc phải chuyển khỏi đây, tất cả những thứ có giá trị trong nhà đều đã bị gán nợ rồi.

Vọng Nhi mặc một chiếc áo khoác lông vũ bước ra ngoài, đưa bé trai 10 tuổi này càng lúc càng tuấn tú. Trong mùa đông lạnh giá, đôi má nó lạnh quá đỏ ửng lên, nó khoác một túi du lịch vừa tầm, trầm mặc bước ra khỏi cổng biệt thự.

“Vọng Nhi” Cốc Thu Sa nắm lấy ống quần cậu, “Con định đi đâu vậy?”

Cậu cúi đầu nhìn mẹ nuôi, khẽ lộ ra thân sắc bi thương: “Về nhà!”

“Chúng ta ngày mai mới chuyển nhà mà!”

“Về nhà của mẹ con!”

“Vọng Nhi, mẹ chính là mẹ của con mà!”

Cốc Thu Sa để mặc bố già đang ở dưới tuyết, ôm chặt lấy cậu bé 10 tuổi, cậu gắng sức thoát ra, “Xin lỗi, Thu Sa!”

“Con gọi mẹ là gì?”

“Trời sắp tối rồi, sắp không kịp bắt xe bus quay trở về nội thành.” Cậu ngược đầu nhìn bầu trời âm u đầy tuyết, cuối cùng mặt vẫn lạnh lùng tỉnh bơ, “Mấy hôm nữa cháu sẽ liên lạc lại với cô!”

“Đừng đi, Vọng Nhi!”

Toàn thân cô gằn như nằm bò dưới đất, nhưng vẫn đành phải trơ mắt nhìn theo bóng lưng đi xa dần của đứa bé trai.

Nước mắt trào ra khỏi khoang mắt, hòa tan cùng những bông tuyết trắng rơi xuống mặt cô, trong lòng thì lại đang nghĩ đến một câu hỏi - tại sao nó lại gọi mình là Thu Sa?

Chương 17

Năm 2006, buổi sáng sớm mùa xuân lạnh lẽo, phía trong đường đi của một tòa lâu cũ kỹ đầy chật kín người, đường cảnh giới bao vây cả năm tầng, những nhân viên giám định mặc áo trắng đã đến từ lâu.

Cốc Thu Sa có tới ba tháng nay chưa trang điểm, mái tóc đen đã dài ra khá nhiều, trước khi ra khỏi nhà còn không dám soi gương, tưởng tượng mình giống như con ma nữ trong mắt mọi người. Cô thờ dốc leo lên từng bậc cầu thang, đẩy đám người vây quanh đến được cửa hiện trường xảy ra vụ án mạng.

Cảnh sát Hoàng Hải đưa tay ra ngăn cô lại, “Xin lỗi cô Cốc, hiện trường

đang được kiểm tra, chưa có kết quả, cô không thể vào được!”

“Người đâu rồi?” Cô lại một lần nữa không chú ý đến hình tượng, giận dữ hét lên: “Người ở đâu?”

Gương mặt anh trầm mặc giống như viên đá màu đen, Cốc Thu Sa dù thế nào cũng không thể giằng khỏi tay anh được.

Mấy phút sau, một xác chết được khiêng ra khỏi phòng.

Cuối cùng cũng được thoát ra được khỏi cánh tay của người cảnh sát, cô lao đến bên cáng đặt thi thể, mảnh vải trắng lặng lẽ rơi xuống, lộ ra một khuôn mặt già nua nhàu nhĩ.

Năm 1995, sau khi Thân Minh chết, cô chưa từng nhìn qua thi thể, cũng không biết con người sau khi chết sẽ trông như thế nào. Hôm nay cuối cùng đã nhìn thấy, còn là một xác chết còn mới, làn da mặc dù lạnh giá, nhưng các cơ thịt vẫn chưa cứng đờ, những khớp xương vẫn có thể hoạt động được, chỉ là khuôn mặt đó vô cùng đáng sợ, đầy sự xấu hổ, hối hận, phần nộ, hoảng sợ, tuyệt vọng...

Gương mặt của Cốc Trường Long.

Cả ngực ông bị nhuộm một màu máu đỏ tươi, có thể nhìn thấy bằng mắt thường vết thương rất sâu, từ khung sườn chéch bên trái đâm vào, chắc là đâm thẳng vào tim.

Cảnh sát Hoàng Hải lại một lần nữa giữ chặt cô, để tránh cô lăn xuống dưới tầng cùng với thi thể, cô bò dậy và tát cho anh một cái. Thế nhưng anh không nhúc nhích, chỉ nói vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Xin hãy bớt đau buồn!”

“Ai làm vậy? Hung thủ đã bắt được chưa?”

Cô lau nước mắt, cúi đầu không muốn để cho cảnh sát nhìn thấy vẻ yếu ớt của mình.

“Cô không biết địa chỉ này sao?”

“Là ý gì vậy?”

“Là chồng cô... Lộ Trung Nhạc.”

“Là chồng cũ.”

Rất ít người dám cắt ngang lời anh, cảnh sát Hoàng Hải vẫn không thể hiện điều gì: “Đây chính là nơi ở của anh ta.”

“Báo ửng!”

Cốc Thu Sa nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra hai tiếng này.

Sau khi Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã phá sản, những ngày tháng tươi đẹp của Lộ Trung Nhạc cũng chẳng còn lại quá một tháng, tài khoản đã bị ngân hàng phong tỏa. Công ty anh ta thành lập ở Hong Kong cũng bị ngừng hoạt động vì vi phạm giao dịch. Vô duyên vô cớ xuất hiện mấy chủ nợ, tòa án cũng giữ lại nhà và xe ô tô anh ta mới mua. Trong mấy ngày, anh ta trở thành một kẻ nghèo kết xác, chỉ có thể chuyển đến ở khu nhà cũ kỹ.

Cửa phòng đột nhiên mở ra, người cảnh sát mặc áo blu trắng cũng đang chuẩn bị ra về, ở trong túi đựng chúng cứ chứa không ít đồ đã thu thập được. Có vị cảnh sát cầm một túi bóng màu đen, xem ra đựng một thứ gì đó nặng trĩu, khi đi qua Hoàng Hải thì khẽ nói: “Tìm thấy hung khí rồi.”

“Tình hình đã khá rõ ràng rồi.” Hoàng Hải dựa vào tường, lấy ra một điều thuốc lá và hút, “Trên máy quay camera của tiểu khu ghi lại, khoảng một giờ đêm, bố cô đến đây, sau đó gõ cửa bước vào phòng Lộ Trung Nhạc. Một tiếng đồng hồ sau, Lộ Trung Nhạc khoác túi du lịch, thần sắc hoang mang rời khỏi đây.”

“Anh ta đã giết nhạc phụ của mình?”

Vừa thốt ra câu nói này, Cốc Thu Sa liền cảm thấy buồn cười, Lộ Trung Nhạc đã bao giờ coi Cốc Trường Long là nhạc phụ, huống hồ giờ đã ly hôn rồi.

“Máy quay camera ghi lại cho đến tận sáng hôm nay, không có ai bước vào căn phòng này nữa. Bà lão nhà hàng xóm sáng sớm khi dậy tập thể dục, phàn nàn với nhân viên bảo vệ đêm hôm qua ở phòng bên cạnh rất ồn ào, hình như có tiếng hai người đàn ông cãi cọ và đánh nhau. Bảo vệ lấy làm lạ bèn nhìn vào cuộn băng video của máy camera, rất cảnh giác đã báo cảnh sát, kết quả

là phát hiện ra thi thể ở đây.”

“Nhưng, bố tôi tại sao giữa đêm khuya lại chạy đến đây chứ?” Cốc Thu Sa càng lúc càng sợ hãi, cô kéo cánh tay Hoàng Hải nói, “Có thể để tôi nhìn hung khí một chút được không?”

Một phút sau, cảnh sát mở túi màu đen ra, lấy ra một chiếc dao găm Thụy Sĩ loại lớn, là loại rút lưỡi dao ra là đủ để đánh một đòn chí mạng - trên lưỡi dao và cán dao dính đầy máu.

“Đúng rồi, tôi nhận ra con dao này, năm ngoái tôi đã mua nó khi đi du lịch Thụy Sĩ, là loại hàng độc, ở trong nước không bán.”

“Con dao này bị Lộ Trung Nhạc mang đi à?”

“Không, tôi đã tặng con dao này cho bố. Hai hôm trước tôi nhìn thấy ông cầm con dao này, ngăn người nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc đó tôi còn lo có phải ông lại nghĩ quân không?”

“Nói như vậy, vậy thì bố cô đêm khuya cầm dao đến tìm Lộ Trung Nhạc, có thể là bàn bạc một việc rất quan trọng, cũng có khả năng là đến để giết người. Kết quả là ông thiệt mạng, Lộ Trung Nhạc chạy trốn. Hung khí để lại một góc hiện trường, còn về việc có phải là con dao này lấy mạng hay không, còn phải đợi bác sĩ pháp y khám nghiệm.”

Cô quỳ sụp xuống dưới đất, vô cùng khẩn khoản: ”Bố tôi đã 65 tuổi rồi, sức khỏe không được tốt, ngày nào cũng phải uống rất nhiều thuốc, sao ông có thể là kẻ giết người được chứ?”

“Đạo lý rất đơn giản, Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã phá sản, đều nói là bởi vì ở bên trong có kẻ phá hoại, và cái người này chính này con rể của chủ tịch hội đồng quản trị, có đúng vậy không?”

Bố cô đến tìm là để báo thù? Nhưng do tuổi già sức yếu, không những không giết được Lộ Trung Nhạc, ngược lại lại bị giết chết bởi chính hung khí của mình đem đến trong khi giằng co.

“Đúng vậy, tôi cũng hận một nỗi không thể giết chết hắn ta! Lộ Trung Nhạc!”

Cảnh sát đang bố trí truy bắt trong toàn thành phố, các địa điểm như sân bay, nhà ga, bến xe, đều đã phát lệnh truy nã, chúng tôi đang tìm mọi cách để bắt anh ta. Cô Cốc, cô có biết liệu anh ta sẽ trốn đi đâu không?”

“Tôi không biết, khi tôi và anh ta chưa ly hôn, ở nhà cũng không mấy khi trò chuyện, thực sự không rõ anh ta có thể lẩn trốn ở đâu.” Cốc Thu Sa tinh thần hoảng hốt vò đầu tóc, kéo tay người cảnh sát, nói: “Cảnh sát Hoàng, người này vô cùng vô cùng nguy hiểm, anh ta còn có khả năng đến tìm tôi báo thù!”

“Tôi sẽ bắt được Lộ Trung Nhạc.”

Chỉ một câu nói ngắn ngủi phát ra từ miệng Hoàng Hải nhưng chứa đựng cả một sự bình tĩnh và đầy sức mạnh.

Trong đầu Cốc Thu Sa lại hiện lên hình ảnh cậu bé trai 10 tuổi đó - cô vừa mới ký tên vào hợp đồng có hiệu lực của pháp luật, xóa bỏ mối quan hệ mẹ con với Vọng Nhi.

Cậu bé lại lấy tên Tư Vọng.

Chương 18

Lễ truy điệu Cốc Trường Long thật vắng vẻ, gần như chẳng có mấy người đến. Lúc đầu ngồi trên ghế cao không biết bao nhiêu người muốn đến cầu cạnh, thậm chí cả những kẻ thường xuyên nọt đều đã biến mất tăm mất dạng. Ngay cả họ hàng thân thích trong nhà cũng cố tình né tránh, để đỡ phải gặp rắc rối gì - nghe nói ông muốn giết người, ngược lại lại bị con rể cũ giết hại, đến nay hung thủ vẫn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Trước đêm bố cô bị giết hại, ông đã từng nói chuyện thật lâu với Cốc Thu Sa, ông nói ông không muốn sống tiếp như vậy nữa, thà rằng quyết một phen sống mái với con người đó còn hơn là sống những năm tàn tạ cuối đời không có gì cả. Con gái ra sức khuyên nhủ ông cần buông tay, thực ra người không muốn buông tay lại chính là bản thân cô, cho đến khi cô chủ động nhắc đến một cái tên khác.

“Thân Minh?” Cốc Trường Long giận dữ hét lên, “Con vẫn còn nhớ đến nó à?”

“Nếu như lúc đó bố có thể cứu anh ấy, nếu như bố không nhất định tự quyết một mình khai trừ anh ấy, còn có thể cho anh ấy một cơ hội, anh ấy liệu có đi con đường bế tắc là giết người không? Anh ấy liệu có bị chết ở dưới tầng ngầm lạnh giá không? Nếu như bố không làm những việc ích kỷ vô liêm sỉ đó, Thân Minh vẫn sẽ là chồng của con, anh ấy sẽ tiếp nhận con, bao dung con, chúng con sẽ sống rất hạnh phúc, bố cũng không có ngày hôm nay, bố cũng không phải gánh chịu hậu quả của ngày hôm nay.”

“Câm miệng!”

“Năm 1995, trước lễ đính hôn của bọn con, Thân Minh đã nói với con - thầy hiệu phó Tiền bị hãm hại nên đã tự sát, thật không ngờ chính bố đã bảo anh ấy gài tang chứng vật chứng, còn nói dối anh ấy là đồ vật để trấn nhà!

Bố không biết trong lòng Thân Minh đau khổ đến nhường nào, anh ấy cảm thấy mình chính là một kẻ sát nhân, gián tiếp giết chết một người già chính trực. Nhưng anh ấy không dám tố cáo bố, bởi vì bố là bố con, là nhạc phụ đại nhân của anh ấy. Anh ấy nói mình sớm muộn gì thì cũng bị trời phạt, sẽ bị gặp quả báo, lấy cái chết để tạ tội. Người bố thân yêu nhất của con ơi, chính bố đã lợi dụng Thân Minh, cuối cùng lại vứt bỏ anh ấy giống như vứt bỏ một con chó bị ốm bệnh! Bố là một người bỉ ổi.”

“Nhưng bố đã có sự ưu ái lớn nhất cho nó, đó là để cho cô con gái yêu của bố cưới nó - một thằng như vậy!”

“Bố ơi bố hãy chết đi!”

Cốc Trường Long hồ thẹn chạy ra khỏi cửa, và Cốc Thu Sa thì không hề biết, bố cô đã cất giấu con dao găm Thụy Sĩ đó ở trong người.

Chính là tôi bảo bố tôi chết đi phải không?

Cho đến khi mở lò hỏa táng ra, Cốc Trường Long chỉ còn là một đám tro tàn, Cốc Thu Sa từ đầu đến cuối vẫn cứ suy nghĩ đến câu hỏi này, nhưng lại không nhỏ lấy một giọt nước mắt.

Sau khi đã bố trí xong tro cốt, có một người đàn ông đang đợi cô, còn là một gương mặt khá đẹp, khiến người ta liên tưởng đến nhân vật nam chính điển trai xuất hiện trong phim điện ảnh của Nhật.

“Cô Cốc, phía cảnh sát đã xác nhận con dao găm Thụy Sĩ đó chính là hung khí đã giết chết bố cô. Trên cán dao có vết máu đã thu thập được dấu vân tay của Lộ Trung Nhạc, cơ bản có thể xác định anh ta chính là hung thủ.”

“Vậy anh bắt được anh ta rồi hãy nói.”

Cô lạnh lùng nói một câu, quay người bước ra khỏi nhà tang lễ.

Cảnh sát Hoàng Hải đi phía sau cô: “Lộ Trung Nhạc rất có thể đã trốn chạy sang thành phố khác, lệnh truy nã trên mạng đã được công bố trong toàn quốc, nhưng xin cô hãy phối hợp với công việc của tôi.”

“Anh tưởng rằng đây chỉ là một vụ mưu sát bình thường sao?”

Câu nói này khiến anh thoáng ngừng lại: “Thực ra, trong lòng cô biết rất rõ, từ sau khi phát hiện ra thi thể của Hạ Niên, tôi vẫn luôn để mắt tới gia đình cô.”

“Hạ Niên, tôi, bố tôi, và cả Lộ Trung Nhạc - đều có mối quan hệ với việc Thân Minh bị giết hại năm 1995.”

Bốn người này đều đã từng là những người Thân Minh tín nhiệm nhất, nhưng trong lúc sinh tử then chốt anh khó khăn nhất, ngược lại lại phản bội và làm tổn thương anh, có thể nói đối với cái chết của anh, tất cả đều có trách nhiệm không thể nào chối bỏ được.

“Năm 2002 đến nay, đã có hai người chết một cách không rõ ràng, người còn lại là hung thủ đang trốn chạy, tôi tin rằng tất cả điều này đều không phải ngẫu nhiên, đều có liên quan đến hung thủ giết hại Thân Minh năm đó.”

“Còn lại mình tôi thôi, có lẽ cũng không cách xa cái chết bao lâu nữa thì phải?”

“Xin lỗi.” Hoàng Hải lần đầu tiên thể hiện ra nét mặt, nhưng chỉ là sự áy náy thoáng qua, “Với vai trò là cảnh sát, tôi cảm thấy rất hổ thẹn.”

“Nếu anh thực sự muốn phá án, có thể chú ý đến một người, đó chính là cậu học sinh lớp 4 - Tư Vọng.”

“Chính là đứa bé được cô nhận làm con nuôi?”

“Đúng vậy.” Do dự giây lát, cô khẽ nói, “Tôi nghĩ, nó chắc là quen biết với Thân Minh. Mặc dù, sau khi Thân Minh chết, nó mới sinh ra.”

“Tôi không hiểu.”

“Ngay chính bản thân tôi cũng không hiểu! Tại sao lại quen biết đứa trẻ này? Tại sao lại đưa nó vào cuộc sống của tôi, để tôi thực sự yêu thương nó, sau đó lại hủy diệt tôi?”

Hoàng Hải lạnh lùng gật đầu: “Tôi sẽ điều tra nó.”

“Ở sau lưng đứa bé này có một cái bớt.”

“Là cái gì vậy?”

Cốc Thu Sa không muốn lằng nhằng với cảnh sát thêm nữa, cô bước nhanh ra khỏi nhà tang lễ, chặn một chiếc xe taxi và đi luôn.

Bạn bè thân bằng cố hữu đến tham gia tang lễ thực sự quá ít, cô cũng hủy bỏ luôn bữa ăn tối đã đặt sẵn, cô ngồi co rúm lại ở hàng ghế phía sau, nhìn thành phố lạnh lẽo phía bên ngoài cửa kính xe.

“Mười năm nay, cô chưa từng nghĩ tới và cũng không dám nghĩ, khi Thân Minh bị giam vào ngục với tội danh vô duyên vô cớ, rồi lại bị tước đoạt đi thân phận giáo viên đáng quý nhất, bị mất đi tất cả mọi thứ đã vất vả cố gắng mới có được hơn mười năm qua, cuối cùng cũng mất luôn cả cô dâu của mình, vậy thì sẽ là nỗi đau khổ và sự tuyệt vọng như thế nào?”

Giống như mình lúc này đây...

Thân Minh? Nếu có kiếp sau, anh sẽ là ai?

Ngày 19 tháng 6 năm ngoái, 10 giờ đêm, cậu bé đã đốt vàng mã ở trong sân sau?

Vọng Nhi?

Mấy tháng sau, cậu bé được nhà Cốc gia nhận nuôi, tất cả mọi bí mật đều có thể nắm bắt được. Là bởi vì sự sơ hở của Cốc Thu Sa, khiến cho quyền lực của công ty rơi vào tay Lộ Trung Nhạc và trợ lý tổng giám đốc mới - cô đã

ngầm điều tra về con người Mã Lực, phát hiện ra trong quá trình xin việc, anh ta đã sửa đổi lí lịch của mình, là sinh viên xuất sắc của trường Đại học Thanh Hoa, không sai, nhưng trường cấp 3 lại là trường trung học Nam Minh, tốt nghiệp năm 1995, rất có thể là học sinh mà Thân Minh đã từng dạy.

Tur Vọng - Mã Lực - Thân Minh.

Cậu bé học sinh lớp 4 này rốt cuộc đáng sợ như thế nào?

Xe taxi dừng lại, nhưng không phải là khu chung cư Cốc Thu Sa thuê mà là một ngõ nhỏ cũ kĩ chật hẹp, trước mặt là cây hòe đại thụ vừa mới đâm chồi đốm.

Buổi chiều của tang lễ, cuối cùng mùa xuân cũng đã đến.

Cô nhìn lên ô cửa sổ ở tầng 3, phía bên ngoài treo quần áo của phụ nữ và trẻ em. Cô lật giở xem hòm thư ở dãy hành lang, quả nhiên có lá thư có tên Hà Thanh Ảnh, đều là những thư quảng cáo rác, xem ra hai mẹ con họ vẫn sống ở đây.

Cốc Thu Sa không dám tùy tiện đi lên, cô cần phải bí mật theo dõi, năm này qua năm khác, như hình với bóng, dõi theo Tur Vọng và mẹ cậu, cho đến khi nắm được thóp của họ, lôi ra được bí mật ẩn giấu ở cậu bé trai này.

So với Lộ Trung Nhạc người đã giết hại bố cô, cô càng sợ hãi cái đứa bé cao chưa đầy 1m40, nặng chưa đến 30kg và đã từng gọi cô là mẹ.

Đúng lúc cô định quay người rời khỏi đó, sau lưng vang lên tiếng nói:”Chị Cốc, rất vui lại được gặp chị.”

Đó là một giọng nữ dịu dàng, Cốc Thu Sa quay đầu lại, quả nhiên là mẹ của Tur Vọng. Hà Thanh Ảnh vẫn gìn giữ khá tốt khuôn mặt và thân hình thon gọn, trong tay xách một chiếc làn thức ăn, có mấy con cá hồ tươi ngon, đây là món Tur Vọng thích nhất.

“Ô, chào chị, tôi chỉ là đi qua đây.”

Cốc Thu Sa không dám nhìn thẳng vào mắt đối phương, một năm trước cô đứng ở trên cao vờ vợi đến đây, đối diện với hai mẹ con nghèo nàn ử dột

này, đưa ra lời đề nghị mong muốn nhận nuôi con trai của cô ấy giống như là một sự bố thí. Ngày nay, hai người lại đổi vị trí cho nhau, mặc dù bằng tuổi nhau, nhưng trông cô lại già hơn Hà Thanh Ảnh đến vài tuổi.

“Chị Cốc, trong nhà chị có chuyện gì sao?”

Hà Thanh Ảnh nhìn thấy miếng vải đen trên cánh tay cô, Cốc Thu Sa cười đau khổ: “Nhà tan người mất!”

“Sao lại như vậy được chứ?”

“Chị đang giả vờ làm thỏ trắng phải không?” Cốc Thu Sa nói một câu không hề khách khí, “Tôi mới từ lễ truy điệu về, đã đốt bỏ tôi thành tro rồi.”

“Tôi xin lỗi!”

Hà Thanh Ảnh chột lùi lại một bước, nhìn chăm chăm vào Cốc Thu Sa.

“Trên người tôi mang theo vận khí đen của người chết, không nên lại gần tôi!”

“Việc này... thực sự lấy làm tiếc, trước đây nhờ sự quan tâm của chị, trong lòng tôi vẫn rất cảm kích, hay là chị lên nhà ngồi một lát?”

“Không cần đâu, tôi sợ làm phiền tới Vọng...”

Cốc Thu Sa vừa định nói ra hai chữ “Vọng Nhi”, lập tức liền đổi lại “Tu Vọng.”

“Vừa mới hết giờ tan học một lúc, tôi cũng không biết thằng bé đã về nhà hay chưa?”

“Chị Hà, có điều này tôi muốn nói với chị - mặc dù, con trai chị là một thiên tài hiếm có, nhưng chị không cảm thấy nó rất kỳ lạ sao?”

“Tôi không hiểu chị đang nói gì. Vọng Nhi thực sự thông minh hơn hẳn những đứa trẻ cùng trang lứa, nhưng trong mắt tôi, nó vẫn là một đứa trẻ bình thường, trời lạnh thì vẫn cần phải mặc thêm áo, ốm bệnh thì phải đưa đến bệnh viện, thích ăn đồ ăn do mẹ làm, chỉ như vậy mà thôi.”

Nhưng, qua ánh mắt lúc Hà Thanh Ảnh nói những câu này, Cốc Thu Sa đoán định cô ấy đang nói dối.

“Chị có tin không? Con người sau khi chết có thể có kiếp sau.”

“Chị Cốc, chị đang nói gì vậy?”

“Có lẽ mỗi đứa bé khi vừa mới sinh ra, đều lưu lại ký ức ở kiếp trước, bất luận là bình an hạnh phúc đến cuối đời, hay là trắc trở mất mạng oan, hoặc là bị qua đời từ lúc còn trẻ. Tất cả những ký ức tốt đẹp, bi thương, mâu thuẫn, bất lực, đau khổ đều sẽ quấn quanh trong não của đứa bé - đây là lý do mà chúng thường khóc cả đêm. Sau đó dần dần lãng quên, cho đến khi không nhớ được một chút gì nữa, đại não hoàn toàn trở nên trống rỗng, trở thành một trẻ nhỏ.” Cốc Thu Sa nhìn lên ô cửa sổ đó, trong não toàn là khuôn mặt của một người khác, vào buổi chiều tối lần đầu tiên gặp anh ấy, “Có lẽ rất nhiều năm sau ở cuối con đường nhỏ, vô tình gặp người đàn ông ở kiếp trước đó, chợt quay đầu lại như đã từng quen biết nhau, nhưng lại đã xa cách cả một luân hồi.”

Cô không biết thứ tâm trạng ấy đến từ đâu, thật không ngờ lại nói bao nhiêu câu vãn vè như vậy.

Hà Thanh Ảnh dường như bị xúc động, cúi đầu lẩm bẩm: “Nhưng con người luôn cần phải quên đi hay là quên đi thì càng tốt hơn?”

“Chị có quen biết một người tên gọi Tiểu Chi không?”

Đây là cái tên Tư Vọng đã lẩm bẩm trong lúc cậu đang nằm mơ, Hà Thanh Ảnh ngơ ngác lắc đầu: “Tôi không biết.”

“Nếu như vậy thì chị cũng không phát hiện ra được bí mật của nó, vậy thì chị phải cẩn thận đấy! Trên người đứa bé này mang theo lời nguyền, sẽ khiến cho tất cả những ai ở bên cạnh nó gặp phải điều không may, ví dụ như cả gia đình tôi, ví dụ chồng tôi, còn cả chị nữa...”

“Đủ rồi!”

Hà Thanh Ảnh cuối cùng cũng lộ ra sự phẫn nộ, “Chị không cảm thấy những lời này thật quá đáng sao?”

“Xin lỗi, chị là một người mẹ, nhưng tôi cũng là một phụ nữ, tôi thực sự là muốn tốt cho chị, hy vọng chị có thể nghe theo những lời tôi nói, nếu không thì... tạm biệt!”

Cốc Thu Sa đi thẳng luôn không buồn quay đầu lại, đứng bên kia đường vẫy một chiếc xe taxi, sau khi trời tối mới trở về nhà của mình.

Là một nhà chung cư khá được, thuê năm nghìn tệ một tháng. Cô vẫn còn cất giữ một chút tiền, sau khi xảy ra chuyện, bèn bán những đồ trang sức châu ngọc, chúng có thể giúp cô không phải lo cơm ăn áo mặc.

Khi vừa mới bước vào cửa, cởi giày ra, liền nghe thấy thứ âm thanh dồn dập, trong khoảnh khắc định quay đầu lại, phía sau lưng - ở vị trí trái tim liền lạnh toát.

Tiếp đến là nỗi đau đốn thấu xương, hình như có một vật thể nào đó rất cứng, không kịp giãy giụa và kêu thét, tim đã bị đâm rách.

Trong cuộc đời 36 năm của Cốc Thu Sa, thứ cuối cùng mà mắt cô có thể nhìn thấy, chính là ảnh chụp chung của cô với Tư Vọng treo trên tường.

“Sau khi bạn giết người, tất cả sẽ thay đổi. Cuộc sống của bạn từ đó sẽ thay đổi, thời gian còn lại của bạn sẽ phải sống trong sự lo lắng sợ hãi.”

Năm 1995, cô và Thân Minh nằm trên giường xem một cuốn phim video, một tháng sau, anh chết.

Phần 3: Cầu Nại Hà

Tôi muốn sang bờ bên kia

Nước sông thay đổi sắc màu trời xanh

Cũng thay đổi tôi

Tôi đang trôi chảy

Bóng tôi đang đứng ở bên bờ

Như thể một cái cây bị sét đánh cháy rụi

Có một con bồ câu hoang bay lướt qua

Nhằm về phía tôi.

Bắc Đẩu “Giới hạn”

Chương 1

Bạn tin vào kiếp luân hồi không?

“Nhân loại là loài có linh hồn, giữa linh hồn và hô hấp có mối liên hệ mờ ảo.”

Ví như khi chúng ta ngủ, linh hồn sẽ rời khỏi thân xác tạm thời, khi chết sẽ là rời khỏi vĩnh viễn.

Động vật và thực vật cũng có linh hồn.

Linh hồn có thể chuyển từ một sinh mệnh này sang một sinh mệnh khác.

Người Ai Cập cổ tin vào tái sinh, nhưng phải giữ lại thi thể. Plato đã công nhận kiếp luân hồi trong “Đất nước lý tưởng”, Pythagoras là nhà triết học đầu tiên nghiên cứu sâu về khái niệm này. Tín ngưỡng Do Thái tôn thờ phục sinh. “Tân ước toàn thư” ghi chép chúa Jesus ba ngày sau khi bị đóng đinh

chết đã sống lại, đây vẫn là căn cơ tín ngưỡng quan trọng của Cơ đốc giáo.

“Thái Bình quảng ký” ghi Lưu Tam Phục “Có thể ghi nhớ chuyện tam sinh, thử làm ngựa, vó thương mà đau lòng, chuyên thể làm người, cưỡi ngựa tới vùng đất cần cỡi phải đi chậm rãi, dù có đá cản đường cũng vẫn tiến bước.”

Phật giáo cho rằng sau khi chết đi “giác quan thứ bảy” sẽ dẫn dắt “giác quan thứ tám” lìa thân xác, trải qua trung âm thân xong sẽ đầu thai làm người hoặc động vật, quỷ, thần... Đó chính là lục đạo luân hồi, một vài nhà tu hành tái sinh có thể còn giữ lại được ký ức kiếp trước.

Trung âm là thời kỳ quá độ giữa hai kiếp từ sự diệt vong của kiếp này chuyển sang kiếp sau. Trung âm có thần thông, có thể nhìn thấy thế giới mắt thường không nhìn thấy được. Sau khi người chết, ngày mùng 7 tháng 7 là trung âm, đây cũng là lý do người Trung Quốc “tác thất”. Trung âm địa ngục xấu xí như thanh gỗ cháy đen thui; trung âm súc sanh có màu của khói; trung âm ngã quỷ có màu của nước; trung âm dục giới có màu của kim; trung âm sắc giới có màu trắng.

Trung âm của người trông giống nhi đồng, trong một đám trẻ thì sẽ lấp ló một vài trung âm.

“Trò đùa gì vậy?”

Cảnh sát Hoàng Hải lái xe cảnh sát, chĩnh đài sang kênh khác, không thể chịu nổi bài diễn thuyết của vị triết gia này thêm chút nào nữa.

Năm 2006, sau tiết Thanh minh.

Chiếc xe cảnh sát dừng tại cửa trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ, anh mặc bộ đồ cảnh sát với kiềng đầu đính đã lốm đốm trắng. Bước tới hồ cát ở góc sân vận động, anh đứng sau một bé trai, nhìn thấy có xác một con chim sẻ đang bị dìm trong cát.

“Này, cháu chính là Tư Vọng phải không?”

Giọng nói của anh vẫn khàn đặc, gây ấn tượng cho rất nhiều người.

Thằng bé đứng lên lấp bằng hồ cát, lộ ra khuôn mặt trắng nhợt, trên mũi như có dính vài hạt cát, ánh mắt rất chín chắn.

“Chú cảnh sát, cháu chính là Tư Vọng, có chuyện gì ạ?”

“Mùa thu hai năm trước, cháu là người phát hiện ra xác chết trong chiếc xe Jeep bên sông Tô Châu phải không?”

Tư Vọng phủi cát trên người đi: “Chuyện đã lâu quá rồi, sao giờ chú còn đến hỏi? Mà cũng không phải một mình cháu phát hiện ra.”

“Người nữa là Cốc Thu Sa, năm ngoái trở thành mẹ nuôi của cháu, nhưng vài tháng trước đã cắt bỏ quan hệ nuôi dưỡng.”

“Vâng ạ, chú có thể đi tìm cô ấy - chiếc xe đó đỗ ở bên sông hai năm, nhưng cô ấy vừa nhìn thấy liền đi cạy nó ra.”

“Cô ấy chết rồi.”

Thằng bé ngượng ngừng vài giây, cau mày nói: “Ồ, vậy ạ, cô ấy tại sao lại chết?”

“Bị giết chết tại nhà mình, vào đêm tuần trước hôm làm lễ truy điệu bố cô ấy. Hung thủ đến bây giờ vẫn chưa được tìm ra.”

“Vậy à, hy vọng là chú sớm phá được án.”

“Cháu lạnh lòng vậy.”

Thằng bé khoác cặp sách lên, đi về phía cổng trường đáp: “Chú cảnh sát, cháu phải về nhà rồi.”

Không rõ là cố ý hay thói quen, Tư Vọng vẫn chọn con đường bên sông Tô Châu. Hoàng Hải bám theo nó, đi theo sau nhắc nhở: “Anh bạn nhỏ, sau này đừng đi con đường này nữa, có đoạn đường quá vắng vẻ, cẩn thận có kẻ xấu.”

“Chú cảnh sát chẳng phải bắt kẻ xấu sao?”

“Đúng, chưa có kẻ xấu nào ta chưa bắt được.”

“Thật ư?”

Câu hỏi này khiến Hoàng Hải im lặng, đã từng có thời không có kẻ xấu nào lọt khỏi tay anh, nhưng từ năm 1995 trở lại đây thì khác. Hơn chục năm nay đã có hơn năm vụ mưu sát chưa được phá án, e rằng không chỉ có một hung thủ.

Anh giật lại túi sách của thằng bé nói: “Này! Cặp sách của học sinh tiểu học bây giờ nặng thật đấy!”

“Chú cảnh sát, tại sao chú đi theo cháu?”

“Vì trước khi Cốc Thu Sa chết, có nhờ ta nhất định phải làm một việc - cô ấy nói cháu là thiên tài có một không hai, nhưng trong cháu ẩn chứa rất nhiều bí mật.”

“Cháu chỉ là đứa học sinh lớp 4. À, cháu còn chưa biết tên chú là gì?”

“Hoàng Hải - học môn địa lí chưa? Trung Quốc có bốn biển nào nhỉ? Ta cũng quên rồi, cháu là thiên tài, cái gì cháu cũng biết đúng không?”

Bờ sông Tô Châu vắng vẻ, một người đàn ông mặc trang phục cảnh sát, ánh mắt sắc lạnh, khuôn mặt nghiêm túc, anh ta đang nghi ngờ đứa học sinh lớp 4 này, có liên quan đến rất nhiều vụ hung sát.

“Chú cảnh sát, cháu là thành viên đội thiếu niên tiên phong Trung Quốc, nhất định sẽ giúp chú phá án!”

Câu trả lời như vậy khiến người ta dở khóc dở cười, nó dừng lại, chỉ về phía trước nói: “Chính là chỗ này.” Thi thể thối rữa ở đây hai năm, bị giấu trong cốp chiếc xe Jeep, bây giờ đã bị rác và bụi che hết, không nhìn thấy vết tích gì nữa.

Thằng bé không dám đứng vào chỗ đó, nó đi một vòng bên ngoài nói: “Chú cảnh sát, chú có tin thế giới này có ma quỷ không?”

“Không, không tin, thầy giáo cháu không dạy bọn cháu à?” Anh rút ra một que hương và đốt lên trong gió, nói vội một câu, “Thế gian này không có ma.”

“Cháu nghĩ, là con ma chết trong xe đang gọi cháu đấy.”

“Ăn nói linh tinh!”

“Chú cảnh sát, chú có tin không? Cháu đã nhìn thấy ma rồi đấy.”

Một chút tàn của nén nhang trên tay Hoàng Hải rơi xuống đất, anh kéo cánh tay Tư Vọng, đi khỏi chỗ phát hiện thi thể.

Mười phút sau, anh đưa thằng bé về cổng khu nhà.

“Chú đưa đến đây thôi nhé, lên nhà sẽ làm mẹ cháu sợ.”

Tư Vọng giật lấy cặp sách từ vai chú cảnh sát, Hoàng Hải đưa danh thiếp cho nó: “Anh bạn nhỏ, nếu nhớ ra bất kỳ manh mối nào, hãy gọi điện ngay lập tức cho ta nhé!”

Nhìn thằng bé đi lên nhà, Hoàng Hải dựa vào gốc cây, vội hút một điếu thuốc. Trong làn khói thuốc xanh mờ ảo, anh nhớ lại thi thể của Cốc Thu Sa.

Cô ấy chết ba ngày mới được phát hiện, trong phòng bị rỉ nước, hàng xóm báo cáo sự việc cho ban quản lý xong mới phá cửa vào. Thi thể sau cửa, mặt úp xuống, chân tay duỗi thẳng, trên nền nhà lênh láng nước, khiến thi thể bị ngâm nước trương phù lên. Vết thương chí mạng ở sau lưng, dường như đâm thẳng vào tim. Tại hiện trường không tìm ra hung khí, hiển nhiên là hung thủ đã mang đi. Trong nhà Cốc Thu Sa có tiền mặt, nhưng vẫn còn nguyên, cả đồ quý giá cũng vậy. Quần áo trên người cô còn nguyên vẹn, càng không có dấu vết bị xâm hại tình dục, không cướp tiền cũng không cướp sắc, khả năng lớn nhất chỉ có thể là báo thù.

Hung thủ thu dọn hiện trường rất sạch sẽ, không để lại dấu vân tay hay sợi tóc nào. Camera không chụp được, hung thủ là trai hay gái cũng không đoán được, chỉ có thể đoán được thời gian xảy ra án mạng là ba ngày trước, cũng là ngày truy điệu của Cốc Trường Long. Hoàng Hải phân tích rằng, hung thủ leo cầu thang bộ lên, đợi khi Cốc Thu Sa về nhà mở cửa thì đâm một nhát dao từ sau lưng. Điều không thể ngờ được là, trước vài tiếng đồng hồ xảy ra hung án, anh vẫn còn gặp cô ở nhà tang lễ. Đó là tang lễ của bố cô ấy, là thời khắc đau khổ nhất của người phụ nữ, Hoàng Hải định đến an ủi cô, không ngờ lại là lần cuối gặp mặt.

Anh nhớ rất rõ rằng, Cốc Thu Sa lúc đó còn nói: “Còn lại mình tôi thôi, có lẽ cũng không cách xa cái chết bao lâu nữa thì phải?”

Quả nhiên, cô ấy đã tự phán đoán trước cái chết của mình.

Đối với một viên cảnh sát lành nghề, dường như là điều vô cùng đáng xấu hổ.

Tiếp theo câu nói này, Cốc Thu Sa còn nhắc anh phải lưu ý thằng bé Tư Vọng.

Ngày thứ hai, Hoàng Hải lại tới công trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ.

Đợi Tư Vọng đi một mình ra, anh liền ngăn nó lại nói: “Hôm nay ta đưa cháu về nhé?”

“Cháu có thể tự về nhà được ạ.”

“Thằng nhóc, cháu nên biết rằng Cốc Thu Sa và Cốc Trường Long đều chết rồi, ta lo lắng cháu cũng sẽ gặp nguy hiểm, hiểu không?”

Anh giật cặp sách của thằng bé một cách thô bạo, đi men theo con đường quốc lộ, Tư Vọng giống như tù nhân bị áp giải không thể phản kháng.

“Nó bị cảnh sát bắt à?”

Mấy bạn học sinh tiểu học thì thầm to nhỏ, Tư Vọng tháo khăn quàng đỏ, cần nắn: “Xin lỗi, chú đừng đưa cháu về trước mặt các bạn, các bạn sẽ nghĩ cháu là đứa trẻ hư hỏng.”

“Tự đi đi, để quý đi mà giải thích.”

“Phá án được chưa ạ?”

“Cháu nói đến vụ án nào?” Hoàng Hải quay lại nhìn chăm chăm vào mặt thằng bé, “Ta sẽ đích thân bắt tên khốn đó!”

Đi qua chùa Thanh Chân trên đường Thường Đức, có người bán xiên thịt dê, Tư Vọng dừng lại thèm nhỏ dãi. Hoàng Hải mua chục xiên, đưa cho nó bốn xiên nói: “Cháu vẫn là trẻ con, không nên ăn nhiều quá, cẩn thận đau bụng!”

Thằng bé ăn nhồm nhoàm xiên thịt, vẻ mặt tươi tỉnh hẳn.

“Anh bạn nhỏ, ăn nhiều thế không sợ tôi không ăn được cơm à?”

“Không sao, tôi nay mẹ cháu phải đi làm ở ngoài, cháu sẽ cho cơm trong tủ lạnh vào lò vi sóng rồi ăn.”

“Thế bố cháu đâu?”

Thật ra, Hoàng Hải cố ý hỏi vậy, chứ anh đã điều tra rõ gia cảnh nhà Tư Vọng rồi.

“Bố cháu - ông ấy mất tích bốn năm trước rồi.”

Hoàng Hải nói một cách trịnh trọng: “Bạn Tư Vọng, tối nay bạn tới nhà tôi ăn cơm nhé?”

“Thôi ạ, cháu tự về nhà đây.”

“Đi theo ta!”

Đây là khẩu khí ra lệnh, Hoàng Hải sống ở gần chùa Thanh Chấn, trong một tòa nhà cao tầng cũ, gần đồn cảnh sát.

Anh đeo cặp sách, mở cửa phòng, một mùi chua chua mốc meo bay ra, anh liền đỏ mặt nói: “Ồ, xin lỗi cháu!”

Người đàn ông vụng về mở cửa sổ thông gió, thu dọn đồ đạc bừa bãi trong phòng khách, trên bàn ăn toàn là vỏ hộp mì ăn liền, chiếc gạt tàn đầy ứ tàn thuốc, hiển nhiên là nhà không có phụ nữ và trẻ con, mẫu đàn ông trung niên độc thân điển hình. Tư Vọng rất rụt rè trong nhà người lạ, tìm mãi mới có chỗ trống để ngồi. Viên cảnh sát mở tủ lạnh, rót cho nó cốc sữa, thằng bé khách sáo uống một ngụm nhỏ. Anh mở ti vi lên, vừa hay là chương trình thiếu nhi “Thám tử lừng danh Conan”. Anh nghĩ một hồi trong bếp rồi bó tay không biết nấu món gì, cuối cùng mở tủ lạnh ra lấy một gói mì, thịt bò đông lạnh, rồi nói ngược: “Nhóc, ta nấu mì bò cho cháu được không?”

Chục phút sau, khi Conan dùng kim châm gây hôn mê Maori Kogoro trong ti vi, bát mì bò nóng hôi đã được bê lên bàn ăn.

Nói thật, mì Hoàng Hải nấu khá ngon, cũng là món duy nhất Hoàng Hải biết nấu trong bếp.

Tur Vọng ăn hết bay không còn sợi mì nào sót lại, lúc nó uống hết cả nước mì, Hoàng Hải nhìn nó với nụ cười kỳ quặc. Thằng bé vội đứng dậy, liền bị Hoàng Hải ấn ngồi xuống: “Nhóc ăn no chưa?”

“No rồi ạ, bị nấc cả ra, chú không ăn à?”

“Ta không đói.”

Giọng anh trầm như âm thanh phát ra từ đáy vại, không khí trong phòng trở nên ngọt ngào. Tur Vọng lo lắng nắm vạt áo hỏi: “Chú cảnh sát, có phải không có kẻ xấu nào mà chú không bắt được không?”

“Đương nhiên rồi.”

“Chú dám thề không?”

“Ta...” Hoàng Hải đang định châm điếu thuốc, lại cất lại vào hộp, “Nhưng có vài ngoại lệ.”

“Án giết người?”

Ánh mắt anh trở nên sắc lạnh đáng sợ: “Hỏi chuyện này để làm gì?”

“Cháu đang nghĩ, chú tiếp quản vụ án thi thề bên sông Tô Châu, và vụ án Cốc Thu Sa cùng Cốc Trường Long, thì có thể liên quan đến mấy vụ án chưa phá trước đây của chú không?”

“Cháu chỉ là một học sinh tiểu học, tại sao lại muốn biết nhiều vậy?”

Tur Vọng không khách sáo nữa, đeo cặp sách lên đi ra ngoài, Hoàng Hải ngăn lại nói: “Đợi đã!”

“Trời tối rồi, mẹ nói không được tùy tiện vào nhà người lạ.”

“Cháu sinh năm bao nhiêu?”

“Ngày 19 tháng 12 năm 1995.”

“Ừ, hai vụ án chưa phá trước đây là khi cháu chưa ra đời.”

“Cũng vào năm 1995 ă?”

“Đúng vậy!”

Câu nói này có phần khiến nó trấn tĩnh, Tư Vọng cố làm vẻ bình tĩnh nói: “Vụ án mưu sát đường Nam Minh?”

Sắc mặt của Hoàng Hải trắng bệch, vôi vàng nắm lấy cổ áo của thằng bé, nhắc bổng nó lên. Hai chân thằng bé đạp loạn lên: “Để cháu xuống!”

“Làm sao mà cháu biết?”

“Mạng internet...”

Bàn tay to kèn của Hoàng Hải chỉ cần siết nhẹ chút nữa là có thể giết chết thằng bé, nhưng anh đặt nó xuống: “Ta xin lỗi nhé!”

“Trên mạng nói mùa hè năm đó, trường trung học Nam Minh chết ba người phải không ă?”

“Xin lỗi, ta đưa cháu về nhà.”

Chục phút sau, Hoàng Hải đưa thằng bé về đến cửa nhà, Tư Vọng nắm lấy ống tay áo của viên cảnh sát hỏi: “Chú giúp cháu một việc được không?”

“Nói đi!”

“Chú có thể giúp cháu tìm bố không? Bố cháu mất tích vào mùa xuân năm 2002, ông ấy tên là Tư Minh Viễn, đã từng báo án ở đồn công an các chú.”

“Được, ta sẽ cố gắng!”

Từ sau đó, cứ cách vài ngày Hoàng Hải lại tới công trường tìm Tư Vọng, cùng nó đi ăn thịt dê xiên ở công chùa Thanh Chân, thỉnh thoảng còn dẫn nó về nhà ăn cơm. Nhưng anh không bao giờ nhắc tới vợ và con mình.

Tháng năm, Cốc Thu Sa bị giết được một tháng rưỡi rồi, vụ án vẫn chưa có tiến triển. Đồn công an tạm thời ghi Lộ Trung Nhạc là nghi phạm, tiếp tục truy nã trong phạm vi cả nước.

Hoàng Hải chân chừ một hồi, rồi gõ cửa nhà Tư Vọng.

Hôm đó là cuối tuần, chỉ vài giây sau cửa nhà được mở ra, Tư Vọng nhìn thấy anh, vô cùng ngạc nhiên: “Tại sao chú lại đến đây?”

“Cháu đang làm việc xấu à?” Anh liền bước thẳng vào căn nhà chật hẹp, ti vi đang chiếu bộ phim *Lời nguyện*, “Cháu ở nhà một mình à?”

“Không, mẹ cháu ở nhà.”

Câu này khiến anh gãi tai thì thầm: “Mẹ cháu biết ta không?”

Làm sao có thể để mẹ biết được chứ? Một đứa học sinh lớp 4 suốt ngày đi với cảnh sát, thì bất kỳ bà mẹ nào cũng không yên tâm được.

Lúc Tư Vọng đang ngại ngùng, Hà Thanh Ánh đã bước từ phòng ngủ ra, cô thay bộ quần áo mới, chỉnh lại đầu tóc, hỏi nhẹ nhàng: “Xin hỏi, anh là?”

“À, tôi...”

Người đàn ông này quen nói chuyện với bọn tội phạm rồi, nhìn thấy phụ nữ xinh đẹp không nói lên lời nữa.

“Người này là cảnh sát Hoàng Hải ạ.”

“Vọng Nhi, con lại gây chuyện gì ở ngoài hả?”

Bà mẹ nhìn con với ánh mắt nghiêm nghị.

“Mẹ Tư Vọng, xin đừng hiểu nhầm, tôi mạo muội đến đây là vì Tư Vọng đã nhờ tôi một việc - về bố nó!” Hoàng Hải để ý thấy người phụ nữ có chút ngạc nhiên, “Nghe nói chồng chị là Tư Minh Viễn đã mất tích nhiều năm, con chị muốn tôi giúp nó tìm bố, tôi vừa điều tra trong hệ thống nội bộ của công an.”

“Cảm ơn!”

“Xin lỗi, tôi vẫn chưa tìm thấy tung tích của anh ấy, cũng chưa thấy nơi ở của anh ấy ở thành phố này hoặc nơi khác, và cũng không thấy ghi chép mua vé tàu vé máy bay nào. Nhưng tôi vẫn nhận lời Tư Vọng, nhất định sẽ cố

gắng tiếp tục điều tra, chị cứ yên tâm!”

Hà Thanh Ảnh pha cho Hoàng Hải một cốc trà, đưa cho anh một cách lễ phép. Anh liền gặt đầu cảm ơn một cách vụng về, ngậm một hộp trà, nước nóng đến bỏng lưỡi.

Cô chuyên chủ đề sang việc học của con: “Tu Vọng rất thông minh, anh cũng biết những gì nó đã trải qua năm ngoái, phải cảm ơn cô Cốc cho chúng tôi cơ hội, để nó có thể biết được cuộc sống bên ngoài. Bây giờ nó lại giống ngày xưa rồi, thành tích học tập bình thường, ít khi nói chuyện với bạn bè, ngay cả thầy hiệu trưởng một dạo quan tâm đến nó nhất, giờ cũng không để ý đến nó nữa rồi.”

Hoàng Hải liên tục gặt đầu, thay đổi ngữ điệu nhẹ nhàng hơn, nói ra cả bí mật thường xuyên đưa Tu Vọng về nhà, ăn thịt xiên ở cổng chùa Thanh Chấn nữa.

Thằng bé mặt đỏ trồn vào trong, Hoàng Hải nhân cơ hội hỏi: “Chị vừa nãy có nhắc tới cô Cốc, chị có biết cô ấy chết rồi không?”

“Vậ ư? Lúc nào vậy?”

“Xem ra chị không quan tâm đến cô ấy - vào tháng rưỡi trước.” Hoàng Hải trở lại vẻ mặt nghiêm túc, “Xin hỏi lần gần đây nhất chị gặp Cốc Thu Sa là khi nào?”

“Là trước Tết, chúng tôi đưa Tu Vọng đi làm thủ tục hủy nuôi dưỡng, chuyển hộ khẩu của nó về.”

“Sau đó thì không gặp lại nữa sao?”

“Đúng vậy!”

“Được, rất cảm ơn sự hợp tác của chị, vậy tôi đi đây, sau này còn thường xuyên tới làm phiền.”

Hoàng Hải bước chậm xuống lầu, không khỏi quay đầu nhìn lên tầng 3, trong đầu toàn là hình ảnh của Hà Thanh Ảnh.

Chị ta đang nói dối ư?

Chương 2

Mùa xuân trăm hoa đua nở.

Nhị Hồ đã làm bảo vệ được hai năm, mỗi lần đi tuần đều qua tòa nhà có cây thông Noel khổng lồ vào mùa đông khiến cả khu biệt thự ngưỡng mộ này. Không ngờ rằng mới qua Tết, nhà này đã bị phá sản, tất cả đều bị dọn đi, lão già chủ thê ngồi ở công khu phố cũng bị một phụ nữ kéo đi rồi.

Nghe nói - bọn họ mới đây chết cả rồi.

Nhưng Nhị Hồ nhớ nhất lại là thằng bé trong nhà này, chừng 10 tuổi, rất đáng yêu, đôi mắt sáng, nhưng vô hồn, hay đi một mình trong vườn hoa, hoặc ngồi thẩn người trước cửa sổ. Nửa đêm bảo vệ đi tuần qua đều thấy đèn phòng tầng 2 sáng, thằng bé đứng đó như cây ma, mặt trắng bệch đáng sợ, còn có người cho rằng nó bị mộng du.

Nhưng hầu như đêm nào cũng vậy.

Quê Nhị Hồ có truyền thuyết rằng, khi xuất hiện người như vậy là vì có linh hồn người chết nhập vào.

Cùng với việc chủ nhà này phá sản, thằng bé cũng biến mất, Nhị Hồ cuối cùng cũng thấy nhẹ người, tuy có lúc mơ ác mộng vẫn thấy nó.

Bây giờ tòa biệt thự này đã có chủ mới, công nhân đang sửa sang, sắp sửa đón đại gia nào đó.

Điều khiến Nhị Hồ ngạc nhiên là người đàn bà kỳ lạ đó lại xuất hiện.

Giống như vừa mới tốt nghiệp đại học, mặc bộ váy màu đen, mộc mạc mà đơn điệu, buộc tóc đuôi ngựa, cài bông hoa trắng.

Giống như đi đưa tang vậy. Là một cô gái xinh đẹp, da trắng hơn tuyết, mắt rử, giống người con gái trong tranh cổ đại.

Thời gian trước khi Cốc gia xảy ra chuyện, Nhị Hồ rất hay thấy người phụ nữ này, khuôn mặt đó gây ấn tượng sâu sắc cho anh, khiến anh muốn theo dõi cô ta. Cô ta hay lảng vảng trước tòa nhà, đứng nhìn vào trong cửa sổ,

nhưng khi có người từ trong nhà đi ra là cô ta liền trốn sau hàng cây. Với nghĩa vụ của một bảo vệ, Nhị Hồ đến hỏi vài lần, nhưng cô ta không trả lời câu nào, vội vàng đi mất.

Tóc cô ấy tỏa ra mùi hương nhẹ nhẹ.

Lúc này, cô ta đứng trước tòa biệt thự đang tu sửa, đằng sau là một phụ nữ khoảng hơn 30 tuổi, có mái tóc xoăn quê mùa, tay dắt một thằng bé, có vẻ như là học sinh lớp 3, 4. Họ xách hành lý, bộ dạng khổ sở, giống mẹ con, từ nơi khác đến.

“Xin hỏi đây là nhà Lộ Trung Nhạc phải không ạ?”

Người phụ nữ dắt tay đứa bé hỏi nhỏ, người con gái mặc váy đen quay đầu lại, rướn mày trả lời: “Bây giờ không phải nữa rồi, anh ấy mới mất tích, tìm anh ấy có việc gì vậy?”

“Ôi, làm thế nào bây giờ?” Người phụ nữ gần như xui đi, may có thằng bé đỡ lại, “Xin lỗi, cô là?”

“Tôi là em họ của Lộ Trung Nhạc, hôm nay tôi đến xử lý việc căn nhà.”

“Chào cô!” Chị ta có vẻ rất xúc động, đôi mắt nhìn đối phương khẩn cầu “Em gái, em có thể giúp tôi không?”

“Chị là gì với anh ấy?”

Chị ta kéo thằng bé lên nói: “Đây là con trai tôi, cũng là con đẻ của Lộ Trung Nhạc.”

“Chị nói gì? Anh họ tôi chẳng phải không có con sao?”

“Hơn mười năm trước, tôi là bạn gái của Lộ Trung Nhạc, sau khi có thai, anh ấy đòi chia tay, đưa cho tôi một khoản tiền, bắt tôi về quê ngay lập tức, bỏ đứa con trong bụng đi. Tôi biết anh ấy có người con gái khác, quyết tâm kết hôn với người khác. Ngày nào tôi cũng khóc lóc vật vã, về quê với cái bụng to. Bác sĩ nói thai nhi đã lớn, nếu bỏ đi sẽ rất nguy hiểm. Tôi cũng không nỡ bỏ đứa bé đi, nên đã hạ quyết tâm sinh ra nó. May mà bố mẹ tôi thấu tình đạt lý, giúp tôi nuôi nấng đứa bé lớn đến bây giờ.”

“Anh họ tôi không biết sao?”

“Năm đó ông bà ngoại của nó lần lượt qua đời, khoản tiền tiết kiệm trước đây tiêu gần hết rồi, tôi phải đi làm thêm, muốn trả lại đứa bé này cho Lộ Trung Nhạc. Khó khăn lắm tôi mới tìm được nhà này, nghe nói anh ta rất giàu, cho dù không thể cho nó danh phận, ít nhất cũng cho nó cơm ăn.”

Nói rồi chị ta khóc, nói với thằng bé: “Chào cô đi con, nói tên con cho cô nghe.”

Thằng bé xem ra rất ngoan, từ nãy đến giờ không nói câu nào, lúc này mới rụt rè nói: “Cháu chào cô, cháu tên là Lộ Kế Tông.”

“Xin lỗi, mọi người đi về đi, tôi cũng muốn tìm anh họ tôi. Nhưng mọi người không biết, anh ấy bây giờ là nghi phạm giết người, cảnh sát đang truy nã anh ấy toàn quốc!”

“Tên khốn đáng chết này, đúng là ông trời báo ứng mà, nhưng mẹ con tôi phải làm sao?”

Người phụ nữ trẻ mở ví tiền ra, lấy ra ba nghìn tệ đưa cho hai mẹ con: “Xin lỗi, chị cầm trước khoản tiền này đi, coi như lộ phí.”

“Sao làm như vậy được!”

“Tôi là em họ của Lộ Trung Nhạc, chuyện của anh ấy cũng là chuyện của tôi, sai lầm năm xưa của anh ấy tôi sẽ bù đắp thay anh ấy. Nhưng thật sự tôi cũng chưa tìm thấy anh ấy, nếu có tin tức của anh, bất luận là vào tù hay thế nào tôi cũng sẽ lập tức thông báo cho chị. Chị cho tôi số điện thoại, tôi có thể liên lạc với chị.”

“Được, cảm ơn cô quá!”

Cất tiền xong họ cho nhau số điện thoại, người phụ nữ trẻ nói thêm: “Nếu chị nghe thấy tin tức gì của Lộ Trung Nhạc thì cũng thông báo ngay cho tôi, đây là để cứu mạng sống anh ấy.”

“Em gái, chị nhớ rồi!”

Người đàn bà đáng thương kéo tay thằng bé bước đi, liên tục ngoái đầu lại

nhìn. Nhị Hồ đang bị đội trưởng đội công an khiển trách, tại sao lại để loại người đó bước vào khu?

Ánh nắng xế chiều chiếu vào, người phụ nữ mặc bộ váy đen đứng một mình ở công biệt thự, như một đốm lửa đóng băng.

Hoa đào bên đường sắp nở.

Cô ấy tên là Âu Dương Tiểu Chi.

Chương 3

Lễ Noel năm 2006.

Cảnh sát Hoàng Hải đưa Tư Vọng về nhà, mua rất nhiều đồ ăn chín và đồ nhắm, còn chuẩn bị cả hai bình rượu cho mình và chai Pepsi lớn cho thằng bé.

Ngoài cửa, mưa đang rơi.

Tư Vọng càng ngày càng lớn, lông mày rậm hơn, hai năm nữa là dậy thì thành thiếu niên rồi.

Có một lần, Hoàng Hải sắp xếp cho nó đi tắm bồn, quả nhiên phát hiện vết bớt ở sau lưng - Hoàng Hải cau mày nhưng không nói ra.

Tư Vọng dăm ba ngày lại tới đây chơi, mọi góc ngách trong nhà, anh đều cho nó vào - trừ một căn phòng bí mật, luôn được khóa chặt, không biết giấu đồ vật gì?

Hoàng Hải tự thưởng thức rượu ngon, hút thuốc nghi ngút khói, đến khi thằng bé ho khụ khụ anh mới tắt thuốc. “Hôm nay là tròn hai năm ngày giỗ của Lượng.” Anh sờ mũi Tư Vọng, ngón tay run run, “Cứ như một giấc mơ vậy”.

“Lượng là ai ạ?”

Hoàng Hải rút từ ngăn kéo ra một khung ảnh, là ảnh Hoàng Hải chụp với con trai, sau lưng là công viên Nhân dân, vườn hoa có rất nhiều bóng bay, có vẻ

như tét thiếu nhi 1.6. Con anh có vài nét giống Tư Vọng.

“Đây là con của ta, chỉ lớn hơn cháu một tuổi. Bốn năm trước, nó bị bệnh máu trắng, ta đã tìm tất cả các bệnh viện trong nước, muốn thay tủy cho nó, nhưng không tìm được người phù hợp. Lượng ở trong bệnh viện một năm, trị liệu khiến tóc nó rụng hết, cuối cùng thì chết trong lòng ta lúc 10 tuổi.”

“Chú rất nhớ anh ấy chứ?”

“Năm đó, dường như ngày nào ta cũng khóc thầm, cho đến khi gặp cháu, nhóc à.”

Người đàn trung niên ôm Tư Vọng vào lòng, dùng bàn tay thô ráp ấm áp vuốt ve nó, như con mình vẫn còn sống vậy.

“Thế mẹ của anh Lượng đâu ạ?”

“Ly hôn khá lâu rồi, người đàn bà đó chạy theo kẻ có tiền rồi, di cư sang Australia, sau khi con chết thì chưa quay về lần nào.”

“Vậy cháu không trách chú.” Thằng bé sờ lên vết nhăn trên mặt viên cảnh sát, “Từ nay về sau chú có thể gọi cháu là Lượng.”

“Lượng mất rồi, nó sẽ không trở về nữa, nhóc à.”

Hoàng Hải nói một cách bình tĩnh, dường như đã hoàn toàn chấp nhận hiện thực con trai đã mất.

“Chết là một giấc mơ, sống cũng vậy.”

“Thằng nhóc, lại nữa rồi, dám học cách nói của người lớn à!”

Anh uống một cốc rượu, Tư Vọng kéo cánh tay anh nói: “Đủ rồi, chú sắp uống say rồi đấy.”

“Đừng lo cho ta!”

Hoàng Hải đẩy thằng bé ra, tự rót thêm một cốc nữa. Tư Vọng diu anh lên ghế, anh lầm bầm: “Lượng à, đừng đi, Lượng ơi!”

Sau khi uống say, Hoàng Hải bắt đầu nôn trên nền nhà, tối nay sao tử lượng kém thế chứ?

Anh xấu hổ đi dọn dẹp, mới phát hiện căn phòng nhỏ để hé cửa, vang lại tiếng bước chân nhẹ.

Sờ chìa khóa trên người, quả nhiên bị thằng nhóc Tư Vọng lấy đi mất. Anh chạy như bay vào căn phòng nhỏ, mùi hôi mốc nồng nặc. Thằng bé đứng như tượng, nhìn chăm chăm vào bức tường dán đầy báo và ảnh đã ngả vàng, dày chi chít như băng điều trong đám tang.

Trong ảnh có cảnh Hoàng Hải quen nhất - cánh đồng cỏ hoang um tùm, tường sụp đổ, ống khói cao chọc trời, tòa nhà cũ kỹ, máy móc han gỉ, cầu thang xuống lòng đất, cửa sắt nùm cửa tròn...

Khu Ma nữ trong truyền thuyết của các học sinh cấp 3 Nam Minh.

Tư Vọng vẫn chưa ý thức được rằng nó đang tự cắn môi, máu men theo khóe môi rơi xuống.

Trong ảnh thi thoảng có cảnh sát, vẫn là trang phục cảnh sát màu xanh của thế kỉ 20, chụp vào tháng 6 năm 1995. Hiện trường vụ án bật đèn sáng, phía sau là bóng tối thăm thẳm, nước bắn ứ đọng, là thứ ánh sáng khiến người ta phát ón.

Nó nhìn thấy Thân Minh.

Hai mươi năm tuổi, tóc rậm, chiếc áo vị hôn thê mua cho anh bị nước bắn dính thành đen sì. Mảnh vải đen điểm đỏ khó mà phân biệt, như là vết máu vẫn còn...

Khuôn mặt trong ảnh vẫn chìm trong nước.

Bức tiếp theo, thi thể bị lật lại, dưới ánh đèn sáng trắng là khuôn mặt trắng bệch - thằng bé nhắm chặt mắt lại không dám xem tiếp nữa, nước mắt vẫn tuôn ra từ khóe mắt.

Hoàng Hải ôm thằng bé từ phía sau, hai tay bịt hai mắt nó lại.

Khuôn mặt không thể nhận ra, thật là khủng khiếp... có thể tưởng tượng ra

một người sau khi bị giết còn bị ngâm trong nước mưa.

Ba ngày...

Thân Minh ba ngày sau khi chết, xác bị ngâm trong nước dần thối rữa.

Những bức ảnh tiếp theo, mỗi bức đều khiến người ta gặp ác mộng cả đời. Tư Vọng lại cố đẩy tay của Hoàng Hải ra, mở to mắt nhìn ảnh - vết thương sau lưng người chết, vết thương dài không đến 2 cen-ti-mét nhưng cũng đủ để tim bị chia cắt làm hai nửa.

Nó không nhìn thấy hung khí.

Sau khi đem xác đi, cảnh sát tiếp tục điều tra hiện trường, hút hết nước dưới nền đi, tìm chứng cứ. Nhưng không hề có bia mộ hay xương trắng như đồn đại, chỉ có những kí tự và chữ viết kỳ lạ khắc trên tường.

Cuối cùng, Hoàng Hải giật lại chùm chìa khóa trong tay thằng bé, nhìn cái tủ sắt ở góc tường nói: “Mười năm rồi, căn phòng nhỏ này không hề thay đổi, cháu biết vì sao không?”

“Đây là vụ án mà chú vẫn chưa phá được!”

“Sáng sớm ngày mùng 6 tháng 6 năm 1995, trên nóc thư viện trường trung học Nam Minh phát hiện một nữ sinh bị đầu độc chết, nữ sinh đó học lớp 12, một tháng nữa là thi đại học. Thầy chủ nhiệm lớp nữ sinh tên là Thân Minh, anh ta bị coi là nghi phạm giết người, đích thân ta bắt anh ta đến đồn công an rồi đích thân ta thả ra.

Đêm 19 tháng 6, trong khu đất hoang bên đường Nam Minh, có bầy chó dại cắn một thi thể, khiến công nhân ca đêm chú ý, đó là Nghiêm Lịch - chủ nhiệm giáo vụ của trường cấp 3 Nam Minh, trên người có vết dao, hung khí vẫn ở trên người nạn nhân. Cảnh sát phát hiện Thân Minh mất tích, có ông già làm chứng tới đó nói thấy Nghiêm Lịch và Thân Minh cùng nhau rời trường học, mọi người đều nghi anh ta là hung thủ giết thầy chủ nhiệm giáo vụ rồi bỏ trốn. Cảnh sát lục soát khắp nơi mà không tìm ra anh ta, cho đến khi có nữ sinh báo cáo với trường rằng, hôm Thân Minh mất tích, anh ta có nhắc đến việc tới công xưởng bỏ hoang gần trường, cũng là khu Ma nữ mà học sinh vẫn lưu truyền. Mười giờ ngày 21 tháng 6, cảnh sát phát hiện thi thể anh ta - lúc đó trời mưa mấy ngày liên tiếp, nền đất đọng nước, thi thể bị

ngâm trong nước, hung khí không tìm thấy. Bao nhiêu năm rồi, những con số này vẫn khắc ghi trong đầu ta.”

Hoàng Hải kể một mạch câu chuyện xong thì hơi men cũng bay hết, căn phòng nhỏ không có điều hòa, cảm thấy toàn thân lạnh ngắt.

Anh vẫn nhớ con dao găm giết chết Nghiêm Lịch - nơi sản xuất là xưởng quân đội tuyến ba, dài 15 cen-ti-mét, sử dụng thép đặc chủng, mũi dao nhọn, có khe ở sống dao, mang dấu ấn quân sự, rất giống dao găm của đặc công, độ sắc, ổn định, cứng, dẻo dai và chống hao mòn thuộc hàng loại một. Loại dao này rất hiếm trên thị trường, lúc đó chỉ lưu hành trong nội bộ một số bộ phận đặc biệt.

15 cen-ti-mét, xưởng 305, thép đặc chủng, có rãnh, mũi dao nhọn...

Một bên tường khác, tường trắng, vẽ rất nhiều đường kẻ bằng bút đỏ, tạo nên một biểu đồ quan hệ nhân vật rất lớn. Chữ màu đỏ đập vào mắt giống như Hoàng Hải dùng máu của mình viết vậy.

Trung tâm của bức tường là hai chữ: Thân Minh.

Xung quanh cái tên này, là tám đường kẻ đậm, mỗi đường chỉ ra một tên, lần lượt là: Liễu Mạn, Nghiêm Lịch, Hạ Niên, Lộ Trung Nhạc, Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, Trương Minh Tùng, Âu Dương Tiểu Chi.

Dưới mỗi cái tên có dán ảnh mặt lớn, trong đó trên tên của năm người: Liễu Mạn, Nghiêm Lịch, Hạ Niên, Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long có đánh dấu X màu đỏ, thể hiện người đó đã chết.

Hai chữ “Thân Minh” như lời nguyện cay nghiệt, hễ người nào liên quan đến anh ta cũng gặp chuyện chẳng lành. Đúng năm nay, Cốc Thu Sa và Cốc Trường Long là vị hôn phu và nhạc phụ của Thân Minh cũng gặp thảm kịch. Mọi người đều liên tưởng rằng: Đây phải chăng là sự báo thù của hồn ma?

Người còn sống có ba người.

Lộ Trung Nhạc không biết trốn đi đâu, điều duy nhất có thể khẳng định là tội phạm truy nã sống cũng không yên ổn được.

Tư Vọng chỉ lên tên trên tường nói: “Trương Minh Tùng, Âu Dương Tiểu

Chi là ai ạ?”

“Trương Minh Tùng là thầy giáo dạy toán của trường cấp 3 Nam Minh lúc đó.” Hoàng Hải được cậu bé nhắc nhở, đã lâu không chú ý tới hai người này, “Âu Dương Tiểu Chi là nữ sinh mà sau ba ngày xảy ra vụ án nói Thân Minh có thể ở khu Ma nữ.”

“Tám người này đều có quan hệ trực tiếp và gián tiếp với người chết ạ?”

“Sau khi Thân Minh chết một tháng, ta đã vẽ biểu đồ quan hệ này. Đáng nghi nhất là Lộ Trung Nhạc, hắn lại kết hôn với vị hôn phu của người chết. Hắn là kỹ sư của xưởng gang thép Nam Minh, đêm đó hắn ta trực ban ở xưởng, địa điểm xảy ra vụ án cách phòng trực ban không quá 200 mét. Lúc đó bố của Lộ Trung Nhạc đang làm việc trong chính phủ, hắn kiên quyết khai rằng đêm đó ngủ say, không có chứng cứ chứng minh hắn có liên quan đến cái chết của Thân Minh. Vài năm gần đây, ta luôn theo dõi hắn, hai năm trước phát hiện thi thể của Hạ Niên, ta còn tìm Lộ Trung Nhạc vài lần. Không ngờ hắn thành nghi phạm giết người thật, hiện tại đang bị truy nã trên toàn quốc.”

“Chú dán hết tài liệu lên căn phòng này, không cho ai vào, vì đây là khu vực cấm của chú, và cũng là nỗi nhục làm cảnh sát của mình ư?”

“Muốn chết hả!” Anh kéo Tư Vọng ra khỏi căn phòng, đổ một cốc nước lạnh lên đầu mình, “Tối nay tiết lộ hơi nhiều bí mật, nếu để mẹ cháu biết, cô ấy nhất định sẽ không cho cháu đến nhà ta nữa.”

“Chú khỏe chưa?”

“Ta không sao, chỉ là cảm thấy cháu rất đáng sợ, có lúc cháu không phải đứa trẻ.”

“Ai cũng nói như vậy.”

“Tại sao cháu lại quan tâm đến vụ án năm 1995? Lúc đó cháu còn chưa ra đời!”

“Vì chú.”

Câu trả lời này khiến Hoàng Hải ngạc nhiên, anh nhìn cây thông Noel nhấp

nháy đèn ngoài cửa sổ nói: “Cháu quả là đứa trẻ đáng sợ.”

Bỗng nhiên chuông cửa reo.

Tại sao lại đến vào đêm Noel? Hoàng Hải khóa lại căn phòng nhỏ, Tư Vọng ra mở cửa như chủ nhà.

Đứng bên ngoài là một người trạc hơn 50 tuổi, tóc lốm đốm bạc, dáng người khom khom, có nhiều nếp nhăn, khuôn mặt tiêu tụy gầy gò. Ông đứng cau mày, nhìn sổ cửa: “Cháu bé, đây là nhà của cảnh sát Hoàng Hải phải không?”

“Phải ạ.”

“Xin lỗi đã làm phiền, bố cháu có nhà không?”

Tưởng nó là con trai Hoàng Hải, Tư Vọng cũng không phủ nhận, gật đầu nói: “Ông ấy có nhà.”

Hoàng Hải lập tức kéo nó ra sau lưng, cầm chiếc khăn lau tóc ướt của mình, ngữ khí thô lỗ nói: “Ông Thân à? Không phải tôi nói là ông đừng đến nhà tôi nữa ư?”

“Xin lỗi, cảnh sát Hoàng, gọi điện thì máy bận, nên trực tiếp đến nhà tìm. Vì rất quan trọng, tôi có manh mối mới rồi!”

“Nói đi!”

“Đêm đó, anh ta mua một quyển sách trong hiệu sách, anh đoán xem? “Mật mã Da Vinci”, tôi đã đọc nó rất nhiều lần, là tiểu thuyết về tôn giáo, lịch sử, nghệ thuật và giết người, quả nhiên có Ordre du Temple và Priory of Sion.”

Hoàng Hải say thật rồi, vò đầu bứt tai nói: “Sion gì cơ?”

“Priory of Sion!”

Người đàn ông hơn 50 tuổi này lại có thể nói thành thạo thuật ngữ tiếng Anh.

“Ông Thân, ông xem từng này tuổi rồi, đừng lòi tiếng Anh ra trước mặt tôi đi.”

Tur Vọng nhìn ánh mắt của người đàn ông này có chút kỳ lạ, đứng ở cửa kéo áo Hoàng Hải nói: “Hãy để bác ấy vào trong nhà nói chuyện đi.”

“Câm mồm!” Anh sờ đầu thằng bé, “Vào bếp ngồi đi, trẻ con không được xen vào chuyện người lớn!”

“Xi!”

Nhưng rốt cuộc anh là cảnh sát, Tur Vọng ngoan ngoãn trốn vào trong bếp, nhưng không biết có nghe trộm không.

“Ngồi đi!”

Hoàng Hải pha cho vị khách không mời mà đến đêm Noel này một tách trà.

“Cảnh sát Hoàng, tôi đã âm thầm theo dõi người đó, hắn ngồi trên tàu điện ngầm đọc “Mật mã Da Vinci”, đồng thời còn ghi chép lại rất tỉ mỉ, ngón tay còn vẽ chữ thập, và rất nhiều hình kỳ quặc, miệng lầm nhảm gì đó, có thể là chỉ thị bí mật của tổ chức bọn họ.”

“Ông không bị hắn phát hiện ra chứ?”

“Yên tâm, tôi rất cẩn thận, đeo khẩu trang và đội mũ, hắn không nhìn thấy mặt tôi.”

Hoàng Hải vò đầu, chầm một điếu thuốc: “Chết tiệt, tôi sợ hắn gọi 110 báo cảnh sát, hoặc trực tiếp tìm đồn cảnh sát khởi kiện! Con gái của cục trưởng sang năm thi đại học rồi, gần đây phải bỏ túc cho nó.”

“Nguy hiểm quá! Mau báo với cục trưởng, tuyệt đối không thể để hắn tiếp cận đứa trẻ! Tôi nghi rằng hắn là thành viên của hội Priory of Sion hoặc Rosenkreutzer, chí ít cũng là Freemasonry. Anh là cảnh sát giỏi, còn tôi là người kiểm sát giàu kinh nghiệm, chúng ta đều có kinh nghiệm phá án tương đương nhau, kẻ có tâm địa bất luận bề ngoài có cải trang thế nào, đều không thể qua được mắt chúng ta. Tôi dám bảo đảm hắn ta tuyệt đối không phải thầy giáo dạy toán thông thường!”

“Đúng, anh ta là nhà giáo ưu tú trong toàn thành phố, đương nhiên là không tầm thường rồi.”

Vị kiểm sát viên càng nói càng nôn nóng: “Mắt hấn có tà khí như ma quỷ vậy! Anh phải tin trực giác của tôi, cho dù tất cả mọi người đều thấy hấn thân thiện. Thân Minh bị giết xong cảnh sát các anh không phá án được, tôi thường đi thư viện thành phố, tìm ra tài liệu về pháp y và trinh thám. Có lần, tôi đang ở phòng đọc thì gặp hấn, trực tiếp lộ ra thân phận của mình, bao gồm cả quan hệ giữa tôi và Thân Minh. Tôi hỏi hấn có phải mượn sách chuyên ngành toán học không? Hấn ngượng ngạo phủ nhận, còn dùng tay che bìa quyển sách hấn mượn. Tôi lại hỏi sau khi Thân Minh chết, trường có thay đổi gì không? Hấn chỉ nói hiệu trưởng vì chuyện đó mà từ chức, thầy giáo và học sinh chịu rất nhiều áp lực, xong vội vàng cáo từ, hiển nhiên là hấn cố ý bỏ chạy, nếu không phải trong lòng có điều hổ thẹn gì thì sao phải vậy? Thế nên tôi dùng mối quan hệ viện kiểm sát, điều tra ghi chép mượn sách trong thư viện của Trương Minh Tùng, phát hiện ra sách anh ta mượn đa phần là về tôn giáo và hình học, và không ít tiểu thuyết trinh thám giết người, ví dụ “No one lives”, “Murder in Mesopotamia”, thậm chí cả sách chuyên ngành pháp y.

“Ông Thân, ông nghe tôi nói một câu...”

“Đừng ngăn tôi! Vào năm con trai tôi bị hấn giết, hấn đã hơn 30 tuổi, đến bây giờ hơn 40 tuổi, vẫn chưa kết hôn, điều kiện hấn tốt như vậy, tìm vợ đâu có khó? Vì vậy, chắc chắn tâm lý biến thái!”

“Tào lao!”

“Còn nữa, tôi đã điều tra ba đời nhà tên biến thái đó, kết quả là gì? Ông tổ nhà hấn từng làm truyền đạo cho giáo sĩ nước ngoài, kiểu như hội “Giáo sĩ”. Năm 1949, tên khốn này bị xử bắn công khai với tội danh gián điệp cho địch, trước khi chết lảm nhảm một một tràng tiếng nước ngoài, nghe nói là lời nguyện chữ La-tinh, nguyện rửa tội tòa án xét xử. Cảnh sát Hoàng, anh có hiểu không? Ông tổ hấn chính là thành viên của tổ chức nước ngoài nguy hiểm, tất nhiên sẽ truyền cho hấn. Còn bố hấn tự sát vào hai mươi năm trước, kiểu tự sát rất kỳ quặc, ông ta tự nhốt mình vào trong một căn phòng đá rồi phóng hỏa, tôi cho rằng đó là nghi thức tự tế bản thân nào đó.”

“Thân Viện Triều, ông là một viên kiểm sát, nên biết rằng việc gì cũng phải có chứng cứ. Rất cảm ơn ông vì đã cung cấp manh mối cho cảnh sát, nhưng chục năm nay, tôi đã nghe ông nói rất nhiều lần rồi! Tôi dường như có thể đọc thuộc cái gọi là chứng cứ của ông không sót một chữ nào, tôi cũng điều tra vài lần, mỗi lần đều chứng tỏ rằng ông ăn nói hàm hồ! Tuần nào ông cũng gọi điện cho tôi, đến phòng làm việc, hôm nay còn tiến xa hơn là đến

nhà nữa.”

“Vì phát hiện tôi qua rất quan trọng mà! Chứng minh hẳn có liên quan tới tổ chức bí mật trong “Mật mã De Vinci”.”

“Tôi khuyên ông nên về nhà nghỉ ngơi, không nên làm những hành động nguy hiểm đó nữa, bị người ta phát hiện theo dõi, không biết bị gọi 110 báo cảnh sát bao nhiêu lần rồi, tôi không muốn phải bắt ông đâu!”

Thân Viện Triều vội bổ sung thêm: “Còn lý do nữa! Điều cuối cùng! Nghe tôi nói, hẳn ta tuy là giáo viên giỏi, nhưng không phải Đảng viên, cũng không gia nhập Đảng phái dân chủ, thân phận chính trị rất khả nghi!”

“Thật là biết gán tội danh! Cứ như “Đại cách mạng văn hóa”! May mà Hoàng tôi chỉ biết phá án, khi nói người đó là nghi phạm quan trọng, tôi lập tức điều tra, phát hiện anh ta có chứng cứ ngoại phạm đầy đủ - Ngày 19 tháng 6 năm 1995, anh ta tham gia hội nghị học thuật hệ thống giáo dục, ở một hòn đảo vắng vẻ, ít nhất có bốn mươi người có thể làm chứng. Tôi hôm đó mưa to, chiếc thuyền duy nhất trên đảo không thể ra biển, mọi người đều bị kẹt trên biển, anh ta và bộ trưởng giáo dục ngủ chung một phòng. Làm sao có thể quay về trường giết người chứ?”

“Mấy năm nay tôi xem nhất nhiều tiểu thuyết về suy luận, cho dù chứng cứ ngoại phạm có đẹp như nào thì cũng có thể là giả, không ngờ cảnh sát uyên thâm như anh cũng bị hấn lừa!”

“Đêm Liễu Mạn gặp hại, anh ta đang dạy thêm cho hai nam sinh lớp 12, dạy đến 2 giờ sáng, cũng không có điều kiện gây án như vậy. Tuy anh ta không kết hôn, nhưng lại có nhiều người ái mộ. Xuất thân gia đình tốt, lại là nhân tài tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, điều kiện cao không vừa mắt đối tượng nào, người như vậy rất phổ biến.”

Giọng của ông Thân ngày càng run rẩy: “Tôi theo dõi tên tội phạm này chục năm rồi, trên đời này không còn ai hiểu hẳn bằng tôi. Cảnh sát Hoàng, tôi không trách anh, chục năm nay anh vẫn truy tìm hung thủ, tôi rất cảm kích. Nhưng tôi là bố của Thân Minh, tôi có thể cảm thấy linh hồn của nó, vẫn chưa thể đầu thai kiếp khác, mà vẫn lảng vảng quanh tôi - anh biết không? Sáng nay Thân Minh báo mộng cho tôi, tôi nhìn thấy nó đứng ở bên một con sông, vẫn hình dáng lúc 25 tuổi, trong tay cầm bát canh đặc quánh. Nó muốn tôi báo thù, nó nói hung thủ chính là hẳn!”

Báo mộng?

Hoàng Hải không nói thêm được gì nữa.

“Về đi, ông Thân, ông về nghỉ ngơi đi. Tôi đảm bảo với ông nhất định sẽ bắt được hung thủ, trừ khi tôi chết!”

Viên cảnh sát mở cửa, mời ông Thân ra về, người kiểm sát viên ra cửa thang máy còn nói thêm: “Nhớ đến nhà hấn lục soát, anh biết địa chỉ nhà hấn, hấn sống ở tầng trệt, có sân nhỏ, đào hết nó lên, chắc chắn sẽ phát hiện thấy rất nhiều xương cốt!”

Nhìn khách vào thang máy rồi, Hoàng Hải mới vào nhà, phát hiện Tư Vọng đã đứng ở cửa.

“Tên nhóc này nghe trộm!”

Anh tức giận đẩy thẳng bé vào góc tường, Tư Vọng nhìn anh với bộ mặt vô tội, có vẻ như sợ quá: “Bác ấy là ai ạ?”

“Trò Tư Vọng, ta và ông ta đang chơi trò chơi.” Anh nuốt nhẹn câu chửi bậy vào bụng, nói nhẹ nhàng “Ông ta chỉ là một... người bạn già.”

Chương 4

Đêm Noel.

Thân Mẫn nằm trên giường, tường phòng ngủ của cô bé treo rất nhiều sao, đêm đến tắt đèn đi như ở ngoài trời vậy. Đầu giường bật đèn bàn, cô bé trùm một cái chăn dày, đọc thiệp chúc mừng Noel của các bạn.

Có một bạn nam chỉ viết vài chữ: *Tiểu Mẫn, tớ thích cậu, có thể làm bạn với tớ không?*

Đứa trẻ học sinh lớp 5 này cười rồi vứt cái thiệp đó xuống gầm giường.

Mưa hắt vào cửa sổ, cô bé trầm ngâm nhìn đồng hồ, nghĩ tại sao bố vẫn chưa về? Tối nay còn phải thẩm vấn tội phạm nữa sao?

Cô bé nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, có một người đàn ông bước vào, xem ra không giống bố, giống ông hoặc bác hơn, tóc bạc nửa đầu rồi, đem theo không khí mưa lạnh vào. Vừa nhìn thấy Thân Mẫn, vẻ mặt ông ta từ nghiêm túc trở nên vui vẻ, xoa đầu cô bé nói: “Tiểu Mẫn, ngủ sớm đi, mai đi học đừng đi muộn đấy”

“Bố đi đâu đấy ạ?”

“Bố đi gặp một người bạn.” Ông tắt đèn, “Chúc con gái ngủ ngon!”

Ngày hôm sau, Thân Mẫn khoác ba lô đi học, đi hai trạm xe bus, bước vào trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ. Lớp học của cô bé ở trong một cái sân khuất tầm mắt, ở tòa nhà màu trắng xanh, lớp 5C.

Cô bé có đôi mắt như hai hạt hạnh nhân, mái tóc đen nhánh, mặc váy dài trắng dày, hợp với làn da sáng khỏe mạnh. Sau khi tan học, dưới ánh chiều, cô bé về nhà, đánh cầu lông gà với bạn hàng xóm. Cô bé đánh một quả cầu bay vào rất sâu trong bụi cây, trẻ con cũng khó mà chui vào được, đúng lúc mấy đứa trẻ đang lo lắng, có một thằng bé từ trong bụi cây chui ra.

Hình như tuổi của cậu bé bằng Thân Mẫn, và hay gặp ở trường.

Đúng, cậu ta cũng học ở trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ, nhưng khác lớp. Khuôn mặt ấy rất ấn tượng, đôi mắt rất có thần. Từng có khoảng thời gian trong trường xôn xao chuyện của cậu ta, mọi người nói cậu ta là thần đồng. Nhưng rất nhanh sau đó, cậu ta trở lại bình thường, không có thầy cô nào nhắc đến nữa, vẫn chơi một mình, không có bạn nào nữa.

Cậu ta tên là gì nhỉ? Thân Mẫn lúc đó không nhớ ra, cô bé chỉ quan tâm đến quả cầu.

Cậu bé phủi lá cây và đất trên người đi, tay cầm quả cầu, dúi vào tay cô bé.

“Cảm ơn!” Đây là câu đầu tiên Thân Mẫn nói chuyện với cậu ta. “Bạn học lớp B à? Tên là gì?”

“Tớ tên là Tư Vọng, Tư trong Tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng, còn bạn?”

“Thân Mẫn.”

“Thân Mẫn ư?”

Thằng bé giật mình vì cái tên đó.

“Có chuyện gì sao?”

“Không, họ của chúng ta đều rất hiếm, phải không? Tớ dám đánh cá là trong lớp không có người thứ hai họ Thân.”

Thân Mẫn ngây thơ gật đầu: “Ừ, Tu Vọng, cậu sống ở đây à?”

“Không, hôm nay vừa hay đi ngang qua.”

“Chúng mình cùng đánh cầu đi!”

Cậu bé tên Tu Vọng này, cẩn thận cầm vợt lên mới phát hiện mu bàn tay bị xước một vết khá sâu, chắc là lúc chui vào bụi tìm cầu không cẩn thận bị cành cây quệt vào.

“Ôi, xin lỗi, tớ làm cậu bị thương rồi!”

“Không sao!”

Tu Vọng dùng tay che vết thương, cô bé đang định nói “về nhà tớ bôi thuốc”, lại nghĩ nhớ bị bố nhìn thấy không chừng bị ăn mắng.

“Đợi đã, đừng chạy đi đâu nhé!”

Cô bé chạy như bay lên nhà. Không đến hai phút, không những mang thuốc sát trùng mà có cả miếng dán và bông gòn. Cô bé cầm tay Tu Vọng, nhẹ nhàng lau vết thương, cuối cùng dán miếng dán cá nhân lại.

Cô bé bên cạnh cười tủm tỉm, còn cậu bé quay đầu đi khỏi khu phố.

Năm thứ hai, trên sân vận động trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ, Tu Vọng có bạn cùng chơi. Nó biết đánh cầu lông gà với các bạn nữ, chơi trò ú tim, nhảy dây chun, cũng chẳng để ý có bị các bạn nam chê cười không.

Lớp 5, học kỳ 2, học sinh đều đang chuẩn bị thi, Thân Mẫn thích môn âm nhạc nhất. Tháng 5, trời bắt đầu nóng, cô bé chỉ mặc váy mùa hè mỏng, để lộ

cánh tay và cổ thon dài, cùng hát theo tiếng đàn dương cầm của cô giáo: “*Để chúng ta chèo mái thuyền, chiếc thuyền rẽ sóng, mặt biển ánh lên tháp Bạch xinh đẹp, tứ bề là cây xanh tường đỏ. Chiếc thuyền đi nhẹ nhẹ, lướt trên mặt nước, đón ngọn gió mát lạnh thổi đến. Khăn quàng đỏ đón mặt trời, ánh nắng chiếu lên mặt biển, bầy cá dưới nước ngắm nhìn chúng ta, nghe trộm chúng ta hát mừng vui vẻ...*”

Lớp B có một bạn nữ nhà rất giàu, hàng ngày tan học đều có xe Audi đứng cổng trường đợi, thỉnh thoảng mời Tư Vọng lên xe nhà bạn đó cùng về. Có hôm chiều tà, Thân Mẫn nấp sau cây cổ thụ ở cổng trường, phát hiện bạn nữ đó cầm vật áo của Tư Vọng nói: “Tư Vọng, tớ có hai vé xem phim “Harry Porter”, bạn đi xem cùng tớ nhé?”

Tư Vọng xấu hổ quay mặt chạy biến, đúng lúc gặp Thân Mẫn trước mặt, hai đứa cười khúc khích, rồi đi bộ trong vườn trường.

“Cậu biết không? Tại sao lại có người nói tớ là thần đồng?” Cậu bé giả vờ nói nhỏ một cách bí mật: “Vì tớ có năng lực siêu phàm.”

“Á?” Cô bé mở tròn mắt, “Năng lực siêu phàm á? Tớ không tin!”

“Ví dụ, tớ có thể đoán ra tên bố cậu, có phải là Thân Viện Triều không?”

“Đúng, nhưng cái này tra rất dễ mà.”

“Cậu còn có một anh trai, không phải anh họ nhé, tớ nói là anh ruột.”

“Ồ? điều này sao tớ không biết?”

“Cậu về hỏi bố cậu sẽ rõ.”

“Lẽ nào...”

Mẫn nhớ lại phòng khách trong nhà, ngoài di ảnh của mẹ, còn treo ảnh đen trắng của một thanh niên, nhưng bố từ trước đến giờ không nói đó là ai?

“Không nói chuyện này nữa, mẹ bạn có khỏe không?”

“Mẹ tớ chết rồi.”

“Ồ, tớ xin lỗi!”

“Khi mẹ có thai tớ, mẹ đã hơn 40 tuổi rồi, bác sĩ nói sinh con nguy hiểm, nhưng mẹ vẫn quyết tâm sinh tớ ra đời. Kết quả là ngay tối hôm sinh, mẹ mất nhiều máu quá mà qua đời.” Cô bé nói xong trào nước mắt, ngồi trên ghế đá lẩm nhẩm: “Là tớ giết mẹ tớ!”

“Sinh nhật cậu là ngày nào?”

“Ngày 20 tháng 12 năm 1995.”

Tư Vọng như đang tính toán gì đó, bấm đốt ngón tay: “Hóa ra, ngày đó đã có rồi.”

“Cậu nói gì vậy? Ngày nào?”

“Thế thì cậu phải gọi tớ là anh, vì tớ sinh ngày 19 tháng 12, sớm hơn cậu một ngày.”

“Còn lâu tớ mới gọi như vậy!”

“Được thôi, cậu biết anh trai cậu mất khi nào không?”

“Thử nói xem nào?”

Thân Mẫn đã lau nước mắt, nhìn mặt cậu bé một cách nghi ngờ.

“Ngày 19 tháng 6 năm 1995.”

Khi nói ra ngày này, Tư Vọng cúi đầu xuống, trên má có gì đó rơi xuống chậm chậm.

“Sao cậu lại khóc?”

“À, vừa nãy có cơn gió thổi hạt cát bay vào mắt tớ.”

“Đừng cử động! Mở to mắt ra!”

Cô bé chu môi thổi vào lòng mắt của cậu bé.

“Bố nói với tớ là con gái có thể khóc mếu, nhưng con trai thì không.”

Cô bé nói với giọng tự hào, Tư Vọng gật đầu nói: “Bố cậu nói rất đúng!”

“Thế mà cậu vẫn khóc à?”

“Không khóc nữa, tớ thề.”

Tư Vọng lau khô nước mắt, quay người nói: “Tớ phải về nhà đây, chào cậu!”

Nửa tháng sau, chúng tốt nghiệp trường tiểu học số 1 đường Trường Thọ. Ở đây tiểu học đến lớp 5, vào thẳng lớp dự bị trung học. Thân Mẫn và Tư Vọng vào trường cấp 2 khác nhau, từ đó hai đứa không gặp nhau nữa.

Có lúc, cô bé mơ tưởng cùng Tư Vọng đi chơi, chèo thuyền trên hồ Ngăn Trấu ở công viên Trường Phong. Cậu bé u sầu ngồi phía sau, cùng nhau chèo thuyền, trốn dưới bóng râm của núi Thiếc Bách, tựa đầu vào nhau ngắm hoàng hôn...

Chương 5

Đêm mùa thu năm 2007.

“Nhóc, cháu có biết tại sao ta lại kể cho cháu chuyện bí mật trong căn phòng nhỏ vào đêm Noel năm ngoái không?”

Hoàng Hải và Tư Vọng đánh cờ trong nhà, nếu có ai ngoài cửa sổ nhìn thấy chắc hẳn sẽ tưởng họ là bố con.

“Vì chú uống say.”

“Hừ! Ta nổi tiếng là nghìn cốc không say đấy! Thực ra, ta cố ý để cháu biết đấy, vì khẳng định là cháu có bí mật, về chuyện cái chết của Thân Minh năm 1995...”

“Ít ra mục đích của chúng ta giống nhau.”

“Vì thế, đây là một giao dịch, ta nói cho cháu sự thật mà cảnh sát có, còn cháu cũng phải nói cho ta, cháu ở Cốc gia hơn nửa năm, tất cả bí mật phát

hiện ra - về Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, cả Lộ Trung Nhạc đang trốn ngoài vòng pháp luật nữa.”

Tur Vọng chiếu tướng, nhưng lại rút quân cờ lại: “Cháu có thể không nói được không?”

“Không được - Vì ta còn rất nhiều bí mật, vẫn giấu trong lòng đây, nếu cháu không trao đổi, thì ta sẽ không bao giờ nói ra.”

“Chú thua rồi.” Cậu bé ăn tướng của Hoàng Hải, hít sâu, “Bắt đầu từ Cốc Thu Sa nhé.”

“Được!”

“Cốc Thu Sa có một bí mật đáng sợ, trong phòng cô ấy có một hộp thuốc nhỏ, nhưng ngăn kéo bị khóa. Cháu ăn cắp chìa khóa của cô ấy, mở ra phát hiện có rất nhiều thuốc nhập khẩu, phần lớn hướng dẫn sử dụng thuốc không phải tiếng Anh. Cháu dùng bút chép lại những chữ đó, khóa ngăn kéo lại, không để lại dấu vết đã mở ra. Cháu tìm trên mạng, mới phát hiện đó là tiếng Đức, đại ý là thuốc để ngăn chặn giải phóng hormone luteinizing, khiến giảm sản sinh lượng hormone sinh dục nam.”

Hoàng Hải vò đầu ngắt câu: “Chú nghe không hiểu.”

“Nói ngắn gọn là, đó là thuốc để “cắt thiểu” - thông qua việc cho người ta uống thuốc, sẽ dần dần biến thành thái giám.”

“Độc ác quá!”

“Rõ ràng, thuốc này là để đối phó với Lộ Trung Nhạc, cháu mới hiểu nguyên nhân vì sao Cốc Thu Sa không cho phép cháu uống nước trong vòi nước, chỉ cho cháu uống nước khoáng đóng chai.”

“Thảo nào mà trông tên khốn đó bộ dạng cứ quái lạ u tối, thì ra là làm thái giám mà cũng không hề hay biết.” Hoàng Hải châm một điếu thuốc, đi đi lại lại bên cửa sổ, “Nếu như Lộ Trung Nhạc biết được bí mật này, đương nhiên sẽ căm hận Cốc Thu Sa đến tận xương tủy, giết cô ta cũng là lẽ đương nhiên.”

“Một năm nay, cháu rất sợ, hẳn có đến tìm cháu nữa không? Tôi nào cháu

cũng nhắc mẹ cháu phải đóng chặt cửa, nếu có người lạ gõ cửa, bất luận là ai cũng không được tùy tiện mở cửa.”

Hoàng Hải xoa mũi thẳng bé nói: “Nhóc con, nếu ta có đưa con như cháu thì tốt biết bao - cháu yên tâm đi, chỉ cần có ta, mẹ con cháu chắc chắn sẽ an toàn.”

“Thật không ạ?”

“Ta đảm bảo, chỉ cần gã đó xuất hiện, là ta có thể bắt hắn!” Viên cảnh sát nhìn đồng hồ nói: “Về nhà sớm đi, muộn nữa là mẹ cháu sẽ gọi điện đến đây.”

Sau khi thẳng bé rời khỏi, Hoàng Hải mở căn phòng bí mật ra, nhìn những hình vẽ màu đỏ trên tường, lại chiêm một điều thuốc. Anh sờ vào trung tâm bức tường, vào hai chữ “Thân Minh”.

Tháng 6 năm 1995, một tuần trước khi Thân Minh bị giết, anh ta bị nhốt trong cũi sắt, kịch liệt yêu cầu được gặp cảnh sát Hoàng Hải, nói có manh mối quan trọng cần cung cấp. Hoàng Hải lao từ giường trong đêm, rời con trai vừa tròn một tuổi, đạp xe tới trại giam.

Trong phòng thẩm vấn, Thân Minh thân tàn ma dại, vò đầu như người mất hồn, không còn chút tôn nghiêm của một thầy giáo cấp 3 nữa, quỳ xuống xin sự giúp đỡ của Hoàng Hải: “Tôi không giết người... tôi không giết người...”

“Anh muốn cung cấp manh mối gì?”

“Cảnh sát Hoàng, trong trường lưu truyền hai tin đồn về tôi, trong đó có một tin là thật.”

“Anh có quan hệ yêu đương với học sinh Liễu Mạn?”

Anh ta gạt nước mắt, môi lập bập, dường như răng cắn vào môi nói: “Không, tôi là con riêng.”

“Bố đẻ anh không phải là kẻ đầu độc vợ và bị xử bắn ư?”

“Đúng vậy, hắn không phải họ Thân, vì vậy mọi người mới nói tôi không phải con ông ta.” Thân Minh đột nhiên ho vài tiếng.

“Bố đẻ thật sự của tôi, là người đảng hoàng như anh, có công việc và địa vị chính đáng, tôi từng thề trước bố rằng không bao giờ tiết lộ thân phận của ông ấy.”

“Tôi hiểu rồi, nếu ông ấy không liên quan tới vụ án này của anh, tôi tôn trọng bí mật của anh.”

“Khi tôi ra đời có tên là Thân Minh, năm 3 tuổi, mẹ tôi đi lấy chồng, thì tôi mới mang họ của dưỡng. Người đàn ông đó là tên khốn, lăng nhăng với người khác bên ngoài, lại còn dựa vào công việc của vợ để nuôi bản thân. Tôi nói sự thật với mẹ, thì tên đó nói tôi ăn nói hàm hồ. Trong ký ức đầu tiên của cuộc đời tôi, đều toàn là nước mắt và tiếng hét, cả tiếng bước chân tên đó tiến đến gần tôi, mỗi bước chân đều khiến tôi run rẩy, thậm chí còn trón dưới gầm giường, lúc đó tôi mới 5, 6 tuổi.”

Tuy nhiên, Hoàng Hải đã nghe rất nhiều những câu chuyện bi thảm như vậy, vẫn nghĩ trong lòng rằng: “Báo ứng!”

“Năm tôi 7 tuổi, dưỡng đầu độc mẹ tôi, sau đó khi tôi báo cảnh sát, tên đó bị bắt và xử bắn.”

Bà ngoại trở thành người thân duy nhất của tôi, tôi không thể mang họ của người đàn ông đó nữa, bà ngoại đến phòng tư pháp sửa lại cho tôi tên Thân Minh.”

“Đây cũng là điều tôi cảm thấy kỳ lạ khi xem hồ sơ của anh.”

“Bà ngoại không có trình độ văn hóa, đi làm người giúp việc cho người ta, thường sống ở nhà họ Đông. Anh biết đường An Tức không? Từ năm lớp 1 đến lớp 3, tôi và bà sống ở tầng hầm, chật chội tối tăm ướt át, chuột chạy tứ tung. Tôi lớn lên như một cô hồn, chứ không nho nhã như bây giờ, lúc đó hôm nào tôi cũng đánh nhau, bọn trẻ con hợp sức bắt nạt tôi, ném đá kéo quần tôi, thậm chí còn đổ nước tiểu vào mặt tôi. Lần nào tôi cũng phản kháng rất kịch liệt, cuối cùng bị đánh mặt mày thâm tím, về nhà khiến bà đau lòng, bôi cho nước sát trùng chẳng có tí tác dụng gì. Cuối cùng thì không ai đánh thẳng tôi, bọn chúng nhìn thấy tôi là chạy mất dép, những người đó đều nói tôi sẽ thành tên lưu manh, thậm chí thành tội phạm giết người giống bố tôi. Nhưng thành tích học tập của tôi rất xuất sắc, chỉ với mấy quyển sách rách nát, bút bi nhà họ Đông dùng thừa, tôi đã đỗ vào trường chuyên cấp 3 Nam Minh. Sau khi tốt nghiệp đại học, bà làm người giúp việc cho một nhà

giàu, còn tôi chuyên đến sống trong ký túc xá của trường.”

“Thân Minh, tôi có thể đồng tình với anh, nhưng không thể thay đổi cách nghĩ về vụ án.”

“Tôi muốn nói với anh rằng, tên khốn đó, tuy đã bị xử bắn thành tro tàn rồi, nhưng hắn luôn sống trong tim tôi, thỉnh thoảng lại xuất hiện trong ác mộng, với cái bóng đen say xỉn, tiếng bước chân của đôi giày sắt, đang bước lại gần tôi...”

Người mới làm bố như Hoàng Hải nghe thấy những điều này cảm thấy đau lòng: “Đừng nói nữa!”

“Để tôi nói hết! Mấy ngày giam tôi tại đây, đêm nào tôi cũng mơ thấy hắn - bộ mặt bần thiêu, càng lúc càng gần mũi tôi, sau đó bóp cổ tôi, hắn ta muốn đến báo thù cho mình, nếu tôi không báo cảnh sát, mẹ tôi chỉ chết như một người bệnh bình thường, hắn ta sao có thể bị tội tử hình chứ? Mỗi lần tỉnh dậy tôi đều như sống lại sau khi bị bóp chết!”

“Ác mộng như vậy, với một cảnh sát, tôi cũng từng có, mơ thấy tội phạm từng bị tôi bắn chết.”

Hoàng Hải chỉ muốn tự bạt tai mình, tại sao lại dộc ruột gan trước mặt tội phạm chứ?

Bỗng nhiên, tay của Thân Minh giơ qua lan can sắt, nắm lấy ống tay áo của Hoàng Hải, gương người đứng dậy nói: “Đêm qua, tôi mơ thấy tôi chết, bị một nhát dao đâm từ sau lưng mà chết, sau đó biến thành một đứa bé.”

Mười hai năm sau, trán Hoàng Hải thêm vô số nếp nhăn, anh nhìn biểu đồ quan hệ vẽ bằng mực đỏ trên tường, nổi bật ở giữa là hai chữ “Thân Minh”, liền vẽ thêm một đường kẻ đỏ ở dưới, trực tiếp chỉ đến một cái tên khác: Tư Vọng.

Chương 6

Năm 2007, Tư Vọng được vào trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Năm đó, Hà Thanh Ảnh có dự cảm không hay, có lẽ là do là năm bản mệnh

của con trai, nên cô quyết tâm dành nhiều thời gian cạnh con. Cách tốt nhất là tự mở một cửa hàng nhỏ, để Tư Vọng thường xuyên đến quán. Tài khoản ngân hàng của cô còn khoảng mười vạn tệ, là khoản thừa lại từ năm nhà họ Cốc đền bù nuôi Vọng Nhi.

Nghỉ hè, với sự giúp đỡ của cảnh sát Hoàng Hải, Hà Thanh Ảnh thuê được nhà mở một hiệu sách nhỏ, địa điểm là ở đối diện với trường cấp 2 Mùng 1 tháng 5.

Tư Vọng đặt tên cho hiệu sách là: Hiệu sách Hoang thôn.

Hà Thanh Ảnh và con trai trải qua mùa hè nóng nực, dưới cái nóng 38 độ C, đi nhập hàng ở chợ đầu mối sách, hai người đều phơi sạm da. Ngoài sách văn học và lịch sử mà Tư Vọng thích ra, còn chọn rất nhiều giáo trình tham khảo, đây là con đường duy nhất để hiệu sách nhỏ tồn tại. Cô cố ý đặt “Bi thương chảy ngược thành sông” của Quách Kính Minh và “Thành phố trong mơ” của Hàn Hàn ở cùng nhau, thêm các loại tiểu thuyết trinh thám kinh dị, ngày nay học sinh trung học đều thích những thể loại này, chẳng phải thế sao?

Ngày khai giảng là ngày cửa hàng khai trương, cảnh sát Hoàng Hải dẫn một đoàn cảnh sát đến tặng hoa, ai không biết chắc tưởng hiệu sách xảy ra án mạng.

Tám giờ sáng, hoàn thành lễ đốt pháo xong, Hà Thanh Ảnh đưa con đến trường báo danh. Tư Vọng đeo khăn quàng đỏ, giục mẹ về trông cửa hàng. Lúc chào, trông mẹ cậu có vẻ đau lòng, nhưng đứa trẻ đã không còn ở độ tuổi thích chào mẹ ở trường nữa.

Trường trung học Mùng 1 tháng 5 nằm trên đường Trường Thọ, bên cạnh có một hộp đêm cao cấp, tối nào cũng có hàng dài xế hộp sang trọng và các cô gái trang điểm lộng lẫy đi vào. Trường học có sân vận động nhỏ, hai bên trồng rất nhiều cây trúc đào. Các tầng lớp học tạo thành hình chữ U nối với nhau, ở giữa có giếng trời nhỏ. Đối diện với sân vận động có một tòa nhà hai tầng, giống như hòn đảo dài, phòng y tế và phòng học nhạc nằm ở trong đó.

Tư Vọng thích ứng với môi trường mới nhanh hơn các bạn khác, nếu không cố ý bỏ bê thì nhất định sẽ trở thành học sinh có thành tích cao nhất lớp.

Tư Vọng vẫn ít tiếp xúc với người khác, trong mắt thầy cô nó là đứa trẻ rất

tự kỉ, cũng không ai biết quá khứ năm lớp 3, 4 của nó. Tấm ảnh làm đại diện cho Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã cũng bị ném vào sọt rác lâu rồi. Nó chỉ nói nhiều khi ở hiệu sách Hoang thôn, vì phải kéo các bạn học sinh vào xem, giới thiệu các loại sách bán chạy và tạp chí “Tiểu thuyết hay nhất”, với cả sách tham khảo bán rẻ hơn trong trường nữa. Hà Thanh Ảnh giảm giá 20% cho bạn học của con trai.

Mùa xuân năm sau.

Trên mạng thịnh hành những tấm ảnh của Trần Quán Hy, nghe nói các bạn nhỏ đều xem trộm trên máy tính, Hà Thanh Ảnh rất lo lắng chuyện này, nhưng lại không thể mở lời với con, chỉ kệ nó.

Cái răng sữa cuối cùng của Tư Vọng cũng nhổ rồi, hàm răng bây giờ rất đều và chắc khỏe. Nó không giống các bạn nhỏ khác, răng hàm trên vút xuống đất, răng hàm dưới vút lên trời, mà nó đưa hết cho mẹ.

“Vọng Nhi, mỗi sợi tóc, mỗi chiếc răng của con đều đáng quý, là mẹ mang nặng đẻ đau vất vả lắm mới mang lại cho con được, mẹ phải giữ gìn và trân trọng nó.”

Hà Thanh Ảnh cắt răng của con vào ngăn trong cùng trong bàn trang điểm.

Mùa thu, Tư Vọng chính thức thành học sinh cấp 2, lớp 7B trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Tính từ lớp 1, bố nó mất tích đã sáu năm, hai mẹ con đã quen với cuộc sống không có ông ấy, dường như chỉ là người đàn ông trong ký ức ở kiếp trước, mặc dù bên cạnh giường vẫn để tấm ảnh cả gia đình.

Việc kinh doanh của cửa hàng sách cũng thuận lợi, Hà Thanh Ảnh và con trai như bạn đối tác của cửa hàng, hơn một năm thu chi đã cân bằng, dần dần đã có lợi nhuận nhỏ, đủ sinh hoạt mỗi tháng. Vì có cảnh sát Hoàng Hải giúp đỡ, cửa hàng không gặp phiền phức gì từ sở công thương, thuế, hay cảnh sát. Hàng ngày, cô ngồi trong cửa hàng, gần như không có ngày nghỉ, có chuyện gì gấp mới nhờ người trông hộ.

Có lúc, đêm khó ngủ, Hà Thanh Ảnh hay vuốt ve lưng con trai, Vọng Nhi nói nó không muốn lớn, yết hầu đừng nhô ra, tiếng nói đừng khàn khàn, muốn cứ ôm mẹ ngủ mãi. Ánh đèn bên ngoài cửa sổ chiếu qua rèm cửa, hắt

vào khuôn mặt vẫn trẻ trung của cô, Lâm Chí Linh cũng chỉ nhỏ hơn cô bốn tuổi, chắc chắn vẫn còn người đàn ông khác thích cô ấy.

Ngày 19 tháng 12 năm 2008, Tư Vọng sinh nhật 13 tuổi.

Nó chưa từng tổ chức sinh nhật ngoài cửa hàng bao giờ, năm nào mẹ nó cũng mua bánh sinh nhật về nhà, hai mẹ con cùng nghe bài chúc mừng sinh nhật. Lần này, cảnh sát Hoàng Hải cũng xách túi to túi nhỏ đến. Nói thật, anh không biết tặng quà tí nào, ai lại toàn là cá mắm với thịt nguội, lại còn tặng một bộ đồ học tập xấu nhất nữa. Anh giúp Hà Thanh Ảnh làm cơm trong bếp, thỉnh thoảng lại vụng về làm đổ chai dầu hoặc lọ giấm. Người đàn ông trầm tính vụng về này bỗng nhiên làm nhắm linh tinh khác thường, Hà Thanh Ảnh không nhịn nổi cười, khó khăn lắm mới đùa vài câu với anh, quay đầu lại nhìn thấy mắt Tư Vọng.

Thằng con đang nhìn mẹ một cách lạnh lùng.

Trước khi thổi tắt 13 ngọn nến, cảnh sát Hoàng Hải vội nói: “Đợi đã, cho tôi cầu nguyện trước.”

Hà Thanh Ảnh dường như có thể đoán được ước nguyện của anh, Tư Vọng tranh trước, thổi phụt hết chỗ nến. Hà Thanh Ảnh nấp ở góc tối, quan sát khuôn mặt của thiếu niên - nó đang ước điều gì vậy?

Tổ chức sinh nhật xong, Hà Thanh Ảnh để tỏ lòng cảm ơn, tiễn Hoàng Hải rất lâu. Khi cô quay vào nhà, phát hiện Tư Vọng đang xem phim kinh dị, ánh mắt có chút lạc lõng vô hồn. Sinh nhật này không vui lắm, cho dù nó có khuôn mặt biết giấu nỗi niềm, nhưng dù sao cũng không giấu được mẹ nó.

Ba ngày sau, Đông chí.

Hà Thanh Ảnh đem con ra ngoài ô tảo mộ. Xe đi qua đường Nam Minh, mưa nhỏ làm mờ tầm nhìn qua cửa xe, Tư Vọng nhắm mắt, đi xa rồi mới mở ra.

Đây là mộ của ông nội, có con sông uốn quanh, từng bách rậm rạp. Trên mộ ghi tên bằng mực đen, và một loạt tên người ghi bằng mực đỏ, thể hiện những người này vẫn còn sống, trong đó có Tư Vọng. Tư Vọng là con trai cả của họ, tên được ghi đầu tiên. Hà Thanh Ảnh mang cơm đến, đặt trước mộ mẹ chồng, kéo con trai tới quỳ xuống. Thời gian ba tuần hương là để tổ tiên dùng bữa trưa.

Một tiếng sau, Hà Thanh Ảnh tới một ngôi mộ khác. Cô mua vài tập tiền vàng, bảo Tư Vọng cầm một bó hoa tươi. Trong những hàng mộ sin sít nhau, tìm thấy một ngôi mộ vẫn mới, trên đó có ảnh đôi vợ chồng già. “Vọng Nhi, cúi đầu lạy ông bà ngoại đi con.”

Đối diện với ông bà ngoại chưa bao giờ gặp, Tư Vọng rất ngoan quỳ xuống, cung kính vái ba vái. Hai mẹ con cùng đốt tiền vàng, khói bay cả vào mắt, nước mắt cứ thế mà chảy ra, Hà Thanh Ảnh nửa ngồi nửa quỳ ôm chặt con.

Trên đường về nhà, có vài bông tuyết rơi, cậu con trai bất chợt hỏi mẹ: “Mẹ ơi, mẹ biết bố đi đâu không?”

“Mẹ không biết.”

Câu trả lời của cô thật lạnh lùng, cứ như đang nói về người chết không liên quan gì đến mình.

Chương 7

Lần đầu tiên nhìn thấy Tư Vọng là giữa thu năm 2007, Doãn Ngọc đang học lớp 9B trường trung học Mùng 1 tháng 5.

Cô bé đi một mình trên con đường sỏi than, đi qua hố cát thì nhìn thấy cậu bé đó, đang chăm chú xây cát, có vẻ như là xây lâu đài, lại lằm bằm như người tâm thần. Doãn Ngọc loanh quanh bên cậu bé, cho đến khi cậu quay đầu nhìn, giọng nói trầm đến đáng sợ: “Chị đang làm gì đấy?”

“Đây là địa bàn của tao.”

Tiếng nói của cô bé 15 tuổi nghe thật hay, nhưng cố ý nói kiêu thô bạo.

“Tại sao? Không phải đây là nơi công cộng à?”

Vẫn chưa nói xong đã bị cô bé giơ tay tát một cái. Cậu bé 12 tuổi chưa dậy thì, gầy như khỉ, không kịp trở tay ngã luôn vào đống cát, cát chui vào đầy miệng. Vì đứa con gái cao to, nó vốn không phải là đối thủ, nên đành ngậm ngùi chùn khỏi đó. Doãn Ngọc luôn mặc chiếc quần thể thao màu xanh, áo khoác đồng phục, giày thể thao đen. Chưa ai thấy cô bé mặc váy, càng không thấy khuôn mặt rạng rỡ vui vẻ bao giờ. Cô bé cao gần 1m70, tóc cắt như con

tra, đôi mắt long lanh nhưng không hề giống con gái tí nào. Cô bé không bao giờ chơi với bạn nữ, nhưng cũng không có bạn nam, mọi người đều coi cô bé là đứa kỳ dị. Sẽ không có bạn nam nào thích cô bé, hơn nữa lại hay đánh các cậu bé lớp dưới. Có người nói cô bé bị les, thật ra cô bé cũng không có cảm tình với con gái. Thành tích học tập của cô bé rất tốt, thi cuối kỳ năm nào cũng đứng đầu trường, hầu như lần nào cũng đạt điểm tối đa. Cô bé viết bút lông rất giỏi, thoát nhìn giống như có mấy chục năm công phu vậy, có thể so sánh với thầy thư pháp rồi, thậm chí thầy hiệu trưởng còn xin chữ treo ở nhà. Cô bé thường đọc thơ tiếng Anh trước mặt thầy cô, có lần đọc bài “When you are old” của Yeats, nghe nói không sót một chữ nào, phát âm vô cùng chuẩn, tuy chưa ra nước ngoài bao giờ.

Cô bé phát hiện thằng nhóc học lớp dự bị kia đang theo dõi mình.

Có hôm tan học, Doãn Ngọc cố ý chui vào một ngõ nhỏ, không ngừng nhìn phía sau, quan sát cậu học sinh theo dõi mình. Bỗng nhiên, xuất hiện hai tên lưu manh, mục tiêu lại là cậu bé gầy gò kia, ép cậu vào tường, bắt cậu đưa hết tiền trên người ra, cậu bé liền hô to: “Cứu với!”

Mấy người lớn đi qua giả vờ như không nghe thấy, còn đi nhanh hơn chạy mất.

Doãn Ngọc lập tức quay đầu lại, một cú đâm vào trúng mắt tên lưu manh, hai tên tiểu tử nhãi nhép ấy cũng không có sức đánh trả, mỗi đứa ăn vài cú đâm đá, để lại cậu bé ôm đầu chạy.

“Chị lợi hại thế!”

“Chuyện nhỏ.” Cô bé vỗ tay một cách thô lỗ, như thể là vận động dẫn gân cốt, “Ừ, tên nhóc này sao lại theo dõi tao? Có tin là tao đánh mày không!”

“Vì, chị là kẻ kỳ quặc!” Thằng bé xem ra không sợ bị đánh, đứng thẳng lưng nói như một người đàn ông, “Doãn Ngọc, tôi xem trộm bài thi chỗ thầy môn sử, bài thi chị viết toàn là chữ phồn thể.”

“Từ nhỏ tao đã thích chữ phồn thể, chỉ cần thầy không trừ điểm, liên quan đéch gì đến mày?”

“Nét bút của chị rất đẹp, không giống chữ của một đứa con gái tí nào.” Chần chừ một hồi, cậu bé cuối cùng nói vào vấn đề, “Tôi có thể làm bạn với chị

không?”

Doãn Ngọc rất ngạc nhiên, sau đó nhìn cậu bé rất nghiêm túc, nói như giọng của cô giáo: “Bạn này, có phải bạn đang đùa không?”

“Vì, tôi giống chị.”

“Cái gì?”

“Tôi cô độc giống chị.”

Cậu bé lộ ra ánh mắt bình tĩnh mà trẻ thành niên mới có.

“Nhóc, tao không hiểu mày có ý gì, nhưng tao có thể làm bạn với mày.”

“Tôi tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng.”

“Được, tao gọi mày là em.”

Năm thứ hai, khắp nơi đều vang lên câu khẩu hiệu: “Bắc Kinh chào đón bạn...”

Cô bé đã học đến học kỳ 2 của năm lớp 9, hai tháng nữa là thi tốt nghiệp cấp 2, nhưng không ôn thi tí nào, ngày nào cũng vẫn chạy thể thao như con trai, trong cặp sách có quyển “Tội ác và hình phạt” của Fyodor Dostoevsky hoặc cuốn “ Tên tôi là Đỏ” của Ferit Orhan Pamuk. Thầy cô không đưa ra yêu cầu nào cao hơn, tin chắc chắn cô bé sẽ thi đỗ trường chuyên. Nếu như hành vi cử chỉ của cô bé không kỳ dị quá, ngay cả Đoàn cũng không vào, thì sớm đã được miễn thi vào thẳng rồi.

Tư Vọng 13 tuổi, tuy đã cao 1m60, nhưng vẫn gầy gò mảnh mai như mầm đỗ xanh, dễ bị lưu manh trấn lột. Doãn Ngọc thành cái ô bảo hộ cho cậu bé, bất luận là trong trường hay trên đường tan học về. Cô bé từ nhỏ tự luyện võ công, người bình thường đều không phải đối thủ. Thầy giáo thể dục tinh thông võ nghệ nói cô bé có bí quyết võ của Hoắc gia - như là được luyện võ cùng Hoắc Nguyên Giáp vậy.

Cô bé thường thảo luận những tác phẩm nổi tiếng với Tư Vọng - “Những người khốn khổ”, “Đỏ và đen”, “Ruồi trâu”, “Anna Karenina”, thơ cổ điển Trung Quốc, tứ đại tác phẩm và “Liêu Trai”, còn có Kafka, Borges,

Murakami Haruki...

Cô bé còn quả quyết rằng Mạc Ngôn trong bốn năm nữa sẽ đoạt giải Nobel Văn học.

Có lần trên đường đi học về, đi qua tượng Alexander Sergeyevich Pushkin ở công viên trung tâm, Doãn Ngọc dừng lại đọc một tràng dài tiếng Nga, Tư Vọng chẳng nghe hiểu chữ nào. Cô bé nói một cách thần bí: “Bài thơ này tên là “Nếu cuộc sống lừa dối bạn”.

“Doãn Ngọc, chị học tiếng Nga ở đâu thế?”

“Đây là bí mật!”

“Được thôi, tôi cũng có bí mật, chúng ta trao đổi với nhau được không?”

“Không.”

Bỗng nhiên, gió thổi bay tóc phía trước của cô bé, ánh mắt như con trai, ẩn chứa vẻ đẹp lạnh lùng.

Đi qua một tòa kiến trúc cổ, Tư Vọng nhìn trên cổng có bốn chữ: “Đô thị Thường Đức”, nói khẽ, “Này, chị biết không? Đây là căn nhà Trương Á Linh đã từng ở đây, bà ấy gặp và kết hôn cùng Hồ Lan Thành ở đây.”

“Xời!” Doãn Ngọc cười khẩy một cái, cặp sách đeo sau lưng, nhìn lên ban công tòa nhà, “Cái gã Hồ Lan Thành ư? Tao nhờ vào!”

Cô bé còn nhỏ nước bọt xuống đất, Tư Vọng lùi lại nửa bước: “Sao chị lại như thế?”

Trán tĩnh một lát, cô bé sờ tấm biển hiệu trên cổng nói: “Thật ra, tòa nhà này, tao đã đến vài lần rồi, ngày xưa gọi là Đô thị Ái Đình Đón.”

Nói xong cô bé lôi tay Tư Vọng, đi thẳng vào cầu thang tối om, trèo lên cầu thang như rất thông thạo, đến trước cửa một căn phòng.

Tay của cô bé rất lạnh, như xác chết vậy.

“Chính là căn phòng này, Trương Á Linh đã sống ở đây mấy năm - trong

phòng xếp rất nhiều loại sách, tiếng Trung, ngoại ngữ, có cả tập ảnh từ châu Âu đem về. Có bộ sofa rẻ tiền, còn có ghế nằm làm bằng mây, bức ảnh nổi tiếng của bà ấy là chụp ở đây. Căn phòng bà ấy dọn dẹp cũng gọn gàng, thi thoảng có người giúp việc, sau khi bà ấy nhận được thù lao hậu hĩnh từ việc xuất bản sách nổi tiếng. Có cần tao kể tiếp không?”

Lúc này, trong phòng vang ra tiếng của một ông già: “Ai ở ngoài đó? Trẻ con không được làm âm!”

“Đi mau!”

Chạy một mạch xuống nhà, quay về trời đã tối.

“Tôi nghĩ tôi đã hiểu!” Tư Vọng vừa thở dốc vừa nhìn chăm chăm vào mắt cô gái, “Chị thật sự rất đặc biệt!”

Doãn Ngọc mua hai cốc trà sữa bên đường, hút một hơi rõ dài rồi nói: “Không phải thương thân trên bàn tiệc, giả điên khó tránh giả thành thật, từng vì say rượu phi nước đại, e rằng đa tình khổ mỹ nhân. Gây nghiệt cướp bóc đông nam thiên, sóng gió từng trải hải dương trần. Bi ca thống lệ sao bù đắp, nghĩa sĩ lữ lượt thuyết Đế Tần - Văn nhân thời đó, tao chỉ thích Uất đại phu, ông ấy là người thật lòng. Chỉ có điều, mối lương duyên của ông và Vương Ánh Hà tuyệt đối không phải như Romeo và Juliet mà đời sau tưởng tượng đâu.”

“Chị gặp họ rồi à?”

Doãn Ngọc cười lớn như con trai: “Tao đã từng uống rượu, từng đánh nhau, tán gái với ông ta - mày tin không?”

Mùa hè năm đó, thành tích thi tốt nghiệp cấp 2 của Doãn Ngọc, quả nhiên xếp thứ nhất toàn trường.

Cô bé thi vào trường trọng điểm - Trường chuyên cấp 3 Nam Minh.

Lúc chào tạm biệt, Tư Vọng nói: “Chúng ta sẽ còn gặp nhau.”

Chương 8

Năm 2009.

Giữa tháng 7, tết Trung Nguyên.

Thành phố này không có không khí tết vong hồn nào cả, phần lớn mọi người đều không biết tết Trung Nguyên - có lẽ chỉ có cô là ngoại lệ? Xem ra hầu hết mọi người đều đoán nhầm tuổi của cô. Từ quảng trường sinh hoạt Á Tân vào tàu điện ngầm, cô mặc bộ váy màu trắng, lộ ra đôi chân trắng thanh mảnh, đi đôi giày bệt màu đen, mái tóc đen nhánh dài tới vai, trên mặt có trang điểm nhẹ, môi màu nhợt nhạt, đeo một cái túi giản dị.

Cô tên là Âu Dương Tiểu Chi.

Bước từ bậc thang xuống chỗ đợi, bên cạnh là cầu thang cuốn, có một đôi mắt đang nhìn cô.

Hoặc là do lối vào tàu điện, bỗng nhiên có một cơn gió lạnh thổi tới, mái tóc đen dài mềm mại như nhung lụa, đúng lúc đó chạm vào tay của đối phương đi cầu thang cuốn.

Đó là một thiếu niên trạc 14, 15 tuổi, trông vẻ mặt tuấn tú, dáng cao, cặp mắt đẹp.

Cậu thiếu niên ấy đi cầu thang cuốn hướng đi lên, Tiểu Chi lại đi xuống chỗ đợi tàu.

Có phải cậu ấy không? Cô lục tìm khuôn mặt này trong trí nhớ, như đã gặp lúc nào.

Cô bước đến chỗ đợi tàu, không khỏi quay đầu lại nhìn, thiếu niên đó đã chuyển sang cầu thang bộ, dường như sợ hãi chạy nhanh xuống.

Âu Dương Tiểu Chi bước nhanh để tránh mặt cậu, xuyên qua đám người huyên náo, vừa hay một đoàn tàu đến, vội vàng bước vào cánh cửa mở ra.

Cậu vẫn đang đi lên, tuy dáng người mảnh mai nhanh nhẹn, nhưng khi không tránh được đám đông cũng đành xô người khác ra để mở một con đường máu, khiến người ta quở trách. Hành khách xuống tàu chen lấn, có một người đàn ông vì bị cậu đẩy, liền bực tức đâm một cái vào lưng cậu, khiến cậu mất thăng bằng ngã nhào xuống đất.

Cậu thiếu niên đau đớn nằm trên đường, ngửa mặt lên nhìn thấy khuôn mặt cô.

“Đợi đã!”

Khi cậu nói lớn nhồm dậy, trước khi cửa tàu đóng vang lên tiếng cảnh báo, Tiểu Chi chen vào góc của toa tàu, nhìn cậu đứng ở chỗ đợi tàu.

Khi đi vào toa tàu, cửa trong và ngoài đồng thời đóng, khiến cô và cậu thiếu niên bị ngăn bởi chỗ đứng đợi tàu và đường ray.

Cách tấm kính dày, vẫn có thể nhìn thấy mặt của cậu ấy, cô chỉ cho cậu thiếu niên cửa tàu, ý là hãy cẩn thận.

Đoàn tàu khởi hành, cậu thiếu niên như phát điên đập vào cửa kính, đuổi theo cô chạy hơn chục mét, cho đến khi bị bỏ khá xa.

Cậu bị nhân viên tàu điện tóm, bị ép dưới cánh tay to, mặt áp xuống đất, nhìn cả bên tàu nghiêng nghiêng như sụp đổ...

“Âu Dương Tiểu Chi”.

Cuối cùng thì môi cậu chạm xuống đất, gọi tên cô ấy một cách bình tĩnh.

Cô đã theo con tàu đi xuống đường hầm, tuy không nghe thấy tiếng gọi đó, nhưng trong lòng cô biết rất rõ, đó chính là cậu ấy.

Giờ cao điểm đông đúc nhất ở Thịnh Hạ, khắp nơi đều có mùi mồ hôi. Sau lưng tất cả mọi người trong toa tàu dường như đều phảng phất một con ma, hôm nay là tết của chúng, tuy là tết Trung Nguyên, cũng là tết Mạnh Lan Bồn, trong chữ Phạn, chữ Mạnh Lan có nghĩa là Ullambana - treo ngược cơ thể cầu siêu.

Nửa tiếng sau, cô bước ra khỏi ga tàu điện, đổi sang xe bus, đi tới đường Nam Minh ở ngoại ô.

Cánh đồng hoang và công xưởng tối tăm sớm đã bị thay thế bởi các tòa nhà cao tầng, hai bên đường dựng rất nhiều biển quảng cáo, còn có cả siêu thị Carrefour và khu mua sắm Mùa xuân Paris. Xe chạy trên đường không còn là xe đạp hay xe Đông Phong 5 tấn nữa, mà là Audi và BMW. Bên xe bus thì

vẫn ở chỗ cũ, chỉ là thay biển, đằng sau có poster của phim “Trăng non”. Đối diện là trường chuyên cấp 3 Nam Minh, mười bốn năm nay vẫn thế, cạnh công trường xây biển đúc đồng rất hoành tráng, thêm vài bia bằng khen của Bộ giáo dục ban tặng. Cửa hàng tạp phẩm không còn nữa, thay vào đó là khu dân cư cao cấp. Cùng với dòng xe tấp nập, cô ngồi yên tĩnh bên đường, thi thoảng có học sinh trung học bước ra cổng, chuẩn bị nghỉ hè, học sinh nam nữ nói chuyện ríu rít, có lẽ lát nữa thôi sẽ lại sụt sùi chia tay.

Bỗng nhiên, cô nhìn thấy khuôn mặt quen, đã từ trẻ trung biến thành già dặn, khiến người ta kính nể - Trương Minh Tùng.

Âu Dương Tiểu Chi quan sát từ xa, trong ánh mắt anh ta phát ra tiềm thức của kẻ giết người biến thái.

Anh ta xách một cái cặp, xem ra chừng hơn 40 tuổi, đầu tóc chải chuốt gọn gàng, râu cạo sạch sẽ, lưng thẳng, hai mắt long lanh. Khi anh ta bước ra khỏi trường, học sinh đều kính trọng cúi chào, xem ra anh ta vẫn là thần tượng trong lòng học sinh, thầy giáo dạy toán nổi tiếng nhất khu vực. Năm đó có rất nhiều người trả giá cao mời anh ta làm gia sư, nay không biết giá cao gấp bao nhiêu lần rồi. Bên cạnh công trường có một khu đỗ xe, thầy Trương ngồi vào chiếc xe Bluebird của Nhật, nhanh chóng quay đầu đi mất.

Đi về phía trước vài trăm mét, cô mới phát hiện giữa hai khu đất, có một đường mòn, hình như là con đường tắt đi vào khu Ma nữ năm xưa.

Cô nhìn thấy ống khói cao đó, bị tòa nhà cao tầng đang xây che mất. Tuy bên cạnh có bức tường vây tạm, cổng thì vẫn mở. Cả nhà xưởng đã đóng cửa từ lâu, hơn nửa diện tích cũ bị khai thác, duy chỉ có một phần kẹp giữa hai tòa nhà may mắn còn sót lại.

Nhà xưởng bị hư hại càng nghiêm trọng hơn, sờ vào bức tường ngoài xưởng, xi măng thô ráp và gạch đá lộ ra, tựa như da người chết đang thối rữa. Nhẹ nhàng bước vào công xưởng, dưới đất toàn là rác bỏ đi, trong góc còn có mùi phân thối, có lẽ là lợn lưu manh hoặc dân lao động ở lại đây. Cô di chuyển tới trước con đường ngầm, cầu thang hun hút dẫn đến địa ngục, ẩn giấu trong bóng tối.

Vừa bước lên bậc thang một bước, liền có cảm giác lạnh lẽo, từ đế giày xuyên lên đỉnh đầu. Cô rụt lại ngay như bị điện giật, dựa lưng vào tường thờ đốc. Chỉ cần bước vào không gian đó, nơi mà trong truyền thuyết gọi là khu

Ma nữ, sẽ bị con dao sắc đâm xuyên sau tim.

Bụng bỗng dưng đau nhói, khiến cô quỳ xuống đất đổ mồ hôi lạnh.

Năm 1998, cô vẫn chỉ là đứa bé gái 11 tuổi, đã tới nơi này, đối diện với cái cửa kho tròn tròn...

Cũng đã hơn hai mươi năm, nhưng dường như không hề thay đổi, vào lúc cái nắng gay gắt nhất của buổi trưa. Cô còn nhớ vài nam sinh của trường trung học Nam Minh, trong đó có một người trên mặt có bết màu xanh. Họ đi qua đường ở cổng trường, ngồi xuống gốc cây ăn cơm trưa. Có một đứa bé gái đôi mắt xanh mát, nắp đặng sau như hồn ma. Nó đã mấy ngày nay không được ăn thịt, miệng khô, nhẹ nhẹ ăn cắp một miếng đùi gà từ hộp cơm của bạn nam sinh.

Nó chạy nhanh sang khu đất hoang bên đường, vừa chạy vừa gặm cái đùi gà, mấy nam sinh đã phát hiện ra và đuổi theo nó. Cuối cùng nó bị bắt trong khu xưởng cũ kỹ, đứa bé 11 tuổi này trên người không có đồng tiền nào, chỉ có thể đưa ra cái xương gà ăn còn lại.

Thế là bọn chúng quyết định trừng phạt “kẻ trộm” này.

Cô bé bị nhốt trong khu Ma nữ.

Truyền thuyết kể rằng nửa đêm hay có ma, đặc biệt là tầng ngầm. Bọn chúng đẩy đứa bé vào trong, khóa chặt cửa lại - chỉ cần xoay chốt tròn này thật chặt thì bên trong có là thần tiên cũng không mở ra được.

Trời đen xám xịt, đứa bé đập cửa một cách tuyệt vọng, hy vọng có người nghe thấy tiếng kêu của nó, hoặc nam sinh có bết màu xanh kia, liệu có động lòng thả nó ra không?

Nhưng, ngoài cửa không có tiếng động nào nữa.

Cô bé bị nhốt trong năm mờ.

Lúc đó, nó còn chưa biết viết hai chữ “máu lạnh” như thế nào.

Cho đến khi hét khản cả cổ, hôn mê bất tỉnh sau cửa, thời gian trôi đi chậm chạp, tĩnh lặng như cõi chết, không biết ngoài kia đã qua mấy ngày rồi? Trời

sáng hay tối? Có ai phát hiện ra nó mất tích không? Có ai đến cứu nó không? Trong hoảng loạn, bụng nó lại đói, cổ họng khát như sắp cháy khô.

Bỗng nhiên, nghe thấy tiếng gì đó, đầu tiên là bước chân vội vã, sau đó là tiếng chuyển động của cánh cửa kho.

Một tia sáng chói mắt chiếu vào căn phòng u ám, cô bé giơ tay che mắt theo bản năng.

Người đó đi đến trước mặt cô bé, nhẹ nhàng sờ lên tóc cô, mái tóc bết lại có mùi khác lạ. Nam sinh bỏ chiếc tay kháng cự của cô bé ra, dùng đèn pin chiếu đi chiếu lại trước mặt cô bé.

Đầu tiên chỉ có cái bóng mờ ảo, ánh sáng chiếu thẳng vào mắt cô bé, dường như không mở được mắt ra. Khi nam sinh bỏ đèn pin xuống, cô bé mới nhìn thấy đôi mắt anh, như hai ánh nến lung linh, không biết anh đang nghĩ gì? Khuôn mặt chàng trai trắng trợt, góc cạnh để lại ấn tượng cho người khác.

“Quả nhiên là có một bé gái!”

Đây là câu đầu tiên cô bé nghe chàng trai nói, nhưng đã lâu lắm không được uống nước, nên cô bé không nói được câu nào.

“Em có sao không? Bị câm à?”

Cô bé vội lắc đầu, cậu thiếu niên mới hiểu: “Nhất định là em bị mệt và đói đúng không? Bị nhốt dưới hầm hai ngày, đáng thương quá, đi theo anh!”

Chàng trai dắt tay cô bé đi ra ngoài, nhưng cô bé không còn chút sức lực nào, ngay cả bậc thang của khu Ma nữ cũng không bước qua được.

Thế là, chàng trai cúi xuống đỡ cô bé lên, đưa cô bé ra khỏi khu xưởng tối tăm đó.

Bên ngoài trời đã tối, trên trời có rất nhiều sao, gió thổi rất mát, xưởng gang thép đằng sau nhà khói ra tựa như đang đốt vô số xương người vậy.

“Đừng sợ, anh là học sinh lớp 12B trường Nam Minh.”

Cô bé dựa vào vai nam sinh 18 tuổi này, dùng chút sức lực duy nhất còn lại

đưa hai tay ôm cổ anh. Sau lưng chàng trai lạnh ngắt, tim lại đập rất nhanh. Cổ chàng trai sạch sẽ, không ngửi thấy mùi gì khác, dưới tai có râu quai nón. Cô bé mệt mỏi cúi đầu, áp vào má chàng trai, đó là chỗ ấm nhất, chỉ muốn cứ đi như thế này mãi, cho dù sắp chết đói đến nơi rồi.

Chàng trai vừa đi vừa nói một mình, dù sao thì khu đất hoang trong đêm tối không có ai nghe trộm: “Lộ Trung Nhạc nói nhốt đứa bé vào khu Ma nữ vì đã ăn cắp đùi gà của anh ta, anh hỏi mọi người đã thả đứa bé ra chưa? Kết quả tất cả mọi người đều quên mất, không nghĩ rằng như vậy người ta sẽ chết đói à? Làm gì thế? Nếu không phải anh nửa đêm trèo tường ra ngoài, bọn chúng đã thành tội phạm giết người rồi!”

Đi khỏi khu đất hoang bên đường Nam Minh, tới một ngôi nhà lều tạm đôi diện, chàng trai gõ cửa ngôi nhà. Cuối cùng cũng xin được nước và thức ăn, cứu sống đứa bé gái. Còn chàng trai vội vàng lẩn vào bóng đêm, có lẽ là trèo tường quay lại trường.

Cho đến ngày tận thế thì cô bé cũng không quên được khuôn mặt đó.

Năm 2009, cô gái quay lại khu Ma nữ, thời gian như ngừng lại, dường như nghe thấy tiếng khóc đâu đó. Là tiếng khóc của mình bị nhốt dưới hầm năm 1988, hay linh hồn của Thân Minh bị giết năm 1995 vẫn còn lảng vảng?

Hơn nữa, còn có mùi rất lạ.

Anh trốn ở góc nào trong khu Ma nữ sao?

Âu Dương Tiểu Chi vội vàng chạy xuống, giẫm phải bậc thang ướt nhoét, cho đến cánh cửa kho kiên cố có chốt xoay tròn. Cửa chưa đóng chặt.

Cho đến khi cô gái đẩy cửa ra, trở lại nơi Thân Minh qua đời - bỗng nhiên có một cái bóng bật ra.

“Á!”

Một tiếng hét vang lên, cái bóng đen va vào người cô gái, đó là cú va đập của hai bộ xương, cô gái bị ngã nhào xuống đất, đầu đập vào tường lạnh ngắt.

Nhưng cô gái vẫn muốn bắt lấy đối phương, với tay nắm lấy cánh tay của

hắn, nhưng ngay lập tức bị hắn giăng ra.

1/4 giây, trên cầu thang hầm tối tăm, có một cái bóng nam giới bay vụt qua, biến mất trong nháy mắt.

Vai và đầu đau như búa bổ, không biết có bị chấn động não không. Cô gái gương mặt mới đứng dậy được, đi ra ngoài vài bước nhưng dường như ngã lên cánh cửa sắt, không đuổi theo đôi phương được.

Khi cô vừa mới hôn bay phách lạc trong vài giây, thì người thấy một mùi thuốc lá nồng nặc.

Nhớ ra trong túi có đèn pin, liền chiếu sáng cái không gian như địa ngục này, chỉ hơn 20 mét vuông, trên nền có chút nước ứ đọng, phải chăng là vũng nước ngâm Thân Minh mười bốn năm trước? Trên tường có những kí tự kỳ quặc, là dùng vật cứng sắc nhọn khắc lên, có vẻ có chữ “Điền Tiểu Mạch”.

Nhìn lại khu Ma nữ lần cuối, sau lưng nhói ở tim. Trước khi bước ra khỏi nhà kho, cô gái thề sẽ còn quay lại. Trở về dưới ánh xé chiều, hít thở thật sâu, có cảm giác như chết đi sống lại vậy. Nhìn khu xưởng như một con quái vật, ống khói cao ngút như muốn đổ sập, đằng sau nữa là toàn nhà cao tầng đang xây, cứ như nhìn lại kiếp trước và kiếp này.

Kẻ trốn trong khu Ma nữ kia là ai?

Chương 9

Năm 2009, lễ Noel.

Thân Viện Triều mặc áo khoác màu đen, mái tóc trắng bị thổi tung giữa cơn gió lạnh, râu cũng bạc trắng quá nửa, thân hình gầy gò, găng gương ngược đầu nhìn lên ô cửa sổ nào đó ở trên tầng. Cùng ngày hôm nay ba năm trước, ông cũng đến đây.

Một cậu thiếu niên đi đến trước mặt, dáng người cao gầy và làn da nhợt nhạt, nét mặt trầm mặc nhưng không đờ đẫn, chắc là có rất nhiều bạn gái thích cậu, không biết tại sao lại không đi tham gia buổi tiệc Noel.

“Bác ơi, xin hỏi bác tìm ai ạ?”

Người kiểm sát viên cảnh giác lùi lại mấy bước ngắm nghía tỉ mỉ cậu thiếu niên, thoáng nhớ đến khuôn mặt này, “Ồ, cháu là... con trai của cảnh sát Hoàng Hải?”

“Vâng ạ, bác có việc tìm ông ấy à?”

Thực ra, cậu là cậu bé Tư Vọng 14 tuổi.

Cậu đã không còn phải đeo khăn quàng đỏ nữa, đã lên lớp 8, đang bước vào giai đoạn dậy thì, ria mép bắt đầu dần hiện rõ, giọng nói cũng thay đổi. Súc ăn của cậu tăng lên gấp đôi, dáng người cao lên rất nhanh, đã sắp cao bằng mẹ rồi, chỉ cần mấy năm nữa là sẽ cao lớn giống Hoàng Hải.

“Anh ấy không nhận điện thoại của bác, không biết có ở nhà hay không?”

“Bác à, cháu dẫn bác lên nhé?”

Cậu dẫn đường cho Thân Viện Triều lên tầng, thành thạo ấn chuông cửa. Hoàng Hải mặt đang còn ngái ngủ ra mở cửa, xem ra khó khăn lắm mới đến lượt được nghỉ ngơi, nằm ở nhà ngủ một giấc no say. Anh nhìn thấy gương mặt cậu thiếu niên trước, bèn ôm chặt vào lòng, như thể thực sự là con trai anh vậy, tiếp đến lại nhìn thấy Thân Viện Triều.

“Sao ông lại đến cùng với nó?”

Sắc mặt người cảnh sát chột biến đổi, nghi hoặc nhìn khuôn mặt người kiểm sát già.

“Tôi vừa mới nghỉ hưu sớm, muốn tìm gặp anh để trò chuyện.”

Trông ông không còn giống bộ dạng ngoan cố như mấy năm trước, lý trí và khách khí đối diện với người cảnh sát giống như một người bạn cũ đến hỏi thăm.

Cảnh sát Hoàng Hải kéo Tư Vọng vào phòng, hỏi khẽ: “Cậu nhóc, ông ta không làm gì cháu chứ?”

“Không ạ, chú cứ để bác ấy vào nhà ngồi đi.”

Thân Viện Triều lấy từ trong người ra món quà nhỏ: “Noel vui vẻ!”

Là một đảng viên của Đảng cộng sản cũ, đây là món quà Noel đầu tiên ông đem tặng.

Tư Vọng hào hứng nhận lấy món quà thay cho Hoàng Hải: “Cháu cảm ơn!”

“Thằng nhóc này, làm gì thế?”

Hoàng Hải vừa mới định mắng cho cậu bé một trận, cậu thiếu niên đã nhanh chóng bóc giấy bọc bên ngoài, bên trong đó là một cuốn sách bìa cứng rất đẹp - “Ông già và biển cả” của Hemingway.

“Xin lỗi, tôi không nghĩ ra tặng món quà gì, vừa vận đạo này đang đọc cuốn sách này, rất phù hợp với tâm trạng hiện nay, tôi nghĩ mình cũng là một ông lão đánh cá, vẫn cứ ngoan cố không tin tưởng vào số phận.”

“Hemingway?” Cảnh sát Hoàng Hải nhú mày, “Hình như đã từng nghe qua.”

Tư Vọng khế hích vào người anh một cái: “Này, cuốn sách này rất hay, cháu đã đọc rồi, chú hãy nhận đi![\[13\]](#)”

“Được rồi.”

Hoàng Hải nhận lấy món quà tiện tay đặt lên tủ: “Ông Thân, ông hãy tin tôi, cảnh sát chắc chắn sẽ bắt được hung thủ để xử theo pháp luật, nhất định đừng có tự mình tùy tiện hành động!”

“Anh nói là thầy giáo dạy toán ưu tú của trường cấp 3 Nam Minh tên Trương Minh Tùng? Nửa năm trước, anh ta đã mua một chiếc xe ô tô riêng, giờ thì rất khó theo dõi hử rồi, nhưng tôi sẽ không bỏ cuộc đâu.”

Ông chú ý trên giá sách của Hoàng Hải, có thêm một cuốn “Mật mã Da Vinci” của Dan Brown. Ông đoán định rằng Thân Minh đã bị một kẻ biến thái chìm đắm trong việc hiến tế sát hại, chỉ có tìm hiểu được suy nghĩ và bối cảnh tâm lý của hung thủ, mới có thể bắt được hử về quy án. Hồi trẻ Thân Viện Triều rất thích đọc sách, thông qua tự học đã thi được bằng đại học về văn học ngôn ngữ Hán, nhưng thường đọc về những tác phẩm nổi tiếng thế giới “Anna Karenina”, tác phẩm Lỗ Tấn, Mao Thuần, Ba Kim. Còn về

những tác phẩm tôn giáo và kí hiệu thì chẳng biết gì, do đó mới nghiên cứu “Mật mã Da Vinci”. Cuốn sách này bán chạy sáu mươi triệu bản trên toàn thế giới, theo như logic của ông, 1% số người trên trái đất này đều là kẻ sát nhân điên cuồng.

Mặc dù, tỉ lệ này không hề cao.

Tất cả mọi người đều cho rằng ông bị tẩu hỏa nhập ma, nhưng ông vẫn ngoan cố trong quan niệm của mình.

“Cảnh sát Hoàng, xin đừng hiểu nhầm, tôi chỉ là đến để cảm ơn anh - vì suốt mười mấy năm qua anh vẫn luôn theo đuổi điều tra để tìm hung thủ đã giết con trai tôi, tôi thay Thân Minh đang nằm dưới mộ cảm tạ anh!”

Đột nhiên, đứa bé Tư Vọng 14 tuổi nói xen vào: “Hung thủ chắc chắn sẽ bị bắt.”

“Im miệng! Người lớn nói chuyện, trẻ con chen vào làm gì!”

“Tôi tin rằng những vụ án này không phải độc lập, Trương Minh Tùng là một tên sát thủ liên hoàn điên cuồng.”

Hoàng Hải bắt lực lắc đầu: “Ông Thân, ông lại thế rồi!”

Thân Viện Triều chỉ vào cuốn sách *Ông già vào biển cả*, “Cuốn sách này cũng rất phù hợp để cho con trai anh đọc. Tôi đi đây, tạm biệt!”

Trên đường rời khỏi nhà Hoàng Hải, trong đầu ông vẫn luôn xuất hiện gương mặt của cậu thiếu niên đó, còn cả đôi mắt sáng lấp lánh đó nữa, như thể truyền đạt một thứ thông tin nào đó?

Tối muộn, Thân Viện Triều trở về nhà, cô con gái vẫn đợi ông. Cô con gái 14 tuổi vui tươi xinh đẹp, nhưng lại từ chối tất cả lời mời các bữa tiệc Noel, ở nhà vừa ngáp vừa xem phim kinh dị.

Mấy hôm trước con gái vừa mới tổ chức sinh nhật, cũng chính là ngày giỗ mẹ nó rời khỏi thế giới này.

Lần đầu tiên Thân Viện Triều nghe tin vợ mang thai là ngày 17 tháng 6 năm 1995, hôm đó cũng là lần cuối cùng ông nhìn thấy Thân Minh.

Ông vẫn còn nhớ rõ bữa ăn trưa hôm đó, vợ đã làm một bữa cơm thịnh soạn, khoản đãi người con riêng của ông hai mươi lăm năm trước. Ông biết con trai đang gặp phải khó khăn, nhưng điều Thân Viện Triều quan tâm không phải là làm thế nào để giúp cậu, mà là cái bí mật này có bị người khác biết hay không. Ông lo sợ nếu một khi truyền tới cơ quan, thì vị trí kiểm sát viên rất có thể không giữ được.

Nhưng hôm nay nghĩ lại, ông cảm thấy vô cùng hối hận!

Điều duy nhất có thể an ủi được rằng, sau bữa cơm trưa ngày hôm đó, lúc chia tay không hiểu ông suy nghĩ thế nào mà chủ động ôm lấy Thân Minh.

Không ngờ, đó lại là vĩnh biệt.

Khi ông tiễn con trai trở về nhà, vợ ông nét mặt vô cùng phức tạp nói với ông: “Viện Triều, em có thai rồi.”

Tin tức này đến thật đột ngột, khiến Thân Viện Triều không biết xử trí ra sao, kết hôn hơn mười năm rồi nhưng mãi vẫn chưa có con, đi đến bệnh viện khám xét nhiều lần, đều nói là vì vợ mắc bệnh phụ khoa nặng, rất khó có thai. Nhưng chưa bao giờ ông ghét bỏ vợ, dồn toàn bộ sinh lực vào công việc, ngày nào cũng bắt những thành phần tham ô hủ bại, thường ngày cũng rất ít có cơ hội ở nhà nghỉ ngơi. Ông rất cảm kích sự khoan dung của vợ đối với mình, đặc biệt là đối với con riêng của ông. Ông không ngờ vợ ông có thể mang thai được, đúng là đứa bé mà ông trời đã nhân từ ban tặng cho ông sao?

Bất luận thế nào, mặc dù có mối nguy hiểm vì bà mẹ mang thai lúc tuổi đã cao, vợ ông vẫn kiên quyết sinh đứa bé ra.

Năm ngày sau, một người cảnh sát tên Hoàng Hải tìm đến viện kiểm sát, gọi riêng Thân Viện Triều ra ngoài, sắc mặt lạnh lùng nói một câu: “Thân Minh chết rồi.”

Nhưng ông không thể hiện tâm trạng gì, chỉ lặng lẽ gật đầu, cung cấp một số tình hình mà mình biết, giống như một người đàn ông máu lạnh đối diện với một món nợ nghiệp chướng. Ông quay về viện kiểm sát và tiếp tục làm việc, cho đến tận đêm khuya khi chỉ còn lại một mình, mới quỳ sụp xuống đất khóc nức lên không thành tiếng...

Ông quyết tâm phải báo thù cho Thân Minh đã chết.

Nửa năm sau, cuối cùng con gái ông cũng đến thế giới này, nhưng mẹ của cô bé thì bởi vì đã mất quá nhiều máu sau khi sinh nên đã qua đời.

Thân Viện Triều vô cùng đau đớn ôm xác vợ, một năm nay mỗi đợt đả kích đều là đòn chí mạng, làm gì có người đàn ông nào lại có số phận như vậy chứ?

Ông đặt tên cho con gái là Thân Mẫn.

Một người đàn ông trung tuổi mất vợ, mất con trai, không những cần phải nuôi đứa con gái mới sinh, mà còn phải gánh vác trách nhiệm điều tra hung thủ đã giết chết con trai mình.

Đêm khuya vắng lặng, khi con gái đã ngủ say trên chiếc giường nôi, mặc dù mệt đến rã rời, Thân Viện Triều vẫn khó chìm vào giấc ngủ, thường xuyên nhớ đến một người phụ nữ có tên Tiểu Sảnh.

Cô ấy là mẹ Thân Minh.

Thân Viện Triều quen cô năm ông 20 tuổi, đây là con gái của người giúp việc, mới học được có mấy năm đã nghỉ học, còn nhỏ tuổi mà đã phải bán đồ ăn sáng ở trên đường. Ông thường xuyên mua bánh cơm nếp của cô, nhìn thấy từng miếng bánh cơm nếp nổi lên giữa chảo dầu và thơm vàng, rồi lại nhìn lên khuôn mặt xinh đẹp của cô với đôi mắt to, lần nào chớp mắt cũng khiến cho tim ông đập loạn nhịp.

Mùa hè năm đó, ông dẫn cô cùng đến bên sông Tô Châu để câu cá, vào rạp chiếu phim Đại Quang Minh để xem kịch, ngồi ở trên ghế ở công viên Nhân dân để trò chuyện tâm sự...

Và thế là Thân Minh đã đến với thế giới này.

Mấy tháng trước khi cậu ra đời, Thân Viện Triều rời khỏi thành phố này, ngồi lên tàu hỏa đi về phía hoang mạc phía bắc, trở thành một thanh niên tri thức lên núi về quê. Trong vùng đất hoang vu biên giới giữa Trung Quốc - Liên Xô, ông không nhận được bất cứ thư từ điện tín nào, càng không thể nói chuyện điện thoại, cả ngày ngồi ở giữa vùng tuyết trắng, đối diện với quân lính Liên Xô ở phía bên kia sông. Năm sau, ông quay trở về thành phố

thăm người thân, mới biết được Tiểu Sảnh đã sinh cho ông một cậu con trai.

Ông ôm lấy đứa con trai và thừa nhận ngay, nhưng ông không thể cưới cô, càng không thể để người khác biết được bí mật này, nếu không ông sẽ bị người đời phỉ nhổ, đánh mất cơ hội chuẩn bị được gia nhập Đảng của mình. Ông nhẫn tâm vứt bỏ hai mẹ con, rồi lại bước lên chuyến tàu hỏa đưa ông quay trở về vùng hoang mạc phía bắc.

Bảy năm sau, người đảng viên Thân Viện Triều tiên tiến đã được quay trở về thành phố, giống như thể phạm nhân bị lưu đày suốt bảy năm, cuối cùng cũng quay trở về bên cạnh bố mẹ mình, đồng thời được sắp xếp làm việc trong Viện kiểm sát.

Tiểu Sảnh đã chết, người phụ nữ đáng thương này, vì cố gắng để cho mình và con trai có thể sống sót được, chịu ép cưới lấy một tên khốn khiếp, kết quả là đã bị người đàn ông đó đầu độc chết, may mà đứa con trai ra sức gọi cảnh sát tới, mới khiến tên hung thủ phải đền mạng.

Thân Viện Triều phát hiện ra đứa bé này càng lớn càng giống mình, đã được bà ngoại đưa đến đồn công an để đổi tên là Thân Minh. Nhưng ông bắt buộc phải giấu kín mối quan hệ này, nếu không thì không thể nào được ở lại trong Viện kiểm sát. Mỗi tháng ông đến thăm con trai một lần, đưa cho bà ngoại nó 20 tệ, hồi đó tiền lương hàng tháng chỉ được 40 tệ. Tiền phí sinh hoạt hằng năm sau này đều tăng lên, cho đến tận khi Thân Minh vào đại học.

Về sau, ông cũng trở thành kiểm sát viên của nhân dân giống như mong ước, đồng thời lấy một người phụ nữ có xuất thân chính thống, trở thành người kiểm sát thiết diện vô tư.

Sau khi kết hôn chưa đầy một năm, vợ phát hiện ra bí mật của ông. Thân Viện Triều thẳng thắn thừa nhận sai lầm năm xưa, đã chuẩn bị tâm lý ly hôn, không ngờ vợ ông chỉ nhỏ vài giọt nước mắt, rồi không còn nhắc đến việc này nữa. Về sau khi cô biết mình rất khó mang thai, bèn chủ động yêu cầu đến gặp Thân Minh, muốn biết xem con trai của chồng trông như thế nào. Cô thậm chí còn đưa ra đề nghị đón đứa bé về nhà nuôi, nhưng bị Thân Viện Triều từ chối ngay - ông lo lắng để cho người ngoài biết việc tai tiếng ông có con riêng.

Đến nay, con gái của ông đã học đến lớp 8 rồi, còn Thân Minh thì đã hóa thành đám tro tàn chôn xuống dưới đất mười bốn năm rồi. Thân Viện Triều

thường xuyên hoang tưởng gặp lại cậu, nhưng lại không nói ra được lời nào, như thể bị nhốt sạch răng, máu tươi từ khóe miệng cứ thế chảy xuống.

Hơn mười năm qua ở hai cõi sinh tử, dù không cố tình nhớ đến, nhưng khó có thể quên được.

Nếu như Thân Minh còn có kiếp sau, bất luận có uống canh bà Mạnh hay không, nếu như lại nhìn thấy Thân Viện Triều, liệu có nhớ người bố này không?

Chương 10

Năm 2010, một đêm cuối thu.

Cuối tuần, Doãn Ngọc đến trước cửa nhà Tư Vọng, vẫn mặc bộ đồ thể thao màu lam, ngồi trên xe đạp, mái tóc ngắn giống như con trai. Cậu thiếu niên 15 tuổi chạy xuống, dáng người đã cao hơn cô.

“Oa, cậu nhóc này, đã bắt đầu mọc râu rồi, càng lúc càng giống người lớn rồi đấy!”

Giáng một cú đấm vào ngực Tư Vọng, cậu đã đứng thẳng ưỡn ngực chuẩn bị tâm lý từ trước, cứ thế đón lấy cú đấm.

Hai năm trước, Doãn Ngọc thi vào trường cấp 3 Nam Minh. Kỳ thi lần nào cô bé cũng đều đứng đầu trong toàn trường, thế nhưng cô còn chẳng thèm nề mặt thầy hiệu trưởng, tất cả các giáo viên cũng đều không quý mến cô. Cô thích nhất là thư viện trường, có một lần mò lên căn gác xếp thần bí, phát hiện ra ở đó cất giữ rất nhiều sách cổ. Cô nghe nói đây từng là hiện trường của vụ án mưu sát, có một cô nữ sinh bị người ta dùng chất độc cây trúc đào để đầu độc chết, cho đến nay vẫn chưa bắt được hung thủ. Thầy giáo dạy toán của cô là Trương Minh Tùng, Doãn Ngọc phát hiện ra rất nhiều tính cách quái dị của anh ta, ví dụ thích xem loại sách ly kỳ cổ quái, liên quan về kí hiệu học và lịch sử học, tất cả loại truyện trinh thám của Âu Mỹ và Nhật Bản, còn là một người say mê loại phim kinh dị điên cuồng.

Tư Vọng nhờ cô tìm kiếm một người - Lộ Trung Nhạc.

Cậu đưa ra bức ảnh ở trong lệnh truy nã của công an, Doãn Ngọc nhìn hàng

chữ ở bên dưới: “Người này ít nhất cũng đã giết hai mạng người, chắc chắn đã chạy xa lắm rồi, sao có thể còn ở khu vực gần trường chúng ta được chứ?”

“Trực giác.”

Nét mặt cậu tỏ ra rất nghiêm túc, đôi mắt giống như bốc cháy, Doãn Ngọc liền đồng ý lời thỉnh cầu này.

Lúc này, cô lộ ra nụ cười quái dị: “Hãy đi cùng với tao đến một nơi được không?”

Hai người ngồi lên xe đạp, rẽ vào một con phố nhỏ u tịch, phía trước là một bức tường rào, thông qua chiếc cửa sắt màu đen, vẫn thấp thoáng nhìn thấy những căn nhà xây theo phong cách kiểu phương Tây cũ. Họ khóa xe ở phía bên dưới bức tường, ấn chuông cửa và tự động mở cửa ra.

Bên trong cửa là một mảnh sân chật hẹp, ở dưới đất đầy những lá vàng rụng. Ngôi nhà chỉ có hai tầng, giữa con gió thu trong có phần hoang phế, chỉ có bậc thềm và phần chạm trổ khi vừa mới bước vào cửa, mới có thể nhận ra sự tôn quý và tinh tế của thời xưa.

Tư Vọng kéo áo Doãn Ngọc nói: “Đây là nơi nào vậy?”

Doãn Ngọc không nói gì, bước vào một gian phòng khách âm u lạnh lẽo, ở dưới chân lát gạch hoa văn, trên tường hoen ố, nhưng tổng thể lại thì cũng vẫn khá sạch sẽ, không nhìn thấy bụi và mạng nhện. Bước vào hành lang âm u ở tầng 1, ngửi thấy một mùi thối rữa ẩm mốc, không phải là mùi hôi thối của xác chết mà có vẻ như là vỏ quýt bị để nhiều năm. Một luồng ánh sáng thoát ra từ cánh cửa hé mở, hai người khẽ khàng bước vào, căn phòng này có ba mặt đều là giá sách, từ dưới đất cho lên đến tận trần nhà đều là sách, những gáy sách giày đều rất cổ, mùi vị thoát ra từ nơi này.

Còn có một người phụ nữ.

Rất khó có thể liên hệ bà ta với hai chữ “phụ nữ”, giống như mỗi lần nhìn thấy Doãn Ngọc đều nghĩ cô là con trai.

Bà ta co ro cuộn người trong tấm khăn quàng cổ dày sụ, tóc không thưa nhưng lại trông như tuyết, làn da cũng trắng hơn người bình thường, chỉ là

có đầy nếp nhăn chẳng chịt, bất luận là dáng hay mùi đều giống như là vỏ quýt. Mặc dù khước mắt đã sụp xuống, nhưng vẫn có thể nhận ra được đã từng là một đôi mắt đẹp. Chắc là do hàm răng đã rụng hết, cho nên miệng lõm hẳn vào trong, ở chiếc cằm khô gầy chảy ra mấy lớp da, hoàn toàn không thể nào đoán được tuổi của bà.

Chỉ có thể dùng từ bà lão để hình dung về bà.

Doãn Ngọc đã quen thuộc đường lối từ lâu, bà lão cũng không coi cô là người ngoài, chỉ là hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy Tư Vọng, trong con mắt mờ đục khế lóa sáng.

“Cô đừng sợ!”

Doãn Ngọc bước đến cạnh bà già rồi vòng ra phía sau để xoa bóp vai cho bà: “Cậu ấy là người anh em tốt của cháu, hồi trước học chung cùng một trường cấp 2.”

“Ồ, chào bà, cháu tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng, bây giờ cháu đang học lớp 9.”

“Tư Vọng, cái tên thật hay, cháu gọi ta là cô Tào là được rồi.”

Người phụ nữ trả lời bằng giọng phổ thông chuẩn, bởi không có răng nên hơi hàm hồ, âm sắc cũng rất thô, nói chậm hơn người bình thường rất nhiều, như thể là phát ra từ tận đáy giếng sâu.

“Cô... cô Tào...”

Gọi “cô” đối với một bà già, dù thế nào cũng không thể tự nhiên được.

“Bao năm nay, cuối cùng cháu cũng có bạn rồi.” Bà lão khế cử động cổ, không biết có thể nhìn thấy Doãn Ngọc ở phía sau mình không, “Thật tốt quá, ta mừng cho cháu.”

Doãn Ngọc vẫn đang mát xa để lưu thông huyết mạch cho bà lão: “Vâng, hy vọng cô cũng có thể thích nó! Cô đừng nhìn nó trông ngờ nghệch, thực ra nó cũng không đơn giản đâu!”

Bà lão thò tay giống như rễ cây từ trong khăn quàng cổ ra, khiến người ta

liên tưởng đến cương thi hút máu hay là xác ướp run rẩy đặt lên vai mình, ấn lên bàn tay của Doãn Ngọc đang mát xa cho bà. Một bàn tay đã gầy khô như gỗ, một bàn tay thì trẻ trung phơi phới, trong khoảnh khắc nắm vào nhau, lại được dung hòa giống như nước và đất sét, giống như hai bàn tay của cùng một người.

“Anh bạn nhỏ, chắc cậu là một người có tâm sự thì phải?”

Bà lão quay đầu nhìn vào mắt Tư Vọng, trong ánh mắt mờ đục có thứ khí chất yêu nghiệt, nói bà hai trăm tuổi thì chắc cũng có người tin.

“Cháu... không có đâu.”

“Người có thể làm bạn với cô Doãn, không thể nào không có tâm sự, chẳng phải sao? Ta đã gần 90 tuổi rồi, có loại người nào ta chưa từng gặp chứ?”

“Thôi cô ạ, chúng ta không làm khó cho tên nhóc này.”

Doãn Ngọc lấy một chiếc lược gỗ ở phía bên cạnh cửa sổ ra, giống như một loại đồ cổ, chải mái tóc bạc phơ cho cô Tào, đồng thời nói ra một câu tiếng Pháp thật dài. Bà lão cũng dùng tiếng Pháp lưu loát trả lời - nếu chỉ nhìn bề ngoài của hai người, trông giống như bà cụ cố và đứa cháu cách nhau bốn đời, nhưng chỉ cần nghe thấy hai người bọn họ nói chuyện, mới hiểu được thì ra là đôi bạn thân thiết trong nhiều năm.

Bà lão nhắm hờ mắt vẻ đang được hưởng thụ, răng lược cổ xưa chải qua da đầu, mái tóc bạc trắng rủ xuống: “Bao năm qua rồi, vào giờ này hàng tuần, cháu đều đến đây chải đầu cho ta, đợi sau khi ta chết, cháu hãy chải đầu cho người khác nhé.”

“Cô yên tâm đi, cô ít nhất còn sống thêm hai mươi năm nữa, đến lúc đó, cháu cũng sắp già rồi.”

Câu trả lời của Doãn Ngọc khiến bà mỉm cười hiền lành, bà lão lại nhìn Tư Vọng nói: “Anh bạn nhỏ, Doãn Ngọc là người tốt, cậu đừng để nó dọa cho chết khiếp nhé. Nếu cậu thực sự coi nó là bạn, gặp bất cứ việc gì, nó nhất định sẽ giúp đỡ cậu.”

“Vâng ạ, thưa cô Tào, đây là bí mật giữa chúng cháu.”

“Đôi với ta mà nói, trên thế giới này không có bí mật.”

Giọng bà nói rất trầm, cả người giống như một ngọn núi rộng lớn, Tư Vọng chỉ là một đứa bé con đi chặt củi, còn không tìm nổi được con đường tắt để đi lên núi.

Doãn Ngọc đun nước nóng cho bà, rồi đặt mùi mấy vỉ thuốc vào trong ngăn kéo, lấy từ trong cặp sách nặng trĩu ra một bó rau tươi non cho vào trong tủ lạnh. Cô bật bếp ga lên và bắt đầu nấu thức ăn, thật không ngờ lại có thể nấu được một bữa cơm thịnh soạn, nhưng rau xanh là món chính, gần như không có món đồ ăn mặn, rất phù hợp với người già.

“Này, mời cậu nhóc ăn cơm đây.”

Cô vẫn nói với Tư Vọng bằng giọng điệu thế.

Doãn Ngọc, Tư Vọng, cô Tào cùng ngồi xuống bàn ăn, phía sau lưng họ những bức tranh từ cách đây rất lâu, như thể trở về trong thời kỳ điện ảnh xa xưa.

Bà lão cầm đũa lên nói: “Ôi, đáng tiếc là rằng không ổn rồi, thật sự rất nhớ đến món canh cay bát bảo của quán Vinh Thuận.”

Sau khi ăn xong bữa tối đặc biệt này, Doãn Ngọc đứng lên nói: “Chúng cháu phải về rồi, cô ở lại một mình nhé!”

“Đừng lo, ta không chết một mình ở đây đâu!”

“Cô nói gì vậy chứ!”

Doãn Ngọc nắm lấy tay bà lão, đung đưa, nhưng lại không nỡ đặt xuống.

“Về đi thôi.” Cô Tào cũng nhìn Tư Vọng một lát, “Anh bạn nhỏ, dòng nước phụt ra từ trong vòi nước cho dù cuối cùng vẫn chảy vào dòng sông cuộn cuộn, rồi lại được nhà máy lọc nước xử lý sạch sẽ, nhưng đã không phải là dòng nước đã chảy qua tay cậu nữa rồi.”

“Ờ?”

“Sớm muộn gì cậu cũng sẽ hiểu thôi.”

Nhìn nụ cười kỳ dị của bà lão, Doãn Ngọc kéo Tư Vọng ra khỏi cửa, trước mắt chỉ còn lại lá rụng đầy sân.

Buổi tối, bước ra khỏi ngôi nhà ẩn sâu này, hai người vừa mới ngồi lên xe đạp, thì trên đỉnh đầu đã lất phất mưa bay.

“Hay quay trở lại để tránh mưa đi!”

“Đã ra đây rồi, thì đừng quay lại làm phiền bà ấy nữa.”

Mặc dù ngoài miệng Doãn Ngọc nói như vậy, kỳ thực trong lòng lại rất muốn quay lại. Cậu thiếu niên 15 tuổi, cô thiếu nữ 18 tuổi, yên tĩnh ngồi lên xe đạp, tránh mưa ở dưới bóng râm của bức tường rào, thỉnh thoảng có một giọt mưa bay vào mặt, lạnh như kim châm.

“Thực ra chị là một người đàn ông.”

Tư Vọng phá vỡ sự im lặng trong màn đêm, Doãn Ngọc không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Sao chị không nói gì? Bởi vì cô Tào sao?”

“Bà ấy là người phụ nữ cuối cùng mà tôi thích.”

Doãn Ngọc giống như một người đàn ông già cả nói ra câu nói này.

“Chị vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi?”

“Được rồi, chúng ta đã là đôi bạn thân thiết nhất, vậy thì cũng không cần phải giấu cậu nữa - tôi vẫn giữ được ký ức của kiếp trước sau khi tôi chết. Chỉ là, kiếp trước của tôi quá dài, dài đến độ vào cái ngày tôi chết đi, tôi lấy làm vô cùng vui vẻ và cảm thấy được giải thoát.”

Cậu thiếu niên quay đầu nhìn vào những ngọn cây ở trên bức tường rào nói: “Ít nhất, chị rất may mắn, bà ấy vẫn còn sống, chị có thể gặp được bà ấy!”

“Thực ra tôi có quá nhiều phụ nữ ở kiếp trước - cho đến tận khi tất cả mọi người đều rời bỏ tôi, chỉ có bà ấy vẫn còn.”

“Bà ấy từng là vợ của chị à?”

“Bà ấy không phải, nhưng về sau lại hy vọng bà ấy phải.”

“Chẳng hiểu gì!”

Doãn Ngọc ngẩng đầu cười đau khổ, trở nên vô cùng bi thương: “Thêm hai mươi năm nữa, thì cậu sẽ hiểu. Đàn ông và phụ nữ, chia tay và phân ly, chờ đợi và đợi được, cuối cùng vẫn là quá muộn. Cậu không biết đấy thôi, sau khi quen biết bà ấy không lâu, tôi đã bị đưa đến vùng đất hoang mạc là bồn địa Tsaidam Basin, trọn suốt ba mươi năm, mỗi người ở một phương. Đợi đến khi tôi quay về thành phố này, thì đã già đến nỗi không bước nổi nữa.”

“Thì ra là bi kịch.”

“Cuộc đời mỗi con người đều là bi kịch.”

Cô giơ tay ra ngoài hứng lấy những giọt nước mưa, đội mũ chiếc áo khoác lên đầu, đạp lên bàn đạp xe và ra khỏi ngõ nhỏ.

Con đường nhỏ trong đêm mưa vô cùng tĩnh mịch, bánh xe lăn qua những lá ngân hạnh màu vàng kim rụng dưới đất, làm bắn tóe vài giọt nước mưa, biển hiệu ở bên đường ghi là “Đường An Túc”.

Cậu đi theo sau lớn tiếng truy hỏi: “Chị rất quen thuộc với con đường này sao?”

“Ừ, hai mươi năm cuối ở kiếp trước, tôi sống ở đường An Túc này.”

“Cùng với cô Tào à?”

“Không, bà ấy sống ở phía đông đường, còn tôi sống phía tây, cách nhau 400 mét. Để tôi đưa cậu đến xem nhé.”

Một phút sau, giữa cơn mưa thu, họ đi xe đến trước một ngôi nhà lớn, cửa sổ trong ngôi nhà ba tầng đều sáng đèn, bên trong đó có khá nhiều dân cư sinh sống. Có một nửa ô cửa sổ ở ngay sát mặt đất, có lẽ đây là cửa sổ thoát khí ở dưới tầng ngầm.

“Tôi sống ở ngay tầng 1.”

Doãn Ngọc chỉ tay về phía trước, từ ô cửa sổ đó truyền ra lời đối thoại trong

bộ phim truyền hình ở kênh Hồ Nam.

Cậu lại nhìn cửa sổ khí dưới tầng ngầm ở bên đường: “Chị chắc là không có người nhà từ kiếp trước chứ?”

“Sao cậu biết?”

Cô ngồi lên xe đạp của mình thở dài, “Hoặc là, kiếp này cũng không có”.

Son nhất trình, thủy nhất trình;

Thân hương Du Quan na bạn hành.

Dạ thâm thiên trướng đăng.

Phong nhất canh, tuyết nhất canh;

Quát toái hương tâm mộng bất thành;

Cố viên vô thử thanh. [\[14\]](#)

“Trường tương tư” của Nạp Lan Tính Đức, vì sao lại đọc bài này lên?”

Cậu lại không trả lời, khi quay đầu xe, nhìn thấy một ngôi nhà phía bên kia đường, âm u đứng sừng sững ở giữa màn đêm mưa. Trên mái nhà có mấy viên gạch rơi, bức tường cũng lổm đổm cũ kỹ nham nhở, trên bệ cửa sổ mọc lên mấy cọng cỏ đã khô vàng.

Cô gần như dán sát vào đầu Tư Vọng, nói: “Ngôi nhà này rất dữ, bao nhiêu năm qua rồi, bởi vì không làm rõ được quyền sử dụng nhà, cho nên cũng không có ai đến ở nữa.”

“Ngôi nhà dữ?”

“Để tôi nhớ lại một chút, những chuyện hồi trẻ nhớ rất rõ, nhưng khi già rồi thì lại hơi mơ hồ. Hồi đó chính là vào năm 1983, cũng vào một đêm thu giống như hôm nay, trời đổ mưa phùn, xảy ra một vụ hung án. Chủ nhân vốn là một nhà phiên dịch nổi tiếng, vào những năm 70 ở thế kỷ 20, treo cổ tự sát trong phòng, cả ngôi nhà này đều bị một kẻ ở phái tạo phản chiếm cứ. Về sau, tên khốn này không những không bị thanh trừ, ngược lại, lại còn được

nâng đỡ lên làm giám đốc của cơ quan nào đó. Năm 1983, ông ta chết một cách thần bí ở trong nhà, nghe nói hòng bị mảnh kính cửa đứt. Lúc đó có rất nhiều sự suy đoán, có người nói, ông ta bị hồn ma của người chủ cũ ngôi nhà này giết chết, cũng có người nói ông ta giở nhiều trò tai quái, cho nên khiến cho người nhà nạn nhân đến báo thù. Cảnh sát điều tra rất lâu, nhưng cuối cùng cũng không có kết quả.”

Tư Vọng đẩy xe đạp bước lên bậc thềm, giơ tay ra sờ vào ngôi nhà này. Từ cánh cổng sắt hoen gỉ cho đến chiếc hộp thư gỗ gần như bị mục nát, còn có cả biển số nhà sắp rơi.

Số 19 đường An Túc.

Ngón tay của cậu lướt qua miếng sắt màu đen, Doãn Ngọc nảy sinh ra một thứ cảm giác, nhanh chóng truyền tới trung khu thần kinh - ngôi nhà hung này có một mối quan hệ nào đó với cậu thiếu niên này.

Bàn tay Tư Vọng chột rụt mạnh lại giống như bị điện giật, lên xe đạp và rời khỏi đường An Túc.

Cơn mưa thu dày đặc đổ xuống, Doãn Ngọc đi xe theo ngay phía đằng sau, cho đến tận dưới gốc cây hòe đại thụ chỗ nhà cậu.

“Chị mau về nhà đi!”

“Đợi đã, có việc này phải nói với cậu.”

Trốn vào dưới vòm cửa ở tầng dưới, cậu căng thẳng nhìn xung quanh, chắc là lo lắng sợ bị mẹ hay hàng xóm nhìn thấy lại hiểu nhầm là cậu và cô gái nam tính này đang yêu đương?

“Tư Vọng, chẳng phải là cậu nhờ tôi tìm kiếm một tội phạm bỏ trốn tên Lộ Trung Nhạc sao? Tháng trước, tôi đã phát hiện mới! Trực giác của cậu rất chuẩn - vẫn trên đường Nam Minh, ở khu thương mại mới xây dựng có một cửa hàng bán băng đĩa rất nhỏ. Tôi đến đó vài lần đều thấy đóng cửa, họa hoằn lắm mới có một lần mở cửa, bán toàn những bộ phim cũ, có cả phim võ hiệp Hong Kong, những bộ phim Quỳnh Dao những năm 80 của thế kỷ 20, còn có cả những bộ phim được dịch ra của Liên Xô và các nước Đông Âu. Chủ tiệm là một người đàn ông hơn 40 tuổi, không nhìn rõ được những đặc điểm trên mặt, nói chung là một khuôn mặt bình thường, không có gì đặc

biệt, dễ dàng nhạt nhòa giữa đám đông, nhưng trên trán ông ta có một cái bớt màu xanh nhạt. Tôi đã mua một bộ phim “Cuộc chiến tranh bảo vệ Moscou”, và ông ta cũng chẳng buồn đếm tiền, tiện tay trả tiền lẻ lại cho tôi. Từ đầu đến cuối, ông ta đều hút thuốc, chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, đã hút được hai điếu. Ông ta có một cái gạt tàn rất to, trong đó để đầy những mẫu tàn thuốc lá.

Giữa đêm mưa lạnh lẽo, Tư Vọng không kìm được hắt xì hơi, nhưng cô vẫn tiếp tục nói: “Mọi người đều có thói quen lên mạng nghe nhạc xem phim, rất ít người đến cửa hàng băng đĩa của ông ta, không biết tại sao lại vẫn có thể kinh doanh được đến tận hôm nay. Có một hôm, trời đổ mưa to, tôi một mình mặc áo mưa, cứ thế đi trên vùng đất hoang. Cậu cũng biết nam sinh còn chẳng bạo gan bằng tôi. Trên đường Nam Minh chẳng có lấy một bóng người, nhưng tôi lại nhìn thấy một người đi ra từ cửa hàng băng đĩa, cầm một chiếc ô màu đen, đi qua đường và tiến về hướng công xưởng cũ, cơn mưa lớn đã giúp tôi che giấu âm thanh và dấu tích. Người này chính là ông chủ cửa hàng thần bí, ông ta rất thông thạo địa hình này, giữa cơn mưa đêm cũng không bị lạc đường, rồi nhanh chóng tìm đến được khu Ma nữ, nhanh nhẹn chui vào đường ngầm. Tôi trốn bên ngoài quan sát, canh ở đó đúng một giờ đồng hồ, cũng không thấy ông ta xuất hiện lần nữa, cứ như thể thông qua đường ngầm đã xuyên không đến Thanh triều. Đợi đến khi tôi vừa mệt vừa đói, chỉ có thể quay về ký túc xá trường để đi ngủ.”

“Chị bị ông ta phát hiện ra không?”

“Chắc là không đâu.” Doãn Ngọc hơi cúi người ẩn vào bóng tối, “Tôi biết thuật ẩn thân, cậu có tin không? Tạm biệt!”

Mưa vẫn rơi.

Chương 11

Năm 2010, Hoàng Hải luôn cảm thấy số phận của mình tương khắc, không thuận lợi.

Đầu năm, anh đã đứng xếp hàng đúng nửa giờ đồng hồ để mua hai tấm vé xem phim Afanti phiên bản 3D. Lần đầu tiên mời Hà Thanh Ảnh xem phim, thường ngày anh đối diện với tội phạm vô cùng cứng rắn, bây giờ thì đến nói chuyện cũng hơi lấp bắp. May mà việc anh lo lắng nhất vẫn chưa xảy ra, cô

không nhắc đến Tư Vọng, chắc là giấu con trai để ra đây cùng Hoàng Hải ngồi trong rạp chiếu phim đông đúc.

Anh mua mấy túi đồ ăn vặt và nước uống, kết quả là ngồi trong rạp chẳng ăn gì, lại sợ Hà Thanh Ảnh đem về nhà bị Tư Vọng phát hiện ra, chỉ có thể cố gắng ăn hết trên đường đi.

Một cơn gió phả vào mặt cô, mái tóc rối tung khiến người ta liên tưởng như cánh chim bay. Hà Thanh Ảnh đã hơn 40 tuổi rồi, nhưng trông không già chút nào. Hoàng Hải nắm lấy tay cô, lần đầu thì hơi phản kháng, nhưng nhanh chóng để yên. Lòng bàn tay cô lạnh quá, giống như sờ vào xác chết, giống cảm giác như đang ở trong phòng để xác. Vốn dĩ đang trò chuyện rất vui vẻ, hai người bỗng chốc trở nên rất yên lặng, cả hai đều không dám nhìn vào mắt nhau, nhưng vai thì lại dần dần ghé sát vào nhau.

Ba năm qua, Hoàng Hải vẫn giúp đỡ cửa hàng sách nhỏ của cô, thỉnh thoảng cũng tới xem. Nếu như nhà cô gặp chuyện gì, anh đều đến ngay, thậm chí ti vi hỏng cũng có thể sửa được.

Ngược lại, mối quan hệ giữa Tư Vọng và Hoàng Hải càng lúc càng gượng gạo.

Sau Tết, anh đưa Tư Vọng đến cửa chùa Thanh Chân. Hai người mua bánh ngọt, Hoàng Hải mua một chiếc kẹo nhét vào tay cậu, ngồi vào trong xe nói: “Chú có chuyện muốn nói với cháu.”

“Chú lại gặp phải vụ án gì rắc rối à?”

“Không, những vụ án gần đây đều phá được hết, điều chú muốn nói với cháu là...” Người đàn ông trung niên này không biết nên xử trí ra sao, gãi đầu, nói ngập ngừng, “Trò Tư Vọng, bố cháu không biết bao giờ mới quay trở về. Nếu như, chú làm bố của cháu, cháu có đồng ý không?”

Cậu thiếu niên đẩy anh ra rồi nhảy khỏi xe cảnh sát, ném chiếc kẹo nhân đào đang ăn dở xuống đất, nhanh chóng chạy về phía sông Tô Châu.

Trời rất lạnh.

Từ đó về sau, Hoàng Hải không hề gặp riêng Hà Thanh Ảnh nữa.

Thu qua xuân đến...

Ngày chủ nhật, những giọt mưa nhỏ rơi vào ô kính cửa sổ, trên đường Nam Minh mọc lên rất nhiều tòa nhà cao tầng, khiến người ta khó có thể nhớ đến vụ hung án cách đây mười lăm năm, cho dù chỉ đi thẳng về phía trước mấy trăm mét là trường cấp 3 Nam Minh.

“Cậu nhóc, ai nói với cậu ở đây có manh mối vậy?”

Cảnh sát Hoàng Hải nắm lấy vô lăng, cái gạt nước gạt đi rồi gạt lại những giọt nước mưa ở trên cửa kính, trước mắt là con đường dài dằng dặc mờ hồ vắng vẻ, như thể đi đến một không gian khác.

“Là một người đưa tin bí mật, cháu bắt buộc phải bảo vệ chị ấy!”

Tư Vọng ngồi ở ghế phụ lái, “Hãy tin cháu đi, cháu là người đặc biệt, chú biết mà.”

Đây là một chiếc xe cảnh sát được ngụy trang thành chiếc xe gia đình, trên mui xe phủ đầy bụi và bùn đất, tối qua anh vừa mới lái chiếc xe này từ vùng khác để bắt về một tên tội phạm giết người. Chỉ ngủ chưa đầy ba tiếng đồng hồ, Tư Vọng đã gõ cửa phòng anh, nói rằng đã phát hiện ra manh mối về Lộ Trung Nhạc, nhưng lại không nói cho anh biết rõ tình hình cụ thể, chỉ nói là đến đó rồi sẽ rõ, còn đặc biệt dặn dò đừng để mẹ cậu biết.

“Bạn Tư Vọng, điều đặc biệt của cháu chỉ có ý nghĩa với chú thôi.”

Chiếc xe dừng ở trước một cửa hàng, cửa hàng bán đồ băng đĩa chỉ có một cánh cửa, ngay cả tên cửa hàng cũng không có, nằm giữa cửa hàng mát xa chân và tiệm cắt tóc gội đầu. Nếu không dán một bức poster “Xuân quang” của Trương Quốc Vinh, thì không có ai để ý thấy.

Mưa càng lúc càng to.

Hoàng Hải mặc bộ đồ dân thường, dặn dò Tư Vọng bắt luận xảy ra chuyện gì, đều phải ngồi yên ở trong xe. Anh xuống xe rồi gõ cửa, rồi đẩy thẳng cửa bước vào.

Khói.

Mùi thuốc lá nồng nặc, giống như là một con rắn độc khiến người ta nghẹt thở, gần như khiến anh một người nghiện thuốc lá cũng phải phát ho. Nín thở để quan sát tình hình trong cửa hàng - trên giá phía bên phải phần lớn là những bộ phim điện ảnh cũ của Quách Thị, trên giá bên trái là những bộ phim dịch nước ngoài của Nhật Bản đưa vào Trung Quốc từ những năm 80 của thế kỷ 20.

Hoàng Hải nhìn thấy lưng của một người đàn ông, và cả khuôn mặt nghiêng từ từ quay ra.

Anh nhận ra khuôn mặt này.

“Lộ Trung Nhạc?”

Chỉ mất một giây, đối phương đã chạy ra ngoài từ cửa sau của cửa hàng băng đĩa.

Giữa bầu không khí giá lạnh ẩm ướt, khắp phòng đầy những băng đĩa lậu và ảnh poster “Bản sắc anh hùng”, cảnh sát Hoàng Hải cúi người lấy ra một khẩu súng lục 92k từ trong ống quần. Anh đá bật cửa sau của cửa hàng băng đĩa, bên ngoài vẫn là màn mưa mênh mang, anh lập tức lao theo, bên tai vang vọng những tiếng lồm bồm kịch liệt ở giữa bùn lầy.

Sắc trời âm u và những giọt nước mưa dày đặc, hoàn toàn không nhìn rõ gương mặt của người đàn ông đó, ngay cả bóng lưng cũng là một mảng mơ hồ.

Anh ta điên cuồng chạy trốn.

“Đứng lại! Cảnh sát đây!”

Hoàng Hải dùng giọng nói trầm đục hét lên, lao đuổi theo từ phía sau, tay phải nắm chặt khẩu súng đó nhưng không dám giơ lên.

Chỉ trong chớp mắt, bóng lưng đó đã lao vào một tòa nhà đang xây dựng.

Trong hành lang tối om vang lên những tiếng bước chân gấp gáp, anh chạy lên tận cầu thang tầng 6, lại còn phải đề phòng những thanh sắt nhỏ trơ ra, cuối cùng cũng lại nhìn thấy được hắn ta, thật không ngờ lại nhảy từ ô cửa sổ kính sát đất vẫn chưa lắp ghép ra ngoài!

Thì ra ở phía đối diện cửa sổ vẫn còn một tòa nhà, khoảng cách rất gần, không ngờ lại có thể nhảy được sang tòa nhà bên kia giống như người bay.

Hoàng Hải không hề do dự, cũng theo hấn ta nhảy ra bên ngoài cửa sổ...

“Đừng!”

Không biết âm thanh từ đâu truyền tới nhỉ? Giọng nói của cậu thiếu niên 15 tuổi thét vang, bị tiếng mưa rào nuốt chửng.

Anh không nhảy qua đó được.

Hoàng Hải, người đàn ông 48 tuổi này, biến mất trong bầu không khí giữa hai tòa nhà và nước mưa.

Đây là tầng 6.

Rơi tự do 15 mét, giữa công trường bùn lầy chất đầy những phế liệu xây dựng, một người đàn ông chân tay vẹo vọ nằm ở đó.

“Không...”

Tư Vọng ở phía sau phát ra tiếng kêu thét, quay người lại chạy xuống sáu tầng cầu thang.

Khẩu súng ngắn 92k rơi cách đó vài mét.

Tư Vọng lao đến bên người đàn ông này, rõ ràng tứ chi đều đã bị gãy xương, hai tay quặt ra phía sau như thể một con rối đã bị đứt dây. Khó khăn lắm mới nâng đầu anh dậy được, nước mưa và máu đã khiến cho khuôn mặt này nhòe nhoẹt, nhưng cậu vẫn gọi ra được cái tên: “Chú Hoàng... Hải...”.

Anh vẫn chưa chết.

Nước mưa đã làm ướt toàn thân, Tư Vọng lắc đầu anh, liên tục tát vào mặt anh, hét lớn: “Này! Chú đừng chết! Chú phải gắng gượng! Xe cấp cứu sẽ đây ngay thôi!”

Khôn kiếp, tên nhóc này còn chả thèm gọi 110 nữa kia.

Hoàng Hải rơi từ tầng 6 xuống, thở thoi thóp, mắt nhắm hờ, còn cả máu chảy ra từ trong mắt anh.

“Lượng...”

Anh đã nói được rồi.

“Con ở đây!” Tư Vọng nước mắt chảy đầm đìa gọi lớn, dường như muốn át cả tiếng nước mưa âm ỉ, “Bố ơi, con đây!”

Tư Vọng hay là Lượng, đối với anh mà nói thì có gì khác biệt chứ?

Cậu thiếu niên nắm chặt tay Hoàng Hải, làm ấm dần cơ thể đang dần trở nên lạnh giá của anh, rồi lại ghé sát miệng vào tai anh, nghe thấy một loạt thanh âm khe khẽ, từ trong lòng đất vang lên: “Thân Minh...”

Hoàng Hải thốt ra một cái tên, anh thấp thoáng nhìn thấy khuôn mặt của cậu thiếu niên 15 tuổi. Hai tay ấn lên lồng ngực anh rồi đến cả môi chạm môi để hô hấp nhân tạo, nuốt ngậm máu miệng mình nôn ra. Mấy giọt nước mắt nóng hổi lăn dài, rơi xuống gương mặt đang lạnh dần của anh, hòa tan vào dòng nước mưa ùng đục.

Nước ở khu xây dựng càng lúc càng sâu, nhìn thấy Hoàng Hải càng lúc bị nhấn chìm, giống như ba ngày ba đêm ở dưới lòng đất khu Ma nữ.

Linh hồn Hoàng Hải bay lên, từ trên cao nhìn thấy bên thi thể cong queo đầy thương tích của mình còn có cả một cậu thiếu niên đang ôm lấy anh mà khóc lóc thảm thiết.

Tư Vọng lau nước mắt, nhìn vào màn mưa đen sì, trông thấy rõ sự lạnh lùng và tàn khốc...

Chương 12

Bảy ngày sau.

Trong lễ truy điệu liệt sĩ Hoàng Hải được tổ chức ở hội trường của nhà tang lễ lớn nhất, lãnh đạo sở công an thành phố cũng đến tham gia, đây là người cảnh sát thứ hai bị hy sinh khi làm nhiệm vụ trong tháng này. Hà Thanh Ảnh

mặc một bộ đồ sẫm màu, tay cầm hoa cúc trắng, mắt ầng ậ nước. Cô nắm lấy tay con trai, đứng cuối cùng hòa lẫn vào trong đoàn người mặc bộ đồ đen. Trong số đồng nghiệp của Hoàng Hải, cũng có người đã từng gặp cô, lần lượt quay đầu để an ủi người phụ nữ này, như thể cô là vợ người mất.

Lãnh đạo đọc xong bài truy điệu dài thườn thượt, tiếng nhạc đám ma vang lên, Tư Vọng đỡ lấy mẹ và cùng cúi lạy. Lòng bàn tay cô vẫn lạnh lẽo như vậy, nghe thấy con trai khẽ nói bên tai: “Mẹ ơi, con xin lỗi, con không nên...”

“Con đừng nói nữa! Vọng Nhi.” Mối cô khẽ run lên, lắc đầu nói qua hơi thở, “Không phải giống như con tưởng tượng đâu.”

Hai mẹ con đứng thẳng lưng, đi theo đoàn người chào vĩnh biệt Hoàng Hải lần cuối.

Trên người anh phủ một lá cờ Đảng, mặc bộ đồ cảnh sát sẫm màu phẳng phiu, tay chân đều được đặt đúng vị trí, hoàn toàn không nhận ra có một số xương khớp đã bị gãy.

Hà Thanh Ánh giờ ngón tay trở sờ lên tấm kính lạnh lẽo, như thể đang sờ lên trán và chóp mũi anh, bảy ngày trước anh đã chết trong lòng Tư Vọng.

Sự tiếp xúc của cô với người đàn ông này, cũng chỉ giới hạn ở trán và chóp mũi. Trong những ngày tháng ở bên cạnh Hoàng Hải, thật không ngờ không có một chút ham muốn nào, chỉ cảm thấy sau khi chết đi vẫn còn sự ấm áp như ở dương thế.

Từ đầu đến cuối Tư Vọng không hề rơi một giọt nước mắt.

Cô kéo tay con trai bước ra khỏi đại sảnh của lễ truy điệu, quay đầu nhìn lại những người cảnh sát. Cô có thể cảm thấy con người đó, đôi mắt đó, đang ở chỗ tối để theo dõi cô, nhưng Hà Thanh Ánh không nhìn thấy anh ta, hoặc là cô ta.

Từng cảnh sát tham gia buổi tang lễ này đều sẽ bắt được kẻ nghi phạm đang chạy trốn, để an ủi vong linh của cảnh sát Hoàng Hải - nếu không phải vì tên nghi phạm điên cuồng tháo chạy khi bị cảnh sát đuổi bắt, và lại nhảy sang được tòa nhà bên kia như thể được uống thuốc kích thích, thì anh sao có thể ngã xuống từ tầng 6 mà chết được chứ?

Hoàng Hải dù sao cũng không còn trẻ nữa, lại là một người tính tình nóng vội, cho rằng mình cũng có thể dễ dàng nhảy sang đó, không hề do dự mà cứ thể nhảy ra ngoài...

Kẻ nghi phạm đến nay cũng không có chút manh mối nào.

Cảnh sát đã khám xét cửa hàng băng đĩa video nhiều lần, trong số đầu thuốc lá để lại trong cửa hàng, kiểm tra mẫu DNA. Chủ cửa hàng cũng cung cấp bản photocopy chứng minh nhân của nghi phạm, qua điều tra thì đã xác minh đó là chứng minh thư giả, vốn không tồn tại con người này, số điện thoại cũng không để lại. Cửa hàng băng đĩa này chẳng có mấy khách đến, chủ cửa hàng thường ngày cũng không tiếp xúc với những người khác, rất ít người có thể nhớ được tướng mạo của con người này. Dù như vậy, cảnh sát vẫn dựa theo lời miêu tả của chủ nhà phác họa lên bức tranh chân dung của nghi phạm.

Họ đưa cho Tư Vọng và Hà Thanh Ảnh nhìn khuôn mặt đó.

Tư Vọng chắc chắn người này chính là Lộ Trung Nhạc, đặc biệt là trên đầu có một vết bớt màu xanh nhạt. Cậu với vai trò là con nuôi của Lộ Trung Nhạc trên danh nghĩa, đã từng sống chung nửa năm, để cậu đến nhận dạng thì cũng hợp lý. Nhưng, Hà Thanh Ảnh kịch liệt phản đối Vọng Nhi tham gia điều tra, không cho phép cảnh sát đến tiếp xúc với cậu, vì việc này mà còn viết một bức thư bỏ vào hòm thư của giám đốc công an thành phố.

Cô nói lần này là cảnh sát Hoàng Hải mất mạng, lần tới rất có thể là đến lượt Tư Vọng, cô quyết không cho phép con trai mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm.

Giọt nước mắt của cô rơi xuống trong những ngày này, một nửa là vì cái chết của Hoàng Hải, một nửa là vì sự không chịu an phận của Vọng Nhi. Cô trách con trai kích động và liều lĩnh, cũng quy kết cả cái chết của Hoàng Hải vào trách nhiệm của cậu. Nếu không phải là cậu cố tình đi theo Hoàng Hải để bắt Lộ Trung Nhạc, thì người cảnh sát có kinh nghiệm lão luyện này cũng không đến nỗi bị lật thuyền ở trong rãnh tối.

Vọng Nhi không cãi lại nửa câu, chỉ luôn miệng lầm bầm: “Là con hại chết chú Hoàng Hải sao?”

Nửa năm nay, đứa trẻ này bắt đầu chú ý đến bề ngoài, không tùy tiện mặc

quần áo mẹ mua về, mà chọn lựa kỹ lưỡng đồ trong tủ quần áo. Cho dù cậu mặc đồng phục nhà trường đi học, cũng không quên soi gương trước khi ra khỏi cửa, xịt ít keo lên trên đầu để tránh rối tóc. Sau khi tham gia đoàn thanh niên chủ nghĩa cộng sản Đảng, Tư Vọng chính thức được coi là thanh thiếu niên rồi.

Cậu giúp mẹ mở cửa hàng bán sách trên mạng Taobao, tên gọi “khu Ma nữ” - ngày nay bán sách càng lúc càng khó khăn, nhưng nếu như vừa có cửa hàng trên mạng, lại vừa có cửa hàng bán ngoài, thì nói chung là có thể duy trì được sự cân bằng. Cửa hàng Taobao còn có thể kinh doanh được sách giáo khoa, đây là nguồn lợi nhuận chính. Hà Thanh Ảnh cố gắng trở thành chủ cửa hàng Taobao xuất sắc, cũng học được cách nói ở trên mạng: “Bạn thân mến, hãy cho lời bình tốt nhé!”

Cuối tuần, vào buổi tối, chỉ cần có thời gian rảnh, Tư Vọng liền thay mẹ làm những công việc phục vụ khách Taobao như đóng gói, chuyển phát nhanh, đi đưa hàng...

Lại thêm nửa năm nữa, Tư Vọng đã chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp 2, cậu muốn đăng ký vào trường chuyên cấp 3 Nam Minh, là trường điểm của thành phố.

Hà Thanh Ảnh kiên quyết phản đối, lý do là hai mẹ con nương tựa sống bên nhau suốt bao nhiêu năm qua, sao có thể đành lòng để con trai rời khỏi nhà mình mà sống trong trường chú? Huống hồ, trường chuyên sự cạnh tranh quá khốc liệt, mấy năm gần đây thường có những bản tin nói rằng có học sinh vì áp lực học tập quá lớn nên đã tự sát. Cô vô cùng lo lắng vì tính cách trầm mặc hướng nội của Vọng Nhi, cho dù được coi là thần đồng bẩm sinh, nhưng cũng chưa chắc thích hợp với môi trường như vậy. Cô càng hy vọng con trai được sống yên ổn qua ngày, thà rằng đăng ký học môn nghệ thuật nào đó còn có thể thuận lợi trong việc kiếm việc làm và không phải lo đến miếng ăn.

“Vọng Nhi, con không nghe lời mẹ sao?”

Dưới ánh đèn bàn thờ nhòe, tóc Hà Thanh Ảnh rủ xuống vai, thật không ngờ có được sự tron mượt giống như cô gái trẻ, chẳng trách mà cửa hàng sách thường có nam giới đến xem, cô tình đưa tờ 100 tệ để cô trả lại tiền, để có thể đứng trước mặt cô lâu hơn một chút. Mỗi lần như vậy, Tư Vọng đều nhìn chằm chằm vào họ, mẹ luôn dùng ánh mắt ra hiệu nhắc nhở cậu cần phải bình tĩnh. Cậu lẩn lộn ở trên giường, úp mặt vào phía tường: “Mẹ, sao mẹ lại đặt cho

con cái tên này?”

“Chẳng phải mẹ đã từng nói với con rồi sao? Khi con vẫn còn ở trong bụng mẹ, mẹ ngày nào cũng đều nhìn ra phía bên ngoài cửa sổ, hình như có thể nghe thấy có người đang gọi mẹ... Cho nên, mẹ bèn đặt tên con là Tư Vọng.”

“Các bạn cùng học lại đặt biệt hiệu cho con, họ đều gọi con là Tử thần.”

Hà Thanh Ảnh lật con trai trở ra, nhìn chăm chăm vào mắt cậu, “Tại sao?”

“Tư Vọng = tử vong.”

Cô lập tức chặn miệng con trai: “Vọng Nhi, ngày mai mẹ sẽ đến trường con, nói với giáo viên chủ nhiệm lớp, không ai được phép gọi con như vậy!”

Cậu vùng thoát ra, thờ dốc nói, “Mẹ, con không hề sợ hãi cái biệt hiệu này, ngược lại, còn thấy nó rất hay!”

“Con... sao con lại như vậy chứ?”

“Có đôi khi, con muốn mình chính là một tử thần. Từ ngày con sinh ra đã không có ông bà ngoại. Mới học lớp 1, bố đã mất tích một cách bí mật, cho đến tận bây giờ cũng không nhìn thấy người sống, cũng không thấy thi thể. Đến khi con học lớp 3, ông bà nội đều lần lượt phát bệnh mà chết. Con phát hiện ra một xác chết trong xe Jeep ở bên sông Tô Châu, sau đó lại đi đến nhà Cốc gia, tiếp đến cô Cốc và ông Cốc cũng chết. Rồi con lại quen biết với cảnh sát Hoàng Hải, trong nhà của chú ấy có tất cả các loại hồ sơ về tử vong. Cho đến gần đây, chú ấy lại chết ở trong lòng con... Tất cả những điều này, lẽ nào đều là sự trùng hợp sao?”

Cậu nói vô cùng bình tĩnh, giống như đọc một bài văn.

“Con đừng nên nghĩ như vậy, Vọng Nhi, bất luận con gặp điều gì đáng sợ, mẹ cũng đều bảo vệ con.”

“Mẹ ơi, con đã lớn rồi, bây giờ cần phải đến lượt Vọng Nhi bảo vệ mẹ.”

“Trong mắt mẹ, con mãi mãi là đứa trẻ!”

Cậu thiếu niên 15 tuổi lạnh lùng phản bác, “Nhưng tất cả các bà mẹ đều hy

vọng con mình thi được vào trường chuyên cấp 3, chẳng phải như vậy sao? Con có khả năng để thi đỗ được vào trường cấp 3 Nam Minh, tại sao mẹ lại phản đối? Mẹ đặt cho con cái tên Tư Vọng, lẽ nào không có ý nghĩa mong con thành rồng sao?”

“Con nhầm rồi, Vọng Nhi.” Hà Thanh Ảnh vuốt ve lưng con trai, giọng nói dịu dàng như tơ lụa, “Hãy tin lời mẹ! Con là một đứa bé thông minh tuyệt đỉnh, mẹ đã nhìn nhận ra từ lâu, ở trong người con ẩn chứa rất nhiều bí mật, không giống với những đứa trẻ bình thường khác. Đáng tiếc là bố con tên Tư Minh Viễn, mẹ con tên Hà Thanh Ảnh, chúng ta sinh ra đã là người nghèo, đều là do ông trời quyết định.”

“Nhưng con chưa bao giờ ghét bỏ bố mẹ!”

“Nếu như mẹ chết đi, con hãy đi tìm một người nhà giàu...”

“Con không muốn mẹ chết!”

Tư Vọng ôm chặt lấy vai mẹ, chặt đến nỗi cô cảm thấy nghẹt thở.

Chương 13

Ba tuần sau, vào ngày đông chí lạnh lẽo nhất, ngày mà bắc bán cầu thời gian ban ngày ngắn nhất, thời gian ban đêm dài nhất.

Thoạt nhìn mới chưa quá 30 tuổi, người đàn ông này có thân hình cao gầy, các nét trên khuôn mặt đều khá đường hoàng, mái tóc so với giới cảnh sát thì cũng được coi là quá dài. Đôi lông mày rất ít khi được thả lỏng, bên dưới là một đôi mắt sắc lạnh. Mặc dù không nhận được ra chút thần thái nào, nhưng rất nhiều người phải cố tình né tránh ánh mắt anh. Anh và Hoàng Hải không thân quen lắm, ba tháng trước mới được điều đến phân cục này, chỉ mới họp hai lần, ở nhà ăn và sân tập cũng chào hỏi nhau mấy lần.

Nhưng giám đốc công an thành phố lại giao vụ án Hoàng Hải lại cho anh.

Có sáu vụ án mạng vẫn còn chưa phá được, trong đó có ba vụ xảy ra từ mười lăm năm trước. Tháng 6 năm 1995, cô nữ sinh Liễu Mạn chết ở trên đỉnh nóc thư viện trường cấp 3 Nam Minh, thầy chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch đã chết ở bên đường Nam Minh sau đó không lâu, và cả thầy giáo chủ nhiệm

Thân Minh một dạo bị coi là nghi phạm giết hại cô nữ sinh, sau đó bị nhà trường khai trừ. Hạ Niên của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã đã mất tích năm 2002, hai năm sau, thi thể của anh ta được phát hiện trong chiếc xe Jeep để bên sông Tô Châu. Anh cũng từng là bạn học đại học của Thân Minh. Năm 2006, Cốc Thu Sa là người đã có hôn ước với Thân Minh, và cả bố cô là Cốc Trường Long cũng bị Lộ Trung Nhạc giết hại sau khi phá sản - người này lại là bạn học cấp 3 ở trường trung học Nam Minh, rồi lại lấy Cốc Thu Sa làm vợ sau khi Thân Minh chết.

Hoàng Hải chết trong khi đuổi bắt Lộ Trung Nhạc.

Đồng thời, tiếp nhận cả một chùm chìa khóa - anh mở cửa nhà của Hoàng Hải, gần đây chắc có người đã đến, gió lùa thổi loạt soạt, lạnh đến độ như ở trong tủ lạnh.

Thì ra cánh cửa trong phòng nhỏ vốn được khóa chặt đang mở hờ.

Mùi vị, ngửi thấy mùi vị của người sống. Anh rút khẩu súng ra, bước khễ đến bên cạnh cửa, nòng súng đen sì, hướng vào phía căn phòng chật hẹp - thỉnh thoảng cũng có một số tội phạm to gan lớn mật và biến thái, dám đến thẳng nhà cảnh sát.

Anh nhìn thấy một gương mặt thiếu niên.

“Là cậu à?”

Giọng nói của người đàn ông rành rọt và vang, nhanh chóng thu khẩu súng lại, đôi lông mày rướn lên theo thói quen.

Anh nhận ra cậu thiếu niên 15 tuổi này - tên: Tư Vọng, đã từng có tên: Cốc Vọng.

“Anh là ai?”

Anh mặc cảnh phục và cũng mang theo súng ngắn, nhưng Tư Vọng vẫn rất cảnh giác, cuộn người ở bên cạnh két sắt, giấu một thứ gì đó dưới mông.

Anh giơ ra thẻ cảnh sát đặt trước mặt, cấp bậc tương đương với Hoàng Hải, bên cạnh in tên anh - Diệp Tiêu.

“Bạn Tư Vọng, quả nhiên cậu đã đến.”

“Anh vẫn luôn giám sát tôi?”

Diệp Tiêu kéo cậu từ góc tường lên, ở bên dưới quả nhiên là bản phôtô vụ án giết người ở đường Nam Minh năm 1995. Anh đặt nó trở lại vào trong két sắt, nói: “Tại lễ truy điệu của cảnh sát Hoàng Hải, tôi đã chú ý đến cậu - sáu năm trước, cậu là người đầu tiên phát hiện ra thi thể ở trong chiếc xe Jeep bên sông Tô Châu. Lần này Hoàng Hải vì đuổi bắt tội phạm mà hy sinh, cũng bởi vì cậu nên mới xảy ra chuyện đó, có phải không?”

“Ý anh nói là tôi hại chết cảnh sát Hoàng Hải?”

“Đây không phải là ý của tôi! Nhưng tôi rất hiếu kỳ tại sao cậu lại có chìa khóa phòng của anh ấy?”

“Tôi thường đến nhà chú Hoàng Hải, chú ấy đã đánh một chùm chìa khóa cho tôi cho tiện.”

Mặc dù biểu hiện của Tư Vọng rất bình tĩnh, nhưng Diệp Tiêu lại vẫn nhìn ra sơ hở: “Bao gồm cả chìa khóa của căn phòng nhỏ này? Bạn Tư Vọng, bạn đã nói dối!”

Trước khi đến đây, đồng nghiệp đã nói cho anh biết, trong nhà Hoàng Hải có một căn phòng nhỏ, cửa phòng luôn đóng chặt, bên trong dán rất nhiều bản phôtô tài liệu các vụ án.

Anh đoán ra sự việc như sau: sau khi Hoàng Hải hy sinh, cảnh sát không hề kiểm tra thấy chìa khóa cá nhân trên người anh, chắc là đã bị cậu bé tên Tư Vọng này lấy mất. Do đó mới có thể tự tiện vào nhà Hoàng Hải, đồng thời mở được căn phòng cấm địa này.

Cậu thiếu niên này vì muốn biết tình hình những vụ án này, thật không ngờ dám ăn trộm đồ của người chết, rốt cuộc là vì nguyên nhân gì?

Diệp Tiêu nhìn lên bức tường, vẫn dán đầy những văn kiện và các bức ảnh khiến người ta vừa nhìn đã kinh hãi. Trên một bức tường khác, dùng bút đỏ viết hai chữ “Thân Minh”. Từ chỗ đó vẽ ra chín đường ngoằn ngoèo, trong đó có một đường mới nhất, thật không ngờ hướng vào hai chữ “Tư Vọng”. Anh nhìn cậu thiếu niên trước mắt với vẻ đầy nghi hoặc, mặc dù ngày tháng

năm sinh của Tư Vọng là sau khi Thân Minh chết, nhưng lại đã từng là con nuôi của Cốc Thu Sa và Lộ Trung Nhạc, từ đó cũng có thể suy ra có mối quan hệ gián tiếp. Trong tủ còn có rất nhiều hồ sơ tài liệu của nhiều vụ án khác, tuyệt đại đa số đều không có tác dụng gì. Hoàng Hải đã để lại những bút tích viết ngoáy viết dày đặc cả nửa cuốn sổ.

Trong đó cũng bao gồm cả những điều tra về thân thế của Thân Minh trong nửa năm trở lại đây. Phần lớn nội dung, Diệp Tiêu đều đã biết, nhưng điều khiến người ta không hiểu được là, trong tập tài liệu lại ghi chép một vụ hung án khác. Lúc đó Hoàng Hải vẫn còn chưa trở thành cảnh sát, nơi xảy ra vụ án là ở đường An Túc trong thành phố này.

Năm 1983, vào một đêm mưa mùa thu, trên đường An Túc có khoảng mười tòa nhà mang phong cách phương Tây cũ, có một cô bé lao ra bên đường, lớn tiếng kêu thét cầu cứu, khiến hàng xóm và cảnh sát chạy tới, mới phát hiện ra bố cô đã bị giết chết.

Nạn nhân chính là giám đốc của một cơ quan nào đó, họ Lộ, chết vì bị mảnh kính cửa đứt cổ. Vụ án này lúc đó có rất nhiều điểm nghi vấn, nhưng bởi vì lúc sinh thời, ông ta có quá nhiều kẻ thù, thời kỳ “cách mạng văn hóa” đã hại chết rất nhiều người, mọi người đều vỗ tay vui mừng trước cái chết của ông ta, vụ án đó cứ thế vội vã kết thúc.

Vừa vặn đúng hôm xảy ra vụ án, đứa bé Thân Minh 13 tuổi cũng ở đường An Túc - sống ngay bên đối diện đường ở hiện trường xảy ra vụ án.

Bà ngoại Thân Minh là một người làm thuê nghèo hèn, hai bà cháu dựa vào nhau mà sống, chăm sóc đời sống cho một phần tử trí thức già. Người chủ sống ở tầng 1 ở căn nhà cũ, còn người làm thuê sống ở tầng ngầm. Cuối thu năm 1995, Hoàng Hải đã từng đi đến đường An Túc để khảo sát thực địa, xác định căn phòng mà Thân Minh thuở niên thiếu đã từng sống, thật không ngờ lại là đối diện với tòa nhà hung xảy ra vụ án giết người năm 1983.

Diệp Tiêu lập tức đặt phần tài liệu này vào trong túi, rồi kéo Tư Vọng ra khỏi căn phòng nhỏ, nhìn chăm chú vào mắt cậu: “Hãy nói cho tôi biết, tại sao cậu lại có hứng thú đối với những vụ án mà Hoàng Hải phụ trách? Nạn nhân chết năm đó có mối quan hệ gì với cậu?”

“Xin lỗi, cháu đọc nhiều “Thám tử Conan”! Mẹ cháu mở cửa hàng sách, trong nhà có rất nhiều các loại tiểu thuyết trinh thám. Ước mơ của cháu là trở

thành một người cảnh sát hình sự!”

“Cậu to gan thật đấy, tôi xem chút nữa cứ tưởng hung thủ lên vào đây! Nếu không phải cậu ngồi im dưới đất, không chừng đã bị tôi bắn một phát nổ tung đầu rồi.” Anh giơ ngón tay trỏ và ngón tay cái ra làm thành hình dạng khẩu súng, nhằm thẳng vào đầu cậu thiếu niên và bắn pằng một phát, “Nói đùa vậy thôi, tôi không làm như vậy đâu!”

Đôi mắt của anh lại lộ ra sự trầm tĩnh lạ thường, dường như ở trên tay thực sự là một khẩu súng. Tư Vọng hình như cảm thấy sợ hãi thực sự, chỉ có thể giao chùm chìa khóa ra, “Xin lỗi, cháu sẽ không đến nữa!”

Diệp Tiêu nhìn màn đêm buông xuống quá sớm ở bên ngoài cửa sổ, nói: “Tôi chính thức tiếp quản những vụ án mà cảnh sát Hoàng Hải để lại.”

“Xin hãy hứa với cháu, nhất định phải bắt được con ác quỷ đó, phải báo thù cho cảnh sát Hoàng Hải.”

“Đây là thiên chức của tôi!”

“Vẫn còn một lời thỉnh cầu, xin hãy cho phép cháu làm trợ thủ của chú, cháu sẽ cung cấp cho chú rất nhiều thông tin giá trị!”

“Giống như tên chủ cửa hàng băng đĩa khôn khiếp đó, để cảnh sát Hoàng Hải vội vàng đi đến đó nộp mạng?” Diệp Tiêu lắc đầu, trong ánh mắt trầm tĩnh như biển Chết, cuối cùng cũng trào lên chút gợn sóng, “Xin lỗi, tôi không phải là đang trách cậu - trên thực tế, cậu đã làm rất tốt, tôi cần phải cảm ơn sự giúp đỡ của cậu, đã giúp chúng tôi tiếp cận với hung thủ.”

“Cháu đã nói rất nhiều lần rồi, là một người bạn đã cung cấp thông tin cho cháu, các chú cũng đã đi hỏi chị ấy rồi.”

“Đúng vậy, cô ấy tên Doãn Ngọc, sáng nay tôi mới tìm gặp cô ấy.”

“Chú có làm chị ấy sợ hãi không?”

Diệp Tiêu khẽ mỉm cười đau khổ, “Ngược lại, chính cô ta làm cho tôi phát sợ! Thực sự là một cô gái nam tính kỳ quái. Cô ta không chịu phối hợp với tôi, mặc dù cách nói không thể nào bắt bẻ được.”

“Có thể hiểu được! Vậy thì, cháu đã có thể về nhà được chưa?”

Cậu thiếu niên khoác cặp sách lên vai và đi đến cửa, Diệp Tiêu ở phía sau gọi: “Thám tử Tư Vọng!”

“Chú đang gọi cháu à?”

“Đúng vậy!”

Anh đưa tấm danh thiếp vào tay cậu thiếu niên, “Nếu như có việc gì hoặc là cần sự giúp đỡ, hãy gọi cho tôi bất cứ lúc nào, cả năm tôi không nghỉ ngơi, phục vụ 24/24!”

Tư Vọng nhanh chóng bước vào cầu thang máy, căng thẳng thở phào, thò tay vào túi quần mình - may mà không bị cảnh sát Diệp Tiêu khám người, trong túi giấu một vòng cổ, đây là thứ được tìm thấy ở trong két sắt của Hoàng Hải. Trên chiếc vòng dán một tờ giấy viết tay một hàng chữ:

Ngày 22 tháng 6 năm 1995, là vật chứng tại hiện trường khi Thân Minh gặp nạn, nắm chặt trong lòng bàn tay của nạn nhân khi được phát hiện.

Chương 14

Nguyên tiêu, ngày 15 tháng giêng, năm 2011.

Mã Lực đã lâu không trở về thành phố này, đang theo dõi bộ phim truyền hình Mỹ “The Walking Dead”, ở trên mạng, có một thứ cảm giác mãnh liệt như chính mình đang trải qua.

Tiếng chuông di động đột ngột vang lên, tiếp đó là đến một giọng nam giới rành rọt: “Alo, tôi là Thân Minh.”

Giọng cậu thiếu niên trong tuổi dậy thì chứ không còn là cậu thiếu niên trong ký ức, càng không phải là thầy giáo cấp 3 đã mất mười sáu năm trước.

“Cậu...”

“Đã lâu không gặp, hơi nhớ cậu đấy!”

Rồi bời!

“Alo, cậu vẫn đang nghe đây chứ?”

Thân Minh hay là Tư Vọng? Mã Lực cảm thấy rất khó khăn, do dự hồi lâu khẽ trả lời: “Tôi vẫn nghe!”

“Tôi muốn gặp cậu, ngay bây giờ.”

Anh ngần người giây lát, 8 giờ tối, vừa mới ăn cơm xong, “Được!”

“Được, tôi đợi cậu ở chợ hoa-chim cảnh, chắc cậu biết chỗ đó?”

“Cung văn hóa Công nhân ngày trước à?”

Mã Lực buột miệng hỏi như vậy, ngữ khí của đối phương có vẻ như thoáng vui mừng, “Đúng vậy!”

Còn định nói gì đó, nhưng điện thoại đã bị ngắt.

Nửa giờ đồng hồ sau, ngọn liễu mảnh trắng treo, hoàng hôn người hẹn trước - thường nói đêm ngày mừng 7 tháng 7 là lễ tình nhân của Trung Quốc, thật ra ngày 15 tháng giêng mới chính thống. Thời cổ “khứ niên nguyên dạ thì. Hoa thị đăng như trú^[15]”, nam nữ mới có cơ hội để gặp gỡ và yêu nhau.

Chợ hoa-chim cảnh bình thường bán các loại cây hoa, chim thú cảnh, đêm nay vừa vắn treo đèn hoa đăng. Mã Lực hơn 30 tuổi, râu cạo nhẵn nhụi, tóc thì lại hơi dài, đứng một mình ở trước cổng chính, nhìn từng đôi nam nữ bước đi qua đi lại.

“Mã Lực!”

Hoảng hốt quay đầu lại, nhìn thấy một gương mặt cậu thiếu niên rất phong độ - hoàn toàn không nhận ra, 5 năm trước vẫn còn chưa dậy thì, khác biệt hoàn toàn với cậu thiếu niên 16 tuổi hôm nay. Ở dưới cằm đã mọc râu, yết hầu cũng nổi rõ, cao đến 1m75, không cần phải ngẩng đầu nhìn Mã Lực nữa.

Phía bên dưới chiếc đèn hoa đăng nguyên tiêu, Mã Lực thì không còn trẻ nữa, mặc dù đang vào độ tuổi người đàn ông có sức cuốn hút nhất.

Nên gọi cậu ta là Thân Minh hay là Tư Vọng?

“Bao năm qua, cậu sống tốt chứ?”

Năm năm rồi Mã Lực chưa gặp cậu, kể từ đầu năm 2006, anh giúp đưa trẻ này hoàn thành việc báo thù Cốc gia, rồi lại khiến tên bất nghĩa Lộ Trung Nhạc bị điều tra và khuyh gia bại sản, còn mình thì kiếm được hàng nghìn vạn tệ và ra nước ngoài để gây dựng sự nghiệp.

Ít ra, theo như anh biết, trong tài khoản của Tư Vọng hay Hà Thanh Ảnh không vì chuyện này mà nhiều thêm một đồng nào.

Thực ra, Mã Lực cũng không dám có bất cứ mối liên hệ nào với cậu bé này. Bất luận cậu ta có phải là bị u linh của thầy giáo Thân Minh nhập xác hay không, anh sợ mình nếu như cuốn vào quá sâu, tất cả những gì có được khi mạo hiểm cả tính mạng của mình rồi lại bị tan thành bọt nước giống như Lộ Trung Nhạc, rồi lại bị mất luôn cả tính mạng.

“Như cậu biết đấy, tôi vẫn đang tìm kiếm Lộ Trung Nhạc, chân tướng cũng không hề đơn giản như trong tưởng tượng.”

Quả nhiên là thầy ấy - gương mặt thiếu niên nhưng lại mang ngữ khí của người trưởng thành, thực sự không khác gì thầy Thân Minh năm ấy.

Hai người đi qua chiếc cầu nhỏ bằng đá, bên cạnh họ là những đôi nam nữ, ngẩng đầu lên để giải câu đố treo ở trên đèn hoa đăng. Trên bầu trời đêm thỉnh thoảng lại bắn phụt lên pháo hoa ngũ sắc, rồi lại rơi xuống như những ngôi sao, chiếu sáng khuôn mặt họ.

“Mười sáu năm trước, ở nơi đây còn là cung văn hóa Công nhân, ngay ở phía dưới chân chúng ta có một chợ tem. Cậu có sở thích sưu tập tem, cứ vài hôm lại dùng tiền tiêu vặt để mua những con tem đó, sau đó mong cho nó tăng giá, kết quả là lần sau đến thì nó đã bị giảm giá rồi. Tôi vẫn nhớ cậu mượn tôi 20 tệ mua một bộ tem kỷ niệm *Tam quốc diễn nghĩa*.”

“Đúng vậy, sau khi tốt nghiệp cấp 3, bộ tem đó không biết đã bị tôi vứt đi đâu rồi.”

Cậu thiếu niên Tư Vọng gật đầu về lão luyện: “Bọn trẻ bây giờ đều không biết bộ sưu tập tem là thứ gì. Năm 1992, vào giữa mùa hè, tôi vừa trở thành

giáo viên, và cậu lần đầu tiên đến trường chuyên cấp 3 Nam Minh báo danh. Cậu mặc một chiếc áo sơ mi trắng, chiếc quần thể thao màu xanh, ở trên cặp sách dán hình Saint Seiya^[16], sau đó mới biết cậu thích nhất lại là Tử Long. Dáng người cậu cao, mắt to, rất nhiều nữ sinh đều lên nhìn trộm cậu.”

“Là chuyện của bao nhiêu năm trước, ngay cả tôi cũng đã quên rồi.”

Cơn gió lạnh thấu xương của mùa đông thổi qua, cậu nhìn từng làn khói trắng phả ra từ miệng, rồi lại tan biến vào bầu trời đêm, hòa trộn cùng với làn khói nghi ngút khắp trời.

“Thời kỳ huấn luyện quân sự lúc mới nhập học trường cấp 3 là mấy ngày nóng nực nhất, tôi vẫn nhớ ánh nắng chói chang đó, rừng cây trúc đào ở bên cạnh sân vận động chính là nơi duy nhất có thể tránh nắng. Mỗi lần đến giờ nghỉ giải lao đều chật kín người, kết quả là rất nhiều người còn bị phơi nắng. Cậu đứng dưới ánh nắng mặt trời và bị trúng nắng, là tôi cũng cậu đến bệnh viện, trong túi cậu thật không thể ngờ không có một đồng nào để đóng viện phí.”

Những câu nói này khiến Mã Lực giơ tay ra sờ má mình: “Hiện giờ thì tôi lại trắng nhợt vì không được phơi nắng.”

“Trong số học sinh đợt đó, cậu là người đầu tiên phát hiện ra khu Ma nữ.”

“Năm lớp 11, lớp bên cạnh có một bạn gái đi bơi bị chết đuối, toàn thể lớp nửa đêm chạy đến công xưởng bị bỏ hoang, đốt tất cả những di vật chưa được xử lý hết xuống dưới âm phủ cho bạn ấy. Mỗi người đều mua một tập tiền vàng, mọi người đều nói nơi này rất linh nghiệm, có thể giúp cho người chết nhận được hết những lời chúc phúc, cũng có thể đem lại sự bình an cho người sống. Đây là tác dụng duy nhất của khu Ma nữ đối với bọn tôi.”

“Đúng vậy, tôi cũng bị giết chết ở chính nơi đó.”

Mã Lực vô tình bị chìm vào chuyện cũ: “Thầy với vai trò là thầy giáo chủ nhiệm, ngày nào cũng đến phòng ký túc xá của tôi. Trên đầu giường tôi chất đầy sách, các loại sách giáo trình bồi dưỡng, còn có cả cuốn “Truyện kể về Einstein”. Tối muộn sau khi tắt đèn, tôi thường đến phòng thầy, hào hứng bàn luận về thuyết tương đối và khởi nguồn của vũ trụ, nói đến dải Ngân Hà mệnh mang, có bao nhiêu hố đen, hố trắng, hố côn trùng, sao Trung tử, các vì sao, vật chất tối, năng lượng tối...”

“Ừm, lúc đó, tôi cảm thấy cậu là một học sinh rất kỳ lạ. Mấy tháng trước khi thi đại học, cậu ôn tập không kể ngày đêm, thường xuyên tìm thầy Trương Minh Tùng để học thêm - nguyện vọng đầu tiên của cậu là vào được trường Đại học Thanh Hoa, ngôi trường đó không phải là trường mà người bình thường có thể vào học được. Thầy Trương tốt nghiệp từ Thanh Hoa ra, là nhà giáo ưu tú nổi tiếng trong toàn thành phố. Một buổi tối trong phòng tự học, cậu đã khóc thầm, tôi hỏi cậu đã xảy ra chuyện gì? Cậu chỉ nói một câu - em không muốn đến “Câu lạc bộ thơ Chết” nữa.

“Im miệng!”

Mã Lực gần như muốn bịt chặt miệng Tư Vọng lại.

“Tôi là Thân Minh, mười sáu năm nay, tôi vẫn luôn đề lên vai cậu thiếu niên này, tôi đang nhìn cậu.”

Lại là một tiếng bắn pháo hoa và khói bay lên, cậu thiếu niên Tư Vọng giống như một con chó săn, đang trừng mắt nhìn Mã Lực, khiến cho người đàn ông 34 này sợ hãi cúi đầu: “Đừng có nhìn tôi! Tôi đã không còn là cậu thiếu niên Mã Lực 18 tuổi nữa, nhưng thầy thì vẫn là thầy Thân Minh - tôi thực sự ngưỡng mộ thầy?”

“Ngưỡng mộ tôi cái gì? Ngưỡng mộ tôi 25 tuổi đã bị người ta giết chết, rồi lại bị ngâm trong nước dưới lòng đất ở khu Ma nữ suốt ba ngày ba đêm? Ngưỡng mộ tôi mãi mãi là cô hồn dã quỷ, trèo lên người đứa bé có tên Tư Vọng? Cậu có tin là bây giờ tôi rời khỏi nó để ký sinh lên cơ thể cậu?”

“Không...”

“Thì ra, cậu vẫn sợ tôi đấy, hừ...”

“Nói thực, trước đây khi nằm mơ thấy ác mộng đều nhìn thấy thầy Thân Minh đã chết, nhưng bây giờ gương mặt xuất hiện trong cơn ác mộng thì lại là Tư Vọng 10 tuổi.”

Cậu thiếu niên sờ vào khuôn mặt mình: “Tôi đáng sợ như vậy sao?”

“Năm 2005, thầy với vai trò là con nuôi của Cốc Thu Sa, đã giới thiệu tôi vào làm ở Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, cung cấp cho tôi rất nhiều bí mật của Cốc gia, bao gồm cả những chứng cứ phi pháp giao dịch nội bộ và hành vi

hồi lộ các quan chức. Lúc đó, tôi vô cùng sợ hãi, chỉ sợ bị bại lộ thì sẽ chết không có đất dung thân, thế nhưng, thầy lại hết sức tự tin, hình như từ sớm đã tuyên án tử hình nhà Cốc gia.”

“Chính là họ mười sáu năm trước đã vong tín phụ nghĩa, kết án tử hình tôi. Từ cái ngày tôi sinh ra, đã luôn tâm niệm cần phải báo thù cho mình. Tôi đã xác định bốn nhân vật: Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, Lộ Trung Nhạc, còn có cả... Trương Minh Tùng.”

Mã Lực giật mình, thật không ngờ trong danh sách đó còn có Trương Minh Tùng.

“Năm 2004, kể từ lần đầu tiên thầy nhìn thấy Cốc Thu Sa là đã lập nên bản kế hoạch báo thù một cách điên cuồng và liều lĩnh?”

“Người hiểu về tôi, không ai qua được Mã Lực. Tôi đã dùng hết mọi thủ đoạn, để cho Cốc Thu Sa yêu tôi một cách không thể nào thoát ra được, giống như kiếp trước yêu tôi vậy. Sau khi được cô ta nuôi dưỡng, tôi phát hiện ra tất cả các vấn đề của Cốc gia, tổng kết ra được tất cả các yếu điểm của mọi người, bao gồm cả Lộ Trung Nhạc.”

“Đúng vậy, như hộp thuốc mà thầy nhờ tôi đưa cho Lộ Trung Nhạc. Hắn ta thật là đã trở thành thái giám rồi.”

Trong ánh mắt của cậu thiếu niên khẽ lướt qua một tia lạnh lùng: “Dù sao tôi cũng vẫn chỉ là một học sinh tiểu học, chắc chắn cần phải có một trợ thủ tin tưởng được, lại là người có khả năng khống chế đại cục, mới có thể lợi dụng được Lộ Trung Nhạc, để hắn ngoan ngoãn phục vụ cho tôi, cuối cùng lật đổ nhà Cốc gia, rồi lại khiến cho anh ta tự mình cũng khó thoát khỏi lưới pháp luật. Tôi suy nghĩ rất lâu, nhân vật thích hợp nhất chính là cậu.”

“Buổi liên hoan hợp mặt kỷ niệm mười năm sau tốt nghiệp, trang mạng trường và cuộc trò chuyện trên mạng QQ sau đó, là do thầy đã chủ tâm dàn dựng phải không?”

“Đáng tiếc, cuối cùng vẫn để cho tên Lộ Trung Nhạc chạy thoát! Xem ra tôi đã đánh giá thấp hắn rồi! Nếu không như vậy - một người khác cũng không đến nỗi hy sinh một cách vô ích.”

Mã Lực không hề hay biết người mà cậu thiếu niên nói đến chính là cảnh sát

Hoàng Hải.

“Thầy hận anh ta như vậy sao?”

“Sau khi Cốc gia phá sản, tôi đã hóa giải được mật mã kết sắt của Cốc Trường Long, lấy ra được một bức thư viết từ năm 1995. Bức thư này đã ngụy tạo bút tích của tôi, lấy danh nghĩa của tôi để viết cho Hạ Niên - chính là bạn học đại học của tôi, sau đó vào Bộ giáo dục của thành phố, rồi được mời vào làm ở Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Sau khi mất tích hai năm, đã được tôi phát hiện ra thi thể bên sông Tô Châu. Có lẽ là do lòng đố kị đối với tôi, nên Hạ Niên đã giậu đồ bìm leo. Nhưng người duy nhất trên thế gian này có thể ngụy tạo bút tích của tôi, chỉ có một người - Lộ Trung Nhạc.”

“Lộ Trung Nhạc và Hạ Niên đã thông đồng để hãm hại thầy?”

“Thực ra, tôi cũng không muốn họ chết, tôi chỉ hy vọng những người này sống mà phải chịu tội, như vậy mới có thể trả hết được món nợ họ đã nợ tôi.”

“Thầy Thân, thầy trở nên hơi đáng sợ rồi!”

“Con người, chính là một loại động vật như vậy, khi tất cả những người ở bên cạnh bạn đều trở nên vô cùng tàn nhẫn, bản năng chém giết của bạn sẽ được bộc phát, cuối cùng không thể nào dừng lại được, sẽ đến lúc máu chảy thành sông.”

Quay trở lại dưới đèn hoa đăng ở cổng chợ hoa-chim cảnh, Mã Lực rút chìa khóa xe ra, nói: “Tôi đưa thầy về nhà nhé.”

Một chiếc xe màu đen Porsche Cayenne SUV, cậu thiếu niên ngồi ở trên ghế phụ và thắt dây an toàn, loa âm thanh của Mã Lực đang phát bài “Tôi” của Trương Quốc Vinh.

Tôi chính là tôi/ Là một bông pháo hoa có màu sắc khác biệt/ Trên bầu trời, tôi muốn làm những quả bong bóng kiên cường nhất/ Tôi thích tôi/ Để tưởng vì nở ra một loại quả/ Trong sa mạc cô độc/ nở rộ rực rỡ...

Bên ngoài cửa sổ liên tục xuất hiện pháo hoa nở rộ đẹp mắt, bên trong xe bật mãi bài hát này, nhưng hai người thì im lặng không nói câu nào.

Chương 15

Năm 2011, tiết mộ xuân.

Trường chuyên cấp 3 Nam Minh chẳng thay đổi gì so với trước đây, chỉ có xung quanh đã xây thêm rất nhiều tòa nhà cao tầng, vốn dĩ đường chân trời rộng mở, bây giờ trở nên xô bồ hỗn loạn.

Cô đăng ký ở phòng làm thủ tục, đi qua sân vận động quen thuộc. Đã sắp đến kỳ nghỉ hè rồi, các bạn học sinh cấp 3 đang thu dọn đồ để về nhà, mỗi người đi qua cô, đều quay đầu chú ý nhìn. Gương mặt cô trắng trẻo, cô vẫn mặc chiếc váy liền màu trắng như trước đây, để tóc mái giống như người cổ xưa, mắt phượng đen láy trong suốt, như thể Tiểu Long nữ ở trong Phái cô mộ, hoàn toàn không thể nhận ra tuổi thực.

Ở góc của sân vận động có một hàng rào, vẫn nở đầy hoa tường vi đỏ. Mấy bông hoa tường vi đỏ thò ra mái tóc đen dày của cô, cánh hoa rơi vào mặt, giống như bức tranh màu nước gồm ba màu hồng đen trắng. Cô ngắt vài cánh, ép thành màu đỏ, giẫm xuống bùn đất ở dưới chân.

“Linh lạc thành nê niên tác trần; Chi hữu hương như cố”^[17]

Tự nhiên nhớ đến cái ngày này của mười sáu năm về trước...

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, mùa mưa phùn, sau bữa trưa thì thường đổ một trận mưa xối xả. Cô nữ sinh học lớp 12B thường đi đi lại lại ở bên sân vận động, vô tình nhìn thấy thầy Thân Minh thần thờ như người mất hồn. Cô đi từ phía hàng rào đến sát phía sau lưng thầy, khẽ nói:

“Thầy Thân!”

Người đàn ông này vừa mới mất đi tất cả mọi thứ, nhìn cô với nét mặt vô cùng phức tạp, rồi lùi lại nửa bước:

“Đừng nói chuyện với tôi, càng không được đến gần tôi.” Thân Minh ngoảnh đầu đi, cố gắng không nhìn vào mắt cô, “Tôi giờ đã không còn là thầy giáo nữa rồi.”

“Nghe nói, ngày mai thầy sẽ không ở trường chúng ta nữa, khi nào thầy đi

a?”

“Tối nay, tám giờ.”

Anh hình như nhớ ra chuyện gì đó? Sau khi sự việc xảy ra, chắc là kế hoạch giết người tối đó.

“Thầy có thể đi muộn hơn một chút được không ạ? Mười giờ tối, em sẽ đợi thầy ở khu Ma nữ.”

“Khu Ma nữ?” Anh nhìn mấy cánh hoa ở dưới chân, đã nhanh chóng bị tan nát trong đám bùn, “Có việc gì quan trọng sao?”

“Em có một số việc muốn nói với thầy, ban ngày e là không được tiện lắm.”

Cô vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh, tránh để có người đi qua phát hiện thấy. Tại sao phải 10 giờ? Bởi vì phải trèo tường ra ngoài trường. Ở bức tường vây quanh, có một chỗ khá thấp, rất dễ trèo, nếu sớm sợ bị người khác nhìn thấy.

“Được rồi, tôi đồng ý với em, vừa vặn tôi cũng có điều muốn nói với em.”

Cô gái 18 tuổi ấn mình vào trong những khóm hoa, nói: “Đúng 10 giờ, gặp nhau ở cửa khu Ma nữ!”

Đó là lần cuối cùng cô nhìn thấy Thân Minh.

Cô tên là Âu Dương Tiểu Chi.

Anh đã đi đến đó.

Sau đó, anh đã chết.

Mười sáu năm sau, cô vẫn đứng ở nơi này, còn anh thì đã sống kiếp sau hay vẫn là hồn ma?

Âu Dương Tiểu Chi chỉnh sửa lại mái tóc bước vào tòa nhà dạy học vẫn không hề thay đổi, bước lên tầng cao nhất, gõ cửa văn phòng làm việc.

“Mời vào!”

Cô nhẹ nhàng bước vào trong phòng, nhận ra khuôn mặt ngời phía sau bàn làm việc.

Đây là khuôn mặt của thầy giáo nổi tiếng nhất trong trường cấp 3 Nam Minh, cũng là giáo viên dạy toán ưu tú nổi tiếng trong toàn thành phố. Người bình thường nhìn thấy cô gái xinh đẹp như vậy, thì đã lộ ra thái độ yêu mến, nhưng Trương Minh Tùng thì lại lạnh tanh không tỏ thái độ gì cả.

“Thầy Trương, chào thầy, tôi là Âu Dương Tiểu Chi, hôm nay đến trường làm thủ tục.”

“Ồ, cô Âu Dương, hoan nghênh cô đến trường chuyên cấp 3 Nam Minh để dạy học. Tôi đã nhận được tài liệu mà Ủy viên giáo dục gửi tới rồi.”

“Cảm ơn thầy!” Cô cúi đầu rất đúng mực về phía thầy Trương, nghiêng đầu nhìn tòa nhà tổng hợp phía đối diện bên ngoài cửa sổ, “Cảm giác được trở về trường cũ dạy học thật tuyệt!”

“Cô tốt nghiệp năm 1995 phải không? Tôi có lẽ cũng nhớ cô, hình như bao năm rồi, cô không hề thay đổi.”

Câu nói của Trương Minh Tùng cũng chỉ là giả vờ khen ngợi, bao năm nay anh ta cũng biết tự chăm sóc mình, không thấy già đi, phía sau lưng có một giá sách lớn. Trước kỳ thi đại học mười sáu năm trước, gương mặt này đã để lại ấn tượng rất sâu sắc cho mọi người, rất nhiều học sinh đều đến tìm anh ta để nhờ dạy thêm. Dưới sự bồi dưỡng hướng dẫn của anh ta, đã xuất hiện rất nhiều vị trạng nguyên về môn học tự nhiên.

“Thầy vẫn luôn là thần tượng của tôi. Trong thời kỳ học cấp 3 ở trường Nam Minh, tôi đã có một mơ ước, quả nhiên đã được vào khoa Trung văn của trường sư phạm giống như mơ ước. Sau khi tốt nghiệp, tôi với vai trò là người tình nguyện đi đến Tây Hải Cố để dạy học. Dạy sáu năm môn ngữ văn cấp 3 tại một thôn nghèo nàn khô cằn nhất. Sau khi trở về, lại dạy sáu năm cho một trường cấp 3 trong thành phố - tính ra cũng đã làm giáo viên mười hai năm rồi.”

“Thực sự khiến người khác phải khâm phục đấy! Cô giáo Âu Dương, tôi đã đọc hồ sơ của cô trong trường, lúc đó thầy giáo chủ nhiệm của cô là thầy Thân Minh.”

Giọng nói của anh ta chợt trở nên u ám, Tiểu Chi nhíu mày: “Đúng vậy, thật đáng tiếc, cuối cùng thầy ấy lại rời khỏi chúng ta bằng hình thức đó, nhưng tên sát nhân rõ ràng là đã mắc một sai lầm vô cùng nghiêm trọng.”

“Thôi bỏ đi, chuyện đau buồn như vậy không nên hồi tưởng lại, tôi đưa cô đi làm các thủ tục hành chính nhé.”

Nửa giờ đồng hồ sau, Âu Dương Tiểu Chi làm xong thủ tục nhận việc, chuẩn bị trở thành cô giáo dạy ngữ văn của trường chuyên cấp 3 Nam Minh.

Trương Minh Tùng hơi lãnh đạm, chỉ khách sáo giơ tay lên chào từ biệt, quay người cũng không nói thêm câu nào.

Một mình cô bước ra khỏi cổng chính của trường, đi qua con đường Nam Minh xe cộ qua lại nườm nượp, nhưng mãi vẫn không rời khỏi đó, mà nhắm mắt lại, hồi tưởng lại khoảng thời gian hơn hai mươi năm trước... Phía sau là tòa kiến trúc lập tức đổ sụp, sắt thép và gạch vữa tung bay lên trời, như thể cuộc đại chiến ngày tận thế, sau khi cả bầu trời tràn ngập cát bụi đã lắng xuống, thì lại biến thành một khu lều tạm rách nát bản thủ.

Đó là vào tháng 6 năm 1988, sau lần đầu tiên cô nhìn thấy Thân Minh không lâu.

Lửa.

Từ một que diêm tầm thường nhất, giống như que diêm của cô bé bán diêm mà cô bé đã quẹt sáng trong truyện cổ Andecxen, biến thành một ngọn lửa bốc cao như đốt đồng tiền vàng mã, tiếp đến, làn khói đen sì và tro tàn bay lên, hóa thành ngọn lửa hung dữ đe dọa con người, nuốt chửng tất cả mọi thứ nó gặp phải.

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, thế lửa đã lan rộng, không thể nào khống chế được, cháy rừng rực khắp đất trời, chiếu sáng bừng cả vùng hoang vu giữa màn đêm đen.

Tiếng ho sặc sụa, tiếng kêu cứu, tiếng tháo chạy, tiếng chửi bới, tiếng kêu thảm thiết, tiếng khóc lóc, còn có cả tiếng nổ đì đoàng như tiếng pháo...

Cô bé chỉ mới 11 tuổi, khí nóng không ngừng chui vào trong khí quản. Cô bé vốn cứ tưởng mọi người đều bị chết cháy, nhưng lại bị chết ngạt trước. Theo

bản năng, cô bé kháng cự lại những luồng khói đen gây chết ngạt đó, ho sặc sụa, cố gắng tháo chạy, trong mũi tràn ngập mùi thịt cháy khét, nước mắt đầm đìa khắp mặt, một nửa là do bị khói đen làm cay mắt, một nửa là xuất phát từ sự áy náy và hối hận.

Xung quanh toàn là đám rác đang bị thiêu cháy rùng rục, căn lều tạm được dựng từ những mảnh gỗ và giấy loại cũng bùng cháy luôn, mùi vị khét lẹt của lớp xe cũ sau khi bị đốt cháy khiến người ta phát buồn nôn. Đúng lúc cô bé chuẩn bị mất đi tri giác... thì người đó lại lần nữa xuất hiện.

Anh đã đến, giống như đóm lửa, đi xuyên qua đóm lửa, đem theo một đóm lửa, đến trước mặt cô bé, ôm chặt cô vào lòng, đi xuyên qua nhiều đóm lửa khác.

Cô vùi đầu vào ngực anh, chạm vào nhịp đập con tim và cơ thể nóng bừng như đóm lửa của anh, khao khát cứ thế bị tan chảy trong ngọn lửa cháy rục.

Cuối cùng, anh cũng ôm cô lao ra khỏi đám lửa.

Gắng gượng mở đôi mắt nhạt nhòa vì nước mắt và khói đen, trên đỉnh đầu là bầu trời đêm được ngọn lửa chiếu sáng. Hồi đó, các vì sao vẫn còn rất sáng, ngay cả trăng cũng tuyệt đẹp.

Cô bé hít thở một hơi thật sâu, xua tan khí độc và tro tàn trong phổi mình, còn cả mùi khét lẹt và mùi mồ hôi nồng nặc trên người anh.

Cô bé nhận ra anh, cậu thanh niên đã cứu cô ở trong kho hàng dưới tầng hầm khu Ma nữ.

“Chúng ta vẫn còn sống.”

Thân Minh 18 tuổi nói bên tai cô bé, cô nhìn thấy khuôn mặt anh bị ám khói đen sì, khuôn mặt và da đầu bị cháy sém một chút, gắng gượng phát ra âm thanh: “Anh ơi, không phải em cố ý đâu.”

Còn có thể cảm nhận được nhịp tim của anh lại một lần nữa đập rộn ràng, nhưng anh lại đau buồn lắc đầu, nói: “Em hãy nhớ kỹ, không được nói gì cả!”

Từ đó về sau, trong suốt khoảng thời gian hơn hai mươi năm qua, cô chưa

bao giờ nhắc nữa chữ đến chuyện này.

Đó là bí mật của họ.

Ngày 19 tháng 6 năm 2011, vào lúc chiều tà, Âu Dương Tiểu Chi trở lại vùng đất bị thiêu rụi này. Phía sau lưng là tòa nhà cao ốc mới xây, đối diện là công trường chuyên cấp 3 Nam Minh, cách đó hơn 100 mét chính là khu Ma nữ.

Đúng lúc cô đang định đi đến trạm xe bus, từ xa nhìn thấy một cậu thiếu niên mười mấy tuổi, trông không giống học sinh của trường cấp 3 Nam Minh.

Khuôn mặt này trông hơi quen, cho đến khi cô nhớ lại tết Trung Nguyên cách đây hai năm.

Chương 16

Ngày 19 tháng 6 năm 2011, cùng thời khắc này.

Doãn Ngọc đến trạm xe bus đối diện trường cấp 3 Nam Minh, mặc một bộ đồng phục trắng của trường, túi xách màu đen khoác sau lưng, mái tóc ngắn càng thể hiện sự oai nghiêm hùng dũng, nhưng cũng không thể nào che giấu được khuôn mặt của cô gái trẻ.

Cậu thiếu niên Tư Vọng 16 tuổi đang đợi cô.

Doãn Ngọc bước lại gần: “Này, cậu nhóc! Không phải là cố tình đến đây để gặp tôi đấy chứ? Kỳ thi tốt nghiệp cấp 2 thế nào?”

“Cũng không tệ, đang chờ đợi kết quả thi, hy vọng có thể đủ điểm để vào trường cấp 3 Nam Minh, đến đây để làm bạn cùng trường với chị đấy, còn chị thì sao?”

Cậu dựa người vào bên cạnh biển trạm xe bus, khẽ phẩy cổ áo để thoáng gió, khiến cho bao nhiêu nữ sinh đi qua đều ngoái đầu lại nhìn.

“Mấy hôm trước vừa mới kết thúc kỳ thi đại học, tôi nghĩ tôi sắp đi Hong Kong rồi.”

“A? Sao chị không nói với tôi?”

“Tôi đăng ký dự thi Đại học Hong Kong, đã qua sơ tuyển rồi.” Cô chuẩn bị phiêu bạt chân trời, khẽ vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình, “Tôi không thích hợp với trường đại học ở đại lục, e rằng cho dù có vào được trường Đại học Thanh Hoa thì cũng nhanh chóng bị cưỡng chế nghỉ học, thà rằng đến Hong Kong, có thể sẽ ít bị bó buộc.”

“Vậy thì, sau này sẽ không gặp được chị nữa?”

“Tôi sẽ thường xuyên quay lại thăm cậu!”

Cô vỗ vai Tư Vọng, cũng dựa vào hộp quảng cáo có lắp đèn, mặc cho ánh chiều tà chiếu nghiêng vào mặt. Không ít các học sinh cấp 3 vừa bước ra khỏi cổng trường, cứ thế nhìn không chớp mắt vào cô nữ sinh mặc váy xinh đẹp, đổ dồn ánh mắt kỳ lạ về phía hai người bạn họ, nghi hoặc cái cô gái tinh quái nổi tiếng này sao lại trò chuyện cùng cậu nhóc đẹp trai xa lạ?

Đột nhiên, cậu hạ giọng hỏi: “Chị đã từng đến khu Ma nữ chưa?”

“Chuyện vặt! Tôi nói cho cậu biết, trước đây, cả khu này đều là nghĩa địa. Mộ của Nguyễn Linh Ngọc cũng ở ngay tầng ngầm khu Ma nữ. Cô ấy là người Quảng Đông, sau khi chết thì được chôn vào khu mộ của người Quảng Đông. Hồi đó còn gọi là Sơn trang Liên Nghĩa, xây đẹp lắm, cứ như là một công viên miễn phí vậy. Tiến vào cửa thì đi qua một cây cầu Kiến, có rất nhiều kiến trúc cổ điển của Trung Quốc, có chỗ đặt quan tài, có chỗ thờ lạy thần phật. Các ngôi mộ phần lớn là xây bằng gạch đá, mang phong vị cổ kính, còn có cả bàn đá, ghế đá, ngựa đá, dê đá, phía sau ngôi mộ hình tròn còn ôm một vòng thạch bích, điển hình loại mộ theo kiểu ghé dựa đặc trưng của phương Nam. Có ngôi mộ mô phỏng theo lăng mộ của đế vương, còn có cả lối đi bí mật dẫn đến thẳng cung điện ngầm dưới lòng đất. May mà là dưới thời Dân quốc, chứ không thì đã bị chém giết cả nhà rồi. So sánh tương quan, mộ phần của Nguyễn Linh Ngọc là đơn sơ nhất, bia mộ cũng chỉ cao hơn một mét, trên bức ảnh sứ, chính là nụ cười cuối cùng của cô ấy. Thời kỳ “cách mạng văn hóa”, cả khu này bị dỡ bỏ, xây dựng thành trường học và công xưởng, khu phong thủy bảo địa của những gia tộc giàu có quyền quý khắp nơi đều thấy xương trắng, khói bụi mịt mù! Phải rồi, thư viện của trường cấp 3 Nam Minh, thực ra cũng là một phần của khu kiến trúc mộ phần năm xưa, là miếu chuyên để bài vị của những người đã khuất.”

Doãn Ngọc nói một tràng vẻ hơi đắc ý, rất nhiều đôi nam nữ yêu sớm đều ở trong thư viện này, nhưng lại không hề hay biết nơi đây đã từng là kinh đường để bày bài vị...

“Chẳng phải chị nói ở đó đã từng có người chết sao?”

“Người chết? Đó là việc quá đổi bình thường rồi, có ai sinh ra mà không phải chết đi chứ? Ha ha, cho nên tôi chẳng thích nhất là được hậu táng, sau khi chết cứ đốt thành tro rồi rải xuống biển là sạch sẽ gọn nhẹ nhất!”

“Sao chị lại quen thuộc với mộ phần của Nguyễn Linh Ngọc vậy? Chỉ có chính mình trải qua mới có thể như vậy được. Chẳng phải chị nói, thời kỳ “cách mạng văn hóa” bị phá dỡ sạch rồi sao? Sao chị lại có thể nhìn thấy? Lễ nào chị tham gia tang lễ của cô ấy?”

“Đúng vậy!”

Cô nữ sinh 18 tuổi trả lời mạch lạc, ngược lại Tư Vọng lại không biết nói gì, ngừng giây lát rồi lại nhớ ra điều gì đó: “Tôi hỏi thêm một câu - chị nói năm 1983, kiếp trước chị sống ở đường An Tức, trong ngôi nhà đối diện xảy ra một vụ hung án, đến nay vẫn không có ai dám đến ở?”

“Đúng vậy, liên quan gì đến cậu?”

“Chị có còn nhớ có một đứa bé không? Năm đó nó 13 tuổi, bà nội nó chính là người giúp việc, sống ở dưới tầng hầm ngôi nhà mà chị đã từng sống.”

“Cháu ngoại của cô Vân?”

“Đúng vậy!”

“Đúng vậy, cô Vân là người giúp việc của tôi - tôi cũng chẳng phải là người giàu có gì, chỉ là hơn 80 tuổi, trong mình đầy bệnh tật, nhà nước vì muốn bồi thường sự oan khuất và khổ nạn của tôi, thông qua Hội ủy viên dân cư, đã thuê cô Vân đến chăm sóc sinh hoạt thường ngày của tôi. Sức khỏe của cô hơn hẳn những người bình thường khác, những công việc bản thủ nặng nhọc gì cô cũng đều làm hết. Cô chỉ có một cô con gái, mấy năm trước bị người ta giết hại, để lại một đứa trẻ cô út đáng thương. Tôi thương xót cô Vân và cháu ngoại cô, để họ sống trong tầng hầm. Tôi đã quên tên cậu bé đó rồi, chỉ nhớ nó học rất giỏi, còn thi được vào trường chuyên cấp 3.”

Tư Vọng yên lặng lắng nghe tất cả, nét mặt có hơi khác lạ, Doãn Ngọc vẫn nói tiếp: “Tôi nhìn thấy cậu bé đó từ thời học sinh tiểu học, rồi lên đến cấp 2, dù không có bố mẹ dạy dỗ nhưng vẫn không bị hư hỏng. Tôi thường nhìn thấy nó ở dưới tầng ngầm làm bài tập chỉ dựa vào ánh sáng lờ mờ của ngọn đèn. Nó thích đọc sách lắm, tôi đã từng tặng cho nó một bộ truyện “Liêu trai chí dị”. Bọn trẻ trên đường An Tức không đứa nào muốn chơi với nó, thỉnh thoảng vài lần tiếp xúc thì lại xảy ra ẩu đả, kết quả là lần nào nó cũng bị đánh thâm tím mặt mày. Và nó chỉ là cháu ngoại của một người làm thuê, làm gì dám tìm đến tận nhà để tính sổ? Cô Vân rất mê tín, cứ luôn lo lắng tương mạo đứa bé này không tốt, có thể tương lai sẽ không sống thọ được.”

Những câu nói này khiến cho người ta càng trầm buồn, cậu nhanh chóng chuyển đề tài: “Mấy hôm nay, tôi đọc rất nhiều sách về khoa học, tôi nghĩ vốn không hề tồn tại cái gì mà chuyển thể đầu thai, chỉ là có một số người khi vừa mới sinh ra có một thứ khả năng siêu nhiên, có thể mang theo toàn bộ ký ức của một người đã chết.”

Sắc mặt Doãn Ngọc khẽ thay đổi, lộ ra sự hoài nghi mà chỉ có người già mới có: “Được rồi, cho dù tôi có ký ức của một người đàn ông, ký ức của một người đàn ông sinh năm 1900.”

“Năm 1900, năm mà liên quân tám nước đánh vào Bắc Kinh?”

“Đúng vậy, năm thứ 26 thời Quang Tự, chính biến quốc sự năm Canh.”

“Chị vẫn nhớ chuyện xảy ra năm đó?”

“Cho tôi xin, cậu em à, năm đó tôi vừa mới sinh ra mà!” Cô nhìn ráng chiều tà đang dần dâng lên, đường Nam Minh bị sắc vàng của ánh tịch dương bao phủ, bất giác nhắm mắt lại ngâm nga một câu: “Đạo sĩ trông đào đi về đâu, năm xưa đã đi giờ quay lại.”

“Câu thơ này nghe quen quá! Để tôi nhớ lại xem nào?”

“Trong ghi chép “U minh lục” của Lưu Nghĩa Khánh ở Nam triều, hai người Lưu Thân và Nguyễn Triệu thời Đông Hán cùng nhau lên núi Thiên Đài, đi vào khe suối như chôn đào hoa tiên cảnh, gặp hai cô thiếu nữ xinh đẹp, đón họ về nhà chơi. Hai người Lưu, Nguyễn như vào cõi tiên, họ cùng người đẹp bầu bạn nửa năm, cuối cùng vẫn nhớ quê hương nên quay trở về. Đợi đến khi hai người xuống núi, thì thôn xóm đã thay đổi hoàn toàn, không còn ai

quen biết cả, thời gian đã trôi chảy đến tận triều Tấn rồi, cách thời gian lúc họ đi lên núi hơn 200 năm. Những người năm đó giờ đã đến đời con cháu thứ 7 rồi.

“Nghe có vẻ thật giống với câu chuyện của Washington Irving nhỉ?”

Doãn Ngọc vỗ vai cậu: “Cậu nhóc, cũng coi như là tri kỷ của lão phu! Lưu Vạn Dịch thời Đường mấy lần bị đày ải ra biên cương, khi lần thứ hai quay trở lại Huyền đô quan của Trường An, vật cũ người cũ đã không còn nữa, khiến ông cảm thấy rất thê lương, mới cảm khái than thở như vậy.

“Chị cũng là đi rồi quay lại?” Thấy cô không trả lời, Tư Vọng bèn xin lỗi: “Tôi đường đột quá phải không?”

“Thế kỷ 20, mở đầu bằng năm Canh, tôi sinh ra trong một gia đình học thức suy tàn, may mà có chú tôi làm ăn kinh doanh trợ giúp tiền mới có thể rời xa quê để đi học. Ngày 4 tháng 5 năm 1919, tôi ở trên quảng trường, lửa thiêu nhà họ Triệu cũng có phần đóng góp của tôi. Thật không ngờ năm sau, tôi đã đi sang Nhật du học. Phải rồi, cậu đã xem Aoi sola chưa?” Nhìn sắc mặt cậu có vẻ hơi khó coi, Doãn Ngọc phẩy tay cười cho qua chuyện, “Bây giờ tôi đã là thân con gái, vốn không còn hứng thú đối với thứ này nữa rồi. Nhưng kiếp trước, tôi lại kết mối nghiệp duyên với cô gái Nhật. Trong thời kỳ học tập ở Nagasaki-shi, có một cô gái tên Anna yêu tôi đến mê mẩn, chết đi sống lại, cuối cùng thật không ngờ lại tuần tiết vì tình với tôi thật. Tôi không nhớ tên thật của cô ấy, cô ấy theo đạo Thiên Chúa, tôi chỉ nhớ được tên trong đạo thôi.”

“Chị bạc tình thật đấy!”

Mặt Doãn Ngọc chột đờ ửng, hồ thẹn cúi đầu: “Do đó, tôi đã rời khỏi Nhật, ngòai thuyền đến Pháp du học. Đầu tiên là Paris, sống ở Montmartre, về sau đi đến Provence, thành phố ngập tràn mùi hoa oải hương. Ở Paris, tôi là bạn cùng học với Jean-Paul Sartre^[18]. Trong cửa hàng sách Shakespeare, tôi thường nhìn thấy Hemingway, James Joyce. Cậu đã đọc cuốn “Mặt trời vẫn mọc” chưa? Tôi đã đọc được bản thảo lần đầu tiên, ngay trước mặt Hemingway. Tôi sống ở Pháp bốn năm, thực sự là một thế giới phồn hoa nhiều cảm dỗ, nên đã đưa ra một sự lựa chọn nhiệt huyết nhất và cũng thời thượng nhất - đến Moscou! Khi tôi xuyên qua đại lục châu Âu, đến được Moscou băng tuyết dày đặc, nhìn thấy mộ Lê-nin trên Quảng trường Đỏ, nhìn thấy ngôi sao đỏ trên nóc tòa giáo đường điện Kremlin, trong lòng cảm

thấy cảm động dạt dào, trào dâng cảm giác thán phục và hào khí. Tôi thi được vào trường Đại học Trung Sơn của Moscou, nhìn thấy thầy hướng dẫn và nhà tiên tri thần tượng của lòng mình. Năm 1930, tôi bị cuốn vào một vài sự việc bản thủ, bị Liên Xô đuổi ra khỏi biên giới, trường Đại học Trung Sơn Moscou cũng vì thế mà bị đóng cửa.”

“Chị đã về nước à?”

“Đúng vậy, nhưng tôi bắt buộc phải mai danh ẩn tính, sống trong địa phận tô giới, nếu nhỡ may bị Quốc dân Đảng bắt được thì sẽ bị giam vào ngục, thậm chí xử tử. Tôi cũng không thể tham gia cách mạng, họ cho rằng tôi là kẻ phản đồ, là bọn chó săn đồng bọn với Trần Độc Tú. Tôi cũng chỉ có thể trà trộn trong nhóm văn nhân, cả ngày ngâm thơ đối rượu tìm vui. Vì kế sinh nhai, tôi đã làm giáo viên, phóng viên, biên tập, viết những truyện kiếm hiệp dài kỳ cho tòa báo nhỏ. Tôi đã từng biên tập cho cuốn “Chôn sinh tử” của Tiêu Hồng. Mấy năm sau đọc cuốn “Hồ Lan hồ truyện”, mặc dù chỉ gặp gỡ vài lần, nhưng trong lòng tôi thực sự yêu thích người con gái vùng Đông Bắc đó, rất muốn viết một cuốn tên “Hồ sinh tử” trong lúc còn sống.

“Hồ sinh tử?”

“Còn cả vong xuyên thủy và canh bà Mạnh! Nổ ra cuộc kháng chiến, tôi lưu vong các vùng Vũ Hán, Trùng Khánh, Thành Đô, cuối cùng là Côn Minh ở sát biên thủy, giống như Lưu Vạn Dịch bị đày ải nơi biên cương. Liên quân Tây nam không cho phép sự di đoan này của tôi, tôi tự mình vượt qua ngọn núi đến khu Tạng, cho đến tận núi tuyết mênh mông. Tôi đang sống ẩn cư ở trong vùng cách xa hẳn thế giới bên ngoài, sau khi cuộc kháng chiến thắng lợi, tôi lại trở về, lúc đó đã hơn 40 tuổi, cho đến khi gặp cô ấy.”

“Chị đang nói đến... cô Tào?”

“Cô ấy là một cô gái thông minh tuyệt đỉnh, tôi đã bị cô ấy làm cho mê mẩn. Nhưng cô ấy là người phụ nữ đã có chồng, chồng cô ấy lại là một quan chức, cô ấy không hề yêu anh ta.

Trong tiếng đót pháo vang rền năm 1949, chồng cô ấy đã ngồi lên chiếc thuyền chạy sang Đài Loan, bỏ rơi cô ấy. Cô ấy có cơ hội đi đến Hong Kong rồi từ đó chuyển hướng đi tìm anh ta, nhưng lại chọn lựa ở lại đây.”

“Bởi vì chị sao?”

“Nhưng tôi lại bị coi là kẻ phản đồ, còn cô ấy thì lại là vợ của quan viên Quốc dân đảng. Cô ấy ở lại vì tôi, nhưng tôi lại xa rời cô ấy ba mươi năm, đến khi gặp lại thì đã ngoài 80 tuổi, và cô ấy cũng trở thành bà lão. Ngôi nhà mà tôi dẫn cậu tới chính là ngôi nhà mà bố cô ấy đã để lại, nhà nước lại phân phối ngôi nhà cho cô ấy. Chúng tôi sống trên cùng một con đường, mỗi năm khó khăn lắm mới gặp nhau được vài lần. Ha ha, như vậy cũng tốt, thế để cho đỡ phải ảnh hưởng đến tinh thần của nhau. Trong cuộc đời tôi đã từng yêu rất nhiều người, cũng từng hận rất nhiều người, nhưng cuối cùng số phận trắc trở, cũng chẳng tìm được người phụ nữ để mình có thể kết hôn. Đương nhiên cũng chẳng để lại con cháu nối dõi được - đây có lẽ là điều đáng tiếc nhất trong kiếp trước của tôi thì phải!”

“Chị muốn có con sao?”

“Dù sao thì cũng hơn là chuyển thế đầu thai như bây giờ chứ, có một đứa trẻ có thể mang gen của cậu, rồi lại truyền lại cho con của nó, như vậy thì sinh mạng của cậu mới thực sự kéo dài vĩnh viễn. Những năm cuối đời của tôi dài đằng đặc và thê lương, cô Tào là người duy nhất tôi có thể giao lưu. Cũng có khi có phóng viên nước ngoài đến phỏng vấn tôi, toàn hỏi về những việc riêng tư của các nhân vật lớn có thể hô phong hoán vũ năm đó, khiến tôi vô cùng chán ghét. Tôi muốn chết sớm đi một chút, nhưng không ngờ lại có thể sống đến tận 92 tuổi, mới nằm xuống.”

“Sống lâu quá khiến chị cảm thấy tuyệt vọng? Nếu như mất đi ngay lúc còn trẻ trung thì phải làm sao?”

“Bạn Tư Vọng, bạn không hiểu được đâu!”

“Câu hỏi cuối cùng, cuốn “Hồ sinh tử” của chị đã viết xong chưa?”

“Ồ Thanh Hải nhàn rồi không có việc gì làm nên ngồi viết, mất khoảng thời gian ba mươi năm, nhưng sau đó bị tôi đốt cháy rồi.”

“Tại sao?”

“Thực ra, từng giây từng phút trong quá khứ của tôi đều là đang viết cuốn sách “Hồ sinh tử” này, cậu cũng như vậy đấy!”

Cậu thiếu niên trầm mặc giây lát, rồi mới dẫn đôi lông mày, chấp hai tay như người thời cổ: “Doãn Ngọc huynh, mặc dù, tôi không biết kiếp trước huynh

tên là gì? Nhưng chúng ta có thể trở thành đôi bạn vong niên, cũng coi như là mối duyên phận. Hôm nay từ biệt, cũng không biết bao giờ mới gặp lại, xin hãy trân trọng!”

Cô cũng chấp tay: “Được đây! Tiểu đệ Tư Vọng, tôi phải quay về ký túc xá để sắp xếp hành lý đây, sau này gặp lại!”

“Dem đến hai cốc rượu là được!”

“Mười chín năm trước, khi tôi chuẩn bị đi xa, ông Lý Thúc Đồng vừa mới từ Hồ Bão - Hàng Châu cạo tóc đi tu. Chú tôi là bạn thân của ông, đã đi cùng tôi đến Bắc Kinh, Lý Thúc Đồng đã tiễn chúng tôi, cùng hát bài hát do ông viết lời.”

Doãn Ngọc nói, rồi hào sảng cất tiếng hát:

“Bên ngoài đình, bên con đường cổ, cỏ xanh tới tận chân trời.

Gió đêm đưa tiếng sáo tàn, tịch dương núi xa mờ núi

Chân trời góc biển, bạn tri âm phiêu dạt

Một đẩu rượu uống cạn niềm vui, đêm nay tiễn biệt.”

Ca khúc hết, người chia ly.

Cô không nói thêm gì nữa, chỉ mỉm cười, trong tư thế hùng dũng hiên ngang của người đàn ông, thật không ngờ vẫn lộ ra vài phần nghiêng nước nghiêng thành.

Doãn Ngọc bước sang trường cấp 3 Nam Minh ở phía đối diện bên kia đường, mới đi được mấy bước, lại quay lại nhìn Tư Vọng, cậu kinh hãi thét lên:

“Cẩn thận!”

Một chiếc xe tải giống như con trâu đực mất đi khả năng khống chế, từ phía tây đường Nam Minh cứ thế lao thẳng tới.

Tiếng rít phanh gấp chói tai, tiếng kêu thét cũng không làm giảm được tốc độ

của đầu xe, bánh xe cuộn trào lên cát bụi, đâm vào cô ấy bay giữa không trung.

Cô ấy đang bay.

Trong khoảnh khắc, Doãn Ngọc rơi từ trên cao xuống trước mặt Tư Vọng, xuống mặt đường rải nhựa cứng chắc.

Cậu ngăn người kinh hãi trước tai nạn đột ngột này, giữa tiếng kêu thét thất thanh của các nữ sinh xung quanh, mới từ từ run rẩy quỳ xuống, ôm lấy cơ thể cô đã mềm nhũn biến dạng.

Máu nhòe nhoẹt khắp mặt và trán cô, cũng trào từ trong miệng ra...

Phần 4: Canh bà Mạnh

“Tĩnh lại trong một thành phố xa lạ

Nơi đâu môi vẫn lưu giữ lại tên em

Người yêu ơi

Anh đã rời xa em nghìn vạn dặm

Anh cũng biết

Mùa hoa tuổi 16 chỉ nở một lần.

Nhưng anh vẫn để tâm đến sự tinh khiết của tà váy

Vẫn để tâm đến tất cả những gì được ngợi khen

Tâm trạng được vỗ về nâng niu an ủi

Để tâm đến tấm lưới ảo mộng màu vàng kim kia

Giúp anh che chắn gió mưa nơi thành phố lạ

Tình yêu thì ra là một loại rượu

Uống vào rồi thì trở thành nhung nhớ

Và trong thành phố xa lạ này

Anh đêm đêm vẫn nâng chén

Hương về năm tháng 16 tuổi đó.”

Tập Mộ Dung - “Mùa hoa tuổi 16”

Chương 1

Ngày cuối cùng của tháng 7 năm 2011, ngày nóng nhất năm nay.

Bảy giờ sáng, mặt trời vừa ló dạng đã thiêu đốt phố phường, gốc hòe già râm ran tiếng ve inh tai nhức óc. Hà Thanh Ảnh chuẩn bị sẵn cho con trai một chiếc sơ mi mới mua bằng tiền lãi bán sách. Cô tìm được chiếc áo này từ một cửa hàng trên trang web Taobao. Trước khi ra khỏi cửa, cô không quên vuốt lại cổ áo con cho thẳng thơm, hôm qua cô còn ép thẳng bé cắt bớt mái tóc vẫn để từ hồi thi vào cấp 3. Cô nhét tất cả tiền học phí, tiền ký túc xá, phí nhập học, tổng cộng 2990 tệ vào cái ví mới mua của con, cẩn thận nhìn đi ngó lại một hồi, chỉ lo giữa đường rơi mất.

Thế nhưng cô cũng không đưa Tư Vọng tới tận trường mà chỉ tiền con đến bến tàu điện ngầm mà thôi. Từ mẫu giáo cho đến tiểu học, rồi trung học cơ sở, mỗi lần khai giảng hay nhập học, cô đều đưa con đến trường, chỉ có lần này là ngoại lệ. Nửa tháng trước, Tư Vọng nhận được giấy báo trúng tuyển của trường cấp 3 Nam Minh.

Đêm qua cô đã nhắc con rằng đường Nam Minh đang thi công công trình đường ống khí gas, các tuyến xe bus vào khu trung tâm đều thay đổi, nên cách nhanh nhất là ngồi tàu điện ngầm. Hà Thanh Ảnh gọi với theo bóng con trai đang bước xuống bến tàu: “Vọng Nhi, buổi họp phụ huynh tới nhất, định mẹ sẽ đến.”

Cậu phải đổi chuyên một lần mới đến được bến xe gần trường nhất, sau đó phải đi bộ thêm mười mấy phút nữa mới tới nơi. Cậu sắp đến muộn mất rồi. Một chiếc xe con tạt vào, tài xế hạ kính xe xuống hỏi: “Này, học sinh mới trường cấp 3 Nam Minh phải không, mười tệ, giá chung rồi nhé.”

Thì ra là xe ngoài luồng chuyên chở bất hợp pháp, nhìn bốn phía không thấy bóng dáng chiếc taxi nào khác, cậu đành ngồi vào ghế sau, đặt tay lên chiếc ví tiền trong túi.

Xe vừa bắt đầu nổ máy thì có người kéo cửa xe - một cô gái mặc chiếc váy màu trắng. Tư Vọng ngồi dịch vào bên trái một chút, nhường ghế phía phải cho cô.

“Trường cấp 3 Nam Minh.” Giọng nói của cô rất nhẹ nhàng dễ nghe, cô còn quay sang xin lỗi Tư Vọng: “Xin lỗi em, tôi ngồi chung xe với em được không?”

Mãi không thốt ra được chữ “vâng”, bởi vì vừa nhìn rõ mặt cô gái... thì cậu nhận ra gương mặt ấy. Đó không còn là gương mặt của một thiếu nữ mà là một người phụ nữ hơn 30 tuổi. Chỉ có điều thời gian chưa hề để lại chút dấu vết nào trên khuôn mặt cô, mới nhìn, ai cũng sẽ lầm tưởng đây là một nữ sinh vừa tốt nghiệp đại học. Yêu tinh trong truyền thuyết thời cổ đại chẳng qua cũng chỉ đến thế mà thôi, thực sự là trẻ mãi không già, đi ngược tạo hóa.

Âu Dương Tiểu Chi.

Cô nhận ra cậu con trai 16 tuổi ấy.

“Em là học sinh mới đến nhập học phải không?”

Cậu ngốc nghếch gật đầu.

“Đừng lè mề nữa, muộn đến nơi rồi!”

Lái xe lộ rõ vẻ sốt ruột, không đợi khách trả lời đã nhấn ga, có lẽ anh ta sợ bến tàu điện là nơi lắm thị phi, không khéo có người đến cướp mất mỗi làm ăn, hoặc gặp phải cảnh sát thì khôn.

“Thật ngại quá!” Tiểu Chi lịch sự chào hỏi rồi nâng cổ tay lên xem chiếc đồng hồ mặt gốm sứ: “Vẫn còn bảy phút nữa, nhất định không được muộn giờ nhé!”

Rồi cô bối rối cúi đầu, đôi má vốn trắng nhợt giờ bỗng đỏ ửng, lấp lánh vài giọt mồ hôi, có lẽ là vì vừa mới chạy một mạch ra khỏi bến tàu. Cậu thiếu niên tránh ánh mắt của cô, từ đầu đến cuối không nói một lời, ánh mắt quét qua tất cả những nơi khác trên xe, trừ chỗ của cô.

Năm phút sau, chiếc xe rẽ qua một ngõ nhỏ, dừng trước cổng trường cấp 3 Nam Minh.

Tiểu Chi lấy ngay mười tệ ra tranh trả tiền trước cho tài xế, cậu leo đèo xuống theo sau, nói với cô câu đầu tiên của kiếp này:

“Này, em còn phải trả chị năm tệ!”

“Không cần đâu! Cảm ơn cậu đã cho tôi đi chung xe!”

Mới vào buổi sớm mùa hạ mà đường Nam Minh đã mịt mù khói bụi của công trường đang thi công, nụ cười của cô làm tan chảy trái tim nhỏ bé của biết bao cậu nam sinh.

May mà vẫn chưa muộn, học sinh tụ tập đông đúc trước cổng trường, tất cả đều được bố mẹ đưa tới, chỉ có một mình Tư Vọng lẻ loi. Những chiếc xe riêng liên tục tấp vào vệ đường, cả gia đình đưa con đi nhập học, các biển số xe đủ loại chen chúc chật cổng trường. Trên sân vận động đặt một tấm biển lớn hướng dẫn rõ ràng học sinh mới cần phải tới phòng nào đăng ký nhập học cùng với quy trình nộp lệ phí. Tiểu Chi bước qua rặng trúc đào trông dọc theo sân vận động, nơi những bông hoa đỏ đang nở rục rở đến choáng ngợp.

Cô đi thẳng tới tòa giảng đường, khi ngang qua tấm gương trong góc hành lang, cô dừng lại chỉnh trang đầu tóc và trang phục. Hôm nay cô trang điểm nhẹ nhàng đơn giản, dù đang giữa mùa hè cũng không ăn mặc hở hang, cô mặc váy dài che ngang gối, đi một đôi giày đế bằng.

Tiểu Chi trông thấy cậu.

Cô hơi nghiêng người, khẽ nhướn mày ngài, vẻ mặt nghiêm túc lộ ra ánh mắt lạnh lùng. Cô từng gặp biết bao nam sinh theo đuổi hoặc ngắm nhìn mình, những lúc ấy cô luôn tỏ rõ thái độ khiến họ phải vừa nể sợ mà không dám tới gần.

Tư Vọng đứng yên ở hành lang trong giây lát, cho tới khi tiếng chuông tin nhắn từ điện thoại di động vang lên, thì ra là tin nhắn từ mẹ cậu, hỏi xem cậu có đến trường nhập học đúng giờ không? Cậu nhấn lại ngắn gọn: “Ồn cả mẹ ạ!” rồi xuống tầng dưới xếp hàng đăng ký nộp tiền.

Một tiếng đồng hồ sau, học sinh mới cùng các phụ huynh nườm nượp di chuyển về hướng đại sảnh để dự lễ khai giảng, Tư Vọng tụt lại rất xa phía sau dòng người. Cậu đi bộ giữa sân vận động, ánh mặt trời chói chang thiêu đốt, mồ hôi thấm ướt chiếc áo sơ mi mẹ mới mua cho cậu.

Cậu nhìn về thư viện trường phía xa, năm xưa nơi đây cũng chính là miếu thờ bài vị Sơn trang Liên Nghĩa.

“Hòn hãy về đi.”

Chương 2

Mặt trời đỏ.

Trên sân vận động, cái nóng gay gắt và tàn khốc chẳng khác gì trên sa mạc Sahara với nhiệt độ ít nhất cũng lên đến bốn mươi độ cùng từng đợt nóng hùng hục bao vây những cô cậu thiếu niên. Rất nhiều nữ sinh thi nhau kiểm soát rìu hàng, cũng có vài cậu học trò cá biệt vờ choáng váng ngất xỉu để được đưa đi. Chỉ còn Tư Vọng sừng sững đứng nghiêm dưới ánh nắng gay gắt, chăm chú nhìn thẳng vào viên sĩ quan huấn luyện. Làn da vốn trắng xanh giờ đã cháy nắng đen sạm, véo nhẹ một cái là có thể kéo bong hai lớp da. Đây cũng chính là nguyên nhân nỗi sợ hãi của các nữ sinh, dù em nào em nấy đều bôi kem chống nắng trên mặt cả rồi.

Đợt huấn luyện quân sự kéo dài liên tiếp mười ngày sẽ kết thúc trước khi mùa thu tới. Sĩ quan huấn luyện hét lời ca ngợi cậu là học sinh có ý chí ngoan cường nhất, với làn da đen nhuận rần rỏi. Từ đó, chẳng có học sinh nào ở trường Nam Minh này dám bắt nạt cậu cả.

Trước khi bước vào năm học mới, các cô cậu học sinh mới đều vào ở trong ký túc xá. Cuối cùng Hà Thanh Ánh cũng tới nơi, mang theo chăn gối cho con trai. Cậu chàng nhận được đồng phục mới, từ trên xuống dưới toàn một màu đen chững chạc, chốc chốc lại thu hút ánh nhìn của các nữ sinh. Mẹ cậu không ngừng than thở rằng sinh con ra mười sáu năm nay, giờ mới là lần đầu hai mẹ con phải xa nhau. Trong phòng ngủ người lớn còn nhiều hơn học sinh, họ đều đang sắp xếp giường chiếu và hành lý. Hà Thanh Ánh dọn dẹp xong xuôi mới bịn rịn rời đi, không quên dặn dò con trai nhất định phải thường xuyên gọi điện về nhà.

“Mẹ, con đã lớn rồi, con biết tự chăm sóc bản thân mà.”

Tư Vọng thần nhiên hôn chụt một cái lên trán mẹ, chẳng thèm để tâm đến tiếng cười châm chọc của các bạn xung quanh.

Từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên cậu ngủ qua đêm ở trường học. Tư Vọng không nói chuyện nhiều với các bạn cùng tuổi. Trường Nam Minh là trường nội trú nên ngoài giờ lên lớp, nhà trường cho phép học sinh sử dụng điện thoại di động để tiện liên lạc với gia đình. Chiếc điện thoại Samsung của Tư Vọng bị cậu bạn giường dưới cười nhạo, thời buổi này người ta toàn dùng Iphone, hai cậu trai giường đối diện đều mang theo Ipad, vùi đầu vào chơi

game Hoa quả nổi giận^[19].

Nếu chịu khó quan sát kỹ những thanh gỗ trên bề cửa sổ phòng ngủ, sẽ phát hiện ra đủ loại vết khắc dày đặc nằm đó từ hơn hai mươi năm qua. Không chỉ chẳng chịt những cái tên của không biết bao nhiêu người mà trên đó còn lưu giữ đủ các loại ký hiệu như ngôi sao hay đầu lâu. Ở một góc cực kỳ không nổi bật, vẫn vẹn nguyên năm chữ “Câu lạc bộ thơ Chết”.

Tiếng đé kêu thập thoảng ngoài cửa sổ, cơn gió nhẹ thổi vào mang theo hương hoa trúc đào, khẽ khàng xua đi cái nóng oi bức. Cạnh ký túc xá là sân vận động tối tăm không một ánh đèn, Tư Vọng cố nhìn xoáy vào màn đêm, vẫn nhận ra từng hành lang của thư viện trường như cũ.

Căn gác nhỏ bỗng đột ngột sáng đèn.

Từ trên phòng ngủ tầng 4, Tư Vọng căng mắt ra nhìn, chỉ tiếc trong tay không có kính viễn vọng.

“Này bạn, ngủ sớm chút đi.”

Trước lúc tắt đèn, cậu bạn giường dưới vừa ngáp vừa nhắc nhở, một bạn cùng phòng khác lại gần, chẳng thêm hỏi han gì, cứ thế kéo kín rèm.

Tư Vọng đã nhòai người nằm bò trên bậu cửa sổ hơn hai tiếng đồng hồ, các bạn cùng phòng đều coi cậu là đồ quái dị. Đúng lúc này, Mã Lực ở xa tít tận Quảng Châu nhận được tin nhắn: “*Tôi đã về trường cấp 3 Nam Minh, ngủ ở giường tầng trên trước kia cậu nằm.*”

Sáng tinh mơ ngày hôm sau, Tư Vọng nhận được điện thoại của mẹ, Hà Thanh Ánh hỏi hả hỏi han đủ thứ, chỉ lo con trai ăn không ngon ngủ không yên, cậu thì trả lời mẹ rằng mọi thứ đều ổn thỏa cả, còn hỏi ngược lại xem tối qua mẹ cậu ngủ thế nào. Mẹ cậu nói Vọng Nhi không có nhà, cả đêm cô không chợp mắt.

Ngày đầu tiên tới lớp.

Phòng học của khối lớp 10 nằm trên tầng 3 của tòa giảng đường màu trắng, trong lớp có 32 học sinh, 17 nam, 15 nữ. Tư Vọng cũng được xếp vào dạng cao nên được xếp ngồi bàn năm, cách bảng đen và bục giảng tới hơn mười mét, rất thích hợp để quay bài hoặc làm việc riêng. Bạn cùng bàn là một nam

sinh rất hoạt bát, cứ nói chuyện luôn mồm. Bàn trên là hai nữ sinh, một cô bé để tóc ngắn, một cô buộc tóc đuôi ngựa, nhan sắc chỉ có thể xếp ở dạng thường thường bậc trung. Hai cô nàng rất niềm nở với Tư Vọng, nhưng người ta hỏi câu nào cậu trả lời câu ấy, chẳng hề có chút nhiệt tình chủ động chuyện trò nào. Thầy giáo hơn 40 tuổi bước vào lớp, mang theo một cặp giáo án vừa dày vừa nặng, mặc một chiếc áo sơ mi trắng là lượt phẳng phiu, trên túi áo trước ngực cài một cây bút vàng. Thầy giáo vẫn còn giữ được thân hình của thời trai trẻ, chỉ có mỗi tóc là đã thưa đi nhiều, ánh mắt sắc bén lướt qua lớp học, mỗi học sinh đều cảm nhận được sự tự tin và cao ngạo của thầy.

“Xin chào các em, tôi là chủ nhiệm lớp các em, tên tôi là Trương Minh Tùng.”

Thầy quay người viết tên lên bảng đen. Dù là thầy giáo dạy toán nhưng chữ viết bảng phân của thầy cực kỳ đẹp. Học sinh bên dưới xôn xao, thì ra thầy giáo Trương rất nổi tiếng, từng lên rất nhiều chương trình dạy học trên truyền hình, là át chủ bài hàng đầu của trường cấp 3 Nam Minh.

“Đã hơn mười năm tôi không làm công tác chủ nhiệm lớp rồi, tháng trước lãnh đạo nhà trường có nài nỉ tôi chọn ra một lớp để đảm nhận công tác chủ nhiệm cho đến khi tốt nghiệp lớp 12. Sau khi chọn lựa kỹ càng, tôi quyết định sẽ phụ trách lớp B các em.” Không ngờ bên dưới có người vỗ tay âm ầm, mấy con mọt sách kính cận dày cộp thấy lớp được thầy Trương Minh Tùng làm chủ nhiệm chẳng khác gì diễm phúc từ trên trời rơi xuống - y như không mất tiền mà mời được gia sư hàng đầu thành phố, cứ thế này thì chỉ còn chờ đến ngày đỗ vào trường đại học hàng đầu nữa là xong.

Trương Minh Tùng đã quá quen với các kiểu tán dương khen ngợi, không nói thêm một câu nào thừa thãi, vào thẳng tiết toán đầu tiên. Tiết toán từ trước tới giờ vốn khô khan nhàm chán, khiến cho rất nhiều nữ sinh nghe giảng mà như đàn gảy tai trâu, giờ đã khác hẳn. Tất cả học sinh đều tập trung chăm chú, dường như không có ai dám lơ là.

Hết giờ học, thầy giáo nhận được không ít tràng pháo tay, thầy nghiêm túc quét ánh mắt qua cả lớp, cho tới khi bắt gặp đôi mắt của Tư Vọng. Thầy hơi chau mày, tựa như bị ánh mắt của cậu thiếu niên ấy làm cho giật mình. Tiếng chuông báo hết tiết vui vẻ reo vang, thầy Trương Minh Tùng bước thẳng ra khỏi phòng học, không một lời chào hỏi.

Giờ ra chơi, Tư Vọng ngồi yên tại chỗ cho đến tận khi chuông báo vào lớp

vang lên. Thầy Trương Minh Tùng đã chỉ định lớp trưởng - một cô bé béo đeo kính. Cô bé hô cả lớp đứng nghiêm: “Chào cô ạ”. Tiết này là giờ ngữ văn, giáo viên là Âu Dương Tiểu Chi.

“Chào các em!”

Cô cũng cúi người thật thấp để chào cả lớp, áo váy trắng tinh, tóc dài đen nhánh xõa ngang vai, đi đôi dép xăng-đan bước lên bục giảng, mỗi cử động, mỗi ánh mắt nụ cười đều rất thân thiết hiền hòa. Bên dưới có học trò để ý hai bàn tay cô, không thấy chiếc nhẫn nào cả.

Cô viết tên mình lên bảng đen. Cô nữ sinh bàn trên khẽ đọc rồi lập tức quay sang thì thào với bạn cùng bàn: “Oa, cô ấy cũng tên là Âu Dương Tiểu Chi kìa! Cậu đã đọc những cuốn sách đó chưa?”

Trong tiết học, nụ cười mỉm của cô khiến cho ánh mắt của tất cả cô cậu học trò đều không thể rời đi. “Các em có thể gọi cô là cô giáo Âu Dương, hoặc cô giáo Tiểu Chi - các em có biết tại sao tên cô lại là Tiểu Chi không? Đó là tên của một cây sáo đay cả lớp ạ.” Động tác khẽ hất mái tóc xòa xuống vai về phía sau không hề làm cô mất đi vẻ trang nghiêm vốn có, “Rất hân hạnh được là giáo viên ngữ văn của các em, đây cũng là giờ đầu tiên cô dạy ở trường cấp 3 Nam Minh. Cô tốt nghiệp trường Đại học Sư phạm thành phố, đã giảng dạy ngữ văn được mười hai năm rồi. Hai tháng trước cô chuyển công tác từ trung tâm thành phố đến đây - chắc, lộ hết bí mật tuổi tác mất rồi!”

Những lời này của cô giáo làm cho không khí lớp học càng thêm thân mật, nữ sinh bàn trên lại thì thào to nhỏ: “Trời ạ, không thể nào mà nhìn ra tuổi của cô! Mình còn cứ tưởng cô mới hơn 20 tuổi cơ!”

Thế nhưng Âu Dương Tiểu Chi không hề nói cho các học sinh của mình biết rằng, cô cũng tốt nghiệp từ trường cấp 3 Nam Minh này.

“Nào, bây giờ xin mời các em mở bài đầu tiên “Thẩm Viên Xuân - Trường Sa” của tác giả Mao Trạch Đông.”

Cô giáo bắt đầu đọc bài từ, giọng nói không còn mềm mại như trước nữa, thỉnh thoảng cô lại nhìn phản ứng của học sinh bên dưới bục giảng, tất nhiên, ánh mắt cũng quét qua gương mặt Tư Vọng. Không ai nhận ra rằng khóe miệng cô khẽ nhếch lên, cô tiếp tục đọc: “*Những bạn học tuổi xuân, tài hoa*

đang nở rộ, hiên ngang khi phách, vùng vẫy tha hồ...”

Bốn mươi lăm phút sau, chuông báo hết tiết rung lên, Tiểu Chi dọn trước bài văn ngày hôm sau rồi lịch sự chào tạm biệt cả lớp. Buổi học đầu tiên có vẻ thành công rực rỡ, cô tràn ngập tự tin bước ra khỏi lớp học.

Tiểu Chi về văn phòng giáo viên, trong phòng đặt mười mấy chiếc bàn, cô có quan hệ rất tốt với các giáo viên khác, thường xuyên mời nhau những món đồ ăn vặt như ô mai chẳng hạn. Chiều tối, cô xách chiếc túi to màu nhạt bên trong đựng đầy sách vở tài liệu bước ra khỏi cổng trường, vừa hay đụng phải một cậu nam sinh, cậu bối rối lùi sang một bên.

“Chào em!”

Cô chủ động trò chuyện trước, gió thổi tóc cô bay bay, gương mặt càng thêm trong suốt.

Cậu nam sinh ấp úng mãi mới thốt ra được một câu: “Em chào cô ạ.”

“Cô nhớ ra em, học sinh mới đến nhập học ngày hôm đó, cũng là ngày đầu tiên cô đến nhập trường Nam Minh, chúng ta từng ngồi chung xe thì phải.”

“Dạ không có gì đâu cô.”

Giọng nói của cậu thấp đến mức đến chính mình còn không nghe rõ.

“Cô nhớ tên em trong danh sách học sinh mới - Tư Vọng phải không?”

“Vâng ạ.”

“Cảm ơn em nhé!”

Con đường trước mặt vẫn đang được xây dựng, xe ủi xúc không ngừng chạy qua, cô giáo một mình đi về phía bến tàu điện ngầm títt đằng xa. Bỗng dưng, Âu Dương Tiểu Chi quay đầu, không còn thấy bóng dáng cậu học sinh đâu nữa.

Chương 3

“Chị ấy đang ở Hong Kong ạ.”

Tur Vọng rót một tách trà nóng trong nhà bếp, xé bỏ vỏ hộp bánh trung thu.

“Thế mà nó chẳng cho ta biết gì cả.”

“Đó là vì chị ấy muốn tặng cô một niềm vui bất ngờ.”

“Đây không phải là...” bà quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, đủ loại cây cối đang đâm chồi nảy lộc, khi đêm xuống, mùi thơm từ bốn phía xộc tới mũi, lờ lờ từ miệng nói ra cũng đượm hương, “...niềm vui bất ngờ đâu”.

“Cô đừng lo, hôm nay chị ấy còn gọi điện thoại cho cháu, nhờ cháu thay chị ấy tới thăm cô cơ mà.”

Bầu không khí đột nhiên trầm hẳn xuống, bà bung tách trà lên nhấp một ngụm lớn: “Được rồi mà, cảm ơn cậu nhé, Tur Vọng.”

“Cô không ăn bánh trung thu à?”

Bà mở to khuôn miệng đã rụng sạch răng.

“Cháu xin lỗi!”

Cậu thiếu niên tự tát vào mặt mình một cái, rồi cắt từng miếng bánh trung thu ra, bung nhân đến trước mặt bà cụ. Bà lão gần 90 tuổi cầm miếng bánh đưa vào miệng, nhắm mắt, mất một lúc lâu mới nuốt hết: “Cảm ơn cháu! Lần trước ăn bánh trung thu là tết Trung thu năm 1948.”

“Bao nhiêu năm nay Doãn Ngọc không ăn bánh trung thu cùng cô ư?”

“Bánh trung thu phải ăn cùng với người thân, mà chúng ta thì đều là cô nhi quả phụ, cháu không hiểu được đâu, cháu ạ.”

“Không đâu, cháu hiểu mà.”

Vẻ mặt cậu vô cùng nghiêm túc.

“Ngày mai là tết Trung thu rồi - sắp quên mất hương vị bánh trung thu ra sao mất rồi, có lẽ là rất khác so với thời của ta”. Ánh mắt cô Tào đượm vẻ mõi

mệt, không thể nào tưởng tượng ra nổi rằng sáu mươi năm trước đây chính là nhan sắc nghiêng nước nghiêng thành khiến cho một người đàn ông phải bảo vệ đến tận cuối đời, “Nó đang ở Hong Kong thật sao?”

“Đúng thế ạ!”

Doãn Ngọc vẫn còn sống.

Ba tháng trước, khi Tư Vọng đến trước cổng trường cấp 3 Nam Minh, Doãn Ngọc vừa thi đại học xong đến chào tạm biệt cậu. Vừa hát xong bài “Tống biệt” của Lý Thúc Đồng, cô đã gặp tai nạn trên đường Nam Minh - nguyên nhân tai nạn là do chiếc xe đó đã cũ, phanh không ăn nên đâm vào Doãn Ngọc.

Cô bị thương nặng, phần đầu chảy máu không ngừng, được cấp cứu trong bệnh viện ba ngày ba đêm, cuối cùng cũng thoát khỏi nanh vuốt tử thần. Nhưng cô không tỉnh lại, các bác sĩ nói có thể cô sẽ trở thành người thực vật. Là thủ khoa ngành xã hội toàn thành phố, cô đã được trường Đại học Hong Kong gửi thư mời nhập học. Bố cô là nhà kinh doanh quốc tế, có một bệnh viện chuyên điều trị tổn thương não, hy vọng một ngày nào đó cô tỉnh lại để có thể vào trường đại học Hong Kong nhập học luôn.

“Nhưng mà, chuông điện thoại chưa bao giờ reo cháu ạ.”

Cô Tào chỉ vào điện thoại, Tư Vọng trả lời rất tự nhiên: “Cô không biết đây thôi, trường đại học Hong Kong rất nghiêm, chị ấy học hành giỏi giang nên suốt ngày đóng cửa học bài trong phòng thôi.”

Tất nhiên là cậu đang nói dối.

Có những lúc lừa người già cũng giống như lừa con nít vậy.

“Thế à, chỉ cần nó thuận lợi yên ổn là tốt rồi.”

Cuối cùng cô Tào mới mỉm cười với cậu, cầm thêm một mẫu bánh trung thu, xem ra hôm nay bà rất có tâm trạng ăn uống.

“Cô yên tâm nhé, chị ấy không quên cô đâu ạ.”

“Haha, ta thì lại mong nó quên ta đi thì hơn! Như thế nó có thể làm một cô

gái bình thường, không cần phải lo lắng cho bà già mãi chưa chịu chết này.”

Đôi bàn tay xù xì nhưng mềm mại của bà khẽ vuốt ve lòng bàn tay Tư Vọng: “Trời tối rồi, mẹ cháu đang đợi cháu về nhà đây.”

“Cô Tào nhớ giữ gìn sức khỏe! Cháu sẽ thường xuyên đến thăm cô! Cần gì cô cứ gọi điện thoại cho cháu nhé!”

Rời khỏi căn nhà xinh xắn phủ đầy dây leo trong đêm đen, cậu nhún pê đan xe đạp chậm chậm quay lại đường An Túc. Năm học 2011 vừa bắt đầu được một tuần thì đã đến kỳ nghỉ tết Trung thu, việc đầu tiên Tư Vọng làm khi rời trường chính là giấu mẹ lên chạy đi mua bánh trung thu.

Con đường An Túc vắng lặng yên ắng đến đáng sợ, ánh trăng tròn vành vạnh phiêu dang giữa đám mây trắng hình đóa sen. Đèn đường u ám như thể cố ý kéo dài chiếc bóng của cả Tư Vọng lẫn chiếc xe đạp về phía đầu đường còn lại. Nơi Doãn Ngọc từng sống là một khu nhà kiểu cũ, trong các hòm thư vẫn nhét đầy báo mới và tờ bướm quảng cáo, chứng tỏ vẫn còn khá nhiều người đang cư ngụ ở nơi này. Lỗ thông gió ở chân tường lộ một nửa ra mặt đất, có cảm giác như đang bám chặt vào lê đường.

Tư Vọng trườn trên mặt đất, nhổ nước bọt ra lòng bàn tay rồi ra sức lau vào kính cửa lỗ thông gió phủ đầy bụi. Cậu rút trong túi ra một chiếc đèn pin, ánh sáng yếu ớt xuyên qua lớp bụi chiếu xuống đủ thứ đồ tạp nham trên mặt đất. Tư Vọng xoay người nhìn về bên kia đường - nơi những ngôi nhà cũ đang ngủ say trong đêm đen, ngôi nhà hung bị bỏ hoang từ năm 1983, chỉ cần cửa sổ dưới tầng 1 sáng đèn là chắc chắn có thể nhìn rõ quang cảnh bên trong, dù trong đó là người hay ma quỷ.

Dưới ánh trăng, Tư Vọng đứng dậy, hít một hơi thật sâu. Trên đường không một bóng xe qua lại, cũng tuyệt nhiên không một bóng người.

Một chiếc lá khe khẽ rơi xuống trước cánh cổng sắt của ngôi nhà số 19. Cậu khẽ chạm vào tấm sắt han gỉ sần sùi, rồi áp sát lỗ tai vào bản lề. Cậu nghe thấy, không chỉ tiếng bụi đất rơi xuống, mà còn cả âm thanh thấp thoáng, tựa như tiếng gió xuyên qua mái nhà, lại tựa như tiếng rần trồn trên mặt đất.

Cậu nâng khớp ngón tay, gõ nhẹ vào cánh cửa ngôi nhà bỏ hoang hơn ba mươi năm đang say ngủ, từ bên trong chỉ vọng lại tiếng động nặng nề...

Không thể vào từ cửa chính, Tư Vọng lùi lại mấy bước, phát hiện ra bên phải là một khoảng sân nhỏ, tường bao khá thấp, từ bên trong vươn ra những tán dương liễu xum xuê. Tư Vọng vất vả lắm mới trèo qua được tường, buông hai chân chạm xuống giếng trời nhỏ hẹp đầy lá rụng, rác rưởi và phân mèo hoang. Mặt bên căn nhà có hai ô cửa sổ, mới nhìn có vẻ đóng rất chặt, nhưng thực ra kính đã vỡ nát. Cậu nhẹ nhàng mở một trong những cánh cửa đó ra, rọi chiếc đèn pin trên tay vào. Trong phòng toàn bụi bặm và rác rưởi, mặt đất bốc mùi thối rữa, người bình thường tưởng tượng thôi cũng đủ rợn tóc gáy - Tư Vọng đánh liều trèo vào trong.

Đèn pin rọi qua căn phòng trống rỗng, hầu hết vật dụng trong nhà đều đã biến mất, cái thì bị cảnh sát niêm phong làm vật chứng, cái thì bị kẻ cắp lén vào khuân đi. Trong phòng khách giờ chỉ còn sót lại mấy chiếc ghế trông trơn phủ mạng nhện dày đặc. Tư Vọng nín thở để tránh hít phải khí độc và bụi bẩn. Không thấy trên sàn nhà có vạch phấn trắng vẽ hình dáng người chết, điều đó chỉ xuất hiện trong phim điện ảnh Mỹ thôi. Nhưng trên tường có những ký hiệu và đường nét, đây mới chính là nơi người ta phát hiện ra thi thể.

Tư Vọng đứng trước cửa sổ phòng khách, nhặt một mẩu vải lên lau cửa kính. Từ đây có thể nhìn thấy con đường An Tức tắm mình trong ánh trăng, thậm chí thấy được cả cửa thông gió của căn nhà đối diện. Cậu đi một vòng quanh tầng 1 căn nhà rồi khẽ khàng bước lên cầu thang. Tiếng cọt két dưới chân tựa như cảnh báo rằng chiếc cầu thang có thể sập tan tành bất cứ lúc nào.

Tầng trên được chia thành ba phòng, đầu tiên là nhà vệ sinh, bồn cầu bẩn thỉu đến mức buồn nôn, trên tường lát những viên gạch men to màu trắng, qua thời gian đã dần chuyển sang màu cà phê. Bồn tắm cũng y hệt, bản chẳng khác gì chuồng lợn.

Trong một căn phòng rộng rãi khác là chiếc giường lớn của người đã chết, nay chỉ còn sót lại bộ khung kim loại gỉ sét, vài con chuột chạy tán loạn dưới gầm giường, Tư Vọng bịt mũi quay ra, mở nốt cánh cửa phòng cuối cùng.

Trong phòng là một chiếc giường nhỏ, giát giường hầu như đã mục nát, gián tụ thành bầy xông qua hàng loạt. Trên tường treo một tấm gương, kính gương tráng bạc nằm trong khung gỗ hình bầu dục màu đen. Tư Vọng chậm rãi tiến đến trước tấm gương, chiếc đèn pin trong tay loang loáng chiếu ra một bóng dáng mơ hồ. Phản chiếu trong tấm gương phủ bụi mờ mịt là chàng thiếu niên Tư Vọng 16 tuổi đang không dám lau sạch tấm gương, bởi trong đó có lẽ có u hồn. Tư Vọng quay đầu lại, phía sau là một chiếc tủ cũ kỹ, ấy

vậy mà bên vẫn trong còn vài món đồ chơi. Cậu nhặt lấy một món, thổi bớt bụi, hóa ra là mấy con búp bê bằng gỗ mà ngày xưa rất nhiều cô bé hay chơi. Con búp bê không mặc quần áo, chông chơ giữa thời gian và bụi bặm, gương đôi mắt to tròn sống động như thật. Tư Vọng đặt búp bê về vị trí cũ, chuẩn bị rời khỏi ngôi nhà hung. Bỗng nhiên đèn pin trong tay quét qua góc tường, lộ ra một lỗ thủng đen ngòm. Thì ra có người dùng tấm gỗ để nguy trang cho lỗ thủng này, để mới nhìn ai cũng tưởng đây là tấm lát vách tường, rồi nhiều năm trôi qua, tấm gỗ mới bị ăn mòn, mục nát.

Cậu do dự trong chốc lát rồi thò tay vào trong. Tay cậu chạm vào một vật có dạng hộp vuông, lôi ra mới thấy đó là một hộp bánh bằng sắt đã han gỉ, nắp hộp hình tròn. Sau khi thổi sạch lớp bụi, chiếc hộp hiện ra đẹp đẽ lạ thường, bốn mặt là những hình vẽ thủ công đầy màu sắc cổ điển. Đó là tranh vẽ những người phụ nữ mặc quần áo thời xưa cùng với chữ viết tỉ mỉ cẩn thận. Hóa ra đây là bức “Kim Lăng thập nhị thoa” trong Hồng Lâu Mộng, các nhân vật trong tranh lần lượt là Tiết Bảo Thoa, Vương Hi Phượng, Lý Hoàn...

Ngày trước, rất nhiều gia đình lưu giữ trong nhà những chiếc hộp sắt như thế này để đựng bánh kẹo và đủ thứ đồ ăn vặt. Mỗi khi Tết đến xuân về lại có thể dễ dàng bắt gặp những chiếc hộp ấy, thường ngày vẫn cất ở một góc nào đó trong nhà.

Cậu lách móng tay vào khe hở giữa nắp và hộp rồi dùng hết sức mở nó ra, mùi nấm mốc xộc vào mũi tựa như mùi tro cốt của chủ nhân quá cố vậy. Cậu đánh liều thò tay vào trong, sờ thấy vài tấm ảnh, thì ra là Quan Vân Trường thời Tam Quốc, bên dưới nữa là hình Tam Anh đấu với Lã Bố, thì ra là thẻ bài thuốc lá - thứ mà chắc chắn lũ trẻ con bây giờ chưa từng nghe tới. Ngày trước mua mỗi hộp thuốc lá đều được tặng kèm một tấm thẻ cứng, mặt chính in hình phong cảnh hoặc nhân vật nào đó, mặt sau sẽ là chữ thuyết minh. Thực ra không nhất thiết phải mua thuốc lá mới kiếm được những tấm thẻ này, vì những sạp hàng bên đường cũng bán rất nhiều. Bọn con trai rất thích sưu tập những tấm thẻ này thành bộ, chẳng hạn như bộ 108 vị anh hùng Lương Sơn Bạc trong *Thủy hử* hay danh sách anh hùng trong *Tùy Đường diễn nghĩa* hoặc *Dương gia tướng*. Cách chơi phổ biến nhất là thổi bài, đặt hai tấm thẻ bài xuống mặt đất, dùng tay đập hoặc thổi hoặc đợi gió thổi tới, tốt nhất là làm thế nào để tấm thẻ lật ngược lại... Rõ ràng đây là căn phòng của một cô bé gái, năm xưa khi vụ án xảy ra, nhân chứng duy nhất cũng chính là cô con gái của người chết, ấy thế nhưng thẻ bài thuốc lá này lại là trò chơi của bé trai. Tư Vọng dốc ngược chiếc hộp để đồ bên trong rơi ra,

vẫn còn một chiếc khánh hồ điệp, tuy đã đen sì nhưng vẫn có thể nhìn ra hình dạng trước kia, có lẽ là đồ dùng của một cô bé khoảng 12, 13 tuổi. Cuối cùng, trong hộp còn có một cuộn băng cassette. Năm 1983 cũng là lúc băng cassette bắt đầu lưu hành phổ biến.

Trên nhãn dán của cuộn băng vẫn còn dòng chữ thanh mảnh, Tư Vọng chà đi chà lại cho sạch bụi rồi soi đèn pin lên đọc:

01. Một mình lên lầu Tây; 02. Nguyễn cùng người sống mãi; 03. Biết bao sâu; 04. Cỏ thơm vô tình; 05. Đêm thanh vắng; 06. Ai hiểu được tình tôi - băng nhạc "Tình u hoài" của Đặng Lê Quân.

Thì ra là một băng nhạc của Đặng Lê Quân, bản in chữ giản thể này rõ ràng là in lậu. Hồi đó cũng chẳng thể nào mua được bản gốc. Toàn bộ album "Tình u hoài" này đều được phổ nhạc dựa trên những bài từ cổ xưa, trong đó "Biết bao sâu" chính là bài "Giá như nước sông xuân chảy mãi về đông" của Nam Đường hậu chủ Lý Dục. Album tổng cộng có 12 bài, phía sau còn có 6 bài nữa, gồm cả "Lệ sơn hồng, khiến người say, bao giờ gặp lại, bởi đời này mới hận như nước chảy về đông" của Lý Hậu Chủ và "Năm ngoái đêm nguyên tiêu, chợ hoa đèn sáng rực, ngọn liễu mảnh trắng treo, hoàng hôn người hẹn ước" của Âu Dương Tu. Lật mặt B của băng thì thấy ngay 6 bài đó:

07. Lệ sơn hồng; 08. Tiếng lá xôn xao; 09. Hoàng hôn người hẹn ước; 10. Lệ ước nhìn nhau; 11. Muốn nói lại thôi; 12. Nhớ chàng.

Trong lỗ hồng dưới chân tường, ngoài phân chuột ra thì chẳng còn thứ gì khác. Cậu đang thần thờ đứng mãi trong căn phòng ba mươi năm về trước từng thuộc về một cô bé, hai cánh mũi bị mùi ẩm mốc thối rữa bịt kín thì di động bỗng reo lên những hồi chuông chói tai. Là điện thoại Hà Thanh Ảnh gọi tới: "Vọng Nhi, sao con vẫn chưa về?"

"Dạ, mẹ ạ... Con về ngay đây ạ!"

Cậu nhét chiếc hộp sắt về vị trí cũ, cho dù nó có liên quan đến vụ án năm xưa hay không, thì cũng có thể khẳng định rằng, ngày đó cảnh sát chưa hề phát hiện ra bí mật trong hốc tường này. Tư Vọng nhanh như bay rời khỏi ngôi nhà hung, cậu không dám động đến cánh cửa lớn vẫn đang khóa im im mà trèo qua bức tường bên hông nhà quay trở ra. Tư Vọng đạp xe về nhà, ánh trăng rọi xuống kéo dài chiếc bóng xám sau lưng cậu.

Chương 4

Cô bé nhỏ nhắn xinh tươi 16 tuổi, có gương mặt tựa búp bê bằng sứ, mái tóc đen huyền rủ xuống cùng đôi mắt long lanh đến mức bọn con trai phải lóa mắt không dám nhìn. Cô bé vừa mới thi đỗ vào một trường cấp 3 trong thành phố, đang nghe “Nguyện cùng người sống mãi” mà Đặng Lê Quân hát trong điện thoại. Vẫn còn hai tiếng đồng hồ nữa, mặt trăng sắp lên đến giữa bầu trời rồi, cô cứ thẫn thờ nhìn ra ngoài cửa sổ khiến bố cô lo lắng không biết có phải cô đang bắt đầu mơ mộng tình yêu rồi hay không?

Chuông cửa kêu kính coong.

Bố đang ở trong bếp nấu ăn, cô bé chạy ra mở cửa thì thấy một thiếu niên lạ mặt trạc tuổi mình nhưng lại cao hơn đến hơn nửa cái đầu, gương mặt hơi ngượng nghịu đứng trước cửa nhìn cô bé.

Nhà họ Thân có con gái mới cập kê, giữ trong khuê phòng chưa ai gặp.

“Cậu là ai?”

Đây vốn là câu mà cô bé nên hỏi, ấy thế mà đã bị đối phương tranh mất, cô buột miệng trả lời: “Thân Mẫn.”

Cô lại cảnh giác lắc lắc đầu: “Xin lỗi, tôi có biết cậu không?”

“Tôi tới tìm bố cậu.”

“Đợi một chút!”

Thân Mẫn nhú mào, nặng nề đóng sập cánh cửa rồi gọi bố. Cô cứ luôn cảm thấy mình từng thấy gương mặt này ở đâu đó rồi?

Người kiểm sát viên về hưu 61 tuổi, hai bên tóc mai đã điểm bạc, gương mặt thanh tú gầy guộc nhưng đôi mắt lại rực lửa, rất có thần.

“Cậu là...” Thân Viện Triều sững người đứng nơi bậu cửa, cẩn thận nhìn ngắm gương mặt ấy, “Con trai của cảnh sát Hoàng Hải?”

“Cháu chào bác, kiểm sát Thân, bố cháu là cảnh sát Hoàng Hải, trước đây

chúng ta đã từng gặp nhau rồi, cháu tên là Lượng ạ.”

“Lượng, mau vào nhà đi!”

Chàng thiếu niên rất lễ độ gặt đầu rồi bước vào nhà, trong tay còn xách một hộp bánh trung thu: “Chúc bác tết Trung thu vui vẻ ạ!”

Viên kiểm sát về hưu Thân Viện Triều ban đầu từ chối cho có lệ, thế nhưng đối phương chỉ là một học sinh trung học, nên ông cũng nhận lấy. Thân Mẫn ngoan ngoãn lui xuống bếp rót một tách trà nóng bung lên, Thân Viện Triều hỏi Lượng: “Con trai, có muốn uống nước ngọt không?”

“Dạ không ạ.”

“Chuyện của bố cháu, năm ngoái bác đã nghe nói rồi. Bố cháu đã hy sinh trong lúc truy bắt kẻ sát hại con trai bác. Bác thật xấu hổ, trước kia cứ luôn đến nhà cháu gây sự vô lý, lại còn tranh cãi với bố cháu. Nhưng bác vẫn nhớ lời bố cháu nói. Ông ấy bảo rằng chắc chắn sẽ bắt được hung thủ, trừ phi ông ấy chết! Ông ấy thật sự là một cảnh sát ưu tú! Bác đã trách lầm ông ấy rồi, thực ra bác cũng rất muốn đến đưa ông ấy đến nơi an nghỉ cuối cùng.”

“Không sao đâu ạ, khi còn sống, vụ án duy nhất bố cháu chưa phá được chính là vụ án mạng năm 1995 trên đường Nam Minh, và cả những vụ án giết người đã man được cho là do cùng một hung thủ gây ra trong khoảng thời gian đó. Bố cháu từng căn dặn cháu rằng, sau này lỡ như ông có mất đi, cháu cũng phải kế thừa di nguyện của ông, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải phá được vụ án này, phải thường xuyên liên lạc với bác, nếu bác có gặp khó khăn gì, cháu có nghĩa vụ phải giúp đỡ bác ạ.”

“Ôi, không ngờ cảnh sát Hoàng Hải lại là một người tốt đến thế, nhưng mà, cháu vẫn còn đang học cấp 3, chỉ e cháu không giúp nổi bác đâu.”

“Không sao đâu ạ, cháu sẽ thi vào trường cảnh sát, sau này sẽ trở thành một cảnh sát bác ạ”

“Hiếm có chàng trai nào đầy tinh thần trách nhiệm như cháu lắm, quả là hổ phụ sinh hổ tử, ba năm không gặp đã lớn lên trở thành anh chàng đẹp trai rồi. Nếu như Thân Minh con trai bác còn sống thì năm nay cũng phải hơn 40 tuổi rồi.”

Trong căn phòng treo di ảnh Thân Minh và người vợ quá cố của Thân Viện Triều, bên dưới có một bức trướng nhỏ và hai chiếc bánh trung thu thơm ngon mới tinh tươm, chắc chắn là hôm nay vừa mới đặt lên.

“Cháu có thể thắp một nén nhang không ạ?” Cậu thiếu niên lặng lẽ đứng lên, “Cháu muốn thay mặt người bố quá cố của cháu.”

Khóe mắt Thân Viện Triều ầng ậc nước, ông xúc động lấy ra ba nén nhang: “Tiểu Mẫn, mau châm nhang giúp cậu ấy đi.”

Cô thiếu nữ nhìn cậu bằng ánh mắt hoài nghi tựa như đang nhìn một người bệnh tâm thần, nhưng cô là một cô bé rất nghe lời bố. Cậu thiếu niên cúi mình ba lần trước hai tấm di ảnh rồi cắm nén nhang lên bàn thờ.

Cậu thiếu niên quay đầu lại tựa như u hồn, u oán nhìn vào mắt Thân Viện Triều.

Từ đáy mắt viên kiềng sát già xẹt qua một tia kinh ngạc, ông vô thức lùi lại một bước, nhíu mày: “Con trai, cháu...”

“Bác Thân, nếu bác có manh mối mới nào, xin hãy cho cháu biết.” Cậu đưa số điện thoại di động cho Thân Viện Triều, “Cháu nhất định sẽ giúp bác bắt được hung thủ.”

“Không cần đâu”, ông Thân vẫn chưa mất hết tỉnh táo, “Cháu còn quá nhỏ, những chuyện như bắt hung thủ hãy để cho người lớn làm đi.”

“Cháu đợi điện thoại của bác!”

Cậu thiếu niên lạnh lùng dặn lại một câu rồi liếc nhìn Thân Mẫn một cái, cô đang co mình sau chiếc ghế bành, gương mặt ngượng nghịu ửng hồng.

“Tạm biệt!”

Chút dư quang trong mắt cậu lưu lại trên gương mặt cô thiếu nữ, cậu tự giác rời khỏi phòng khách, nhanh chóng thay giày rồi mở cửa ra về.

Tư Vọng quay trở lại với ánh chiều tà, đạp xe trở về.

Cậu đạp xe băng qua con ngõ cũ kỹ bản thủ trước căn nhà, nơi hai bên

đường có tiệm cắt tóc của những cô nàng phấn son dày cộm, cả những quán ăn vặt và tiệm com hộp đầy dầu mỡ. Từ khi Tư Vọng được sinh ra tới nay đã mười mấy năm, những cảnh tượng này hầu như đã bị những tòa cao ốc xung quanh che lấp đi hết cả, nơi này dần trở thành khu ổ chuột cho người nghèo. Những ngôi nhà lung lay như sắp đổ, lại có không ít những công trình kiến trúc phô trương một cách tự ti, rõ ràng chỉ là hai tầng lầu, lại cố xây thành tòa nhà bốn năm tầng. Những cư dân cũ hầu hết đã chuyển ra ngoại thành sống, để lại nhà riêng nơi đây cho những người làm công từ nơi khác đến thuê, thường thường sẽ có năm, sáu người chen chúc ngủ chung trong một căn hộ như thế. Từ khi cảnh sát Hoàng Hải qua đời, mỗi đêm Hà Thanh Ảnh đều vô cùng lo lắng, dặn con trai nếu không có việc gì thì tuyệt đối đừng ra ngoài, quanh đây lúc nào cũng thấy có lưu manh gây gỗ đánh nhau, kể cả có gọi 110 cũng vô ích.

Mẹ của Tư Vọng đã dọn sẵn bàn ăn từ lúc nào, cô cẩn thận mãi vì cậu về muộn. Hà Thanh Ảnh 41 tuổi đã hết thời xuân sắc mặn mà, giờ đi trên đường cũng chẳng có ai ngoái đầu nhìn lại như xưa nữa.

Tết Trung thu, tâm trạng của cô không được tốt lắm, cô bất an nhìn ra cây hòe già ngoài cửa sổ, con trai sán lại gần cô tí ti: “Mẹ ơi, mẹ có chuyện gì, kể cho con nghe đi.”

“Con có thấy thông báo dán ở đầu ngõ không? Khu nhà ta sắp bị giải tỏa rồi, không biết họ sẽ chia cho mấy đồng nữa? Hàng xóm láng giềng đều bảo sắp xảy ra chuyện lớn rồi, mẹ cũng không biết phải làm sao nữa?”

“Con không muốn chuyển nhà.”

“Con à, con sinh ra ở đây, sớm đã quen thuộc với ngôi nhà này rồi, nhưng mẹ luôn cảm thấy có lỗi với con vì đã không để cho con sống trong một căn nhà tốt hơn. Chỉ khi con sống cùng nhà họ Cốc mới có được vài ngày tốt đẹp.”

Cô nói mà khóe mắt đỏ hồng, Tư Vọng ôm chặt lấy mẹ: “Mẹ, mẹ đừng nhắc đến nhà họ Cốc nữa!”

Ngoài cửa sổ, ánh trăng trong trẻo tới nhức mắt.

Chương 5

Tiểu Chi,

Đọc chữ cũng như gặp người.

Anh chưa từng kể với em về cái lần gặp ma ngày ấy.

Ở gần trường cấp 3 Nam Minh có một nhà máy sản xuất gang thép đã phá sản, em cũng biết cạnh đó có một bãi đất hoang phải không. Năm 1988, anh vẫn còn đang học lớp 12, vẫn hay cùng bạn học đến đó đá bóng, mỗi lần đá bóng bay qua tường nhà máy là anh lại phải trèo sang nhật. Có hôm đá bóng rất muộn, khi anh trèo qua tường, quay đầu nhìn lại đã thấy mọi người chạy hết sạch rồi. Trời mùa đông tối rất nhanh, gió rít dữ dội, trước mắt anh là nhà máy vắng tanh không một bóng người, chỉ có nhà xưởng ở khu Ma nữ ấy và đám dây leo mọc hoang khô úa mà thôi. Người ta đồn rằng, những lúc thế này dễ gặp ma nhất.

Quả nhiên, anh đã gặp cô ấy.

Cô ấy bước ra từ bụi cỏ hoang, mặc một chiếc sườn xám mỏng manh, chẳng hề sợ tiết trời giá lạnh, kiểu tóc của cô ấy giống y như trong những bộ phim chúng ta thường xem. Cô ấy dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm vào anh. Năm đó anh mới 17 tuổi, ấy thế mà cô ấy cũng chủ động nói chuyện với anh cơ đấy. Giọng cô ấy nhỏ nhẹ cất lên khẩu âm Quảng Đông. Anh cũng không nhớ rõ đã nói những chuyện gì, nhưng cảm giác khi đó không phải là sợ hãi. Anh theo cô ấy tản bộ giữa vô vàn hoang phế lạnh lẽo, ngắm màn đêm chầm chậm buông để nâng vành trăng khuyết lên đỉnh ống khói vỡ nát. Anh nhìn thấy nỗi u sầu bi thương nơi đáy mắt cô ấy, anh nghe cô ấy kể những câu chuyện hay ho từ hồi xưa hồi xưa, còn cả cuộc đời ngắn ngủi của cô ấy nữa. gương mặt mãi mãi ngưng đọng ở tuổi 25 của cô gái dừng lại giữa khoảng đất hoang vu, không bao giờ biến đổi hay tổn thương nữa.

Thời gian dần hóa thành những lớp bụi phủ dày, cô ấy vẫn như xưa diễm lệ xinh tươi, được chôn vùi dưới những lớp đất sâu. Anh của thời niên thiếu ấy cứ đứng mãi dưới trăng lạnh, ôm một quả bóng đá trong lòng, cố dạp nằm bên đang ca hát còn gió thì cứ mãi lay động ánh mắt sáng trong.

Cô ấy cười với anh một cái, nhưng chẳng hề dẫn anh theo cùng.

Cho nên anh lại được giống như những người khác, chầm chậm lớn lên, vào đại học, ra xã hội, không thay đổi được thế giới, ngược lại còn bị thế giới cải

tạo, trở thành một người mà cô ấy không thể nhận ra được nữa.

Khi ấy, anh đã già mất rồi.

Cô ấy sinh năm 1910, mất ngày 8 tháng 3 năm 1935, sau khi chết được chôn ở nghĩa trang người Quảng Đông. Sau này nghĩa trang bị san phẳng để xây nhà máy xí nghiệp, xương cốt của cô ấy cứ thế lẫn vào khu Ma nữ ấy. Anh cũng sẽ giống như cô ấy, chết ở tuổi 25, có phải không?

Thầy Minh của em

Ngày 8 tháng 3 năm 1995

Năm 2011, mùa thu, Tiểu Chi quay lại trường cấp 3 Nam Minh, trở thành giáo viên dạy ngữ văn.

Cô ngồi một mình trong góc thư viện, mở lá thư đã được giữ gìn mười sáu năm, trên trang giấy ố vàng là những hàng chữ ngay ngắn đẹp đẽ của Thân Minh.

Phải đến ngày học cuối cùng trước kỳ nghỉ lễ Quốc khánh mừng 1 tháng 10 dài ngày, Âu Dương Tiểu Chi mới bước vào thư viện. Năm xưa không biết cô đã từng đến đây bao nhiêu lần, dù có sự tồn tại của căn gác nhỏ trong truyền thuyết thì đây vẫn là nơi cô thích nhất. Năm xưa không có mạng Internet, sách giáo khoa hoàn toàn không thể đáp ứng được nhu cầu học tập và tìm kiếm tri thức của các em, mỗi cuốn sách ở đây đều vô cùng quý giá. Cô thường ngồi trong phòng đọc hai tiếng đồng hồ, có lúc còn quên cả ăn bữa tối...

Giờ đây, thư viện đã được sửa sang lại, phòng đọc sách vẫn ở chỗ cũ, bàn ghế được thay mới hoàn toàn, sách sưu tầm đã tăng lên đáng kể, nhưng vẫn còn đó những cuốn sách cũ từ hơn mười năm trước. Cô loay quanh thật lâu trước những giá sách xưa, mãi mới tìm thấy cuốn “Sự hưng vong của đế quốc thứ ba”, trên bìa sách màu nước biển in hình Hitler. Tám thẻ mượn sách đã ố vàng được gài vào trang cuối cùng của cuốn sách, giữa những cái tên viết chi chít bên trên lấp ló hai chữ “Thân Minh”. Cô đặt tám thẻ mượn sách lên môi, dường như đang hít hà hương thơm từ kiếp trước. Cuốn sách này đã được biết bao nhiêu người mượn, ấy vậy mà chẳng ai phát hiện ra một bí mật, rằng trên mặt sau tám thẻ mượn sách dày dặn kia, có người đã dùng bút chì phác họa ra gương mặt của cô.

Tại sao lại chọn “Sự hưng vong của đế quốc thứ ba”? Bởi vì, làm gì có cô gái nào đọc loại sách như thế cơ chứ?

Một điều bất ngờ là, năm 1995, trong một bộ phim được công chiếu tại Nhật Bản cũng có một tình tiết tương tự như vậy.

Bỗng nhiên, trong thư viện có thêm một người, Âu Dương Tiểu Chi cất bức thư năm xưa đi, nhét cuốn “Sự hưng vong của đế quốc thứ ba” về giá sách y như cũ. Cô nấp sau giá sách, quan sát người vừa đến từ phía sau những cuốn sách. Lại là cậu ta?

Cậu học sinh mới tên Tư Vọng này cực kỳ thông thuộc đi qua đi lại trong phòng đọc sách, ngón tay lướt qua từng hàng từng hàng sách, tựa hồ lướt qua trước mắt cô. Ngón tay cậu dừng trên gáy của một cuốn sách, chính là “Sự hưng vong của đế quốc thứ ba”. Tư Vọng quyết đoán rút cuốn sách ra, lật thẳng tới trang cuối cùng, lấy ra tấm thẻ mượn sách, rồi cũng đặt mặt sau của tấm thẻ ấy lên môi.

Không thể nào, cậu ta không thể nào nhìn thấy động tác vừa rồi của Âu Dương Tiểu Chi được.

Rất lâu sau, Tư Vọng đặt cuốn sách về chỗ cũ, ngẩng đầu lên liếc qua căn gác nhỏ rồi rời khỏi thư viện. Lúc này Tiểu Chi mới dám thở phào nhẹ nhõm, cô đứng khuất sau khung cửa sổ tầng 2, dõi theo bóng cậu trên sân vận động.

Nửa tiếng sau, Âu Dương Tiểu Chi trở lại phòng giáo viên, trong văn phòng không có thầy cô nào khác, có người vẫn đang ăn cơm ở nhà ăn, có người đã về nhà trước. Trên bàn chất đầy những bài tập ngữ văn sáng nay cô vừa thu, trên màn hình chờ là bức ảnh Fuji Itsuki, nhân vật nam chính trong bộ phim “Thư tình”. Cô bỗng thấy mệt mỏi, toan ngồi xuống ghé nhắm mắt dưỡng thần thì tay bỗng đụng phải chuột trên bàn, tắt đi cảnh trên màn hình chờ. Lúc này cô mới phát hiện bên dưới con chuột có một tờ giấy, bên trên là mấy câu thơ, được viết bởi bút tích của ai đó.

Đâu khi tiêu thổi dưới hoa

Tường hồng lặng ngắm ngân hà trên cao

Sao kia đã chẳng đêm nào

Vì ai vẫn đứng nghẹn ngào gió sương

Mỗi mòn kiệt sức tơ vương

Lòng đau thân chuỗi canh trường càng trơ.

Tháng năm vò võ thoi đưa

Thương thay chén rượu mãi chưa cạn sâu.

Là bài thơ số 14 trong chùm “Mười sáu bài Ý hoài” của nhà thơ đời Thanh Hoàng Trọng Tấn. Cô không những nhớ bài thơ này, mà còn nhớ rất rõ nét chữ này, từng nét từng nét đều chưa từng thay đổi... Âu Dương Tiểu Chi ngồi sụp xuống ghế, ôm chặt lấy trái tim mình, rút từ trong túi ra lá thư cũ kỹ đó, so sánh những nét mực còn chưa ráo này với bút tích đích thân Thân Minh viết năm xưa... dường như chắc chắn rằng chúng là do một người viết!

Cô vô thức vươn tay về phía cốc trà, lại lập cập làm đổ cái cốc, nước trà hoa hồng lênh láng khắp mặt bàn. Cô vội vã luống cuống thu dọn, dùng hết cả hộp giấy ăn mới lau sạch, tờ giấy kia đã ướt đẫm nước, liệu có bị nhòe mực hay không? Cô thương tiếc đặt lá thư viết bài thơ của Hoàng Trọng Tấn lên bậu cửa sổ, đặt chặn cái chặn giấy lên đợi hong cho khô.

Tiểu Chi lao ra khỏi phòng, mịt mờ nhìn xung quanh, trên hành lang dần đông người đi lại, ai cũng có thể bước vào văn phòng, ai cũng có thể là nơi ký thác vong hồn của Thân Minh.

Cuối cùng, cô đưa mắt nhìn thẳng lên sân thượng của tòa nhà tổng hợp, từ đây có thể nhìn rõ văn phòng của cô.

Dường như ở nơi đó có ánh sao sớm lưu lạc từ đêm qua, bởi vì ai mà sừng sững cản giông ngăn bão.

Chương 6

Giữa thu, lá rơi đầy sân vườn trên đường An Tức, hiem hơi lạnh mới thấy cô Tào quên không tưới nước cho cây cối trong bồn. Tư Vọng 16 tuổi đứng hẹn lại tới, mang theo vài món mà người già thích ăn. Mấy tháng nay bà cụ và cậu thanh niên trẻ này đã trở thành bạn vong niên, hầu như cuối tuần nào

cũng gặp mặt, lần trước bà còn hỏi thẳng cậu: “Cháu cũng là người như nó ư?”

Bà từ trước tới nay chưa bao giờ gọi tên Doãn Ngọc, cậu hoài nghi “nó” trong lời của bà không phải là con gái, mà là con trai.

“Dạ?”

“Kiếp trước cháu là ai?”

“Cháu chỉ là một người bình thường, sống đến năm 25 tuổi thôi cô ạ, không được oanh liệt như cô nên cháu rất ngưỡng mộ cô, cô Tào ạ.”

“Hai lăm tuổi?” Đôi môi nhăn nheo của bà run run, bà vẫy tay, “Con à, lại đây với bà.”

Tư Vọng tựa như đứa cháu bé nhỏ nằm yên trong lòng bà, nghe tiếng tim đập chậm rãi mà nặng nề của bà.

“Ta từng kết hôn, nhưng không sinh được con. Hồi còn kháng chiến, vì khổ sở chạy loạn mà sảy thai.” Bà khe khẽ vuốt tóc cậu, “Ta rất muốn có một đứa con, nhưng lại không thể, sau này chồng của ta đến Đài Loan, trở thành một nhân vật lớn, rồi ở lại đó kết hôn sinh con. Những năm 80 của thế kỷ 20, ông ấy quay về Đại Lục gặp ta một lần, từ đó không còn liên lạc gì nữa. Sau này ta đọc báo mới biết tin ông ấy qua đời. Ta tận mắt nhìn thấy vô số những kẻ giết người và những người bị giết, cháu mãi mãi không bao được hết thù của mình đâu, cháu hiểu không?”

“Nhưng mà...”

“Khổng Tử nói, chuyện xưa cứ chảy trôi, đêm ngày mãi không ngừng!” Bà cụ nói xong câu này rồi nhắm mắt lại ngủ.

Lúc này, Tư Vọng bước vào phòng đọc sách của cô Tào, phát hiện ra sắc mặt bà cực kỳ xấu, cả người lả đi trên chiếc ghế dài, gương mặt tái mét không còn chút máu. Bà vươn cánh tay khô héo như người chết ra, mấp máy vài chữ từ trong cổ họng: “Nó... nó... chẳng phải là... đã... chết... rồi... ư...”

“Ai ạ? Không, chị ấy đang sống rất tốt ở Hong Kong, cô đừng nghĩ lung tung mà!”

“Cháu đang lừa ta!”

“Cháu không lừa cô, cháu và chị ấy vẫn thường xuyên gửi thư cho nhau mà.”

“Đêm qua ta đã nằm mơ thấy nó.”

Lại là thác mộng? Lẽ nào Doãn Ngọc thực sự đã chết ở Hong Kong rồi hay sao?

Cô Tào đau đớn tiếp tục nói: “Nó bảo với ta rằng nó đã chết rồi.”

Nước mắt nóng hổi vương đầy trên mặt, Tư Vọng hoang mang vội vã tìm khăn tay, nhưng dù có lau thế nào cũng không hết lệ. Cậu đành đứng trơ mắt nhìn bà cụ khóc đến bi thương, nước mắt ướt đầm gương mặt già nua. “*Từng qua biển lớn, không gì nước, Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.*” Bà cụ khó nhọc cất giọng ngâm hai câu thơ ấy, dường như trút ra hết hơi thở cuối cùng của sinh mệnh. Cậu thiếu niên trầm mặc, thăm đọc hai câu tiếp theo: “*Lần lừa khóm hoa lười để ý, Nửa duyên tu đạo, nửa người đây!*”

Một tuần sau, cậu lại đến đường An Túc thăm cô Tào, nhưng cửa lớn đóng chặt, từ khe hở trên cánh cổng nhìn vào chỉ thấy lá rơi ngập vườn. Cậu hỏi thăm nhà hàng xóm mới biết, bảy ngày trước bà cụ đã qua đời, chính vào buổi tối sau khi cậu rời đi. Tư Vọng quỳ sụp xuống bậc thang bằng đá, dập đầu ba lạy.

Mặt đầm đìa nước mắt, cậu ngồi lên xe đạp, đi tới phía bên kia đường An Túc. Trong căn nhà ba tầng cũ kỹ được xây từ những năm 80 của thế kỷ 20 từng có một ông cụ bí ẩn sinh sống, ông cũng chính là người đã trải qua biết bao nhiêu sóng gió đổi thay của thời đại này. Mấy ngày trước, Tư Vọng đến gặp cảnh sát Diệp Tiêu để thăm dò thân phận thực sự của ông cụ sống trong ngôi nhà đó.

“Người cuối cùng ở Trung Quốc theo chủ nghĩa Trostky^[20].” Diệp Tiêu để ý thấy cảm xúc trên gương mặt Tư Vọng hơi thay đổi, “Cháu hỏi ông ấy làm gì?”

“Chỉ mỗi ông ấy từng gặp cậu thiếu niên Thân Minh.”

“Nhưng ông ấy đã qua đời từ năm 1992 rồi, hưởng thọ 92 tuổi.”

“Cháu biết, ông ấy là người bạn duy nhất của cháu.”

Chương 7

Năm 2011, đêm Giáng Sinh, ngày thứ bảy.

Mã Lực đứng trên ban công tầng 20, dùng kính viễn vọng nhìn xuống dưới đường. Không khí khắp nơi đều nhộn nhịp, lấp lánh ánh đèn đủ sắc màu của cây thông Noel, những cặp tình nhân 9x trẻ trung vai kề vai đi lướt qua. Anh chú ý đến một anh chàng kỳ quặc mặc áo khoác, đội mũ len đứng một mình, tựa như sát thủ chuyên nghiệp được cử tới tòa chung cư của anh.

Chuông cửa reo vang, anh quay vào nhà kiểm tra hệ thống camera, quả nhiên là người bí ẩn đó. Cách đó hai mươi tầng lầu, đối phương bỏ chiếc mũ sùm sụp ra, để lộ gương mặt 16 tuổi.

“Là cậu à?”

“Mã Lực, tôi là Thân Minh.”

Kẻ dưới lầu chính là cậu thiếu niên có tên Tư Vọng.

“Sao lại tìm được đến đây?”

“Tôi có số điện thoại và biển số xe của cậu, tìm ra cậu rất dễ mà.”

“Cậu biết tôi ở nhà sao?”

“Cảm giác!”

Mã Lực bất đắc dĩ mở cửa, đã nhiều ngày anh không ra ngoài nên chỉ mặc quần áo ở nhà, râu chưa kịp cạo đã lan khắp cằm, tóc đã sớm xuất hiện vài sợi bạc. Dù vậy, anh vẫn là hình mẫu “ông chú” được các cô bé điên cuồng hâm mộ, chỉ cần một chuyến vui chơi ở Karaoke Holiday là y như rằng sẽ xin được số điện thoại của hàng tá các cô gái trẻ.

Nửa phút sau, Tư Vọng bước vào nhà anh.

“Merry christmas!”

Cậu thiếu niên nói một câu tiếng Anh lưu loát.

Mã Lực mơ màng gật đầu, anh loay hoay một hồi ở tủ giày rồi mới quẳng cho Tư Vọng một đôi dép lông đi trong nhà. Tư Vọng để ý thấy trong nhà có cả giày của trẻ con: “Cậu kết hôn rồi sao?”

“Ly hôn rồi.”

Anh thản nhiên trả lời tựa như kể chuyện chẳng liên quan rồi đi vào phòng khách rộng rãi, dưới chân là sàn gỗ sáng bóng, tủ rượu bày đầy những đồ sứ Thanh Hoa đắt tiền, ghế sofa cũng làm bằng da thật.

“Con cậu mấy tuổi?”

“Bốn tuổi.” Anh chìa ảnh con từ trong điện thoại ra, “Con gái, theo mẹ rồi, đang ở Quảng Châu.”

“Cậu nhớ nó không?”

“Quen rồi, mỗi tháng con bé về một lần, chỉ có điều hơi xa lạ.” Mã Lực rót sữa cho cậu, “Sao tối nay lại muốn tìm tôi?”

“Có hai nguyên nhân: Thứ nhất: Tôi đã về đến trường cấp 3 Nam Minh rồi; Thứ hai: Tôi nghĩ cậu đã giấu tôi rất nhiều chuyện.”

“Cậu ra khỏi đây đi.” Mã Lực giật phất chiếc cốc trong tay Tư Vọng, đẩy Tư Vọng cao lên nghêu ra cửa, “Tôi đang váng đầu lắm đây! Cậu vốn chẳng phải thầy giáo Thân Minh gì hết, chẳng qua chỉ là một thằng học sinh trung học bị thần kinh mà thôi, thế mà tôi lại để cho cậu vào nhà!”

Cậu thiếu niên cứ đứng ở cửa không chịu rời đi.

“Xin lỗi, những chuyện tôi từng làm cho cậu đã quá nhiều rồi! Tôi phải gọi bảo vệ thôi!”

“Cậu đã quên dòng chữ “Câu lạc bộ thơ Chết” mà cậu dùng compa khắc lên trên bậu cửa sổ phòng ký túc hay sao?” Tư Vọng quay trở lại phòng khách, ngồi trên ghế sofa khép mắt, khẽ ngâm: “*Có người nói, có một chữ / một khi*”

nói ra, là chết/ Tôi lại bảo rằng/ Cuộc đời con chữ ấy/ Từ nay / Mới bắt đầu.”

“Tôi không nhớ.”

“Nữ thi sĩ người Mỹ Emily Dickinson, một đêm như thế này mười bảy năm về trước, tôi từng đọc bài thơ này ở thư viện trường Nam Minh. Những người có mặt lúc đó ngoài cậu ra, còn có Liễu Mạn và Âu Dương Tiểu Chi.”

Mã Lực vừa định cất lời thì bỗng dung tắc nghẹn, anh ta lôi từ trong tủ lạnh ra một lon bia, khui nắp, ực một ngụm lớn. Trên môi dính đầy bọt, thực sự rất nam tính.

“Cảm ơn cậu đã không đuổi tôi đi.”

Cậu thiếu niên bày ra vẻ mặt yếu ớt đáng thương, xem ra không phải là giả bộ.

“Chữ trên bậu cửa sổ vẫn còn ư?”

“Còn.”

“Đúng là kỳ tích.”

“Chủ nhiệm lớp tôi bây giờ là Trương Minh Tùng.”

“Ông ấy hả?” Mã Lực lắc lắc đầu, lại hớp một ngụm bia, “Thật không ngờ.”

“Có người nói... chính hắn đã giết tôi!”

“Không thể nào!”

“Vậy cậu biết ai giết tôi sao?”

Mã Lực ra sức vò đầu bứt tóc, tự lẩm bầm một mình: “Chóng mặt quá, có phải mình đang mơ hay không? Sao có thể gặp phải oan hồn của thầy Thân cơ chứ?”

“Thì cứ coi như đây là mơ đi.”

Mã Lực đẩy phất Tư Vọng ra, nhảy lên khỏi sofa, mở toang cửa sổ nhìn xuống cảnh tượng hoa lệ của đêm giáng sinh. Anh ta rút ra một điều thuốc, ngọn lửa bên khốe môi bùng sáng, làn khói xanh vừa bay lên đã bị gió lạnh thổi tan tác: “Anh bạn nhỏ, cậu mắc chứng thần kinh phân liệt có phải không? Hay là hoang tưởng rằng đang có oan hồn ám lên người? Tôi nói cho cậu biết, tất cả những gì cậu vừa nói đều là chuyện không có thật, đều là ảo giác cả thôi! Chẳng có Trương Minh Tùng hay Liễu Mạn, chẳng có Âu Dương Tiểu Chi nào cả!”

Gương mặt anh ta lại trở về với vẻ lạnh lùng, anh ta không do dự ném thẳng điều thuốc đã sắp cháy hết từ cửa sổ tầng 20 xuống.

“Tôi không phải là anh bạn nhỏ, tôi là chủ nhiệm kiêm giáo viên ngữ văn trường cấp 3 Nam Minh. Tôi là Thân Minh, nếu như tôi còn sống, năm nay tôi 41 tuổi.”

“Lạnh quá!”

Môi Mã Lực tím tái, anh ta quờ quạng đóng chặt cánh cửa sổ lại.

“Cậu nói Âu Dương Tiểu Chi là do tôi tưởng tượng ra ư? Giờ đây ngày nào tôi cũng được gặp cô ấy, nếu muốn cậu cứ quay lại trường Nam Minh mà xem.”

“Không, tôi mãi mãi không muốn quay lại đó!”

“Âu Dương Tiểu Chi giờ là giáo viên ngữ văn của tôi.”

“Sao cô ấy lại làm giáo viên? Sao cô ấy lại về Nam Minh?”

“Vừa mới quay về năm nay thôi... Tôi cũng không biết tại sao.”

“Tiểu Chi không biết cậu là Thân Minh sao?” Mã Lực cuống cuống đổi cách hỏi “Không biết cậu tự xưng là Thân Minh sao?”

“Tôi vẫn chưa nói... có lẽ tôi sẽ sớm cho cô ấy biết thôi.”

Tư Vọng bước vài bước trong phòng khách, bắt gặp một hệ thống phòng chiếu gia đình đắt tiền và những chiếc kệ CD đẹp đẽ, trên đó lộ ra bìa đĩa của DVD “Bá Vương Biệt Cơ” bản giới hạn: “Cậu vẫn còn xem cái này sao?”

“Ừ, sáng nay vừa mới lấy ra, vốn định buổi tối xem cho bớt vô vị.”

Mã Lực còn nhớ năm 1994, khi nhà trường tổ chức cho học sinh đi xem phim chiếu rạp, khi ra khỏi phòng chiếu thầy giáo Thân còn rơi lệ.

“Tôi vẫn muốn xem lại lần nữa.”

Cảm giác câu nói này giống như đang làm nũng, Mã Lực ngoan ngoãn lấy đĩa ra, đặt vào đầu DVD. Hai người ngồi trên ghế sofa, tắt đèn xem phim. Trên màn ảnh xuất hiện hình ảnh nhà thi đấu, Bá Vương và Biệt Cơ nắm tay nhau bước vào...

160 phút sau, Mã Lực tiễn cậu xuống thang máy, khi đến hầm đậu xe B2, vẫn dùng chiếc Porsche Cayenne màu đen ấy đưa cậu về nhà, đi qua cây cầu Vũ Ninh bên sông Giang Tô, Tư Vọng đột nhiên hét lớn: “Dừng xe!”

“Không được dừng xe ở đây!”

“Dừng lại!”

Mã Lực cực kỳ nghe lời thầy giáo, đạp phanh dừng lại bên thành cầu.

“Cảm ơn!” Tư Vọng mở cửa xuống xe, vẫy tay, “Tạm biệt!”

“Cậu không sao chứ?”

Mã Lực hạ kính xe xuống hỏi, dưới ánh đèn đường cậu thiếu niên cười nói: “Yên tâm đi! Tôi không nhảy sông đâu! Cậu mau quay về đi.”

Trong đêm tối chiếc Porsche Cayenne chạy xa dần, trên cầu chỉ còn những dòng xe chạy qua như bay, không còn bóng người nào khác, Tư Vọng trèo lên lan can lạnh buốt, nhìn dòng nước sông Giang Tô chảy xiết, gào thét không ngừng không nghỉ...

Chương 8

Ngày cuối cùng của năm 2011.

“Tôi là thám tử linh hồn.”

“Được thôi, giờ tôi chỉ có một yêu cầu, là xin cậu đừng có đọc Conan nữa!”

“Cảnh sát Diệp Tiêu, tôi không đùa với anh đâu.”

“Trời tối rồi, đáng ra cậu nên về nhà kéo mẹ cậu lại gọi điện cho tôi.” Diệp Tiêu đang soi gương cạo râu trong nhà vệ sinh, “Bạn Tư Vọng ạ.”

Trong gương xuất hiện một gương mặt khác, gương mặt mới qua sinh nhật 16 tuổi chưa lâu, đã bước vào tuổi hoa niên trai tráng, trong hàng mi và đôi mắt ánh lên nét lạnh lùng ương ngạnh, vài năm nữa có lẽ sẽ còn đẹp trai hơn Diệp Tiêu vài phần.

“Tôi là Thân Minh.”

Chỉ bốn chữ ngắn gọn, nói bằng giọng của người trưởng thành, âm sắc vẫn trong trẻo nhưng chất chứa oán niệm của mười sáu năm lia trần.

Diệp Tiêu tắt dao cạo, cả thế giới dường như trở nên yên tĩnh. Một nửa mặt viên cảnh sát vẫn còn lờ mờ râu, nhìn thẳng vào gương mặt cậu thiếu niên qua tấm gương. Chỉ ngừng lại vài giây thôi rồi tiếng dao cạo lại vang lên ồn ã, anh tăng nhanh tốc độ cạo râu, đuôi mắt vẫn không rời Tư Vọng.

“Cảm ơn cậu đã cung cấp thông tin cho cảnh sát, cuối cùng cũng biết được bí mật kinh thiên động địa rồi!”

Diệp Tiêu sống ở tầng thứ 28 của tòa chung cư đối diện với cao ốc Mộng Tương Lai - Future Dream đèn đuốc sáng suốt đêm. Bên cửa sổ là một khẩu súng bắn tia quân dụng, Tư Vọng tò mò cầm lên xem xét, lại bị anh giật lại: “Cẩn thận! Đồ thật đấy!”

“Anh định ám sát ai à?”

Ở tầng cao nhất của tòa cao ốc Mộng tương lai - Future Dream có mấy khung cửa sổ sáng đèn, quả nhiên là vị trí bắn tia tuyệt vời.

Anh bỏ súng vào tủ bếp, nghiêm nghị cảnh cáo: “Không được nói với bất cứ ai, nếu không...”

“Tôi sẽ giữ bí mật.” Tư Vọng liếc nhìn ra điều kiện với viên cảnh sát,

“Nhưng trước hết anh phải tin tất cả những gì tôi nói!”

Diệp Tiêu là một người đàn ông độc thân, sống trong chung cư cao tầng, có một phòng khách một phòng ngủ, phòng ốc được dọn dẹp sạch sẽ hơn nhà của cảnh sát Hoàng Hải một chút, nhưng cũng có không ít mì ăn liền và những đồ ăn linh tinh khác. Trong phòng không hề có chút mùi khói thuốc nào, không thấy cả rượu và cafe, là một người theo chủ nghĩa tiết chế không bia không rượu.

“Năm 1995, sau khi Thân Minh chết, linh hồn của anh ấy không tiêu tan mà trôi dạt trong thành phố này mười sáu năm, ần vào người một cậu con trai tên là Tư Vọng.”

“Đột ngột xông vào nhà tôi chỉ để nói cho tôi biết điều này sao? Nếu vậy, tại sao lại vô duyên vô cớ cho tôi biết bí mật đã bị giấu kín mười sáu năm này?”

“Tôi sợ tôi không sống được đến năm 18 tuổi.”

“Có người uy hiếp cậu sao?” Diệp Tiêu liếc nhìn lỗ mắt mèo trên cửa ra vào, “Tôi sẽ bảo vệ cậu.”

“Không phải, dạo này tôi luôn gặp ác mộng, mơ thấy mình đã chết, nếu không phải là có người cầm dao cứa cổ thì cũng là qua đường bị xe đâm hoặc trượt chân ngã từ trên sân thượng xuống...”

“Cậu sợ một khi mình chết đi rồi thì bí mật này mãi mãi bị chôn vùi, cậu sẽ không có cơ hội báo thù cho chính mình nữa có phải không?”

“Diệp Tiêu, anh thật là thông minh.”

“Mới tí tuổi đầu đã biết nịnh nọt! Nếu cậu thực sự là linh hồn của Thân Minh chết từ năm 1995, tại sao lại không trực tiếp giết kẻ đã sát hại mình?”

Tư Vọng cười ảo não: “Tôi không biết kẻ đó là ai. Hung thủ sát hại tôi từ sau lưng, tôi không nhìn thấy mặt hắn.”

“Tôi sẽ bắt được hắn.”

“Có manh mối rồi sao? Là gã Lộ Trung Nhạc mở cửa hàng băng đĩa phải không? Chỉ có tôi mới có thể giúp anh phá án! Bởi vì, tôi là Thân Minh, tôi

là nạn nhân thứ hai năm 1995, tôi có thể nói ra rất nhiều bí mật mà người khác không biết. Mười sáu năm trước, khi tôi được sinh ra làm Tư Vọng, tôi đã thề sẽ phải tìm ra hung thủ. Nhiều năm nay, tôi đã cùng cảnh sát Hoàng Hải điều tra, tôi còn có tư cách điều tra vụ án này hơn cả anh!”

“Được rồi, vậy thì cậu cũng đồng thời là kẻ giết người, chính cậu đã giết chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch có phải không?”

Câu hỏi ngược ấy khiến Tư Vọng khẽ run rẩy, gương mặt lóe lên nét đáng sợ, tựa như đang quay ngược trở lại hiện trường vụ án: “Đúng vậy.”

“Có lúc tôi cũng hơi nghi ngờ, có phải trong cậu còn tồn tại một con người khác hay không, bởi vì nhìn ánh mắt cậu, tôi thấy bóng dáng của một người trưởng thành, từng trải qua những đau đớn khó ai tưởng tượng nổi - chỉ có tôi mới hiểu được cậu, vì tôi và cậu đều cùng một loại.”

“Tôi đoán anh đã từng mất đi người thân yêu nhất.”

“Đau đớn xé tim gan.”

“Thế nhưng Diệp Tiêu ạ, anh chưa từng nếm trải cảm giác chính mình bị giết, đau đớn hơn cả không nằm ở thể xác, mà là sau khi chết đi rồi sẽ trở thành một con người khác, sẽ phải từ biệt tất cả những người xung quanh, phải bắt đầu từ một đứa trẻ, trưởng thành lại một lần nữa, rồi hiểu rằng, thì ra tôi sống hơn hai mươi năm qua đều là vô ích.”

“Dù tôi không tin trên đời này có ma quỷ, nhưng cậu có thể nói cho tôi tất cả những gì cậu biết, cả sự thật lẫn những điều bịa đặt. Nói đi, thám tử linh hồn.”

“Mười sáu năm trước, nghi vấn lớn nhất của các anh là, ngày 19 tháng 6 năm 1995, tại sao Thân Minh đang yên đang lành lại chạy đến khu Ma nữ ấy để tìm cái chết?”

“Đúng vậy, làm rõ được nguyên nhân này, có lẽ sẽ tiến thêm một bước lớn trong tiến trình phá án.”

“Nhưng đây là một bí mật.”

Nghe được câu trả lời này, Diệp Tiêu thất vọng lắc đầu, mở cửa phòng: “Cậu

có thể về được rồi.”

“Khoan đã, còn một vấn đề nữa liên quan đến Trương Minh Tùng.”

“Thực ra, tôi đã từng nói chuyện với Trương Minh Tùng, anh ta nói năm đó Hoàng Hải đã trao đổi với anh ta vô số lần, có lần còn lôi anh ta lên đồn cảnh sát, chính lãnh đạo của Bộ giáo dục đã bảo lãnh cho anh ta ra. Liệu người đó có phải là kẻ sát nhân điên cuồng hay không? Tôi cũng không thể nào phán đoán được.”

“Chẳng phải chỉ cần lục soát nhà anh ta là xong sao?”

“Không có bất kỳ chứng cứ xác thực nào thì sao có thể dễ dàng xin lệnh lục soát được? Nhất là đối với loại người tai to mặt lớn như thế này.”

Logic trong đầu Diệp Tiêu vô cùng rõ ràng, anh lập tức trở lại chủ đề: “Lạc đề rồi! Cậu không thể chứng thực tất cả những điều cậu nói, cậu vẫn đang tưởng tượng ra đây, bạn Tư Vọng ạ.”

“Nhất định anh sẽ phải hối hận nếu không tin lời tôi!”

Diệp Tiêu bỗng nghĩ đến Thân Viện Triều, có lẽ vẫn nên cho cậu ấy một cơ hội cuối cùng: “Nếu cậu vẫn còn giữ được ký ức, hãy nói một chút về bố của Thân Minh là Thân Viện Triều đi.”

“Tôi là con riêng của Thân Viện Triều, đây là bí mật lớn nhất đời ông ấy. Khi tôi còn sống, ông ấy luôn nơm nớp lo sợ bí mật này bị phát hiện. Nhưng ông ấy lại không phải loại người lòng dạ sắt đá, mỗi tháng đều lo sinh hoạt phí cho tôi, khi tôi còn phải sống dưới tầng hầm, ông ấy thường xuyên mang sách vở tới cho tôi, từ truyện tranh cho đến danh tác nổi tiếng thế giới. Tôi có ấn tượng sâu đậm nhất với cuốn “Thép đã tôi thế đấy” mà ông ấy sưu tầm được hồi còn trẻ, cuốn sách bìa cứng, đẹp tinh xảo, bìa đầy những sắc màu, in hình Pavel Korchagin đội mũ hồng quân cưỡi trên lưng ngựa, đôi mắt cương nghị trông về phương xa. Tôi đã đọc cuốn sách ấy ít nhất là mười lần, đến nỗi bìa sách rách toạc tả, thuộc nằm lòng từng câu từng chữ của Ostrovsky, nhớ cả hình ảnh chiến sĩ Trung Quốc xuất hiện trong trận đánh thành Petersburg. Tôi đã dùng bút nước mực đỏ viết lên trên trang bìa một câu danh ngôn, rằng “*Cái quý nhất của con người ta là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí...*”

“Tôi từng thấy cuốn sách đó trong nhà Thân Viện Triều, trên giá sách của ông ấy - Ông ấy nói ông ấy đã cầm nó về từ phòng ngủ của Thân Minh ở trường Nam Minh sau khi anh ta mất.”

“Tốt quá! Ông ấy vẫn còn giữ nó lại cho tôi!”

Diệp Tiêu quan sát kỹ lưỡng gương mặt của cậu thiếu niên, những biểu cảm đó hoàn toàn thuộc về một người đàn ông trung tuổi, nếu như cậu ta đang giả bộ, thì thực sự xứng tầm siêu sao điện ảnh.

Bỗng nhiên anh lấy giấy bút ra bảo: “Cậu có thể viết lại câu đó một lần nữa không?”

Tư Vọng hoảng hốt gạt đầu, chớp lấy giấy bút, dùng nét chữ của Thân Minh viết: *“Cái quý nhất của con người ta là sự sống. Đời người chỉ sống có một lần. Phải sống sao cho khỏi xót xa, ân hận vì những năm tháng đã sống hoài, sống phí cho khỏi hổ thẹn vì dĩ vãng ti tiện và đốn hèn của mình, để khi nhắm mắt xuôi tay có thể nói rằng: tất cả đời ta, tất cả sức ta, ta đã hiến dâng cho sự nghiệp cao đẹp nhất trên đời, sự nghiệp đấu tranh giải phóng loài người....”*

Đây chính là dấu ấn duy nhất để anh có thể chứng minh mình chính là mình.

Diệp Tiêu nhìn anh ta viết những dòng chữ kia, thở dài nói: “Pavel Korchagin... tôi cũng từng tâm niệm câu nói này năm 16 tuổi.”

“Tại sao anh lại làm cảnh sát?”

“Số phận.”

“Cũng giống như tôi sau khi chết trở thành Tư Vọng?”

“Có lẽ là vậy.”

“Anh tin rằng tôi là linh hồn của Thân Minh rồi chứ?”

Diệp Tiêu lắc đầu nói: “Trên đời này không có ma quỷ, nhưng tôi có thể giúp cậu, cậu cũng nhất định phải giúp tôi làm rõ mọi chuyện.”

Chương 9

Tháng lạnh lẽo nhất trong năm, công trình đường ống trên đường Nam Minh bị kéo dài, ai cũng biết bên trong ẩn chứa những vụ việc phi pháp. Giáo viên và học sinh kêu trời kêu đất. Âu Dương Tiểu Chi đi tàu điện ngầm đến trường, cô vừa ra khỏi bến, đã sắp muộn giờ làm mà còn có người tranh chỗ trên một chiếc taxi màu đen, cô chạy tới vẫy tay: “Đợi tôi với!”

Cửa xe mở ra, hé lộ gương mặt một thiếu niên - Tư Vọng, học sinh lớp 10 trường Nam Minh.

Tiểu Chi ngồi vào xe, bối rối nở nụ cười: “Trò Tư Vọng, làm phiền em rồi!”

Chiếc xe màu đen chạy qua con đường Nam Minh hầu như đã đóng băng, Tiểu Chi lạnh tới nỗi không ngừng xoa hai tay vào nhau, cậu thiếu niên nói với người tài xế ngồi phía trước: “Làm ơn bật điều hòa được không?”

“Có mấy phút đi đường thôi mà, điều hòa chưa kịp ấm đã đến nơi rồi.”

“Không sao đâu, tôi chịu được mà.” Mặt Tiểu Chi tái nhợt, hơi thở nóng hổi từ miệng và mùi hương từ làn tóc tỏa ra bên cạnh cậu, “Cảm ơn em!”

Lúc xuống xe, Tiểu Chi nói nhỏ bên tai cậu: “Đi muộn chẳng hay ho gì, nên em đừng cho các bạn khác biết nhé!”

Thầy An đang đứng ở cổng trường đợi cô. Ông thầy dạy chính trị này vẫn còn độc thân, cao to đẹp trai, gọi to một tiếng sồn cả da gà: “Tiểu Chi.”

Cách xưng hô ấy khiến cô ngượng nghịu, dù là thầy cô giáo hay học sinh, đều gọi cô là cô Âu Dương, dường như hai chữ “Tiểu Chi” đã trở thành danh từ riêng bị chôn vùi từ thời cấp 3 mất rồi.

“Chào buổi sáng, thầy An.”

“Em đã ăn sáng chưa?”

Thì ra là anh chàng đã chuẩn bị sẵn đồ ăn sáng.

“Ôi, cảm ơn thầy, đúng là cũng hơi đói rồi.”

Cô nhận lấy điểm tâm của thầy An, hai người sóng vai nhau bước vào cổng trường, còn Tư Vọng đứng bên ngoài dưới gió rét của tiết trời âm độ. Tiểu Chi quay đầu lại gọi to: “Trò Tư Vọng, em mau vào đi kéo muộn giờ!”

Thầy An thích Âu Dương Tiểu Chi là chuyện mà gần như cả trường này đều biết, tất nhiên, các thầy giáo thì ghen tị, các cô giáo thì vun vào. Dù sao đi nữa thì cô chỉ có vẻ ngoài trẻ trung thôi, chứ gái già 35 tuổi, muốn lập gia đình cũng rất khó. Gia đình nhà thầy An có điều kiện, ngụ tại khu cao cấp gần trường Nam Minh, nghe nói là họ hàng thân thích gì đó với hiệu trưởng.

Tiết đầu tiên là chính trị, thầy An phát hiện ra Tư Vọng đang lơ đãng, bất chợt gọi cậu đứng lên trả lời câu hỏi. Các bạn đang chuẩn bị cười vào mũi cậu, không ngờ Tư Vọng trả lời cực kỳ lưu loát, nêu ra chính xác những điểm tương đồng và khác biệt giữa tư tưởng của Marx và Hegel rồi từ đó hỏi luôn ông thầy về thuyết nhất nguyên của Spinoza và mệnh đề “Con người là gì” của Kant. Thầy An mắt chữ O mồm chữ A. Anh chàng không trả lời được câu hỏi của cậu, chỉ còn nước sa sầm mặt nói: “Trò Tư Vọng đúng là thích đọc sách tham khảo.”

Buổi chiều, dù đợt thi cuối kỳ đã gần kề, nhưng Câu lạc bộ văn học vẫn hoạt động theo lệ thường, Âu Dương Tiểu Chi là giáo viên hướng dẫn câu lạc bộ. Năm 1995, thầy hướng dẫn của Câu lạc bộ văn học là Thân Minh, có lần anh rút ra một cuốn tuyển tập thơ và từ của Lý Thanh Chiêu, bảo rằng anh biết cô thích những bài từ nhẹ nhàng nên mua cuốn sách xinh đẹp này tặng cô. Đây là món quà đầu tiên mà Tiểu Chi được anh tặng.

“Trò Tư Vọng, em đang lơ đãng phải không? Đừng căng thẳng, đây là Câu lạc bộ văn học chứ không phải đang trên lớp, cô nghe các bạn nói em có thể học thuộc rất nhiều thơ từ cổ, có thuộc bài nào của Lý Thanh Chiêu không?”

“Đình viện bao la sâu thăm thẳm

Mây mù song các vắng tanh

Đài mai ngọn liễu thấy phân minh

Xuân về Mạt Lãng thụ

Người lão Kiến Khang thành

Vịnh gió ngậm trăng bao xiết kể

Bằng nay tuổi lão thôi đành

Ai thương tiêu tụy voi điêu linh

Thi đền không ý vị

Đạp tuyết chẳng tâm tình.”

Tur Vọng đọc một hơi không ngừng lại chút nào toàn bộ bài “Lâm Giang Tiên”, các bạn học kinh ngạc, xôn xao bàn tán. “Giỏi...” Tiểu Chi vô thức lật cuốn sách, cô cũng không thuộc toàn bộ bài từ ấy, bất giác gật đầu tán thưởng, “Giỏi lắm!”

Hoạt động của câu lạc bộ kết thúc, Tur Vọng vừa bước ra khỏi phòng học thì bị cô gọi giật lại: “Trò Tur Vọng, đợi tôi một lát.”

Tiểu Chi theo sau cậu bước ra sân vận động, trên mặt đất sương kết dày đặc, bốn bề không một bóng người. Cậu cúi đầu lặng thinh thoăn thoắt bước đi phía trước cô giáo, cô hơi tụt lại phía sau, buông lời trách móc: “Em đi đâu thế?”

Bước chân cậu dừng lại, đã đến góc sân, nơi có bức tường từng nở đầy hoa tường vi giờ đây héo úa.

“Tur Vọng, em đúng là một học sinh kỳ lạ.”

Dù là giáo viên hay bạn cùng lớp cũng đều nhận xét như vậy. Nửa học kỳ đầu của lớp 10 trôi qua rất nhanh, cậu vẫn không hòa nhập với các bạn trong lớp, không nói chuyện với bạn cùng phòng ký túc. Nghe nói nữ sinh nhắn tin cho cậu, mời cậu đi xem phim cuối tuần, cậu chẳng bao giờ trả lời.

“Em hãy trả lời vài câu hỏi của cô được không - bố em làm nghề gì?”

“Bố em ấy ạ? Chỉ là một người bình thường, không có trình độ văn hóa, thường xuyên công tác bên ngoài.”

“Thế còn mẹ em?”

“Mở một hiệu sách nhỏ ạ.”

“Thảo nào, chắc từ nhỏ em đã đọc rất nhiều sách.”

“Là hiệu sách bé nằm đối diện với trường cấp 2 của em trước đây, bán truyện tranh, tiểu thuyết với sách giáo khoa thôi ạ.”

Cuối cùng thì cậu cũng nói chuyện trôi chảy trở lại.

“Tur Vọng, ý của cô là, em rất có căn bản về văn học cổ điển, cô nghĩ gia đình em có truyền thống thư hương uyên bác phải không?”

“Không ạ.” Cậu buông thõng hai cánh tay, “Hoàn toàn không ạ.”

“Xin lỗi em, cô chỉ vô cùng tò mò về em thôi.”

Tiểu Chi có lý do để tò mò, bài từ vừa rồi của Lý Thanh Chiếu có câu “Đình viện bao la sâu thăm thẳm” mà năm xưa Thân Minh từng ngâm trước mặt cô.

Bước tới cổng trường thì trời đã tối. Trời mùa đông, 5 giờ đã tối om. Lại một trận gió lạnh thổi qua, trời đầy tuyết giá. Cô vẫy tay với cậu: “Tur Vọng, em mau về đi, hết giờ làm việc rồi, cô về nhà đây.”

Vừa hay thầy An xuất hiện trước cổng, nhào tới trò chuyện với Tiểu Chi, Tur Vọng lạng lẽ lùi lại phía sau.

“Tiểu Chi, em đã nghĩ xong chưa?”

“Thật xin lỗi, hôm nay em muốn về nhà sớm, sau này có cơ hội mình lại cùng nhau ăn cơm nhé.”

“Ôi tiếc quá, anh đã đặt sẵn bàn ở nhà hàng Nhật Bản rồi.”

Về mặt thầy An cực kỳ thất vọng, anh chàng ngó nghiêng tứ phía, chắc là muốn xem xem có ai đến đón Tiểu Chi hay không. Kết quả là, anh ta trông thấy Tur Vọng.

Trời u ám, không nhìn rõ sắc mặt anh ta, nhưng có thể tưởng tượng ra một thái độ y như trong giờ chính trị buổi sáng, ấy thế mà anh ta vẫn cười nói với Tiểu Chi:

“Không sao đâu, Tiểu Chi, em về nhà cẩn thận đấy nhé! Tạm biệt.”

Gió tây thổi càng mạnh hơn, tuyết càng lúc càng dày, Tiểu Chi dựng cổ áo, vén tóc cho vào bên trong, đứng bên vệ đường không ngừng run rẩy.

Một chiếc Elantra màu đỏ dừng lại trước mặt cô, cửa sổ xe hạ xuống lộ ra tài xế lái taxi dù, ngoắc tay nói với cô: “Lên đi!”

Tiểu Chi đang định mở cửa xe thì Tư Vọng chộp lấy cổ tay cô, cô ngạc nhiên quay đầu lại: “Sao thế?”

“Đừng lên xe!”

“Trò Tư Vọng, tại sao?”

Cô hoàn toàn hỗn loạn, không thể ngờ được tại sao một chàng trai bên lên như cậu lại có thể thô bạo túm lấy cổ tay cô như thế.

“Trục giác - có vấn đề!”

Quay lại nhìn tài xế, anh ta mang bộ dạng ngơ ngác vô tội, vừa hay có một thầy giáo bước ra, đang định gọi taxi dù, Tiểu Chi bối rối lùi lại một bước, mở cửa xe nói: “Thầy Vương, thầy lên trước đi.”

“Cảm ơn.”

Lúc lên xe, thầy giáo này còn nhìn Tiểu Chi với ánh mắt kỳ quái - tay cô đang bị một nam sinh túm chặt. Chiếc xe mất hút nhanh như gió, chỉ còn cô và Tư Vọng đứng lại trong gió tuyết.

“Xin lỗi!”

Lúc này cậu mới buông tay ra, Tiểu Chi lập tức ôm chặt hai vai, lạnh lùng nói: “Em muốn làm gì?”

“Cô không cảm thấy người tài xế đó có vấn đề hay sao?”

“Ừ, ngồi taxi dù là không tốt, là kinh doanh phi pháp, làm rối loạn thị trường, rất nguy hiểm, cô không làm tròn trách nhiệm của người giáo viên, cô hứa với em, từ nay sẽ không ngồi taxi dù nữa.” Tiểu Chi thở ra một vòng

khói trắng, “Nhưng, trò Tư Vọng này, rất cảm ơn em đã quan tâm đến cô!”

Cô đứng bên vệ đường bụi bặm, trước mặt không một bóng xe qua: “Thôi vậy, cô vẫn nên đi tàu điện ngầm là hơn, tạm biệt em!”

Màn đêm buông xuống con đường mù mịt, vẫn còn những chiếc máy ủi xúc đất trên công trường. Cô mới đi được vài bước thì Tư Vọng đã đuổi theo sau: “Em đưa cô về.”

“Không cần đâu, em mau về trường đi, nếu không thức ăn trong căng tin sẽ nguội mất.”

“Khu vực này an ninh không tốt, em không yên tâm để cô đi một mình.”

Câu nói ấy làm cô có phần ngượng ngùng, nhưng lại chẳng thể từ chối ý tốt của học sinh: “Vậy thì... thôi được!”

Sắc đêm mênh mang, đường Nam Minh sớm đã không còn như xưa nữa, Tư Vọng không hé răng nói lời nào, tuyết rơi ngập trời không ngừng tạt vào mắt, dần khiến tầm nhìn nhòa nhạt. May mà vẫn còn những ngọn đèn đường đang sáng, rọi xuống bóng của hai người trên mặt đất tuyết phủ trắng xóa.

Con ngõ dẫn đến khu Ma nữ nằm kẹp giữa hai tòa nhà đang được xây dựng, nó ngoằn ngoèo trải lối đến góc khu nhà xưởng bỏ hoang, Âu Dương Tiểu Chi dừng bước, dường như có thể trông thấy những ống khói vỡ nát. Bỗng dưng, cô chẳng thể bước nổi một bước nào nữa.

“Cô đang nhìn gì thế?”

“Ồ... không có gì!”

“Nghe nói... ở đó có một nơi gọi là khu Ma nữ.”

Đây là lần đầu tiên Tư Vọng nói ra ba từ đó với cô, sắc mặt Tiểu Chi trắng bệch như tờ giấy, chẳng khác gì gương mặt người đã chết.

“Em?” Cô nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc “nghe được từ những học sinh khóa trên có phải không?”

“Năm 1995, đã từng có một thầy giáo chết ở khu Ma nữ này ngay trước đêm

diễn ra kỳ thi đại học.”

Không dám nhìn vào ánh mắt cậu, cô quay đầu nhìn về phía đường Nam Minh: “Năm 1995 tôi cũng đang học ở trường Nam Minh, năm đó tôi thi đại học - thầy giáo mà em nói đó, chính là giáo viên chủ nhiệm của lớp chúng tôi.”

“Cô cũng từng tới đó ư?”

“Vấn đề này tốt hơn hết em đừng nên hỏi! Thầy ấy đã bị người ta giết chết.”

“Hung thủ là ai?”

“Không biết, nghe nói vụ án đó vẫn chưa được phá, cho nên - trò Tư Vọng này, xin em đừng nhắc tới nơi đó, càng không nên đi vào con đường nhỏ đó, tôi chỉ muốn em được an toàn thôi, em biết không?”

Cô tiếp tục tiến về phía trước, chẳng hề lưu luyến ngoái đầu lại, Tư Vọng bước theo bên cạnh, gió thổi làm cậu chảy nước mũi không ngừng.

“Em về đi kéo cảm lạnh.”

“Không sao, em đưa cô đến bến tàu điện.”

“Trò Tư Vọng, cô hỏi em một câu này - tại sao em không gọi cô là cô giáo Âu Dương, lần nào em đều chỉ nói “cô”, nghe rất thiếu lễ độ đấy.”

“Xin lỗi, Tiểu Chi.”

Tiểu... Chi...

“Người nên nói xin lỗi là cô mới đúng! Em là một đứa trẻ đặc biệt, tất nhiên cách diễn đạt và giao tiếp của em cũng khác với người thường, sao cô có thể ép buộc em nói theo thói quen của người thường được. Chưa biết chừng trong mắt em, cái gọi là “tôn sư trọng đạo” chẳng qua chỉ là những lời lẽ hoa mỹ giả dối mà thôi.”

Đã đến bến tàu điện ngầm, mặt đất đã phủ một lớp tuyết mỏng, cậu thiếu niên vẫy tay nói: “Đi đường cẩn thận!”

“Cảm ơn em, Tư Vọng!”

Nếu Tư Vọng đã không gọi cô là “cô” thì cô cũng lược bớt đi từ “trò”.

Chương 10

Học kỳ thứ hai của lớp 10.

Trương Minh Tùng đã gần 50 tuổi, mái tóc thưa thớt trông có vẻ đứng tuổi, có người nói ông ta là một gã trai lãng nhãng, quan hệ với rất nhiều phụ nữ nhưng không muốn chịu trách nhiệm, không muốn bị nhà tù hôn nhân ràng buộc mà thôi.

Mỗi buổi sáng, thầy Trương đều đến trường, quét dọn văn phòng sạch bóng không còn hạt bụi, rồi lại ra sân vận động tập chạy giữ dáng. Ông ta đã ở ngôi trường này hơn hai mươi năm rồi, biết rõ hình dạng của từng tấc đất nơi đây, nơi nào mọc cỏ dại, nơi nào dễ gây gỗ đánh nhau, nơi nào có thể nhìn thấy cửa sổ phòng ngủ của học sinh nữ.

Trên sân vận động thường xuyên xuất hiện cậu nam sinh tên là Tư Vọng, vốn chỉ là cậu chàng gầy gò ốm yếu như cọng bún thiêu, cao 1m78, nặng hơn năm mươi ký, ấy vậy mà sáng nào cũng dậy sớm tập luyện điên cuồng. Trước tiên cậu ta chạy nhanh quanh sân vận động hai vòng, rồi lại hít đất bốn mươi cái, tập xà đơn hai mươi cái, có lúc còn tập cả quyền cước, võ thuật, thậm chí cả Thái Cực quyền rồi mới về nhà ăn chén liền một lúc hai quả trứng gà sống, dọa cho các bạn học sợ xanh mắt không dám lại gần. Nam sinh thì nói cậu là đồ thần kinh, nữ sinh thì cười cậu ta muốn ra về đàn ông cơ bắp. Có cảm giác thằng bé này có kẻ thù bẩm sinh, nếu không rèn giữa luyện tập thành một cao thủ, chưa biết chừng sẽ có ngày bị giết. Cuối tháng hai, sau tiết cuối của buổi chiều, Trương Minh Tùng gọi cậu lại bảo: “Trò Tư Vọng, đến văn phòng của tôi một lát đi.” Nếu là học sinh khác, thì chưa biết chừng sẽ mừng rỡ ra mặt, rất nhiều người ra sức lấy lòng ông, chỉ nhằm mục đích xin xỏ ông dạy thêm cho, bởi vì rõ ràng môn học dễ lấy điểm cao nhất chính là môn toán.

Văn phòng của ông nằm trên tầng cao nhất của tòa nhà bộ môn toán. Nhà trường dành riêng cho các nhà giáo ưu tú được sử dụng, rộng rãi nhưng cũng u ám, chẳng rõ tại sao cửa sổ luôn mở rất ít và rèm luôn che kín mít. Trương Minh Tùng nghiêm túc nói: “Ngồi đi, đừng căng thẳng! Có biết tại sao tôi lại

gọi em tới đây không?”

“Không ạ.”

Tư Vọng ngồi lên chiếc ghế ở góc tường, trên bức tường sau lưng cậu treo đầy những bức gấm - quà tặng của các khóa học sinh cũng như đủ loại bằng khen giấy khen danh dự của thành phố cũng như quốc gia.

“Tôi làm thầy dạy toán, theo lẽ thường cũng không để ý những chuyện này làm gì, nhưng là giáo viên chủ nhiệm, tôi bắt buộc phải có trách nhiệm với tất cả các học sinh của mình.”

“Em đã mắc lỗi gì ạ?”

Trên bàn Trương Minh Tùng có một chiếc máy ảnh kỹ thuật số ống kính đơn, dưới kính bàn là vô số các kiểu ảnh, thì ra ông ta là người đam mê nhiếp ảnh. Ông ta cất máy ảnh vào bao, nhìn chăm chăm vào mặt cậu: “Tôi đang lo lắng cho em, trầm mặc ít lời, tách biệt khỏi tập thể, hành vi kỳ quặc, có nam sinh nói em làm cho chúng sợ hãi.”

“Em không biết người khác nghĩ như thế nào, nhưng em lúc nào cũng thế này, cũng không vì thế mà ảnh hưởng đến thành tích học tập.”

“Mỗi sáng em đều tập chạy một mình ở sân vận động, tôi để ý thấy có vài nữ sinh âm thầm nhìn theo em. Tôi đã gặp riêng vài nữ sinh để hỏi chuyện, nhưng có người nói em không thích phụ nữ?”

“Ồ, em chỉ là hay xấu hổ trước mặt các bạn nữ thôi mà.”

“Đấy không phải là lý do.” Trương Minh Tùng lộ ra nụ cười khiến cho người khác phải do dự, “Em còn có rất nhiều chuyện giấu giếm thầy cô.”

“Làm gì có ạ.”

Cậu bày ra vẻ mặt ngây thơ vô tội, thầy giáo lại từng bước ép hỏi: “Em là học sinh đặc biệt nhất trong lớp tôi, có thể nói là khác biệt nhất trong cái trường này.”

“Em nghĩ nguyên do chắc có lẽ là bởi vì em quá thích đọc sách, nên mới trở thành một sách chăng.”

“Một anh một sách ngày nào cũng luyện Thái Cực quyền ấy à?”

“Khu nhà em ở rất loạn, thường xuyên có lưu manh gây gỗ đánh nhau tranh giành địa bàn, rèn luyện sức khỏe chỉ là để bảo vệ bản thân và mẹ em thôi ạ.”

“Tur Vọng, tôi đã kiểm tra hồ sơ của em, khu nhà em sắp bị giải tỏa, điều này có thể hiểu được.” Trương Minh Tùng nhấp một ngụm trà, tiến lại gần sát cậu, “Nghe nói bố em mất tích từ khi em học tiểu học, giờ trên hộ khẩu bị ghi chú vào rồi, hai mẹ con em nương tựa vào nhau mà sống. Dù vậy, trong cuộc họp phụ huynh, mẹ em vẫn nói rằng bố em quanh năm suốt tháng công tác ở bên ngoài.”

“Thầy Trương, xin lỗi thầy, đó là việc riêng của gia đình em, xin thầy đừng nói cho bất cứ ai biết, kể cả các thầy cô giáo khác.”

“Cứ yên tâm, tôi sẽ bảo vệ tất cả các học sinh.” Ông ta nhận ra ánh mắt của Tur Vọng không hướng về phía mình, mà là về giá sách khổng lồ phía sau lưng ông ta, “Em đang nhìn gì vậy?”

Giá sách này hoàn toàn không giống như thuộc sở hữu của một giáo viên toán, tất cả đều là lịch sử, tôn giáo, ký hiệu học hoặc hình sự pháp luật. Giữa những cuốn “Chủ nghĩa Gnostic^[21]”, “Tự truyện của Jung Carl Gustav”, “Nghiên cứu chén thánh”, “Những nữ phù thủy thời trung cổ”, “Thuật chiêm hồn của Trung Quốc cổ đại”, “Tuyển tập bùa chú Tây Tạng”, “Nghiên cứu bệnh tâm thần”, “Nhập môn pháp y”, còn có một cuốn “Tuyển tập cổ tích hoàng tử hạnh phúc”. Bộ tác phẩm của Oscar Wilde này nằm lác lổ giữa những cuốn sách của kẻ sát nhân điên cuồng. Bên cạnh đó còn có cả “Bức họa của Dorian Gray” và “Salome”.

“Xin lỗi thầy, em chỉ hơi tò mò...”

“Đây đều là những cuốn sách tôi yêu thích nhất! Nếu như em thích, có thể mượn về đọc.”

“Không cần đâu ạ, em có thể về chưa ạ?”

Sau khi Tur Vọng rời đi, căn phòng còn lại một mình Trương Minh Tùng ngồi dựa lưng vào ghế, trầm ngâm hồi lâu, cho đến khi trời tối hẳn mới đi về phía còn lại của tòa nhà bộ môn toán.

Ông ta mở cửa phòng tư liệu của trường học, chỉ có ông ta và hai giáo viên nữa mới có chìa khóa căn phòng này. Những kệ tủ bọc thép phủ đầy bụi xếp thành từng dãy dài, có ghi chú phân loại năm học rõ ràng. Rất nhanh, ông ta tìm thấy tư liệu của lớp tốt nghiệp năm 1988 - Thân Minh là học sinh tốt nghiệp khóa này.

Năm đó, Trương Minh Tùng là giáo viên toán của anh. Tủ hồ sơ dày cộp chưa hề có ai động vào, bên trong có học bạ và sổ liên lạc của mỗi người cùng với điểm số từng môn học kèm lời phê của giáo viên khi tốt nghiệp. Năm đó ít học sinh, chỉ có ba lớp, không đến một trăm học sinh, Thân Minh học lớp B, năm 1985 vào trường, trong lớp này còn có một cái tên khác - Lộ Trung Nhạc.

Mở học bạ của Thân Minh ra, tấm ảnh thẻ học sinh đen trắng giờ đã nhạt nhòa, dưới ánh đèn pin lộ ra ánh mắt u sầu, đôi môi mím chặt, tựa như có điều muốn nói. Nếu như sống ở thời đại này, chắc chắn có thể sánh ngang với mỹ nam thần tượng Hàn Quốc. Trong học bạ ghi rõ, Thân Minh thành tích ưu tú, điểm trung bình ngữ văn từ 85 đến 90, tiếng Anh, chính trị, lịch sử, địa lý càng khỏi phải nói, vật lý và hóa học cũng rất tốt, chỉ mỗi môn toán là hơi yếu, chỉ khoảng 80 điểm. Giáo viên chủ nhiệm dành hết lời khen ngợi, rằng đây là học sinh ưu tú xuất sắc. Thân Minh còn là cán bộ đoàn thanh niên, đại diện cho trường tham gia hội nghị đại biểu thanh niên toàn khu vực, nhận được vô số bằng khen giấy khen.

Tháng 6 năm 1988, trước kỳ thi đại học một tháng, khu nhà ổ chuột đối diện với trường cấp 3 Nam Minh xảy ra hỏa hoạn lớn. Hôm đó đúng vào ngày Trương Minh Tùng trực ban ở trường, ông ta bị ngọn lửa ngút trời phía trước công trường làm cho kinh sợ. Có một nam sinh xông vào đám cháy, mãi không thấy trở ra, khi mọi người tưởng rằng cậu đã bị thiêu cháy thì một bóng hình toàn thân bọc lửa xuất hiện trong đêm đen tựa như thiên thần giáng thế. Mọi người vội vã đến dập lửa cho cậu, thì phát hiện ra cậu đang bế một cô bé gái.

Cậu nam sinh cứu người bị nạn ấy chính là Thân Minh, còn cô bé được cậu quên mình cứu mạng ấy là con của những người lang thang sống trong khu ổ chuột, trận hỏa hoạn đã thiêu chết mười sáu người, trong đó có cả bố mẹ cô bé.

Sau mỗi tai họa, dù chết bao nhiêu người, cũng vẫn có đại hội biểu dương tấm gương tiên tiến, Thân Minh trở thành thanh niên ưu tú dũng cảm, lại thêm việc cậu vốn là học sinh xuất sắc, nên có cơ hội được tiến cử vào Đại

học Bắc Kinh.

Đó là những chuyện của hai mươi năm về trước, Thân Minh đã chết mười bảy năm rồi, nhưng anh ta đã chết thật hay chưa?

Chương 11

Đầu xuân năm 1994, lần đầu tiên cô bước vào tòa nhà bộ môn toán của trường cấp 3 Nam Minh, bên ngoài khung cửa sổ mưa rơi tí tách, văn phòng giáo viên âm ướt lạnh lẽo, mặc quần áo mùa thu cũng vẫn phải run lẩy bẩy.

Sáu năm xa cách, Thân Minh đã là một người đàn ông trưởng thành, một giáo viên ngữ văn cấp 3 khiến người ta phải ngưỡng mộ, Âu Dương Tiểu Chi còn nhớ gương mặt của anh khi đó. Thế nhưng cô đã không còn là cô bé 11 tuổi đôi rách lang thang sống trong khu nhà ổ chuột nữa. Cô xách chiếc cặp hai màu đen trắng, mặc chiếc áo len trắng dài ngang gối, để kiểu tóc dài xõa vai hiếm gặp ở nữ sinh thời bấy giờ. Chỉ những diễn viên trong phim Hong Kong mới ăn mặc phục sức như vậy mà thôi.

Làn da cô cực kỳ trắng, trắng đến mức dường như thiếu máu, nhưng đôi mắt đen huyền lại khiến người ta khó quên, mũi và miệng đều rất tinh tế, cứ như bản sao thiếu nữ của Vương Tổ Hiền. Dù nhìn thế nào đi nữa thì cô thiếu nữ 17 tuổi này cũng là con cái của một gia đình danh giá.

Cô cũng rất hiếm khi xuất hiện, đây là trường cấp 3 trọng điểm của thành phố, chỉ những học sinh xuất sắc vượt qua kỳ thi cấp 2 mới có thể vào được, trừ con cái của những cán bộ cao cấp, từ trước tới giờ chưa từng có học sinh chuyên vào giữa chừng.

“Chào thầy ạ, em là Âu Dương Tiểu Chi.”

Cô nhỏ nhẹ cúi mình chào, tựa như gió xuân tươi mát, Thân Minh chưa từng gặp học trò nào lễ phép như thế, anh hơi bối rối nói: “Chào mừng em, trò Âu Dương, tôi là Thân Minh, chủ nhiệm của lớp B, cũng là giáo viên ngữ văn của em, để tôi dẫn em đi gặp các bạn trong lớp nhé.”

Trong văn phòng chẳng còn ai khác, dường như anh không muốn ở một mình với cô học trò này.

Đến phòng học hun hút gió, Tiểu Chi vẫn khom người lễ phép như trước: “Chào các bạn, mình là Âu Dương Tiểu Chi.”

Thân Minh chỉ định cô và Liễu Mạn ngồi cùng một bàn.

Ngôi phía sau là Mã Lực, mái tóc Tiểu Chi dài như dòng suối đen nhánh, tràn qua lưng ghế, rơi xuống mặt bàn phía sau. Vài nam sinh vươn cổ ra nhìn, ánh mắt xuyên qua chiếc áo len trắng như tuyết trên bờ vai cô, nhìn thấy đôi tay thanh mảnh trắng trẻo của cô đang lấy hộp bút và sách vở ra, đặt ngăn nắp trước mặt. Liễu Mạn mặc cả cây đồ cực kỳ nhiệt tình giúp bạn học mới dọn dẹp giấy rác dưới ngăn bàn.

Những hạt mưa dày đặc đan vào nhau trùng điệp cứ quất vào khung kính cửa sổ cạnh nơi cô ngồi, mấy bông hoa sơn trà nở sớm run rẩy giữa tiết xuân lạnh. Thầy Thân Minh đã vào lớp dạy tiết ngữ văn, hôm nay học bài “Tuông nhớ Lưu Hòa Trân”, thầy dùng phấn viết lên bảng đen: *“Tôi sẽ lấy cái đau thương rất lớn của tôi phơi bày ra giữa nơi không phải người ta ở, khiến chúng nó thỏa thuê ở sự đau thương cay đắng của tôi, rồi đem nó làm của lễ đơn bạc của kẻ chết sau dâng tế linh hồn kẻ đã khuất.”*

Bỗng nhiên, Âu Dương Tiểu Chi quay đầu lại, khẽ gật đầu với hai nam sinh ngồi phía sau, khẽ mở miệng nhưng không phát ra âm thanh, thì ra cô chỉ đang dùng khẩu hình để nói với họ: “Xin được giúp đỡ nhiều nhé!”

Rất nhanh, cô hòa nhập được vào ngôi trường mới, thân thiết với mấy cô nữ sinh khác, nhất là bạn cùng bàn Liễu Mạn. Nam sinh dĩ nhiên đều sẵn đón cô, nhưng với họ, Tiểu Chi đều rất lạnh nhạt, thường xuyên cự tuyệt hết sức nhẹ nhàng.

Thầy chủ nhiệm Thân Minh dường như ngờ ngợ đã từng gặp cô, Tiểu Chi ngờ rằng phải chăng anh đã nhận ra cô? Nhưng nghĩ lại, con gái mười tám thay đổi biết bao nhiêu, sớm đã là con người khác hẳn so với sáu năm trước, lẽ nào chỉ riêng ánh mắt thôi cũng đủ tiết lộ bí mật rồi? Suốt mấy tuần liền, trừ những lúc trò chuyện trên lớp học, không một lúc nào thầy giáo ở riêng hai người với cô. Nhưng quan hệ giữa thầy và các bạn học đều rất tốt, Liễu Mạn thường gặp thầy để hỏi bài, thầy còn thường xuyên chơi bóng rổ với bọn Mã Lực nữa.

Giáo viên đối xử với cô tốt nhất ở trường cấp 3 Nam Minh là một cô giáo dạy nhạc xinh đẹp, vừa tốt nghiệp trường sư phạm đã được phân về đây, giờ

đây đã thuyên chuyên về một trường cấp 2 nữ sinh. Năm đó người ta không coi trọng các môn âm nhạc hay mỹ thuật, học kỳ 2 lớp 11 rất ít những tiết này, ấn tượng của cô với giờ âm nhạc chỉ dừng lại ở những lúc được nghe cô giáo chơi đàn dương cầm. Bài kiểm tra âm nhạc cuối cùng là hát theo tiếng đàn. Có người hát nhạc của tứ đại thiên vương, có người hát “Tân uyên ương hồ điệp mộng”, cô giáo cứ điềm nhiên đệm nhạc cho những bài hát đang thịnh hành ấy, riêng Tiểu Chi lại chọn bài hát “Tổ quốc tôi” trong sách giáo khoa, lúc đó cô chỉ nghĩ, làm một cô giáo chẳng phải là rất tuyệt hay sao. Có bạn nam còn chép tặng cô bài “Đoản Khúc” của Biện Chi Lâm: *“Em đứng trên cầu ngắm trời mây, người ngắm trời mây đứng ngắm em, trăng điểm tô khung cửa em rực sáng, em tô hồng thêm giấc mơ bao người.”* Từ đầu đến cuối cô đều chẳng thèm đếm xỉa đến những mẩu giấy lãng mạn ấy, trừ bạn cùng bàn và cùng phòng ký túc là Liễu Mạn ra, cô luôn duy trì khoảng cách vừa phải với những người xung quanh, không chán ghét cũng chẳng gần gũi, không ngờ mười mấy năm sau, bài thơ ấy đã được đưa vào sách giáo khoa văn lớp 10.

Trước giờ Âu Dương Tiểu Chi chưa từng nhắc đến nguyên nhân cô chuyển trường, nhưng có thầy giáo nọ vô tình tiết lộ bí mật - bố cô từng là một quân đoàn trưởng, đã lập công lớn rồi hy sinh, được truy phong là liệt sĩ cách mạng. Tiểu Chi và mẹ nương tựa vào nhau mà sống cho đến tận bây giờ, cô còn là một học sinh ưu tú xuất sắc và hiếu học, trước kia vốn cũng học ở một trường cấp 3 trọng điểm trong thành phố, nhưng không rõ đã xảy ra chuyện gì mà phải chuyển vào học ở một trường có chế độ nội trú. Vì cô là con liệt sĩ nên Bộ giáo dục có chính sách ưu tiên, chuyển cô vào trường cấp 3 Nam Minh này.

Thực ra, bố cô không phải là liệt sĩ.

Năm 2012, tiết xuân lạnh lẽo buốt giá.

Cô đã không còn là cô nữ sinh cấp 3 mặc áo len dài màu trắng nữa, mà đã trở thành cô giáo ngữ văn mặc chiếc áo khoác màu trắng phối tinh tế với đôi bốt cao cổ. Đêm nay, bầu trời sao trong trẻo đến lạ kỳ, rặng trúc đào vẫn còn chưa nở hoa. Tiểu Chi một thân một mình đi xuyên qua sân vận động, rảo bước tiến vào tòa nhà tổng hợp, mở cánh cửa nhỏ ở tầng 4 để ra sân thượng. Đây là nơi cô thường tới hồi học cấp 3, giờ chẳng còn mấy học sinh biết đến sự tồn tại của nơi chôn bí mật này. Cô cúi đầu nhìn xuống bên dưới, thầy An đang loanh quanh dưới sân vận động, cái anh chàng này sống chết cũng phải mời cô đi ăn cơm tối, tuy cô đã trực tiếp từ chối hai lần, nhưng anh ta vẫn cứ

quấn chặt lấy không buông. Cũng chỉ có trốn ở đây anh ta mới vĩnh viễn không thể tìm tới được.

Ánh trăng sáng vàng vạc, gió lạnh thổi hắt hiu, mái tóc cô chớt tung bay. Cô cảm thấy sau lưng có người, quay lại thì bắt gặp gương mặt của một thiếu niên 17 tuổi.

“Tur Vọng, sao em lại ở đây?”

“Suyt!” Cậu đặt ngón trỏ lên môi, “Đừng để anh ta nghe thấy!”

Tiểu Chi hiểu ý gật đầu, cậu bước tới lan can sân thượng, cúi đầu nhìn xuống xem xét.

“Sao thầy ấy lại theo đuổi cô?”

Cậu hạ thấp giọng, sợ gió thổi âm thanh xuống dưới lầu.

“Chuyện của các thầy cô, không liên quan gì đến học sinh.”

Cô tỏ ra dáng vẻ nghiêm trang trên lớp học, chỉ còn thiếu mỗi cây roi nữa thôi.

“Em đang lo cho cô.”

“Trò Tur Vọng, hãy gọi tôi là cô Âu Dương!”

Tuy vẻ cô nghiêm khắc nhưng cô vẫn hiểu ý của Tur Vọng, hạ giọng xuống mức nhỏ nhất, gần như thì thào bằng hơi thở, nghe ra có vẻ hơi buồn cười.

“Được rồi, Tiểu Chi.”

Câu trả lời của Tur Vọng lại càng khiến cô luống cuống: “Cô không ép em nữa! Nhưng cô muốn biết nửa đêm rồi sao em còn chưa về ký túc xá ngủ?”

“Không ngủ được.”

“Em theo dõi cô phải không?”

“Không phải, là em tình cờ nhìn thấy cô trên sân vận động, thầy An bám

theo sau cô, em sợ thầy ấy bắt nạt cô.”

“Nhưng sao em lại biết tôi sẽ trốn ở đây?” Cô vượt phăng lại váy cho ngay ngắn, sợ cậu nhìn thấy phía sau, “Không thể nào! Không ai biết về cánh cửa nhỏ trên sân thượng hết! Trừ phi...”

“Em biết.”

Cậu làm động tác bảo cô giữ yên lặng, dưới ánh đèn tù mù, thầy An thất vọng tràn trề đang bước ra khỏi cổng trường.

“Tur Vọng, rốt cuộc em là ai?”

“Em đã từng tới đây.” Cậu vất tay lên lan can sân thượng, “Rất nhiều năm về trước.”

“Em mới tí tuổi đầu mà dám nói với cô là rất nhiều năm trước à?”

“Mười bảy năm trước, cô cũng đứng ở nơi này, liêu xiêu tựa như sắp rơi xuống, có người giữ cô lại từ phía sau, nếu không cô đã rơi xuống dưới kia và chết rồi.”

“Im miệng!”

Cuối cùng, sắc mặt Âu Dương Tiểu Chi đã hoàn toàn thay đổi, cô vừa bước vài bước toan rời đi đã quay đầu lại, muốn nói lại thôi.

“Thật ra, cô muốn tự sát.”

“Cô không muốn!” Cô cúi đầu không dám nhìn vào mắt đối phương, “Cô... cô chỉ là... buổi tối nhưc đầu nên muốn ra ngoài hóng gió, không cẩn thận nên trượt chân thôi mà...”

“Ngày đó cô đâu có nói vậy! Cô nói từ khi bước vào ngôi trường này, đã có người phao tin đồn nhảm về cô, rồi một đồn mười, mười đồn trăm, thêm mắm dặm muối, chứ thực ra cô là một cô gái ngoan, không dám chuyện trò gì nhiều với bạn nam, càng không dám giao du với đám thiếu niên cá biệt, chẳng qua cô chỉ là đối tượng tán tỉnh trêu chọc của người ta mà thôi! Có phải như thế không?”

“Đúng, tôi đã từng nói như thế, sao em lại biết được?”

“Năm 1995, ngay trên sân thượng này, vào một đêm mùa xuân cô đã nói ra rất nhiều lời từ tận tâm can, rằng nếu chỉ nhằm vào một mình cô thôi thì cô vẫn có thể chịu đựng được, thế nhưng học kỳ 2 năm lớp 12, những lời đồn đại càng ác ý hơn, thậm chí còn liên lụy đến cả bố mẹ cô, đấy mới là điều mà cô không thể chịu đựng được nhất. Nếu cứ ở lại đây, sẽ mãi mãi không thể chứng minh mình trong sạch, là học sinh sắp thi đại học, đã chuyển trường một lần, không thể tiếp tục chuyển trường nữa, cô đã không còn nơi nào để dung thân nữa rồi.”

Năm 1995, ngay trên sân thượng này, vào một đêm mùa xuân, cô đã giãy giụa như một chú mèo đang sợ hãi, hai người ngã lăn xuống bùn nước, vòng tay anh ôm chặt eo cô, âm áp tựa miếng bọt biển. Tiểu Chi ngừng chống cự, đôi má lạnh băng còn vương những giọt lệ nóng hổi, cô nhìn lên những vì sao lấp lánh khắp trời, cô hít sâu một hơi, khuôn ngực phập phồng. Cô quay đầu lại, nhìn thấy gương mặt của thầy.

Thân Minh là giáo viên chủ nhiệm kiêm thầy dạy ngữ văn của lớp cô, thường xuyên sống trong ký túc xá. Hôm đó tình cờ đứng vào phiên trực ban, thầy đang đi tuần thì thấy trên sân thượng tòa nhà tổng hợp thấp thoáng bóng người, sợ rằng có người muốn tự vẫn nên xông lên cứu. Nhiều năm sau, cô vẫn nhớ như in mẫu đối thoại đó:

“Tiểu Chi, xin em đừng chết.”

“Tại sao?”

“Nếu em chết đi rồi, chẳng phải là tôi thiệt thòi lắm sao, bảy năm trước tôi xông vào đám cháy đó, suýt nữa bị thiêu chết, chẳng phải để em có thể tiếp tục sống thật tốt hay sao!”

“Thầy nhận ra em rồi ư?”

“Từ ánh mắt đầu tiên tôi đã có cảm giác mình từng gặp em rồi, sau đó mới phát hiện em hơi kỳ lạ nên bắt đầu âm thầm để ý đến em. Không ngờ mấy năm trôi qua em đã lớn thế này rồi, em thường hay ngăn người nhìn về bãi đất hoang đối diện trường học, có lúc lại còn một mình đi về khu Ma nữ, nên tôi mới nhớ ra cô bé ngày xưa.”

“Thầy Thân, em cứ tưởng thầy sẽ mãi mãi không bao giờ nhận ra em nữa.”

“Quà em tặng cho tôi, giờ tôi vẫn còn giữ mà.”

“Đây là lần thứ ba thầy cứu mạng em, lần này em biết lấy gì để đền ơn thầy đây?”

“Món quà mà thầy mong được nhận nhất chính là mỗi ngày có thể nhìn thấy em sống thật vui vẻ.”

Âu Dương Tiểu Chi hiểu ý mỉm cười, rồi sau đó không kiêng dè gì nữa mà cười phá lên, cười đến mức tưởng như toàn trường đều có thể nghe thấy.

Ngày hôm sau, rất nhiều học sinh đều nói rằng đêm qua nằm mơ thấy ma nữ gào thét điên loạn.

Năm 2012, cũng là một đêm xuân buốt giá, Tiểu Chi đứng trên sân thượng của khu nhà tổng hợp, ánh trăng rọi xuống bờ mi ướt đầm.

“Trò Tư Vọng, em nghe được những chuyện này từ đâu?”

Đối diện với ánh mắt hoảng loạn của cô, cậu thiếu niên chỉ vào đầu của chính mình.

“Em bị bệnh tâm thần có phải không? Học kỳ trước có phải chính em đã lén lút nhét mẫu giấy chép bài thơ của Hoàng Trọng Tác vào bàn làm việc của cô không?”

“Đúng vậy!”

Gió lạnh ào ạt thổi trên sân thượng, Tiểu Chi sững người một lúc lâu rồi đột ngột giơ cánh tay lên, tát một cái thật mạnh vào mặt cậu.

“Đê tiện! Vô liêm sỉ! Cậu có biết cậu đang làm gì không?” Cô không kìm được hét lớn, mặc cho nước mắt nước mũi đầm đìa, “Tư Vọng, tôi cầu xin em, đừng tiếp tục bám lấy tôi nữa! Em cũng không muốn gặp phiền phức đúng không, trò chơi này không vui một chút nào hết! Em có hiểu không hả?”

“Chính cô không hiểu thì có.”

Trên mặt cậu hẳn năm vết ngón tay của cô, cậu vẫn đứng bất động, đôi mắt không chút thay đổi.

“Xin lỗi em, cô phải làm cho em tỉnh lại!” Cô bước tới xoa vào gương mặt Tư Vọng, năm ngón tay mảnh dẻ lạnh như băng, “Cô là cô giáo Âu Dương của em, 35 tuổi, không còn trẻ nữa, vài năm nữa thôi sẽ giống như mẹ của em. Em mới 17 tuổi, lại đẹp trai thế này, sẽ có rất nhiều cô gái thích em.”

“Điều đó không quan trọng.”

“Nghe này con trai! Tất cả những gì em vừa nói đều xảy ra trước khi em ra đời! Hơn nữa, em có biết không, thầy giáo cứu cô ở nơi này sớm đã qua đời rồi!”

“Tiểu Chi, tôi biết, anh ta chết lúc 10 giờ đêm ngày 19 tháng 6 năm 1995.”

Tư Vọng bình tĩnh nói ra thời gian Thân Minh qua đời, tựa như trả lời một câu hỏi vô vị nhạt nhẽo trong giờ ngữ văn.

“Dừng lại đi!”

“Cô sợ ư?”

“Tur Vọng, em có âm mưu, nửa năm nay từ khi vào trường Nam Minh, em cứ luôn lén lút thu thập mọi chuyện về tôi phải không? Có phải em đã đọc nhật ký của anh ấy, đã bắt chước nét chữ của anh ấy không?”

“Anh ta trước nay chưa bao giờ viết nhật ký cả.”

“Vậy em đã đi tìm Mã Lực phải không?”

“Cô thực sự không liên lạc chút nào với bạn học cũ hay sao?”

“Đừng có giả làm người lớn nữa! Xin em đừng có lại gần tôi, càng đừng nên thích tôi, bởi vì... tôi có độc!”

“Độc?”

Tư Vọng bất giác gật đầu.

“Xin em hãy nhớ cho kỹ, bất cứ người đàn ông nào, chỉ cần lại quá gần tôi, nhất định sẽ chết!”

“Tôi tin.”

Nước mắt đã bị gió thổi khô tự bao giờ, sắc mặt cô dưới ánh trăng chẳng khác nào ma nữ, cô phát ra âm thanh từ cuống họng: “Tắt đèn rồi quay lại phòng ngủ đi, đừng vi phạm nội quy quản lý ký túc xá của nhà trường.”

Nói đoạn, Tiểu Chi quay đầu xông ra cửa, để lại cậu một mình trên sân thượng tầng 4. Ở bên kia, đối diện với sân vận động, căn gác nhỏ bí ẩn trong thư viện lại một lần nữa sáng đèn.

Chương 12

Thanh minh.

Mười bảy năm sau khi Thân Minh chết, Thân Viện Triều luôn nghiên cứu những kẻ sát nhân biến thái điên cuồng, thậm chí đến cả những thi thể, quan tài và phần mộ cũng đều không chút kiêng kị.

Lại là một ngày mưa âm u ẩm ướt, vườn hoa cải dầu vàng kim đã bao kín nghĩa trang. Trên bia mộ có gắn một bức ảnh trang trọng, bên dưới có dòng chữ: “Phần mộ liệt sĩ Hoàng Hải” - theo lý mà nói, phần mộ của anh phải được đưa vào trong nghĩa trang liệt sĩ, nhưng di nguyện của anh khi còn sống là mong được mãi mãi cận kề bên cậu con trai mất sớm, nên gia quyến đã an táng anh ở khu nghĩa trang dân thường ở khu ngoại ô.

Thân Viện Triều che chiếc ô đen, ôm một đóa cúc vàng lớn, và ngay lập tức nhìn thấy Tư Vọng đứng trước phần mộ. Cậu thiếu niên nghi hoặc quay đầu lại, ba nén hương cậu cầm trong tay khẽ rung lên.

“Nhất định bác sẽ bắt được con ác quỷ đó rồi tự tay giết chết hắn.”

Những lời ấy phát ra từ khóe miệng Thân Viện Triều, mái tóc ông bạc hơn trước, ánh mắt lại càng thâm trầm đáng sợ hơn.

“Cháu à, cháu đã cao lên rồi, bác đến quét mộ cho bố cháu đây.”

Ông vẫn cứ tưởng người nói chuyện với mình là con trai của Hoàng Hải, Tư Vọng quyết định diễn tới cùng: “Kiểm sát Thân, cảm ơn bác!”

Thân Viện Triều nắm chặt bàn tay lạnh lẽo như người chết của cậu thiếu niên rồi quay sang bia mộ của cảnh sát Hoàng Hải nói: “Anh Hoàng, tôi không kịp về dự tang lễ của anh, nhưng tiết Thanh minh tôi vẫn muốn đến thăm anh. Dù bao năm qua anh đã bác bỏ tất cả những manh mối tôi lao tâm khổ tứ tìm ra, tôi vẫn vô cùng cảm ơn anh.”

“Bố cháu đã nghe thấy rồi, ông ấy trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ cho cháu bắt được hung thủ.”

“Nhưng cháu còn quá trẻ.”

“Bố cháu thường kể cho cháu nghe về một bộ phim nọ, có cậu con trai của một viên cảnh sát chính trực ở miền nam nước Mỹ thời những năm 50, 60 của thế kỷ 20, khi mà chủ nghĩa phân biệt chủng tộc còn đang hoành hành. Nhân vật chính đã mấy lần đọc một bài thơ, cháu nhớ là nó như thế này: Tôi - chủ nhân vận mệnh chính mình, là người thuyền trưởng linh hồn chính tôi. Bộ phim ấy tên là “Kẻ không thể chinh phục”, bài thơ ấy là của nhà thơ William Ernest Henry thời Victoria.

“Con trai, ý cháu là gì?”

Thần trí Tư Vọng có phần quái dị: “Kiểm sát Thân, bác thân thiết hơn trong tưởng tượng của cháu rất nhiều, bác là một người tốt.”

“Bác về hưu lâu rồi mà, công tác trong ngành kiểm sát bốn chục năm, là người Đảng viên, khi tự vấn lương tâm, bác không thấy có gì hổ thẹn. Con trai, tạm biệt!”

“Đề cháu tiễn bác!”

Ông liếc nhìn bia mộ lần cuối cùng, bỗng giật mình khựng lại, thì ra bên dưới tên của Hoàng Hải khắc một dòng chữ màu đen tưởng niệm người đã khuất: “Con trai Hoàng Chi Lượng”.

Nếu như Hoàng Hải còn có người con nào khác thì đúng là sẽ phải viết tên lên bia mộ, chỉ có điều nếu người đó còn sống, bắt buộc phải viết bằng mực đỏ - ấy vậy mà trên bia mộ chỉ có cái tên “Hoàng Chi Lượng” màu đen.

Tur Vọng luống cuống lùi lại phía sau hai bước, sau lưng cậu chính là ngôi mộ của Lượng.

Dù tuổi tác đã cao nhưng Thân Viện Triều vẫn nhìn rõ dòng chữ “Phân mộ Hoàng Chi Lượng” phía sau lưng Tur Vọng. Ông tiến lại gần xem thì thấy trên bia mộ Hoàng Chi Lượng có hàng chữ “Bố Hoàng Hải khóc lập”, năm sinh năm mất là 1994 -2004.

Trên bia mộ của Lượng có một tấm ảnh bằng sứ, gương mặt của cậu bé 10 tuổi chết vì bệnh máu trắng ấy quả nhiên có vài phần giống Tur Vọng, cho nên, Thân Viện Triều liền triệt để tin rằng chàng thiếu niên đang đứng trước mắt mình chính là đứa con tám năm trước đã qua đời của Hoàng Hải.

“Cậu... cậu...”

Rằng ông đánh vào nhau run rẩy, gương mặt Tur Vọng sa sầm, những lời nói ra chẳng khác gì của người đã chết: “Đúng vậy, cháu chính là Hoàng Chi Lượng, tám năm trước chết vì bệnh máu trắng. Cháu muốn bác biết rằng, trên đời này có người sau khi chết đi vẫn có thể hồi sinh.”

Chương 13

Rảo bước đến ngõ nhỏ của khu dân nghèo, Diệp Tiêu nghiêng người quét mắt nhìn bốn phía, nơi nơi đều là nhà cửa cũ nát, lều bạt tạm bợ, dưới cửa sổ nhiều nhà treo biểu ngữ phản đối cưỡng chế di dời, còn có người đang xây dựng công sự, chuẩn bị chiến đấu tới cùng. Tiệm cắt tóc nhỏ tối tăm đã bật ngọn đèn màu đỏ, vài gã trai giang hồ ngồi xôm bên vệ đường hút thuốc. Anh mặc thường phục nên không ai nhận ra anh là cảnh sát, chỉ có điều trên trán anh quấn băng trắng, khóe mắt lại có vết thâm to, cứ đi một bước là ngực lại đau nhức nhối.

Tur Vọng đã đợi anh trong quán mì nhỏ từ bao giờ, cậu thiếu niên 17 tuổi lại trưởng thành hơn, vai bắt đầu rộng ra, lồng ngực và cánh tay càng ngày càng lộ rõ cơ bắp, không còn ai dám chặn đường trần lột hay trêu ghẹo cậu nữa.

“Anh sao thế?” Tur Vọng thận trọng nhìn quanh, “Ai làm anh bị thương?”

“Có biết vụ cao ốc Mộng tương lai - Future Dream không?”

“Cả thế giới này đều biết.”

“Sau đó tôi bị vùi sâu dưới hơn một trăm mét đất, suýt nữa mất mạng!”

“Nếu anh chết rồi thì còn cảnh sát nào giúp được tôi nữa đây?”

Cậu trò chuyện với viên cảnh sát cực kỳ bằng vai phải lứa, Diệp Tiêu cũng không để ý, hai người gọi hai bát mì thịt dê Tô Châu.

“Sao không cho tôi đến nhà cậu?”

“Bởi vì trước kia Hoàng Hải thường tới nhà tôi, sau đó ông ấy qua đời, tôi không muốn thấy anh và ông ấy có cùng một kết cục.”

“Lý do này hay đấy! Mẹ cậu thế nào rồi?”

“Vẫn đang phiền muộn vì vụ giải tỏa, tiền đền bù của sở tài nguyên chẳng đủ để mua một cái nhà vệ sinh ở đô thị, mẹ tôi cả ngày thở vắn than dài, lo lắng không biết sau này hai mẹ con sẽ sống ở đâu?”

Diệp Tiêu chỉ chỉ vào hai múi cơ trên bắp tay cậu: “Luyện được ở đâu thế?”

“Câu lạc bộ võ thuật, tổ chức từ thiện của những người yêu võ tự do, tôi học võ tự do và Thái Cực quyền, miễn phí, chỉ cần chịu đòn được là đủ. Có lúc mẹ thấy tôi mặt mày sưng húp tím tái trở về, tôi đành bảo rằng mình bị ngã xe. Nghe đồn năm nay sẽ tới ngày tận thế, đối với người chết được hoàn hồn như tôi mà nói thì cũng chẳng có gì đáng sợ, chỉ sợ đời này không bắt được hung thủ sát hại mình, tôi chẳng muốn lần sau khi gặp lại Lộ Trung Nhạc lại bị hấn giết.”

“Tôi sẽ không để cậu gặp hấn ta đâu.” Ngồi trong góc sâu của tiệm mì nhỏ huyên náo đầy dầu mỡ, Diệp Tiêu mình đầy thương tích lại càng lộ rõ chất đàn ông. Anh gấp sợi mì rồi nói: “Đợi vết thương của tôi lành hẳn, rảnh rồi hai ta luyện tập xem sao.”

“Nhưng ai dám đảm bảo rằng không có lần chuyển thế tiếp theo, vượt qua sông Vong Xuyên, uống bát canh bà Mạnh, vẫn có thể nhớ được chuyện kiếp trước và cả kiếp trước nữa thì sao? Huống hồ lục đạo luân hồi còn có cả đạo súc sinh, nếu đầu thai vào bụng con trâu con ngựa hay vào chó Husky, Labrado thì...”

Về mặt viên cảnh sát sa sầm, khiến cho người ta nhìn vào mà e sợ: “Một tuần trước tôi đã đến nhà Thân Viện Triều, mượn ông ấy cuốn “Thép đã tôi thế đấy” có bút tích của Thân Minh, rồi mang nó cùng với tờ giấy có câu danh ngôn của Pavel Korchagin cậu viết tại nhà tôi đến gặp chuyên gia phân tích nét chữ của trường đại học Cảnh sát để so sánh. Kết quả giám định chứng minh, hai bút tích đó là do cùng một người viết ra.”

“Diệp Tiêu, anh thật thông minh, đây chính là cách tốt nhất để chứng minh tôi chính là Thân Minh.”

“Giám định bút tích có chính xác đến thế nào đi nữa, vẫn có một phần nghìn sai sót, tôi vẫn giữ nguyên câu nói đó - trên đời này không có ma quỷ.”

“Nhưng tôi không phải ma quỷ.”

“Nhóc con, tôi không muốn tranh luận với cậu về những chuyện đó nữa, tôi đến là để cảnh cáo cậu - đừng có mạo danh con trai của Hoàng Hải trước mặt Thân Viện Triều nữa, chẳng hay ho gì đâu, vừa không tôn trọng bố con Hoàng Hải đã qua đời, mà còn lừa dối người kiểm sát già về hưu tội nghiệp, nếu trên người cậu thực sự có linh hồn của Thân Minh, vậy thì cậu càng không nên nói ra những lời nói dối đó.”

“Ông ấy kể cho anh sao?”

“Đúng vậy, Thân Viện Triều nói lễ Thanh minh ông ấy đi quét mộ cho cảnh sát Hoàng Hải, kết quả lại phát hiện cậu con trai đã chết của cảnh sát Hoàng Hải cũng ở đó, hơn nữa đứa trẻ đã chết tám năm về trước lại lớn lên thành một thiếu niên cao lớn, giờ đây đang khổ sở tìm kiếm hung thủ đã sát hại Thân Minh, đồng thời báo thù cho bố mình.”

“Xin lỗi, tôi cũng không ngờ ông ấy lại tin những lời tôi nói.”

“Kiểm sát Thân giờ đã tin tưởng cậu, không một chút nghi ngờ! Ông ấy tin chắc rằng cậu là con trai của Hoàng Hải sống lại, lại còn dần lớn lên - ông ấy còn nói ông ấy đang tìm cậu.”

“Tôi...” Tư Vọng không nuốt nổi mì nữa, cậu đặt đũa xuống, “Anh có nói ra sự thật không?”

“Suýt nữa thì buột miệng nói ra! Nhưng tôi chột nghĩ, nếu như để ông ấy

biết, có một cậu học sinh tên Tư Vọng mạo nhận là con trai của cảnh sát Hoàng Hải, lỡ như ông ấy làm to chuyện, kinh động đến gia đình hay trường học của cậu thì cậu sẽ rất thâm hiểm. Nếu để mẹ cậu biết thì...”

“Tuyệt đối không!”

“Thế thì cậu nên cảm ơn tôi đi, tôi bảo với ông ấy rằng đó chẳng qua chỉ là ảo giác của ông ấy mà thôi, nhưng ông ấy gọi cả con gái ra làm chứng, cô bé đó là em gái được sinh ra sau khi Thân Minh qua đời, cô ấy cũng nhìn thấy cậu đến nhà hôm Trung thu.”

“Xin lỗi anh.”

“Đừng có đến tìm ông ấy nữa! Cậu cứ như vậy sẽ hại chết ông ấy mất!”

“Ông ấy là bố của tôi kiếp trước, tôi sẽ không để cho ông ấy gặp nguy hiểm.”

Diệp Tiêu uống nốt ngụm canh cuối cùng: “Tư Vọng, cậu cũng sẽ hại chết chính mình nữa.”

Chương 14

Thân Viện Triều không còn gặp lại linh hồn của con trai Hoàng Hải nữa.

Một tháng sau, tiết trời đã trở nên nóng bức, chuyến xe bus giờ cao điểm buổi chiều nồng nặc mùi mồ hôi, một cô nữ sinh buộc tóc đuôi ngựa ngồi bên cửa sổ làm bài tập tiếng Anh, chỉ vài hôm nữa thôi là đến kỳ thi học kỳ rồi.

Ngoài cửa xe là vô vàn các thể loại đèn xanh đèn đỏ, quán xá san sát, có người nhìn thấy gương mặt cô từ kính phản quang, quả nhiên mỗi năm lại thêm xinh đẹp, gương mặt trắng muốt hơi non nớt tựa chỉ cần chạm khẽ là sẽ vỡ tan.

Thân Mẫn đột ngột quay đầu lại nhìn anh ta.

Trong xe chen chúc chật chội có một cậu thiếu niên mặc đồ thể thao, phải giữ chặt tay cầm mới không bị chen ngã. Cô nhớ mặt anh ta, người đã đến

nhà cô tết Trung thu năm ngoái.

Bốn bề đều là người, không còn đường lui nữa, cậu yếu ớt nói một câu: “Xin chào.”

Cô giả vờ như không nghe thấy, cúi đầu tiếp tục làm bài tập, nhịp tim đập nhanh đến phát sợ.

Xe bus lại vào một trạm nữa, cậu thiếu niên không nhin được nữa bèn nói: “Tối lắm, đừng viết nữa.”

Ngoài cửa xe sáng lên biển hiệu của Hailidao, đuôi ngựa của cô khẽ run, cô buông bút trong tay xuống rồi mà vẫn chưa ngẩng đầu lên nhìn anh. Không khí trong xe bí bách ngột ngạt, gương mặt Thân Mẫn nóng bừng, thúc giục cô nhìn ra ngoài cửa xe - qua khe cửa, giữa vô số những gương mặt mệt mỏi đờ đẫn là đôi mắt của một người đàn ông.

Một người đàn ông trung niên để kiểu tóc bình thường không để lại ấn tượng gì cho người khác, chỉ có duy nhất một cái bốt xanh trên trán. Đột nhiên ông ta nghiêng người chen ra trước cửa xe, vừa hay xe vào bến.

“Đứng lại!”

Cậu thiếu niên cũng nhìn thấy người đó, cậu hét lên một tiếng thất thanh rồi đẩy hai bà phụ nữ gần đó ra, lao mình ra cửa sau.”

“Có bệnh à?”

“Muốn chết hả!”

“Ui da! Đau chết tôi rồi!”

Xung quanh vang lên đủ loại âm thanh, cậu thiếu niên khó khăn lắm mới chạy được vài bước, cửa xe đã mở ra, gã kia xuống xe nhanh như cắt, rồi lại có ngay một đám người đi làm về lấp chỗ trống, nườm nượp xô lên như dòng nước đẩy cậu về chỗ cũ.

“Đừng đóng cửa!”

Chính lúc cậu gào lên như phát điên thì cửa xe đã đóng mất rồi, nữ tài xế vừa

cầu nhàu vừa khởi động xe, những hành khách khác thì dùng ánh mắt nhìn kẻ bị tâm thần hướng về phía cậu.

Thân Mẫn sợ hãi nhìn ra ngoài, người đàn ông đó bình tĩnh đi trên vệ đường, dõi mắt theo chiếc xe bus đang đi xa dần, cho đến mắt hút hẳn ở ngã tư tiếp theo.

Trên chuyến xe đầy những ánh mắt lạnh lùng, cô đứng dậy, bước đến bên cạnh cậu thiếu niên đang thở hồng hộc. Qua hai bên nữa, hai người cùng xuống xe.

“Sao cậu lại phải đuổi theo người đó?”

Trong đêm đen, ở trạm xe bus, vẫn là Thân Mẫn chủ động bắt chuyện, cậu ho khan hai tiếng: “Ồ, tôi thấy gã đó móc ví người ta.”

“Oa, cậu còn biết bắt kẻ trộm nữa sao?”

“Mọi người vì tôi, tôi vì mọi người!”

Cô bé xinh đẹp dường như không thốt nên lời.

“Cảm ơn cậu!”

“Cảm ơn gì cơ? Hắn cũng không móc ví của cậu mà.”

“Tôi đang nói về tết Trung thu năm ngoái, lúc cậu đến nhà tôi, thấp hương cho anh trai tôi!”

“Ừm, đây là việc tôi nên làm mà, nhất định tôi sẽ bắt được hung thủ sát hại anh trai cậu!”

Phía sau bên xe có rất nhiều quán hàng nhỏ bao vây những thực khách rỗng bụng về muộn, mùi mê hoặc của các món chiên rán tỏa thơm lừng. Cậu tiến về phía một quán đậu phụ thổi chiên giòn: “Cậu đã đói chưa?”

“Hơi hơi.”

Thiếu niên mua mấy miếng đậu phụ nóng hôi hôi, chia cho cô cùng ăn.

Thân Mẫn vừa ăn vừa nhìn cậu chăm chú, cậu ngượng nghịu cúi đầu: “Tôi có gì hay đâu mà nhìn?”

“Tôi cứ có cảm giác cậu quen quen, dường như hồi nhỏ đã từng gặp cậu ở đâu rồi thì phải? Để tôi nhớ xem là năm nào? Phải rồi, hồi học trường tiểu học số 1 trên đường Trường Thọ, cậu học lớp B, tôi học lớp C, rất nhiều người bảo rằng cậu là thần đồng, nhưng chỉ có một mình tôi chơi với cậu.”

Cậu bé tên là Tư Vọng đó đã để lại hồi ức vô cùng khó phai trong ký ức tuổi thơ của cô.

“Đúng, chính là tôi! Cậu vẫn còn nhận được ra tôi ư! Đến chính tôi khi xem lại ảnh hồi đó còn chẳng thể nhận ra chính mình nữa là.”

“Tốt rồi, cuối cùng cậu đã xuất hiện!” Thân Mẫn truy hỏi, “Tôi nhớ hồi đó cậu bảo, cậu tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng, thế mà sao bố tôi lại bảo rằng cậu họ Hoàng?”

Trong một giây đồng hồ cậu đã đưa ra lựa chọn của mình: “Xin lỗi, tôi đã lừa cậu, cái người tên là Tư Vọng đó đã chết rồi!”

“Tư Vọng không phải là tên cậu, mà chỉ là biệt danh thôi sao?”

“Đúng vậy, thực ra tôi tên là Lượng, còn có một tên khác nữa là Tiểu Minh.”

Em gái cậu vừa ăn đậu phụ vừa nói: “Khoan khoan, tôi cũng tên là Tiểu Mẫn đấy^[22]!”

“Tôi là Minh trong từ “ngày mai” cơ.”

“Vậy tại sao Lượng lại có thêm tên là Tiểu Minh nữa?”

“Cậu đúng là đồ một vạ cậu hỏi vì sao! Thôi được, tôi nói cho cậu biết, cậu biết Gia Cát Lượng chứ?”

“Hừ, hỏi thừa!”

“Tên tự của Gia Cát Lượng là gì?”

Đôi mắt cô mở to, đáng yêu đến mức khiến người ta phát điên: “Không

Minh - cho nên Lượng cũng là Tiểu Minh?”

“Coi như cậu thông minh!”

“Nhưng mà bố tôi bảo cậu là người đã chết.”

“Bố cậu nói đúng, tôi đã chết tám năm trước rồi, năm đó tôi 10 tuổi.”

“Cậu nói dối!”

“Được thôi, tôi nói dối.”

Cậu cứ nửa đùa nửa thật như thế khiến cho Thân Mẫn càng lúc càng bất an, cô lùi lại hai bước: “Tôi về nhà đây.”

“Công an đến đây!”

Có ai đó hô lớn. Chỉ trong chớp mắt các chủ quán hỏa tốc đẩy xe hàng của mình chạy như bay về phía bóng đêm. Sau phút hỗn loạn đó, không còn thấy bóng dáng cậu thiếu niên bí ẩn đâu nữa, Thân Mẫn hoang mang lắm bầm hai cái tên: “Tư Vọng? Tiểu Minh?”

Chương 15

Ngày 19 tháng 6 năm 2012, ngày giỗ thứ mười bảy của Thân Minh.

Vàng trắng non treo lơ lửng trên nền trời, xuyên qua con ngõ nhỏ trên đường Nam Minh, giữa nền móng của hai tòa nhà mới xây sẽ thấy được khu nhà xưởng hoang phế. Dưới những ống khói cao chót vót là những bụi cỏ um tùm vang vọng tiếng côn trùng vo ve và tiếng ếch kêu ộp ộp. Chui qua khu xưởng ộp ộp, ánh sáng đèn pin cứ rọi thẳng mãi đến lối đi ngậm loang lổ.

Khu Ma nữ.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy... nhằm đúng bảy bước, vừa hay là đầu kia của đường hầm, đối mặt với một cánh cửa kim loại dày cộp có năm cửa hình tròn, bên trên chằng đầy mạng nhện.

Hít sâu.

Tượng tượng ra thi thể nằm giữa đống máu me của thầy Thân Minh, thân xác 25 tuổi giờ rữa nát... cô không dám mở cửa.

Đúng 10 giờ.

Trèo lên được mặt đất của khu nhà xưởng hoang phế, cô nửa ngồi nửa quỳ, mở túi giấy mang theo người, lôi ra một ít vàng mã màu trắng bạc, rồi nhóm lên một đóm lửa. Người đang ngồi đốt những những đồ vàng mã dành cho người âm ấy là một cô gái mặc váy trắng, mái tóc đen xõa xuống che nửa gương mặt, những ngón tay mảnh dẻ cứ chốc chốc lại tiến gần vào ngọn lửa. Cô không phải là Nhiếp Tiểu Sảnh trong “Sảnh Nữ u hồn”, cũng không phải là ma nữ hay hồ ly tinh trong truyền thuyết, chỉ là trẻ đến mức không khác gì yêu tinh - chẳng trách bạn học đều gọi cô là “Hiện thân của thần tiên tử tử”. Thì ra, cô chưa từng lỗi hẹn, chỉ tiếc đã muộn mất mười bảy năm mà thôi.

Ánh lửa nhuộm hồng gương mặt cô gái, cô cẩn thận vuốt phẳng nếp váy, tránh bị lửa bén vào. Vài mẩu trơ tàn bay liệng trước mắt, nước mắt từ má cô lăn chã rơi xuống ngọn lửa, phát ra những tiếng ì xèo của hơi nước bốc lên.

Bỗng phía sau có tiếng động gì đó - ai đang khóc vậy?

Âu Dương Tiểu Chi quay ngoắt đầu lại, trong giây phút đó, cô thấy bóng người đứng dậy từ lối ngấm đi vào khu Ma nữ, tựa như người chết sống lại. Chàng thiếu niên 17 tuổi Tư Vọng.

Cô khẽ kêu lên một tiếng bi thảm tới mức làm cho tất cả u hồn đã quở ở chốn hoang vu này phải sợ hãi lùi bước. Cô đưa ống tay áo lên bụng lấy mặt: “Em... sao em lại ở đây?”

“Tiểu Chi.”

Đợt thi cuối kỳ của lớp 10 đã kết thúc từ tuần trước, chỉ còn một mình Tư Vọng chưa rời trường. Cậu bước qua đám lửa đốt vàng mã, chậm rãi nhích lại gần chiếc váy trắng của cô như thể muốn lột bỏ lớp da của yêu quái.

“Không được đụng vào tôi!”

Cậu túm chặt lấy đôi bờ vai đang giãy giụa của cô giáo: “Đừng sợ! Có tôi đây rồi!”

“Tur Vọng, em điên rồi sao?” Cô lại một lần nữa ngẩng cao đầu, trở về với dáng vẻ một giáo viên đang nghiêm khắc tra hỏi: “Đã nghĩ hè rồi, sao em còn chưa về nhà? Nửa đêm đến đây làm gì?”

“Câu hỏi này, phải để em hỏi cô mới đúng.”

Cậu thiếu niên nhìn thẳng vào mắt cô, nước mắt chưa khô vẫn long lanh trên khóe mi, cho tới tận khi đám lửa sau lưng cô tắt hẳn, chỉ còn lại tro tàn màu vàng và đen.

“Đó không phải là việc của em, khi anh ấy chết, em vẫn còn chưa ra đời.” Cô lại một lần nữa liều mạng giãy giụa: “Buông tay tôi ra!”

Tur Vọng giờ đã mạnh mẽ hơn rất nhiều, đôi bờ vai vững chãi không chút suy yếu, năm đầu ngón tay như thép kẹp chặt lấy cổ tay cô: “Có còn nhớ Câu lạc bộ thơ Chết không?”

Nghe được giọng nói trầm tĩnh của cậu, trái tim Tiểu Chi đập điên cuồng, cô nhìn về phía cánh cửa đường hầm rồi quay lại lắc đầu: “Em đang nói về bộ phim Mỹ kinh điển nào à?”

Khi cô còn học cấp 3, tại tòa nhà tổng hợp, thầy giáo ngữ văn Thân Minh từng chiếu bộ phim này cho học trò xem, vì thế mà bị hiệu trưởng và chủ nhiệm giáo vụ phê bình.

“Không chỉ có thế đâu, cô quên rồi ư?”

Tur Vọng cất giọng trong trẻo ngâm: “*Từ ngày mai, tôi sẽ làm một người hạnh phúc/ Nuôi ngựa, đón củi, ngao du khắp nơi/ Từ ngày mai, tôi sẽ để tâm đến đồ ăn và rau củ/ Tôi có một căn nhà, bốn bề là biển lớn, xuân tới hoa cười.*”

Rằng cô bắt đầu đánh vào nhau lập cập, đêm Thanh minh năm 1995, thầy Thân Minh đã dắt cô cùng với Mã Lực, Liễu Mạn trèo tường ra khỏi trường, tiến vào khu Ma nữ dưới lòng đất, ngâm vịnh những bài thơ của Hải Tử.

Câu lạc bộ thơ Chết của thầy Thân Minh là như thế đấy, nó là bí mật của bốn người bọn họ, đến cả vợ chưa cưới của thầy cũng không biết, lỡ như bị lãnh đạo nhà trường phát hiện, ở cương vị chủ nhiệm, thầy rất có thể sẽ bị đuổi việc.

Ý nghĩa của khu Ma nữ đối với bốn người bọn họ mà nói, không phải là một chốn bí mật đáng sợ, mà là Câu lạc bộ thơ Chết.

Hai tháng sau, hai thành viên trong câu lạc bộ lần lượt liên tiếp qua đời, một người chết trên đỉnh nóc thư viện, một người chết ở tầng hầm khu Ma nữ.

“Khi đó, hai nhà thơ mà Câu lạc bộ thơ Chết thường xuyên ngâm vịnh nhất chính là Hải Tử và Cố Thành, cả hai người này đều đã qua đời, một người nằm trên đường ray xe lửa tự vẫn, người còn lại đã dùng rìu chém chết vợ rồi sau đó tự sát trên một hòn đảo nhỏ ở Nam Thái Bình Dương.”

“Em đang ám chỉ cái chết của thầy Thân Minh năm đó ư?”

“Ngày 19 tháng 6 năm 1995, cô cũng ăn mặc như thế này.”

Cô cúi đầu nhìn xuống chiếc váy trắng của mình, rồi lại nhìn chăm chăm vào mắt cậu: “Em... rốt cuộc em là ai?”

“Tiểu Chi, nếu như tôi nói với em rằng - tôi là Thân Minh, liệu em có tin không?”

Giọng nói ấy vọng ra từ cổ họng, ánh mắt của cậu lúc này hoàn toàn thuộc về một người đàn ông 35 tuổi.

“Không!”

Cho nên, cậu lạnh lùng đọc lại một đoạn thoại:

“Thầy Thân.”

“Đừng nói chuyện với tôi, càng không được đến gần tôi, tôi giờ đã không còn là thầy giáo nữa rồi.”

“Nghe nói, ngày mai thầy sẽ không ở trường chúng ta nữa, khi nào thì thầy đi ạ?”

“Tôi nay, tám giờ.”

“Thầy có thể đi muộn hơn một chút được không? Mười giờ tối nay, em sẽ đợi thầy ở khu Ma nữ.”

“Khu Ma nữ? Có việc gì quan trọng sao?”

“Em có một số việc muốn nói với thầy, ban ngày e là không được tiện lắm.”

“Được rồi,, tôi đồng ý với em, vừa vặn tôi cũng có điều muốn nói với em.”

“Đúng 10 giờ, gặp nhau ở cửa khu Ma nữ!”

Chiều ngày 19 tháng 6 năm 1995, ngày cuối cùng Thân Minh còn sống, đó là đoạn đối thoại cuối cùng của anh trước bức tường rào của sân vận động trường.

“Câm miệng... không... dừng lại đi... xin cậu... đừng nói tiếp nữa... cầu xin cậu...”

Cô bịt chặt tai, miệng không ngừng lắp bắp.

“Tiểu Chi, cũng vào tối này mười bảy năm trước, đúng 10 giờ, tôi đã đến, nhưng lại chẳng thấy em đâu.” Tư Vọng buông cánh tay cô ra, khẽ vuốt tóc cô, “Cái đêm trời mưa to bão lớn đó, rốt cuộc em... có tới hay không?”

Không cất nổi lời nào nữa, cô chỉ còn biết ra sức lắc đầu.

“Em không đến?” Cậu ngửi mùi hương trên tóc cô, “Được, tôi tin em.”

“Hãy để tôi đi!”

Chui ra khỏi khu nhà xưởng bản thiêu, vành trăng khuyết đã dần mờ nhạt, thay vào đó là bầu trời sao mênh mang của khu ngoại ô, khiến người ta nhớ lại mùa xuân của mười bảy năm trước, thầy giáo Thân Minh cùng với đám học trò ngồi trên bãi cỏ đại ngắm những vì sao rơi.

Bỗng nhiên, tà váy của Âu Dương Tiểu Chi lay mạnh, cô cố xông ra bên ngoài, nhưng cổ tay lại bị Tư Vọng giữ chặt.

Cậu học sinh thờ đốc, kéo cô giáo chạy như bay về bến tàu điện ngầm, nhưng cuối cùng vẫn lỡ mất chuyến tàu cuối.

Tiểu Chi vẫy một chiếc taxi, Tư Vọng giữ chặt cửa xe không chịu buông, ánh mắt cô run rẩy nhưng lời nói ra vẫn nghiêm khắc vô cùng: “Buông tay

ra! Để tôi về nhà!”

Ngày 19 tháng 6 năm 2012, 10 giờ 45 phút tối, cô ngồi trên chiếc taxi đi xa dân, cách lớp cửa kính mờ mờ nhìn về phía bầu trời không một bóng sao, trong đầu hiện lên khu Ma nữ mười bảy năm trước - trên mặt đất lạnh lẽo âm u, thầy Thân Minh cùng các thành viên Câu lạc bộ thơ Chết ngồi xung quanh vài cây nến trắng, tựa như đang tham gia nghi thức hiến tế cổ xưa nào đó, trên tường phản chiếu những cái bóng lung lay chẳng khác gì bích họa của những người tiền sử. Âu Dương Tiểu Chi mặc chiếc áo len to màu trắng giọng đầy cảm xúc ngâm bài thơ của Cố Thành: *“Trời màu xám/ Đường màu xám/ Nhà màu xám/ Mưa màu xám...”*

Chương 16

Thất tịch.

Trường học tổ chức du lịch mùa hè dành riêng cho học sinh sắp lên lớp 11, nơi đến là một hòn đảo gần đó, đồng thời cũng là một khu du lịch nghỉ mát nổi tiếng. Trên đường đến hơi tập hợp, Tiểu Chi gặp một đoàn biểu tình chống hàng Nhật, tất cả đều treo khẩu hiệu: “Bảo vệ đảo Điếu Ngư”, xe taxi bị tắc nghẽn không đi tiếp được, đành tắt máy dừng lại trước ngã tư ào ạt người biểu tình. Có chàng thanh niên có vẻ là sinh viên đại học dán ngay một tấm biểu ngữ chống hàng Nhật trên cửa kính xe taxi. Cô lại nhớ đến thầy Thân Minh mười bảy năm trước, thỉnh thoảng khi nói về lịch sử Trung Quốc đương đại, thầy cũng rất nhiệt tình bày tỏ lòng yêu nước, có hôm còn lĩnh xướng cho cả lớp hát bài “Phong thái hiên ngang nhuộm máu đào”.

Phút cuối, cô lao ra đường.

Ngày nóng nực nhất của năm 2012, cả khóa học sinh gồm bốn lớp, hơn một trăm người gồm cả giáo viên chủ nhiệm và các giáo viên chính khác cùng nhau bước lên du thuyền. Lần tham quan này học sinh phải tự trả chi phí, nhưng đám trẻ tiêu tiền của bố mẹ thì nào có tiếc bao giờ, chúng tụ tập lại, hào hứng trò chuyện trên trời dưới biển, chia sẻ kinh nghiệm du lịch với nhau. Có học sinh vừa du lịch tự túc từ Đài Loan về, có em mỗi năm đến kỳ nghỉ hè đều đi Disneyland Hong Kong, có em khác đã từng theo bố mẹ đi du lịch vòng quanh châu Âu.

Tiểu Chi đứng ở cuối tàu, tách ra khỏi đám đông, nhìn về phía Tư Vọng

đứng cách đó hơn mười mét. Cậu nằm bò ra lan can ngắm dòng nước cuộn cuộn chảy. Vô số hải âu chao liệng bên người. Bốn bề xung quanh nồng đượm mùi muối mặn, cậu vươn tay ra che mắt, sau lưng lại nổi lên tiếng thì thào của đám bạn học: “Đồ dở hơi!”

Tư Vọng tách mình ra khỏi các bạn, đến bên cạnh bóng dáng cô độc của Tiểu Chi. Dưới ánh mặt trời, gương mặt trắng sứ của cô lấp lánh, bất chợt khiến cho các cô giáo khác phải cảm thán thời gian sao quá vô tình.

“Lần đầu tiên em thấy biển có phải không?”

Cô vô thức hỏi khẽ, ánh mắt vẫn dính chặt vào làn nước biển đục ngầu.

“Đúng vậy, em giống như ếch ngồi đáy giếng vậy, mười bảy năm nay chưa từng rời khỏi thành phố này, cũng chưa từng cảm thấy có gì phải tiếc nuối - có lẽ ý nghĩa của du lịch chẳng qua chỉ là thêm một kiểu sống vào nếp sống bình dị thường nhật mà thôi. Nhưng với người vẫn còn mang theo ký ức của kiếp trước như em, thì đã trải qua hai cuộc đời, cũng coi như là một cuộc du lịch lâu dài.”

Tiểu Chi hơi phản cảm với những lời nói ra vẻ bí ẩn huyền hoặc này, cô không nói tiếng nào quay đầu bỏ đi. Vài tiếng sau, du thuyền cập bến hải đảo. Đó là một hòn đảo nhỏ đầy những làng chài cùng với một rặng núi cao và bãi cát trắng muốt. Thầy và trò trọ tại nhà của các ngư dân. Thầy chủ nhiệm Trương Minh Trùng dẫn đầu đội ngũ, con người đam mê nhiếp ảnh ấy lia ống kính kỹ thuật số bấm chụp lia lịa, hầu như học sinh nào cũng phải rơi vào ống kính của thầy, chỉ trừ Tư Vọng.

Thầy An dạy chính trị cứ như ruồi bâu chặt lấy Âu Dương Tiểu Chi, còn cô thì vì phép lịch sự, cứ trả lời câu được câu chẳng. Hiếm khi thấy cô mặc chiếc váy hoa, gió biển thổi tung làn váy làm lộ ra đôi chân thon dài trắng muốt khiến cho đám nam sinh phải lén nhìn, còn tụi nữ sinh thì lộ ra ánh mắt ghen tị.

Chương trình du lịch hải đảo quanh đi quẩn lại cũng chỉ có vậy. Dù có biết bơi hay không thì đám học trò cũng đều hớn hờ mang đồ bơi xuống biển. Sau một quá trình rèn luyện thân thể và cơ bắp, Tư Vọng trở nên nổi bật hơn cả dưới ánh mặt trời, khiến cho đám nam sinh gầy guộc yếu ớt phải xấu hổ, nữ sinh lớp khác đều đến bắt chuyện, nhưng cậu lạnh lùng từ chối tất cả, một mình tìm vỏ sò trên bãi cát, đặt con ốc biển mà tương truyền có thể qua nó

nghe được tiếng sóng lên vành tai. Tiểu Chi không mang đồ bơi theo, chỉ ngồi trò chuyện với mấy cô giáo khác làm bao người cảm thấy tiếc rẻ. Gió chiều trên đảo thổi mát lạnh, quét đi khí nóng oi ả ban ngày, nhiều người ăn hải sản xong bị đau bụng, kể cả Trương Minh Tùng và thầy giáo An, hầu hết đều nằm bẹp trong phòng không chịu ra ngoài hoặc túm năm tụm ba chơi bài ba cây.

Tiểu Chi hầu như không ăn gì cả, một mình dạo bước trong thôn chài, xuyên qua những góc ngách vắng người rồi chui qua bụi cây rậm rạp đi ra biển.

Trên biển mọc trăng vàng.

Cảnh tượng ấy khiến người ta mãi mãi chẳng thể quên, cô ngồi trên bãi cát, ngược mắt lên nhìn biển trời xanh thẫm và vàng trắng vàng tròn vành vạnh.

Bỗng nhiên có người từ phía sau ôm chặt lấy eo cô, Tiểu Chi gào thét giã giụa, lại có một cánh tay khác mò lên. Cô dồn hết sức chống cự, thì ra là lũ lưu manh bờ biển, có vẻ không phải là dân chài địa phương.

“Buông cô ấy ra!”

Một thiếu niên lao ra từ phía bụi cây, mặt trăng rọi sáng gương mặt Tư Vọng, Tiểu Chi nhào tới bên cạnh cậu: “Cứu tôi với!”

Đối phương là bốn gã đàn ông, chúng cảnh cáo cậu đừng chuốc họa vào thân. Tư Vọng chẳng nói chẳng rằng tập tức ra tay, mấy gã khốn kiếp máu be bét. Tiểu Chi lo lắng cậu có một mình sẽ yếu thế, cô hét lên kêu cứu khắp nơi, nhưng bãi biển về đêm không một bóng người, tiếng thét của cô bị nhấn chìm giữa muôn vàn ngọn sóng.

Năm phút sau, đã có hai tên nằm sõng xoài trên đất, hai tên còn lại chân nam đá chân chiêu bỏ chạy. Tư Vọng kéo tay cô: “Chạy mau!”

Cô dám khẳng định đám khốn nạn ấy chạy đi gọi đồng bọn, ai mà biết được chúng sẽ kéo đến bao nhiêu tên?

Gió biển ào ạt thổi giữa đêm đen, làn tóc và tà váy cô tung bay như đóa hoa nở rộ giữa biển trời. Cô chỉ chạy được vài bước là hụt hơi, Tư Vọng gần như phải dìu cô lên một mỏm núi, lần đầu tiên cổ tay cô bị nắm đến đỏ rực.

Cuối cùng họ cũng chạy tới phía bên kia hòn đảo, nơi có bãi cát hoang chưa người khai thác, sẽ chẳng có kẻ nào đuổi tới nơi này.

Ánh trăng dõi theo bóng họ, nước biển dâng lên mỗi lúc một cao, những ngọn sóng bạc đầu nghịch ngợm nhấn chìm bàn chân hai người, té lên ướt vạt váy cô. Trán và cánh tay Tư Vọng đang chảy máu, từng giọt từng giọt nhỏ tí tách xuống bãi cát dưới chân, dẫu vậy, cậu vẫn thẳng lưng đứng vững trước mặt cô. Cô cúi đầu thở dốc, mơ hồ nói một tiếng: “Cảm ơn!”

“Tại sao lại một mình ra đó?”

“Ở trong phòng bí bách quá, tôi muốn được một mình nghe tiếng biển.”

“Nghe tiếng biển?”

“Đúng thế, tôi đã nghe thấy rồi đấy.”

Tiểu Chi nhắm mắt lại lắng tai nghe, Tư Vọng xích lại gần cô, chỉ còn vài cen-ti-mét nữa thôi là đã có thể hôn lên đôi môi của cô rồi.

Cô đột ngột lùi lại nửa bước, kiểm tra vết thương của cậu: “Tư Vọng, nghe lời cô, em không nên đánh nhau nữa.”

Những ngón tay thon dài lướt qua vàng trán vương đầy máu nóng của cậu thiếu niên mười bảy bồng rât. Dưới ánh trăng biển, gương mặt cô cũng tỏa ra ánh sáng khiến người ta chói mắt.

“Hoa nở khuyên người nhanh tay hái, đừng chờ hoa hết bẻ cành không.”

Tư Vọng khẽ lắm nhảm hai câu ấy, khiến cô nhớ lại một đêm xuân đầy đom đóm năm 1995, cô sánh vai dạo bước cùng thầy Thân Minh trên cánh đồng hoang đường Nam Minh, cũng khẽ khàng đọc “Áo kim tuyến” của Đỗ Thu Nương. Khi ấy, Âu Dương Tiểu Chi cả ngày mặt ủ mày chau, trong trường lại rộ lên tin đồn mới, giờ nghỉ trưa nữ sinh rỉ tai nhau, nam sinh ăn cơm trong nhà ăn cũng nghe thấy - rằng bố của Âu Dương Tiểu Chi không phải liệt sĩ gì cả, năm đó trong trận đánh trên vùng rừng núi, ông ta đào ngũ, bị sư trưởng dùng súng bắn chết, danh hiệu liệt sĩ chẳng qua là dùng tiền mua được. Còn mẹ cô là bà góa thường xuyên ra ngoài quyến rũ đàn ông...

Tiểu Chi vốn không phải đứa trẻ mồm mép, rất ít khi tám chuyện lãng

những, “chúng khẩu đồng từ ông sư cũng chết”. Cho dù cô có lấy chứng nhận liệt sĩ của bố cô ra cho họ xem cũng sẽ bị cho là đồ giả. Trừ bạn cùng bàn Liễu Mạn, trong lớp chẳng có nữ sinh nào chịu chơi với cô, nam sinh thì vẫn thường xuyên giúp đỡ lấy lòng cô, nhưng phản ứng của cô lạnh nhạt vẫn hoàn lạnh nhạt.

Ban đầu cô cũng là học sinh của một trường cấp 3 trọng điểm trong thành phố, nhưng môi trường đô thị phức tạp, thường xuyên có những gã lưu manh trẻ tuổi đứng ở cổng trường đợi cô, thậm chí đánh nhau vì cô. Trường học trở thành chốn thị phi, phụ huynh phản ánh bất bình, muốn nữ sinh này nhanh chóng chuyển đi, trong đó có một vị là lãnh đạo thành phố. Trường học phải chịu áp lực đáp ứng những yêu cầu quá đáng này, Tiểu Chi bị sắp xếp cho chuyển đến trường cấp 3 Nam Minh ở khu ngoại ô heo hút, đến đây cô mới có thể trốn xa khỏi lũ lưu manh ở trung tâm thành phố. Xung quanh một nữ sinh xinh đẹp bao giờ cũng đầy những lời ong tiếng ve, lời ra tiếng vào, cứ như mật ít mà ruồi thì nhiều vậy, những lời ấy đã trở thành sự bôi nhọ sỉ nhục, mura dâm thâm lâu, giả cũng thành thật.

Ngày 23 tháng 8 năm 2012, ngày mùng bảy tháng bảy âm lịch, trên cô đảo nhỏ bé giữa muôn trùng sóng biển, bờ biển trải dài ngút ngàn khiến tâm mắt Âu Dương Tiểu Chi mơ hồ, cô vươn tay giữ phía nếp nhăn trên khóe mắt: “Xin lỗi, tôi hơi hoảng loạn... em không phải là anh ấy.”

Gió thổi mái tóc cô bay tán loạn, cô quay đầu để học sinh không thấy mình rơi lệ.

Tư Vọng vươn đôi tay đầy máu nóng sau trận ẩu đả đỡ lấy gương mặt cô, quay mặt cô về phía mình. Vết máu trên đầu ngón tay vẫn chưa khô, vài giọt dính vào cằm cô tựa như hoa mai nở rục giữa nền tuyết trắng xóa.

“Tiểu Chi, nhìn tôi này.”

Sóng biển khóc thất thanh, lệ ướt chảy vào khóe môi người con gái xinh đẹp, cô ghé sát vào tai chàng thiếu niên, hơi thở tựa hương lan: “Đưa tôi về đi, nếu có người hỏi vết thương trên đầu em, cứ nói là bị cành cây quệt rách da thôi nhé.”

Sững sờ một lúc rất lâu rồi ngón tay Tư Vọng mới từ gương mặt cô trượt xuống, đồng thời cũng giúp cô lau đi vết máu đọng. Đêm nay Tiểu Chi ngủ cùng phòng với các giáo viên nữ khác, cô lắng nghe từng đợt sóng biển vỗ

về bờ cát, tự đáy lòng cô thâm nhủ: “Anh ấy đã chết rồi...”

Chương 17

Gió thu xao xác.

Lớp 11, còn chưa đầy hai năm nữa thôi là đã đến kỳ thi đại học. Trong trường cấp 3 Nam Minh toàn những học sinh tài năng ưu tú và tất nhiên những cái đầu sắc bén ấy đều muốn được vinh danh trên các bảng vàng của các trường đại học danh tiếng, bởi thế mà mỗi ngày đều cặm cụi dùi mài, hăng say học tập.

Được tin Mạc Ngôn đoạt giải Nobel văn chương, mọi người càng thêm coi trọng giờ ngữ văn. Trên lớp Âu Dương Tiểu Chi vừa giảng xong tác phẩm trong sách giáo khoa “Lâm Đại Ngọc vào Giả phủ” thì buổi chiều Câu lạc bộ văn học đã thảo luận ngay chương năm trong “Hồng Lô Mộng”:

“Chơi cõi ảo, mười hai thoa chỉ đường mê;

Uống rượu tiên, mộng lâu hồng diễn thành khúc.”

“Ai rằng vàng ngọc duyên ưa,

Ta quên cây đá, thề xưa được nào.

Trơ trơ người tuyết trên cao,

Ngoài đời đường vắng khuấy sao được nàng.

Cuộc đời ngán nổi tang thương,

Đẹp không toàn đẹp, lời càng đúng thay.

Dù cho án đặt ngang mày,

Cuối cùng vẫn thấy lòng này bản khoản.”

Mấy chiếc lá khô nhẹ bay xuống ô cửa sổ lớp học, Tiểu Chi đang ngâm đoạn “Lỡ nhau suốt đời” của Tiết Bảo Thoa trong “Khúc Kim Lăng Thập nhị

thoa”.

“Trò Tư Vọng.”

Cô đột ngột điểm danh, cậu thiếu niên thẳng thốt đứng dậy: “Em không ngủ gật ạ.”

“Tôi muốn hỏi em, nghe nói em đã đọc xong “Hồng Lô Mộng”, vậy em thích nhất nàng nào trong Kim Lăng thập nhị thoa?”

“Bài “Lỡ nhau suốt đời” vừa rồi tuy người thờ than là Tiết Bảo Thoa, nhưng cũng có liên quan đến Lâm Đại Ngọc - “nàng tiên nữ cô đơn đứng ngoài thế sự”. Người đời thường thương tiếc Đại Ngọc, tán tụng Bảo Thoa, nhưng em thích nhất chính là Tần Khả Khanh gợi cảm của Thiên Hương lâu, giấc mộng xuân của Giả Bảo Ngọc trong hồi thứ năm là mơ trên giường của Tần Khả Khanh mà.”

Tiểu Chi ho khan hai tiếng, dù gì thì ngồi đây toàn là trẻ vị thành niên, cậu vẫn thản nhiên không chút kiêng dè nói tiếp: “Thực ra, e rằng “Thần tiên tử” trong giấc mơ của Bảo Ngọc chính là hóa thân của Tần Khả Khanh, người chỉ dạy cho Bảo Ngọc ắt hẳn phải là một thiếu phụ hơn chàng ta nhiều tuổi.”

“Ừm, hoạt động của Câu lạc bộ văn học hôm nay dừng tại đây, các em có thể ra về.”

Ngày thứ sáu, học sinh đều mong ngóng được về nhà, chỉ trong nháy mắt, lớp học chỉ còn lại hai người Tiểu Chi và Tư Vọng.

“Tiểu Chi, sao lại không cho tôi nói hết?”

“Chúng đều là trẻ con, không cần nói nhiều vậy chứ.”

“Ừ nhỉ, chỉ có mỗi hai chúng ta là người trưởng thành thôi.”

“Nói gì vậy?” Cô đẩy nhẹ Tư Vọng một cái, “Có lúc tôi thực sự cảm thấy em không giống 17 tuổi chút nào.”

“Tôi đã 42 tuổi rồi, lớn hơn em bảy tuổi.”

Câu nói ấy làm mặt cô biến sắc: “Im ngay!”

Tur Vọng rời khỏi lớp học, về ký túc lấy cặp sách rồi ra cổng trường. Âu Dương Tiểu Chi đuổi theo phía sau: “Xin lỗi!”

“Không sao!”

Hai người sánh vai bước trên đường Nam Minh, bỗng nhiên cô nói: “Tur Vọng, tuần trước cô thấy trên màn hình di động của em có ảnh Trương Học Hữu trong liveshow năm 1995.”

“Ừm, năm đó em có đi xem.”

Biểu cảm trên mặt cô hơi kỳ lạ, ấp úng mãi mới nói: “Tối nay cũng có liveshow của Trương Học Hữu ở trung tâm thành phố, em có muốn đi không?”

“Ồ, cô có vé à?”

“Không có, nhưng có thể đến tận nơi mua vé chợ đen mà.”

“Em cũng không biết nữa... nhưng mà...”

Tiểu Chi ra vẻ như không có chuyện gì: “Em không rảnh hả? Hay là đã hẹn người khác rồi?”

“Không, em rảnh mà!”

Tur Vọng nhanh chóng gọi điện thoại cho mẹ, báo rằng tối nay cậu phải học thêm ở trường, hơn 11 giờ mới về nhà được.

“Em vẫn hay nói dối mẹ thế này sao?”

“Làm gì có! Mẹ em là người phụ nữ tốt nhất trên đời này! Cũng là người đẹp nhất!”

Hai người vừa nói vừa cười đi đến bên tàu điện.

Hoàng hôn của ngày cuối tuần, những chuyến tàu vào thành phố chật kín người, họ không tìm được chỗ ngồi, đành giữ móc vịn. Cũng may Tur Vọng

cao to vạm vỡ, còn Tiểu Chi trẻ hơn rất nhiều so với tuổi thật, nên chẳng ai nghĩ rằng họ là cô và trò mà trông giống một đôi tình nhân chị - em hơn.

“Năm 1995, tôi phát hiện ra em chép lại lời một bài từ trên lớp học - *Một mối tình si, hai chốn ngóng trông, viết ba bốn chữ, lệ đã năm sáu hàng, chỉ mong đêm mừng bảy được gặp trên cầu Ô Thước, được thần tiên tám hướng chứng giám uyên ương, nơi chín suối bồi hồi mười nhịp, cầu Nại Hà hận thật quá dài, ruột đứt thành trăm đoạn, ngàn muôn nỗi sầu, vạn sự bất đắc dĩ, khiến lòng đau não nề.*”

Tư Vọng đọc thuộc hết bài từ di Quỳnh Dao viết trên phim truyền hình. Những năm đó người ta hâm mộ loạt phim “Ba cảnh hoa mai” của Quỳnh Dao, trong đó có bộ “Người chồng ma” - một câu chuyện về thoát xác nhập hồn. Nhân vật nữ chính tưởng rằng người đàn ông cô yêu sâu đậm đã qua đời, không ngờ mấy năm sau hồn ma của chàng vẫn có thể chuyện trò với cô qua thư từ, âm nhạc, khiến cô tin chắc rằng trên đời này thực sự có ma.

“*Cầu Nại Hà hận thật quá dài* - Tôi chỉ nhớ được mỗi một câu này.”

Tiểu Chi cũng không còn kiêng kị gì nữa, những hành khách xung quanh đều có thể nghe thấy, lời cô nói chốc chốc lại bị nhấn chìm bởi những tiếng ồn. Tàu điện đã vào bên nhà thi đấu nằm ngay trước sân vận động diễn ra liveshow, họ tới cửa hàng tạp hóa mua chút đồ ăn rồi mới vào. Cô chọn các món Quan Đông, trứng kho lá trà và bánh mì cắt lát. Trước sân vận động người đã đông nghìn nghịt, đầu chen đầu nhấp nhô, Tiểu Chi mua được hai tấm vé vào cửa từ bọn phe vé, vị trí rất đẹp. Họ theo dòng người xô đẩy tiến vào bên trong, tiện đường mua luôn gậy phát sáng cổ vũ, cô nói to vào tai Tư Vọng: “Phải mười năm rồi tôi chưa xem liveshow ca nhạc!”

“Tôi thì là mười bảy năm!”

Cậu gần như phải dán sát vào tai, cô mới nghe rõ.

Bước vào sân vận động hoành tráng đông nghẹt, nhìn thấy sân khấu ánh sáng huy hoàng rực rỡ, Tư Vọng lúc này mới hò hét giống học sinh cấp 3 - đồng thời bên cạnh cậu, Tiểu Chi 35 tuổi cũng đang hò hét đến mức chính cô còn lấy làm ngạc nhiên, bởi đây là lần đầu tiên cô cười sảng khoái, si tình đến thế.

Danh ca diện trang phục biểu diễn rực rỡ lóa mắt xuất hiện trên sân khấu.

Bài đầu tiên anh hát là “Lý Hương Lan”, rồi tiếp đó là “Tôi bị thương thật rồi”. Âu Dương Tiểu Chi cũng hươu gậy sáng theo điệu nhạc, giữa những khán giả hâm mộ điên cuồng xung quanh, cô hóa thành một cô gái hơn 30 tuổi tươi trẻ mà Tư Vọng ít có dịp trông thấy. Còn cậu thì trông cực kỳ giống fan của AKB48, cậu cất giọng mạnh mẽ của tuổi thiếu niên hát theo những bài ca của Trương Học Hữu, Tiểu Chi lè lưỡi làm mặt quỷ trên chọc cậu.

Cảm giác được có cánh tay vòng sau lưng mình, chỉ cần siết chặt thêm chút nữa thôi là có thể chạm vào tận xương, nhưng cô không chống cự mà còn nghiêng người dựa sát hơn vào người cậu. Mùi hương từ mái tóc Tiểu Chi xộc vào mũi, vài sợi tóc dài dính lên mặt cậu, chẳng khác gì những sợi dây tơ quấn chặt lấy cổ cậu.

Những ca khúc trên sân khấu vẫn đang tiếp tục, “Lòng đau như dao cắt”, “Có em đồng hành”, “Tôi đợi đến khi hoa cũng tàn”...

Gần hai tiếng đồng hồ sau, gương mặt cô đã hồng rục như chiếc túi giữ âm, dính chặt vào cằm và tai Tư Vọng.

“Nàng đến buổi biểu diễn của tôi, mỗi tình đầu năm 17 tuổi, lần đầu tiên hẹn hò, chàng trai vì nàng xếp hàng suốt đêm, tiết kiệm nửa năm trời mới đủ tiền mua đôi vé. Tôi hát làm tim nàng tan nát, tôi hát làm tim nàng tan nát...”

Cơn gió thu thổi tung tóc Tiểu Chi, cô giữ chặt lấy cổ Tư Vọng, dụi đầu vào lồng ngực vững chãi của cậu. Phải chăng cô không muốn ai thấy mình đang rơi lệ? Hay không dám nghe lời ca đắm nước mắt trên sân khấu? Cô ôm chặt cậu thiếu niên đến mức cậu không hít thở được chút không khí nào khác ngoài hương tóc cô.

Cuối cùng, nam ca sĩ đã đặt dấu chấm hết cho đêm nhạc hôm nay bằng ca khúc “Nụ hôn tạm biệt.”

Cô buông Tư Vọng ra, lau khô nước mắt trên mặt cậu, khắp bốn bề vang vọng tiếng ca hòa theo sân khấu “Cái đêm cuồng loạn mà tôi và em hôn tạm biệt ấy”. Bờ môi của cậu thiếu niên ghé sát lại, rồi bỗng dừng ở khoảng cách hai cen-ti-mét, cứng đờ như hai pho tượng điêu khắc. Bài hát kết thúc mà cậu vẫn chưa hề chạm đến môi cô.

Lúc này cô mới nói ra câu đầu tiên trong suốt buổi biểu diễn: “Em, không phải là Thân Minh.”

Nửa tiếng sau, đoàn người trong sân vận động đã về gần hết, chỉ còn lại Tiểu Chi và Tư Vọng ngồi giữa những hàng ghế vắng tanh, dưới chân rải đầy tàn tích của những cây gậy phát sáng, chai nước và túi đồ ăn vặt. Nhìn lên những người công nhân đang thu dọn thiết bị chiếu sáng trên sân khấu, cô tựa đầu vào vai cậu, mềm mại nói: “Này!”

“Muốn nói gì à?”

“Tôi... cũng không biết nữa.”

Cậu cởi áo khoác ra choàng lên đùi cô: “Cô lạnh à?”

“Một chút thôi.”

Cô khép mắt lại, hít sâu mấy hơi: “Em có biết không, năm năm nữa thôi là tôi sẽ 40 tuổi.”

“Lúc đó, tôi cũng 47 tuổi rồi.”

Cô cười ảo não, lắc đầu, mở mắt ra nhìn bầu trời mùa thu.

Đêm khuya. Mười giờ.

Gió muện ngang ngược gào thét, một phiến lá khô rơi xuống mặt cô.

Âu Dương Tiểu Chi nhặt chiếc lá, thật không ngờ cô đưa lên miệng cắn nát: “Khi em mãi miết cúi đầu đi trên đường, đừng quên ngẩng lên nhìn trời sao nhé.”

Mãi sau cậu vẫn chưa đáp lại, rồi cô đứng lên nói: “Về nhà thôi nào, trò Tư Vọng.”

Chương 18

Hai ngày sau

Sáng thứ hai, Tiểu Chi lên lớp dạy ngữ văn như thường, không nhìn Tư Vọng nhiều thêm một cái, cô cũng không chủ động tìm cậu trò chuyện. Buổi chiều thì khác, nữ sinh bắt đầu túm năm tụm ba rủ rỉ thăm thì, nam sinh cũng

tụ tập nói cười ha hả, tất cả mọi người đều nhìn Tư Vọng với ánh mắt kỳ lạ, trong ánh mắt ấy có sự chế nhạo, ngưỡng mộ và ghen tị. Cậu bực tức túm lấy một anh chàng, nhờ sự uy hiếp của nắm đấm thép mới biết được rằng, trong buổi biểu diễn thứ sáu tuần trước của Trương Học Hữu, có bạn lớp bên cạnh cũng đi xem, và tận mắt chứng kiến cậu cùng với cô giáo Âu Dương ám muội dựa dẫm vào nhau. Tin tức này lan ra trong trường nhanh như chớp, khiến cho hàng trăm học sinh của cả ba khóa hứng khởi chẳng khác gì xem vụ bê bối của Trần Quán Hy.

Âu Dương Tiểu Chi nghe được chuyện này từ những lời xì xào của các thầy cô khác, có cô giáo tuổi trung niên thấy cô đi ngang qua, cố ý nói to lên: “Học sinh bây giờ cũng to gan lớn mật lắm cơ, dám yêu đương với cả cô giáo cơ đấy. Có phải là xem nhiều phim người lớn Nhật Bản không nhỉ? Chậc chậc, nghĩ thôi mà cũng thấy tởm rồi.”

Suốt cả tuần, sắc mặt của Âu Dương Tiểu Chi đều trắng bệch, giờ lên lớp cũng lơ đãng rồi nhanh nhanh chóng chóng kết thúc, không còn học sinh nào tới tìm cô nữa, cứ như thể trên người cô mắc bệnh truyền nhiễm, bị toàn thể giới tự động cách ly. Tư Vọng cũng không nói một lời, cứ thế đi lướt qua nhau trên hành lang, cúi đầu tránh sang một bên. Mỗi ngày hết giờ dạy cô đều về nhà sớm, dấu biết rằng Tư Vọng vẫn trốn trong bụi trúc đào nhìn theo bóng dáng cô rời khỏi cổng trường. Chỉ có thầy An vẫn bám theo cô, nhưng bị Tiểu Chi lạnh lùng từ chối, khiến cho gã nổi điên đập cả vào cây cổ thụ.

Nhiều tiết chính trị sau đó, thầy An luôn đột ngột gọi Tư Vọng đứng lên trả lời những câu hỏi cực kỳ hóc búa. Ngày thứ sáu, anh ta chỉ vào mũi Tư Vọng hỏi: “Trên đời này rốt cuộc có ma quỷ hay không? Nếu trong lòng em có ma quỷ thì chủ nghĩa duy vật còn có nghĩa lý gì?”

Đúng là một câu hỏi của kẻ tâm thần rối loạn! Nhưng đám học trò ngồi đó đều ngầm hiểu rằng “trong lòng có ma quỷ” ám chỉ điều gì.

Tư Vọng không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt anh ta: “Trên đời này có ma quỷ! Đừng nói chỉ trong lòng em có ma quỷ, trong lòng thầy cũng có ma quỷ, trong lòng mỗi người ngồi đây cũng đều có ma quỷ! Chẳng qua mọi người không nhìn thấy được con quỷ đó, còn em lại có thể cảm nhận được, nhìn thấy được nó một cách chân thực. Con quỷ ấy đang bò trên vai mỗi người, mỗi ngày mỗi đêm, mỗi giờ mỗi phút đều đang nhìn tất cả mọi người!”

Cậu vừa dứt lời thì cả lớp rộ lên. Sắc mặt thầy An cũng lúc xanh lúc tím, anh ta không tìm được con gậy, cầm roi vụt chan chát vào mặt bàn học của Tư Vọng, gào lên điên cuồng: “Cái thằng du côn oắt con, mau cút ra khỏi đây cho tôi!”

Cậu cứ thẳng lưng đứng đó, không chút run sợ đáp lời: “Xin lỗi thầy, thầy không có quyền đó.”

“Cậu không đi? Vậy thì tôi đi!”

Thầy An quẳng sách xuống, đập cửa cái rầm rồi đi.

Học trò trong lớp ồ lên như ong vỡ tổ, Tư Vọng có vẻ bình tĩnh ngồi xuống, nhưng thực ra toàn thân cậu đang run rẩy.

Mấy phút sau, thầy chủ nhiệm Trương Minh Tùng gọi cậu vào văn phòng, mắng cho cậu một trận đầu rơi máu chảy, bắt cậu đi xin lỗi thầy An, Tư Vọng lắc đầu nói: “Trên lớp thầy giáo đặt câu hỏi cho em, em chỉ nói ra những lời thật lòng, vậy là có lỗi ư?”

“Tư Vọng, em thực sự cho rằng trên đời này có ma quỷ phải không?”

“Có một con quỷ luôn luôn ẩn nấp trên người em.” Tư Vọng lộ ra vẻ mặt của người đàn ông trung niên, “Thầy Trương, thầy có tin không?”

Dường như ông giáo sắp bước sang tuổi ngũ tuần giật mình: “Thực ra tôi không cứng nhắc như các em tưởng đâu, nhiều năm trước tôi đã luôn quan tâm đến triết học và tôn giáo, thậm chí là các hiện tượng kỳ lạ trong tự nhiên, bao gồm cả ma quỷ.”

“Em biết.”

Tư Vọng chỉ vào giá sách sau lưng thầy giáo. Vẻ mặt Trương Minh Tùng bỗng trở nên kỳ quái: “Nếu như trên người em thực sự có nơi nào đó đặc biệt thì tôi rất vui lòng được chia sẻ kinh nghiệm với em - với tư cách thầy giáo chủ nhiệm, tôi bảo đảm sẽ không nói cho ai khác biết.”

“Xin lỗi thầy, em chỉ tiện miệng nói vậy thôi, đây chỉ là thế giới quan của em thôi thầy ạ.”

“Thôi được, nhưng tôi tin, em là người có bí mật. Nhất định tôi sẽ khai ra bí mật đó của em, chụp ảnh lưu lại.”

“Thầy Trương, em đã có thể về chưa ạ?”

“Em đi xin lỗi thầy An đi, tôi sẽ không truy cứu chuyện này thêm nữa”.

Nhưng Trương Minh Tùng từ đầu đến cuối đều không nhắc tới Âu Dương Tiểu Chi, muốn giữ lại thẻ điện cho cô giáo.

Đêm khuya hôm đó, cô vừa nằm lên giường đã nhận được tin nhắn của Tư Vọng: “Xin lỗi! Tôi đi xin lỗi thầy An rồi, nói rằng trong buổi biểu diễn đó tôi tình cờ gặp được cô, cô bị ngã nên tôi đỡ cô dậy, khiến cho bạn học hiểu lầm là chúng ta dựa sát vào nhau.”

Âu Dương Tiểu Chi siết chặt chiếc điện thoại, dường như muốn bóp vỡ màn hình, nửa tiếng sau mới trả lời: “Trò Tư Vọng, xin nhớ kỹ rằng dù có gặp phải chuyện gì, cũng không cần ép mình phải nói dối!”

“Tiểu Chi, cả cái trường này đều đang nhắm vào chúng ta, ì xèo xôn xao hết cả lên rồi, thật không biết phải làm sao nữa?”

“Mặc kệ bọn họ! Càng không cần phải vì thế mà xao nhãng việc học hành, cậu phải học tập chăm chỉ, nghe lời thầy cô nhé!”

“Cô đã bao giờ thích tôi chưa?”

Nhận được tin nhắn này, Tiểu Chi không hồi âm, để cho chàng trai trẻ suốt đêm không ngủ.

Chương 19

Tháng mười một, không khí đã sắp đông lại thành băng rồi.

Thân Mẫn đã lên lớp 11, gần đây cô đọc một cuốn sách rất cảm động có tên là “Hình hài yêu dấu” của nữ tác giả người Mỹ. Cuốn sách khiến cho người đọc phải rơi lệ. Câu chuyện kể về linh hồn của một cô bé sau khi chết cứ luôn bay lượn ở chôn nhân gian, quan sát kẻ giết người và những người thân trong gia đình mình. Bố cô đã không còn làm kiểm sát từ lâu rồi, hàng ngày

ở nhà vẫn cực kỳ nghiêm nghị. Có một chuyện Thân Mẫn không dám nói cho bố biết, đó là cô đã yêu rồi.

Cậu con trai đó học ở một trường cấp 3 khác, từ trước tới giờ chưa bao giờ thấy cậu mặc đồng phục, cậu cắt mái tóc trông rất ngẫu, y như các ngôi sao Hàn Quốc hay nhảy nhót trên ti vi. Cậu đã đòi đến vài chiếc di động Iphone, nói chuyện cũng rất biết lấy lòng các cô nữ sinh chưa hiểu chuyện đời. Tóm lại, theo cách nói hiện đại bây giờ là, chẳng qua cũng là loại chỉ cần vài câu là xin được số điện thoại, ăn vài bữa cơm là có thể lùa lên giường - May mà Thân Mẫn chưa đi đến bước này.

Hai đứa thường gặp nhau ở quán canh cay bên vệ đường, bên cạnh là trường cấp 2 Mùng 1 tháng 5, đối diện là một tiệm sách nghèo nàn. Thân Mẫn ăn mặc càng thêm xinh đẹp, mặc đồng phục cười tươi rói, mặt mày xinh đẹp hơn hở.

Cuối tuần, hai người đi rạp xem phim Tết, buổi tối nắm tay nhau ra khỏi rạp, cậu nam sinh cắn vào tai cô nữ sinh bảo: “Tiểu Mẫn mệt chưa? Chúng mình tìm nhà nghỉ nào đó nghỉ ngơi chút xíu nha?”

Cô đã không còn là cô bé con nỡ, lập tức đổi sắc mặt: “Không!”

“Được thôi, vậy em về nhà sớm đi, đừng để bố lo!”

“Tạm biệt!”

Thân Mẫn vẫn còn hơi lưu luyến, vẫy tay tạm biệt rồi bước lên xe bus.

Cậu con trai đứng yên tại chỗ, gọi một cuộc điện thoại, rồi đến cửa hàng tạp hóa mua một bao thuốc lá, ngậm trên miệng hít hà rồi thở ra những vòng khói trắng. Cậu ta hút liên tục bốn năm điếu, còn trước mặt Thân Mẫn thì tuyệt nhiên không động đến một điếu nào. Rất nhanh sau đó có một cô bé chạy tới, cũng là nữ sinh cấp 3 như Thân Mẫn, trang điểm có phần rực rỡ hơn cô, nhưng tư sắc thì kém hơn rất nhiều. Cậu chàng ngang nhiên ôm cô ta vào lòng, ngạo ngược nhả khói treu chọc, hôn vào môi cô nàng mấy cái liền rồi đi thẳng sang nhà nghỉ cạnh đó thuê phòng. Đến gần 12 giờ đêm, hai đứa mới trở ra, cậu chàng mồm ngậm điếu thuốc đi liêu xiêu, tay vẫn còn vung vẩy lon bia, đường phố gần như vắng bóng người, đột nhiên có một chàng thiếu niên xông tới.

Đôi mắt Tư Vọng tóe lửa đáng sợ: “Ê! Đứng lại!”

“Mày là ai?” Cậu chàng nhả ra một vòng khói: “Cút!”

Cô gái miệng cũng nồng nặc mùi bia: “Đồ thân kinh!”

“Này cô, nếu cô không muốn gặp rắc rối thì nên về nhà sớm đi.”

Dưới ánh đèn đường tăm tối, cậu gỡ mẩu thuốc lá trên miệng gã trai xuống, cô nàng kia cũng không phải kẻ kém thông minh, chỉ trong chớp mắt đã mất tăm mất dạng.

“Muốn chết hả mày!”

Gã trai hung hăng đẩy cậu một cái, Tư Vọng vẫn sừng sững đứng yên tại chỗ chẳng khác gì bức tường đá.

“Tao không muốn ra tay với mày, chỉ muốn cảnh cáo mày, đừng bao giờ gặp lại Thân Mẫn nữa.”

“Hừ, mày là bạn học của Tiểu Mẫn hả? Thảm yêu cô ấy không dám nói nên ngày nào cũng chơi trò theo dõi chứ gì, đúng là đồ bún thiêu tội nghiệp!”

“Tao là anh trai cô ấy, còn nữa, cấm mày gọi cô ấy là Tiểu Mẫn!”

Cái gã ngựa non háu đá không biết sống chết ấy lao vào đâm cậu một quyền, Tư Vọng nhẹ nhàng dùng tay trái đỡ lấy, tay phải đáp trả lại bằng một cú đấm thẳng mặt, trúng ngay sống mũi. Cùng với máu phun ra từ mũi, gã trai ngã sòng xoài trên đất, rồi vẫn hăng tiết vệt bò dậy, cậu kỷ niệm hấn một cú móc hàm, bồi thêm liên tiếp một cú đấm xoáy, đồ ăn thức uống trong bụng gã cứ thế nôn ra bằng hết. Giờ gã chỉ còn chút hơi tàn để xin tha mạng, may mà Tư Vọng còn chưa dùng đến chân, nếu không e rằng sẽ đánh gã nằm viện mấy ngày.

“Nhớ rõ chưa? Nếu còn để tao thấy mày léng phéng cạnh cô ấy nữa... thì mày biết rồi đấy!”

Có người qua đường trông thấy nhưng họ cũng rảo bước thật nhanh, chẳng ai dám dây dưa vào những vụ xô xát thế này. Tư Vọng nhanh chóng bỏ đi, tránh đụng độ cảnh sát. Từ đó về sau, gã khôn kiếp đó biến mất khỏi thế giới

của Thân Mẫn.

Chương 20

“Nếu còn có ngày mai, em muốn trang điểm thế nào? Nếu không có ngày mai, em muốn từ biệt ra sao?”

Có đôi khi cô cảm thấy - bài hát này chính là đoạn nhạc cuối cùng lướt qua đầu thầy giáo Thân Minh vào cái thời khắc thầy bị giết vào lúc 10 giờ đêm ngày 19 tháng 6 năm 1995.

Ngày 21 tháng 12 năm 2012.

Ngày tận thế theo lịch của người Maya.

Nửa đêm, trên đỉnh tòa nhà ba mươi tầng bao quát được gần một nửa thành phố, ngoài cửa sổ không khí đã gần đóng băng. Chiếc điện thoại Samsung của cậu nam sinh vang lên khúc nhạc “Nếu còn có ngày mai”, nhưng đã không còn là bản gốc năm 1990 nữa, mà là bản hát lại của Tín và Tiết Nhạc. Tiểu Chi ngồi xếp bằng trên bậu cửa sổ, không ngừng hà hơi thổi khí nóng lên lớp cửa kính, tạo ra những vòng bóng trắng mờ ảo. Cậu chạm đầu ngón tay vào những chiếc bóng trắng ấy, vẽ ra hình dáng một chú mèo, rồi lại đeo thêm mắt kính cho chú mèo ấy.

“Trò Tư Vọng, đừng có nghịch.”

Cô lại tặng cho tấm kính thêm một vòng khí trắng, nháy mắt nuốt mắt chú mèo.

“Tôi là Thân Minh.”

“Đêm nay, tôi để cậu đến đây, không liên quan gì đến Thân Minh cả.”

Đây là căn hộ mà Âu Dương Tiểu Chi thuê để sống một mình, căn hộ nhỏ có một phòng khách và một phòng ngủ được sắp xếp rất sạch sẽ, ngăn nắp.

Nhiều ngày rồi họ chưa nói với nhau câu nào, dù có gặp trên lớp cũng chẳng thể bốn mắt nhìn nhau. Sớm hôm nay, cô nhận được tin nhắn của Tư Vọng: “Tiểu Chi, tôi muốn gặp em, nếu vẫn còn có ngày mai?”

Đúng vào ngày thứ sáu, Tiểu Chi chân chừ mãi đến chiều muộn, khi sắc trời đã tối mịt như lúc nửa đêm, mới gửi cho cậu địa chỉ nhà. Đêm nay không chỉ là ngày tận thế, mà còn là ngày đông chí, ngày mà bán cầu Bắc có đêm dài nhất và ngày ngắn nhất trong năm. Những năm trước đây, vào ngày này người ta phải đi viếng mộ, đốt vàng mã cho thân nhân và tổ tiên. Tương truyền rằng đó là ngày âm khí nặng nề nhất, khi đêm xuống ma quỷ thường xuất hiện, người sống phải nhanh chóng về nhà.

Tư Vọng nhận được tin nhắn thì không về nhà nữa, giữa đường cậu chuyển tàu, tắt chế độ nghe gọi của điện thoại rồi đến thẳng căn hộ trên tầng 30 này.

“Sáng nay thầy giáo chủ nhiệm của cậu tìm tôi nói chuyện, yêu cầu tôi đừng có thêm bất cứ tiếp xúc riêng tư nào với cậu nữa, dù là ở trong phòng giáo viên cũng không được.”

“Trương Minh Tùng ấy à?” Ngón tay Tư Vọng vẽ ra một chú chó trên vòng khí trắng cửa sổ. “Dựa vào đâu mà ông ta đòi hỏi vậy?”

“Chiều nay hiệu trưởng cũng tìm tôi, nói ra những lời y hệt, đây là quyết định mà đảng ủy nhà trường đưa ra sau khi thảo luận.”

“Ai cũng nói vậy sao?”

“Tất cả các giáo viên và học sinh. Mẹ cậu sẽ nhanh chóng biết chuyện thôi.”

Cô lại cúi người xuống thối thêm một vòng sương trắng nữa trên cửa sổ: “Nếu đêm nay là tận thế thì tốt biết bao, xin lỗi, đây không phải là lời của một giáo viên cấp 3 nên nói nhỉ.”

“Tiểu Chi, đã nhiều năm vậy rồi mà sao em vẫn chưa kết hôn? Chắc chắn có rất nhiều người đàn ông theo đuổi em phải không?”

“Cậu muốn tôi trả lời thế nào? Muốn tôi nói rằng tôi vẫn không thể nào quên được thầy Thân Minh? Căn rút vì cái chết của anh ấy? Cậu sai rồi, đối với đám con trai con gái 17, 18 tuổi, như thế đâu có tính là gì?”

“Em nói dối!”

Âu Dương Tiểu Chi véo mũi cậu, như thể cậu là học sinh tiểu học vậy: “Khi

nào em đến tuổi của tôi sẽ hiểu.”

“Đừng quên là tôi lớn hơn em bảy tuổi đấy.”

“Im miệng...”

Còn chưa kịp dứt lời thì Tur Vọng đã ngấu nghiến hôn vào bờ môi cô.

Sau những giây giây giụa và phản kháng ngăn ngại, Tiểu Chi dần trở nên mềm mại, cậu thở hắt hắt nói: “Xin lỗi!”

“Tôi từng cảnh cáo em rằng - bất kỳ người đàn ông nào đến quá gần tôi đều sẽ phải chết!”

Môi cô vừa bị Tur Vọng cắn mạnh, giờ đang rướm máu, khi nói ra những lời ấy trông cô giống nữ quỷ hút máu đến lạ kỳ.

“Có thể cho tôi biết nguyên nhân không?”

“Thực ra, Tiểu Chi là cái tên mà tôi tự đặt cho mình.”

“Tên là gì không quan trọng, giống như tôi, vừa là Tur Vọng, vừa là Thân Minh.”

“Em... vốn là một đứa con rơi, được người ta nhặt về từ thùng rác bên bờ sông Giang Tô. Em không biết bố mẹ mình là ai, cũng không biết mình sinh ngày nào, càng không biết bắt đầu từ khi mấy tuổi em đã theo những người lang thang phiêu bạt khắp nơi, bữa no bữa đói, cho đến năm gần 11 tuổi mới tới khu ổ chuột đối diện trường cấp 3 Nam Minh. Em giúp người ta nhặt rác kiếm sống, sống trong một thế giới bị tất cả mọi người coi thường. Vì quá đói, em lén lấy trộm một cái đùi gà, bị đám bạn học của anh nhốt trong khu Ma nữ, nếu không phải được anh cứu ra, thì sợ rằng giờ đã trở thành nắm xương khô nằm vùi dưới ba tấc đất rồi.”

“Đến tận bây giờ tôi vẫn nhớ gương mặt của em khi đó.”

Tiểu Chi tựa đầu lên kính cửa sổ, nhìn cô như đang trôi dạt giữa thinh không: “Lúc đó đến tên em còn không có! Thế nhưng, khi bị nhốt mấy ngày dưới lòng đất, em mãnh liệt khao khát được sống, cũng vô cùng cảm kích anh đã cứu mạng mình. Thế nhưng, khi em quay về giữa đám người lang

thang, tiếp tục sống những ngày vùi đầu trong thùng rác bần thủ, nuốt những chiếc bánh bao vừa cứng vừa lạnh, thỉnh thoảng lại bị đánh, em bắt đầu oán hận anh tại sao lại cứu em, cứ để em lẳng lặng chết đi có phải là tốt biết mấy, như thế tất cả khổ đau sẽ tiêu tan.”

“Em muốn chết - cho nên mới...?”

“Xin lỗi! Trận hỏa hoạn đó là do em gây ra đây! Chính em đã dùng một que diêm đốt cháy thùng rác trong một ngôi nhà, em chỉ muốn nhốt mình lại rồi tự kết thúc, không ngờ được rằng vẫn còn người khác trong đó. Em chỉ mới 11 tuổi, quá ngây ngô, quá ngu xuẩn, không biết ngọn lửa sẽ lan ra, chớp mắt đã không thể kiểm soát được, rồi thiêu cháy tất cả khu nhà ổ chuột ấy...”

Cô nhắm mắt, nước mắt chảy thành hàng rơi xuống cằm, tựa như lại một lần nữa bị thiêu đến bỏng rát.

“Đó là tháng 6 năm 1988, tôi đó tất cả bạn học của tôi đều chạy ra, xe cứu hỏa không tới kịp, tôi nghe thấy trong đám lửa có tiếng kêu cứu không ngừng, bèn liều mạng xông vào - thực ra, tôi không tới để cứu em, mà chỉ là muốn xông vào đó mà thôi, giả bộ muốn cứu người, bị lửa thiêu rụi cũng hay đấy chứ.”

“Anh không sợ bị chết cháy ư?”

“Tôi không sợ, vì chỉ còn vài tuần nữa thôi là đã thi đại học rồi, em phải biết rằng năm đó thi đầu vào đại học khó khăn đến mức nào, hướng hồ ngành tôi đăng ký lại là khoa Trung văn trường Đại học Bắc Kinh, hàng chục nghìn học sinh ưu tú cả nước tranh giành nhau một suất. Thời khắc đối mặt với ngọn lửa ngút trời đó, tôi nghĩ, nếu có thể liều thân vì nghĩa, dù chỉ cứu được một người, có lẽ cũng sẽ giành được cơ hội tiến cử vào trường. Thực ra, tôi mới là kẻ ích kỷ nhất! Những tháng ngày học lớp 12, mỗi ngày tôi đều mơ tưởng đến trận hỏa hoạn khủng khiếp đó, hoặc bất ngờ có một trận lũ lụt nào đó khiến thầy trò cả trường rơi vào nguy hiểm, có vậy tôi mới có thể liều thân cứu người, mới được toàn thành phố biểu dương... người nên nói xin lỗi, phải là tôi.”

“Không, anh đã cứu em, còn em đã châm lửa thiêu chết biết bao người, kể cả những người lang thang đã nuôi em lớn lên, em là thủ phạm giết người, ít nhất cũng là thủ phạm phóng hỏa. Nhưng em chưa từng nói ra bí mật này.”

Cậu nhìn xuống chúng sinh vẫn vũ giữa này tận thế dưới kia, cười ảo não: “Tôi đã sớm biết bí mật của em rồi - khi tôi cứu em ra khỏi đám cháy, trên người em có một bao diêm đã cháy hết một nửa, tôi lén giấu nó vào túi quần mình. Những lời em nói với tôi khi đó, cùng với ánh mắt sợ hãi, đã đủ cho tôi biết chân tướng sự việc.”

“Tại sao anh không nói ra?”

“Tôi không muốn thấy cuộc đời em bị hủy hoại! Và còn cả lý do ích kỷ của tôi nữa, nếu em không phải là người bị hại mà chính là người phóng hỏa, thì tôi cũng chẳng có chút nghĩa khí nào khi cứu em đâu - ai sẽ trao vinh dự vì nghĩa quên mình cho kẻ đã cứu thủ phạm đốt nhà cơ chứ?”

Tiểu Chi đồng bệnh tương lân vuốt ve cằm cậu: “Thầy Thân, em còn nhớ mười bảy năm trước, trên cánh đồng hoang ở đường Nam Minh, thầy đã nói với em rằng: “Chúng ta là cùng một loại người”.”

“Giống như hai ngôi sao băng, cùng một lúc từ khung trời xa xôi bay tới hành tinh xanh, cùng lúc xuyên qua tầng khí quyển, thiêu đốt tất cả tan thành thành tro bụi.”

“Thân Minh, em vẫn muốn cảm ơn anh đã cứu em. Sự việc đó đã khiến công chúng chú ý, có người báo cáo về cậu học sinh cấp 3 cứu người, cũng có người quan tâm đến cô bé khổ sở cô cút. Có người sĩ quan nhận em về nuôi, vì vợ ông ấy không thể sinh con được. Em trở thành con gái của quân nhân, ít nhất không phải lo cái ăn cái mặc, lần đầu tiên em được mặc quần áo mới, mỗi buổi tối đều được ăn cơm trắng, không còn phải chịu đựng ánh mắt khinh khi và chán ghét. Chính vào ngày thứ ba mà em được về nhà mới, bố nuôi liền bị triệu tập khẩn cấp ra chiến trường, lần tiếp theo mà em được gặp ông ấy, thì chỉ có thể thấy thi hài liệt sĩ của ông ấy mà thôi.”

“Tiểu Chi, tôi không cần biết những chuyện đó.”

Cô cứ như đang tự độc thoại với không khí: “Từ đó về sau, mẹ nuôi bắt đầu xa lánh em. Bà cảm thấy cái đứa con hoang thoát chết từ đám cháy đã mang đến cái chết của chồng bà ấy. Nhưng dù sao đi nữa bà ấy cũng là vợ của quân nhân, nhận được rất nhiều tiền trợ cấp, còn em trở thành con em liệt sĩ, được hưởng đủ mọi ưu đãi. Em bắt đầu có cơ hội học tập từ đầu, trường tiểu học Bát Nhất phá lệ gọi em nhập học. Em học hành rất chăm chỉ, rất cố gắng, chỉ vài năm đã được nhảy lớp mấy lần, nhanh chóng đuổi kịp các bạn

cùng trang lứa, rồi em thi vào trường điểm của thành phố. Sau đó, vì có những tên khôn bám theo em, đang yên đang lành chạy đến cổng trường tán tỉnh nên em bị ép chuyển đến trường Nam Minh.”

“Sau đó, chúng ta gặp lại nhau.”

“Em không nghĩ rằng anh lại nhận ra em.”

“Sao có thể quên được? Năm 1988, cô bé gặp lần đầu tiên trong hầm ngầm khu Ma nữ giữa đêm khuya, lần thứ hai giữa đám cháy trên đường Nam Minh. Dù sáu năm sau em lớn lên thành một thiếu nữ xinh đẹp, biến thành một người hoàn toàn khác - chỉ trừ ánh mắt.” Cậu nhẹ nhàng vuốt ve khóe mắt ẩn hiện hai nếp nhăn của cô. “Tôi biết em là thủ phạm phóng hỏa, từng châm lửa thiêu chết bao nhiêu người, nhưng em không cố ý làm vậy.”

“Nếu như bí mật này bị người khác biết, có lẽ em sẽ phải vào tù, và số phận sẽ không giống như ngày hôm nay.”

“Liễu Mạn đã biết rồi.”

Âu Dương Tiểu Chi lắc đầu thờ dãi: “Em nên sớm đoán ra mới phải.”

“Ngày 5 tháng 6 năm 1995, chính vào cái đêm cô ấy bị giết, cô ấy một mình gọi tôi vào phòng tự học, nói cô ấy đã biết bí mật của tôi và em - cô ấy nói cô ấy là bạn thân nhất của em, nhưng đó chỉ là bề ngoài, thực ra cô ấy vô cùng ghen tị với em, vì có em tới mà cô ấy không còn là tâm điểm của sự chú ý nữa, đám nam sinh đều âm thầm để ý em, có lẽ là cả người cô ấy thích cũng vậy.”

“Mục đích mà Liễu Mạn tiếp cận, giả làm bạn thân nhất của em, thì ra là để tìm ra bí mật của em sao?”

“Tôi e rằng những tin đồn về em mà cả trường xôn xao đều do cô ấy cố ý tung ra. Liễu Mạn nói mấy ngày trước, cô ấy đã tra ra thân phận thực sự của em - thì ra em là được nhận nuôi năm 1988, chính là người may mắn sống sót sau trận hỏa hoạn năm đó, và người cứu em ra khỏi đám cháy đó, chính là tôi.”

“Những chuyện còn lại là do cô ấy tự tưởng tượng ra phải không?”

“Đúng vậy, Liễu Mạn đã nói ra suy đoán của cô ấy - chắc chắn thầy giáo thích Tiểu Chi, giữa tôi và em, giáo viên chủ nhiệm và học sinh, đã xảy ra quan hệ giữa nam và nữ, tất nhiên tôi một mực phủ nhận!”

“Thực tế thì giữa em và thầy nào đã có chuyện gì đâu, đến phòng của thầy em còn chưa bước vào một bước mà, phải không thầy Thân Minh?”

Vẻ mặt của cô khi nói ra câu ấy, không biết là vui mừng hay là nuôi tiếc?

“Sáng ngày hôm sau, tôi phát hiện ra Liễu Mạn đã chết, tôi...”

Tư Vọng vẫn còn muốn nói điều gì, miệng đã bị tay Tiểu Chi bịt kín: “Đừng nói gì nữa.”

Rất lâu sau, cậu tránh thoát tay cô, nói: “Mười ba ngày sau, tôi cũng chết.”

“Năm 1995, là khoảng thời gian thế nào với em nhỉ? Sau khi thầy Thân Minh qua đời, em thi đỗ Đại học Sư phạm, sau khi tốt nghiệp liền đi dạy ở khu vùng sâu vùng xa khó khăn ở miền tây, bởi vì em cũng giống những đứa trẻ ở đó, đều có tuổi thơ đói ăn, thiếu mặc, và thất học.”

“Tôi không cần biết quá khứ của em, giờ đây chỉ còn lại một nghi vấn duy nhất, dù thế nào đi chăng nữa tôi cũng khó có thể hé răng, tôi sợ nếu như nói ra bí mật này, tôi sẽ vĩnh viễn biến mất trước mắt em.”

Âu Dương Tiểu Chi ôm mặt: “Em biết anh đang nghĩ gì? Ngày 19 tháng 6 năm 1995, tại sao em lại hẹn gặp anh lúc 10 giờ đêm ở khu Ma nữ? Tại sao anh lại bị người ta sát hại, mà em thì thất hẹn không đến? Lẽ nào chỉ là vì cơn mưa bão đó? Sau khi anh chết, tại sao em không nói gì với trường học và cảnh sát mà ngược lại, còn lừa dối tất cả mọi người?”

“Em vẫn có chuyện gì giấu tôi phải không?”

Cô không trả lời câu hỏi của Tư Vọng nữa mà quay đầu nhìn ra cửa sổ tầng 30, một đêm lạnh cắt da cắt thịt thế này, mệnh mang đèn đuốc đô thị, chẳng qua cũng chỉ là hư ảo mà thôi. Chiếc điện thoại Samsung vẫn đang ngân lên tiếng nhạc chuông “*Nếu thực sự có thể có ngày mai, liệu có thể làm xong hết những điều dang dở, liệu tất cả có tan biến như mây khói, nếu như không có ngày mai...*”

Nửa đêm. Mười hai giờ.

Khi cậu tỉnh lại từ giấc mộng giết người liên tiếp thì đã là sáng sớm ngày 22 tháng 12. Rừng gang thép ngoài cửa sổ vẫn chưa hề suy suyền, chỉ có bầu trời đầy hoa tuyết bay bay.

Quả nhiên, vẫn còn có ngày mai.

Âu Dương Tiểu Chi đứng bên cửa sổ, mặc áo ngủ bằng vải bông, tóc xòa trên mặt, cô thần thờ nhìn thành phố chìm trong tuyết. Cậu đứng sau lưng cô, không dám ôm lấy bờ vai cô nữa, mà chỉ vùi đầu ngửi hương tóc cô.

Mùi hương.

Bỗng nhiên cô quay đầu lại nhìn vào mắt cậu thiếu niên, hai bờ môi chỉ cách nhau trong gang tấc, rồi cô khẽ lắc đầu: “Tur Vọng, xin cậu hãy về đi, mẹ cậu đang đợi cậu ở nhà.”

Cô đang đuổi cậu đi.

Cậu không còn nói câu “Tôi là Thân Minh nữa”, chỉ lẳng lặng mặc quần áo, trước khi khép cánh cửa lại, cậu ngoái nhìn cô lần cuối, cô tựa như sương như khói mơ hồ, chỉ chớp mắt thôi là tan theo mây khói.

Muốn từ biệt ra sao?

Tur Vọng bước trên nền tuyết lạnh băng, hứng lấy những bông hoa tuyết nhỏ như mẩu giấy vụn, thành phố sau ngày tận thế ấy lần đầu tiên khiến cho người ta cảm thấy thân thuộc, bước chân đạp tuyết cũng nhẹ nhàng bay bổng hơn rất nhiều.

Tới bờ sông Giang Tô, vẫn trên cây cầu Vũ Ninh ấy, cậu nằm bò trên lan can đọng đầy tuyết, ngắm nhìn dòng sông sinh tử cuộn cuộn chảy, vô số bông tuyết rơi xuống, chớp mắt tan ra thành nước...

Mặt trời lên, cậu quay lại ngôi nhà ở khu dân nghèo, mẹ cậu ngồi trước cửa, vừa mừng rỡ vừa kinh ngạc - Cả đêm Hà Thanh Ảnh không ngủ, hốc mắt thức trắng đêm đỏ au, như già đi vài tuổi.

“Con đã đi đâu thế?”

Đôi diện với ánh mắt dữ dội của mẹ, Tư Vọng cởi áo khoác ngoài, rót một ly nước, mở tủ lạnh lấy chiếc bánh mì chông đốt.

“Tư Vọng, mẹ đợi con cả một đêm, không dám gọi điện thoại cho thầy chủ nhiệm của con, sợ nếu ông ấy biết con nửa đêm không về ký túc xá sẽ phạt con. Mẹ đến sở công an báo cho cảnh sát Diệp Tiêu, anh ấy tìm con khắp thành phố, sau nửa đêm còn đến trường Nam Minh.”

Hà Thanh Ảnh điên cuồng túm lấy cổ áo cậu, gần như vò nát chiếc áo len mà cô tự tay đan cho con trai: “Nếu con không nói, mẹ sẽ chết cho con xem!”

“Con ở cùng với một người phụ nữ.”

Cuối cùng, cậu buông một câu trả lời nhẹ như không rồi ngồi xuống tiếp tục gặm bánh mì.

Mẹ cậu trợn tròn mắt kinh ngạc, sững sờ đứng hồi lâu rồi gọi một cuộc điện thoại: “Alo, thầy Trương phải không ạ? Xin lỗi ngày nghỉ còn làm phiền thầy thế này, tôi là mẹ của cháu Tư Vọng, tôi muốn báo với thầy, cháu Tư Vọng nhà tôi đêm qua cả đêm không về, nó nói nó ở cùng với một người phụ nữ.”

Từ đầu dây bên kia vọng lại giọng nói sắc sảo của Trương Minh Tùng, Hà Thanh Ảnh dán sát ống nghe vào tai, mấy phút sau mới trầm mặc cúp điện thoại, chậm chạp tiến đến trước mặt con trai, rồi giáng cho cậu một cái tát.

Phần 5: Người chưa khuất

Em hóa thành hồn bị lãng quên

Chập chờn trước mắt mãi ưu phiền

Khi mùa táo chín thơm đất lạ

Đêm về em hiện giữa chốn xa

Ánh sao thăm thẳm bao la

Nơi đó có lẽ vẫn là mùa xuân

Bốn mùa không vội bước chân

Em chưa thử thi một lần với tôi

Cũng chưa từng thấy em cười

Em dần sinh bệnh, lặng thầm chết đi

Tựa như say ngủ một khi

Tôi ngân khúc nhạc đêm về bi ai

Vì em thấp ngọn đèn dài

Vì em tôi tặng một hai đóa hồng

Giữ đêm thình lặng như không

Tôi cùng trăng sáng mơ màng vì em

Biết rằng trong cõi lòng em

Chưa từng có lúc thấy hình bóng tôi

Dẫu nay em đã xa rồi

Tôi dang bài hát dưới đôi táo xanh

Giờ đây tôi vẫn đứng canh

Câu em yên giấc an lành thiên thu.

“Dành tặng người con gái đẹp đã qua đời” - Tachihara Michizou

Chương 1

Ngày đầu tiên của năm 2013.

Diệp Tiêu một mình ngồi trong ngôi nhà nhỏ của cảnh sát Hoàng Hải ngắm nghĩa bức tranh vẽ về mối quan hệ giữa người và vật bằng mực đỏ treo trên tường. Căn nhà này đã khóa cửa bỏ không hơn hai năm nay, mãi chưa bán đi được, tất cả các tài liệu vụ án đều đã bị mang đi, chỉ có vết bút vẽ trên tường vẫn được giữ gìn nguyên vẹn.

Chữ “Thân Minh” cực lớn nằm ở giữa, sau mười tám năm, dấu chủ nhân đã lìa trần, màu mực vẫn tươi mới chẳng hề phai nhạt, tựa như vết máu nhuộm đậm bức tường. Cái đêm Thân Minh gặp nạn, ngoài chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch bị anh ta sát hại, quanh đó còn có thêm vài người dính líu đến sự vụ này.

Trước tiên, kẻ tình nghi số một là Lộ Trung Nhạc, anh ta là bạn học của Thân Minh ở trường cấp 3 Nam Minh, khi xảy ra án mạng, anh ta là kỹ sư của nhà máy gang thép Nam Minh, đêm đó anh ta trực ca đêm trong nhà máy, có lịch trực ban làm bằng chứng. Sau đó Lộ Trung Nhạc kết hôn với vợ chưa cưới của Thân Minh, trở thành con rể của Cốc Trường Long, trong vụ án nhà họ Cốc phá sản năm 2006, anh ta đã diễn một vai cực kỳ ê chề, cuối cùng trắng tay. Bố vợ anh ta tìm tới báo thù, kết quả là bị anh ta giết hại. Ngay sau đó Cốc Thu Sa cũng gặp nạn, e rằng hung thủ cũng chính là Lộ Trung Nhạc, động cơ có lẽ chính là bởi Cốc Thu Sa đã bỏ thuốc cho anh ta uống, khiến anh ta mãi mãi mất đi năng lực sinh dục. Kẻ này đến nay vẫn đang nhởn nhơ ngoài vòng pháp luật, trong quá trình truy bắt hãn, cảnh sát Hoàng Hải không may gặp nạn đã hy sinh.

Thứ hai là một cái tên khác cũng được viết trên tường - Âu Dương Tiểu Chi. Khi xảy ra án mạng cô ta đang học lớp 12B ở trường Nam Minh, nghe nói là

bạn thân nhất của Liễu Mạn. Chính cô ta là người đầu tiên báo lại với nhà trường rằng rất có thể Thân Minh đang ở khu Ma nữ, từ đó mà ba ngày sau cảnh sát tìm thấy thi thể của Thân Minh. Sau kỳ thi đại học cô ta vào trường sư phạm, bật vô âm tín hơn mười năm, hai năm trước quay về trường Nam Minh, trở thành giáo viên ngữ văn của Tư Vọng.

Thứ ba là một cái tên không được viết trên tường - Mã Lực, từ trước tới giờ anh ta chưa từng rơi vào tầm ngắm của Hoàng Hải, Diệp Tiêu từng điều tra hàng loạt học sinh mà Thân Minh từng dạy dỗ, phát hiện ra lý lịch về sau của người này là trợ lý tổng giám đốc Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã từ tháng 8 năm 2005 đến tháng 1 năm 2006, đúng vào nửa năm quan trọng nhất trước khi nhà họ Cốc phá sản. Sau đó Mã Lực sang Mỹ lập nghiệp, không lâu sau trở về kết hôn, sinh được một cô con gái, sau khi ly hôn liền quay lại định cư ở thành phố này.

Còn ai nữa?

Trương Minh Tùng mà Thân Viện Triều cứ lải nhải mãi không thôi sao? Hiện nay ông ta là chủ nhiệm lớp Tư Vọng, cũng là nhà giáo ưu tú của trường cấp 3 Nam Minh. Thực ra phía cảnh sát cũng đã chứng thực rằng người này có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm.

Diệp Tiêu viết thêm một cái tên nữa vào sổ ghi chép - Tư Minh Viễn.

Ông ta là bố Tư Vọng, mất tích một cách bí ẩn năm 2002, bị gạch tên ra khỏi hộ khẩu. Thế nhưng trước khi nghỉ việc, ông ta là công nhân của nhà máy gang thép Nam Minh, phải chăng trong cái đêm vụ án xảy ra ông ta đã quay lại nhà máy? Trước mắt vẫn chưa có bất kỳ chứng cứ nào, Diệp Tiêu cảm thấy không cần thiết phải vì việc này mà đi tra vấn Hà Thanh Ảnh - dù sao cô ta cũng là mẹ của Tư Vọng.

Tư Vọng.

Dù sao đi nữa vẫn có thể khẳng định một điều rằng, người này không phải là hung thủ sát hại Thân Minh, vì đúng sáu tháng sau khi Thân Minh chết cậu ta mới ra đời. Cậu ta đang học lớp 12B ở trường Nam Minh, trở thành bạn của Diệp Tiêu. Cậu ta nói mình chính là Thân Minh, có toàn bộ ký ức, tình cảm và tính cách của người chết, thậm chí nét chữ cũng hoàn toàn tương đồng - đại loại là bởi cậu ta đã nhổ ngậm canh bà Mạnh ra.

Cậu ta thề rằng phải báo thù cho chính mình ở kiếp trước, phải tận tay bắt được tên hung thủ đã sát hại Thân Minh.

Sau đó, giết chết hẳn.

Nhưng Diệp Tiêu không tin Tư Vọng chính là Thân Minh - Tư Vọng đúng là một đứa trẻ đặc biệt, nhưng tuyệt đối không có chuyện đầu thai chuyển kiếp.

Phía sau Tư Vọng chắc chắn còn có một bí mật nào đó khủng khiếp hơn.

Chuông điện thoại của Diệp Tiêu vang lên phá tan không khí tĩnh lặng trong phòng, là đồng nghiệp trong sở gọi tới, báo cho anh biết rằng đã phát hiện ra một thi thể ở khu vực gần nhà Tư Vọng.

Anh hỏa tốc đến hiện trường.

Đội giải tỏa đang di dời nhà của dân cư khu này, bốn phía rầm rộ đổ tới, nào máy xúc đất, nào máy ủi tường. Rất nhiều người lao vào ngăn cản đội di dời, nhưng đều bị mười mấy gã lực lưỡng lôi đi, để lại tiếng gào thét khóc lóc vang trời, dân chúng đứng đầy xung quanh đồng đồ nát.

Vừa mới kéo sập ngôi nhà đó thì đào thấy một chiếc đầu lâu gần như đã vỡ vụn cùng với xương cổ hoàn chỉnh bên dưới giếng trời, rải rác quanh đó là xương ức và xương đùi, tất cả đều chứng tỏ rằng ở đây thực sự có người chết.

Diệp Tiêu trèo qua đồng đồ nát, quỳ gối bên cạnh bộ xương, tới mức chỉ cần vươn tay ra là chạm tới được. Hai hốc mắt đen ngòm nhìn vào anh như có điều gì muốn nói với anh.

Anh là ai?

Bỗng cảm thấy một đôi mắt đang nhìn mình, Diệp Tiêu quay ngoắt đầu lại, trong đám đồng đồ thấp thoáng một gương mặt thiếu niên.

Tư Vọng 18 tuổi.

Ngày hôm sau, có thêm nhiều thông tin hơn về thi thể đó - tạm thời chưa thể xác minh thân phận người chết, báo cáo khám nghiệm của pháp y cho thấy, đây là một người đàn ông cao khoảng 1m76, khoảng 35 - 40 tuổi, thời gian

tử vong là khoảng mười năm trước. Trên xương cổ của người chết phát hiện có vết thương chí mạng do bị vật nhọn đâm vào, có thể suy đoán rằng đây là một vụ mưu sát.

Đêm khuya hôm đó, Diệp Tiêu đến dưới lầu nhà Tư Vọng, bốn phía hầu như đã bị kéo sập hết rồi, chỉ còn lại cây hòe cổ thụ xác xơ đứng sừng sững cô đơn. Có một bóng đen trườn tới trước khu hoang phế, Diệp Tiêu cảnh giác cúi người xuống quan sát. Bình thường nơi này vẫn luôn có nhiều lưu manh lẩn khuất, hóng hồ là thời kỳ giải tỏa di dờn nguy hiểm này.

Dưới ánh trăng lạnh lẽo, vẫn hiện ra gương mặt Tư Vọng đang quỳ trên đồng gạch vỡ, khóc rung rức đến đau lòng.

“Cậu khóc cho ai?”

Diệp Tiêu lạnh lùng đứng sau lưng cậu, cậu thiếu niên giật mình nhảy dựng lên, bay người đẩy về phía anh một cú đá Thái Cực.

Viên cảnh sát tránh gọn ghẽ, vươn cánh tay túm chặt lấy cổ họng cậu: “Tôi đây!”

Cậu hoảng hốt giãy giụa hòng thoát ra khỏi cánh tay đang kìm kẹp: “Xin lỗi, tôi cứ tưởng là đám giải tỏa đáng chết.”

“Gần đây cậu sao thế?”

“Xúi quẩy chết đi được!”

Lần đầu tiên anh thấy Tư Vọng có dáng vẻ đau buồn đến thế, cậu ngồi xỏm trên hàng gạch vỡ.

“Cậu còn rất nhiều chuyện giấu giếm tôi phải không?”

“Diệp Tiêu, từ từ rồi tôi sẽ cho anh biết tất cả, nhưng xin anh hãy giúp tôi điều tra một người trước đã được không?” Không đợi đối phương gật đầu, Tư Vọng tự động nói tiếp: “Năm 1983, người may mắn còn sống sót trong vụ án mạng trên Đường An Tức cũng chính là cô gái đến báo án, con gái duy nhất của người chết.”

“Tại sao lại phải điều tra cô ta?”

“Tôi cầu xin anh đây.”

Thấy ánh mắt cầu khẩn bi thương của cậu thiếu niên, Diệp Tiêu cười đau khổ, đành nhận lời.

Một tuần sau, kết quả điều tra thực sự rất bất ngờ, hồ sơ về cô con gái này đã biến mất, Diệp Tiêu đã đi hỏi thăm những người thân thích của nạn nhân mới được biết: Cô con gái may mắn sống sót năm đó, vốn là con nuôi của người chết, không ai chịu nhận nuôi cô bé nên cuối cùng bị một đôi vợ chồng lạ mặt nhận nuôi rồi đưa đi, từ đó bắt vô âm tín. Chỉ còn sót lại một bức ảnh duy nhất của cô gái đó, một tấm ảnh đen trắng chụp ở trường năm 13 tuổi.

Anh đưa tấm ảnh đó cho Tư Vọng.

Chương 2

Tết năm 2013, đến muộn lạ thường.

Lộ Kế Tông đã 18 tuổi, hai năm trước tốt nghiệp cấp 2, rồi thi vào một trường nghề dân lập, vốn đã định sau khi tốt nghiệp sẽ đến làm nhân viên lắp ráp tại một nhà máy sản xuất ô tô có vốn đầu tư Nhật Bản ở Quảng Đông, lương tối thiểu ba ngàn tệ, ấy thế mà trong kỳ nghỉ đông lại nhận được thông báo rằng do hiệu trưởng ôm tiền bỏ trốn, trường của cậu bị đóng cửa chờ điều tra.

Mỗi mùa đông sang, thành phố nhỏ phương nam có sông có núi bao quanh này bỗng trở nên lạnh lẽo thấu xương, đường phố chật hẹp phủ đầy rác rưởi, ngày mưa đường lầy lội, cả con phố đầy những “Mua bán yêu thương” hay “Phong cách dân tộc huyền bí”, trước cửa nhà rặt những nhà nghỉ, quán net và tiệm đồ cay, cậu có thể gọi tên và biệt hiệu của từng chủ quán. Cậu chưa từng rời khỏi khu này, cũng chưa từng có cơ hội rời khỏi tỉnh này ra ngoài du lịch - trừ một lần năm 11 tuổi theo mẹ đi một chuyến đến thành phố lớn. Chuyến đi đó khiến cậu suốt đời không thể nào quên, lần đầu tiên cậu nhìn thấy những tòa nhà chọc trời, xe cộ nườm nượp trên những cây cầu vượt cao ngất, còn cả những biệt thự xe Porche rồi BMW ra ra vào vào. Mẹ cậu nói bên tai cậu: “Kế Tông, bố con sống ở đây, rồi bố con sẽ cho mẹ con mình một cuộc sống tốt đẹp.”

Cậu chưa từng gặp mặt bố mình.

Từ khi được sinh ra trên cõi đời này, thế giới của cậu chỉ có mẹ và ông bà ngoại, thấy những đứa trẻ khác có bố, cậu mới về hỏi mẹ, cậu trả lời nhận được là - bố đang ở một nơi xa lắm, là một kẻ khôn kiếp độc ác bất chấp thủ đoạn, đã vứt bỏ cậu và mẹ, cả đời này không cần phải gặp lại ông ta làm gì.

Bảy năm trước Kế Tông mới biết tên bố mình, nhờ vào một bản sao chứng minh nhân dân. Địa chỉ đang ở ngay trước mắt cậu, một tòa nhà lớn của nhà giàu, nhưng người trong nhà đã đi vắng cả, chỉ có một người phụ nữ trẻ đứng ngoài cửa.

Đó là em họ của bố, người có gương mặt lạnh lùng xinh đẹp. Thì ra bố cậu đã mất tích rồi, tòa nhà ấy đã đổi chủ nhân, không có ai giúp được họ nữa, dẫu cô ta có cho mẹ cậu vài ngàn tệ.

Mẹ cậu thất vọng dắt cậu về quê cũ.

Nhiều năm sau, mẹ cậu mở quán bán hàng ăn ở đầu phố mưu sinh mà vẫn nuôi được con trai cao gần 1m80, phía trên lông mày còn có một cái bớt màu xanh nhạt.

Trong tiệm mì Quế Lâm đối diện quán net, có một đôi mắt đang không ngừng chiếu tướng cậu.

Đó là một người đàn ông trung niên với mái tóc bình thường, trên khuôn mặt trắng xanh không có cọng râu nào, gương mặt cũng khó để lại cho người ta ấn tượng gì sâu sắc, dễ dàng chìm ngấm giữa dòng người, chỉ có vầng trán xuất hiện một cái bớt màu xanh nhạt.

Anh ta vừa ăn xong bát mì nạm bò cực cay, châm một điếu thuốc ngồi nhìn người qua đường, phía sau cánh cửa kính của quán net, một thiếu niên cao gầy đã ngồi dán mắt chăm chú vào màn hình, tay giữ chặt chuột được hai tiếng đồng hồ rồi.

Hai ngày trước, anh ta ngồi xe đường dài, len lỏi vào đoàn người về quê ăn Tết, lần đầu tiên đến thị trấn nhỏ bản thủ này.

Bảy năm nay, anh ta chưa từng đi máy bay. Từ khi tàu hỏa thực hiện chế độ mua vé bằng tên thật, anh ta cũng không bước chân lên nữa, cứ được một

thời gian anh ta lại bỏ tiền ra mua lại chứng minh thư của người đã chết nào đó có vẻ ngoài và tuổi tác tương tự mình, ít nhất có thể thuê nhà trọ hoặc nhà nghỉ. Anh ta thấy lệnh truy nã mình ở nhiều nơi, mỗi lần có cảnh sát lướt qua, ban đầu anh ta hoang mang lo sợ rồi lại bình tĩnh tự trấn an rằng mình đã che cái bớt lại rồi, dù sao màu nhạt như thế cũng không dễ gì bị phát giác.

Anh ta cứ thế lang thang phiêu dạt khắp nơi, ban đầu trên người vẫn còn một khoản tiền mặt, sau khi tiêu hết chỉ có thể làm thuê để kiếm ăn, bữa no bữa đói. Có vài lần anh ta mạo hiểm quay về thành phố lớn kia, muốn mở một tiệm băng đĩa nhỏ nhỏ hòng che mắt người đời rồi buôn bán phi pháp. Mùa thu ba năm trước, có người đàn ông đột ngột xông vào. Anh ta nhận ra viên cảnh sát tên là Hoàng Hải ấy, lập tức điên cuồng bỏ chạy. Khi lao vào tòa nhà vẫn chưa xây xong, anh ta cảm thấy viên cảnh sát phía sau lưng mình đã rút súng ra, bèn bắt chập tất cả nhảy ra ngoài, thà ngã chết còn hơn là bị bắt lại. Thế nhưng anh ta không chết, mà nhảy vào trong tòa nhà đối diện, Hoàng Hải thì rơi xuống.

Từ đó, hắn lại công thêm một mạng người.

Tên của hắn lại một lần nữa xuất hiện trên lệnh truy nã, ảnh hắn có trên rất nhiều bến xe, công ngân hàng, nhiều năm lần trốn đã biến hắn thành một con thỏ giảo hoạt, khó có thể khiến hắn phạm sai lầm thêm lần nữa. Chỉ có một lần hiếm hoi hắn lên một chuyến xe bus, gặp được một thiếu niên quái lạ.

Thiếu niên đó tựa hồ nhận ra hắn, rồi hắn cũng nhận ra thiếu niên ngay sau đó. Lần đó quả thực là nhục nhã, nếu không phải là xe đã vào bến, lại thêm trên xe đông đúc người thì hắn là đã bị thẳng oắt con tên là Tư Vọng đó tóm được mất rồi.

Hắn rơi vào kết cục phải lưu lạc như ngày hôm nay, chẳng phải do thẳng nhãi đó ban cho hay sao?

Tám năm trước, lần đầu tiên nhìn thấy Tư Vọng, trong lòng hắn bỗng dâng lên nỗi sợ hãi vô hình. Sau đó, hắn lại gặp mẹ của thẳng nhãi, càng giống như bưng tỉnh từ cơn ác mộng nửa đêm. Điều càng khiến hắn không ngờ tới được là, đứa trẻ này đến nhà hắn, trở thành con nuôi của hắn. Lẽ nào là bởi hắn và vợ không có con?

Thực tế thì, hắn biết mình có khả năng vĩnh viễn không thể nào có con, nhưng trước năm 30 tuổi hắn là một gã trai tinh lực sung mãn, cũng từng làm

cho người phụ nữ khác mang thai, sao có thể nhanh chóng trở thành phế vật như thế được? Hấn cứ luôn đi tìm nguyên nhân - cho đến khi có người đem lọ thuốc chứa LHRH, cũng là kích thích tố tăng cường giải phóng hormone tạo hoàng thể đặt trước mặt mình, hấn mới biết nhiều năm nay vợ đã âm thầm bỏ thuốc hại mình.

Giây phút đó, hấn muốn giết chết cô ta.

Dẫu rằng trước giờ hấn chưa từng tin đứa trẻ đó, cũng nhận định rằng cái gã tên là Mã Lực thực ra là một kẻ bỉ ổi đầy dã tâm, nhưng vì muốn báo thù vợ, hấn bắt buộc phải thực hiện kế hoạch của Mã Lực.

Cho nên, hấn khiến cho công ty gia tộc vợ phải phá sản, tiện thể cũng chuyển mấy chục triệu tệ vào túi riêng.

Chính vào lúc đang đắc chí rằng mình đã trở thành triệu phú, chuẩn bị dùng số tiền đó làm ăn lớn, cũng đã hẹn trước lịch đi Nhật Bản phẫu thuật hông lấy lại oai phong, thì bị rơi vào cái bẫy chí mạng.

Đầu xuân năm 2006, chỉ trong vài tuần ngắn ngủi, hấn cũng tuyên bố phá sản.

Họa vô đơn chí, bố vợ cũ vác dao đến cửa tìm, trong lúc xô xát hấn thoát chết, nhưng lại khiến đối phương gục trong vũng máu.

Bước lên con đường của tội phạm giết người bị truy nã...

Nhiều năm sau, hấn không ngừng hồi tưởng lại đời mình, nhớ về người con gái năm mười mấy tuổi ấy, còn cả anh em bạn bè cùng phòng ký túc xá hồi học cấp 3, cùng với những hận thù, ganh ghét, tủi nhục năm 1995.

Không phải hấn chưa từng nghĩ đến việc tự sát, vô số lần đứng trên sân thượng hoặc bờ sông, muốn buông người rơi xuống, cứ thế là chấm hết, chẳng qua cũng chỉ biến thành một đồng xương thịt, bị những người lang thang vớt được rồi ném đi thiêu mà thôi, hoặc bị cảnh sát xác nhận thân phận thực sự, rồi báo cáo lên trên rằng tội phạm truy nã đã tự sát, vụ án đã được phá.

Hai mươi năm sau lại là một trang hảo hán.

Cứ đến thời khắc ấy, hẳn lại nhớ đến thằng bé đó, thằng bé vốn tên là Tur Vọng, sau đó đổi thành Cốc Vọng, giờ chắc vẫn là Tur Vọng, và đã mười tám tuổi rồi. Bởi thế, hẳn quyết định mình không được chết, không phải vì hẳn không đủ dũng khí để chết, mà là bởi mọi chuyện chưa thể cứ thế mà kết thúc được.

Hẳn phải tìm ra chân tướng từ thằng bé Tur Vọng đó, đây chính là nguyên nhân đầu tiên mà hẳn tiếp tục sống.

Còn có một nguyên nhân thứ hai.

Bị người hãm hại, khuynh gia bại sản, nghèo khó tha hương... bị cảnh sát bắt được sẽ bị xử tử, có lẽ đều chẳng là gì nữa, bởi điều tiếc nuối lớn nhất tự đáy lòng hẳn chính là đời này hẳn phải khốn khổ đơn độc, chẳng lẽ hẳn chẳng thể có đứa con nào nối dõi hay sao?

Hẳn nhớ lại người bạn gái đã chia tay mười tám năm trước, cô ấy đã bị hẳn ruồng bỏ khi bụng chứa vượt mặt, cũng chính hẳn cương quyết đòi bỏ đứa bé, còn cho cô một khoản tiền lớn làm phí chia tay.

Giờ nhớ lại, hẳn thực sự muốn một dao đâm chết mình đi cho rồi.

Mùa đông năm 2013, không khí gần như đã đông kết thành băng.

Nếu không phải trong danh bạ của hẳn vẫn còn lưu lại địa chỉ của cô, thì e rằng cả đời này hẳn cũng chẳng bao giờ đến cái thị trấn bé tẹo này. Đến trước khu nhà rách nát, nhìn thấy cô, người đã từng ân ân ái ái với hẳn, từ một cô gái yếu điệu trở thành một phụ nữ trung niên sỗ sề phốp pháp. Hình như hẳn đã quên mất tên cô, nhưng không hiểu sao trong lòng cứ dội lên ba chữ - Trần Hương Điềm, cùng với biết bao nhiêu cảnh tượng của lần đầu gặp gỡ mười chín năm về trước.

Hôm qua, người phụ nữ 40 tuổi ấy dắt theo một thiếu niên cao gầy ra ngoài. Thiếu niên ấy hình như khoảng 17, 18 tuổi, gương mặt và ngũ quan có vài phần quen thuộc, chỉ có ánh mắt u uất mà đầy tử khí.

Trên trán cậu thiếu niên có một cái bớt màu xanh nhạt.

Trái tim gã đàn ông bỗng đập mạnh, hẳn lén lút mở hòm thư nhà cô, phát hiện ra tên thằng bé - Lộ Kế Tông.

Chương 3

Đêm giao thừa năm 2013.

Trong nhà không có điều hòa và lò sưởi nên lạnh tựa hầm băng, may mà trên bàn có một nồi lẩu tự làm cùng với bếp điện từ, hơi nước tỏa ra làm căn phòng chật chội có thêm chút hơi ấm. Lộ Kế Tông và mẹ ngồi cùng nhau, vừa ăn bữa cơm tất niên đơn giản mà ấm cúng, vừa xem tường thuật trực tiếp chương trình gặp nhau cuối năm vô vị. Một ngày trước cậu mở thùng thư ra, phát hiện có người lục lọi, một bức thông báo của nhà trường gửi tới bị ai đó tự ý bóc ra, không biết là đưa mất dạy nào.

Bỗng nhiên, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Ai lại đến thăm vào đêm ba mươi thế này? Mặt mẹ cậu biến sắc, lấp bắp tự nhủ: “Lẽ nào - là ông ta?”

Bà hoảng hốt đứng dậy, sờ soạng gương mặt con trai, rồi lại vội vàng chạy đi soi gương, thấy mình xấu đến không chịu đựng nổi.

Tiếng gõ cửa vẫn vang lên chát chúa.

Lộ Kế Tông đã mở cửa, bên ngoài con đường tối đen, có một người phụ nữ khoác áo choàng.

Ánh đèn hắt lên mặt người đó, khoảng ba mươi tuổi, gương mặt vẫn mê hồn, mái tóc dài buông xõa trên vai, toàn thân tỏa ra khí lạnh.

Thiếu niên không kìm được hắt xì hơi một cái, lùi lại mấy bước: “Tôi nhận ra cô.”

“Đúng vậy, không ngờ cậu đã cao thế này rồi.”

“Kế Tông!” Phía sau vang lên giọng nói bất an của mẹ cậu, “Ai đấy?”

Sau đó, Trần Hương Điềm cũng nhìn rõ mặt cô ta, thái độ phấn khởi chờ mong chuyển thành thất vọng và nghi hoặc.

“Xin hỏi cô là...?”

“Cháu họ vẫn còn nhớ tôi mà.”

Cô ta bước vào căn nhà đang ăn dở bữa lẩu tất niên, cẩn thận quan sát bài trí trong phòng, những nội nội và đồ điện gia dụng cũ nát được mua lại đều thể hiện rõ ràng, rằng đây là một gia đình nghèo khổ ăn bữa nay lo bữa mai.

“Cô là... em họ của Lộ Trung Nhạc?”

Cô gái lộ ra nụ cười âm áp: “Chào chị, lần đầu gặp cũng đã bảy năm về trước rồi.”

“Ba mươi tết rồi, sao cô lại tới đây? Lộ Trung Nhạc đâu? Anh ta đang ở đâu?”

Trần Hương Diễm hỏi dồn dập, nhưng chỉ nhận được một câu trả lời đơn giản: “Anh họ vẫn chưa có tin tức gì, dạo này em đang làm việc tại đây nên tiện thể tới thăm Kế Tông. Hôm tết dương lịch em có nhắn tin cho chị, chính chị đã cho em địa chỉ này mà.”

“Ừ nhỉ, mau ngồi đi! Cứ tự nhiên như ở nhà nhé, nếu không chê thì mời cô cùng ăn bữa cơm tất niên, cứ gọi tôi là chị dâu là được.”

“Vâng, em là Tiểu Chi.” Cô sáng khoái ngồi xuống, trong tay còn linh kính đủ thứ quà cáp, có cả tiền mừng tuổi cho Lộ Kế Tông, “Mấy năm nay Kế Tông sống thế nào?”

“Ôi! Cái thằng bé này đúng là xui xẻo, đang học trường nghề thì trường đóng cửa, giờ thất nghiệp ở nhà, ngày nào cũng chơi điện tử trong quán net.”

Lộ Kế Tông từ đầu đến cuối im như thóc, cúi đầu mò chiếc bánh chèo trong nồi lẩu, lúc này mới ngẩng đầu nhìn vào mắt cô họ nói: “Cháu muốn ra ngoài làm thuê kiếm tiền.”

“Ra ngoài mở rộng tầm mắt cũng được, cô sẽ giúp cháu.”

“Thật ạ?”

Ánh mắt Lộ Kế Tông lộ vẻ phấn khởi.

Một tiếng sau, Tiểu Chi để lại số điện thoại di động rồi từ biệt. Trần Hương

Điềm và con trai tiễn cô xuống dưới nhà, cô nói thỉnh thoảng sẽ còn tới thăm hai mẹ con nữa.

Xung quanh tiếng pháo hoa nổ râm ran, cô đón năm mới trong một nhà trọ nhỏ gần đó.

Một tháng trước, trường cấp 3 Nam Minh tuyên bố một quyết định nội bộ: Cô giáo Âu Dương Tiểu Chi xin rời vị trí công tác, căn cứ vào nguyện vọng của cá nhân, chuyển cô đến dạy học ở vùng núi nghèo khó miền nam.

Ngày cô ra đi vội vã vô cùng, Tư Vọng còn chưa đuổi theo đến cổng trường thì cô đã lên một chiếc taxi rời đi. Dưới bầu trời âm u tăm tối, gió lạnh trên đường Nam Minh vi vút thấu xương, cậu thiếu niên quý trên mặt đường lầy lội. Cô không dám quay đầu nhìn lại.

Ngày hôm sau, cô đặt chân lên chuyến tàu xuống phía nam, năm nay cô sẽ ăn Tết bên ngoài.

Cô nhắn một cái tin - *“Thân Minh? Nếu anh thật sự là Thân Minh, vậy anh là người may mắn nhất trên đời này, xin hãy trân trọng tất cả những thứ bây giờ anh đang có, hãy quên em đi, vĩnh viễn đừng bao giờ gặp lại! Cuối cùng, em thật sự rất cảm ơn anh. Âu Dương Tiểu Chi, gửi từ một chốn xa xôi.”*

Ngay sau đó, số máy đã không còn liên lạc được.

Nhờ địa chỉ có được từ tết dương lịch, Âu Dương Tiểu Chi cố tình chọn thành phố nhỏ này, cách một ngọn núi là tới khu rừng núi của dân tộc Miêu. Cô đến dạy trong một trường trung học ở nơi heo hút đó, đồng thời cũng dành toàn bộ kỳ nghỉ đông tại nơi này.

Năm đó, lý do cô lưu lại địa chỉ liên lạc của hai mẹ con nhà này, là bởi mong muốn có ngày tìm ra Lộ Trung Nhạc. Bảy năm đằng đẵng qua đi, ác quỷ vẫn lẩn trốn giữa biển người. Phán đoán từ mọi tình huống, do đố kỵ mà Lộ Trung Nhạc đã hãm hại người bạn thân nhất của mình, cướp đi tất cả những gì vốn thuộc về Thân Minh, và rồi ngày 19 tháng 6 năm 1995, dưới lòng đất khu Ma nữ, hắn đã sát hại Thân Minh.

Chỉ có một người có thể dụ cho hắn xuất hiện, đó chính là đứa trẻ trên trán có cái bớt màu xanh - tên nó là Lộ Kế Tông, là đứa con ruột duy nhất của Lộ Trung Nhạc, bằng tuổi với Tư Vọng, tính cách dường như cũng có điểm gì

đó tương đồng.

Đầu xuân năm mới, cô giảng dạy trong khu người Miêu, chỉ giữa những đứa trẻ nghèo khó này, cô mới có thể tạm gác lại quá khứ. Thế nhưng, mỗi đêm khuya thanh vắng, khi vầng trăng miền sơn cước trong veo như nước, xuyên qua tấm màn rơi vào trong mắt, cô lại nhớ về mùa xuân năm 1995 ấy.

Mười tám năm trước, thầy Thân Minh ngắm cây trúc đào đang hé nụ xanh mướt trên sân vận động trường Nam Minh, lầm nhảm câu trong “Đất hoang” của Eliot: “Tháng tư thật tàn nhẫn.” Tiểu Chi đứng sau bức tường hoa hỏi: “Thầy ơi, thầy bảo sống là tàn nhẫn, hay chết đi mới là tàn nhẫn?”

Thầy giáo giật mình lắc đầu: “Tất nhiên là chết rồi.”

“Đúng ạ, được sống tốt biết bao! Tốt biết bao...”

Nhưng lúc đó cô mới phát hiện thầy Thân Minh đang đeo tai nghe, thời đó máy nghe nhạc Walkman rất phổ biến.

“Thầy đang nghe gì thế ạ?”

Thầy giáo nhét một bên tai vào tai cô, để cô nghe thấy tiếng hát bằng tiếng Quảng Đông du dương trong trẻo - “Nơi nao ta ấm lạnh, quay đầu đã bao thu, mãi kiếm tìm quá khứ, mong đợi tự bao giờ. Tôi giờ đây tay trắng, chẳng thể giải thích những được mất đúng sai, vừa nghe thấy vừa trông thấy đã đôi thay, không biết tìm đâu hỏi. Không mong gì hơn, ta cứ hay phán quyết buông tay hay nắm chặt, hao gầy một kiếp người, chưa chạm đến đã rời xa. Không mong gì hơn, trong mê mờ mãi mãi nhìn chẳng rõ, chẳng thể ngờ những thứ ta đánh mất, lại là những thứ ta từng có...”

Thì ra là bài “Không mong gì hơn” của Trần Bách Cường, cô từng theo dõi bộ phim truyền hình “Nghĩa bất dung tình” của TVB, đây chính là bài hát chủ đề của phim.

“Thầy ơi, món quà lần trước em tặng thầy, thầy có còn giữ không?”

“Còn!”

Anh chỉ nói có một chữ, nhưng chữ ấy bồi hồi và run rẩy.

“Thầy phải giữ cân thận đó nha.”

“Xin lỗi, Tiểu Chi, chúng ta không nên nói chuyện như thế này... tôi là chủ nhiệm lớp em, em là học sinh nữ của tôi, từ giờ phải hạn chế hết mức những cuộc gặp riêng thế này, tránh để các bạn khác hiểu lầm...” Thân Minh lùi lại hai bước, cố gắng giữ khoảng cách, muốn tránh không người thấy hương tóc cô, “Để thi đỗ vào trường sư phạm mà em đã chọn, em phải dồn tất cả tâm sức vào việc chuẩn bị thi đại học chứ.”

“Bởi vì thầy sắp kết hôn rồi có phải không?”

“Đó là hai chuyện khác nhau.”

“Vợ chưa cưới của thầy hẳn là rất xinh đẹp? Đúng rồi, rất nhiều bạn học từng thấy ảnh của cô ấy.”

“Em có ý gì?”

“Chúc thầy hạnh phúc thôi ạ! Khi nào hai người tổ chức đám cưới, nhất định em và các bạn sẽ đến dự, tới lúc đó em sẽ tặng cô dâu một chuỗi hạt bằng pha lê thật.”

Dù trên gương mặt Tiểu Chi lộ ra nụ cười sán lạn, nhưng cảm xúc trong tim thì ngược lại, đến lúc này cô mới hiểu được thế nào là “nặn ra nụ cười”.

“Đúng vậy, Thu Sa là một cô gái tốt.” Ánh mắt của Thân Minh hơi kỳ dị, nhìn thẳng vào mắt cô, “Còn Tiểu Chi ấy à, một ngày nào đó em cũng sẽ kết hôn mà.”

“Không, em không bao giờ muốn kết hôn đâu.”

Thầy giáo đã quay người rời khỏi sân vận động, Tiểu Chi đứng sau lưng hét to: “Sớm sinh quý tử!”

“Sau khi tôi chết đi, không biết có ai còn nhớ đến tôi không?”

Trước khi bước vào tòa văn phòng, Thân Minh thì thầm tự nhủ.

Hai tháng sau, anh bị giết.

Chương 4

Đêm ba mươi Tết.

Ngoài cửa sổ pháo hoa nổ đi đùng, Hà Thanh Ảnh trần trọc mãi không ngủ được, bỗng cô nghe thấy tiếng khóc nức nở tựa như phát ra từ lòng đất. Cô bật dậy mặc quần áo, đến bên chiếc giường gỗ của con trai, thấy cậu đang trèm trăn khóc. Bà kéo chăn của Tư Vọng ra, thân thể vẫn còn mềm mại uyển chuyển như rắn nước trườn vào trong chăn trơn tuột, ấm áp tựa như túi giữ ấm, cô ôm lấy tấm lưng lạnh băng của con trai: “Vọng Nhi, giờ không ai tìm thấy cô giáo Âu Dương nữa rồi, con muốn trách thì trách mẹ đi. Hồi mẹ bằng tuổi con bây giờ, mẹ cũng thường nửa đêm ôm chăn rơi lệ, khóc còn đau đớn đứt ruột hơn cả con bây giờ nữa kia.”

Cậu con trai 18 tuổi quay người lại, cả chiếc gối ướt đẫm: “Mẹ, mẹ có còn nhớ bố không?”

“Thình thoảng.”

Tư Vọng không hỏi tiếp nữa. Mười năm trước, chắc cũng khoảng thời gian này, Tư Minh Viễn đã biến mất khỏi ngôi nhà này. Mấy năm nay, có không ít đàn ông có ý với mẹ cậu, nhiều người còn có xe có nhà, tướng mạo đoan chính, đã ly dị hoặc mất vợ, nhưng cô đều cự tuyệt, kể cả cảnh sát Hoàng Hải.

Từ khi Hoàng Hải hy sinh vì nhiệm vụ, tiệm sách nhỏ bé làm ăn càng ngày càng khó khăn, trẻ con bây giờ không thích đọc sách nữa, nếu không phải có thể bán được một ít sách giáo khoa giáo trình trên trang Taobao, thì chưa chắc đã duy trì được cuộc sống. Tư Vọng không nhẫn tâm nhìn mẹ chịu khổ, cứ rảnh rỗi lại ra trông hàng giúp mẹ, còn đề nghị ra ngoài làm thuê giúp mẹ san sẻ gánh nặng kinh tế, nhưng mẹ cậu kiên quyết phản đối, nói rằng vẫn còn một ít tiền tiết kiệm, đủ để cậu tốt nghiệp lớp 12.

Hầu như mỗi tuần, sáng sớm hoặc tối khuya, nhà cậu luôn nhận được cuộc gọi bí ẩn nào đó. Hà Thanh Ảnh tranh nhắc máy trước con trai, tiếng nói ở đầu dây bên kia liền im bật. Tư Vọng nhờ cảnh sát Diệp Tiêu điều tra nguồn gốc của cuộc điện thoại đó, thì biết được nó bắt nguồn từ một số thuê bao chưa đăng ký, thuộc tỉnh khác. Anh nói cậu không cần quá lo lắng, chỉ là điện thoại quấy rối thông thường thôi, là thủ đoạn mà đội giải tỏa thường dùng để thúc giục người dân nhanh chóng ký vào bản hợp đồng đền bù di

dời mà thôi.

Gần một năm nay, rất nhiều ngôi nhà xung quanh đã bị tháo dỡ, mỗi ngày về nhà đều có cảm giác đi qua một đồng đồ nát sau bom đạn. Có nhà đã bị đuổi đi, có nhà kiên quyết chống di dời, không biết đã gây sự bao nhiêu lần. Cũng có người lảng giềng sang tìm cô, hy vọng cùng nhau đấu tranh tới cùng vì quyền lợi chung. Hà Thanh Ảnh không muốn chống đối gì nữa, chỉ đàm phán với bên xây dựng hai lần rồi đồng ý phương án bồi thường - nhận mấy trăm ngàn tệ rồi tổng tiến căn nhà.

“Mẹ, sao mẹ lại đồng ý với đám súc sinh đó?”

Tư Vọng nhớ cảnh sát Hoàng Hải biết bao, nếu như chú ấy còn sống, sao bọn giải tỏa dám tìm đến nhà?

“Vọng Nhi, nhà người ta người đông thế mạnh, nhà mình mẹ góa con cô, mẹ không muốn lằng nhằng mãi làm gì.”

“Mẹ góa con cô?” Cậu nhú mày nhìn ra ngoài cửa sổ, “Bố đã chết thật rồi ư?”

Trong nhà không có tấm ảnh nào của bố cậu, ký ức về người cha Tư Minh Viễn của cậu càng lúc càng mờ hồ.

“Mẹ xin lỗi!” Cô vuốt ve mặt con trai, người phụ nữ xinh đẹp hơn 40 tuổi đã đầy nếp nhăn nơi đuôi mắt, “Con không biết bọn họ sẽ dùng những thủ đoạn đáng sợ như thế nào đâu! Mẹ không muốn để con phải chịu bất cứ tổn hại nào.”

“Sợ gì chứ?” Tư Vọng lùi lại mấy bước, ra một cú đấm thẳng và một cú móc hàm, rồi lại tung một cú đá Thái Cực, “Nếu đám khốn kiếp đó dám bước vào đây, con sẽ đập gãy chân chó của chúng nó!”

“Im miệng!” Mẹ cậu lấy tay bịt chặt miệng cậu, cảm nhận những cơ thịt của con trai đang căng cứng: “Con ơi, con đừng có tập nữa! Mẹ không muốn con biến thành thằng lưu manh cả ngày đấm đá đánh nhau đâu, đó không phải con đường mà con nên đi, mẹ chỉ mong con bình an sống qua ngày thôi.”

“Người ta không gây sự thì con cũng không!”

“Con trưởng thành hơn tất cả những đứa trẻ khác mà sao con không hiểu được lòng mẹ? Mẹ cũng đã chịu đủ cái căn nhà cũ nát này rồi, mùa đông gió lùa, mùa hạ nóng phát ngót, điều hòa chưa bật được bao lâu thì cầu dao đã ngắt, con cũng chưa từng dẫn các bạn về nhà chơi. Từ ngày con được sinh ra đến giờ, mẹ chưa bao giờ cho con sống những tháng ngày tốt đẹp, chưa bao giờ dẫn con đi du lịch bên ngoài.”

Kỳ nghỉ hè năm ngoái, trong chuyến du lịch đến hải đảo của thầy trò do trường Nam Minh tổ chức, cô kiên quyết rút ra một ngàn tệ làm chi phí cho con, để cậu được đi cùng các bạn, không cần ngày nào cũng tập võ đến mức biến thành lập dị.

“Không sao cả, con đã từng đi rất nhiều nơi rồi mà!”

“Là mẹ có lỗi với con! Hơn nữa với thu nhập bây giờ của mẹ, cả đời này cũng không mua được nhà, mẹ sẽ thuê một căn hộ ở khu chung cư gần tiệm sách, để cho con sống trong một ngôi nhà sạch sẽ đẹp để thoải mái, đây cũng là tâm nguyện nhiều năm nay của mẹ. Còn khoản tiền đền bù này, mẹ sẽ để dành cho con học hết đại học.”

Cái giá phải trả chính là phải lưu lạc chân trời góc biển cho đến hết kiếp này.

Tư Vọng cúi đầu, lặng lẽ dựa vào mẹ, nghe nhịp đập trong huyết quản của mẹ. Không lâu sau sau ngày khai xuân, Hà Thanh Ảnh nhận được khoản tiền đền bù giải tỏa, ngôi nhà bị phá sập, trở thành một đống gạch vụn y hệt như những nhà xung quanh, hai năm sau, nơi đây trở thành một tòa nhà cao cấp. Tư Vọng lưu luyến nhà cũ, cùng với bức tranh hoa anh đào cậu vẽ trên tường, bài thơ cổ khắc trên bậc cửa sổ. Liệu cây hòe cổ thụ trước nhà có bị chặt đi không? Trong ngôi nhà chật chội này, còn có cả ký ức về người bố mười bảy năm trước của cậu nữa.

Ngày chuyển nhà, đồ đạc chẳng nhiều nhận gì, tất cả rác rưởi đã bị Hà Thanh Ảnh vứt cả rồi - trong đó có không ít di vật của người chồng. Tư Vọng giúp mẹ chuyển tất cả đồ dùng trong nhà, quày quả bận bịu, hàng xóm láng giềng đều nói cậu càng ngày càng giống Tư Minh Viễn hồi xưa.

Buổi tối, cuối cùng mẹ con Hà Thanh Ảnh cũng vào ở trong ngôi nhà mới. Họ thuê một căn chung cư hai phòng đầy đủ nội thất và đồ dùng gần hiệu sách. Nhà vệ sinh và phòng bếp đều rất tuyệt, đó đúng là ngôi nhà mà họ ao ước bấy lâu nay. Lần đầu tiên Tư Vọng có phòng ngủ riêng của mình, mẹ

cậu mua cho cậu một chiếc giường đơn mới.

Mấy ngày sau, Hà Thanh Ánh vào phòng con trai, dọn dẹp quần áo chuyên mùa cho cậu. Tư Vọng bỗng kéo chăn ra bảo: “Mẹ, con chải đầu cho mẹ nhé?”

“Tôi rồi còn chải đầu làm gì?”

“Mẹ để con chải đầu đi, con chưa từng chải đầu cho phụ nữ bao giờ.”

Hà Thanh Ánh vui vẻ ngồi xuống trước gương, Tư Vọng nhòm dậy bò lại gần, cầm chiếc lược sừng lên. Cậu vụng về chải vài nhát, khiến cô đau đến mức phải kêu lên, rồi cô quay đầu xoa ngực con trai: “Vọng Nhi, con không lạnh à?”

“Không lạnh ạ.”

Bình thường cậu tập võ đã quen cởi trần rồi, huống hồ hôm nay trời đã ấm lên.

“Có phải mẹ đã già rồi không?”

“Không đâu ạ, mẹ vẫn còn trẻ lắm, tóc cũng vừa dày vừa đen như những cô gái trẻ ấy, để con tết hai bím tóc cho mẹ nhé.”

“Thế thì khó cho mẹ quá, để mẹ nghĩ xem nào... đã ba mươi năm mẹ chưa tết tóc rồi.”

“Từ năm 13 tuổi ấy ạ?”

“Ừ...”

Hà Thanh Ánh muốn nói gì lại thôi, đầu cô rũ xuống trầm mặc, đôi với cô năm đó là một điều cấm kỵ.

“Tại sao mẹ không kể cho con nghe về quá khứ của mẹ?”

“Đừng chải nữa, mẹ phải về phòng ngủ đây.”

Nhưng khi cô toan đứng dậy thì bị Tư Vọng kéo ngồi xuống, tiếp tục chải

mái tóc dài. Cậu khom người nói vào tai mẹ: “Mẹ không dám nói ư?”

“Vọng Nhi, chẳng phải là con đã biết rồi hay sao? Ông bà ngoại của con đã mất trước khi con chào đời, còn mẹ trước đây làm việc ở sở bưu chính, đó chính là quá khứ của mẹ.”

“Trước đó nữa thì sao? Mẹ học trường cấp 2 nào? Hồi nhỏ sống ở đâu? Có kỷ niệm gì vui hay không? Giờ có còn bạn bè nào ngày xưa hay không?”

“Hôm chuyển nhà con đã xem trộm đồ của mẹ ư?”

“Con xin lỗi!”

“Nếu con đã xem cả rồi, thì lẽ ra không nên còn thắc mắc gì nữa chứ?”

Tuy ngoài miệng Hà Thanh Ảnh bình thản như không, nhưng trái tim đang muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Con trai lôi ra một cuốn album từ dưới gầm giường, dưới chiếc túi dày phủ bụi, bìa cuốn album tỏa ra mùi ẩm mốc. Lật trang đầu tiên ra có thể thấy một tấm ảnh đã ố màu, có một cô thiếu nữ mặc đầm trắng, đứng trước tấm biển trường bưu chính. Đương nhiên Hà Thanh Ảnh có thể nhận ra - đây chính là mình năm 17, 18 tuổi.

Dầu áo quần và kiểu tóc có vẻ quê mùa, nhưng ai cũng có thể nhận ra đó là một tuyệt thế mỹ nhân, đôi tay mảnh khảnh đang giữ gấu váy để tránh gió thổi tung bay. Đôi mắt cô u buồn nhìn về phía xa xăm, không biết tiêu điểm là nơi đâu? Thật sự rất giống Yamaguchi Momoe năm xưa. Những trang sau đa số là ảnh gia đình, chụp các cảnh trong nhà và ngoài trời, có thể đoán ra đây chính là ngôi nhà cũ mà họ vừa chuyển đi. Có một đôi vợ chồng trung niên thường chụp chung với cô, nhưng không có ảnh của Tư Minh Viễn. Đây có lẽ là cuốn album trước khi cô kết hôn.

Tư Vọng lại lôi một chiếc hộp bánh quy bằng sắt từ dưới giường ra, Hà Thanh Ảnh không kìm được run rẩy: “Cái này cũng bị con phát hiện ra ư?”

“Tất cả là nhờ lần chuyển nhà này đấy ạ!”

Trước mắt cô là bốn mặt của chiếc hộp bánh quy bằng sắt, cũng là những bức tranh màu trong “Hồng Lô Mộng”, cũng là “Kim Lăng thập nhị thoa”, có Lâm Đại Ngọc, Giả Nguyên Xuân, Sở Tương Vân, Tần Khả Khanh.

Tư Vọng bầy mạnh nắp hộp, mùi ẩm mốc lại xộc ra, cậu bóc ra một cuộn băng: Là băng “Người trên dòng nước” của Đặng Lê Quân, mặt A và mặt B mỗi mặt có 6 bài.

01. Người trên dòng nước; 02. Nụ cười người tình ; 03. Nếu có một điều ước; 04. Đôi mắt khó quên; 05. Lá phong bay bay; 06. Tựa như anh dịu dàng; 07. Dù em có là ai; 08. Chỉ cần lòng em có anh; 09. Có người con gái đợi chờ anh; 10. Bài ca của mẹ; 11. Mặt cười hoa tươi; 12. Dũng khí của người con gái.

Là cuộn băng cũ của hai mươi năm về trước, Hà Thanh Ảnh dĩ nhiên không hề quên, đó là cuộn băng cô thường lén lút bật đài nghe thời còn con gái.

“Vọng Nhi, đây đều là những thứ mẹ muốn vứt đi, sao con lại nhặt về làm gì?”

“Con cũng đã xem ảnh năm mẹ 13 tuổi, cảnh sát Diệp Tiêu tìm giúp con, dù rằng anh ấy không biết người trong ảnh chính là mẹ.”

Sắc mặt Hà Thanh Ảnh thay đổi: “Ảnh năm 13 tuổi? Ở đâu?”

“Trường cấp hai Nam Hồ, lớp 7B, chụp ở ngã tư đường Nam Hồ và An Túc.”

“Con có nhầm không vậy?”

“Lộ Minh Nguyệt - mẹ có còn nhớ cái tên này không?”

Gáy Hà Thanh Ảnh nổi da gà, cô lắc đầu cứng ngắc: “Con bịa đặt lung tung!”

“Mẹ đừng lừa dối bản thân nữa!” Chiếc lược sừng trong tay con trai tiếp tục chải những sợi tóc trên đầu cô, “Mẹ biết con đã phát hiện ra bí mật của mẹ rồi mà. Con còn điều tra ra cả ngày tháng năm sinh của mẹ, mẹ và Lộ Minh Nguyệt sinh cùng một ngày, hồ sơ của mẹ chỉ bắt đầu từ năm 1983, tất cả hồ sơ trước đó đều đã biến mất - đây chính là những gì con tự tra ra được từ phòng lưu trữ hồ sơ.”

“Câm miệng!”

“Trùng hợp hơn nữa là, hồ sơ cá nhân của Lộ Minh Nguyệt bị đứt đoạn từ năm 1983, bởi vì năm đó gia đình cô ấy xảy ra một vụ thảm án, bố cô ấy bị người ta giết chết trong nhà, chỉ có một mình cô ấy là người chứng kiến, cũng là người đầu tiên báo án.”

Hai cánh tay Hà Thanh Ảnh bị Tư Vọng túm chặt, giống hệt như đang áp giải phạm nhân: “Mẹ, hình như từ trước đến giờ mẹ chưa từng đi lại với người thân bên ngoại. Hôm nay con tìm thấy số điện thoại của cậu họ, mạo nhận là cảnh sát gọi điện thoại cho ông ấy, ông ấy nói với con rằng, mẹ không phải là con đẻ của ông bà ngoại.”

“Vọng Nhi, con nghe mẹ nói...”

“Lộ Minh Nguyệt!” Con trai bà cao giọng gọi cái tên này, “Đây mới là tên thật của mẹ phải không?”

Một sợi tóc bạc từ răng của chiếc lược ngà rơi xuống, Hà Thanh Ảnh không còn ý định giãy giụa gì nữa.

“Không, Lộ Minh Nguyệt là cái tên mà mẹ từng dùng, còn tên khai sinh của mẹ, mẹ đã sắp quên mất rồi.”

“Bởi vì mẹ cũng không phải là con đẻ của Lộ Kính Nam phải không?”

Lần đầu tiên Tư Vọng nói ra tên của người chết trong vụ án mạng trên đường An Tức năm 1983.

“Vọng Nhi, con nhất định muốn ép mẹ đến chết phải không?”

“Con đang muốn cứu mẹ.”

Rồi ngay sau đó cậu cúi xuống hôn lên cổ mẹ, Hà Thanh Ảnh buông xuôi mọi phản kháng.

“Con đã đến ngôi nhà hưng ở số 19 đường An Tức rồi có phải không? Mẹ sinh ra trong căn nhà đó, bố của mẹ, ông ngoại thực sự của con, là một dịch giả nổi tiếng, năm mẹ 4 tuổi ông đã treo cổ tự vẫn, đó là sự kiện đầu tiên trong đời mà mẹ nhớ được. Không lâu sau, mẹ của mẹ, cũng là bà ngoại của con cũng qua đời. Ngôi nhà của mẹ bị một quan chức tên là Lộ Kính Nam chiếm đoạt, vợ của ông ta không thể sinh con, nhưng lại là một người phụ nữ

lượng thiện, thấy mẹ bơ vơ côی cút không nơi nương tựa liền nhận mẹ làm con nuôi. Tuổi thơ của mẹ cũng có thể coi là may mắn, sống trong ngôi nhà lớn trên đường An Tức cho đến năm 12 tuổi. Khúc ngoặt cuộc đời cũng bắt đầu vào năm đó, mẹ nuôi của mẹ phát hiện bố nuôi có tình nhân ở bên ngoài, bà nhảy sông tự vẫn, từ đó, chẳng còn ai bảo vệ mẹ nữa.

“Mẹ, ý mẹ là cái gã khôn kiếp Lộ Kính Nam đó...”

“Dùng từ khôn kiếp để hình dung thực sự là quá nhân từ rồi!”

“Chính mẹ đã giết ông ta?”

“Vọng Nhi, con đừng hỏi tiếp nữa!”

Cô gằn như van vì cầu xin con trai, nhưng cậu chẳng hề suy suyển, Tư Vọng tiếp tục thì thầm vào tai mẹ: “Đêm nay, con lại đi qua đường An Tức, cùng với một số tư liệu mà cảnh sát Hoàng Hải giữ lại, phát hiện ra rằng vụ án giết Lộ Kính Nam ít có khả năng do người bên ngoài xông vào gây án. Tuy nhiên, khi đó thực sự có dấu vết của người trèo tường vào, còn có kính cửa sổ bị người ta dùng gạch đập vỡ. Nhưng con phát hiện hầu hết mảnh kính đều rơi ra bên ngoài, cũng có nghĩa là có người bên trong nhà đã đập vỡ - đây chính là vấn đề mà cảnh sát đã tranh luận rất nhiều, dẫn đến việc khó có thể đưa ra kết luận về vụ án. Thế nhưng, tuyệt không một ai nghĩ được rằng con gái của nạn nhân, người duy nhất chứng kiến hiện trường và cũng là người đầu tiên báo án lại chính là thủ phạm giết người.”

“Đây chỉ là suy đoán của con thôi, con chẳng có bằng chứng gì hết, ai sẽ tin một học sinh trung học cả ngày chỉ gây sự đánh nhau đây?”

“Mẹ, con sẽ không nói với bất cứ ai đâu! Vụ án giết người đó đã qua ba mươi năm rồi, huống hồ người chết vốn là một kẻ độc ác khôn nạn, mà mẹ năm đó chỉ mới là một cô bé.”

Cuối cùng, Hà Thanh Ảnh nói một hơi dài: “Mẹ thừa nhận, mẹ từng giết người.”

Tư Vọng đặt lược xuống, lau nước mắt cho mẹ, nhỏ giọng nói: “Người bị giết chính là bố nuôi Lộ Kính Nam của mẹ?”

“Bởi vì, ông ta là một tên súc sinh! Vọng Nhi, con đã lớn rồi, ý của mẹ, con

hiều phải không?”

“Không cần nói nguyên nhân, chỉ cần kể quá trình.”

“Không ai biết tất cả những gì ông ta làm với mẹ, cũng không có ai nghi ngờ mẹ. Đêm đó, ông ta uống rượu say, trong phòng khách tầng 1, mẹ liều mạng phản kháng, trong lúc cào cấu quyết liệt đã tiến lại gần ô cửa sổ bị vỡ, mẹ thuận tay vớ lấy một mảnh kính, đâm xuyên cổ họng ông ta - khắp nơi đều là máu, trên mặt mẹ cũng có, mẹ giã cho mảnh kính tan thành bột vụn trên sàn nhà, cứ thế phi tang hung khí. Mẹ mở cửa ngòi trên bậc thềm khóc lóc, có người qua đường hỏi mẹ có chuyện gì xảy ra, cảnh sát ập tới rất nhanh sau đó ...”

“Không có người thứ ba ở hiện trường ư?”

Hà Thanh Ảnh hoang mang lắc đầu: “Nếu như có người nhìn thấy, mẹ đã sớm bị bắt rồi - Vọng Nhi, cầu xin con, đừng hỏi thêm gì nữa, con đã đủ tàn nhẫn với mẹ rồi.”

Chương 5

Thanh minh.

Thân Mẫn đã 18 tuổi, đáng yêu như vườn hoa cải tươi tắn mùa xuân. Mưa phùn thấp thoáng bầu trời, bố dẫn cô mang theo vàng tiền và hoa tươi đi quét mộ mẹ ở một khu nghĩa trang ngoại thành. Nơi đây còn chôn cất cả người anh trai cô chưa một lần gặp mặt. Điều khiến người ta ngạc nhiên là, trước mộ có một người con trai đang quỳ đốt giấy tiền và vàng mã, nước mưa và khói từ đám lửa hóa thành sương mờ mịt vẩn vít xung quanh.

“Ai đó?”

Viên kiểm sát già nua cao giọng gọi một tiếng, đối phương chậm rãi quay đầu, bối rối đứng lên định bỏ đi.

Thân Viện Triều nhanh chóng túm lấy cánh tay cậu ta: “Đứng lại! Cháu là Lượng ư?”

“Xin lỗi bác, cháu chỉ...”

“Cảm ơn cháu!” Thân Viện Triều cảm động ôm chặt lấy cậu, “Con à, không cần nói gì nữa.”

Cô nữ sinh lớp 11 Thân Mẫn hơi nghi hoặc, cô đặt hoa tươi xuống trước bia mộ, trên bia khắc dòng chữ “Mộ của con yêu Thân Minh”, bên dưới có “Bố Thân Viện Triều khóc lập” cùng với ngày tháng năm sinh - Ngày 11 tháng 5 năm 1970 - Ngày 19 tháng 6 năm 1995.

Cậu thiếu niên cứng đờ người trong vòng tay Thân Viện Triều, đôi vai vốn buông thõng giờ vô thức đưa lên, vòng trên vai ông, ôm ông chặt thêm.

“Cháu nhất định sẽ tận tay bắt được tên ác quỷ đó!”

Cậu ghé vào tai ông khẽ nói, Thân Viện Triều cũng thì thầm: “Nếu như cháu là con trai ta thì tốt biết bao.”

“Bố à, đừng thế nữa mà!”

Con gái lên tiếng thức tỉnh ông, nước mưa thấm ướt tóc ông, cô mở ô ra che trên đầu hai người họ, bố cô lúc này mới buông cậu thiếu niên ra, ho khan hai tiếng rồi nói: “Xin lỗi cháu, ta biết cháu đến quét mộ cho con trai ta, nó ở trên trời có linh thiêng, nhất định sẽ phù hộ cho cháu.”

Thân Mẫn trợn mắt lườm thiếu niên một cái, chính cô nói cho cậu biết mộ anh trai mình, cô rất sợ bố biết chuyện này, trong lòng cũng thầm mắng - cái gã chết tiệt không biết tốt xấu này tự dung chạy đến đây làm gì?

Tuần trước cô ngồi một mình trong quán canh cay cạnh trường trung học Mừng 1 tháng 5 ăn mì cay nóng đến mức mồ hôi mồ kê đầm đìa thì bỗng bị ai đó vỗ vào sau lưng, quay đầu lại thì thấy một chàng trai trẻ. Mấy tháng nay cô đã cảnh giác hơn với người khác giới, vừa quay đầu định bỏ chạy thì nhớ ra gương mặt này, vượt ngục nói: “Ôi, giật cả mình!”

“Ừ, xin lỗi, cậu vẫn nhận ra tôi à?”

“Cậu tên là Lượng?”

“Đúng rồi, bạn Tiểu Mẫn.” Cậu chỉ sang phía bên kia đường nói: “Mỗi tuần tôi đều làm thêm ở tiệm sách kia kìa.”

“Thế thì tốt, tôi sẽ thường xuyên tới mua sách.”

“Không cần đâu, bà chủ rất hung dữ, nếu cậu đến nói chuyện với tôi, bà ấy sẽ đuổi việc tôi mất.”

“Thôi được rồi.”

Cô lè lưỡi, cậu thiếu niên cụ non hỏi: “Bố cậu vẫn khỏe chứ?”

“Nghỉ hưu ở nhà rồi, chẳng có việc gì làm toàn đọc mấy quyển sách kỳ quái thôi.”

“Sách kỳ quái á?”

“Toàn mấy cuốn về giết người. Nhìn bìa thôi tôi đã sợ chết khiếp rồi, tôi thấy ông ấy sắp bị thần kinh mất rồi.”

“Cậu đã đi quét mộ cho anh trai bao giờ chưa?”

“Bắt đầu từ năm lớp 7, mỗi dịp Thanh minh, bố tôi đều đưa tôi đi quét mộ mà.”

“Có thể cho tôi biết ngôi mộ đó ở đâu không?”

Thân Mẫn ngàn vạn lần không nghĩ ra rằng, vài hôm sau, đúng ngày Thanh minh, cái gã này lại mò đến đây thật. Giữa mưa sương lất phất, Thân Viện Triều kéo con gái lại sau lưng mình. Ông già rồi nên mới hồ đồ, bây giờ mới nhớ ra lần trước gặp cậu trai này là ngày này năm ngoái, trước mộ phần của cảnh sát Hoàng Hải - ông đã thấy bìa mộ của Lượng.

“Cậu... vẫn còn sống ư?”

Đây là câu hỏi chỉ thích hợp để đưa ra vào dịp Thanh minh, ngay trong nghĩa địa.

Cậu thiếu niên không nói không rằng nhìn ông, rồi lại lướt mắt qua bìa mộ sau lưng ông: “Chỉ khi hung thủ giết hại Thân Minh rơi vào lưới pháp luật, cháu mới có thể tan biến khỏi thế giới này.”

“Lượng, ta nhìn thấy cháu, không phải là ảo giác...” Thân Viện Triều lại sờ

soạng gương mặt và mái tóc của cậu, “Không, sao có thể là ảo giác được.”

Ông quay đầu hỏi cô con gái như người bị bệnh tâm thần: “Tiểu Mẫn, con có nhìn thấy cậu ta không? Có phải ta đang nói chuyện với không khí không?”

“Không phải, con cũng nhìn thấy cậu ta.”

Thân Mẫn sợ hãi trốn phía sau bia mộ, nhưng cũng không dám nói dối trước mặt bố.

“Đúng vậy, cháu là người sống sờ sờ ra đây mà! Nếu cháu vẫn có thể nói chuyện với bác, vậy thì con trai Thân Minh của bác chưa biết chừng vẫn còn sống ở đâu đó trên thế giới này? Năm nay, nó cũng 43 tuổi rồi.”

Thân Viện Triều gần như bị cậu làm cho phát điên, ông quỳ xuống trước bia mộ của Thân Minh, châm lửa đốt tiền giấy: “Tiểu Minh, nếu con vẫn còn trên thế gian này, xin con nhất định phải cho bố biết.”

Một năm đã qua đi, ông cứ mãi miết tìm kiếm người con trai hơn 40 tuổi này giữa biển người mênh mông. Nhân cơ hội ấy, thiếu niên không một tiếng động rời khỏi khu mộ, đến khi bố và em gái ngẩng đầu lên, mới phát hiện vong hồn của Lượng đã tiêu tán.

Chương 6

Ngày 19 tháng 6 năm 2013.

Ngày giỗ lần thứ mười tám của Thân Minh, càn gần đến 10 giờ tối, Trương Minh Tùng càng thấp thỏm không yên, máu trong người chảy cũng nhanh hơn, dường như muốn phá vỡ mạch phun ra ngoài. Ông ta kiên quyết cởi áo, quỳ sụp xuống một vòng phép, trên ngực vẽ một ngôi sao sáu cánh, làm một ký hiệu kỳ dị bằng tay - nghe nói như vậy có thể giúp cho linh hồn chuyển thế.

Một năm nay, ông quan tâm nhất là cậu học sinh Tư Vọng trong lớp mình, nam sinh đó dây dưa với một cô giáo, lãnh đạo nhà trường đã khai trừ Âu Dương Tiểu Chi, Trương Minh Tùng thân là chủ nhiệm cũng tham gia kiểm tra thảo luận công khai. Theo yêu cầu của hiệu trưởng và phụ huynh học sinh, ông ta âm thầm quan sát Tư Vọng, đặc biệt là trong mấy ngày nghỉ hè,

phát hiện thấy đứa trẻ này cả ngày tập Thái Cực ở câu lạc bộ võ thuật, đối mặt với bao cát đánh đấm cực kỳ hung hãn cho đến khi hai chân rã rời.

Chuông cửa bỗng reo vang.

Hôm nay vẫn còn học sinh học thêm sao? Ông ta nhìn thời gian biểu, xác định không còn ai khác, hay là phụ huynh nào đến nhà tặng quà?

Trương Minh Tùng mặc lại quần áo cho thơm tươm tất, thu dọn vòng phép, tiện tay mở cửa phòng, bỗng thấy một gương mặt xa lạ. Đối phương là một lão già khoảng hơn 60 tuổi, đang nhìn mình bằng sắc mặt lạnh lùng u ám.

“Ông là?”

Trong phút chốc, ông ta sực nhớ ra gương mặt này, một buổi chiều nào đó mười năm trước trong thư viện, và vô số lần khác trên tàu điện, trong khuôn viên xanh trước cổng khu nhà...

Mười giờ tối ngày 19 tháng 6.

Ông ta định kêu lên thất thanh, còn chưa kịp đóng cửa thì đối phương đã rút ra một cây gậy gỗ, đập thật mạnh vào đỉnh đầu...

Đến khi Trương Minh Tùng tỉnh lại thì đã là một tiếng đồng hồ sau đó.

Trong phòng rèm che kín mít, khắp nơi sách vở chất chồng, sàn nhà lại được thu dọn cực kỳ sạch sẽ, đồ dùng sạch bong gần như không một hạt bụi. Ông ta bị trói trong góc phòng ngủ, chân tay không cử động nổi, miệng bị nhét giẻ, đỉnh đầu nóng rực đau đớn.

Gương mặt Thân Viện Triều cực kỳ hung ác, ông ôm một cây gậy gỗ, dựng cổ áo đi đi lại lại, trông chẳng khác gì một lão đao phủ.

“Cuối cùng mày cũng đã tỉnh. Tốt quá!” Ông siết chặt lấy cổ Trương Minh Tùng, khiến mặt thầy Trương đỏ rực.

“Nghe đây! Tao biết nếu bỏ giẻ ra khỏi miệng mày, mày sẽ gào lên gọi bảo vệ, cho nên mày chỉ cần gật hoặc lắc đầu thôi là được rồi, nhưng cấm mày nói dối!”

Trương Minh Tùng sợ hãi gật gật đầu, tối phương tiếp tục thăm vấn: “Mày là kẻ giết người hàng loạt, đúng hay sai?”

Ông thầy mãnh liệt lắc đầu, liền ăn ngay một cái tát.

“Căn nhà này dán đầy ký hiệu của hội tam điểm, mày tưởng mày là ai hả? Tổng thống Mỹ chắc? Mày là tên biến thái nghiên cứu thuật phù thủy và dị giáo phải không?”

Lại một lần nữa lắc đầu, lại một lần nữa đom đóm mắt.

“Ngày 19 tháng 6 năm 1995, chính mày đã giết Thân Minh, đúng hay sai?”

Trương Minh Tùng gằn như nuốt nùi giẻ trong miệng mình vào, nổi hết cả gân xanh lên lắc đầu.

“Vẫn nói dối à! Mười tám năm rồi, ta không thể đợi thêm được nữa. Đêm nay, đã đến lúc rồi!” Viên kiểm sát già lại một lần nữa nhấc gậy lên, “Nếu mày dùng dao thì tao dùng gậy, có lẽ sẽ nhân từ hơn chẳng.”

Thực ra, dùng gậy giết người còn dã man hơn dùng dao nhiều.

Đúng vào lúc Thân Viện Triều vung gậy lên, Trương Minh Tùng nhắm mắt lại, tựa như muốn buông xuôi, thì chuông cửa lại vang lên.

Cây gậy bị hạ xuống đất, Trương Minh Tùng thở hắt ra, tin chắc rằng mình vẫn chưa rơi đầu.

Thân Viện Triều đứng im lìm như tượng, chuông cửa reo liên tiếp ba lần ông mới lảng lạng ra khỏi phòng ngủ, khuất sau cánh cửa đóng chặt.

Từ nghe cửa vọng ra một âm thanh trầm khàn: “Kiểm sát Thân, bác đang ở bên trong phải không? Cháu không phải là cảnh sát, cháu là Lượng đây”.

“Lượng, sao cháu lại đến đây?”

Chỉ cách một một lớp cửa, tiếng cậu thiếu niên từ ngoài truyền vào: “Cháu là u hồn, có thể đến bất cứ đâu, đêm nay cháu biết bác sẽ đến tìm ông ấy.”

“Lượng, đây là việc của bác, không liên quan đến cháu, tốt nhất cháu hãy

mau rời khỏi đây đi.”

“Cháu đã nói rồi - cháu sẽ đích thân bắt con ác quỷ đó, báo thù cho bố cháu, nếu bác không mở cửa, cháu sẽ báo cảnh sát! Hoặc gọi ngay bảo vệ ngoài công vào.”

Cửa mở ra, dù chỉ là một khe nhỏ.

Trong khe cửa dường như không thấy ánh sáng, chỉ có thể mơ hồ phân biệt bóng người mờ mờ, cậu thiếu niên xông vào trong phòng, khóa trái cửa lại một lần nữa.

Thân Viện Triều lùi lại mấy bước: “Con trai, bác sẽ không trao cơ hội giết người cho cháu đâu.”

“Cảm ơn bác, kiểm sát Thân, bác không muốn cháu gánh trên lưng một mạng người, cùng lắm thì bác tự mình thừa nhận tội lỗi. Nhưng cháu là oan hồn, cháu không sợ luật pháp của trần gian!”

“Sao cháu tìm được đến đây?”

“Nửa tiếng trước cháu nhận được điện thoại của con gái bác - cô ấy nói bác ra ngoài từ sớm, đến giờ vẫn chưa về, bác để lại một bức thư cho cô ấy, dặn rằng đêm nay của mười tám năm trước, anh trai cô ấy bị ác quỷ sát hại, hôm nay bác phải đi báo thù.”

“Nhưng bác vẫn chưa nói muốn đi tìm ai?”

“Thân Mẫn là một cô bé ngoan, vì không biết mới nhờ cháu giúp. Cô ấy sợ bố cô ấy đi giết người, mà bác đã hơn 60 tuổi rồi, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm. Cô ấy không dám báo cảnh sát, dù bác có đi giết người hay không, cũng không thể để bác bị công an giam giữ được. Cháu lập tức nhận lời, đêm nay nhất định phải đưa bác về nhà.”

“Cháu biết ư?”

“Ngoài Trương Minh Tùng ra, bác không thể đi tìm ai khác nữa.”

Vừa dứt lời thì thiếu niên đã xông vào phòng ngủ.

Trương Minh Tùng nhìn thấy cậu thì hoang mang vô cùng, đây chẳng phải là Tư Vọng, học trò của mình hay sao? Sao lại đi cùng một gã xấu xa thế này?

“Bác chắc chắn hẳn là tên ác ma đó chứ?” Tư Vọng quay đầu nhìn viên kiểm sát già, đồng thời cũng lôi miếng giẻ trong miệng Trương Minh Tùng ra, may mà ông ta chỉ có thể phát ra những âm thanh khò khè, không có sức lực và dũng khí gào lên, “Thầy Trương, xin lỗi thầy, em đến muộn mất rồi.”

Cậu học sinh cấp 3 ngồi xổm trước mặt thầy chủ nhiệm, cẩn thận xem xét vết thương trên người ông.

“Em đến cứu tôi phải không? Em quen ông ta ư?”

Thân Viện Triều mở to đôi mắt, nhặt gậy lên định đập ông thầy. Tư Vọng không chút sợ hãi đứng phắt dậy, cướp lấy cây gậy trong tay ông già, đập thật mạnh vào đầu mình.

Trán cậu trào máu.

Hành động giống như của kẻ ngu này khiến cả Thân Viện Triều và Trương Minh Tùng đều ngây người.

“Đúng vậy, em đến cứu thầy đây.”

Cậu để mặc cho máu chảy rùng rùng xuống cổ, xuống miệng.

Bỗng Thân Viện Triều nhớ lại thời khắc này của mười tám năm về trước, khi nhìn thấy vũng máu sau lưng Thân Minh, ông thực muốn thử nghiệm một lần cảm giác của đổ máu và cái chết.

“Con trai, cháu không phải hồn ma, đúng không?”

“Ma không chảy máu, chỉ có người sống mới cảm nhận được đau đớn.” Cậu vuốt máu trên mặt, trông càng giống ác quỷ hơn. “Cháu đã theo dõi người bác đang trói gô này ba năm rồi, cháu tin ông ta không phải là hung thủ sát hại Thân Minh.”

“Giọng lưỡi của cháu rất giống bọn cảnh sát!”

“Xin lỗi bác, cháu đã lừa bác, con trai Lượng của cảnh sát Hoàng Hải đã chết

vì bệnh máu trắng từ lâu rồi, cháu và Lượng có tướng mạo cực kỳ giống nhau, nên cảnh sát Hoàng Hải mới nhận cháu làm con nuôi. Cháu tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng. Bố cháu tên là Tư Minh Viễn, mẹ cháu tên là Hà Thanh Ảnh, cháu học trường chuyên cấp 3 Nam Minh, hết hè này là lên lớp 12, người này là thầy chủ nhiệm lớp của cháu.”

“Nhưng tại sao cháu lại làm vậy?”

“Vì cảnh sát Hoàng Hải đã qua đời - Ông ấy chẳng khác gì bố nuôi của cháu. Cháu đã đọc tất cả các tư liệu vụ án, kẻ giết chết con trai bác, là một người khác!”

“Dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Cháu biết kẻ đó là ai!”

Thân Viện Triều trầm mặc rất lâu, cuối cùng thân thể cũng mềm trở lại. Tư Vọng nhân cơ hội cười trói cho Trương Minh Tùng, đồng thời cũng nói nhỏ vào tai ông thầy: “Thầy Trương, xin thầy đừng gây ra những hành động báo thù hay quá khích.”

“Cảm ơn em, trò Tư Vọng.”

Ông ta rất thành thật, không ngừng vận động gân cốt, trốn sau góc tường, không bỏ trốn cũng không kêu gào.

Tư Vọng ôm lấy ông già đang quỳ trên mặt đất: “Đêm nay cháu tới đây, vừa là để cứu thầy ấy, vừa là để cứu bác - nếu bác giết người này, bác sẽ trở thành kẻ có tội, thậm chí có thể bị tuyên án tử hình, cháu không muốn thấy bác bị bắn chết. Nếu bác chết rồi, con gái bác phải làm sao đây?”

“Mười tám năm nay, mỗi giờ mỗi khắc, bác đều nhớ đến nó, chưa một giây phút nào phai nhạt, thậm chí còn ngày một rõ ràng hơn. Đời này bác nợ nó quá nhiều, khi nó còn sống chưa bao giờ bù đắp được cho nó, bác chỉ muốn thông qua việc báo thù cho nó mà chuộc tội, dù có phải liêu cái mạng già này. Gương mặt nó... cháu không biết được đâu.”

“Bác sai rồi, đất bụi của mười tám năm quá dày, bác sẽ không nhận ra anh ấy nữa đâu. Dẫu bác có giết người này, Thân Minh cũng chẳng thể nào sống lại. Bác hãy buông tay đi.”

Những giọt lệ già nua lã chã trên gương mặt Thân Viện Triều, ông nói: “Câu này, bác đã tự khuyên mình bao nhiêu năm nay. Giờ đây, rốt cuộc cũng phải buông tay rồi sao?”

Tur Vọng đỡ Trương Minh Tùng dậy: “Thầy Trương, ông ấy sẽ không gây bất kỳ nguy hiểm gì cho thầy nữa, nhưng em xin thầy đồng ý với em một chuyện.”

“Cứ nói đi!” Trương Minh Tùng run rẩy túm lấy cậu như túm lấy phao cứu sinh: “Em nói gì tôi cũng đồng ý!”

“Sự việc đêm nay, em thay mặt bác ấy xin lỗi thầy, chẳng qua ông ấy chỉ quá nhớ đứa con trai đã qua đời, xin thầy hãy coi như chưa có chuyện gì xảy ra, càng không nên báo cảnh sát, có được không ạ? Chỉ cần thầy đồng ý, Tur Vọng nguyện vì thầy làm bất cứ chuyện gì!”

“Được, tôi đồng ý, giữ mồm giữ miệng, mỉm cười xóa hết ân oán!”

Đến lúc này rồi mà Trương Minh Tùng còn nói rõ là văn hoa, Tur Vọng nhỏ giọng khẽ bảo: “Cảm ơn thầy, em sẽ báo đáp thầy!”

Sau đó, cậu túm lấy viên kiểm sát già: “Mau đi thôi!”

Tiện tay cậu nhặt luôn cây gậy cùng với sợi dây trói Trương Minh Tùng, những thứ này đều có thể trở thành tang chứng.

Hai người vội vã rời khỏi căn nhà ở tầng 7, nhân lúc đêm khuya rời khỏi khu vực này, bảo vệ không chú ý lắm, cho rằng hai bố con nhà này đưa nhau đi học thêm.

Tur Vọng vẫy một chiếc taxi lại, nói ra chính xác địa chỉ nhà Thân Viện Triều, mười rưỡi tối, mười tám năm trước, vào giờ này, Thân Minh đã là một xác chết.

Trên đường đi, Thân Viện Triều không nói một lời. Mái tóc ông rối tung, ánh mắt thần thờ nhìn vào đêm đen, tưởng tượng nỗi đau khổ của người khi bị giết, và cả nỗi cô đơn vô biên sau khi lìa đời.

“Xin hãy đồng ý với cháu, sau này không làm như vậy nữa - chuyện báo thù này, cứ giao cho cháu là được rồi.”

“Nhưng cháu vẫn là một đứa trẻ.”

“Thực ra, cháu sớm đã lớn rồi.”

Không hiểu tại sao, Thân Viện Triều bỗng nhớ lại hơn ba mươi năm về trước. Có lẽ khi người ta tuổi càng cao, thì những ký ức về thời trai trẻ lại càng thêm rõ ràng...

“Thực ra Thân Minh là con riêng của bác, nó và Thân Mẫn là anh em cùng bố khác mẹ, mà mẹ của nó đã qua đời từ năm nó 7 tuổi rồi.”

“Cháu biết.”

“Còn nhớ ngày Quốc tế lao động năm đó, bác vẫn còn chưa kết hôn, có đưa Thân Minh đi công viên Nhân Dân chơi một lần. Đó là ngày vui vẻ nhất của nó khi còn bé, nó ngồi vòng quay ngựa gỗ, mua một quả bóng bay năm hào, uống một bình nước cam hai xu...”

“Con vẫn chưa quên.”

“Con trai, cháu vừa nói gì?”

Ông già nghi hoặc nhìn vào mắt cậu, Tư Vọng quay đầu ra ngoài cửa xe, ánh đèn chói mắt dội vào, những sợi tóc tơ sau gáy cậu hơi dựng đứng. Xe đi tới cổng khu nhà nhỏ, cậu đưa Thân Viện Triều tới trước vườn hoa dưới nhà, khung cửa sổ tầng 4 vẫn sáng đèn. Nếu ông không về, có lẽ Thân Mẫn sẽ đợi suốt đêm.

“Mười tám năm trước, bốn mươi chín ngày sau khi Thân Minh chết, bác có mời đạo sĩ đến gọi hồn cho nó.”

“Bác là đảng viên cộng sản lão thành, là người theo chủ nghĩa duy vật kiên định, sao lại tin vào những thứ đó?”

“Có người nói với bác rằng, nơi con trai bác gặp nạn, âm khí rất nặng, quỷ hồn sau khi chết đi sẽ vĩnh viễn bị giam dưới địa ngục, chỉ có chiêu hồn mới có thể dẫn lối cho nó quay về, ít nhất cũng có thể đến thăm bác vào ngày cô hồn hàng năm, rồi sau đó có thể đầu thai sang kiếp mới.”

Thân Viện Triều nói nghiêm túc lạ thường, không biết là ông già rồi hồ đồ

hay đã thay đổi tín ngưỡng. Thực ra, đó cũng chỉ là do có người muốn lừa tiền mà nói vu vơ vậy thôi.

Khi tiễn ông vào thang máy, Tư Vọng khẽ nói: “Xin lỗi bác, hai năm nay cháu cứ luôn lừa dối bác.”

“Không sao, chẳng thà ta tin đó là thật, chẳng thà ta có cơ hội gặp lại con trai ta.”

Trên hành lang, cậu thiếu niên nắm chặt tay ông, bàn tay đầm mồ hôi khẽ run rẩy, bàn tay của người sống một trăm phần trăm: “Trên đời này không có ma quỷ, xin bác đừng tìm vong hồn của Thân Minh nữa!”

Lời còn đang nói, đã đến cửa nhà, Thân Viện Triều cúi đầu lùi lại một bước, có lẽ là vì không còn mặt mũi nào nhìn con gái, vẫn là Tư Vọng thay ông nhấn chuông cửa.

Thân Mẫn vội vàng mở cửa, cô nhìn thấy gương mặt của cậu thiếu niên trước, rồi ngay sau đó hân hoan ôm chặt lấy bố mình. Khi cô dìu bố vào nhà, Tư Vọng đã nhanh như cắt chạy ra thang máy, Thân Mẫn hoài nghi, liệu có phải cậu ta là hồn ma thật hay không?

Chương 7

Mùa hè cuối cùng trước kỳ thi đại học.

Các bạn cùng lớp đua nhau đi học thêm hoặc mời gia sư đến tận nhà dạy, thành tích học tập của Thân Mẫn rất tốt nên cũng không tự làm khó bản thân. Mỗi tuần cô gặp Tư Vọng một lần, cậu luôn hỏi thăm tin tức của bố cô. Điều nằm ngoài dự đoán của mọi người là, sau ngày 19 tháng 6 đó, cả mùa hè đều bình an vô sự, bố cô cũng không còn ra ngoài đi lung tung nữa, mỗi ngày đều dậy sớm tập thể dục trên sân khu, về nhà cũng luyện viết bút lông, có lúc còn uống trà nói chuyện với các đồng nghiệp cũ, giống y hệt như các đảng viên khác, quan tâm đến những chuyện lớn của quốc gia, hết đọc tờ “Tin tức tham khảo” lại đến tờ “Thời báo toàn cầu”.

Thân Mẫn thích Tư Vọng.

Cô luôn lấy lý do cảm ơn cậu đã cứu bố về để mời cậu ăn canh cay, có lúc

còn chủ động mua vé mời cậu đi xem phim. Không ngờ cô bé xinh đẹp đáng yêu này lại là fan cuồng của phim kinh dị, đến cả những bộ phim tình tiết ngớ ngẩn nực cười trong nước sản xuất cũng khiến cô ré lên thất thanh rồi cuộn mình chui vào người Tư Vọng. Khi ở trong phòng chiếu tối tăm, cô ôm chặt lấy cánh tay cậu như dây leo, mái tóc xòa trên mặt cậu thiếu niên, tình tứ khiến cho người ta phải nổi da gà.

Sau buổi chiếu phim, Thân Mẫn mời cậu ăn kem, cô nhỏ nhẹ: “Bố tôi nói cậu không phải là linh hồn.”

“Xin lỗi, tôi đã lừa hai người, tôi tên là Tư Vọng, Tư trong tư lệnh, Vọng trong thiêu vọng” .

“Rốt cuộc tôi nên tin câu nào của cậu đây?”

“Câu nào cũng đừng tin.”

“Lừa đảo!”

Nói thì nói vậy, nhưng cô vẫn dựa vào sát hơn, Tư Vọng né ra nửa bước: “Nhưng nếu tôi là linh hồn thật thì sao?”

“Tôi không sợ.”

“Nên về nhà sớm một chút.”

“Ngày mai bố tôi muốn đến viện kiểm sát tham dự hội nghị cán bộ về hưu, cậu đến nhà tôi chơi nhé.”

Cô nói câu này ra, gương mặt đỏ bừng, đây là lần đầu tiên cô mời nam sinh tới chơi nhà.

Ngày hôm sau, Thân Mẫn trang điểm đặc biệt xinh đẹp, mặc chiếc váy ngắn màu hồng phấn, mái tóc đã được chăm sóc cẩn thận, thêm hai năm nữa chắc chắn sẽ thành một mỹ nhân.

Tư Vọng đến cực kỳ đúng giờ.

Cô lấy ra rất nhiều đồ ăn ngon, khiến cậu bối rối thấp thỏm, không dám nhìn vào mắt cô.

“Trong trường chắc là có nhiều nữ sinh thích cậu lắm nhỉ?”

“Không có đâu.”

Từ khi sự việc về Tư Vọng và cô giáo Âu Dương truyền ra ngoài, không còn nữ sinh nào chủ động bắt chuyện với cậu nữa, nam sinh thì lại càng nhìn cậu bằng ánh mắt đố kỵ và chế nhạo.

“Cậu lại nói dối rồi!” Thân Mẫn kéo cậu đứng lên khỏi ghế sofa, “Cậu không đi xem nhà tôi một chút sao?”

Cậu đang nhìn đắm đắm vào di ảnh của Thân Minh trong phòng khách.

“Tôi chưa bao giờ gặp anh trai.”

Thân Mẫn lộ ra nét mặt u buồn, cậu ho khan hai tiếng: “Anh trai cậu luôn luôn ở bên cậu.”

“Thật không? Ý cậu là hồn ma phải không? Tôi không sợ đâu.”

“Nếu như thật sự không có ma quỷ - vậy thật tốt biết bao! Tiểu Mẫn, để tôi làm anh trai cậu nhé.”

“Tại sao?” Cô nhíu mày ngài: “Cậu chỉ hơn tôi có một ngày thôi mà.”

“Để tôi bảo vệ cậu nhé.”

“Tôi không cần.”

Cô bé nhào tới ôm lấy cánh tay cậu, Tư Vọng không nói tiếng nào lẳng lặng bước ra cửa lớn, hít sâu một hơi rồi nói: “Tôi nên đi rồi! Mẹ tôi đang đợi tôi về ăn cơm.”

“Tuần sau tôi lại mời cậu ăn canh cay nữa nha.”

“Sau này không nên gặp nhau nữa thì hơn.”

Cậu kiên quyết tuyệt tình nói ra những lời ấy, mặt Thân Mẫn trắng bệch: “Tại sao?”

“Xin lỗi, tôi vẫn còn việc quan trọng chưa hoàn thành.”

“Rốt cuộc cậu có bí mật gì?” Cô vươn tay túm lấy vai cậu, “Tur Vọng!”

Tur Vọng vội thoát ra khỏi cô, nhanh chóng xông ra cầu thang, nhìn xuống rừng trúc đào xum xuê dưới vườn hoa tiêu khu, cậu khẽ đáp: “Giết người.”

Chương 8

Tháng 9 năm 2013, năm học của lớp 12.

Trương Minh Tùng quả nhiên đã giữ lời hứa, không những không báo cảnh sát, mà còn tuyệt không gây ra rắc rối gì, chỉ là càng thêm có hứng thú với Tur Vọng. Cậu nam sinh này càng ngày càng kiệm lời, mỗi lần nhìn thấy thầy chủ nhiệm đều cố ý tránh đi. Một tối nọ, Trương Minh Tùng gọi cậu từ sau lưng: “Trò Tur Vọng, em có biết đánh bóng bàn không?”

Gương mặt 18 tuổi hoang mang: “Biết một chút ạ, có chuyện gì không thưa thầy?”

“Chơi với tôi hai hiệp nhé.”

Phòng bóng bàn nằm trong ký túc xá nam sinh, mười tám năm trước đây là phòng ngủ của thầy Thân Minh, sau khi anh chết mới được cải tạo lại. Ông thầy móc chìa khóa ra mở cửa, bàn bóng phủ một lớp bụi dày, lâu lắm rồi chẳng có ai tới đây chơi.

“Em chưa từng tới đây sao?”

Trương Minh Tùng chọn vợt, Tur Vọng bình tĩnh quét mắt ra xung quanh: “Không, em từng đến rồi ạ.”

“Khi nào?”

“Kiếp trước ạ.”

“Ha, em thật biết nói đùa!”

Ông thầy nói đoạn rồi phát bóng ra, Tur Vọng thuận thực trả bóng lại, kết quả

là khiến cho Trương Minh Tùng đánh bóng bay ra ngoài.

“Đánh khá đấy!”

Hai người đánh bóng mấy chục phút đồng hồ, cuối cùng vẫn là Trương Minh Tùng không vững tay nữa, dù sao cũng đã 50 tuổi đầu rồi, thầy mướt mải mồ hôi ngồi xuống cạnh bàn bóng, hớp một ngụm to nước ngọt.

Nam sinh lớp 12 cũng mồ hôi đầy đầu, cậu cởi áo để lộ những cơ thịt săn chắc.

“Trò Tư Vọng, cảm ơn em đã cứu mạng tôi lần trước.”

“Không có gì ạ. Thầy Trương, sao thầy không hỏi em với kiểm sát Thân có quan hệ gì?”

“Chuyện đó có trời biết!”

Dẫu Trương Minh Tùng có vẻ chẳng mấy để tâm, nhưng thật ra trong lòng cực kỳ muốn biết nguồn cơn sự việc.

“Ông ấy là bạn thân của bố em khi còn sống, em thường đến nhà ông ấy chơi, tối đó con gái ông ấy gọi điện thoại cho em, bảo rằng có thể ông ấy đến nhà thầy.”

“Nếu đã như vậy, có lẽ em sẽ biết chuyện của thầy Thân Minh chứ nhỉ - năm 1995, cậu ta đã giết chết thầy chủ nhiệm giáo vụ nhà trường, sau đó cũng bị người ta sát hại.”

“Vâng, kiểm sát Thân cũng là bố ruột của anh ấy.”

“Ông ấy cứ luôn cho rằng chính tôi đã giết con trai mình - thực sự là một hiểu lầm khủng khiếp, cảnh sát sớm đã điều tra rồi, nếu như tôi thực sự là thủ phạm, giờ còn có thể làm chủ nhiệm lớp các em được hay sao?”

“Đúng là hiểu lầm đấy ạ.”

Trương Minh Tùng thở một tiếng nặng nhọc, nhìn lên trần nhà giăng đầy mạng nhện nói: “Em có biết không, phòng bóng bàn này chính là căn phòng năm đó thầy Thân Minh dùng, các học sinh nói trong phòng này có ma, nên

rất ít người vào đây chơi bóng.”

“Có người nhìn thấy hồn ma của thầy Thân Minh ạ?”

“Có lẽ vậy!”

Bỗng nhiên đèn trên đầu họ bắt đầu lấp loáng, giữa chập chờn sáng và tối, cùng với hành lang tối đen như mực bên ngoài khiến cho người ta dễ tưởng đây là bầu không khí mà ma quỷ mò tới.

“Cậu ta đến rồi.” Trương Minh Tùng vẫn như cũ, mặt không đổi sắc, vỗ vào ngực cậu thiếu niên rồi bảo: “Mau mặc áo rồi về phòng ngủ đi.”

Tiết trời giữa thu, không khí càng lúc càng lạnh lẽo, những tán ngô đồng bên đường xơ xác điêu linh, lá khô chui qua khe cửa sổ, rơi xuống bảng đen phòng học. Các học trò liều mạng học hành, liên tiếp có người đến xin học thêm, Trương Minh Tùng hầu như từ chối cả. Đến giờ, ông là người đầu tiên dám lại gần Tư Vọng, quan hệ hai người trở nên cực kỳ thân thiết.

Điện thoại của Tư Vọng reo vang, nhạc chuông là bài “Tôi là một thân cây mùa thu” của Trương Vũ Sinh. Trương Minh Tùng cảm khái nói: “Hồi còn trẻ tôi cũng rất thích bài hát này.”

“Nghe nói bài hát này đã có từ trước khi em ra đời. ”

“Nhưng Trương Vũ Sinh thì lại chết sau khi em ra đời.” Hai người đi qua thư viện, Trương Minh Tùng cau mặt lại nói: “Trò Tư Vọng, kết quả thi thử môn toán gần đây của em rất kém.”

“Ồ, môn toán của em vốn rất kém mà.”

“Em phải học thêm!”

Tư Vọng dừng bước, nhìn lên nóc thư viện: “Vâng ạ, đây là cơ hội mà bao nhiêu người mơ còn chẳng được ấy ạ.”

“Tôi nay tôi phải đến đây chấm bài, sau 10 giờ mới có thời gian, em cứ đến thư viện này học thêm, rõ chưa.” Nói xong, Trương Minh Tùng bước thẳng vào thư viện.

Nhân viên thư viện đã ra về từ lâu, ông ta ngồi một mình trong phòng đọc vắng tanh, nhưng chẳng có bài tập nào cần chăm cả, ông lấy cuốn “Thiên thần và ác quỷ” từ trên giá sách xuống, tùy tiện lật giờ vài trang.

Mười giờ tối.

Quả nhiên Tư Vọng xuất hiện, còn mang theo một ít tài liệu tham khảo môn toán của học sinh cấp 3. Trương Minh Tùng hơi mỉm cười: “Tốt lắm, nhưng ở đây hơi lạnh, chúng ta lên tầng trên đi.”

“Tầng trên ấy ạ?”

Thư viện này có tổng cộng hai tầng lầu, cái gọi là “tầng trên” chính là căn gác nhỏ bí ẩn đó.

Trương Minh Tùng dẫn cậu tới trước cầu thang, nhìn thấy ánh mắt do dự của cậu, ông nói: “Em không dám à?”

“Không.”

Tư Vọng leo lên trước, Trương Minh Tùng theo sau, căn gác phủ đầy bụi bặm, ánh trăng mờ hồ rọi qua cửa chớp, rải lên mi mắt cậu thiếu niên.

Cậu tiện tay đóng cửa, then cài ở nơi đây rất quái đản, phải cài vào từ bên ngoài, nếu có người lén lút đi phía sau, hoàn toàn có thể bị nhốt lại trong căn gác, muốn chạy trốn chỉ có cách là mở cửa chớp, trèo ra theo đường mái nhà.

Trong căn gác bầy la liệt sách, chỉ có hai chiếc ghế cho người ngồi, Tư Vọng nhìn quanh: “Thầy Trương, em nghe nói mười tám năm trước, có người chết ở đây.”

“Ừ, đó là một cô bé tên là Liễu Mạn, chết trên nóc nhà này vào đêm trước ngày thi đại học, cảnh sát nói em ấy bị người ta đầu độc bằng dịch cây trúc đào ngay trong căn gác này.”

“Đã bắt được hung thủ chưa ạ?”

“Có người nói rằng hung thủ chính là thầy Thân Minh gặp nạn ngay sau đó, ai mà biết được?”

Tur Vọng chậm chậm lui vào góc nhà: “Chúng ta không học thêm ạ?”

“Nói chuyện trước đã - em là một đứa trẻ rất đặc biệt, lần đầu gặp em từ hai năm trước, tôi đã cảm thấy điều này cực kỳ mãnh liệt rồi.”

“Ai cũng bảo thế ạ.”

“Về chuyện của em với cô giáo Âu Dương, tôi cảm thấy rất bất ngờ, và cũng rất tiếc nuối.”

Tur Vọng trầm mặc hồi lâu rồi mới trả lời: “Em không muốn nói đến chuyện này, có lẽ em sẽ chẳng bao giờ được gặp cô ấy nữa.”

“Thực ra, em vẫn còn quá trẻ, không biết rằng trên đời này có rất nhiều chuyện dù mình có muốn cũng không thể đạt được, có lúc con người chẳng thể nào hiểu nổi chính mình.”

“Thầy Trương, ý thầy là?”

“Em không biết em muốn gì sao?”

Trương Minh Tùng vòng ra sau lưng cậu, chậm chậm tiến sát vào cậu, dường như thổi vào cổ cậu.

“Thầy...”

Cậu vội vã quay đầu lại, Trương Minh Tùng càng gần sát cậu hơn, giọng nói chua loét ấy khiến cho người ta chóng mặt: “Tur Vọng, em là một nam sinh xinh đẹp, có rất nhiều nữ sinh thích em phải không? Thực ra, thích em không chỉ có nữ sinh thôi đâu.”

Bàn tay Trương Minh Tùng vuốt ve gương mặt cậu thiếu niên, từ cằm, dải tai, mũi, cuối cùng là môi, rồi ấn tay vào trong miệng cậu.

“Thầy không sợ em cắn ngón tay thầy ư?”

Tur Vọng bỗng nhiên không phản kháng gì nữa.

“Muốn cắn thì cứ cắn đi.”

Dầu cậu thiếu niên mặc quần áo rất dày, Trương Minh Tùng vẫn có thể ngửi thấy mùi mồ hôi nồng đậm trên người cậu.

“Thầy, em xin lỗi!”

Đúng lúc cánh tay Trương Minh Tùng định ôm chặt lấy eo cậu, Tư Vọng bắn ra nhanh như điện xẹt, xông ra khỏi căn gác nhỏ, biến mất.

Dưới ánh trăng thê lương lạnh lẽo, Trương Minh Tùng mát mát hụi hẩng ngồi sụp xuống mặt đất, vơ lấy một nắm bụi ném lên không trung. Ông ta móc khăn giấy ra lau ngón tay, rồi lại ngậm vào miệng mình, dường như trên đó vẫn còn mùi vị của khoang miệng cậu thiếu niên.

Ông ta đoán Tư Vọng sẽ còn quay lại.

Chương 9

Năm 2014.

Sương mù dày đặc của mùa đông năm nay thực ra đến từ sự ô nhiễm không khí nghiêm trọng. Dù có đứng trên sân vận động của ngôi trường ngoại ô Nam Minh cũng không thể nào nhìn rõ phía xa. Đôi khi đứng nhìn từ nóc tòa nhà giáo vụ, căn gác nhỏ ở thư viện tựa như chìm giữa khói mây. Trương Minh Tùng luôn cảm thấy mình không thể nhìn thấu được cậu thiếu niên tên là Tư Vọng này.

Dù lần trước trên căn gác nhỏ, cậu thiếu niên lớp 12 hoảng hốt bỏ chạy, nhưng sau đó không hề có ý định trốn tránh ông thầy. Mấy lần Trương Minh Tùng tìm cậu nói chuyện riêng, cậu vẫn đối đáp tự nhiên như bình thường. Khi xung quanh không có ai, Trương Minh Tùng thường cố ý động chạm vào ngón tay cậu, còn cậu, ban đầu còn hơi rụt lại, rất nhanh sau đó lại thoải mái không trốn tránh gì nữa.

Đêm trước kỳ thi tháng một, ông thầy nhận được tin nhắn của Tư Vọng: “Thầy Trương, tối nay em đến nhà thầy học thêm được không?”

“Được thôi, thầy sẽ đợi.”

Tối hôm đó, Trương Minh Tùng về sớm dọn dẹp, quét tước nhà cửa không

còn một hạt bụi, kéo rèm che chắn kín mít. Ông ta ngẫm mình trong bồn tắm, xịt mùi nước hoa nam nồng nặc. Ông ta soi mình trong gương, đã 50 tuổi rồi và vẫn chẳng khác gì một thư sinh nho nhã.

Chuông cửa reo.

Trong kính mắt mèo hiện ra một cậu thiếu niên đỉnh đạc, Trương Minh Tùng mở cửa, mỉm cười nói: “Trò Tư Vọng, hoan nghênh em tới.”

“Chào thầy ạ.”

Tư Vọng lễ phép bước vào trong, đây là lần thứ hai cậu tới đây. Cậu cẩn thận quan sát xung quanh.

Tháng trước, cậu vừa qua sinh nhật 18 tuổi, pháp luật đã công nhận cậu không còn là trẻ vị thành niên nữa.

Trương Minh Tùng vỗ vào bả vai cậu nói: “Đã cao hơn thầy nửa cái đầu rồi đấy.”

Điều hòa trong phòng bật vừa nóng nực vừa bí bức, Trương Minh Tùng giúp cậu cởi áo ngoài: “Uống gì nhé?”

Không đợi Tư Vọng trả lời, ông thầy đã lấy hai lon bia từ trong tủ lạnh ra, mở nắp đặt trước mặt cậu thiếu niên. Tư Vọng từ đầu tới cuối không hề tháo găng tay, cậu đẩy lon bia ra nói: “Không cần đâu, em không uống ạ.”

Trương Minh Tùng lại vòng ra sau lưng cậu, cởi áo của mình ra, áo sơ mi bật tung để lộ bộ ngực. Ông ta dán vào tai cậu nói: “Chúng ta bắt đầu học thêm đi.”

Bỗng nhiên vùng bụng ông ta dội lên một cơn đau khủng khiếp, dường như ruột đã đứt gãy, thì ra là đã ăn một cú lên gối của Tư Vọng. Còn chưa kịp phản kháng thì dưới cằm đã nhận ngay một cú đấm như trời giáng, răng lợi gàn như bay ra ngoài. Ông ta ngã nhào trên mặt đất, nổ đom đóm mắt, tay chân không động đậy nổi.

Vài phút sau, Trương Minh Tùng bị trói nghiêng lại bằng dây thừng nilon, quần áo trên người cũng bị lột sạch.

Sắc mặt Tư Vọng âm trầm, vẻ mặt thiếu niên 19 tuổi đáng sợ y hệt một người đàn ông trung niên. Cậu đạp một chân lên người Trương Minh Tùng, phun ra giọng nói thô lỗ: “Thầy Trương, thầy nhìn lầm em rồi.”

“Xin... xin lỗi em... trò Tư Vọng, thầy sai rồi, xin em hãy bỏ qua cho thầy đi, đây chỉ là việc của cá nhân, đôi bên đều tự nguyện thôi mà, thầy chưa từng cưỡng ép bất cứ ai.”

“Giờ em mới hiểu, năm 1988, vì sao Tiểu Bằng lại treo cổ tự sát trong phòng ngủ ký túc xá trường Nam Minh, hiểu vì sao cậu ấy lại đi vào bước đường cùng đó.”

“Tiểu Bằng?”

“Thầy còn nhớ cậu ấy chứ? Dáng người thấp bé, mặt mũi trắng tinh, thường bị hiểu lầm là con gái.”

“À, là cậu ta...” Toàn thân Trương Minh Tùng giãy lên tựa như bị kim đâm, “Sao... sao em lại biết cậu ta?”

“Hai tháng trước khi cậu ấy xảy ra chuyện, cậu ấy thường xuyên đến tìm thầy học thêm có đúng không? Mỗi lần đều vào buổi tối, lần nào cũng nửa đêm mới về phòng. Từ đấy về sau, cậu ấy chẳng chịu nói năng gì nữa, bọn em đều tưởng áp lực thi đại học quá lớn, không ngờ là vì bị thầy...”

“Rốt cuộc em là ai?”

“Em là ai không quan trọng! Quan trọng là ở chỗ hơn hai mươi năm qua thầy đã làm những gì?” Tư Vọng lấy từ trong ngăn kéo bàn của ông thầy ra một con dao cạo lông mày, cọ cọ lên mặt Trương Minh Tùng, “Nếu thầy không thừa nhận, em sẽ khắc chữ lên mặt thầy, để khi thầy đứng trên bục giảng, tất cả học sinh đều có thể nhìn thấy.”

“Đừng mà!”

“Từ khi Tiểu Bằng treo cổ tự vẫn, căn phòng đó không còn ai ở nữa, từ đấy nó bị bỏ trống nhiều năm cho đến khi thầy Thân Minh tới. Đó chính là phòng bóng bàn của nhà trường bây giờ. Từ cái ngày mà thầy dẫn em tới đó, em liền nhớ tới gương mặt cậu ấy, nhớ đến xác cậu ấy đung đưa trước mắt em.”

“Tôi thừa nhận!”

Dao cạo gần như đã cắm ngập vào trán ông ta.

“Nói đi, cũng trên căn gác nhỏ ở thư viện đó phải không?”

“Đúng, chính tôi đã lừa cậu ấy tới đó, nói là muốn dạy thêm cho cậu ấy, thực sự thì là...”

“Nói tiếp đi!”

“Tôi nhận lời cậu ấy, chỉ cần nghe lời tôi, sẽ nâng điểm toán cho cậu ta, điều này cực kỳ quan trọng đối với việc cậu ta có thi đỗ đại học hay không. Nhưng tôi không ngờ cậu ta nghĩ không thông, lại tự tìm đường chết.”

“Tiểu Bằng là một đứa trẻ hướng nội, sao có thể chịu được nỗi tủi nhục như thế? Cậu ấy còn không dám nói với bọn em, càng không dám nói với bố mẹ, cứ thế mà tự hại chết mình!” Tư Vọng thu con dao lại, “Còn ai nữa?”

Trương Minh Tùng thở hắt ra: “Cậu ta là người đầu tiên, sau đó không còn ai nữa.”

“Em không tin.”

Tư Vọng lục tung các tủ hòm trong phòng, tìm kiếm nửa tiếng đồng hồ, mới tìm thấy một cái hộc nhỏ tận trong cùng của tủ quần áo. Mở ra xem thì thấy trong đó có giấu mấy chiếc phong bì, sắp xếp gọn gàng tuần tự theo thời gian.

“Kiểm sát Thân nói không sai - ông đúng là một tên biến thái!”

Cậu thuận tay mở một phong bì trong đó ra, Trương Minh Tùng bỗng bật ra một tiếng rên tuyệt vọng.

Bên trong có mấy bức ảnh, là một cậu con trai lỏa lồ không mặc chút gì, có vẻ không quá 17, 18 tuổi, trên góc tấm ảnh ghi rõ thời gian chụp: Tháng 9 năm 1992, xem bối cảnh phía sau có thể nhận ra đó là căn gác nhỏ trên thư viện.

“Quả nhiên là tội chứng của ông!” Tư Vọng mở phong bì tiếp theo, “Thầy

Trương, sở thích chụp ảnh của thầy là đây à?”

Cậu nam sinh trong bức ảnh này hơi quen mặt, Tư Vọng nhìn kỹ lại, thì ra là Mã Lực!

Thời gian chụp là tháng 5 năm 1995.

Cậu không nhẫn tâm nhìn ảnh Mã Lực thêm nữa.

Trương Minh Tùng lấp bắp độc thoại dưới mắt đất: “Nếu không chụp những bức ảnh này thì sau khi thi đỗ đại học danh tiếng, các cậu ấy đã tố giác tôi từ lâu rồi.”

Đúng thế, những nam sinh bị hại hơn hai mươi năm qua, cứ nghĩ đến những tấm ảnh này là lại gặp ác mộng, ai cũng không dám nói bí mật ấy ra ngoài.

Trong phong thư này còn kẹp một mảnh giấy, Tư Vọng nhặt lên đọc:

Mã Lực,

Tôi qua tờ trốn trong thư viện, phát hiện ra bí mật của cậu và thầy Trương. Tôi không ngờ lại có chuyện như thế xảy ra, nhưng chắc là cậu bị ép buộc phải không? Tôi không muốn phải nhìn thấy cậu trong bộ dạng như vậy, xin cậu hãy dừng lại đi, nếu cậu không đủ dũng khí, tôi sẽ làm thay cậu.

Ngày 1 tháng 6 năm 1995.

Liễu Mạn

Tư Vọng 19 tuổi đọc đi đọc lại mẫu giấy ba lần, rồi lạnh lùng nhìn Trương Minh Tùng.

“Ông biết Liễu Mạn là ai, đúng không?” Việc đã đến nước này, Trương Minh Tùng biết tất cả đã hết rồi, đành nói ra tất cả: “Chính Mã Lực đã đưa mẫu giấy đó cho tôi.”

“Sau đó, ông đã giết Liễu Mạn?”

Trương Minh Tùng buông một tiếng cười ảo não: “Không, cô ấy bị người ta đầu độc chết, chứ sao tôi có thể lừa được cô ấy? Dù là Liễu Mạn hay Thân

Minh thì cả hai buổi tối mà họ bị giết, tôi đều có đầy đủ chứng cứ ngoại phạm.”

“Tôi hiểu rồi, ông không cần nói tiếp nữa!”

“Tur Vọng, em đẹp quá!”

Dù vẫn đang bị trói gô trên mặt đất, Trương Minh Tùng vẫn nhìn chăm chăm vào cậu, lộ ra nụ cười quái dị. Cậu thiếu niên dùng ánh mắt đầy hận thù giết người nhìn vào ông ta, ngọn lửa trong mắt dường như muốn thiêu đốt ông ta thành tro bụi.

“Em rất quan tâm đến năm 1995 phải không? Để tôi cho em biết thêm nhiều chuyện hơn nhé - bởi vì tôi rất ghen ghét với thầy Thân Minh, cậu ta trẻ hơn tôi, thâm niên ít hơn tôi, về học lực tôi cũng tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, không hề kém cạnh cậu ta chút nào, thế mà chỉ vì cậu ta là con rể của hiệu trưởng trường đại học mà có cơ hội một bước lên mây, trong khi tôi vẫn chỉ là thầy giáo quèn dạy toán cấp 3.”

“Cho nên chính ông đã tung ra những tin đồn thất thiệt trong trường?”

“Tôi đã tự tạo ra tin đồn về quan hệ không trong sáng giữa Thân Minh và nữ sinh Liễu Mạn, như thế để khiến người ta tin.” Trương Minh Tùng bỗng đắc ý cười to, “Còn bí mật về việc Thân Minh là con riêng, chính Lộ Trung Nhạc đã cho tôi biết.”

“Lộ Trung Nhạc?”

“Cậu ta là bạn học cấp 3 với Thân Minh, hai người họ là bạn thân nhất của nhau, Tiểu Bằng là bạn cùng phòng của hai người họ. Lúc đó, tôi không biết tại sao cậu ta lại nói cho tôi biết điều này. Sau đó nghe nói cậu ta đã lấy vợ chưa cưới của Thân Minh, tôi mới hiểu ra.”

“Thì ra là cậu ta!” Tur Vọng nện một quyền thật mạnh vào tường, quay đầu lại lườm Trương Minh Tùng, nhìn thấy ánh mắt đáng thương và đáng hận của ông ta, “Tạm biệt, thầy Trương!”

Tur Vọng kiểm tra căn phòng lần cuối rồi rời đi, mang theo tất cả các phong bì, kể cả mấy chục bức ảnh không cùng thời với nhau nữa. Cậu bỏ mặc Trương Minh Tùng một mình trên sàn nhà, bị trói gô không một mảnh vải,

dù đã bật điều hòa vẫn lạnh tới mức chảy nước mũi.

Trương Minh Tùng vẫn không dám kêu gào to, nếu bị hàng xóm hay bảo vệ trông thấy bộ dạng thế này, người ta sẽ nghĩ sao đây? Ông ta chỉ có thể từ từ lết đi, mong tìm thấy thứ gì có thể tự cởi trói cho mình.

Thế nhưng, dù thoát ra được thì sao đây? Tất cả các tội chúng đều đã bị mang đi mất rồi, ngày mai những bức ảnh đó sẽ được giao cho nhà trường, hoặc giao cho cảnh sát, thậm chí sẽ bị tung lên mạng - đến lúc đó chẳng phải một đời này của ông ta sẽ bị hủy hoại hay sao, sẽ không còn nhà giáo ưu tú được người ta tôn kính nữa. Những nam sinh từng tốt nghiệp các năm đó chắc chắn sẽ làm chứng tố giác ông ta, rồi ông ta sẽ bị tống vào tù cùng với những tên cuồng biến thái và tội phạm hiệp dâm thực sự, sau đó...

Trương Minh Tùng muốn tự sát.

Sau đó, ông ta phát hiện ra sau khi Tư Vọng đi, cửa chính vẫn chưa đóng chặt.

Chương 10

Giờ này phút này.

Mã Lực tắm xong, vừa bước ra khỏi bồn tắm thì chuông điện thoại reo, là một số điện thoại cố định lạ. Anh ta chần chừ vài giây rồi nhấc máy, nghe thấy giọng Tư Vọng: “Mã Lực, là tôi, Tư Vọng đây.”

“Nửa đêm nửa hôm rồi, có chuyện gì?”

“Tôi vừa rời khỏi nhà Trương Minh Tùng.”

“Hả?” Nghe thấy cái tên này, tim Mã Lực đập loạn xạ, anh ta ép mình phải bình tĩnh: “Rồi sao?”

“Tôi biết bí mật rồi.”

Ngoài cửa, tuyết bắt đầu rơi. Điện thoại di động của Mã Lực sắp rơi xuống sàn, nhưng vẫn cố hỏi: “Cậu nói cái gì?”

“Bí mật giữa cậu và Trương Minh Tùng đã bị ông ta thừa nhận cả rồi - tôi đã thấy những tấm ảnh của cậu.”

Câu nói này khiến anh ta không thể mở miệng thêm được nữa, dường như bị lột sạch quần áo, quỳ trên mặt đường giữa trời tuyết để đám đông vây quanh xem xét chỉ trích. Tư Vọng lạnh lùng bổ sung một câu: “Và cả mẫu giấy Liễu Mạn viết cho cậu nữa.”

Sau đó, đôi phương nói ra một địa chỉ, Mã Lực nghe xong liền tắt máy. Anh ta hít sâu một hơi, mở toang cửa sổ, nhìn những bông tuyết rơi xuống từ những tòa nhà cao tầng, rồi vươn vai nhìn xuống thế giới tối đen ẩn giấu tội ác của mười tám năm trước. Cuối cùng cũng lộ ra dưới ánh sáng rồi.

Luôn muốn cứ thế kết thúc tất cả.

Không, trước khi đi đến bước đường ấy, anh ta còn có việc phải làm!

Mã Lực nhanh chóng mặc quần áo, ra khỏi cửa, ngồi lên chiếc Porsche Cayenne SUV rồi nổ máy phóng vào đường phố lạnh buốt lầy lội. Mở chiếc gương trang điểm trong hộp chắn sáng trước ghế lái ra, anh ta thấy chính mình - người vừa mới qua năm xung tháng hạn. Năm ngoái có vài lần anh ta ra vào quán đêm, đều có thu hoạch đáng kể, nhưng không có người đàn bà nào có thể ở lại nhà anh ta đến đêm thứ hai.

Hồi học cấp 3, Mã Lực cũng là người tình trong mộng của biết bao nữ sinh, ví dụ như Liễu Mạn - dù cô chỉ đơn phương. Cô luôn lấy danh nghĩa của cán sự lớp môn chính trị để nhờ Mã Lực giúp cô thu bài tập và phiếu kiểm tra, giờ tự học muộn luôn bám lấy cậu nhờ giải bài tập toán. Lần tiếp xúc thân mật nhất là kỳ nghỉ hè năm 1994, Liễu Mạn mời Mã Lực đi xem phim, nhưng cậu lại kéo theo một cậu bạn cùng phòng khác, kết quả là khiến cho Liễu Mạn phải mua ba vé. Liễu Mạn tham gia vào Câu lạc bộ thơ Chết của thầy Thân Minh thực ra là để tiếp cận Mã Lực, nhất là trong buổi đọc thơ dưới lòng đất khu Ma nữ.

Anh ta không thực sự bài xích Liễu Mạn, chỉ cảm thấy bản thân mình rất bản, không xứng với nữ sinh băng thanh ngọc khiết như thế. Lần đầu tiên bị Trương Minh Tùng gọi đi học thêm là học kỳ 1 năm lớp 11, chính tại căn gác nhỏ trên thư viện. Lúc đó Mã Lực mới biết thế nào là ngọn đèn ma ở khung cửa chớp bí ẩn trong truyền thuyết, đều là do thầy Trương dẫn theo người đến học phụ đạo. Khi bàn tay người đàn ông đó sờ soạng trên thân thể

minh, cậu cứng đờ người, không biết nên kêu gào hay phản kháng...

Sau khi xảy ra chuyện, cậu khóc một trận thật to, dù rằng không hiểu mình khóc vì lẽ gì. Trương Minh Tùng biến thái lấy ra máy ảnh, chụp lại cậu, rồi xuống nước an ủi cậu, như thể đang đứng đĩnh đạc lên lớp giảng bài, nói rằng đây chỉ là cách thả lỏng thân thể và tinh thần trong quá trình ôn luyện thi cử vất vả mà thôi.

“Trò Mã Lực, em là nam sinh đẹp nhất mà thầy từng thấy, con đường phía trước của em như gấm hoa, xuất sắc hơn người, chỉ cần em nghe lời thầy, học hành chăm chỉ, tôn trọng kỷ luật nhà trường, không gây chuyện thị phi, thầy có thể tiến cử em, để em có tư cách cộng điểm ưu tiên, càng thêm cơ hội vào các trường đại học hàng đầu.”

Dưới ánh đèn trên căn gác nhỏ, gương mặt Trương Minh Tùng khả ố dị thường, Mã Lực lại giống như con cừu ngoan ngoãn, cảm kích dựa lên bờ vai anh ta.

Từ ngày vào trường cấp 3 Nam Minh đến giờ, cậu đã có mơ ước được vào trường Đại học Thanh Hoa, trở thành một người ưu tú được thiên hạ kính nể. Trương Minh Tùng tốt nghiệp Đại học Thanh Hoa, nghe nói đã từng cộng thêm điểm cho nhiều học sinh, không biết có phải ai cũng đẹp trai như Mã Lực hay không? Trong vòng một năm, thủ tục cộng điểm của Mã Lực đã hoàn tất, cái giá phải trả là mỗi tuần đều phải “phụ đạo” cùng với thầy Trương đến tận nửa đêm.

Cuối cùng, có một đêm Liễu Mạn lén lút đột nhập vào thư viện, trèo lên trên mái đình căn gác xép, qua cửa sổ chớp phát hiện ra bí mật của bọn họ.

Liễu Mạn muốn nói chuyện riêng với cậu, nhưng Mã Lực luôn trốn tránh cô, cô đành viết cho cậu một mảnh giấy.

Nhận được mảnh giấy đó, cậu hoàn toàn tan nát, bèn đem mảnh giấy giao lại cho Trương Minh Tùng, người đàn ông đó thản nhiên nói: “Em biết phải làm sao mà.” Mã Lực hiểu, tuyệt đối không được để cho bất cứ ai biết được bí mật này, nếu không cậu sẽ mất đi cơ hội vào Đại học Thanh Hoa, thậm chí đến cả tư cách thi đại học cũng có thể bị tước mất. Cậu từ nhỏ đã là một đứa trẻ học hành chăm chỉ, từ năm lớp 1 mẹ đã kèm cậu làm bài tập, mỗi lần kiểm tra chỉ cần điểm số dưới 80 là sẽ bị bố đánh cho một trận nên thân. Bố mẹ cậu đều không có trình độ gì, nên tha thiết mong con học hành thành tài,

cho cậu đi học phụ đạo đủ các lớp, hy vọng cậu có thể thi đỗ vào trường đại học danh tiếng. Nhớ nhiều đêm đông lạnh căm, mẹ cậu ép cậu thức suốt đêm làm bài tập, chỉ vì muốn cậu ngày hôm sau thi được điểm tuyệt đối. Môn Mã Lực giỏi nhất luôn luôn là môn toán, từ nhỏ tới lớn từng vô số lần đạt điểm tối đa. Điều khiến bố mẹ và các thầy cô bất ngờ nhất chính là việc năm lớp 11, cậu chịu ảnh hưởng của thầy Thân Minh, tham gia vào Câu lạc bộ văn học của nhà trường. Trương Minh Tùng cũng cực kỳ tức giận, còn gây xích mích với thầy Thân Minh. Mã Lực trong lúc bực tức còn ngấm ngấm tham gia Câu lạc bộ thơ Chết của Thân Minh nữa.

Trong vòng vài ngày, Mã Lực đã một mình sắp xếp xong kế hoạch giết người, cậu ta lấy chất nhựa độc của cây trúc đào trên sân vận động, ngấm ngấm pha chế thành thuốc độc.

Ngày 5 tháng 6 năm 1995, cả buổi tối hôm đó cậu ta luôn quan sát Liễu Mạn, phát hiện thầy Thân Minh và Liễu Mạn nói chuyện riêng trong phòng tự học. Đợi khi Liễu Mạn bước ra, trong hành lang tối đen không người, Mã Lực đột ngột xuất hiện, nói nhỏ vào tai cô: “Mười giờ tối nay, tớ đợi cậu ở căn xép bí mật bên trên thư viện.”

Rồi cậu ta thấp thỏm chờ đợi cô lên gác, cuối cùng Liễu Mạn cũng trèo lên như một linh hồn.

Liễu Mạn khuyên cậu đừng nên gặp Trương Minh Tùng nữa, còn nói sẽ cùng cậu đến đồn công an tố giác, phải bắt bằng được gã bại hoại Trương Minh Tùng. Mã Lực lẳng lẳng vòng ra phía sau cô, tay đeo găng, lấy ra thuốc độc đã chuẩn bị sẵn, ép cô nuốt xuống. Liễu Mạn không hề đề phòng gì, không kịp chuẩn bị, nên nuốt xuống một ngụm lớn, không có cách nào nôn ra nổi. Mã Lực hốt hoảng bỏ trốn ra khỏi căn gác, cài chặt then cửa từ bên ngoài.

Liễu Mạn đập cửa phòng, mấy chục phút sau, Mã Lực nằm rạp xuống nền đất thư viện nghe ngóng, cho đến khi không còn thấy âm thanh gì trên gác nữa.

Đêm đó, khi rời khỏi phòng ngủ, cậu ta đã châm một nén hương dưới gầm giường. Trong nén hương đó có thuốc mê, có thể khiến người ta chìm sâu vào giấc ngủ - để khi cậu ta lén lút ra ngoài giết người, rồi lại lẳng lẳng quay về phòng không bị bạn cùng phòng phát hiện.

Ngày hôm sau, 6 giờ sáng, cậu ta mới nhìn thấy Liễu Mạn nằm trên đỉnh nóc thư viện.

Trong khoảnh khắc, cậu ta sợ đến mức hồn vía lên mây, phản ứng đầu tiên là: cô ta vẫn còn sống ư?

Sau đó, thầy Thân Minh trèo lên mái nhà kiểm tra xác chết - Mã Lực bỗng nảy ra một ý, chẳng phải mọi người đều đang rộ lên tin đồn Thân Minh có quan hệ bất chính với Liễu Mạn hay sao? Huống hồ đêm hôm qua đúng là họ từng ở riêng với nhau, thầy Thân Minh lại còn ở lại ký túc xá cả đêm, chẳng phải thầy ấy mới chính là nghi phạm đáng ngờ nhất hay sao?

Cho nên, chiều tối hôm đó, nhân lúc thầy Thân Minh đến nhà ăn cơm, Mã Lực lén lút chui vào phòng thầy, đặt lọ thuốc độc lên trên nóc tủ quần áo - như vậy sẽ chẳng còn ai nghi ngờ Mã Lực nữa.

Không lâu sau, cảnh sát đã lục soát căn phòng đó, đồng thời bắt giữ Thân Minh vì tội tình nghi giết người.

Mười ba ngày sau, Thân Minh chết trong khu Ma nữ.

Anh ta không biết ai đã giết thầy.

Thế nhưng, sau ngàn ấy năm chôn vùi bí mật, Mã Lực vẫn luôn cho rằng chính mình đã thọc nhát dao đầu tiên.

Chiếc Porche Cayenne đã dừng lại trước tòa nhà Trương Minh Tùng sống, Mã Lực đi thang máy lên tầng 7, nhận ra cánh cửa phòng có biểu tượng của hội tam điểm còn hé mở chưa khép chặt, ánh đèn le lói và khí nóng thoát ra từ bên trong.

Anh ta đẩy cánh cửa phòng đang khép hờ, nhón chân khễ khàng bước vào phòng ngủ, trông thấy thầy giáo Trương Minh Tùng không một mảnh vải che thân đang bị trói chặt tay chân nằm còng queo trên sàn.

“Cậu là...”

Nhiều năm không gặp, Trương Minh Tùng đã quên mất gương mặt của Mã Lực, thế nhưng gương mặt của ông ta lại chưa một giây phút nào phai mờ trong tâm trí của Mã Lực, dẫu rằng mười chín năm đã trôi qua.

“Thầy Trương, thầy còn nhớ em không? Năm 1995, chính thầy đã giúp em thi đỗ Đại học Thanh Hoa mà.”

“Mã...”

“Phải, em là Mã Lực, chủ nhiệm lớp em là thầy Thân Minh.”

Trương Minh Tùng nheo mắt cố nhìn cho kỹ, gật gật đầu: “Cậu tới làm gì?”

“Có người gọi điện thoại cho em.”

“Là Tư Vọng!” Trương Minh Tùng nghiêng răng nghiêng lợi rạn ra cái tên ấy, “Nó bảo cậu tới cứu tôi à?”

Mã Lực ngừng lại chốc lát rồi lắc đầu: “Không, cậu ta muốn tôi đến giết thầy.”

“Gì cơ?”

“Kẻ giết hại Liễu Mạn, chẳng phải chính là thầy ư? Kẻ giết hại thầy Thân Minh, chẳng phải cũng chính là thầy ư?”

“Tôi nhớ ra rồi, chính cậu đã ra tay phải không? Cũng chính cậu hãm hại Thân Minh chứ gì - lọ thuốc độc đó?” Trương Minh Tùng cử động thân thể trắng như tuyết trên sàn nhà, “Chỉ có điều, từ trước tới giờ tôi chưa từng bảo cậu giết người!”

“Nhiều năm như vậy rồi, trừ Liễu Mạn bị tôi giết chết ra, người khiến tôi cảm thấy có lỗi nhất, chính là thầy Thân Minh.” Anh ta cố kìm nén không để nước mắt chảy ra, trước khi ra khỏi cửa anh ta đã tự cảnh cáo mình rằng, tuyệt đối không được để lộ vẻ yếu đuối trước mặt Trương Minh Tùng. “Khi vong hồn của thầy ấy xuất hiện trước mắt tôi, khi thầy ấy nhập vào thằng bé đó, tôi đã biết ngày này sớm muộn gì cũng tới, chẳng qua là, mười chín năm chờ đợi, thực sự quá dài.”

“Cậu bảo sao cơ? Linh hồn của Thân Minh vẫn còn? Thằng bé đó?”

Trương Minh Tùng mở to đôi mắt, Mã Lực bỗng phá lên cười điên cuồng: “Đúng vậy, thầy ấy làm được thật rồi! Thật quá xuất sắc! Thầy ấy khiến cho tất cả những kẻ vứt bỏ thầy ấy, hãm hại thầy ấy, làm cho thầy ấy tuyệt vọng

không chôn dung thân, đẩy thầy ấy vào chỗ chết, từng người từng người một phải rơi xuống địa ngục.”

“Tur Vọng? Cậu đang nói đến nó à?”

Mã Lực cười không đáp, ngồi xôm xuống trước mặt người đàn ông 50 tuổi đó: “Thầy Trương, hơn mười năm nay em vẫn luôn mơ một giấc mơ - đó chính là được giết thầy.”

Mã Lực đứng dậy bước vào nhà bếp, tìm được một con dao sắc lẹm: “Thực sự tôi rất hận bản thân mình, nếu có thể giết thầy sớm hơn một chút, hoặc vạch mặt thầy cho bàn dân thiên hạ biết, thì sẽ không có thêm nhiều nam sinh bị thầy hủy hoại giống như tôi. Giờ hối lại cũng đã muộn mất rồi, tôi vốn tưởng chỉ cần vào được đại học danh tiếng thì dù có phải chịu tội nhục đến đâu cũng chẳng đáng là gì, thế nhưng, thực ra tôi đã đánh mất tất cả rồi.” Lưỡi dao, lưỡi dao lạnh băng kề ngang cổ họng Trương Minh Tùng. Những ngón tay Mã Lực run rẩy, chẳng thể nào cứ xuống được, dẫu rằng cảnh tượng này, thậm chí cả hình ảnh sau khi giết người máu bắn tung tóe ra bốn phía, đã lặp đi lặp lại vô số lần trong giấc mơ của anh ta.

Rốt cuộc, cảm giác hạ độc giết chết một người vẫn hoàn toàn khác việc tự tay cầm dao giết người.

“Chết tiệt.”

Con dao rơi xuống đất, Mã Lực tự tát vào mặt mình, gần hai mươi năm đã qua rồi mà sao càng ngày càng trở nên mềm yếu?

“Oắt con, đừng run tay, giết ta đi!” Không ngờ Trương Minh Tùng lại chủ động van vỉ, “Học trò Tur Vọng của ta đã bám theo tất cả chúng cứ, ngày mai cả trường này sẽ biết, dù hiệu trưởng và phụ huynh có không tin thì vẫn sẽ có người đi điều tra những nam sinh từng tốt nghiệp, đến lúc đó chỉ cần có một người lên tiếng thừa nhận thôi, thì tất cả sẽ bại lộ hết.”

“Đúng thế, nếu tôi không phải là tội phạm giết người thì sớm đã chọc thủng cái mặt nạ của ông rồi!”

“Bị cảnh sát bắt cũng chẳng sao, ta chỉ sợ bị nhà trường đuổi việc, sẽ giống như thầy Thân Minh năm đó, bị tất cả mọi người vứt bỏ - hiệu trưởng, giáo viên, học sinh, phụ huynh... ta là giáo viên dạy toán xuất sắc của trường cấp

3 Nam Minh, từng bồi dưỡng vô số học sinh ưu tú, còn cả mười mấy thủ khoa tự nhiên toàn thành phố. Ta là ngôi sao sáng nhất của giới giáo dục thành phố này, ai cũng cung kính trọng vọng ta, kể cả giám đốc sở và trưởng phòng giáo dục quận cũng phải nghĩ đủ mọi cách để con họ được học phụ đạo với ta.”

Mã Lực cắn rách cả môi, nhặt lại con dao lên: “Tôi hiểu rồi, Tư Vọng cũng sớm đã biết rồi, nhược điểm của ông chính là - danh dự!”

“Nếu như phải mất đi danh dự và tôn nghiêm, bị người đời phỉ nhổ, thì chẳng thà ta chết đi là xong, trần trụi đến thì cũng trần trụi ra đi... Nào, giết ta đi! Cậu còn sợ gì nữa? Tất cả các cậu bé xinh đẹp đều nhát gan như con gái thế sao?”

Cùng với những tiếng rống cuồng nộ khiêu khích của Trương Minh Tùng, con dao sắc trên tay Mã Lực đã hoàn thành nhiệm vụ của nó.

Chương 11

Mùa xuân.

Ấn mình ở thị trấn nhỏ phía nam này có rất nhiều cái lợi, thứ nhất là không khí trong lành khiến cho tâm trạng và sức khỏe tốt lên rất nhiều, dù vẫn không thể nào hồi phục năng lực đàn ông; thứ hai là có thể tìm được công việc sửa chữa điện máy ở một cửa tiệm nhỏ bên đường, đúng sở trường của kỹ sư chuyên ngành điện tử; thứ ba là ở đây không thấy tờ lệnh truy nã nào, trên đường hầu như chẳng thấy bóng dáng cảnh sát, nên chẳng phải lo bị phát hiện.

Biết bao đêm khuya và sáng sớm, hấn bật dậy sau cơn ác mộng, luôn trông thấy gương mặt 25 tuổi đẹp đẽ đoan chính, phong tư tốt vời ấy, đôi mắt lấp lánh ánh sáng của người con trai bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành tâm điểm của đám đông. Lộ Trung Nhạc mơ thấy mình bị người đó cầm dao đâm chết.

Máu từ khoeo mắt tứa ra, nhanh chóng thấm ướt tất cả quần áo, gục ngã trên vệ đường, bị người ta vây quanh xem xét chỉ trở chẳng khác gì một con chó hoang bị xe đâm chết.

Mỗi lần bừng tỉnh như thế hẳn lại xông tới trước gương, nhìn vào khuôn mặt hơn 40 tuổi của mình, nhìn những nếp nhăn trên trán và đuôi mắt, nhìn vào mái tóc ngày một thưa dần và cả đôi mắt vẫn đầy những tia máu.

Người đó tên là Thân Minh.

Lần đầu tiên Lộ Trung Nhạc gặp cậu ta, cả hai đều 15 tuổi. Trường chuyên cấp 3 Nam Minh năm 1985 trong ký ức hẳn vô cùng hoang vu, ngoài nhà máy gang thép bên cạnh ra thì nơi đây gần như là một góc bị lãng quên của thế giới. Chỉ có tòa nhà bộ môn toán và ký túc xá là mới được xây dựng. Năm đó, người ta phải tranh giành nhau vỡ đầu chảy máu mới vào được ngôi trường ấy. Lộ Trung Nhạc thành tích cấp 2 bình thường, nhờ bố mẹ chạy chọt trên Bộ giáo dục, nộp thêm một khoản tiền tài trợ mới được nhét vào Nam Minh.

Thân Minh khi đó vừa mới đến nhập học, cậu mặc áo sơ mi trắng quần xanh què một cục, giày bata đã giặt đến bạc phếch, cặp sách nhìn qua đã biết là đồ cũ, chắc là dùng lại đồ thừa của người khác. Thế nhưng ánh mắt cậu ta rất đặc biệt, dù luôn cố gắng trốn tránh người khác, nhưng chỉ cần nhìn thẳng vào ánh mắt ấy, ai ai cũng sẽ phải kính nể.

So với các bạn đồng trang lứa, gương mặt cậu ta quá trưởng thành.

Họ bị phân vào cùng một căn phòng ký túc xá, trong số sáu bạn cùng phòng thì chỉ có Thân Minh là bần hàn nhất, trên người chỉ có vài xu lẻ, bình thường đến một que kem cũng không dám mua. Nhưng học lực của cậu ta thì quả thật quá tốt, học tập chăm chỉ vô cùng, tối nào cũng bùng màn chong đèn học thâu đêm. Năng lực lĩnh hội của cậu ta đặc biệt tốt, thầy cô vừa giảng đã hiểu, xuất sắc nhất là môn văn và môn tiếng Anh. Ngoại trừ thầy giáo trẻ dạy môn toán là Trương Minh Tùng thì hầu như thầy cô nào cũng đều rất thích cậu ta.

Nếu đem ra so sánh thì Lộ Trung Nhạc thua kém hơn rất nhiều, nếu không phải thành tích các môn tự nhiên còn tạm tạm thì e rằng rất có khả năng phải lưu ban.

Ấy thế mà cậu ta lại là bạn thân nhất của Thân Minh.

Bình thường Thân Minh là người trầm lặng ít lời, chỉ có những lúc ở cạnh Lộ Trung Nhạc mới nói mãi không hết chuyện. Thân Minh có câu cửa miệng

là “Không kịp đầu thai à?” làm Lộ Trung Nhạc nhớ mãi. Bất cứ lúc nào Lộ Trung Nhạc gặp khó khăn, Thân Minh đều ra tay giúp đỡ. Cũng như vậy, khi nào Thân Minh thiếu thôn về kinh tế, Lộ Trung Nhạc cũng đều khẳng khái mở hầu bao.

Năm lớp 11, Lộ Trung Nhạc kéo Thân Minh đi đánh bi-a, gặp phải lưu manh chặn đường trần lộ, Thân Minh đánh cho đám khốn kia chạy tán loạn nên bị thương ở đầu, máu chảy xối xả. Lộ Trung Nhạc đưa cậu ta đi bệnh viện, bận tới bận lui cả một đêm liền, cuối cùng Thân Minh bị khâu bảy mũi, về đến trường chỉ biết nói dối là không cẩn thận bị ngã mà thôi.

Tối hôm đó, Thân Minh nằm gối đầu lên đùi Lộ Trung Nhạc, đôi mắt trong trẻo nhìn lên bầu trời đầy sao. Cậu ta nói từ nhỏ tới giờ chưa bao giờ có một ngày vui vẻ, trong ký ức luôn luôn là những tháng năm bị người ta bắt nạt, không có bạn nhỏ nào muốn chơi cùng, đến cả bút chì để làm bài tập cũng là do bà ngoại xin ở chỗ chủ nhà mới có. Thi đỗ vào trường Nam Minh, cậu ta mới có cơ hội được ăn thịt mỗi ngày. Cuối cùng, cậu ta lạnh lùng nói một câu: “Không cam tâm cả đời này cứ thế mà qua đi.”

Trước kỳ thi đại học, Thân Minh cứ luôn mặt ủ mày chau, nguyện vọng một của cậu ta là Đại học Bắc Kinh, phải đối đầu với hàng ngàn hàng vạn kẻ cạnh tranh khác, chẳng nắm chắc một phần thắng nào.

Lộ Trung Nhạc còn lo trượt đại học hơn.

Một buổi tối tháng sáu, khu nhà xập xệ của dân lang thang đối diện trường học bốc cháy, Lộ Trung Nhạc cùng các bạn học ra ngoài xem náo nhiệt, không ngờ Thân Minh lại giống như kẻ điên xông thẳng vào đám cháy, sau đó biến thành một ngọn đuốc quay trở ra, cứu được một đứa bé gái.

Lộ Trung Nhạc không hề biết rằng, không lâu trước đó, đứa bé gái ấy gần như đã bị hấn hại chết.

Cuối cùng, Thân Minh giành được cơ hội được tiến cử vào trường Đại học Bắc Kinh, trở thành người may mắn trong số hàng vạn người,

Sau kỳ thi đại học, cậu ta đến chốn xa xôi, Lộ Trung Nhạc ở lại thành phố này học trường Đại học Khoa học Kỹ thuật. Buổi chiều chia tay trên đường Nam Minh đầy lưu luyến, hai người ôm nhau khóc một trận thật lớn, Thân Minh còn hát một bài, là “Tống biệt” của Lý Thúc Đồng:

“Bên ngoài đình, bên con đường cỏ, cỏ xanh tới tận chân trời,

Gió đêm đưa tiếng sáo tàn, tịch dương núi xa mờ núi,

Chân trời góc biển, bạn tri âm phiêu dạt,

Một đấu rượu uống cạn niềm vui, đêm nay tiễn biệt.”

Đó là chuyện cũ hai mươi sáu năm về trước.

Giờ đây, Lộ Trung Nhạc là một tội phạm bị truy nã đang trốn chạy, ẩn mình giữa đáy sâu biển người, hồi tưởng lại mới thấy, tất cả những thăng trầm đời mình chẳng phải đều do người bạn tốt chết năm 25 tuổi đó ban cho cả hay sao?

Nhưng lần này hắn đến nơi đây, là vì một người khác - cậu ta tên là Lộ Kế Tông, năm nay 19 tuổi, là con đẻ của Lộ Trung Nhạc, đứa con duy nhất.

Đời này chắc chắn hắn không thể có thêm đứa con nào nữa.

Hắn ẩn mình trong thị trấn nhỏ phía nam này đã một năm, lúc nào cũng dỗi theo mẹ con Trần Hương Điềm và Lộ Kế Tông. Người phụ nữ hắn thích năm đó giờ chẳng thể gặp lại được nữa, còn đứa nghiệt chủng mà suýt nữa hắn giết bỏ đó giờ cứ lớn lên như cỏ dại mùa xuân - chết nổi, vẻ bề ngoài của nó hoàn toàn di truyền từ Lộ Trung Nhạc hắn.

Ngày nào Lộ Kế Tông cũng vô công rồi nghề, lúc thì ngồi xem phim người lớn, lúc thì đến quán net chơi điện tử suốt đêm, bị đâm chém ác liệt trên màn hình máy chục nhát, cho đến khi bị mẹ kéo tai xách về. Cậu ta rất ít khi trò chuyện với người khác, cũng chẳng có bạn bè - trừ những gã chiến hữu cùng chơi điện tử.

Sẽ chẳng có cô gái nào thích cậu ta.

Cậu ta luôn cúi đầu, để lộ ra cái bốt xanh nhạt trên trán, ném ánh mắt lạnh lùng về phía người khác, khiến cho họ phải e sợ. Có tối nọ, cậu ta đánh DOTA ngoài quán, gã bên cạnh mắng cậu ta hai câu, rằng cậu ta là cái đồ con hoang không có bố, mẹ là đồ hư hỏng. Cậu ta lập tức biến thành một người khác, y như có hung thần nhập vào người, xông vào đánh cho đối phương một trận tơi bời. Gã đó là du côn xã hội đen hoành hành ngang

ngược trong thị trấn nhỏ này, không ai dám đụng tới một sợi lông, ấy vậy mà lần này bị đánh cho rã rời đây đấy, về sau không dám hó hé xuất hiện trước mặt Lộ Kế Tông nữa.

Không biết bao lần Lộ Trung Nhạc phải kìm lòng, không dám xuất hiện trước mặt con trai, sợ rằng một khi đã lộ diện, sẽ gặp phải họa sát thân. Có một cô gái thỉnh thoảng tới nhà Lộ Kế Tông, mỗi lần đều mang theo đủ loại hoa quả quà cáp. Cô ta trông có vẻ chưa tới 30 tuổi, ăn mặc trang điểm giản dị, khí chất đặc biệt xuất chúng, nếu nhìn kỹ mặt sẽ thấy cô ta thực sự xinh đẹp - Lộ Trung Nhạc không nghĩ rằng Trần Hương Điềm có thể chơi cùng một người bạn như thế. Có vẻ như cô ta rất được Lộ Kế Tông tin cậy, thỉnh thoảng hai người lại cùng nhau dạo phố, có người còn lầm tưởng đây là một mối tình chị em.

Thế nhưng, Lộ Trung Nhạc đoán rằng cô ta không phải là người bản xứ, mà đến từ một thành phố lớn nào đó. Có vài lần hắn âm thầm bám theo cô ta, phát hiện cô ta là giáo viên ở một trường học trong khu người Miêu ở ngoại thành, rồi nghe ngóng được tên cô ta từ những người dân quanh đó - Âu Dương Tiểu Chi.

Điều khiến hắn ta nghi ngờ nhất chính là, đã gần một tháng nay không thấy Lộ Kế Tông, cả cô gái tên là Âu Dương Tiểu Chi đó cũng biến mất.

Con hắn đi đâu rồi?

Thắc mắc bao nhiêu ngày, cuối cùng Lộ Trung Nhạc không thể chịu được nữa, một đêm xuân nọ, hắn gõ cửa nhà Trần Hương Điềm.

“Ông là ai?”

Gần hai mươi năm trôi qua, người phụ nữ ấy đã không còn nhận ra hắn nữa rồi.

Lộ Trung Nhạc cúi đầu, giấu mặt vào bóng của cánh cửa: “Con trai bà đi đâu rồi?”

“Hả?” Người phụ nữ trung niên bỗng hoang mang, “Kế Tông lại gây chuyện gì bên ngoài ư?”

“Không phải.”

Hắn tiến vào thêm một bước, cả gương mặt lộ ra dưới ánh đèn, nhất là cái bết màu xanh trên trán ấy.

Trần Hương Điềm lùi lại nửa bước, nheo mắt nhìn chăm chăm vào hắn, hốt hoảng lắc đầu: “Ông là... không thể thế được!”

“Chính là tôi đây.”

Tiện tay đóng kín cửa lại, hắn cẩn thận bước vào nhà, trong phòng rất bừa bộn, thoang thoảng mùi dầu mỡ khói bếp.

“Lộ Trung Nhạc?” Người phụ nữ túm lấy vai hắn, cẩn thận sẫm soi gương mặt hắn, rồi lại kinh hoàng buông tay ra, trốn vào một góc nhà, “Oan gia!”

“Xa cách lâu ngày mới gặp lại, em không vui hay sao?”

Toàn thân Trần Hương Điềm run rẩy: “Tôi... tôi... chỉ không ngờ...”

“Em tưởng là tôi đã chết lâu rồi có phải không?” Lộ Trung Nhạc vươn tay ra vuốt ve gương mặt đã chảy xệ và thô ráp của Trần Hương Điềm, “Thỉnh thoảng tôi lại nhớ về em, năm 1995, lần đầu gặp em ở quán bar, cảm giác khi đó thật tuyệt vời.”

“Anh buông tay ra!”

“Nhiều năm như vậy rồi, em không nhớ tôi sao?”

Chị ta cho hắn một cái tát: “Tôi hận anh!”

“Tôi xin lỗi.” Hắn kiếm một chỗ sạch sẽ ngồi xuống, “Nhưng tôi cũng rất cảm kích em! Đã sinh cho tôi một đứa con trai.”

“Anh không xứng làm bố của nó!”

“Kê Tông đâu rồi?”

Hắn chộp lấy cổ Trần Hương Điềm, chị ta hỏn hển nói: “Một tháng trước, nó đã ra ngoài đi làm thuê rồi.”

“Đi đâu?”

“Chính là thành phố mà anh và tôi quen nhau ấy! Nó nói đến đó có thể tìm thấy bố nó.”

“Nó đi tìm tôi sao?”

Lộ Trung Nhạc vô thức nói lỏng tay, chị ta đau đớn ho khù khụ: “Phải, nó luôn muốn biết bố đẻ của nó trông như thế nào. Tôi nói với nó rằng, trên trán bố nó cũng có một cái bớt màu xanh.”

“Đưa số điện thoại của nó cho tôi!”

“Con mới đi có mấy hôm thì điện thoại di động của nó ngừng hoạt động, cũng chưa gọi về nhà lần nào, đã mất liên lạc mấy tuần rồi, tôi lo lắm!”

“Không thể thế được!” Lộ Trung Nhạc sốt ruột đi đi lại lại mấy bước, “Còn cô gái đó? Cái đứa con gái trẻ hay đến đây ấy, nó là thế nào?”

“Anh đang nói đến Tiểu Chi à? Cô ấy chẳng phải là em họ của ông hay sao?”

“Em họ?”

Lộ Trung Nhạc vốn chẳng có em họ nào cả, chẳng lẽ là người đó? Không, rõ ràng là không thế nào.

“Em có điện thoại của cô ta không?”

“Có.” Trần Hương Điềm móc di động ra, đưa số điện thoại của Âu Dương Tiểu Chi cho người đàn ông đó. “Tôi cũng đã gọi điện hỏi cô ấy tung tích của Ké Tông, Tiểu Chi nói cô ấy cũng không rõ.”

“Cô ta nói dối!”

Khi Lộ Trung Nhạc mở cửa toan rời đi, Trần Hương Điềm bỗng nhỏ giọng khẽ nói sau lưng hắn: “Trung Nhạc, xin anh đừng tìm tới con tôi.”

Hắn quay người oán hận nhìn người phụ nữ đó, phát hiện ra trong mắt chị ta có nỗi sợ hãi không thể giấu giếm nổi - dù ở đây không có cáo thị truy nã, nhưng dường như Trần Hương Điềm biết anh ta là tội phạm bỏ trốn, vừa rời ngay từ lúc nhận ra hắn, chị ta đã chìm trong sợ hãi và do dự. Cũng có thể

chính Âu Dương Tiểu Chi đã cho chị ta biết.

Nếu hắn cứ thế rời khỏi đây, thì liệu người phụ nữ này có ngay lập tức gọi điện báo cảnh sát hay không? Kết cuộc phải chăng là vừa đi được mấy bước đã bị bắt lại?

Lộ Trung Nhạc nở nụ cười hiểm hoi, chuyển ra phía sau Trần Hương Điềm, vuốt ve gáy chị ta rồi nói: “Hương Điềm, dù em có từng nhớ đến tôi hay không, thì chỉ cần tôi vẫn luôn luôn nhớ đến em là được mà.”

“Đừng nói nữa.”

“Năm đó tôi vứt bỏ em, thật sự rất xin lỗi!”

Khi hắn nói ra chữ cuối cùng, hai tay đã siết chặt cổ Trần Hương Điềm.

Mười ngón của đôi bàn tay đã từng giết người đó thô cứng chẳng khác gì vòng khóa xe đạp.

Người phụ nữ ban đầu giãy giụa và chống cự, hai chân dần hết sức đá loạn lên, từ sâu trong cuống họng phát ra âm thanh tựa rắn bò trên cỏ, cho đến khi toàn thân mềm nhũn, không còn khả năng kiểm soát đại tiểu tiện gì được nữa.

Chị ta đã chết.

Chị ta từ từ biến thành xác chết cứng đờ trong tay người đàn ông chị từng yêu, cuối cùng nằm gục trên sàn nhà bẩn thỉu.

Lộ Trung Nhạc lùi lại nửa bước, rút một điếu thuốc ra hút, nhìn Trần Hương Điềm đã chết đang nằm đó, bỗng cảm thấy tư thế chết của người phụ nữ này thật khó coi.

Xin lỗi nhé, mẹ của con tôi.

Hắn dụi dụi đầu mẫu thuốc lá vào xác chết, nhấc điện thoại bàn lên, bấm số điện thoại di động mà Trần Hương Điềm vừa đưa.

“A lô, xin hỏi có phải Âu Dương Tiểu Chi không?”

Đầu dây bên kia vang lên giọng nữ nhẹ nhàng dễ nghe, khiến người ta phải thắc mắc rằng liệu có phải chủ nhân là một nữ sinh đại học hay không.

“Tôi đây, ai đấy ạ?”

Lộ Trung Nhạc cúp máy, cúi đầu rời khỏi hiện trường giết người, không quên đóng chặt cửa.

Hắn quay về phòng trọ thu dọn hành lý, nhắn tin cho chủ tiệm sửa chữa điện máy xin nghỉ việc, đi suốt đêm tới bến xe đường dài, bắt đầu khởi hành về quê hương.

Còn đúng hai tháng nữa là đến ngày giỗ lần thứ mười chín của Thân Minh.

Chương 12

“Còn qua được bao phen mưa gió,

Thoăn thoát xuân chùng cuốn vó.

Tiếc xuân những sợ sớm mùa hoa,

Hướng nữa đã rụng bao cánh đỏ.”

Âu Dương Tiểu Chi bước vài bước trên sân vận động, quay đầu lại nói với cô học sinh nữ. Không đầy hai tháng nữa là đến kỳ thi đại học, nữ sinh lớp 12 trước mắt cô gọi cô nhớ lại chính mình năm 18 tuổi, dù rằng chẳng ai có thể đoán được tuổi của cô.

“Thưa cô, tại sao cô lại thích bài từ này của Tân Khí Tật ạ?”

“Cuối xuân đầu hạ, là mùa đẹp nhất để chết mà.”

Trên cổ cô quàng chiếc khăn lụa màu tím, gió thổi đến làm tung bay mái tóc dài, vài sợi tóc xòa lên gương mặt, lộ ra ánh mắt mơ màng.

Khai xuân chưa lâu, Âu Dương Tiểu Chi đã hoàn thành nhiệm vụ trợ giảng một năm, cô từ biệt những đứa trẻ người Miêu ở vùng biên cương và cả thị trấn nhỏ phía nam quay về thành phố lớn. Cô được phân về một ngôi trường

trong thành phố, đảm nhiệm vị trí giáo viên ngữ văn cấp 3, tạm thời ôn luyện cho lớp thi đại học khôi xã hội.

“Trò Thân Mẫn, sao em cứ theo tôi mãi vậy?”

“Cô ơi, cô là một người đặc biệt lắm ạ.”

Cô nữ sinh nhỏ này cực kỳ có hứng thú với Tiểu Chi, có lẽ vì đang ở độ tuổi hoa niên mơ mộng, cô bé tôn thờ Âu Dương Tiểu Chi như nữ thần.

“Ha, ai cũng nói vậy, cả nam lẫn nữ.”

Thân Mẫn to gan đặt một câu hỏi: “Thưa cô, tại sao mãi mà cô vẫn chưa kết hôn?”

“Nhiều năm nay trong lòng cô vẫn luôn thích một người, nhưng người đó không thể nào lấy cô làm vợ.”

“Chẳng lẽ người đó đã có vợ?”

Con gái bây giờ lớn sớm thật, Tiểu Chi cười đau khổ: “Bởi vì - anh ấy đã chết từ lâu rồi.”

Gương mặt cô nữ sinh lớp 12 cũng nghiêm túc hẳn: “Em cũng thích một người, nhưng cậu ấy không thể ở bên em được, vì cậu ấy nói cậu ấy là một linh hồn.”

Âu Dương Tiểu Chi cắn môi nói: “Đừng tin lời bọn con trai! Mau về lớp tự học đi!”

Dõi mắt theo bóng dáng yếu điệu của cô nữ sinh nhỏ giữa ngày xuân đẹp, cô nhặt một cánh hoa héo tàn rơi cạnh bồn hoa, thương cảm đặt lên môi thổi, nhìn cánh hoa bị cơn gió ẩm ướt cuốn đi, trong lòng trào lên một nỗi cảm thương vô hình.

Cô không còn gặp lại Tư Vọng nữa, đến một cuộc điện thoại cũng không gọi - cậu không hề biết rằng cô đã trở về. Điều duy nhất khiến cô lo lắng là, liệu một ngày nào đó có tình cờ gặp cậu trên đường không?

Tiểu Chi cũng không quay lại trường cấp 3 Nam Minh, có hai lần đi qua

đường Nam Minh, cô đều cố ý tránh đi theo đường vòng xa hơn.

Bốn giờ chiều, cô mặc quần áo công sở rời khỏi trường học, ngồi tàu điện vào khu phố cổ ở trung tâm thành phố, bên đường có đủ các cửa tiệm nhỏ và hàng ăn. Chiều xuống, nơi này cực kỳ tấp nập vì dân cư xung quanh kéo đến mua sắm và ăn uống.

Cô đến trước cửa một quán Điểm tâm huyện Sa, biển hiệu và mặt tiền cũng tạm gọi là sạch sẽ, chưa đến giờ ăn tối nên mấy người bán hàng đang ngồi buôn chuyện và chơi bài, cô ngồi xuống, gọi một bát vằn thắn.

Người bung bát vằn thắn lên cho cô là một cậu thanh niên cao gầy, Âu Dương Tiểu Chi đặt tiền lên mặt bàn rồi nói: “Nếu không bận thì ngồi xuống nói chuyện chút đi.”

Đối phương ngẩn người một lát, hai má đỏ hồng ngượng nghịu, ngồi xuống nói: “Cô, thì ra là cô ạ.”

“Sống ở đây có quen không?”

“Tốt ạ.”

Cậu con trai có vẻ chưa đầy 20 tuổi, trên trán có một cái bớt màu xanh nhạt. Cậu ta mặc áo khoác bình thường, tóc bị dầu mỡ nhà bếp hun cho bóng nhẫy, khí sắc và tinh thần đều rất tốt, chỉ có biểu cảm là hơi cổ quái, dường như có nhiều điều muốn nói, ra đến đầu môi rồi lại nuốt vào.

“Này, cô xinh đẹp của cậu lại tới rồi à!” Có người đầu bếp trên cậu chàng, vỗ vào vai cậu rồi đi, “Nó rất thích chỗ này, ngày nào cũng sống rất vui vẻ, cũng cố gắng làm việc lắm.”

“Kế Tông, thật mừng cho cháu.”

Cậu ta ngại ngần gãi gãi đầu: “Trừ việc lĩnh hai ngàn tệ tiền lương hàng tháng có hơi ít, thì tất cả đều rất vui, mọi người ở đây đối xử với cháu rất tốt, cháu định làm thêm một hai năm nữa rồi tự kiếm tiền mở một cửa hàng nhỏ.”

“Tốt quá rồi, nếu cháu cần thì tới lúc đó cô sẽ cho cháu mượn một ít tiền, nếu không thì cứ coi như cô góp vốn đầu tư là được. Nhưng mà cô làm giáo

viên, lương không được cao, nhiều lắm cũng chỉ góp được mười ngàn tệ thôi đấy nhé.”

“Hi hi!”

Lộ Kế Tông cười ngốc nghếch, hở cả hàm răng, như một anh chàng vui vẻ dưới ánh mặt trời, hoàn toàn khác hẳn với con người mấy tháng trước đây. Lúc đó cả ngày cậu ta chơi điện tử, động một cái là đánh nhau trên phố, chẳng có người bạn nào bên cạnh, về đến nhà chẳng nói với mẹ được một câu, ánh mắt nhìn người lạ không khác gì ánh mắt của một tội phạm giết người vừa bị kết tội tử hình.

Trong một năm ở thị trấn nhỏ phía nam đó, Âu Dương Tiểu Chi hy vọng nhờ việc tiếp cận Lộ Kế Tông mà lần ra tung tích của Lộ Trung Nhạc. Giả sử tên tội phạm bị truy nã đó còn sống, thì đứa trẻ có cái bốt màu xanh đang ở trước mặt cô đây chính là người duy nhất đáng để hắn quyền luyến.

Thực ra cô luôn có cảm giác Lộ Trung Nhạc đang lờn vờn quanh đây, cũng có thể hắn đang lẩn khuất trong một góc sâu tăm tối nào đó. Bởi thế mà mỗi lần lên đường quay về khu người Miêu, cô đều cực kỳ cẩn thận, trong túi lúc nào cũng mang theo bình xịt chống sói.

Kẻ đó y như ma quỷ, chưa bao giờ xuất hiện trước mắt cô.

Cuối cùng, một tháng trước, cô dẫn con trai Lộ Trung Nhạc rời khỏi thị trấn. Đó cũng là kết quả mà đứa trẻ đó mong muốn. Nó không muốn ở lại cái nơi ngạt thở này nữa, nó cũng biết mỗi ngày ngồi trong quán net đánh điện tử là một kiểu tự sát dần dần. Nó nằm mơ cũng muốn quay trở lại thành phố lớn xa xôi đó, dẫu biết rằng sẽ phải trả giá cho điều đó. Mẹ nó cũng biết không giữ nổi chân nó nên đành giao phó nó cho Âu Dương Tiểu Chi - “em họ” của Lộ Trung Nhạc, “cô họ” của con mình.

Lần đầu tiên Lộ Kế Tông rời khỏi thị trấn, nó vừa hồi hộp vừa phấn khởi. Cậu chàng hét lên xe bus rồi lại chuyển sang tàu hỏa, mất mười mấy tiếng mới tới được đây. Tiểu Chi tìm giúp nó công việc ở quán Điểm tâm huyện Sa này, ông chủ là người Phúc Kiến đôn hậu, đã giải quyết hộ cậu ta vấn đề nơi ăn chốn ở, dù đó chỉ là căn phòng có ô cửa sổ nhỏ hẹp trông ra tường kính của những tòa nhà chọc trời.

Cậu ta nhanh chóng đổi số điện thoại, không muốn liên lạc với mẹ nữa. Cậu

ta còn đặc biệt dặn dò Tiểu Chi rằng nếu mẹ cậu có gọi điện thì cứ nói là không biết tung tích cậu ở đâu. Âu Dương Tiểu Chi chưa từng làm mẹ, nhưng có thể hiểu được tâm lòng của Trần Hương Điềm. Thế nhưng cô vẫn đáp ứng lời thỉnh cầu của thằng bé, cô lo rằng nếu cô lừa nó, sẽ chẳng bao giờ tìm thấy nó được nữa, như thế công sức một năm nay sẽ đổ sông đổ bể.

“Kê Tông, cô hỏi cháu cậu này nhé.” Tiểu Chi nghĩ ngợi mãi, ăn hết vằn thắn, nhìn vào cái bốt xanh trên trán cậu thiếu niên, “Dạo này quanh đây có người nào đặc biệt xuất hiện không?”

“Không ạ.”

Cậu cháu mày nghĩ ngợi một lúc, hoang mang lắc đầu.

“Nếu có người kỳ quái nào đến tìm cháu, hoặc gặp phải chuyện gì đó đặc biệt, cháu phải lập tức gọi cho cô nhé!”

“Vâng, cháu nhớ rồi.”

Bỗng nhiên Lộ Kê Tông trở nên hấp dẫn hơn, ngày mai sẽ có cô bé ở tiệm mì bên cạnh sang chơi với cậu ta.

Cậu thiếu niên này, chẳng qua chỉ là mỗi cậu của cô mà thôi.

Chương 13

Ngày 6 tháng 6 năm 2014.

Buổi sáng ngày này mười chín năm trước, người ta phát hiện ra Liễu Mạn chết trên đỉnh nóc thư viện trường cấp 3 Nam Minh.

Tối thứ sáu, chưa đến 9 giờ, đường phố mát mẻ lạ thường, Diệp Tiêu mặc một bộ quần áo thoải mái gọn gàng, ngồi một mình trong quán ăn bên vệ đường, ăn mì xào với rong biển.

Anh liếc nhìn thấy đằng xa Tư Vọng đang sang đường, cậu thiếu niên này càng ngày càng cường tráng vạm vỡ, khác hẳn thằng bé gầy gò ốm yếu trong lần đầu gặp anh. Dù đã rời khỏi khu ổ chuột của dân nghèo, cậu ta vẫn thường xuyên đánh nhau, ở trường Nam Minh bây giờ đã không còn đối thủ,

còn lảng giềng trong khu phố cậu ta đang sống bây giờ cứ nhìn thấy cậu ta là tránh xa ba mét. Cũng chỉ có cậu ta dám nửa đêm ra ngoài tản bộ, mua bánh rán Tân Cương với giá tiền mua kem. Cứ gặp phải lưu manh bắt nạt người khác hay móc túi trên xe bus là Tư Vọng lại xông vào đánh đấm một trận toí bời. Nhưng dù cậu có anh hùng dũng cảm đến đâu cũng không thể trở thành anh hùng hảo hán mà bị xếp vào danh sách thiếu niên cá biệt hư hỏng. Cả ngày Hà Thanh Ảnh thở vắn than dài, cũng chỉ có cô dám bạt tai Tư Vọng.

Cậu ta chưa từng nghe câu “đi đêm lắm có ngày gặp ma” hay sao?

Nếu không phải nhờ Diệp Tiêu mấy lần ra mặt, thì thằng nhóc này đã bị bắt vào đồn, bị trường đuổi học từ lâu rồi. Lần nào Diệp Tiêu cũng nghiêm khắc cảnh cáo cậu ta, thậm chí cởi bỏ quần áo đánh nhau một trận, kết quả là Tư Vọng bị đánh cho đo đất, hoặc trở thành bao cát người, trong khi chàng cảnh sát chỉ thỉnh thoảng mới bị bầm dập.

Tư Vọng bảo bà chủ cho một xiên gân bò rồi ngồi xuống trước mặt Diệp Tiêu, nói: “Tôi trốn từ nhà ra đây đây.”

“Mẹ cậu mà biết sẽ đánh gãy hai chân cậu!”

Mai là ngày đầu tiên của kỳ thi đại học, tất cả thí sinh đều đóng cửa ở nhà ôn bài, chỉ có Tư Vọng gọi điện thoại hẹn Diệp Tiêu ra ngoài quán ăn gặp mặt.

“Chẳng việc gì phải lo, tôi còn đang sợ ba ngày nữa không kiếm chế được, lơ mơ thi đạt thủ khoa khối xã hội toàn thành phố thì chết.”

“Chúc cậu thi đỗ đại học!”

“Tôi không đến để nói mấy chuyện này!” Tư Vọng cắt lời chúc của anh, ánh mắt âm trầm, “Mấy ngày nay hình như có đôi mắt nào dính chặt lấy lưng tôi.”

“Ai?”

Diệp Tiêu theo quán tính quét mắt ra xung quanh, quán ăn trong đêm đen đầy những người làm ca đêm, thậm chí là cả những cô gái bán hoa làm đêm.

“Không biết, nhưng tôi có một cảm giác - hẳn chính là Lộ Trung Nhạc.”

Nghe đến cái tên này, Diệp Tiêu hơi nhướn mày, dù sao cũng từng có một cảnh sát dày dạn kinh nghiệm hy sinh khi truy bắt hắn.

“Hắn có gan đó sao?”

“Tôi nghĩ, người hy vọng hắn xuất hiện nhất chính là anh chứ nhỉ.”

“Nói đúng lắm!” Chàng cảnh sát hơn 30 tuổi bẻ gãy đôi đũa dùng một lần trong tay, “Nếu tôi nhớ không nhầm, thì mười ba ngày nữa chính là ngày giỗ lần thứ mười chín của Thân Minh.”

“Mười giờ tối ngày 19 tháng 6 năm 1995, khu Ma nữ.”

“Lộ Trung Nhạc là tội phạm truy nã giao hoạt nhất và cũng may mắn nhất mà tôi từng gặp. Hắn sẽ không ngu ngốc đến mức chọn đúng ngày đó để đâm đầu vào lưới đâu.”

“Nhưng tôi vẫn luôn đợi ngày đó đến.”

Nhìn ánh mắt hung hãn của thiếu niên, Diệp Tiêu túm lấy cánh tay cậu: “Oắt con! Cậu phải nghe lời tôi! Đến ngày 19 tháng 6 cậu không được đi đâu hết, ngoan ngoãn ở trong nhà, bảo vệ mẹ của cậu.”

“Còn anh?”

“Dù biết gã đó sẽ không xuất hiện, nhưng tôi vẫn phải đến trường cấp 3 Nam Minh, tới khu Ma nữ trong nhà máy bỏ hoang.”

“Đừng nói chuyện này nữa, tôi hỏi anh thêm một chuyện: Mã Lực bị tuyên án chưa?”

“Sáng nay Tòa án Nhân dân thành phố đã đưa ra phán quyết lần một rồi.”

Sáng sớm nay Diệp Tiêu đã đến tòa dự xử án, toàn bộ quá trình điều tra vụ án do anh phụ trách. Hôm nay, anh gặp bố của Liễu Mạn, ông cụ cực kỳ kích động ngồi trên ghế nghe xử, đúng mười chín năm sau ngày con gái bị giết, ông cụ đòi lập tức thi hành án tử hình.

Khoảng nửa năm trước, giáo viên toán xuất sắc cấp thành phố Trương Minh Tùng bị sát hại tại nhà riêng, thủ phạm giết người từng là học sinh của ông

ta, cũng là học sinh ưu tú được ông ta đưa vào Đại học Thanh Hoa - Mã Lực tốt nghiệp năm 1995.

Ngay sáng sớm hôm xảy ra vụ án, Mã Lực đã gọi 110 đầu thú. Anh ta khai với cảnh sát động cơ giết người là do từ năm 1994 đến năm 1995, Trương Minh Tùng lấy danh nghĩa học phụ đạo đã tiến hành lạm dụng tình dục. Bạn học Liễu Mạn phát hiện ra bí mật này nên Mã Lực đã đầu độc cô đến chết trong căn gác nhỏ của thư viện trường học. Cảnh sát Diệp Tiêu nhanh chóng bắt tay vào điều tra, suốt đêm thẩm vấn nghi can giết người trong phòng tạm giam.

Mã Lực bình thản lạ lùng. Anh ta nói mình vô cùng áy náy vì cái chết của thầy Thân Minh năm đó, cả đời này ân hận sâu sắc. Mã Lực đã hận Trương Minh Tùng thấu xương từ lâu lắm rồi, nửa đêm hôm đó anh xông vào nhà ông ta, đầu tiên lột sạch quần áo, trói ông ta, cuối cùng cứa cổ ông ta bằng một con dao nhọn trong nhà bếp. Tại sao hiện trường lại bị lục tung lên? Vì muốn tìm ra những tấm ảnh năm đó bị Trương Minh Tùng chụp lại, nhưng Trương Minh Tùng nói những tấm ảnh đó bị ông ta vứt đi từ lâu, có lẽ đã lộ ra bên ngoài mất rồi, bởi thế mà kích động Mã Lực giết ông ta để báo thù.

Mấy ngày sau đó, tiếng xấu về nhà giáo ưu tú Trương Minh Tùng nhanh chóng lan truyền trong trường cấp 3 Nam Minh và toàn bộ giới giáo dục. Không lâu sau, có thêm vài học sinh từng học ông ta, tuổi từ 25 - 40, chủ động đứng lên vạch ra chân tướng, thừa nhận từng bị Trương Minh Tùng lạm dụng tình dục. Tổng cộng có năm người, có lẽ vẫn còn nhiều người cất giấu bí mật này mãi mãi.

Thế nhưng, chứng cứ quan trọng nhất của vụ án - những tấm ảnh bất nhã mà Trương Minh Tùng đã chụp lại không hề xuất hiện.

Diệp Tiêu và các cộng sự đã lục soát hiện trường nhiều lần, xác nhận những lời khai của Mã Lực về cơ bản là xác thực, hung khí giết người trùng hợp với vết thương trên cổ nạn nhân, trên con dao đầy dấu vân tay của Mã Lực, toàn thân anh ta dính đầy máu của người chết bị bắn ra trong quá trình giết người, khám nghiệm giám định không thấy có bất kỳ nghi vấn nào.

Thế nhưng, theo kinh nghiệm nhiều năm làm án của mình, Diệp Tiêu cho rằng các dấu vết trong phòng vẫn tồn tại nhiều nghi vấn, dường như có người cố ý để cửa mở cho Mã Lực. Tuy Mã Lực một mực thừa nhận rằng vụ án này do một mình anh ta gây ra, nhưng không nói rõ được cuộn dây thừng nylon kia từ đâu mà có. Đầu tiên anh ta nói mua trên mạng, sau đó lại nói

nhặt được trên đường.

“Cậu không cảm thấy rất kỳ quặc sao?”

Diệp Tiêu nói ra những nghi vấn trên, dù sao bản án cũng đã được tuyên phạt rồi.

“Đúng là có hơi kỳ lạ.”

Ánh mắt cậu thiếu niên Tư Vọng 19 tuổi thành thực và bình tĩnh lạ lùng.

Thực ra, Diệp Tiêu đang cố ý thăm dò cậu ta, nhưng lại chẳng thể đưa ra chứng cứ, huồng hồ trên hiện trường vụ án chưa phát hiện được vân tay hay tóc của người thứ ba. Trên hành lang trước cửa nhà Trương Minh Tùng không lắp đặt camera, bảo vệ cũng chỉ có ấn tượng với sự xuất hiện của Mã Lực, nếu có người khác, thì kẻ đó đã cố ý tránh camera, đi theo cầu thang nhà xe để tới hiện trường.

“Tôi đã kiểm tra danh sách cuộc gọi trong di động của Mã Lực - cuộc gọi cuối cùng được anh ta nhận một tiếng trước khi xảy ra vụ án. Điện thoại gọi đến là số điện thoại công cộng ở khu vực gần hiện trường. Mã Lực giải thích rằng cuộc điện thoại đó là do nhầm số. Tôi đã kiểm tra đường dây qua vệ tinh, đáng tiếc là trạm điện thoại đó nằm ở góc khuất, không thể nhìn thấy người gọi.”

Khi Diệp Tiêu nói những lời này, Tư Vọng vẫn giữ vẻ trầm mặc đáng sợ.

“Nghe này, đã tra ra danh sách các cuộc điện thoại trong mấy năm nay của Mã Lực, trong đó có số của cậu, khoảng hai năm trước.”

“Tôi quen anh ta khi sống ở nhà họ Cốc.”

“Không sai, Mã Lực từng là nhân viên của Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã, trước khi Cốc gia bị phá sản, từng làm trợ lý tổng giám đốc cho Cốc Thu Sa. Tôi từng phụ trách thăm vấn anh ta, nhưng anh ta nói khi đó cậu vẫn còn là học sinh tiểu học, không thể nào có quan hệ riêng tư gì với anh ta được.”
Diệp Tiêu dừng một lát, cố ý quan sát biểu cảm của Tư Vọng: “Tôi muốn xác nhận với cậu một chút, anh ta có nói dối hay không?”

“Tôi muốn biết một điều trước - kết quả phán quyết của tòa hôm nay là gì?”

“Tử hình.”

Với tư cách là cảnh sát từng bắt giữ vô số tội phạm giết người, Diệp Tiêu trịnh trọng nhả ra hai chữ này.

“Mã Lực có xin phúc thẩm không?”

“Anh ta hoàn toàn nhận tội, không xin phúc thẩm, hy vọng nhanh chóng được thi hành án. Trong vòng ba ngày tòa án thành phố sẽ báo cáo vụ án lên tòa án tỉnh chờ phúc tra, cuối cùng sẽ báo lên tòa án nhân dân tối cao chờ phê chuẩn.”

Môi Tư Vọng hơi bầm tím, cậu nghiêng người ho mấy cái, cau mày: “Gân bò này bỏ nhiều hạt tiêu quá đi mất!”

“Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi.”

“Nếu đã có kết quả như vậy thì tôi có cần phải nói ra không? Khi nào thì Mã Lực lên đường?”

“Sau khi nhận được lệnh thi hành án của tòa án nhân dân tối cao, sẽ thi hành án trong vòng bảy ngày.”

“Xử bắn à?”

Thiếu niên cắn mạnh một miếng gân bò.

“Không, giờ dùng phương pháp tiêm thuốc rồi.”

Câu nói ấy của Diệp Tiêu khiến Tư Vọng không cẩn thận cắn vào lưỡi, cậu đau đớn ôm miệng: “Những người khôn khổ!”

“Sao cơ?”

“Phàm người nào đọc cuốn sách này, đều sẽ phải gặp vận xấu, không phải chết vì dao thì cũng chết vì ống kim tiêm.”

Chương 14

Ngày 19 tháng 6 năm 2014.

Sáng tinh mơ, trời vẫn còn mờ mịt, Tư Vọng rón rén trở dậy, rửa mặt súc miệng, trong gương là gương mặt 19 tuổi đã có vài phần giống người trưởng thành, nhất là đôi mắt đen sâu thăm thẳm.

Mười ngày trước, Tư Vọng đã thi xong đại học, hầu như môn thi nào cũng là người đầu tiên nộp bài, trước con mắt kinh ngạc của thầy cô và các bạn, tỉnh bơ bước ra khỏi phòng thi.

Mấy ngày sau khi thi đại học, cậu toàn ở nhà lên mạng, xem đủ loại phim kinh dị. Hà Thanh Ảnh tuy có hơi lo lắng nhưng cũng còn đỡ hơn cậu ra ngoài gây sự, hướng hồ cảnh sát Diệp Tiêu đã đến tận nơi cảnh báo cô rằng ngày 19 tháng 6 tuyệt đối không cho phép Tư Vọng ra ngoài, dù có đi đâu cũng phải gọi điện thoại báo cảnh sát.

Đêm qua, Hà Thanh Ảnh ngồi trước ti vi thức trắng cả đêm dài, 4 giờ sáng mới mệt mỏi thiếp đi. Lúc ấy cô nằm trên ghế sofa thở đều đặn, chỉ cần thêm vài phút nữa thôi, khi trời sáng hẳn cô sẽ tỉnh giấc, thì Tư Vọng đứng hòng còn cơ hội mà ra ngoài.

Cậu bước xuống lầu không một tiếng động, phóng xe đạp ra khỏi khu nhà. Mùa mưa xuân, không khí ẩm ướt lạ thường khiến cho người ta hít thở có phần khó khăn. Trên mặt đường nhiều chỗ vẫn còn đọng nước, không biết lúc nào trời sẽ lại đổ mưa.

Tư Vọng mua hai cái bánh trứng ăn cho đỡ đói, thần thò nhìn những người đi làm sớm lác đác trên đường, ghi đông xe đạp do dự chốc lát rồi đổi hướng đi về phía đường An Tức.

Mười phút sau, chiếc xe đạp phóng vút đến con đường nhỏ yên tĩnh ấy. Cậu dựng chân chống xuống, dáo dác nhìn đông nhìn tây, bên đường chỉ có hàng cây ngân hạnh đang đâm chồi xum xuê, dưới tán lá ẩn hiện khung cửa sổ của vài ngôi nhà nhỏ kiểu Tây, chốc chốc lại ngân lên tiếng chim hót lạnh lớt.

Cậu nhìn những ngôi nhà cũ kỹ dọc con phố, bên trong vọng ra những âm thanh đánh răng rửa mặt của cư dân, nửa dưới chạm đất của những cánh cửa ấy phủ bụi một lớp dày. Cậu bỗng nhớ đến Doãn Ngọc, và cả ông cụ từng gặp kiếp trước.

Bỗng nhiên, Tư Vọng quay ngoắt người nhìn về phía bên kia đường, nơi có ngôi nhà hung đóng cửa bỏ không ba mươi năm.

Số 19 đường An Túc.

Vượt qua con đường hẹp là đến ngôi nhà mà biển số bong tróc hết đã sắp rơi xuống khỏi cửa, trên cổng chính có xích sắt và khóa lớn. Bốn bề không bóng người qua lại. Cậu trèo qua bức tường thấp - hoạt động dễ ợt đối với thân thủ đã qua hai năm rèn luyện. Khi đặt chân xuống sân nhà, trong lòng Tư Vọng bỗng dậy lên một cảm giác ghê tởm, cậu vô thức ngẩng đầu lên nhìn lên tầng trên rồi bò qua ô cửa sổ vỡ vào bên trong.

Ánh sáng buổi sớm chiều vào phòng khách tăm tối, mặt đất đóng bụi dày đặc, có vẻ chẳng khác gì so với lần trước cậu “viếng thăm”.

Năm 1983, một đêm thu mưa gió, mẹ của cậu Hà Thanh Ảnh đã giết chết bố nuôi của mình ngay trong chính căn nhà này.

Những nét vẽ và ký hiệu trên tường vẫn rất rõ ràng, chỉ có vết máu đã phai nhạt theo thời gian.

Cậu bịt mũi bước lên trên lầu, phát hiện cửa sổ tầng hai bị mở, ngọn gió vi vút mát mẻ thổi qua tựa như muốn quét sạch bụi bặm và mạng nhện.

Cánh cửa đầu tiên vẫn là nhà vệ sinh bản thủ, cánh cửa thứ hai vẫn chứa xác chiếc giường lớn, cánh cửa cuối cùng là khuê phòng thừa thiếu thời của Hà Thanh Ảnh.

Cẩn thận đẩy cánh cửa ra, tim cậu lại nảy lên cảm giác quen thuộc nào đó, giống như ngày 19 tháng 6 năm 1995.

Tầng 2 của khu Ma nữ?

Đúng vào lúc cậu quay người toan bỏ chạy thì sau lưng thổi tới một luồng gió lạnh âm u, có bóng người hất lên bức tường đối diện. Tư Vọng không biết chạy đường nào, đang định vịn người tung ra một cú đấm móc thì đã bị cây gậy sắt nện thật mạnh vào đầu. Có cảm giác kim loại nào đó đang ở trong thân thể. Đầu óc ong ong, cậu nằm vật ra trên hành lang bản thủ, máu tươi tràn ra từ trán, chảy đầy xuống miệng mặn chát.

Mùi vị của cái chết.

Tiếng bước chân nặng nề vọng tới, làm màng nhĩ trên sàn nhà rung động, cậu cố gắng mở to mắt nhưng lại bị máu phủ nhạt nhòa một màu đỏ, chỉ có thể trông thấy thế giới hỗn độn mà nghiêng ngả.

Có người túm lấy gót chân Tư Vọng, lôi cậu ra khỏi căn phòng nhỏ, ngực và mặt cậu ma sát với sàn nhà đau rát. Trước mắt là một cái tủ gỗ nát bươm, bày mấy con búp bê gỗ trần truồng, đồ chơi của mẹ khi còn nhỏ, con nào cũng trừng mắt nhìn cậu - chính bọn búp bê đã đánh ngất cậu ư?

Cạnh cái tủ có một chiếc giường gỗ nhỏ, bên trên trải tấm chiếu trúc mỏng, còn cả gối mềm cùng chăn lông. Bên tường có một va li bị vứt chổng chơ, một đồng hồ mì ăn dở bỏ lại, bếp ga du lịch và một thùng nước uống.

Cậu dồn toàn lực nghển cổ lên, căng mắt ra nhìn đến cực hạn, mới thấy tấm gương bên tường. Tấm gương hình bầu dục trong khung gỗ màu đen giờ đã được ai đó lau cho sáng bóng.

Cuối cùng, trong gương phản chiếu một bóng người.

Trên tầng hai tấm tối, đốm sáng mờ nhạt trong gương cực kỳ mơ hồ, nhưng khi người đó lại gần tấm gương, vẫn có thể nhìn ra gương mặt một người đàn ông.

“Lộ Trung Nhạc?”

Răng cậu mấp máy run rẩy, có chút hoài nghi không dám chắc, hơn nữa trong miệng còn một búng máu tươi nên âm thanh phát ra càng mơ hồ. Người đàn ông trong gương xoay người lại, kéo tấm rèm cửa kín mít ra, thò đầu xem xét bên ngoài. Hắn moi chiếc điện thoại di động ra khỏi túi Tư Vọng, xuống lầu kiểm tra một vòng, xác định quanh đó không còn ai khác rồi mới quay trở lại căn phòng tầng 2.

Cuối cùng, gã đàn ông trung niên trên trán có vết bớt màu xanh ấy hiện ra rõ ràng trước mắt Tư Vọng.

Hắn thở phì phò ngồi xổm xuống, nhú mày nhìn chằm chằm vào cậu, trong mắt có phần luyến tiếc: “Cuối cùng cũng gặp lại rồi.”

“Ông... ông... quả nhiên vẫn còn sống...”

Tur Vọng cứ nói ra một chữ thì đầu lại đau dữ dội tựa như muốn nổ tung.

“Không ngờ mày lại chủ động dâng đến tận cửa, nếu tao không phải là tội phạm bị truy nã tám năm, đêm nào cũng phải cảnh giác từng ngọn gió cảnh cây cọng cỏ, tai đã thính như tai thỏ - thì e rằng giờ này người đang chảy máu bị trói nằm đây sẽ là tao mất.”

“Ông... đang ở đây... đợi tôi sao?”

Hắn nâng cằm Tur Vọng lên đáp: “Tao làm gì có gan lớn đến thế! Nhớ mùa thu bốn năm trước, mày dẫn cảnh sát đến tìm tao, đúng là làm tao sợ đến suýt mất nửa cái mạng.”

“Vì Hoàng Hải.”

Tur Vọng nhắm mắt, miệng tự lẩm bẩm.

“Hai tháng trước tao từ miền nam quay về. Vì là tội phạm bị truy nã khắp cả nước nên tao phải làm ba cái chứng minh thư khác nhau, ấy thế mà vẫn không dám thuê nhà trọ. Ngôi nhà này là của chú tao, khoảng ba mươi năm trước ông ấy bị giết trong phòng khách dưới tầng, từ đây nhà này bị bỏ hoang, chẳng còn ai dám bước vào nửa bước. Tao nghĩ mày hoặc cảnh sát sẽ không thể nghĩ ra chỗ này được, nên tao rất tò mò, sao mày lại tìm đến được đây?”

“Ngày 16 tháng 9, ông chưa quên ngày này chứ?”

Cuối cùng Tur Vọng cũng có thể nói ra một câu hoàn chỉnh.

“Mày cho rằng mày là Thân Minh thật ư? Tur Vọng yêu quý, ít nhất trong vòng nửa năm, tao là bố nuôi của mày cơ mà! Mày chỉ là một thằng hoang tưởng đáng thương, là đứa trẻ mãi mãi chỉ biết nói dối, bị cái gia đình đầy âm mưu bên cạnh khống chế, ví dụ như Hà Thanh Ảnh mẹ mày, ví dụ như thằng khốn tên là Mã Lực, để chiếm đoạt tài sản nhà họ Cốc, đồng thời triệt để hủy hoại tao.”

“Lộ Trung Nhạc, ông nên cảm ơn tôi mới đúng - chính tôi đã phát hiện ra bí mật về việc Cốc Thu Sa bỏ thuốc ám hại ông.”

Quả nhiên là đụng trúng nỗi đau, hấn hung ác cho Tư Vọng một cái tát, rồi lại xoa nắn gương mặt cậu thiếu niên: “Xin lỗi nhé, mày cũng lớn bằng ngàn này rồi, chắc nhiều đứa con gái thích mày lắm nhỉ?”

“Thực sự không thể ngờ ông lại ở nơi này! Sáng nay tôi đến đường An Túc, đối diện là ngôi nhà có tầng hầm mà Thân Minh từng sống, còn ngôi nhà hung đang ngủ say này trước kia là nhà của mẹ tôi, căn phòng này thuộc về bà ấy, còn cả những con búp bê trong tủ kia nữa. Chiều nay tôi đã có kế hoạch về trường cấp 3 Nam Minh, đợi đến 10 giờ đêm sẽ tới khu Ma nữ - giống như một kiếp của Thân Minh vậy.”

“Một kiếp của Thân Minh?” Lộ Trung Nhạc cười cô quái, “Anh bạn nhỏ, chúng hoang tưởng của mày càng ngày càng nghiêm trọng nhỉ? Trên đời này, tao hiểu rõ Thân Minh hơn bất cứ ai, thậm chí còn rõ hơn chính bản thân hấn nữa kìa.”

“Ông còn biết gì nữa?”

“Đúng đêm này năm 1995, chết dưới lòng đất khu Ma nữ, có lẽ là kết cục tốt nhất dành cho hấn.”

Lúc này Tư Vọng mới hồi phục lại sức lực của cơ mặt, tỏ ra nghi hoặc nhìn hấn: “Nghĩa là sao?”

“Dù Thân Minh có lấy Cốc Thu Sa làm vợ, dù cho hấn có trở thành con rể của Cốc Trường Long, thì mày tưởng hấn thực sự có thể trở thành đại quý nhân hay sao? Thật sự có thể thoát khỏi xuất thân hèn kém của hấn hay sao? Dù là Cốc gia hay Bộ giáo dục cũng đều chẳng có kẻ nào coi Thân Minh ra gì. Chẳng qua hấn chỉ là một con cò của Cốc Trường Long, để hấn càng thêm ra sức bán mạng cho ông ta mà thôi, lúc nào cũng có thể đá đít loại bỏ, thêm một năm nữa thôi, chuyện này sớm muộn cũng xảy ra. Kể cả khi hấn không phạm bất cứ sai lầm nào, thì chỉ dựa vào sự ghen ghét của tất cả mọi người thôi, cũng đủ để hấn chết một nghìn lần rồi.”

“Cảm ơn ông đã cho tôi biết những chuyện đó...”

“Trên thế giới này, người duy nhất coi Thân Minh là bạn, chỉ có một mình Lộ Trung Nhạc tao thôi!”

“Ông vẫn coi anh ta là bạn ư?”

“Cho đến ngày hôm nay, tao vẫn luôn nhớ đến người anh em tốt nhất đó.”
Lộ Trung Nhạc quỳ sụp xuống đất, ăn năn với bức tường, “Xin lỗi, Thân Minh, thực ra tôi vẫn luôn mừng cho cậu, khi cậu được tiên cử vào Đại học Bắc Kinh, khi cậu kể về vị hôn thê, khi cậu trở thành thầy giáo được người ta kính trọng, tôi biết cậu sắp trở nên xuất chúng hơn người, không còn bị người ta coi thường đến tận xương tủy nữa. Nhưng cuộc đời này không có chỗ cho hạng người như cậu, dù cậu có nỗ lực cả đời, khắc khổ học hành cho thành tài, chẳng qua cũng chỉ là giấc mộng kê vàng mà thôi! Số phận con người từ khi sinh ra được định đoạt mất rồi, nếu cứ nhất định cố gắng thay đổi, sẽ phải tan xương nát thịt. Cậu không biết đâu, người ta đều rỉ tai nhau bảo: Thân Minh ấy à, cái thằng con riêng, con hoang, lớn lên dưới tầng hầm của người giúp việc, hấn mà cũng xứng sao?”

“Chuyện con riêng ấy là do ông tung ra phải không?”

“Hồi cấp 3, ta luôn rất tò mò về Thân Minh, không biết mày là người như thế nào nhỉ? Nhưng mày chưa bao giờ nhắc đến bố mẹ, cũng chưa bao giờ dẫn bọn tao đến thăm nhà. Có lần, tao lén lút theo dõi mày, phát hiện mày ăn nhờ ở đậu nhà người ta, bà ngoại mày chỉ là một mục giúp việc. Ngày đó, có người đàn ông trung niên đến gặp mày, lẳng lẳng nhét cho mày một ít tiền, còn nói với mày bố thế này bố thế nọ. Sau đó, tao mới phát hiện ra, ông ta là một kiểm sát viên.”

“Mày cứ thế mà bới móc bí mật của tao sao?”

“Phải, nhưng tao chưa từng nói với mày, bởi vì chúng ta là bạn thân nhất. Nếu như tao nói chuyện mày là con riêng ra ngoài thì chút tôn nghiêm cuối cùng của mày cũng mất sạch, rồi sẽ cắt đứt quan hệ với tao. Tao không muốn mất đi người bạn như mày, vì thế nên tao luôn giữ kín bí mật về mày, kể cả với chính mày nữa.”

“Nhưng cuối cùng mày vẫn nói ra mà.”

Lộ Trung Nhạc tới bên cửa sổ, hút một điếu thuốc, chậm chậm nhả ra làn khói xanh nhạt: “Năm 1995, sau lễ đính hôn của mày và Cốc Thu Sa, lần đầu tiên tao cảm nhận được thế nào là đổ kị. Thấy mày được tất cả mọi người chúc tụng, những gã vốn trong lòng hận mày, trên mặt lại ra vẻ cung kính chẳng khác gì con chó, chỉ thiếu nước bò lên liếm giày mày! Mày nhanh chóng có được tất cả: địa vị, quyền lực, tiền tài, và cả mỹ nữ nữa, chẳng qua là không biết sẽ được bao lâu mà thôi. Còn tao thì sao? Bố tao là quan chức,

nhưng tao chẳng có gì xuất sắc, làm kĩ sư ở cái nhà máy sắp phá sản, ai mà biết tương lai sẽ ra sao? Khi chúng ta còn học cấp 3 với nhau, luôn là tao phải chi tiền cho mày, khi tao mặc quần áo mới đến trường, thỉnh thoảng thấy mày lộ ra ánh mắt ngưỡng mộ - còn giờ, tất cả đã đảo ngược.”

“Xin lỗi, lẽ ra tao nên sớm nghĩ đến cảm giác của mày.”

“Còn một nguyên nhân nữa - Cốc Thu Sa. Từ ngày nhìn thấy cô ấy trong lễ đính hôn của mày, nhớ đến chuyện nhà tao và nhà họ Cốc vốn là thế giao, có lẽ hồi nhỏ tao cũng từng gặp cô ấy. Đêm hôm đó, tao nằm mơ thấy cô ấy. Rồi tao lại phải ép mình không được nghĩ đến cô ấy, nhưng nỗi nhớ đó càng ngày càng mãnh liệt, cho nên đêm nào tao cũng chìm trong rượu, rồi quen với một cô nàng - nghĩ lại cũng là duyên phận, cô ta còn sinh cho tao một đứa con trai duy nhất.”

Tư Vọng nhìn chiếc cằm nhọn trắng tinh của hắn: “Mày mà cũng có con trai à?”

“Phải, tên nó là Lộ Kế Tông, cũng 19 tuổi như mày, là một thằng bé cao gầy đẹp đẽ, chắc chắn sẽ có nhiều cô nàng thích nó.” Hắn không kiềm được cười ha hả, quay đầu nhìn vào mắt Tư Vọng, mặt lại sa sầm, “Quay lại năm 1995 đi. Thái độ của tao với Thân Minh bắt đầu thay đổi 180 độ, tự đáy lòng tao ghét bỏ hắn, nhất là khi hắn quan tâm hỏi han đến chuyện công việc và yêu đương của tao, tao hy vọng hắn biến mất khỏi thế giới này.”

“Cho nên mày mới phát tán khắp nơi rằng Thân Minh là con riêng?”

“Tao chỉ nói cho mỗi mình thầy giáo dạy toán năm đó là Trương Minh Tùng, nhưng tao tin rằng nói cho ông ta cũng đồng nghĩa với việc nói ra cho cả thế giới biết, vì từ đáy lòng kẻ đó cũng giống tao, đều ghen tị với Thân Minh.”

“Những gì mày làm với Thân Minh tuyệt đối không chỉ có vậy - ví dụ như cái gọi là bức thư tự viết đó.”

Lộ Trung Nhạc dụi đầu mẩu thuốc lá: “Bức thư đó là do tao viết! Chỉ có tao mới bắt chước được nét chữ của Thân Minh, vì bọn tao là bạn thân, có phải rất nực cười không nhỉ? Tao đã thông đồng với bạn học ở Đại học Bắc Kinh của Thân Minh là Hạ Niên, gã đó vừa mới mắc sai lầm phải rời khỏi Bắc Kinh, rồi bị điều đến đảng ủy Bộ giáo dục thành phố này. Bọn tao đã bí mật bàn bạc nội dung bức thư, rồi tao chấp bút viết, Hạ Niên trình lên giao cho

hiệu trưởng trường đại học Cốc Trường Long.”

“Chính mày đã giết Hạ Niên phải không?”

“Đúng thế, tao và Hạ Niên đồng mưu hãm hại Thân Minh, nhưng tao đã thành con rết của Cốc Trường Long, Hạ Niên chỉ leo lên được chức vụ quản lý cao cấp trong Tập đoàn Giáo dục Nhĩ Nhã. Hắn cho rằng bọn tao chia chác không đều, nên huênh hoang rằng sẽ công bố bí mật này, rồi tổng tiền tao. Vì thế tao giết hắn. Tao nhét xác hắn vào cốp sau chiếc xe Jeep của chính hắn, lái đến góc xa nhất của bờ sông Tô Châu. Nào ngờ hai năm sau lại bị mày phát hiện - từ đó tao luôn cảm thấy mày là một đứa trẻ rất đáng sợ.”

“Cốc Trường Long cũng do mày giết phải không?”

“Tao chưa từng nghĩ đến chuyện giết ông ta, chính ông ta gây sự với tao trước, sáng sớm đã xông vào, cầm dao chĩa vào ngực tao. Tao chẳng nhớ trong lúc vật lộn đã xảy ra chuyện gì, đến lúc tỉnh táo lại đã thấy lão già đó biến thành xác chết nằm trong vũng máu. Dù có là phòng vệ chính đáng, nhưng tao đã cõng trên người một án mạng rồi, nếu rơi vào tay cảnh sát Hoàng Hải, sớm muộn gì cũng bị khai ra. Tao lựa chọn con đường bỏ trốn suốt đêm, nhưng đâu đâu cũng là cảnh sát, đến những chỗ như bên tàu thì chẳng khác gì tự đâm đầu vào lưới. Còn nữa, trước khi bỏ trốn, tao còn muốn làm một việc.”

“Mày muốn giết Cốc Thu Sa?”

Sức lực của Tư Vọng dần dần hồi phục, cánh tay đã có thể hơi dùng sức, nhưng cậu cứ cử động là lại càng thêm đau đớn.

“Đời này người mà tao hận nhất chính là cô ta! Ai mà ngờ được trong mấy năm trời, vợ tao lại đầu độc tao. Bất kỳ người đàn ông nào cũng không thể tha thứ cho cô ta được. Tao giết cô ta, cái ả không thể mang thai mà cũng không cho chồng được có con ấy, may mà trước khi cưới ả, tao đã để lại nòi giống trên người một người đàn bà khác, cô ta lại sinh nó cho tao - nếu không có Kế Tông, tao không biết mình sống còn có ý nghĩa gì nữa?”

“Nói vậy thì với mày, thứ quý giá nhất - chính là con trai mày.”

Hắn lại châm một điếu thuốc, môi đã hơi bầm tím, “Tao đã thê thảm đến

bước đường này rồi, suốt ngày sống như chuột chù và chó hoang, dù có bị bắn chết cũng còn sướng hơn thế này! Nhưng nếu tao chết rồi thì ai sẽ bảo vệ con trai tao đây? Nó sẽ mãi mãi trở thành đứa trẻ không có bố, cả đời bị người đời khinh rẻ, chẳng khác gì Thân Minh đã chết năm xưa - tao không muốn con tao trở thành một người giống như Thân Minh!”

“Mày sẽ hại chết nó mất.”

“Không, tao sẽ cùng sống với Kế Tông.” Lộ Trung Nhạc tự lải nhải rồi cười lên sáng sặc, “Mày sẽ không hiểu được đâu.”

“Vẫn còn một vấn đề nữa - sao vừa nhìn mày đã nhận ra tao? So với hồi tiểu học, tao đã khác nhiều rồi, đến tao còn chẳng nhận ra chính mình nữa là.”

“Từ khi về nơi này, ban ngày tao ngủ, đêm mò ra ngoài. Tao nhớ địa chỉ cũ mày ở, chạy đến nơi mới biết chỗ đó nay đã thành công trường. Tao dùng đủ mọi cách nghe ngóng, còn phải tránh không để người ta thấy mặt, cuối cùng mới phát hiện ra nhà mày. Tao lẳng lẳng bám theo mày, ví dụ như buổi tối hai tuần trước, mày đã đến quán ăn nói chuyện với người ta.”

“Thảo nào tao luôn cảm thấy có đôi mắt bám chặt lấy mình.”

Trong lòng Tư Vọng hồi hận ngàn lần, sao lúc đó không gọi Diệp Tiêu lại, lập tức tổ chức vây bắt tội phạm truy nã trong khu vực?

“Anh bạn nhỏ, tao vẫn phải cảm ơn mày đã trò chuyện cùng - tám năm nay lần đầu tiên tao nói nhiều đến thế!”

“Tao không phải là bạn nhỏ.”

“Xin lỗi nhé, tao phải ra ngoài tìm một người, mày cứ ngoan ngoãn ngồi trong này nhé, tạm biệt.”

Cậu chàng 19 tuổi buột miệng: “Không kịp đi đầu thai à?”

Đấy là câu cửa miệng của Thân Minh hồi còn học cấp 3, Lộ Trung Nhạc giật mình, nhưng ngoài mặt thản nhiên. Hắn lôi từ trong va li ra một cuộn băng dính.

Tư Vọng vừa định giãy giụa thì miệng đã bị băng dính bịt kín. Lộ Trung

Nhạc vỗ đồm độp lên mặt cậu, kiểm tra căn phòng và cửa sổ một lần nữa rồi mới rời đi.

Số nhà 19 đường An Túc, ngôi nhà hung, tầng 2 yên tĩnh như mộ huyết, dưới sự giam cầm của dây thừng và băng dính, Tư Vọng điên cuồng phát ra những tiếng rên từ mũi tựa như chó dại.

Chương 15

Ngày 19 tháng 6 năm 2014, 7 giờ tối.

Trời dần tối, những đám mây dày đặc vẫn vũ trên đầu, ấy vậy mà mãi chưa có hạt mưa nào rơi xuống, không khí ẩm ướt oi bức đến khó thở.

Cả một ngày trời Âu Dương Tiểu Chi không ra khỏi cửa, giống như tất cả các thầy cô giáo khác khi đến kỳ nghỉ hè đều nằm ườn trong nhà lên kế hoạch đi du lịch. Cô đang do dự xem liệu có nên đến đường Nam Minh hay không? Đã tròn hai năm rồi, cô muốn đi đốt giấy tiền cho người ấy, nhưng lại sợ gặp phải Tư Vọng. Trong chốc lát, cô có hơi nhớ cậu.

Cô xoa nhẹ bờ môi và cổ của mình, nhớ đến những ngón tay thon dài của cậu thiếu niên ấy cùng với cảm giác đụng chạm da thịt lạnh như băng. Cô lao tới trước tấm gương trong nhà vệ sinh, ngắm nhìn gương mặt 37 tuổi, nhận ra rằng mình sắp già đến nơi rồi, có lẽ chỉ vài năm nữa thôi là Tư Vọng sẽ chẳng thể nào nhận ra cô nữa.

Cô chậm chậm mở vòi nước, rửa mặt cẩn thận tới mức khác thường, bôi kem dưỡng da và kem giữ ẩm, phủ phấn lên toàn bộ gương mặt, lấy son chì tô viền môi cho thật tự nhiên, gần như không nhìn ra dấu tích. Cô vẫn có thể chiếm lĩnh trái tim của những chàng trai trẻ tuổi. Cuối cùng, cô nhắc chiếc lược gỗ lên chải tóc, bất ngờ khi phát hiện ra một sợi bạc, bèn nhổ đi. Mái tóc dài lại đổ ào ạt xuống vai như dòng thác chảy.

Âu Dương Tiểu Chi ra khỏi nhà, mang theo tiền giấy và vàng mã đã mua sẵn từ mấy ngày trước.

Đây là ngôi nhà mà cô mới thuê. Nó nằm trong một khu nhỏ kiểu xưa ở vùng ngoại ô, đêm xuống hầu như không một bóng người, đến cả các đồng nghiệp trong trường cũng không biết địa chỉ này. Cô đi xuống hành lang tối om, tìm

bồng đập loạn. Cô dừng bước đứng tai nghe ngóng, dường như có tiếng trẻ con khóc. Cô biết là mình đã nghe nhầm.

Đến cuối lối đi tầng trệt, bỗng có một cánh tay bịt chặt lấy miệng cô, khiến cô không kịp giãy giụa. Một mùi hương đặc biệt nào đó xông thẳng vào mũi khiến cô chỉ trong chốc lát đã mất đi tri giác, trong đầu chỉ xẹt qua hai chữ - thuốc mê.

Một tiếng sau.

Âu Dương Tiểu Chi tỉnh lại trong ngôi nhà hung ở số 19 đường An Túc.

Đầu cô quả nhiên nặng trĩu trình trịch giống như vừa trải qua một giấc ngủ dài, cũng lại giống như đã từng chết một lần rồi bỗng mở bừng mắt ra từ trong quan tài. Cô trông thấy gương mặt của một người đàn ông trung niên, khí sắc hần khô héo, cằm nhẵn thín không một sợi râu, trên trán có một cái bớt màu xanh nhạt.

Từ lần trước gặp hần cho đến giờ đã mười sáu năm rồi, cô vẫn nhận ra gương mặt ấy.

Năm 1988, cuối mùa xuân, ở đối diện trường chuyên cấp 3 Nam Minh, hần là một nam sinh lớp 12 trẻ trung đầy sức sống, cô lại là một con bé bản thủ tội nghiệp. Cô ăn trộm của hần một cái đùi gà, kết quả là bị hần tóm được lôi đi trừng phạt. Hần định nhốt cô trong nhà kho ở khu Ma nữ cho đến chết.

Nếu như ba ngày sau Thân Minh không xuất hiện thì cô đã sớm biến thành một bộ xương khô bé nhỏ dưới lòng đất rồi.

Tám năm nay, cô vẫn luôn tìm kiếm gã đàn ông ấy. Cô muốn giết chết hần.

Vì Thân Minh.

Âu Dương Tiểu Chi muốn đứng dậy, nhưng lại phát hiện ra tay chân mình đều bị trói chặt vào một chiếc ghế gỗ, hoàn toàn không thể động đậy. Cô quay đầu lại nhìn chiếc giường gỗ bên cạnh, đối diện còn có một tủ quần áo bằng gỗ khác bày mấy con búp bê cũ kỹ không mặc quần áo - món đồ chơi mà mười năm trước cô thường hay nhặt lại từ bãi rác của những người lang thang.

Cuối cùng, cô nhìn thấy Tư Vọng.

Cậu đã 19 tuổi, càng ngày càng răn ròi cường tráng, không biết cậu thi đại học có tốt không? Sẽ đỗ được vào trường đại học nào? Cậu cũng đang bị trói chặt toàn thân, trên đầu đong vết máu lớn, miệng bị bịt kín bằng băng dính. Cậu ngỡ ngác lúc lắc đầu, trong mắt ngập tràn kinh ngạc và lo lắng.

“Tư Vọng!”

Cô lớn tiếng gọi tên cậu thì bỗng bị Lộ Trung Nhạc chộp lấy cổ. Cô đau đón ho sặc sụa. Tư Vọng tựa như sắp phát điên, viên miếng băng dính thấm đầy máu tươi, có lẽ cậu đã cắn rách lưỡi mình rồi.

“Âu Dương Tiểu Chi, tao phải mất mấy tuần mới tìm ra tung tích của mày. Tao đã mai phục dưới nhà mày cả một ngày trời, cứ lo mãi không biết ngày mai mày có ra khỏi nhà hay không. Quả nhiên mớ tiền giấy và vàng mã của mày đã chứng minh mày vẫn muốn đến khu Ma nữ trên đường Nam Minh.”

“Hai tháng trước, chính ông gọi cú điện thoại quái lạ đó phải không?”

“Phải, tao đã lấy được số điện thoại của mày từ chỗ Trần Hương Điềm đây.”

Lộ Trung Nhạc lại châm một điếu thuốc: “Tao đã giết cô ta.”

Âu Dương Tiểu Chi khẽ run rẩy, cô nhìn vào mắt Tư Vọng rồi ngẩng đầu nói: “Thế thì ông giết tôi đi, nhưng xin hãy thả cậu bé này ra, nó không có tội gì cả.”

“Tao đang tìm một thằng bé khác, chắc mày biết nó ở đâu chứ nhỉ?”

“Không biết.”

Hắn lục túi Âu Dương Tiểu Chi, lôi ra một chiếc điện thoại di động, giở xem danh sách cuộc gọi một hồi rồi nhanh chóng tìm ra cái tên đó: Lộ Kế Tông.

Lộ Trung Nhạc lạnh lùng tát mạnh vào mặt cô: “Quả nhiên mày đang giấu con trai tao.”

Sau đó hắn hùng hổ dán băng dính bịt chặt miệng Tiểu Chi, vừa nhìn ánh mắt hoảng loạn của cô, Lộ Trung Nhạc vừa lôi điện thoại di động của mình

ra, bấm số của Lộ Kế Tông.

“A lô, xin chào, có phải Lộ Kế Tông không?”

“Ông là ai?”

Đầu dây bên kia truyền tới một giọng nói trẻ trung, Lộ Trung Nhạc cố nén phần khởi, bình tĩnh trả lời: “Tôi là luật sư của cô Âu Dương Tiểu Chi, cô ấy có một số việc ủy thác cho tôi xử lý, xin hỏi bây giờ cậu đang ở đâu?”

“Bây giờ ấy à?” Lộ Kế Tông hơi do dự, sóng điện thoại chập chờn những tạp âm: “Quán Điềm tâm huyện Sa ở Thất Tiên Kiều.”

“Được, 9 giờ tối nay, cậu vẫn còn ở đó chứ?”

Lộ Trung Nhạc nhìn đồng hồ, giờ là 8 giờ 45 phút.

“Vẫn còn làm việc.”

“Xin cậu hãy chờ tôi, tạm biệt.”

Âu Dương Tiểu Chi bắt đầu giã giũa kịch liệt, dây thừng càng cứa sâu thêm vào da thịt cô, đau đến chảy nước mắt. Khi cô dừng lại nghỉ thì phát hiện ra trong hốc mắt Tư Vọng đọng đầy lệ.

Mấy phút sau, Lộ Trung Nhạc lấy ra mấy thùng xăng cùng với một cái máy màu đen trông rất kỳ quái. Hắn lắp vào đó hai cục pin, thấy đèn đỏ nhấp nháy rồi nói: “Ít nhất cũng đủ dùng hai mươi tư giờ!”

Máu trên miệng Tư Vọng càng nhiều hơn.

Sau đó, Lộ Trung Nhạc thu dọn hành lý, tiện thể dọn luôn rác rưởi đem đi, kê cả đầu lọc thuốc lá. Trong phòng không còn bất kỳ một dấu vết nào - trừ hai người còn sống và mấy thùng xăng.

Trong ngôi nhà hung trên đường An Tức chỉ còn lại Tư Vọng và Âu Dương Tiểu Chi.

Cách một lớp rèm, trong đêm đen, có thể nhìn thấy bóng cây ngân hạnh đang đung đưa dưới ánh đèn đường.

Trong phòng nồng nặc mùi xăng nhức mũi.

Từ mũi Tur Vọng phát ra tiếng khò khè, máu tươi trên miệng ướm rồi lại khô, khô rồi lại ướm, miếng băng dính bịt chặt miệng cậu, cậu chỉ hận không thể cắn đứt luôn đầu lưỡi.

Bỗng nhiên, cậu nhớ tới mẹ.

Cậu giãy giụa cử động trên ghế đến nỗi cơ thịt toàn thân gần như sắp nứt ra mà vẫn không thể lại gần Tiểu Chi. Chỉ cách nhau có nửa mét, hai người đều bị băng dính dán kín miệng, cô dùng đôi mắt đầy lệ nói cho cậu biết - Anh là thầy Thân Minh!

Khoảnh khắc ấy, cậu đã hiểu điều cô muốn nói, nhưng cũng chỉ có thể trả lời lại bằng ánh mắt: “Anh đây!”

Tầm nhìn của Âu Dương Tiểu Chi bị nước mắt làm cho mơ hồ, cô nhớ ngày 21 tháng 12 năm 2012, cái đêm lạnh đến đóng băng ấy, cô đã nhìn thấy cơ thể của Tur Vọng, cơ thể của cậu thiếu niên đầy sức sống, sau lưng cậu, ở vị trí trái tim, có một cái bốt đỏ như vết dao đâm.

Vết thương để lại từ kiếp trước?

Ngày tận thế, Tiểu Chi không nói gì, chỉ thương tiếc hôn lên lưng cậu, chớp mắt liền bị những con sóng thủy triều hung mãnh cuốn đi...

Cô mở to mắt nhìn Tur Vọng đang bị bịt miệng bằng băng dính, không thể nào phân biệt nổi cậu và thầy giáo Thân Minh được nữa. Trước lúc chết, cô vẫn còn một câu muốn nói với cậu: “Thầy Thân Minh, em biết nghi vấn cuối cùng của thầy là gì: Mười chín năm trước, vào cái buổi tối thầy qua đời đó, tại sao em lại hẹn gặp thầy lúc 10 giờ ở khu Ma nữ? Bởi vì, từ ánh mắt từ biệt của thầy, em đã nhìn ra khao khát muốn giết người mà thầy che giấu. Cho nên em muốn tranh thủ trước khi thầy giết người, gặp mặt thầy ở khu Ma nữ nơi chúng ta lần đầu tiên gặp gỡ...”

Tur Vọng hoàn toàn hiểu được, cậu muốn gào lên xiết bao: “Để làm gì?”

Ngu ngốc! Âu Dương Tiểu Chi thật muốn tát cho cậu một cái!

Cô tiếp tục trò chuyện bằng ánh mắt, “Em muốn trao thân cho thầy! Đó là

lần đầu tiên của em. Chỉ tiếc là, thầy Thân Minh, tôi đó thầy đã bị giết, lần đầu của em chẳng thể để lại cho thầy! Đó là nỗi nuối tiếc lớn nhất đời này của em. Cả thế giới đều biết vợ chưa cưới của thầy vứt bỏ thầy! Tất cả mọi người đều vứt bỏ thầy! Người đàn ông tội nghiệp, thầy đã mất tất cả, nếu như đêm đó, em có thể trao thân cho thầy, thì thầy sẽ không muốn giết người nữa, ít nhất thầy còn có Tiểu Chi, có phải không, thầy Thân Minh?”

Một giọt lệ to như ngọc trai rơi xuống từ khóe mắt Tư Vọng 19 tuổi - cuối cùng cậu cũng hiểu: Cô muốn cho Thân Minh có hy vọng để tiếp tục sống.

Nước mắt rửa đi lớp trang điểm của Tiểu Chi, tựa như hai dòng nước đen chảy ra từ mắt. Cô thấu hiểu, gật đầu, “Đúng thế, ngày 19 tháng 6 năm 1995, 10 giờ đêm ở khu Ma nữ, em muốn trao thân cho thầy, như thế thầy vẫn có thể có ngày mai, bởi vì từ đó về sau, thầy bắt buộc phải chờ em trưởng thành!”

Nếu trên đời này có thuốc hồi hận thì tốt biết mấy! Đó là cảm xúc duy nhất mà Tư Vọng biểu đạt được từ sâu đáy mắt.

Chín giờ tối ngày 19 tháng 6 năm 1995! Tiểu Chi đang định trốn ra khỏi trường đến chỗ hẹn. Các nữ sinh thường trốn ra ngoài theo cửa sổ tầng trệt, nhưng khi cô trèo lên đến nơi thì phát hiện ra cánh cửa đã bị bịt kín bằng gỗ. Vì cái chết của Liễu Mạn mà nhà trường đã tăng cường quản lý khu ký túc nữ sinh, tất cả các lỗ hồng đều bị bịt kín, các thầy cô canh gác suốt đêm trước cổng ký túc xá, cô chẳng còn cơ hội trốn ra ngoài.

Ngày hôm sau, xác của thầy chủ nhiệm giáo vụ Nghiêm Lịch bị phát hiện, hung thủ, không còn nghi ngờ gì nữa, chính là thầy Thân Minh.

Cảnh sát toàn thành phố đều đang truy bắt anh, nhưng ba ngày rồi chẳng có bất cứ một tin tức gì, Tiểu Chi lén lút chạy tới khu Ma nữ, phát hiện ra xác chết của Thân Minh dưới lòng đất.

Tiểu Chi không dám phá hoại hiện trường vụ án, chỉ có thể quỳ sụp xuống lớp bùn lầy khóc thật thanh. Về đến trường, cô tắm rửa rạch rỡ, trong lúc vô ý tình cờ tiết lộ với nhà trường rằng rất có thể thầy Thân Minh đã tới khu Ma nữ.

21 giờ 30 phút ngày 19 tháng 6, mười chín năm sau.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp ù ù ù.

Chương 16

Lộ Trung Nhạc khoác túi hành lý bước vào khu chợ đêm Thất Tiên Kiều, càng đứng trong khu vực đông đúc ồn ã thế này hắn lại càng cảm thấy an toàn, như người ta thường nói nơi lý tưởng nhất để giấu một giọt nước chính là trong biển lớn vậy.

Hắn lục lấy chiếc điện thoại trong túi quần, nếu ấn nút này hắn sẽ kết liễu số phận của hai kẻ khác.

Trước khi ra khỏi ngôi nhà hung trên đường An Tức, hắn đã chuẩn bị sẵn mấy thùng xăng cùng với thiết bị bắt sóng dẫn cháy nổ mà hai tháng nay hắn dày công thiết kế. Chỉ với hai chiếc điện thoại di động và vài mạch điện phế liệu, khi điện thoại A gọi vào điện thoại B, thiết bị sẽ phát ra sóng dẫn nổ. Không khéo hắn còn đi xin cấp bản quyền sáng chế phát minh được ấy chứ. Đây chính là sở trường chuyên môn duy nhất của Lộ Trung Nhạc, cũng xem như không uổng phí năm xưa hắn học khoa kỹ thuật điện tử.

Cả khu phố chỉ có duy nhất một quán Điểm tâm huyện Sa, trên cửa lóng lánh ánh đèn vàng và đỏ, bên trong vọng ra tiếng ùng ục của bếp lẩu, vài cậu thanh niên vừa hết ca đêm ở quán cắt tóc gội đầu đang ăn bánh chẻo hấp và miến trộn.

Hắn ngồi xuống gọi một bát mì vằn thắn, kín đáo đưa mắt nhìn xung quanh - có người vừa bước ra từ nhà bếp - cậu thiếu niên mỗi mặt trên trán có vết bớt màu xanh.

“Lộ Kế Tông.”

Âm thanh không to không nhỏ khiến cậu thiếu niên nghi hoặc quay đầu, Lộ Trung Nhạc lập tức ngẩng cao đầu, để cho cái bớt trên trán mình càng thêm bắt mắt dưới ánh sáng đèn.

“Ông đã gọi điện cho tôi có phải không?”

“Phải, cậu đã tan làm chưa?”

“Vừa hết ạ.” Lộ Kế Tông ngồi xuống trước mặt hắn, dáng người cao gầy, gương mặt góc cạnh vẫn còn phảng phất chút non nớt, rất nhiều người còn tưởng cậu ta là học sinh cấp 3, “Cô Tiểu Chi có việc gì sao?”

“Thực ra, ta không phải là luật sư gì cả.”

Lộ Kế Tông trầm mặc một lát rồi nhìn thẳng vào người đàn ông trung niên đang ngồi đối diện. Ánh mắt của đôi phương cứ chăm chăm dính chặt lấy cậu một cách kỳ dị, khiến cậu có cảm giác trên mặt mình sắp bị khoan một lỗ to đùng.

Tất nhiên cậu cũng nhận ra cái bớt màu xanh trên trán đối phương.

Cậu nhớ mẹ cậu từng nói: “Kế Tông, trên mặt bố của con cũng có cái bớt giống như con.”

Dù chưa từng gặp bố mình nhưng gương mặt mang bớt xanh ấy luôn ẩn hiện chập chờn trong tâm trí Lộ Kế Tông. Hình ảnh ấy vừa giống như tấm áp phích hình các ngôi sao Hàn Quốc dán trên đầu giường cậu, vừa giống với di ảnh trong khung đen trong lễ truy điệu của ông bà ngoại cậu.

“Ông là...”

Đôi môi 19 tuổi run rẩy, vô duyên vô cớ bỗng nhớ tới những con quái vật và những cây đồ đao trong DOTA.

Lộ Trung Nhạc gật đầu, lặng lẽ mỉm cười rồi lại cúi mặt xuống: “Con à, ta là bố của con đây.”

“Đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt phải không?”

Bàn tay giấu dưới gầm bàn của cậu thiếu niên siết chặt thành nắm đấm, bên tai văng vẳng giọng nói khàn khàn - *bố mày là một tên súc sinh ích kỷ, hắn vốn không hề muốn mày được sinh ra trên đời, mày nhất định phải nhớ lấy lời ông ngoại!*

Đó là di ngôn ông nội thì thào vào tai cậu trước lúc lâm chung, năm đó cậu học lớp 4.

Lúc này, đủ thứ mùi vị tỏa ra từ quán Điểm tâm huyện Sa, Lộ Trung Nhạc

xoa đầu con trai: “Kế Tông, ta luôn dõi theo sự trưởng thành của con.”

“Nhưng tôi chưa bao giờ nhìn thấy ông.”

Lộ Trung Nhạc đang nói dối, Lộ Kế Tông cũng không nói thật. Mẹ cậu luôn giữ tấm ảnh của Lộ Trung Nhạc, thỉnh thoảng giữa đêm khuya thanh vắng lại lấy ra xem. Nhưng đến năm con trai học cấp 2, tấm ảnh đó đã biến mất. Chị ta lo lắng tìm khắp nơi. Thực ra bức ảnh đó đã bị Lộ Kế Tông lấy trộm rồi đem đốt trụi. Cậu nhìn tấm ảnh của “bố” cuộn cháy thành tro trong đám lửa, trong lòng dậy lên cảm giác khoan khoái khó tả, tựa như chính tay mình tông ông ta vào trong lò hỏa thiêu vậy.

“Xin lỗi, trước đây ta từng có vợ, sau đó lại lưu lạc góc bể chân trời.”

“Bởi vì, ông là tội phạm giết rất nhiều người, đang bị truy nã.”

May mà thằng bé này chỉ hạ giọng thì thảo, sắc mặt Lộ Trung Nhạc tái mét: “Ai bảo con vậy?”

“Cô Tiểu Chi.”

Nghe thấy cái tên này, Lộ Trung Nhạc vô thức rút tay vào túi quần, bất cứ lúc nào cũng có thể ấn nút. Nhưng hắn kiềm nén được cảm xúc, mỉm cười bảo: “Đúng thế, cô ấy là em họ của bố, nhưng lại mắc chứng hoang tưởng, thích nói những điều không đúng sự thật.”

Rồi Lộ Trung Nhạc gọi hai lon nước ngọt, mở một lon đưa cho con trai. Cậu thiếu niên uống một hơi hết sạch, để lại vệt nước bên khóe miệng: “Ông muốn nói gì với tôi?”

“Ta chỉ muốn gặp con một lần, trò chuyện với con, rồi sau đó sẽ lại biến mất.”

“Mấy năm nay ông đã bao giờ đến gặp mẹ tôi chưa?”

“Ta gặp rồi, bà ấy rất nhớ con.”

Lộ Kế Tông không hề biết rằng mẹ của mình đã bị gã đàn ông trước mặt giết chết.

“Ông biết không, từ nhỏ tôi đã không có bố, tất cả mọi người đều gọi tôi là con hoang, đứa nào cũng thích bắt nạt tôi, dìm tôi xuống rãnh nước đấm đá. Mỗi lần bị đánh đến chảy máu đầu quay về, mẹ cũng chẳng dám đi đòi lại công bằng cho tôi, chỉ ôm đầu tôi cùng khóc, nhưng lúc đó tôi luôn nghĩ - rốt cuộc bố mình là người như thế nào?” Ánh mắt của cậu thiếu niên giống hệt như của một chú chó hoang đang chờ bị giết thịt.

“Ta xin lỗi, con phải biết rằng trên đời này có rất nhiều chuyện mà chúng ta chẳng thể nào thay đổi được.”

Nhìn chiếc bút xanh trên mặt gã đàn ông, Lộ Kế Tông nhớ đến lời dặn dò của Tiểu Chi, cậu dựa vào lưng ghé hỏi: “Cô Tiểu Chi giờ ở đâu? Sao cô ấy không đến cùng ông?”

“Cô ấy có chút việc không thể đến được.”

“Ồ, tôi hơi nhớ cô ấy đấy.”

Trong lúc nói chuyện, bàn tay giấu dưới gầm bàn của Lộ Kế Tông đã mở điện thoại. Cậu giả vờ sửa sang gấu áo rồi ấn nút gọi số điện thoại quen thuộc nhất.

Hai giây sau, cậu nghe thấy bài hát “Mối tình đầu” của Hikaru Utada. Chuông điện thoại phát ra từ túi hành lý của Lộ Trung Nhạc, hấn thản nhiên mở túi, trên màn hình hiển thị tên của Lộ Kế Tông, nhưng hấn làm ra vẻ không nhìn thấy, nhanh chóng tắt điện thoại của Tiểu Chi, tháo pin ra. Trong túi hấn còn cất cả điện thoại của Tư Vọng, hấn cũng tháo nốt pin ra khỏi máy cậu để không còn ai có thể lần ra được tung tích.

Lộ Kế Tông chậm rãi đứng lên, mặt tỉnh bơ nói: “Tôi muốn dẫn ông đi xem một thứ.”

“Kế Tông, khoan đã!” Hấn nói vào tai cậu, “Con có thể gọi ta một tiếng bố được không?”

“Tôi sẽ gọi! Cứ đi với tôi cái đã.”

Lộ Kế Tông dẫn hấn đi vào nhà bếp, bên trong đang nghi ngút mùi dầu mỡ và khói bếp bên trên ngọn lửa hùng hực. Cậu thiếu niên cúi người rút ra một thứ gì đó.

“Bố!”

Đó là lần đầu tiên Lộ Kế Tông thốt ra từ ấy. Từ năm 5, 6 tuổi, cậu đã hy vọng xiết bao được bố bế trên vai, được ngửi mùi mồ hôi từ tóc và cổ bố.

“Con trai!”

Hạnh phúc đến quá bất ngờ, hướng hồ nơi bố con ôm chầm lấy nhau này cũng hơi kỳ quặc - nhà bếp của tiệm Điểm tâm huyện Sa. Hấn ôm chặt lấy con trai, mặt gần như dán sát vào cậu, nhiều năm lạnh lẽo lần trốn khắp nơi, đây là lần đầu tiên hốc mắt hấn đầy lệ nóng. Giờ hấn có chết cũng không còn gì hối hận.

Bỗng nhiên, lồng ngực Lộ Trung Nhạc dội lên đau đớn.

Hấn muốn phát ra âm thanh gì đó, nhưng cổ họng dường như tắc nghẹn, hấn ôm lấy ngực cho đến khi gương mặt trở nên đỏ rực, một dòng chất lỏng nóng hôi trào ra. Cuối cùng, đưa con trai buông bố nó ra, đứng thờ hốt hển bên bệ bếp lò, vạt áo thấm đầy máu, trong tay nắm chặt một con dao thái rau.

Miệng Lộ Kế Tông cũng dính máu tươi, không biết là của bố hay của cậu? Cậu thiếu niên chậm chậm bước ra khỏi nhà bếp, người đàn ông đang ôm ngực trước mắt lão đảo lui về phía sau. Người trong quán gào lên thảm thiết, đám thợ cắt tóc cũng hoảng hồn chạy mất dạng... Người mà Lộ Kế Tông cảm thấy có lỗi nhất chính là ông chủ quán Điểm tâm huyện Sa, liệu ông có phải dẹp tiệm vì hành động lỗ mãng này của cậu hay không?

Ba năm trước, vào kỳ nghỉ hè sau khi tốt nghiệp cấp 2, cậu do dự mãi mới lấy đủ dũng khí tặng cho Tiểu Mai, bạn nhảy Audition trên mạng sống ở nhà bên cạnh một bó hoa hồng. Cậu phải để dành tiền tiêu vặt nửa năm mới mua được. Tiểu Mai vui vẻ nhận lấy bó hoa rồi bỏ đi theo anh chàng đẹp trai học trường cảnh sát, trước khi đi chỉ ném lại một câu: “Bạn trai tớ nói có một tên tội phạm bị truy nã trông rất giống cậu, chắc hẳn chính là bố cậu phải không?”

Lộ Kế Tông âm thầm thề - nếu đời này gặp được bố, cậu sẽ giết ông ta.

Nhếch nhác rời khỏi quán Điểm tâm, cậu đến ngã tư đường nườm nượp người qua lại, tiếng sấm giữa đêm đen lớn vồn vồn vũ, nhưng chẳng thấy hạt mưa nào rơi xuống, chỉ có những con dơi đập cánh múa lượn. Cậu thiếu niên

gục đầu xuống trong cơn hoảng loạn, nhìn xuống con dao thấm máu trong tay. Cuối cùng cậu đã trở thành tên đồ tể trong DOTA rồi. Cậu như trở về những tháng năm sống trong thị trấn nhỏ phương nam đó, khi cậu ngồi trước màn hình trong quán net chém phàm phật từng nhát xuống người đàn ông có cái bốt xanh trên trán.

Quái thú khổng lồ, cuối cùng mày cũng tới.

Ông bố bị cậu ta chém chết vô số lần trong tưởng tượng giờ đang đầm đìa máu nằm vật bên vệ đường, vô số người trong chợ đêm vây lấy chỉ tỏ nhưng chẳng một ai dám lại gần cứu ông ta.

Lộ Trung Nhạc chớp chớp mắt, ngược nhìn lên bầu trời đêm bị ô nhiễm bởi ánh sáng đèn, nơi những đám mây đen chứa đầy phong ba đang ập tới. Hắn nhớ xiết bao sao trời trên cánh đồng hoang bên đường Nam Minh, còn cả cậu thiếu niên tên là Thân Minh ấy nữa - gần hai mươi năm đã trôi qua, hắn vẫn không ngừng phỏng đoán về cái chết, không biết rốt cuộc khi bị dao đâm trúng tim, người ta sẽ đau đớn đến mức nào?

Không nhìn thấy gương mặt 19 tuổi, chỉ có những khuôn mặt hoặc lạnh lùng cười nói hoặc kinh hoàng sợ hãi của đám người qua đường. Hắn rất muốn gào lên thật to: Chính tôi tự lấy dao đâm mình đấy, không phải thằng bé kia làm đâu, nó không phải là kẻ giết người.

Thế nhưng một cục máu đã chặn ngang khí quản, hắn chẳng thể thốt ra dù chỉ một từ.

“110 đến rồi.”

Có ai đó trong đám người hô lớn, bàn tay đầm máu tươi của Lộ Trung Nhạc lần mò vào trong túi quần, trong đó vẫn còn chiếc điện thoại mà chỉ cần ấn phím tắt thôi thì sẽ...

Không kịp đi đầu thai à?

Giọt máu cuối cùng sắp chảy cạn, trong cơn hoảng hốt hắn thấy cảnh sát đội chiếc mũ lớn đang cúi người kiểm tra xem hắn có còn thở hay không.

Thôi được, vẫn còn sót lại một, chút, sức, lực, cuối, cùng.

Nhấn nút gọi.

Chương 17

21 giờ 55 phút ngày 19 tháng 6 năm 2014.

Số nhà 19 đường An Tức, trên tầng hai ngôi nhà hung, trong khuê phòng thời thiếu nữ của Hà Thanh Ảnh.

“Nếu còn có ngày mai? Em muốn trang điểm như thế nào? Nếu không có ngày mai, em muốn từ biệt ra sao?”

Trong căn phòng đột ngột vang lên tiếng chuông điện thoại quen thuộc.

Tur Vọng không hiểu tiếng chuông có nghĩa lý gì, dù miệng vẫn đang bị băng dính dán kín, đáy tim cậu vẫn ngân nga hát theo Tiết Nhạc.

Nhưng dường như Âu Dương Tiểu Chi cảm giác được điều gì, đôi mắt cô mở to kinh hoàng, ra sức giãy giụa bằng chút sức lực cuối cùng.

Tiếng chuông ngân lên trong mười giây, rồi trong phòng bỗng vang lên một tiếng nổ dữ dội như tiếng pháo anh đào của bọn trẻ chơi ngày Tết. Tia lửa tóe ra rơi vào trong những thùng xăng.

Lộ Trung Nhạc đã cố tình thiết kế tiếng chuông điện thoại này ư?

Trong nháy mắt, ngọn lửa đã lan ra khắp căn phòng, cháy tới ống quần của Tur Vọng. Cậu đau đớn muốn hét lên nhưng miệng đã bị bịt chặt, thực sự là khó chịu hơn cả chết. Cậu đành nhắm chặt mắt. Thôi thì cứ thế này mà chết đi cùng với Tiểu Chi, dầu biến thành hai cái xác cháy đen cũng vẫn còn được ở bên nhau.

Ngôi nhà bị bỏ không hơn ba mươi năm đã lung lay muốn đổ từ lâu, hướng hồ kết cấu ngôi nhà hầu như làm từ gỗ, các cột nhà bốc cháy cực mạnh, dòng nước mắt cay nóng mang theo vệt mascara đen vẫn mãi miết chảy xuống trên gương mặt Tiểu Chi. Cô sắp chết cháy rồi, còn kéo theo cả Tur Vọng mới 19 tuổi nữa. Đám khói mịt mù bốc lên khiến cô ho sặc sụa, chỉ có điều cô chẳng thể mở miệng ra vì đã bị băng dính dính chặt. Thông thường, những nạn nhân chết trong đám lửa đều tử vong do hít phải khí độc, còn cứ thế bị thiêu

sống thì đúng là chỉ có kẻ vô cùng xui xẻo mà thôi.

Nhưng cô không bỏ cuộc, cô ra sức đẩy chân ghế, cuối cùng cũng khiến cho chính mình ngã nhào xuống mặt đất. Ngọn lửa cháy đến đôi tay bị trói chặt sau lưng cô, da tay cô hầu như đã bị đốt đến cháy đen, đồng thời dây thừng cũng đứt. Cô cố chống chọi với cơn đau bỏng rát từ vết thương, dùng hết sức thoát ra.

Tự do rồi.

Tur Vọng cũng đang mở to mắt, trong ánh mắt cậu thấp thoáng tia hy vọng. Cô không kịp xé bỏ băng dính trên miệng mình mà lập tức nhào tới sau lưng cậu, bắt chập đôi tay bị giập nát mà cởi dây thừng đang trói cậu. Thế nhưng Lộ Trung Nhạc trói Tur Vọng rất chặt, nút thắt phức tạp thế này cô không cởi nổi. Cô đẩy Tur Vọng nằm ra đất, định dùng lửa đốt cháy dây thừng. Nhưng rồi cô còn tuyệt vọng hơn vì chất liệu của loại dây thừng trói cậu hoàn toàn khác với sợi dây trói cô, nó là thừng chuyên dụng chống lửa, dù đốt thế nào cũng không đứt.

Cô chỉ còn biết xé miếng băng dính bịt miệng Tur Vọng ra, rồi tháo luôn băng dính trên miệng mình. Thấy miệng cậu thiếu niên đầy máu, cô đau đớn cúi xuống hôn lên môi cậu, như thể làm vậy có thể giảm bớt cơn đau.

Tur Vọng nghiêng đầu tránh cô, khuôn miệng bị bịt kín mòi mấy tiếng đồng hồ giờ đây mới đau đớn thốt ra câu đầu tiên: “Tiểu Chi, mau chạy đi!”

“Không.”

Miệng của cô cũng bật máu, hòa lẫn với máu tươi của cậu thiếu niên. Cùng lúc đó, trên đầu họ vang lên âm thanh đáng sợ, ngọn lửa hùng hục đang thiêu rụi xà nhà, cả tầng lầu sắp sụp đến nơi rồi.

Nếu như giờ cô một mình xông ra ngoài, có lẽ vẫn còn cơ hội sống sót.

21 giờ 59 phút.

Tiểu Chi nghe thấy tiếng kính vỡ, lập tức lôi chiếc ghế trói Tur Vọng, liều mạng xông vào ngọn lửa đang thiêu đốt cửa sổ.

Cậu còn chưa kịp nói câu nào thì cả người lẫn ghế đã bay ra ngoài mất rồi.

Có trời mới biết cô lấy đầu ra sức mạnh kinh người ấy. Một chàng trai hơn bảy mươi cân bị đẩy ra khoảng không chơi vơi bên ngoài cửa sổ.

Trên người Tư Vọng găm đầy mẩu gỗ cửa sổ và mảnh kính vỡ, gấu quần và tóc đều bốc cháy, bay giữa khung trời đêm trên đường An Túc.

Rồi rơi xuống.

Rơi từ tầng 2 xuống tầng 1, chiếc ghế gỗ vỡ tan thành từng mảnh, dây thừng trên người cậu cũng nhờ thế mà lỏng ra.

Gần như chỉ một giây ngay sau khi cậu bay ra khỏi cửa sổ, ngọn lửa ác liệt phía sau đã bao vây toàn bộ căn nhà, những tiếng đổ vỡ kinh thiên động địa vọng tới, mái nhà và xà nhà sụp đổ hoàn toàn, cả căn nhà biến thành đống đổ nát giữa ngọn lửa ngút trời, cùng với cả Tiểu Chi còn chưa kịp nhảy ra khỏi cửa sổ thoát thân nữa.

Tư Vọng muốn nhắc người dậy quay về cứu Tiểu Chi. Nhưng chân phải của cậu đau đến không tài nào nhắc lên nổi, thì ra toàn bộ chân cậu đã biến dạng, có lẽ cậu đã ngã gãy xương rồi.

Rất nhiều người đang hô hoán xung quanh, không ai ngờ được rằng lại có một anh chàng bay ra từ ngôi nhà hoang phế đó. Bức tường rào sắp đổ ập lên người cậu, may sao có hai người đàn ông dũng cảm nhanh chóng túm lấy cánh tay cậu. kéo cậu ra ngoài đường.

Tư Vọng nằm trên vỉa hè, nhìn thấy cửa thông gió của căn phòng dưới đất. Cánh cửa kính vốn bản thủ đầy đất bụi thoáng chốc đã sạch bóng, phản chiếu hình ảnh ngôi nhà đối diện đang chìm trong ngọn lửa - ngôi nhà ấy giờ chỉ còn cao bằng một nửa chính nó trước khi bốc cháy, gỗ cháy và gạch ngói tung tóe khắp đường An Túc, phảng phất đâu đó có cả mùi thịt người bị cháy.

Bỗng thấp thoáng đâu đó bóng dáng mờ ảo của một cô bé mười mấy tuổi đang ngồi trước bậc thềm ngôi nhà hung, ôm vai khóc nức nở.

Đúng 10 giờ tối ngày 19 tháng 6 năm 2014.

Những giọt mưa to bằng hạt đậu rơi xuống đỉnh đầu trong chớp mắt đã biến thành trận mưa dữ dội, những người đứng xung quanh bị dính mưa bỏ chạy

tứ tán. Tư Vọng trông thấy ngọn lửa trước mặt mỗi lúc một yếu dần. Cậu muốn gọi to tên của cô nhưng yết hầu lại bị khói hun khản đặc không thể phát ra âm thanh nào nữa.

Cho đến khi xe cứu hỏa rú còi inh ỏi xông tới đường An Tức thì ngọn lửa không lò gằn như đã bị mưa dập tắt ngóm. Mấy phút trước, khi cơn mưa lớn còn chưa giáng xuống ngọn lửa rực, Âu Dương Tiểu Chi đang bị đè dưới đồng đồ nát. Cô không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì, tất cả đều trôi theo mây khói. Cô chờ đợi sự tĩnh lặng dài đằng đẵng khôn cùng trôi qua.

Lại một ngọn lửa ngút trời nữa, bốn bề đều là rác rưởi và mảnh gỗ, quần áo trên người đã rách bươm, thân thể bỗng chốc trở nên vô cùng bé nhỏ. Tiểu Chi sờ lên tóc và lồng ngực mới biết mình đã quay về năm 11 tuổi.

Năm 1988, đường Nam Minh.

Đúng vào lúc cô đối mặt với cái lưỡi lửa dài đang liếm sạch mọi thứ, người đó xuất hiện không sai một giây nào, tựa như anh hùng cái thế đạp vàng mây bảy sắc, ôm lấy cô bé xông ra khỏi ngọn lửa...

Chương 18

Nửa đêm.

Diệp Tiêu gằn như đã bần đến phát điên, anh vừa mới điều tra xong hai hiện trường vụ án giết người, xảy ra gần như cùng một lúc.

Vụ đầu tiên xảy ra ở chợ đêm Thất Tiên Kiều, một cậu bồi bàn trong quán Điểm tâm huyện Sa dùng dao thái rau đâm chết một người đàn ông trung niên. Đã xác minh được lai lịch của người chết. Đó chính là tên tội phạm bị truy nã tám năm nay - Lộ Trung Nhạc. Hắn bị kết án đã giết mấy mạng người, cảnh sát Hoàng Hải cũng hy sinh trong khi truy bắt hắn. Nghi phạm giết người đã bị bắt giữ, tên cậu ta là Lộ Kế Tông, mới chỉ 19 tuổi, tự xưng là con riêng của Lộ Trung Nhạc. Diệp Tiêu liên hệ với cảnh sát hộ tịch nơi cậu ta sống mới được biết hai tháng trước mẹ cậu ta là Trần Hương Điềm đã bị giết trong nhà, cảnh sát địa phương cũng đang tìm kiếm Lộ Kế Tông khắp nơi.

Vụ án thứ hai xảy ra ở số nhà 19 đường An Tức, trong ngôi nhà bị bỏ hoang

ba mươi năm từng xảy ra án mạng. Khoảng 21 giờ 55 phút hôm nay, ngôi nhà hoang đó bỗng bùng bốc cháy, ngọn lửa chỉ trong vài phút ngắn ngủi đã thiêu rụi tất cả, cơn mưa lớn ngay sau đó cũng không dập tắt hết. Đội cứu hỏa phát hiện trong đống đổ nát có một xác chết cháy sém. Đó là một phụ nữ khoảng chừng ngoài 30 tuổi, đang khẩn cấp xác minh thân phận nạn nhân. Phán đoán ban đầu cho thấy đây là một vụ phóng hỏa, trên hiện trường còn dấu vết của một lượng xăng lớn cùng với một thiết bị dẫn nổ từ xa. Trên hiện trường vụ cháy vẫn còn người may mắn sống sót, một thanh niên rơi xuống từ tầng 2 ngôi nhà, ngã gãy chân được đưa vào bệnh viện - tên cậu ta là Tư Vọng.

Cả một ngày trời Hà Thanh Ảnh tìm con trai khắp nơi. Cô gọi điện thoại cho cảnh sát Diệp Tiêu, cùng anh đến khu Ma nữ đường Nam Minh. Đợi đến hơn 10 giờ khi sấm sét mây đen đổ cơn mưa xuống, cô mới nhớ ra một nơi khác - đường An Túc. Khi thân sắc cô đột nhiên thay đổi thì gần như cùng một lúc, chuông điện thoại của Diệp Tiêu reo vang, có người báo rằng ở Thất Tiên Kiều xảy ra một vụ án mạng, người chết có thân phận cực kỳ quan trọng. Khi anh đi thẳng tới hiện trường vụ án thì Hà Thanh Ảnh ngồi taxi đến đường An Túc, trông thấy ngôi nhà mà mình đã sống khi còn thơ bé đã trở thành một đống gạch vụn. Đội cứu hỏa và cảnh sát đang xử lý hiện trường, có người nhắc đến cậu trai may mắn sống sót, do gãy xương nên đã được đưa vào bệnh viện. Hà Thanh Ảnh hỏi thăm mãi mới theo được tới bệnh viện, quả nhiên, cô thấy con trai - cậu trần trụi nằm trên giường bệnh, một nửa bên tóc đã cháy sạch, đỉnh đầu và miệng quấn kín băng, toàn thân đều là vết thương, nghiêm trọng nhất là chân phải. Bác sĩ đang băng bó thạch cao cho chân cậu, các y tá thì đang nhỏ to rằng nếu không phải nhờ cậu trẻ khỏe cường tráng thì bị thương nặng thế này chắc chắn sẽ phải vào phòng chăm sóc đặc biệt. Trên tay cầm một kim truyền dịch, cậu mê man trong phòng cấp cứu một lúc lâu, khi tỉnh lại thì trông thấy mẹ. Mấy giọt lệ lớn lăn dài.

Hà Thanh Ảnh không hỏi bất cứ điều gì, chỉ cẩn thận ôm lấy cậu, tránh không đụng vào vết thương của cậu, thì thâm vào tai cậu: “Vọng Nhi, tất cả đã qua rồi.”

Diệp Tiêu cũng đã tới bệnh viện, thấy hai mẹ con đang ôm nhau, anh bèn tránh đi một lát. Nhưng Tư Vọng đã gọi anh lại, cậu thiếu niên cố nhin đau mở miệng: “Cô ấy có còn sống không?”

Anh biết người Tư Vọng hỏi là ai. Vừa rồi anh đã tra ra thân phận của cô gái chết cháy trong ngôi nhà hoang trên đường An Túc, đó là cô giáo dạy ngữ văn cũ của Tư Vọng ở trường cấp 3, tên là Âu Dương Tiểu Chi, đồng thời

cũng là học sinh cũ của Thân Minh.

Diệp Tiêu lạnh lùng lắc đầu. Anh bước ra bên ngoài phòng cấp cứu trong lúc Tư Vọng đau đớn gào khóc. Mưa bão không có dấu hiệu dừng lại, không biết sẽ có bao nhiêu người phải phơi thân ngoài đường.

Một tiếng sau, Hà Thanh Ảnh bước ra nói: “Cảnh sát Diệp Tiêu, Vọng Nhi không chịu ngủ, mong anh khuyên nhủ vài câu, nhưng xin anh lời ít ý nhiều, vì miệng cháu vẫn đang chảy máu.”

Thế là Diệp Tiêu và cậu thiếu niên ở riêng với nhau suốt nửa sau của đêm hôm đó, cho đến khi sắc trời hửng sáng, mưa cũng dần tạnh.

Tư Vọng nằng nặc đòi xuất viện về nhà, Diệp Tiêu lái xe đưa mẹ con cậu về. Anh muốn cõng cậu thiếu niên đang bó bột nhưng bị Hà Thanh Ảnh khéo léo từ chối. Tư Vọng nói chỉ cần mẹ đỡ, cậu có thể tự đi bằng một chân xuống cầu thang.

Sáu giờ sáng, Hà Thanh Ảnh vất vả dìu con trai đến cửa nhà thì thấy một bóng đen lướt qua. Cô cảnh giác bật điện hành lang, soi sáng gương mặt đã từng quen biết.

Cô dụi dụi mắt, đối phương cũng đang hoảng hốt nhìn cô, và cả cậu thiếu niên đang bó bột kia nữa.

“Mười hai năm rồi.”

Người đàn ông nét mặt đầy đau đớn khẽ lắc đầu. Ông ta khoảng 50 tuổi, tóc đã bạc một nửa, trên trán đầy nếp nhăn, tay xách một va li cộp lớn.

Tư Vọng giãy ra khỏi vòng tay mẹ rồi tiến lại gần. Dù cả đêm không ngủ nhưng tinh thần của cậu vẫn tỉnh táo. Cậu nhìn chăm chăm vào mặt người đàn ông:

“Bố?”

“Vọng Nhi!”

Ông xông tới ôm Tư Vọng vào lòng, không ngờ con trai đã cao thế này rồi, cao hơn cả ông nữa. Ông thương xót vuốt mặt con, không hiểu tại sao con lại

bị thương nặng thế này?

Hà Thanh Ảnh lặng lẽ lấy chìa khóa mở cửa cho hai bố con vào nhà.

Mười hai năm, cô vẫn còn nhớ gương mặt ấy, đêm giao thừa năm 2002, chồng cô vội vã về nhà, hai người cãi nhau một trận lớn rồi ông thu dọn hành lý, bảo rằng sáng mai bọn cho vay nặng lãi sẽ tìm tới tận nhà, phải đi thật xa lánh nạn.

Cho nên, lần này ông đi chẳng hề quay lại.

Tư Minh Viễn phiêu bạt bên ngoài mấy tháng trời, chỉ mong nhanh chóng trả được nợ để vợ con khỏi lâm vào cảnh khốn cùng. Ông tìm cách vượt biên sang Nam Mỹ bị biến thành công nhân hợp đồng chặt mía trong rừng nhiệt đới tám năm trời, cuối cùng cũng kiếm đủ tiền chuộc thân. Nhưng giờ ông hai bàn tay trắng, chẳng còn mặt mũi nào về nước gặp vợ con mà tiếp tục lưu lạc ở nửa kia trái đất, mở một siêu thị nhỏ ở Sao Paulo chăm chỉ kiếm tiền cả đêm lẫn ngày. Tháng trước ông chuyển nhượng được siêu thị, kiếm được năm trăm ngàn đô la Mỹ.

Ba ngày trước, ông đem theo số tiền này về nước mới biết ngôi nhà trước kia giờ đã bị người ta dỡ đi xây thành cao ốc. Tư Minh Viễn tìm người hỏi thăm khắp nơi, vất vả lắm mới tìm được đến trước cửa ngôi nhà này. Ông muốn cho vợ con một niềm vui bất ngờ - người bố thất nghiệp thường xuyên nhẩn tui cuối cùng cũng đã đường đường chính chính làm một người đàn ông, có thể lo cho gia đình một cuộc sống sung túc nở mày nở mặt.

Tư Vọng bị bó bột nằm trên giường nghe bố kể lại cuộc sống và những điều kỳ thú ở Nam Mỹ. Người đàn ông đó đã trải qua muôn ngàn gian khó, trên gương mặt còn lưu đầy những vết sẹo.

Nhớ hồi còn học tiểu học, cậu từng có một mối hoài nghi mãnh liệt rằng chính mẹ đã giết bố.

Nghi vấn này cứ luôn chập chờn nơi sâu thẳm trái tim cậu, chưa bao giờ dám nói với ai, kể cả mẹ.

Rất nhiều lần đối diện với Hoàng Hải hoặc Diệp Tiêu, cậu đều có nỗi xúc động muốn buột miệng nói ra, cuối cùng cậu thề rằng nhất định phải chôn giấu bí mật này chìm sâu dưới đáy lòng.

Gần đây cảnh sát đã xác minh được thân phận của thi thể bị phát hiện khi bốc dỡ nhà năm ngoái, họ khẳng định đó không phải là Tư Minh Viễn.

Tư Vọng ôm chặt bố, nặng nề chìm vào giấc ngủ, nhớ lại lời Diệp Tiêu nói với cậu - trong lúc ấn nút cho nổ thùng xăng, Lộ Trung Nhạc đã bị con đẽ của mình dùng dao đâm chết.

Chương 19

Ngày mùng 7 tháng 7 âm lịch.

Tư Vọng nhận được giấy báo trúng tuyển của trường đại học, cậu là thí sinh đạt điểm khối xã hội cao nhất trường, vài tuần nữa sẽ nhập học. Cậu cũng vừa dỡ bỏ thạch cao bó bột trên chân phải, vẫn cần bồi bổ cẩn thận, không thể tới câu lạc bộ võ thuật tập Thái Cực quyền, gần một nửa mùa hè trôi qua nhạt nhẽo vô vị. Nhưng Lộ Trung Nhạc đã chết, cậu chẳng còn lý do gì để tiếp tục tập võ nữa.

Bố cậu mở một siêu thị thuộc một hệ thống cao cấp ngay bên cạnh tiệm sách vắng teo, nên mấy hôm nay ông bận tới bận lui với việc sửa chữa trang hoàng và tuyển nhân viên. Ngày nào hai bố con cũng chơi cờ tướng, nước cờ của ông kém hơn hẳn so với hồi còn trẻ.

Dẫu người chồng xa cách hơn mười hai năm đã trở lại, nhưng gương mặt Hà Thanh Ảnh vẫn hiếm khi xuất hiện nụ cười. Tư Vọng cảm nhận rõ ràng rằng - hai người họ không hề ngủ chung một giường.

Tối hôm đó, cảnh sát Diệp Tiêu đến nhà Tư Vọng, nói chuyện riêng với Tư Minh Viễn một lúc lâu, đề nghị được đi dạo cùng với vợ và con ông.

“Chỉ cần không bắt họ lại thì đi đâu cũng được.”

Sống ở nước ngoài nhiều năm nhưng đầu óc của Tư Minh Viễn lại càng lúc càng đơn giản.

Cho nên Diệp Tiêu đưa Hà Thanh Ảnh và Tư Vọng lên xe cảnh sát, lái đến đường Nam Minh phía ngoại ô.

“Có chuyện gì thì anh nói luôn đi!” Tư Vọng, ngồi trên ghế lái phụ lộ rõ vẻ

thắc thỏm, “Sao phải đến tận đó?”

“Vọng Nhi, con nghe cảnh sát Diệp nói đi đã.”

Hà Thanh Ảnh ngồi trên băng ghế sau, sắc mặt nghiêm trọng nhìn ra ngoài cửa xe, đi qua công trường cấp 3 Nam Minh, cô kéo cửa xe xuống nhìn bầu trời đầy sao trong sáng lạ kỳ.

Xe cảnh sát dừng trên bãi đất hoang ở khu Ma nữ, Diệp Tiêu xuống xe đứng nhìn ống khói cao vút, bước thẳng vào khu nhà xưởng hoang tàn. Anh bật một chiếc đèn pin, tránh rác và phân trên nền đất, bịt mũi rọi đèn vào đường ngầm đi xuống bên dưới.

Anh quay đầu nhìn hai mẹ con Hà Thanh Ảnh và Tư Vọng, thấy họ đều đang do dự bèn vẫy tay bảo: “Theo tôi nào! Sợ rồi chứ gì?”

Giọng Diệp Tiêu vang vọng trong khu nhà xưởng trống hoác.

“Đi thôi!”

Hà Thanh Ảnh vỗ vai con, theo viên cảnh sát bước xuống đường hầm, dưới chùm sáng đèn pin là cửa hầm gỉ sét. Tư Vọng bỗng nhiên xông lên đầu tiên, ra sức đẩy cánh cửa, chỉ nghe thấy bản lề phát ra tiếng “cót két”, bên trong phủ đầy bụi và gỉ sắt, cửa chỉ mở được một nửa. Cậu ngậm chiếc đèn pin mà Diệp Tiêu đưa cho vào miệng, nghiêng người chui vào bên trong. Ánh sáng rọi vào một đám khói dày đặc đến mức cậu không mở được mắt, suýt nữa đánh rơi đèn pin.

Đợi cho khói tan hết, ba người đã đứng dưới lòng đất của khu Ma nữ, tại một góc tường sâu nhất, u ám nhất, mấy vũng nước đọng bốc mùi hôi thối, có lẽ là do xác chết của chuột và những loài động vật khác.

“Xin lỗi đã gọi hai người đến tận đây, tôi muốn cho hai người biết, từ sau khi Lộ Trung Nhạc chết, tôi đã mất một tháng trời để điều tra cẩn thận rất nhiều người và tư liệu có liên quan và đã có một phát hiện kinh người. Tôi nghĩ tốt nhất là nên nói với hai người ở đây, có lẽ sẽ dễ chấp nhận hơn.”

“Anh nói đi, cảnh sát Diệp!”

Tư Vọng lùi ra vị trí sát cửa để lúc nào cũng có thể chạy thoát.

“Năm 1983, kẻ bị giết trong án mạng trên đường An Túc là một giám đốc sở họ Lộ, tên là Lộ Kính Nam. Bố của Lộ Trung Nhạc là Lộ Kính Đông cũng là một quan chức trong bộ máy nhà nước. Hồ sơ hộ tịch ghi rõ, Lộ Kính Đông và Lộ Kính Nam là hai anh em sinh đôi, cũng có nghĩa là kẻ bị giết trong vụ án đó chính là chú ruột của Lộ Trung Nhạc.”

“Không sai, Lộ Trung Nhạc cũng nói với tôi như vậy, vì thế nên hẳn mới đến ẩn nấp ở ngôi nhà hoang ấy.”

“Kẻ duy nhất sống sót và chứng kiến sự việc là con gái của nạn nhân - Lộ Minh Nguyệt, nhưng kỳ lạ là toàn bộ tư liệu về cô ta sau đó đã biến mất. Tôi đã thức trắng ba đêm liền trong phòng lưu trữ hồ sơ mới tìm ra tập hồ sơ biến mất đó, thì ra nó bị ai đó nhét vào một khu vực khác. Lộ Minh Nguyệt là con nuôi của nạn nhân, bố đẻ cô ta là một dịch giả, những năm 70 của thế kỷ 20 đã tự sát trong ngôi nhà đó. Sau khi xảy ra án mạng năm 1983, cô ta được một cặp vợ chồng nhận nuôi, từ đó rời khỏi vòng cuộc sống. Rõ ràng hồ sơ bị nhét vào đó nhằm mục đích cố tình giấu giếm thân phận, mà bố mẹ nuôi của cô gái đó thì người bố làm việc ở sở bưu chính, người mẹ là nhân viên cục lưu trữ, rất dễ dàng làm được điều đó.”

Bóng đen âm u trong lòng Hà Thanh Ảnh đột nhiên phát ra âm thanh khàn đục: “Đúng vậy, chính bố nuôi đã sắp xếp cho tôi vào làm trong sở bưu chính, mẹ nuôi đã giấu tài liệu của tôi đi, như thế tôi mới có thể vĩnh viễn từ biệt quá khứ.”

“Năm 1994, nhờ đồng nghiệp giới thiệu, cô yêu Tư Minh Viễn, khi đó là công nhân nhà máy gang thép Nam Minh, cũng chính là nơi chúng ta đang đứng đây. Năm sau, hai người thuận lợi kết hôn. Mùa xuân năm đó, nhà máy gang thép Nam Minh tổ chức liên hoan cán bộ công nhân viên chức, theo những người từng tham dự kể lại thì cô cũng xuất hiện với tư cách là vợ của Tư Minh Viễn, hôm đó còn một người nữa có mặt, đó là kỹ sư trẻ nhất nhà máy, Lộ Trung Nhạc. ”

“Ý anh là gì?”

Tư Vọng chặn trước mặt Diệp Tiêu, nhưng bị một cử động nhẹ nhàng dứt khoát của anh đẩy ra, viên cảnh sát nhìn thẳng vào Hà Thanh Ảnh trong bóng tối, nói: “Tôi từng hỏi rất nhiều họ hàng Lộ gia, mùa hè năm 1983, Lộ Trung Nhạc 13 tuổi, từng đến ở nhà chú trên đường An Túc trong vòng hai tháng. Lúc đó hai người cũng xem như là anh em họ, tuổi tác ngang nhau,

từng cùng sống dưới một mái nhà, chắc cô không quên anh ta chứ?”

“Phải.” Hà Thanh Ánh ngừng lại một lúc lâu, “Tôi nhớ hẳn ta.”

“Tur Minh Viễn chồng cô đến nay vẫn còn có ấn tượng về Lộ Trung Nhạc, ông ta nói lần liên hoan đó cô mặt ủ mày chau, nhưng ông ấy cũng chỉ nói thế, chắc là vẫn muốn giấu giếm cho cô. Tôi từng nhiều lần hỏi cô về Lộ Trung Nhạc, nhưng lần nào cô cũng nói cô không quen hẳn, đến cả tên cũng chưa từng nghe tới. Vì hẳn ở cùng nhà máy với chồng cô nên cô rất hiếm khi đến nhà máy gang thép trên đường Nam Minh, khi kết hôn cũng mời rất ít khách khứa - rõ ràng, cô đang nói dối.”

“Mẹ, mẹ không cần phải trả lời đâu.”

Hà Thanh Ánh lại lắc đầu nói: “Xin lỗi, tôi đã nói dối anh, tôi quen biết Lộ Trung Nhạc từ nhỏ, năm 13 tuổi sau khi xảy ra án mạng thì không còn gặp lại nhau nữa, cho đến tận năm 1995.”

“Tôi muốn biết động cơ khiến cô nói dối?”

“Đó là bí mật của tôi.”

“Sau đây là phân tích của tôi - tôi không cho rằng hung thủ thực sự giết hại Thân Minh là Lộ Trung Nhạc, vì mục đích của hẳn đã đạt được rồi, Thân Minh đã bị hủy hoại hoàn toàn, đã mất tất cả những gì anh ta có và thực sự trở thành kẻ giết người trong đêm 19 tháng 6 ấy. Những gì đang đợi anh ta nếu không phải là bỏ trốn thì cũng là bị bắt lại và tuyên án tử hình, Lộ Trung Nhạc không hề có động cơ giết người.”

“Mẹ tôi cũng không hề có động cơ giết người! Cuộc đời bà ấy và Thân Minh chẳng có bất kỳ giao điểm nào cả!”

“Sai rồi, bà ấy và Thân Minh có hai giao điểm, thứ nhất, khi Thân Minh còn nhỏ, đã từng sống trong tầng hầm của ngôi nhà đối diện với nhà hoang trên đường An Tức, có thể năm đó từng chơi cùng với Lộ Minh Nguyệt và Lộ Trung Nhạc. Thứ hai là, Hà Thanh Ánh và Lộ Trung Nhạc chắc chắn có quan hệ, nhưng bên trong còn có uẩn khúc gì đó, theo lời cô và chú của cậu thì khi cậu 5 tuổi, Tur Minh Viễn nghi ngờ rằng cậu không phải là con đẻ của ông ta! Vì thế ông ta lạnh nhạt với cậu, quan hệ với vợ cũng xấu đi rõ rệt. Đối tượng nghi ngờ của ông ta là ai? Thầy giáo Thân Minh ư? Hay là kỹ sư

Lộ Trung Nhạc? Tôi nghĩ, có lẽ là người sau, bởi dù sao Tư Minh Viễn và Lộ Trung Nhạc cũng cùng làm việc trong một cơ quan.”

Tư Vọng dường như bị người ta nện cho một đấm, cậu túm lấy vai Hà Thanh Ảnh: “Mẹ, bố đẻ của con là ai? Trăm ngàn lần xin đừng nói rằng chính là kẻ đó!”

“Xin con đừng nghi ngờ mẹ, con là con đẻ của Tư Minh Viễn, mẹ có thể thề với trời.”

Diệp Tiêu đã biết từ trước, nói thêm: “Xin lỗi, điểm này thì tôi không hề nghi ngờ gì. Nhưng tại sao Tư Minh Viễn lại nghi ngờ cô và Lộ Trung Nhạc? Ất hẳn là có liên quan đến khoảng thời gian cùng sống với nhau hồi nhỏ của hai người? Chỉ là suy đoán của tôi thôi nhé, có rất nhiều ý kiến tranh cãi về vụ án mạng trên đường An Tức năm 1983, rất nhiều người cho rằng hung thủ từ bên ngoài xông vào, nhưng không một ai nghi ngờ cô con gái của nạn nhân. Nhưng giờ đây thì tôi sẽ nói rằng hung thủ chính là ai đó trong số ba người Hà Thanh Ảnh, Lộ Trung Nhạc, Thân Minh, thậm chí có thể là cả ba người đều là hung thủ. Bí mật này đã bị giấu kín mười hai năm, cho đến khi có người muốn tung hô tất cả. Kẻ đó là Lộ Trung Nhạc, khi hắn nhận ra gương mặt của Hà Thanh Ảnh. Những gì xảy ra sau đó chính là đủ mọi cách uy hiếp và đe dọa, có người muốn lợi dụng bí mật này đạt được thứ mình muốn, cũng có người muốn giấu giếm bí mật này, kẻ cả giết người diệt khẩu...”

“Anh không có chứng cứ.”

“Phải, cho nên tôi mới nói chỉ là suy đoán, ngày 19 tháng 6 năm 1995, 10 giờ đêm, ở dưới lòng đất khu Ma nữ này, kẻ giết chết Thân Minh chính là người đang đứng trước mặt tôi đây.”

Chùm sáng trong tay Diệp Tiêu chuẩn xác rơi thẳng vào gương mặt Hà Thanh Ảnh.

“Không.”

Tư Vọng giật lấy chiếc đèn pin trong tay anh, lấy thân mình che chắn bảo vệ mẹ, sa sầm nói: “Diệp Tiêu, không phải anh đang suy đoán, mà là đang tưởng tượng, đây không phải phương pháp làm việc của cảnh sát.”

“Tôi thừa nhận!” Diệp Tiêu nhẹ nhàng đẩy Tư Vọng xuống đất nhưng gần như không làm đau cậu, tránh làm tổn thương chân phải của cậu. Anh nhặt chiếc đèn pin trên mặt đất khu Ma nữ lên, “Hầu hết những chứng cứ quan trọng đã biến mất, kể cả hung khí giết chết Thân Minh cũng chưa từng được tìm thấy suốt mười chín năm nay. Còn cả nhân chứng quan trọng nhất - Lộ Trung Nhạc, cũng đã đem theo bí mật ấy xuống mồ.

Vì thế, các người hoàn toàn có thể chối phắt đi, tôi cũng chẳng có bất kỳ chứng cứ nào để bắt giữ những kẻ tình nghi cả, chỉ có điều đêm nay lòng ngực tôi bức bối, nhất định phải nói ra, dẫu sao quen biết mẹ con hai người cũng đã lâu rồi nên kiểu gì cũng phải có lời giải đáp cho cậu, kéo sau này cậu sẽ bảo - Cảnh sát Diệp Tiêu ấy à, cũng chỉ hữu danh vô thực mà thôi.”

“Chúng tôi về nhà được chưa?”

“Tất nhiên, rất xin lỗi đã chiếm dụng thời gian của hai người trong đêm thất tịch, mau về đoàn tụ gia đình đi.”

Tư Vọng túm lấy tay mẹ, từng lỗ chân lông đều đang dựng đứng, đúng lúc sắp rời khỏi cửa hầm thì Hà Thanh Ảnh giãy thoát ra khỏi cậu, quay trở lại với chùm sáng trước mặt Diệp Tiêu. Người phụ nữ 44 tuổi ấy nước mắt hoen mi, đẹp mê hồn tựa mưa tưới trên hoa. Lại một lần nữa đẩy cánh tay đang kéo cô của con trai ra, Hà Thanh Ảnh ngẩng đầu, bình tĩnh nói: “Đúng 10 giờ đêm ngày 19 tháng 6 năm 1995, kẻ giết chết Thân Minh ngay tại nơi này, chính là tôi.”

Chương 20

Năm 1983, Đặng Lệ Quân bắt đầu nổi như cồn, từ khung cửa sổ tầng 2 của số nhà 19 đường An Túc thỉnh thoảng lại vọng ra lời hát: “*Cỏ xanh biêng biếc, sương sáng mênh mang, có cô gái đẹp, ở bên nước hồ.*”

Đó là món quà bác tặng Lộ Minh Nguyệt nhân dịp sinh nhật, một chiếc đài nhập khẩu từ Nhật Bản. Ông bác làm trong chính phủ lúc nào cũng kiếm được những món đồ hay ho. Cô mua được cuốn băng Đặng Lệ Quân ấy trong tiệm nhỏ ngoài phố. Cô muốn đêm nào cũng theo tiếng ca ấy chìm vào giấc ngủ. Lộ Minh Nguyệt vừa tròn 13 tuổi, đã không còn là một cô bé con, có lúc cô sẽ lên nhìn mấy cậu thiếu niên từ xa, ví dụ như cậu bé sống ở tầng hầm trong ngôi nhà đối diện. Cô chưa từng nói chuyện với cậu, trên phố

cũng chẳng có đứa trẻ nào chịu chơi với cậu, nghe nói mẹ cậu bị bố cậu đầu độc chết, sau đó bố cậu cũng bị bắn chết. Nhưng nhiều đêm cô vẫn nhìn về phía cậu từ cửa sổ tầng 2, trông thấy căn phòng tầng hầm sáng ánh đèn, cậu thiếu niên đang nằm bò ra đọc sách, dưới ánh sáng màu vàng u ám, gương mặt cậu tựa như được dát vàng.

Cô hỏi thăm ông cụ nhà đối diện mới biết tên cậu thiếu niên ấy là Thân Minh.

Ông cụ đã hơn 80 tuổi, là người biết rất nhiều câu chuyện, các lãnh đạo lớn từ Bắc Kinh thường xuyên tới thăm ông, còn cả các nhà báo nước ngoài đến phỏng vấn ông nữa. Ở bên kia đường An Túc còn có cả một bà cụ hơn 60 tuổi, mọi người đều gọi bà là cô Tào. Ông cụ và bà thường đi dạo dưới hàng cây ngân hạnh, thỉnh thoảng lại nói những câu tiếng nước ngoài mà chẳng ai nghe hiểu, rồi hai người nhìn nhau, cười chào tạm biệt.

Một năm trước, mẹ nuôi của Lộ Minh Nguyệt chết chìm trong lòng sông Giang Tô, bởi vì bố nuôi ngoại tình với người phụ nữ khác ở bên ngoài.

Từ đó về sau, cô không còn được sống ngày nào vui vẻ nữa, nhất là vào những đêm bố nuôi say rượu.

Cô muốn giết lão ta.

Mùa hè năm đó có một thiếu niên chuyển đến sống trong nhà cô - con trai ông bác - Lộ Trung Nhạc. Hai vợ chồng ông bác đi công tác nước ngoài hai tháng nên gửi con lại nhà chú ruột Lộ Kính Nam vì trong nhà vẫn còn nhiều phòng trống.

Trên trán Lộ Trung Nhạc có một cái bớt màu xanh nhạt.

Thằng nhóc này không thích học hành, suốt ngày chỉ sưu tầm thẻ bài từ bao thuốc lá, cứ rảnh rỗi là lại ra vệ đường chơi đập bài với bọn trẻ con. Hắn thích nghe ngóng hóng hớt khắp nơi nên nhanh chóng biết được bí mật của Lộ Minh Nguyệt - cô chỉ là con gái nuôi, chẳng có chút quan hệ huyết thống nào với nhà họ Lộ cả.

Một tối nọ, Lộ Trung Nhạc 13 tuổi thì thảo với Lộ Minh Nguyệt: “Tớ thích cậu.”

Kết quả là bị cô cho một cái tát.

Mùa hè đằng đằng trôi qua, Lộ Trung Nhạc quay về nhà hấn, nhưng thỉnh thoảng lại đến nhà ông chú thăm “em họ”. Hấn không thích đường đường chính chính đi cửa lớn mà toàn trèo tường nhào vào dọa cho cô giật mình.

Mỗi lần thấy Lộ Trung Nhạc xông vào, cô lại cảm thấy sợ hãi.

Giữa mùa thu năm 1983.

Một đêm mưa rơi lâm thâm, Lộ Minh Nguyệt bị lão bố nuôi say khướt tóm chặt, cô thiếu nữ liều mạng chống cự, rồi nhặt một mảnh kính vỡ cửa vào cổ họng lão.

Bố nuôi đã chết.

Trong lúc cô đang kinh hoàng nhìn xuống cái xác, luống cuống không biết phải làm gì thì phát hiện ra một gương mặt bên ngoài cửa sổ.

Lộ Trung Nhạc.

Cũng như những lần trước, hấn lại lén lút trèo tường nhảy vào tìm cô chơi, bất ngờ chứng kiến vụ án mạng.

Máu dính đầy trên gương mặt, cô hung hãn cầm mảnh kính vỡ xông ra cửa sổ, Lộ Trung Nhạc sợ đến nỗi mặt mày tái mét, mưa lớn khiến hấn ướt sũng, hấn ngọ nguậy đầu bảo: “Tôi không nhìn thấy gì hết! Tôi xin thề sẽ không bao giờ nói chuyện này ra với ai.”

Nói rồi Lộ Trung Nhạc trèo tường bỏ chạy.

Cô thu dọn lại hiện trường giết người, giẫm cho mảnh kính hung khí nát tan thành bột vụn. Những dấu vết Lộ Trung Nhạc trèo tường vào tình cờ cung cấp cho cảnh sát manh mối về hiện tượng có kẻ bên ngoài đột nhập vào giết người báo thù.

Lộ Minh Nguyệt bước ra khỏi ngôi nhà, ngồi trên bậc cửa bên vệ đường An Tức khóc thút thít, cô không hề hay biết rằng trong căn hầm của ngôi nhà đối diện, một cậu thiếu niên đang lặng lẽ nhìn cô qua tấm màn mưa.

Cảnh sát thẩm vấn cô rất nhiều lần, nhưng cô nhất quyết không trả lời rằng ai đã đột nhập vào nhà, chỉ nói rằng nửa đêm nghe thấy tiếng động dưới nhà, khi xuống dưới xem thì trông thấy bố đang gục trong vũng máu, cô muốn đỡ ông dậy thì bị máu tươi dính lên khắp người.

Không một ai nghi ngờ lời cô nói, họ chỉ tranh luận về việc hung thủ đột nhập vào như thế nào, rồi nhận định rằng đây là một vụ án giết người với mục đích báo thù.

Mùa đông, Lộ Minh Nguyệt được một đôi vợ chồng không có con nhận nuôi, đổi tên thành Hà Thanh Ảnh, chuyển đến ngôi nhà cũ nơi sau này Tư Vọng được sinh ra.

Đêm trước cái ngày chuyển đến nhà mới, cô nhét cuộn băng nhạc của Đặng Lệ Quân cùng với những tấm thẻ bài thuốc lá của Lộ Trung Nhạc vào một hộp bánh bằng sắt in hình “Hồng lâu mộng” rồi giấu vào hốc tường trong phòng mình. Nhưng cô cũng giữ lại một chiếc hộp bánh “Hồng lâu mộng” khác, bên trong có một cuộn băng khác của Đặng Lệ Quân, âm thầm mang theo nó về nhà mới.

Mẹ cô là nhân viên quản lý cục lưu trữ, bà nhận lời khẩn khoản van vỉ của cô, động chạm một chút với hồ sơ tài liệu để cho Lộ Minh Nguyệt và Hà Thanh Ảnh trở thành hai người không liên quan gì đến nhau.

Cô muốn cắt đứt hoàn toàn với quá khứ.

Tuy gia đình mới chỉ thuộc dạng thường thường bậc trung, nhưng bố mẹ nuôi đối xử với cô rất tốt. Họ cho cô đi học đến hết trung cấp rồi xin cho cô vào bưu điện làm việc. Cô không còn phải chịu khổ nữa, chuyện xưa đã bị cô chôn vùi sâu dưới ba tấc đất, cũng không có người quen cũ nào tới tìm cô. Cũng may gia đình bố mẹ nuôi cũng chẳng có mấy họ hàng thân thích, nên chẳng một ai biết gì về quá khứ của cô cả.

Năm 24 tuổi, bố mẹ nuôi gặp tai nạn giao thông qua đời, cùng năm đó, cô gặp Tư Minh Viễn.

Hà Thanh Ảnh không biết mình có thực sự yêu anh ta hay không, nhưng có một điều chắc chắn là, anh ta thực sự rất yêu cô.

Tháng 4 năm 1995, Hà Thanh Ảnh kết hôn với người đàn ông đó.

Kết hôn được gần hai tuần thì cô theo chồng đến nhà máy gang thép Nam Minh nơi anh làm việc để tham dự liên hoan cán bộ công nhân viên và gia đình, bất ngờ bị một người nhận ra.

“Minh Nguyệt?”

Gã thanh niên có vết bớt xanh trên trán cứ nhìn chăm chăm vào cô mãi, cho tới khi Tư Minh Viễn can hấn lại.

Dù cô không thừa nhận mình là Lộ Minh Nguyệt, nhưng đêm đó cô lại nằm mơ thấy ngôi nhà hung trên đường An Tức ấy.

Lộ Trung Nhạc lại một lần nữa xông vào cuộc đời cô. Hấn theo cô đến trước công bưu điện nơi cô làm việc hoặc khi cô một mình trên đường về nhà.

Một ngày nọ hấn cầm theo một bức thư đến gặp cô, người nhận thư có địa chỉ ở Bắc Kinh. Hấn khẩn khoản nhờ cô giúp thay đổi thời gian trên lá thư thành nửa năm trước rồi đóng dấu của bưu điện lên mặt chính phong bì. Cô lập tức từ chối, bởi ngụy tạo thư tín là hành vi vi phạm pháp luật, nếu bị phát hiện sẽ bị đuổi việc.

“Em gái à, anh đã nhìn rất rõ những gì em làm trên đường An Tức mười hai năm về trước đây nhé.”

Đối mặt với sự uy hiếp trắng trợn như thế, Hà Thanh Ảnh buộc phải khuất phục, cô bị ép thay đổi thời gian gửi thư, đóng dấu lên chiếc phong bì được coi là của Thân Minh gửi cho Hạ Niên.

Không ngờ Lộ Trung Nhạc lại một lần nữa hẹn cô đến xưởng gang thép Nam Minh. Khi bước vào nhà kho ngậm hoang phế trong khu xưởng, hấn bảo rằng đây là nơi hấn thường đến chơi hội cấp 3, khu Ma nữ tà ác bậc nhất trong truyền thuyết.

“Minh Nguyệt, trong mắt anh, em chính là ma nữ”. Hấn khẽ vuốt tóc cô, nhìn đăm đăm vào ánh mắt xấu hổ của cô, “Em từng giết người, anh phục em lắm, anh sẽ giữ kín bí mật của em, chỉ cần em đồng ý...”

Đột nhiên, Hà Thanh Ảnh nhấc chân lên đá mạnh vào háng hấn rồi bỏ chạy khỏi lòng đất khu Ma nữ.

Cô biết bí mật này không thể giấu được lâu nữa, Lộ Trung Nhạc say mê nhan sắc xinh đẹp của cô nên sẽ còn giữ trò uy hiếp dọa nạt. Nhưng cô cũng không thể nói cho chồng biết việc này được, nếu Tư Minh Viễn biết được vợ mình từng giết người thì...

Hà Thanh Ảnh bắt buộc phải tự mình giải quyết vấn đề.

Cô viết một bức thư cho Lộ Trung Nhạc, hẹn hẳn đúng 10 giờ tối ngày 19 tháng 6 đến gặp riêng ở khu Ma nữ. Cô nói thực ra mình chẳng thích ông chồng Tư Minh Viễn chút nào, có lẽ nên chuẩn bị kế hoạch khác trong tương lai.

Thực ra, cô đã chuẩn bị sẵn một con dao sắc.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, Hà Thanh Ảnh ra khỏi nhà từ sáng sớm. Cô giấu dao trong người rồi bước vào khu Ma nữ, ẩn mình trong bóng đêm đen kịt không thấy nổi năm đầu ngón tay từ sáng cho đến tối mịt, chờ đợi gã đàn ông đó xuất hiện.

Mười giờ tối, từ bên ngoài vọng lại tiếng sấm, tiếng mưa ùng ục như nước sôi và sau đó là tiếng bước chân vội vàng hoảng loạn của một người đàn ông.

Trong khoảnh khắc cánh cửa hầm bị đẩy ra, cô trông thấy bóng dáng một người đàn ông trẻ tuổi, đúng lúc đối phương đang quay người lại, cô cầm phập con dao sắc vào lưng anh ta.

Con dao đâm trúng vào tim không chệch một li.

Cô nhìn xác người đàn ông cùng với máu tươi chảy tràn mặt đất rồi rọi đèn pin trong tay xuống, mới phát hiện ra rằng đó không phải là Lộ Trung Nhạc.

Hắn không đến, dù hẳn có nhận được bức thư đó hay không thì điều duy nhất có thể xác định được ở đây là, cô lại giết chết thêm một người nữa.

Hà Thanh Ảnh quỳ sụp xuống bên cạnh người đàn ông xa lạ đã lia trần, cầu khẩn linh hồn anh ta hãy tha thứ cho cô, nhưng cô vẫn sẽ phải giấu giếm chuyện này y như đã từng làm mười hai năm về trước. Cô rút con dao sau lưng người chết ra, cẩn thận kiểm tra từng góc nhỏ trên hiện trường giết người rồi lấy đi tất cả những gì có thể được dùng làm manh mối.

Sau đó, cô vội vàng rời khỏi lòng đất, bỏ người đó lại giữa vòng luân hồi tối tăm.

Khi Hà Thanh Ảnh về đến nhà đã là nửa đêm, Tư Minh Viễn vẫn đang chơi mạt chược bên ngoài. Đó là do cô cố tình sắp xếp sẵn cho chồng đi chơi. Cô giặt đi giặt lại tất cả quần áo, riêng chiếc áo ngoài đẫm máu thì đem đốt bỏ.

Vốn tưởng rằng cô sẽ thức trắng đêm nay, nhưng không ngờ trong lúc bất giác thiếp đi cô lại nằm mơ. Cô mơ một giấc mơ rõ ràng chân thực hơn bất cứ giấc mơ nào trước đó. Trong mơ có một thiếu niên quần áo giản dị què mùa, ánh mắt u uẩn đang thấp một ngọn nến, đứng bên giường cô khóc nức nở...

Hà Thanh Ảnh vẫn còn nhớ gương mặt đó, năm 1983 trên đường An Tức, trong tầng hầm ngôi nhà đối diện, tên cậu là Thân Minh.

Tờ mờ sáng, Tư Minh Viễn mới quay về nhà, người đàn ông phổi bò ấy chẳng hề phát hiện ra điều gì khác thường.

Cũng chính trong ngày đó, Hà Thanh Ảnh phát hiện ra mình có thai. Chồng cô đưa cô đi bệnh viện kiểm tra, thì ra cái thai đã được hơn hai tháng.

Hôm sau, bức thư Hà Thanh Ảnh gửi cho Lộ Trung Nhạc bị trả về bưu điện. Do phòng chuyển phát thuộc nhà máy gang thép có sai sót nên Lộ Trung Nhạc đã không nhận được bức thư của cô.

Nhưng Lộ Trung Nhạc cũng không bao giờ xuất hiện trước mặt cô nữa.

Bụng cô càng ngày càng lớn, cô cảm nhận được sinh mệnh bên trong đang chậm chậm quấy đạp. Cơ thể cô dâng lên một nỗi sợ hãi vô hình. Bởi vì, cô tình cờ nghe thấy chồng nói rằng: người đàn ông chết trong khu Ma nữ hôm 19 tháng 6 chính là thầy giáo ngữ văn vừa bị sa thải của trường cấp 3 Nam Minh gần đó, tên anh ta là Thân Minh.

Không phải cô chưa từng nghĩ đến việc phá thai, nhưng cứ đi đến cổng bệnh viện là cô lại lùi bước, đứa trẻ trong bụng khẽ đạp, dường như đâu đó thấp thoáng tiếng khóc của trẻ sơ sinh, cô ép mình phải nuốt lệ trở về nhà.

Ngày dự tính sinh rơi vào tháng 1 năm 1996, nhưng không ngờ đứa bé đòi ra sớm, Hà Thanh Ảnh bị đưa vào viện suốt đêm, đến ngày 19 tháng 12 cô sinh

ra đưa con của mình và Tu Minh Viễn.

Khi y tá bế đưa bé đến trước mặt cô, nhìn gương mặt bé nhỏ nhăn nheo của nó, òa khóc.

Cô đặt tên con trai là Tu Vọng.

Tu Vọng vừa sinh ra được mấy ngày thì mẹ cậu phát hiện ra một cái bớt nhỏ xíu sau lưng cậu. Vết bớt hẹp dài giống y như sẹo, nằm ngay bên trái cột sống, tựa như ngay sau tim. Có cảm giác đứa bé bị đâm một dao tù trong bụng mẹ vậy. Trong đầu Hà Thanh Ảnh xẹt qua hình ảnh cái đêm mưa bão nửa năm trước, trong nhà kho hoang phế dưới lòng đất nhà máy gang thép đường Nam Minh, cô đã đâm chết một người đàn ông tù sau lưng.

Con dao cắm đúng vào vị trí đó.

Cho nên, cô chờ đợi ngày con đầy tháng cùng với vô số ác mộng.

Hà Thanh Ảnh chưa bao giờ nói cho con trai biết bí mật ấy, bố đứa bé cũng chưa từng nói - dù sao cũng đâu có ai nhìn rõ được lưng mình.

Những năm cuối cùng của thế kỷ 20, đứa bé đã biết đi và biết nói quá sớm, Hà Thanh Ảnh cảm thấy nó càng lớn càng kỳ lạ. Đứa bé trầm mặc ít lời, trong nhà bày la liệt súng đồ chơi, xe đồ chơi mà bố mua cho, nhưng nó cũng chỉ giả vờ chơi đối phó một lát rồi thôi, cũng chẳng hề chạy nhảy lung tung đụng vào đồ đạc như những đứa trẻ khác.

Khi vẫn còn ở tuổi uống sữa, có lần nó nhân lúc mẹ ngủ quên, bò đến giá sách lén lấy một cuốn “Tuyển tập Tống từ”, kết quả bị Hà Thanh Ảnh phát hiện, nó lập tức xé quyển sách làm đôi. Cô nghiêm khắc dạy dỗ con trai. Từ đó, mỗi khi nó ngăn người bên cửa sổ, người làm mẹ như cô lại tỉ mỉ quan sát. Ánh mắt nó không giống người thường, cũng hoàn toàn khác với những đứa trẻ bình thường, nó luôn chú ý đến những chỗ quan trọng, dường như còn đọc được tất cả các chữ Hán.

Hàng đêm con trai cô thường hay nói mê, Hà Thanh Ảnh dán sát tai vào miệng thằng bé, nghe thấy toàn những lời người lớn nói. Trong đó có đường Nam Minh, khu Ma nữ, đường An Túc... và cả cái tên Tiểu Chi.

Năm Tu Vọng 5 tuổi, nhà máy gang thép phá sản, Tu Minh Viễn thất nghiệp

quay về nhà, trở nên càng ngày càng cực cần. Có người công nhân về hưu trong lúc uống say kể với mọi người rằng mùa xuân 5 năm trước đã trông thấy kỹ sư Lộ Trung Nhạc với vợ của Tư Minh Viễn xuống dưới căn hầm trong nhà máy. Tuy đúng là sự thật nhưng Hà Thanh Ảnh kiên quyết phủ nhận. Cô chiến tranh lạnh với chồng hai năm, cho đến khi anh ta chơi cô phiêu nợ chồng chất rồi mất tích.

Trong nhà chỉ còn lại mẹ góa con cô.

Có lần cô nghe thấy bài hát “Canh bà Mạnh” của Du Hồng Minh hát trên tivi - *“Nếu như thực sự có một loại nước/ Có thể khiến em khiến anh uống vào nhưng chẳng say/ Vậy thì có lẽ sẽ có một loại nước mắt/ Có thể khiến em khiến anh khóc mà không đau đớn/ Chúng ta cứ tưởng tình yêu quá hoàn hảo/ Cảm giác đánh cược xa xỉ một lần đó/ Đời này nợ đời trước một lời hứa/ Mới phát hiện nước đã tràn thành lệ/ Dầu không nhìn thấy không nghe thấy/ Nhưng trốn không được quên chẳng xong/ Đến cả mái tóc em bên gối/ Cũng biến thành nỗi giày vò/ Dù em biết và anh cũng biết/ Nhưng nước mắt cứ ào ạt thoát khỏi tim/ Hết giây phút này hết nụ cười này/ Uống bát thuốc giải áy/ Quên đi tất cả những nỗi cô liêu...”*

Bỗng nhiên cô nghe thấy tiếng thút thít khe khẽ, nhìn xuống mới thấy cậu con trai 7 tuổi đang lệt ướm đầm mi.

“Vọng Nhi, sao con lại khóc?”

Cậu giãy giụa thoát ra khỏi vòng tay mẹ, trốn vào phòng ngủ khóa trái cửa. Hà Thanh Ảnh móc chìa khóa ra mở cửa, thấy con trai đang nằm bò trước bàn trang điểm, vùi mặt khóc nức nở.

Canh bà Mạnh?

Ba năm sau, khi cô đến nhà Cốc Thu Sa với tư cách là mẹ đẻ Tư Vọng, tình cờ gặp lại Lộ Trung Nhạc, hai người bồi rồi nhìn đối phương, nhưng chẳng hề nói với nhau một câu nào.

Dù cô kiên quyết phản đối việc Tư Vọng đến nhà họ Cốc làm con nuôi, nhưng cuối cùng, vì cuộc sống bức bách, vì muốn Tư Vọng tránh được sự quấy nhiễu của bọn cho vay nặng lãi để có thể bình an trưởng thành, cô đành nén đau gửi con đến bên cạnh kẻ đáng sợ nhất.

Lộ Trung Nhạc âm thầm đến tìm cô, gã đàn ông ử dột này chẳng thể nào khôi phục lại bộ dạng năm xưa nữa. Hắn nói chuyện trên đường An Túc đã qua hơn hai mươi năm rồi, hắn sẽ không dựa vào đó để uy hiếp cô nữa, hưởng hờ hắn chẳng có chút dục vọng nào với phụ nữ nữa rồi, hy vọng hai bên sẽ không gây bất lợi gì cho nhau nữa.

Nhưng hắn không hề biết rằng năm 1995, kẻ giết chết Thân Minh, chính là Hà Thanh Ảnh.

Không lâu sau, Tư Vọng quay về bên mẹ, Lộ Trung Nhạc trở thành tội phạm giết người bị truy nã.

Chắc chắn rằng người đàn ông duy nhất cô yêu trên đời này chính là Tư Vọng - đứa trẻ cứ tự cho mình là thông minh, giấu giếm khéo léo, hơn mười năm bưng bít được mẹ mình.

Vọng Nhi à, tất cả các bí mật của con, mẹ đều biết cả.

Nhưng bí mật của mẹ thì con chẳng hề hay biết gì.

Thực ra con chẳng phải là thiên tài gì cả, chỉ là một đứa trẻ ngốc nghếch mà thôi.

Phải biết rằng trên đời này, chẳng có bố mẹ nào là không hiểu con cái, chỉ có con cái không hiểu được bố mẹ mà thôi.

Chương 21

Tội phạm sát hại Thân Minh không phải là đàn ông, mà là một người phụ nữ xinh đẹp - người phụ nữ đã ban sinh mệnh cho Tư Vọng.

Đêm thất tịch đó, Diệp Tiêu đưa hai mẹ con Hà Thanh Ảnh và Tư Vọng rời khỏi khu Ma nữ, đến đứng dưới chiếc ống khói cao nhất. Hà Thanh Ảnh chỉ vào bức tường vỡ nát có viết ba chữ “Khu vực cấm” rồi nói: “Đêm giết người đó, hung khí bị tôi chôn dưới lớp đất này.” Diệp Tiêu đang định lấy dụng cụ đào đất đã chuẩn bị sẵn ra thì Tư Vọng dùng luôn tay bới đất. Mấy ngày trước trời cứ mưa suốt, đất bùn mềm hơn hẳn nên cậu nhanh chóng đào được hơn nửa thước, nhưng chỉ thấy đủ loại rễ cỏ và xương trắng.

“Đề mẹ.”

Hà Thanh Ảnh đẩy con trai ra, vùi đầu xuống ra sức đào đất, cho đến khi hai tay bật đầy máu tươi mới lôi ra được một vật đen sì.

Cô lấy vạt áo lau đi lớp bùn đất dính trên con dao, dù đã hoen gỉ nhưng nó vẫn phản chiếu ra ánh sáng đèn pin đến lóa mắt.

“Đây chính là hung khí năm đó giết hại Thân Minh.”

Diệp Tiêu bỏ con dao vào trong túi đựng vật chứng, dẫn nghi phạm giết người lên xe cảnh sát, trực tiếp lái thẳng về đồn.

Đêm hôm đó, giám đốc sở cảnh sát đích thân tới gặp Hà Thanh Ảnh, Diệp Tiêu vẫn làm thư ký ghi chép quá trình thẩm vấn. Cô thừa nhận đã gây ra hai vụ án mạng năm 1983 trên đường An Túc và năm 1995 trên đường Nam Minh, hung khí giết chết Thân Minh sẽ trở thành tang chứng quan trọng nhất để viện kiểm sát giám định và so sánh nhằm báo cáo quá trình gây án.

Nghi vấn cuối cùng là, bí mật mà cô giấu giếm ngần ấy năm tại sao lại được thừa nhận ngay lập tức trong hoàn cảnh chẳng hề có bất kỳ bằng chứng xác thực nào?

Diệp Tiêu đã nghĩ thế này: trong khoảng thời gian gần hai mươi năm qua, Hà Thanh Ảnh sợ nếu mình bị bắt giam thì Vọng Nhi sẽ trở thành một đứa trẻ cô cút không nơi nương tựa, không thể tưởng tượng được một đứa trẻ không có mẹ sẽ lớn lên như thế nào, chưa biết chừng còn đi vào con đường phạm tội.

Giờ đây, con trai cô đã trưởng thành, chồng cũng đã bất ngờ quay trở lại, người làm mẹ như cô không còn gì để lo lắng nữa. Hà Thanh Ảnh nói ra được cũng như trút được gánh nặng, trong lòng chắc chắn sẽ thanh thản hơn rất nhiều.

Đó là sự giải thoát.

Sáng sớm Tư Vọng mới về đến nhà, bố cậu cả đêm không ngủ, ông đã nhận được thông báo của Diệp Tiêu, Hà Thanh Ảnh cũng đã gọi điện cho chồng, bảo với ông rằng - từ nay về sau, cô giao Tư Vọng cho ông.

Tur Vọng tựa đầu vào vai ông, khẽ thì thào: “Bố, con là con ruột của bố.”

“Thực ra, khi bố đi chặt mía ở Nam Mỹ cũng đã nghĩ thông rồi, dù con có phải là con ruột của bố hay không thì bố cũng vẫn coi con như con đẻ. Con không biết lúc con mới được sinh ra, bố đã vui đến thế nào đâu.”

Bỗng nhiên Tur Minh Viễn lôi ra một chiếc ví có vẻ rất cũ rồi, mòn vẹt đến mức lộ ra vài lỗ thủng. Đó là món quà Hà Thanh Ảnh tặng ông trước khi kết hôn. Mười mấy năm phiêu bạt ở nước ngoài, ông luôn giữ nó bên mình, trong ví có một tấm ảnh đã hơi ố vàng, là ảnh Tur Vọng ngày đầy tháng, đứa bé đẻ non này đẹp lạ kỳ, lộ ra ánh mắt u uất giống như người trưởng thành.

“Con đã lớn rồi!”

Tur Minh Viễn so sánh với bức ảnh rồi ôm con trai thật chặt.

Ngày hôm sau, Tur Vọng đến nhà Thân Viện Triều.

Diệp Tiêu đã nhanh hơn cậu một bước, anh gọi điện thoại thông báo tình hình vụ án với viên kiểm sát già, cũng coi như đã có thể ăn nói với thân nhân người chết.

Thân Mẫn đã thi đỗ vào trường đại học cô mong muốn, nhưng trường đại học ấy lại ở một thành phố khác. Cô đang thu dọn hành lý chuẩn bị xa nhà. Hai tháng trước, cô giáo dạy ngữ văn của cô xảy ra chuyện, bị chết cháy trên đường An Tức, cô đã đau lòng rất lâu. Trên chiếc tủ đầu giường trong phòng cô vẫn còn đặt bức ảnh chụp chung với cô giáo.

Tur Vọng đứng đối diện với di ảnh của Thân Minh, cùng với Thân Mẫn thấp lên ba nén nhang.

Trước khi từ biệt, Tur Vọng còn ôm chặt Thân Viện Triều, tựa đầu trên vai ông già, cậu khẽ nói: “Xin bác hãy giúp cháu một việc...” Sau nửa phút thì thắm, sắc mặt ông kiểm sát về hưu trở nên ảm đạm, ông cúi đầu đáp: “Cháu biết không, bác luôn muốn tận tay giết chết kẻ đó.”

“Cháu biết.”

“Con trai à, cháu về nhà đi, sau này đừng để bác nhìn thấy cháu nữa.”

Tư Vọng đã ra đến ngoài cửa, cố chấp quay đầu lại: “Xin bác đẩy, cháu chờ điện thoại của bác!”

Thân Viện Triều tựa vào sau cánh cửa, không nói một lời, chỉ có Thân Mẫn đuổi theo sau, tiễn Tư Vọng xuống lầu, níu lấy cánh tay cậu: “Cậu nói gì với bố tôi thế?”

“Đó là một bí mật.”

“Khi nào thì chúng ta có thể gặp lại nhau?”

“Đợi khi nào cậu tốt nghiệp đại học!”

“Tớ có thể thom cậu một cái không?”

Thế là, Tư Vọng khẽ nhắm mắt lại. Thân Mẫn hôn nhẹ một cái lên má cậu.

Cậu nhảy lên xe đạp, chẳng hề ngoái lại, nước mắt cô bé phía sau đã rơi.

Một tháng sau, ngày khai giảng.

Đầu thu, buổi sáng lung linh đầy nắng, Tư Minh Viễn bao hẵn một chiếc taxi để đưa con trai khởi hành từ tiệm sách cũ đến trường đại học S bên bờ biển.

Tư Vọng khoác túi hành lý nặng trĩu, vẫy tay với bố: “Bố về đi, con biết tự chăm sóc bản thân mà!”

Cậu một mình bước vào sân trường đại học, biểu ngữ chào đón tân sinh viên treo ngay trên đầu, trên tấm phong tuyên truyền lớn dính đầy những bức chân dung của hiệu trưởng các khóa, trong đó có Cố Trường Long.

Trên đường đi, cứ chốc chốc lại có nữ sinh ngoái lại nhìn cậu, còn có người hỏi thăm xem cậu học chuyên ngành nào. Một đàn chị năm thứ tư tranh đến tiếp đón cậu, tận tình hướng dẫn cậu thủ tục đăng ký và nộp học phí, rồi lại đưa cậu đi xem giảng đường và ký túc xá.

Cuối cùng, Tư Vọng sững sờ nhìn cô nói: “Doãn Ngọc?”

“Em quen chị sao?”

Nữ sinh đại học trước mắt để tóc dài chấm vai, gương mặt trang điểm nhẹ nhàng, mặc một chiếc váy hoa nhí dài đến đầu gối, không có chút nào là một cô nàng giả trai, đích thị là một thực nữ tiêu chuẩn.

Nhưng gương mặt đó chưa bao giờ thay đổi, hơn ba năm trước từ biệt trên đường Nam Minh, khoảnh khắc cô bị xe tải đâm ngay trước mắt, cô vẫn luôn là cô gái tóc ngắn xinh đẹp.

“Chị tốt nghiệp trường cấp 3 Nam Minh phải không?”

“Đúng vậy, sao em biết?”

“Hồi cấp 3, tôi cũng học trường Nam Minh mà, tôi với chị còn học cùng trường cấp 2 Mùng 1 tháng 5 nữa cơ, chúng ta từng là bạn thân nhất mà.”

“Thật sao?” Đối mặt với cậu đàn em đẹp trai, cô phấn khởi lạ thường. Cô xoắn một lọn tóc, tỏ vẻ yêu kiều nói: “Xin lỗi, chị đã quên hết sạch mất rồi! Ba năm trước sau khi thi đại học chị gặp tai nạn giao thông ngay trước cổng trường.”

“Là một xe tải mất phanh đâm vào phải không? Lúc đó tôi cũng có mặt, chính tôi đã đưa chị đến bệnh viện.”

“Thì ra là em à! Chị hôn mê bốn tháng mới tỉnh, nhưng vì não bộ bị tổn thương nghiêm trọng sau va đập nên chị mất toàn bộ trí nhớ. Lúc đầu chị vốn được trường đại học Hong Kong gọi nhập học, nhưng không thể thích nghi được với môi trường chật chội bon chen ở đó nên đành quay về học trong nước. Nhưng chị là thủ khoa đại học của thành phố này nên trường đại học này đã phá lệ cho chị nhập học. Thật ngại quá, nghe nói trước đây mọi người thường gọi chị là đồ giả trai, nhưng chị chẳng thấy giống chút nào, có thật là vậy không?”

“Doãn Ngọc, chị, quên hết tất cả rồi sao?”

“Thỉnh thoảng trong đầu cứ xẹt qua những hình ảnh và âm thanh kỳ quái, nhưng chỉ có vậy mà thôi.”

Nhìn hai má ửng hồng của Doãn Ngọc, Tư Vọng ngẩng đầu lên nhìn trời, rít ra một câu qua kẽ răng: “Hãy cho tôi thêm một bát canh bà Mạnh đi! Quên, thật tốt biết bao.”

Vĩ Thanh 1

Ba tháng sau.

Thứ hai, ngày 22 tháng 12.

Bảy giờ sáng, trời vẫn còn tối đen, tòa cao ốc đối diện cửa sổ đã biến mất, Diệp Tiêu mặc một bộ cánh phục cổ lông hiếm hoi mà hôm qua anh cố tình nhờ người là lượt cho thẳng thớm. Anh nhìn mình trong gương, tóc mai đã điểm bạc. Khóe miệng anh khẽ nhếch - tóc bạc càng khiến anh tăng thêm vẻ đàn ông.

Anh chỉnh trang rồi ra khỏi cửa, đến thẳng Tòa án Nhân dân cấp thành phố. Hôm nay sẽ mở phiên xét xử hai vụ trọng án hình sự, tội danh mà công tố đưa ra là cố ý giết người.

Chín giờ sáng, vụ án Lộ Trung Nhạc bị con đẻ sát hại được đưa ra xét xử. Diệp Tiêu là cảnh sát điều tra vụ án được ngồi nghe ngay hàng ghế đầu. Nghi phạm Lộ Kế Tông đã tròn 18 tuổi, luật sư biện hộ cho rằng không thể cấu thành tội danh cố ý giết người mà chỉ là lỡ tay gây ra án mạng, lý do là vì thiếu niên này từ nhỏ đã nghiện thế giới mô phỏng trong game, lần đầu tiên gặp bố đẻ đã tạo ra cảm xúc mạnh, dẫn đến thảm kịch giết bố.

Buổi chiều đến lượt vụ án Hà Thanh Ảnh cố ý giết người được đưa ra xét xử. Trong báo cáo công tố của viện kiểm sát thì năm 1983 cô đã giết Lộ Kính Nam trên đường An Tức, năm 1995 đã giết Thân Minh trên đường Nam Minh. Phía cảnh sát cho rằng cô có tình tiết tự vệ. Tình tiết này xuất phát từ báo cáo điều tra của Diệp Tiêu.

Diệp Tiêu ngồi trong góc của hàng cuối cùng, cẩn thận quan sát những người có mặt tại đó, quả nhiên trông thấy Tư Minh Viễn với vẻ mặt trầm lặng đang nhìn Hà Thanh Ảnh trên ghế bị cáo.

Vẻ mặt của người phụ nữ ấy lại cực kỳ bình thản, cô đã cắt tóc ngắn, bình tĩnh nhìn quan tòa và công tố viên.

Nhưng dường như không thấy mặt Tư Vọng.

Cậu ta đã đi đâu?

Trong quá trình xử án dài lê thê, luật sư biện hộ đưa ra một bức thư xin giảm án do kiểm sát viên Thân Viện Triều viết. Trước đây, cả sở cảnh sát và tòa án đều đã thừa nhận rằng, ông chính là người duy nhất có quan hệ ruột thịt trực hệ với người bị hại Thân Minh.

Luật sư đã đọc bức thư xin giảm tội ấy ngay trên tòa, Thân Viện Triều hoàn toàn tha thứ cho hành vi giết hại con trai ông của Hà Thanh Ảnh, khẩn cầu tòa án cho cô ấy được giảm nhẹ hình phạt, câu cuối cùng như thế này: *“Tôi là một kiểm sát viên ích kỷ, một người đàn ông không xứng đáng làm bố. Hung thủ thực sự, không phải Hà Thanh Ảnh, mà chính là tôi. Nếu như nhất định phải tuyên án tử hình cho ai đó, thì xin hãy tuyên xử tôi, vì con trai tôi, và vì con trai cô ấy.”*

Vĩ Thanh 2

Đông chí.

Ngày mà đêm dài nhất và ngày ngắn nhất trong năm, ấy vậy mà lạ thay mặt trời lại tỏa ánh nắng ấm áp xuống mặt đất, tạm xua đi cái lạnh buốt giá của gió mùa đông bắc.

Cậu vừa từ mộ của Âu Dương Tiểu Chi trở về.

Lần đầu tiên quay lại đường An Tức sau nửa năm, Tư Vọng mặc một chiếc áo lông vũ đen tuyền, trên đường đi, lòng bàn tay nắm chặt, có vật gì đó cắm vào lòng bàn tay đau nhói.

Số nhà 19 đường An Tức từng là một ngôi nhà hưng, giờ đây đã dỡ ngói đổ tường, trên mặt đất đầy những vết tích cháy xém, nghe nói xác của Âu Dương Tiểu Chi đã được đưa lên từ chính chân tường này.

Cậu ngồi trên đồng cỏ nát mà mới nhìn cứ tưởng sẽ nóng rẫy đến mức người ta phải nhảy lên, nhưng giờ đã lạnh đến thấu xương.

Cậu nhắm mắt lại, mỉm cười với không khí: “Theo tôi nào!”

Đi qua đường An Tức tựa như vượt qua hồ sinh tử.

Trong ngôi nhà cũ kỹ đôi diện, ô cửa thông gió của căn phòng dưới hầm vẫn như xưa. Cậu ngồi yên lặng lẽ như thế nửa tiếng đồng hồ rồi đứng dậy rời đi, chờ đến khi xuân về, chốn hoang phế này sẽ trở thành một khoảng xanh rì.

Tư Vọng ngồi lên chuyến tàu điện ngầm chật như nêm, lách lư chạy tới đường Nam Minh. Trời đã gần tối, lòng bàn tay cậu vẫn nắm chặt, đi được nửa đường thì cánh tay đã tê cứng. Cậu ráng nhanh bước chân, vượt qua cánh cổng trường chuyên cấp 3 Nam Minh, tán cây trúc đào vươn ra từ bức tường bao quanh trường.

Đi qua bãi hoang bên đường Nam Minh, cậu quỳ sụp xuống con đường lạnh lẽo, vùi đầu hồi hận nói: “Tôi xin lỗi, thầy Nghiêm.” Cậu nhắc đầu gối đau buốt lên, đi tới ngõ nhỏ giữa hai tòa nhà, nhìn thấy những ống khói cao vút.

Nhà máy cũ nát càng thêm hiu hắt dưới trời đông buốt giá, trông giống như

một di tích cổ xưa bị lãng quên. Cậu bước từng bước vào bên trong, đến trước lối ngấm vào khu Ma nữ.

Cửa hầm dường như nói chuyện với cậu.

Một phút sau, Tư Vọng đẩy cánh cửa đó ra.

Khu Ma nữ.

Mặt đất bốc bụi lên mù mịt, cậu quỳ trong bóng đêm thăm thẳm, vật bị nắm chặt trong tay lộ ra, lúc này cậu mới xòe lòng bàn tay ra nói: “Tôi đến đây.”

Trước mặt không có một tia sáng nào, nhưng Tư Vọng vẫn có thể đếm rất chính xác những hạt tròn trong lòng bàn tay. Đó chính là chuỗi hạt mà nhiều năm trước được treo trong phòng ngủ của Thân Minh, nhưng ngay trước ngày anh gặp nạn đã bị làm đứt rồi chẳng thể nào khâu lại được.

Ngày 19 tháng 6 năm 1995, 10 giờ đêm, Thân Minh phát điên giết người nhưng không hề có ý định bỏ trốn, mà nắm chặt lấy chuỗi hạt này, lao đảo chạy đến khu Ma nữ dưới lòng đất.

Sau đó, bị giết chết.

Sợi dây chuyền luôn nằm trong tay Thân Minh, ngấm trong đά nước bản cùng anh ba ngày, cho đến khi cảnh sát phát hiện ra thi thể. Nhưng họ có làm thế nào cũng không thể mở được bàn tay anh ra, cuối cùng phải bẻ hai ngón tay mới lòi ra được chuỗi hạt đã đứt dây.

Chính cảnh sát Hoàng Hải đã bẻ gãy ngón tay anh.

Sau đó, rất nhiều di vật của người chết được trao lại cho Thân Viện Triều, chỉ có chuỗi hạt này vẫn nằm trong tay Hoàng Hải, bị khóa trong tủ sắt nơi căn phòng nhỏ của anh. Sau khi anh hy sinh, Tư Vọng mới lấy trộm được nó về.

Tư Vọng áp chuỗi hạt vào bên tai, nghe thấy tiếng cười của một cô bé bên trong những hạt nhỏ kỳ dị này.

“Anh ơi, anh tên là gì?”

“Anh tên là Thân Minh.”

Cậu nam sinh lớp 12 ngồi trên bãi cỏ dại, ngáy người nhìn bầu trời quang đãng.

“Cảm ơn anh đã cứu em.”

Cô bé áo quần rách rưới chỉ khoảng 10 tuổi, trông giống như một con mèo hoang gầy guộc đến tội nghiệp đang nằm trên lưng cậu thiếu niên, dụi dụi đầu vào cổ cậu.

“Đừng làm loạn nữa, em tên là gì?”

“Em không có tên.”

“Thôi được rồi, để anh đặt tên cho em nhé, em sẽ tên là...” Cậu thiếu niên cúi đầu chốc lát rồi véo nhẹ cánh tay gầy như que củi của cô bé. “Tiểu Chi nhé!”

“Em thích cái tên này!”

“Vừa mới thấy mặt em là anh đã nghĩ ngay đến một bài thơ của Cố Thành.”

“Em chẳng hiểu anh đang nói gì, nhưng em muốn tặng anh một món quà!” Cô xòe lòng bàn tay ra, bên trong có một chuỗi hạt, trông cổ quái hết mức, cô lè lưỡi bảo: “Anh, anh xem này, đây là ngọc trai này, đây là pha lê này, đây là viên ngọc giả này, đây là tràng hạt bằng gỗ này... tổng cộng có mười chín hạt, đều do em nhặt từ thùng rác về đây, mất ba ngày mới khâu chuỗi lại được đây”.

“Ồ!”

Thiếu niên đặt sợi dây dưới ánh mặt trời, nó phát ra ánh sáng bảy màu lấp lánh.

Cô bé ôm chặt lấy cổ cậu, những ngón tay gầy guộc như con rắn nước khiến người ta có cảm giác khó thở: “Anh ơi, anh có thể thề với em không?”

“Thề gì?”

“Vĩnh viễn mang theo chuỗi hạt này bên mình, cho đến tận lúc chết!”

Cậu vui vẻ cười lớn, miết chặt chuỗi hạt trong lòng bàn tay, bé cô bé lên rồi cao giọng bảo: “Tôi, Thân Minh, xin thề với trời rằng sẽ mãi mãi mang theo chuỗi hạt Tiểu Chi tặng bên mình, cho đến tận lúc chết!”

Cho tới tận lúc chết...

Bỗng nhiên mặt trời trốn sau vầng mây đen, cả thế giới chìm trong âm u, trời đổ mưa.

Trời màu xám

Đường màu xám

Nhà màu xám

Mưa màu xám

Trong một vùng xám xịt

Có hai đĩa trẻ đi qua

Một đĩa đỏ tươi

Một đĩa xanh nhạt.

HẾT

Con người sau khi chết đều phải đi qua Quỷ môn quan, bước vào con đường Hoàng tuyền, lội qua nước Vong Xuyên, vượt qua cầu Nại Hà, bên cầu có một bà lão tên gọi bà Mạnh, chỉ cần uống nước canh của bà, là bạn sẽ quên đi hết tất cả những chuyện xảy ra trong kiếp trước. Nhưng nếu bạn không uống canh của bà Mạnh, thì bạn sẽ được quay trở lại thế giới cuộc sống.

Năm 1995, thầy giáo trẻ dạy môn ngữ văn cấp 3 có tên Thân Minh vô duyên vô cớ bị trở thành nghi phạm giết người. Không lâu sau, anh bị giết ở "khu Ma nữ" gần trường học, kẻ sát nhân và động cơ gây án vô cùng bí hiểm... Nhiều năm sau, những người có liên quan đến vụ án năm đó - Cốc Thu Sa, Cốc Trường Long, Lộ Trung Nhạc, Hạ Niên, Mã Lục và Âu Dương Tiểu Chi lần lượt gặp phải số phận bất hạnh! Những lời đồn đại đáng sợ, âm hồn của Thân Minh không tan, bắt đầu báo thù! Hơn nữa, tất cả những dấu hiệu rất rõ nét, cậu thiếu niên Tư Vọng thân bí sinh vào cuối năm 1995 đã đến thế giới này mang theo sứ mệnh phục thù! Lẽ nào, thực sự có chuyện chuyển thế tái sinh? Cậu thiếu niên yếu ớt, làm sao có thể giảo hoạt chơi trò nham hiểm với thế giới người lớn? Rất cuộc, ai là người Thân Minh yêu thương nhất? Ai đã huỷ hoại cả cuộc đời anh? Tên ác ma giết hại anh rất cuộc là ai? Tư Vọng chính là Thân Minh sao?

CÔNG TY CỔ PHẦN SÁCH CỔ NGUYỆT

Số 10, ngõ 34 Tá Thanh Oai, Thanh Trì, Hà Nội
Tel: 0985 570 398 * Email: conguyetbooks@gmail.com

ISBN 978-604-69-3216-1

Hồ sinh tử

9 786046 932161

Giá: 129.000 đ

Chú thích

[1] Tuyên bố, bày tỏ.

[2] Đại học Bắc Kinh.

[3] Yên nghi.

[4] Ngày thu hoa nở tựa Đào gia; Dạo bước xem hoa đến xế tà; Chẳng phải niềm riêng yêu mến cúc; Hoa này tàn rụng, chẳng còn hoa.

[5] Từng qua biển lớn, không gì nước; Chưa đến Vu Sơn, chẳng biết mây.
Lần nữa khóm hoa lười để ý, Nửa duyên tu đạo, nửa nàng đây!

[6] Nhìn xa.

[7] Là một trong những trang web phổ biến tra cứu thông tin tổng hợp của người Trung Quốc.

[8] Ông Tạ rất yêu thương cô con gái; Từ buổi gả cho Kiềm Lâu trăm việc khó khăn; Thấy không có áo đã lo toan may mặc, đầy tráp cỗ; Mua rượu cho chồng bán cả thoa vàng. Rau đồng chăm chút nấu nướng để ta nhớ bữa rau dưa; Lấy lá rụng thêm làm củi đun, thường hay nhìn lên cây hòe xưa. Ngày nay tiền bông lộc đến hơn mười vạn, chỉ cùng nàng cúng lễ cỗ chay thôi.

[9] Câu nói đùa ngày xưa về hậu vận; Bữa nay đều đến ngay trước mắt; Quần áo đã dùng còn nhìn mãi; Kim chỉ còn đây không dám mở ra. Vẫn còn nhớ tình xưa của nàng thương đấm con ở, đầy tớ; Vẫn thường thấy nàng cho của cải ở trong mộng; Dầu lòng thành biết nỗi đau này ai ai cũng có; Vợ chồng lúc nghèo hèn, bao nhiêu chuyện đau lòng.

[10] Ngồi nhàn thương cho nàng mà thương cho ta; Nghĩa trăm năm nhiều thế mà có được bao nhiêu lâu đâu; Đặng Du không có con, biết là mệnh thế; Lời điều thương của Phan Nhạ liệu có ích gì; Chôn sâu cùng huyết đó là lòng mong ước; Kiếp khác gặp nhau khó hẹn cùng. Chỉ còn biết thâu đêm thường chong mắt; Báo đáp lại thưở sinh thời lúc chưa mở mày mở mặt.

[\[11\]](#) Gnosticism.

[\[12\]](#) Truyện tranh của Nhật.

[13] Trong tiếng Trung, cách xưng hô ngôi thứ nhất và thứ 2 không phân biệt rõ như trong tiếng Việt, nên Thân Viện Triều vẫn tưởng Tư Vọng là con trai Hoàng Hải.

[14] Núi đi quanh, sông đi quanh; Làn hương Du Quan mãi độc hành. Nghìn
trước sáng đêm thanh. Gió một canh, tuyết một canh; Xao xác lòng quê
mộng chẳng thành; Vườn xưa tiếng lặng thinh.

[\[15\]](#) Năm ngoái đêm Nguyên Tiêu; Chợ hoa đèn sáng rực.

[\[16\]](#) Áo giáp vàng.

[\[17\]](#) Khi rặng thành bùn hóa bụi mây; Vẫn có hương như cũ.

[\[18\]](#) Nhà triết gia lớn người Pháp.

[\[19\]](#) Plants vs Zombies.

[\[20\]](#) Tư tưởng cộng sản cực đoan.

[\[21\]](#) Ngô đạo.

[22] Hai chữ Mẫn và Minh trong tiếng Trung có âm đọc gần giống nhau.

